Stephen King - Kara Kule Cilt4 Büyücü ve Cam Küre
Stephen King - Büyücü ve Cam Küre

KİTABIN ORİJİNAL ADI
YAYİN HAKLARI ©
©

WIZARD AND GLASS
1997 STEPHEN KING KESİM Telif Hakları Ajansı
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.

BASKI

1. BASIM/MART 1999
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 405 - 876 – 8
99-34-y-0131-677

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 522 40 45 - 526 80 12
511 51 00-511 32 26 Faks:(0212)526 80 11
www.altinkitaplar.com
info@altinkitaplar.com.tr.

STEPHEN KING

BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER

«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
HAYALETLER BELDESİ
ÇORAK TOPRAKLAR
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
YEŞİL YOL DİZİSİ

ROMEO: Oradaki, şu tüm meyve ağaçlarının tepelerini yaldızlayan Kutsal ayın üzerine yemin ediyorum.

JULIET: Ayın üzerine yemin etme.
Her ay, yuvarlak dairesinde değişen vefasız ayın üzerine.
Yoksa senin aşkın da onun gibi değişken olabilir.

ROMEO: O halde neyin üzerine yemin edeyim?

JULIET: Hiç yemin etme.
Ya da istiyorsan, o zarif benliğinin üzerine yemin et.
O, benim putperestliğimin tanrısı.
Ve o zaman sana inanırım.

Romeo and Juliet
William Shakespeare

Dördüncü gün Dorothy'yi çok sevindiren bir şey oldu. Oz onu çağırttı. Kız taht salonuna girdiği zaman adam onu nazikçe selamladı.
"Otur, yavrum. Seni bu ülkeden göndermenin bir yolunu bulduğumu sanıyorum."
Kız heyecanla, "Ve Kansas'a dönmemin yolunu da, öyle mi?" diye sordu.
Oz, "Şey," dedi. "Kansas bakımından pek de emin değilim. Açıkçası onun ne tarafta olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

The Wizard of Oz (Oz Sihirbazı)
L. Frank Baum

Rolümü uygun biçimde yapabilmeyi ummadan önce daha evvelki, daha mutlu görüntülerden bir yudum istedim. Önce düşün, sonra savaş askerin sanatı bu: Eski zamanların tadını alırsan her şey düzelir.

Childe Roland to the Dark Tower Came (Childe Roland Kara Kule'ye Geldi.)
Robert Browning

ÖNCESİ...

Büyücü ve Cam Küre (Wizard and Glass), esin kaynağı Robert Browning'in "Childe Roland Kara Kule'ye Geldi" adlı şiiri olan uzun öykü dizisinin dördüncü cildi.
Kara Kule (The Gunslinger) adlı birinci ciltte Gilead'lı Roland'ın siyah giysili Walter'ı izlemesi ve sonunda onu yakalaması anlatılıyordu. Walter, Roland'ın babasına dostmuş gibi davranırken aslında büyük bir büyücü olan Marten'e

hizmet ediyordu. Roland'ın amacı yarı-insan Walter'ı yakalamak değil, hedefine ulaşmak için başvurduğu bir yoldu. Roland asıl Kara Kule'ye gitmek istiyordu. Orada, Orta-Dünya'nın hızlanan mahvoluşunu durdurabileceğini, hatta belki de bu süreci tersine döndürebileceğini umuyordu.
Roland bir bakıma bir şövalye sayılır. Kendi türünün sonuncusu Kule onda bir saplantıdır. Roland'la ilk karşılaştığımız zaman yaşamasının tek nedeninin bu olduğunu anlıyoruz. Marten'in onu daha önce bir erkeklik sınavından geçmeye zorladığını öğreniyoruz. Büyücünün Roland'ın annesini baştan çıkardığını da. Marten, Roland'ın sınavı geçemeyeceğini ve onun "batıya gönderileceğini" umuyormuş. Delikanlı o zaman sonsuza dek babasının silahlarına sahip olamayacakmış. Ancak Roland, Marten'in planlarını altüst ederek sınavı geçmiş... Bunun baş nedeni silahları zekice seçmiş olmasıymış.
Silahşorun dünyasının bizimkiyle temelde, korkunç bir biçimde bir ilişkisi olduğunu da öğreniyoruz. Bu ilişki Roland terkedilmiş bir konaklama yerinde 1977'nin New York'undan gelmiş Jake adlı çocukla karşılaştığı zaman ilk kez ortaya çıkıyor. Roland'ın dünyasıyla bizimkinin arasında kapılar var. Bunlardan biri de ölüm. Jake de Orta-Dünya'ya ilk kez böyle ulaşıyor. Kırk Üçüncü Sokak'ta arkasından itilen Jake'i bir araba çiğniyor. Onu iten adamın adı Jack Mort... Ancak bu olay sırasında Mort'un kafasında gizlenen ve onun katil ellerini yönlendiren Roland'ın eski düşmanı Walter. Jake'le Roland, Walter'a erişemeden çocuk tekrar ölüyor. Bu seferki neden farklı. Silahşor bu sembolik oğluyla Kara Kule arasında acı verici bir seçim yapmak zorunda kalıyor. Ve Kule'yi seçiyor. Jake'in uçuruma yuvarlanmadan önceki son sözleri, "O halde git!" oluyor. "Bunlardan başka dünyalar da var!"
Roland'la Walter son defa Batı Denizi'nin yakınında karşılaşıyorlar. Konuşmalarla geçen uzun bir gece sırasında kara giysili adam acayip bir Tarot destesinin yardımıyla Roland'ın geleceğini okuyor. Silahşorun dikkatini özellikle üç karta çekiyor: Mahkûm, Gölgelerin Hanımı ve Ölüm. ("Ama bunun seninle bir ilgisi yok, silahşor!")
Üçün Çizgileri (The Drawing of the Three) adlı ikinci cilt Batı Denizi'nin kıyısında Roland'ın eski düşmanıyla karşılaşmasından ve Walter'ın çoktan ölmüş olduğunu anlamasından kısa bir süre sonra başlıyor. Kemiklerle dolu yerde artık daha fazla kemik var. Bitkin haldeki silahşora etobur "ıstanavarlar" sürüsü saldırıyor. Roland onlardan kaçamadan ciddi bir biçimde yaralanıyor. Sağ elinin işaret ve orta parmaklarını kaybediyor. Yaratıkların ısırıkları yüzünden zehirleniyor da. Batı Denizi'nin kıyısından kuzeye doğru çıkarken hastalanıyor... Belki de ölmek üzere.
Roland yürürken kumsalda tek başlarına duran üç kapıya rastlıyor. Bu kapılar değişik zamanlarda bizim New York'umuza açılıyorlar. Roland 1987'den eroin tutsağı Eddie Dean'i çekiyor. 1964'ten de Odetta Susannah Holmes adlı kadını... Odetta bir metro kazasında bacaklarının dizlerinden aşağısını kaybetmiş... Ama aslında uğradığı bir kaza değil. Odetta gerçekten de gölgelerin kadını. Dostlarının tanıdığı, toplumsal konularla ilgilenen bu genç siyah kadının içinde ikinci, kötü bir kişilik gizli. Bu gizli kadın, bu şiddet düşkünü kurnaz Detta Walker, silahşor onu Orta-Dünya'ya çektiği zaman, hem Roland'ı, hem.de Eddie'yi öldürmeye karar veriyor.
Bu iki zaman arasında ve yine 1977'de Roland, Jack Mort'un cehennemden farksız olan kafasının içine giriyor. Mort, Odetta/Detta'ya bir değil, iki kez zarar vermiş. Siyahlı adamın Roland'a, "Ölüm ama seninki değil," dediğini biliyoruz. Zaten Mort da, Walter'ın önceden haber verdiği o üçüncü kişi değil. Roland, Mort'un Jake Chambers'ı öldürmesini engelliyor. Mort çok geçmeden 1959'da Odetta'nın bacaklarını koparan metro treninin altında can veriyor. Roland da bu yüzden manyağı Orta-Dünya'ya çekmeyi başaramıyor... Ama, zaten öyle bir yaratığı kim ister, diye düşünüyor. Bununla birlikte önceden belirlenen bir geleceğe karşı isyan etmenin de bir bedeli var. Her zaman öyle değil mi? Roland'ın eski öğretmeni Cort herhalde bu konuda, "İşte ka, kurtçuk," derdi. "Bu büyük tekerlek böyledir. Ve her zaman döner. Dönerken sakın önüne çıkma. Yoksa tekerin altında ezilirsin. Ve o budala beynin, işe yaramayan bir torba bağırsak ve suyun da sonu gelir."
Roland sadece Eddie ve Odetta'yı çekmekle üç kişiyi tamamlamış olabileceğini düşünüyor. Çünkü Odetta çift kişilikli. Ama Odetta ve Detta daha çok Eddie Dean'in aşkı ve cesareti sayesinde birleşerek Susannah halini aldığı zaman silahşor bu düşüncesinin doğru olmadığını anlıyor. Bildiği bir şey daha var: ölürken başka dünyalardan söz eden Jake adlı çocukla ilgili düşünceleri yüzünden azapla kıvrandığı. Silahşor kafasının yarısıyla aslında öyle bir çocuk olmadığına inanıyor. Roland, Jack Mort'un Jake'i onu öldürecek arabanın önüne itmesine engel olduğu için zamanda bir paradoks yaratmış. Bu da silahşoru kahrediyor. Ve bizim dünyamızda Jake Chambers da aynı durumda.
Dizinin üçüncü cildi olan Hayaletler Beldesi; Çorak Topraklar (The Wastelands) bu paradoksla başlıyor. Roland, Eddie ve Susannah dev bir ayıyı öldürdükten sonra hayvanın izlerinden gidiyor ve Işının Yolu'nu keşfediyorlar. (Ayıdan korkan insanlar onu Mir diye biliyorlar. Onu yapmış olan Ulu Eskiler ise Shardik diye tanımlıyorlar. Ayı aslında bir Cyborg.) Orta-Dünya'nın sınırını belirleyen on iki kapının arasında böyle altı ışın var. Işınlar Roland'ın dünyasının tam ortasında kesişiyorlar. Belki de bütün dünyaların ortasında. Silahşor bu noktada sonunda Kara Kule'yi bulacağına inanıyor.
Eddie'yle Susannah artık Roland'ın dünyasında hapis değiller. Birbirlerine âşıklar ve onlar da birer silahşor olmak üzereler. Bu sefere onlar da katılıyorlar. Işının Yolu'nda Roland'ı isteyerek izliyorlar.
Ayının Kapısı'ndan fazla uzakta olmayan bir Konuşan Daire'de zaman onarılıyor ve paradoks sona eriyor. Ve sonunda üçüncü gerçek kişi de çekiliyor. Jake, Eddie, Susannah ve Roland'ın katıldıkları tehlikeli bir tören sona erdiği zaman çocuk tekrar Orta-Dünya'ya giriyor. Dörtlü babalarının yüzlerini hatırlıyor ve görevlerini onurla yerine getiriyorlar. Bundan kısa bir süre sonra dörtlü grup beşliye dönüşüyor. Bunun nedeni Jake'in Hantal Billy'yle dost olması. Porsuk, rakun ve köpek karışımını andıran bu hayvanların kısıtlı bir konuşma yetenekleri de var. Jake yeni arkadaşına Oy adını veriyor.

Hacıların yolları onları Lud'a doğru götürüyor. Lud harap olmuş bir kent. Burada eski iki grubun yozlaşmış torunları, yani Griler'le Buluğlar düşmanlığı sürdürmeye çalışıyorlar. Yolcular kente varmadan önce Nehir Geçidi adlı küçük bir köye geliyorlar. Burada eski sakinlerden birkaçı hâlâ yaşıyor. Roland'ı tanıyor ve onun eski günlerden kaldığını düşünüyorlar. Dünya ilerleyip gitmeden önceki günlerden kalmış olduğunu. Ona ve dostlarına özen gösteriyorlar, ihtiyarlar daha sonra onlara monorail, yani tek raylı bir trenden söz ediyorlar. Hâlâ işliyor olması ihtimali bulunan bu tren Lud'dan Işının Yolu'nu izleyerek çorak topraklara, Kara Kule'ye doğru gidiyormuş.
Bu haber Jake'i korkutuyor ama şaşırtmıyor. Çünkü New York'tan çekilmeden önce bir kitapçıdan iki eser almış bulunuyor. Dükkânın sahibinin insanda bazı düşünceler uyandıran bir adı var: Calvin Tower (Calvin Kulesi). Kitaplardan biri bilmecelerle ilgili. Ama yanıtların açıklandığı bölüm yırtılmış. Diğerinin adı ise Çuf Çuf Charlie. Kuşkusuz, trenle ilgili bir çocuk kitabı. Birçok kişi bunun sevimli bir öykü olduğunu söyleyebilir... Ama Jake'e göre Charlie'de hiç de sevimli olmayan bir şeyler var. Ürkütücü bir şeyler. Roland ise bir şeyi daha biliyor: Onun dünyasında char sözcüğü ölüm anlamına geliyor.
Nehir Geçidi köyünün en saygıdeğer sakini Talitha Teyze, Roland'a takması için gümüş bir haç veriyor. Ve arkadaşlar yollarına devam ediyorlar. Lud'a erişmeden önce bizim dünyamızdan gelen ve kazayla düşen bir uçağı buluyorlar. Bu 1930'lardan kalma bir Alman uçağı. Kokpite bir devin mumyalanmış cesedi sıkışıp kalmış. Bunun yarı efsaneleşmiş haydut David Quick olması hemen hemen kesin gibi.
Send Nehri'ni aşan eski köprüden geçerlerken Jake'le Oy'un ölmesine ramak kalıyor. Roland, Eddie ve Susannah bu kazaya daldıkları sırada onları ölmek üzere olan, son derecede tehlikeli haydut Bıçakçı tuzağa düşürüyor. Haydut Jake'i kaçırıyor ve çocuğu Grilerin son lideri olan Tik Tak Adam'ın yeraltındaki inine götürüyor. Tik Tak'ın asıl adı Andrew Quick. Ve o başka dünyadan gelen bir uçağı indirmeye çalışırken ölmüş olan adamın torununun oğlu.
Roland, (Oy'un yardımıyla) Jake'i kurtarmaya giderken Eddie'yle Susannah da Lud'un Beşiği'ni buluyorlar. Ve Mono Blaine orada uyanıyor. Tren Blaine, Lud kentinin altındaki çok geniş bir bilgisayar sisteminin yüzeydeki tek aracı. Mono'yu artık bir tek konu ilgilendiriyor: bilmeceler. Blaine soracağı bilmeceye yolcular doğru yanıt verebilirlerse onları mono demiryolunun son istasyonuna götüreceğine söz veriyor. Buna karşılık bilmeceyi çözemezlerse onları yolun sona erdiği açıklığa götürecek... yani ölüme. Bu durumda yolcuların sonunu paylaşacak çok kişi de olacak. Çünkü Blaine depolanmış olan sinir gazlarını kullanmayı düşünüyor. Böylece Lud'da kalmış olan herkes ölecek. Griler de, Buluğlar ve silahşorlar da.
Roland, Jake'i kurtarıyor ve Tik Tak Adam'ın ölmek üzere olduğunu sanarak oradan ayrılıyor. Oysa Andrew Quick ölmüyor. Yüzünden korkunç bir biçimde yaralanan ve gözleri yarı kör olan adamı, isminin Richard Fannin olduğunu söyleyen biri kurtarıyor. Fannin ayrıca kendini "Yaşı Olmayan Yabancı" diye de tanıtıyor. Ama aslında o Walter'ın sözünü ederek Roland'ı uyardığı bir iblis.
Roland'la Jake, Lud'un Beşiği'nde Eddie'yle Susannah'ya tekrar kavuşuyorlar. Susannah biraz da -o kurnaz kancık- Detta Walker'in yardımıyla Blaine'in bilmecesini çözüyor. Grup böylece trene biniyor. Blaine'in aklı başında ama ölümcül biçimde zayıf düşmüş "bilinçaltının" uyarılarına da ister istemez kulaklarını tıkamak zorunda kalıyorlar. (Eddie bu sesi "Küçük Blaine" diye tanımlıyor.) Grup daha sonra Blaine'in onlar trendeyken intihar etmek niyetinde olduğunu anlıyor. Aslında treni yöneten temel beyin gitgide gerilerde kalan bilgisayarın içinde. Bilgisayar artık bir mezbahaya dönen kentin altında çalışıyor. Ama bu önemli değil. Pembe bir kurşuna benzeyen tren saatte sekiz yüz mil hızla giderken yoldan çıkacak.
Gruptakilerin yaşamaları için sadece bir tek çare var: Blaine'in bilmece merakı. Gilead'lı Roland onunla çaresizce bir anlaşma yapıyor. İşte Hayaletler Beldesi; Çorak Topraklar bölümü bu anlaşmayla sona eriyor. Ve yine bu anlaşmayla Büyücü ve Cam Küre kitabı başlıyor.

GİRİŞ

BLAINE

Blaine, "BANA BİR BİLMECE SORUN," diye önerdi.
Roland, "Canın cehenneme," dedi. Sesini yükseltmemişti.
"NE DEDİN?" Duyduğuna inanamadığı açıkça anlaşılan Büyük Blaine'in sesi kuşkulanılmayan ikizininkine çok benzemişti.
Roland sakin sakin, "Canın cehenneme, dedim," diye yineledi. "Ama bu seni şaşırtıyorsa, daha açık konuşabilirim, Blaine. Hayır! Cevap: Hayır!"
Blaine uzun, çok uzun bir süre sesini çıkarmadı. Sonra cevap verdi ama sözlerle değil. Onun yerine duvarlar, zemin ve tavan yine renklerini kaybetmeye başladı. Katı cisim olmaktan da çıktılar. On saniyelik bir sürede Baronluk Vagonu varolmaktan çıktı. Şimdi ufukta gördükleri sıradağlardan uçarak geçiyorlardı. Demir grisi tepeler intihar sayılacak bir hızla onlara doğru geliyor, sonra da uzaklaşıyordu. Dev kınkanatlı böceklerin toprağa mahkûm kaplumbağalar gibi dolaştıkları kısır vadiler ortaya çıkıyordu. Roland yılana benzeyen çöreklenmiş bir şeyin, bir mağaranın ağzından uzandığını gördü. Yaratık böceklerden birini yakaladığı gibi inine çekti. Roland yaşamı boyunca hiç böyle hayvanlar ya da kırlar görmemişti. Bu görünüm yüzünden diken diken olan derisi etlerinin üzerinden sıyrılacak gibiydi. Sanki Blaine onları başka bir dünyaya taşımıştı.

Blaine, "BELKİ DE BİZİ BURADA RAYDAN ÇIKARMAM İYİ OLUR," dedi. Sesi düşünceliydi. Ama silahşor bunun derin, kaynayan bir öfkeyi gizlediğini sezdi.
Kayıtsızca, "Evet, belki iyi olur," dedi.
Eddie'nin yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Dudaklarını oynatarak usulca, "Sen ne YAPIYORSUN," dedi. Roland ona aldırmadı. Blaine'le uğraşıyor, onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.
Blaine, "SEN KABA VE KİBİRLİSİN," dedi. "BUNLAR SANA İLGİNÇ ÖZELLİKLER GİBİ GELEBİLİR. AMA BANA GELMİYOR."
"Ah, ben bundan daha da kaba davranabilirim."
Kollarını kavuşturmuş olan Gilead'lı Roland ellerini açarak ağır ağır ayağa kalktı. Bacaklarını açmış sanki boşlukta duruyordu. Sağ elini beline dayamış, soluyla tabancasının sandal ağacından yapılmış kabzasını kavramıştı. Daha önce pek çok defa yaptığı gibi duruyordu. Unutulmuş yüz kasabanın tozlu sokaklarında, yirmi kadar kayalık dar vadideki öldürme bölgelerinde, acı bira ve bayat kızarmış yemek kokan sayısız karanlık meyhanede durduğu gibi. Bu da yine boş bir sokaktaki başka bir karşılaşmaydı. Hepsi bu kadar. Ama bu kadarı da yeterliydi. Bu khef, ka ve ka-tet'di. Her zaman bir karşılaşma vardı. Yaşamının temel gerçeğiydi bu. Kendi ka'sının üzerinde döndüğü eksen. Bu kez düellonun silahlarla değil de sözlerle yapılacak olması durumu değiştirmezdi. Yine de ölümüne bir savaş olacaktı. Havadaki ölüm kokusu belirgin ve kesindi. Bir bataklıkta şişip patlayan leşlerin kokusu gibi. Sonra Roland her zamanki gibi o savaş öfkesini duydu... O anda kendini artık oradaymış gibi hissetmiyordu.
"Senin saçma sapan şeyler söyleyen, boş kafalı, aptal bir makine olduğundan söz edebilirim. Senin boş bir ağaç kovuğundaki kış rüzgârının sesi kadar aklı olan budala bir yaratık olduğunu söyleyebilirim."
"SUS!"
Roland, Blaine'e hiç aldırmadan yine o sakin sesle sözlerini sürdürdü. "Sen Eddie'nin 'zamazingo' dediği nesnesin. Daha fazlası olsaydın, ben de daha kabalaşırdım."
"BEN BİR ALETTEN ÇOK DAHA İLERİ BİR ŞEY..."
"Senin için 'bilmem ne yalayıcı' diyebilirim örneğin. Ama ağzın ve dilin yok. Senin dünyanın en adi sokağında sürünen en iğrenç bir dilenciden daha tiksindirici olduğundan söz edebilirim. Ama öyle bir yaratık bile senden daha üstün sayılır. Üzerinde sürünebileceğin dizlerin yok. Olsaydı da zaten diz çökmezdin. Çünkü sende 'merhamet' denilen o insanca kusur da bulunmuyor."
Roland soluk almak için sustu. Diğer üçü de nefeslerini tutmuşlardı. Etraflarını Mono Blaine'in o şaşkın sessizliği sarmıştı. Onları boğuyordu.
"Senin, tek dostunun kendini öldürmesine izin veren vefasız bir yaratık olduğunu söyleyebilirim. Aptallara işkence edilmesinden ve masumların öldürülmesinden zevk alan bir korkak olduğunu. Sen kaybolmuş, vızıldayan bir makine-umacısın..."
"SANA EMREDİYORUM! SUS ARTIK! YOKSA HEPİNİZİ HEMEN BURADA ÖLDÜRÜRÜM!"
Roland'ın gözlerinde öyle delice mavi bir ışıltı belirdi ki, Eddie ondan uzaklaştı. Jake'le Susannah'nın inlediklerini hayal meyal duyabildi.
Silahşor kükredi. "İstiyorsan öldür! Ama bana emir verme! Seni yaratanların suratlarını unutmuşsun! Şimdi ya bizi öldür ya da sesini kesip beni dinle! Ben, Gilead'lı Roland'ım. Steven'in oğlu, eski toprakların efendisi ve silahşor! Bunca yıl boyunca kilometrelerce yolu senin çocukça gevezeliklerini dinlemek için aşmadım! Anlıyor musun? Şimdi sen BENİ dinle."
Hayret dolu bir sessizlik daha oldu. Kimse soluk almıyordu. Roland eli tabancasının kabzasında, başını kaldırmış, haşin bir tavırla ileriye doğru bakıyordu.
Susannah Dean hafifçe gülümsediğinden emin olmak için elini ağzına götürdü. Bir kadın yeni bir giysinin üzerinde iyi durup durmadığını anlamak için böyle yapardı. Belki de bir şapkanın. Genç kadın yaşamının sona ermek üzere olduğundan korkuyordu. Ama o anda kalbine hakim olan duygu korku değil, gururdu. Sola doğru baktı. Eddie'nin şaşkın bir gülümseyişle Roland'ı süzdüğünü gördü. Jake'in yüzündeki ifade daha da basitti. Salt sevgiydi bu.
Jake, "Söyle, söyle," diye soludu. "Poposuna tekmeyi indir! Tamam!"
Eddie de aynı fikirde olduğunu açıkladı. "Roland'ı dinlemelisin. O pek bir şeye aldırmaz, Blaine. Ona 'Gilead'lı Kuduz Köpek' adını boşuna takmamışlar."
Blaine uzun, çok uzun bir an sonra sordu. "STEVEN'İN OĞLU ROLAND, SENİ BÖYLE Mİ ÇAĞIRIYORLARDI?"
Roland çorak tepelerin yamacında oksijeni az havada sakin sakin duruyordu. "Belki öyle yapıyorlardı," diye cevap verdi.
Blaine öğrenmek istedi. "BANA BİLMECE SORMAYACAKSANIZ BENİM NE İŞİME YARARSINIZ?" Şimdi sesi yatma zamanından daha sonraya kalmasına izin verilmeyen somurtkan bir çocuğunki gibi çıkıyordu.
Roland, "Sana bilmece sormayacağız demedim ki," diye mırıldandı.
"ÖYLE Mİ?" Blaine'in sesinde şaşkınlık vardı. "ANLAYAMIYORUM. AMA SES ANALİZİ MANTIKLI BİR KONUŞMA OLDUĞUNU AÇIKLIYOR. LÜTFEN İZAH ET."
Silahşor, "Sana hemen şimdi bilmece sormamızı istedin," diye karşılık verdi. "Benim reddettiğim de buydu. Bu hevesin çirkin davranmana neden oluyordu."
"ANLAYAMIYORUM."
"Bu yüzden kabalaştın. Bunu anlıyor musun?"

Blaine uzun, düşünceli bir sessizliğe büründü. Bilgisayar cehalet, ihmal ve batıl inanca bağlı itaat dışında insanca tepkilerle karşılaşmayalı yüzyıllar olmuştu. Basit insanca cesaretle karşılaşmayalı da çok uzun bir süre geçmişti. Blaine sonunda, "SÖZLERİM SANA KABA GELDİYSE, ÖZÜR DİLERİM," dedi.
"Özürünü kabul ediyorum, Blaine. Ama daha önemli bir sorun var."
"AÇIKLA."
"Vagonu tekrar kapatırsan, açıklama yaparım." Roland artık daha fazla tartışma -ve hemen ölmeleri ihtimali- aklın almayacağı bir şeymiş gibi oturdu.
Blaine istenileni yaptı. Duvarlar renklerle doldu ve o aşağıdaki kâbuslara yakışacak manzara da kayboldu. Yol haritasındaki ışık Candleton diye tanımlanan noktanın yakınında çakıp duruyordu.
Roland, "Pekâlâ," dedi. "Kabalık affedilebilir, Blaine. Bana gençliğimde böyle öğrettiler. Ama bana öğrettikleri başka bir şey daha var: Aptallık affedilemez."
"BEN NASIL APTALCA DAVRANDIM, GILEAD'LI ROLAND?" Blaine'in sesi yumuşak ve tehlikeliydi. Susannah bir fare deliğinin önüne sinmiş, bekleyen bir kediyi düşündü. Kedinin yeşil gözleri kötü kötü parlıyor, hayvan kuyruğunu sağa sola sallıyordu.
Roland, "Bizde istediğin bir şey var," dedi. "Ama önerdiğin tek ödül de ölüm. İşte bu çok aptalca bir şey."
Blaine bu sözleri düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Bilgisayar sonra, "SÖYLEDİĞİN DOĞRU, GILEAD'LI ROLAND," diye açıkladı. "AMA BİLMECELERİNİZİN KALİTESİ HENÜZ KANITLANMADI. KÖTÜ BİLMECELER İÇİN HAYATLARINIZI BAĞIŞLAMAYACAĞIM."
Roland başını salladı. "Anlıyorum, Blaine. Şimdi beni dinle. Ve benden biraz anlayış öğren. Bunun bir bölümünü arkadaşlarıma anlattım bile. Çocukluğumda, Gilead Baronluğu'nda her yıl yedi Güzel-Gün kutlanırdı. Kış, Geniş Topraklar, Ekme, Yaz Ortası, Zengin Topraklar, Hasat ve Yılın Sonu. Bilmece sormak, her Güzel-Gün'ün önemli bir parçasıydı. Özellikle Geniş Topraklar ve Zengin Topraklar bayramının en önemli olayıydı bu. Çünkü sorulan bilmecelerin elde edilecek ürünün iyi mi, yoksa kötü mü olacağını açıkladığına inanırlardı."
Blaine, "BU HİÇBİR TEMELE DAYANMAYAN BİR BATIL İNANÇ," dedi. "BENCE KIZILACAK VE YERİLECEK BİR ŞEY."
Roland başını salladı. "Tabii batıl inanç. Ama bilmecelerde hasatla ilgili bilgiler açıklanır ve bunlar şaşılacak kadar da doğru çıkardı. Örneğin, şimdi şu bilmeceyi çöz, Blaine: Bir nineyle ninni arasında ne fark vardır?"
Blaine, "BU ÇOK ESKİ BİR BİLMECE," dedi. "VE HİÇ DE İLGİNÇ DEĞİL" Ama çözülecek bir bilmece olduğu için sevinmişti. "BİRİ İNSANIN DOĞUŞTAN AKRABASI. DİĞERİYSE ÇOCUKLARI UYUTMAK İÇİN SÖYLENEN BİR TÜR ŞARKI. FONETİK BENZERLİĞE DAYANAN BİR BİLMECE. BEN BU TUR BİR BİLMECE DAHA BİLİYORUM. BUNU NEW YORK BARONLUĞU'NUN BULUNDUĞU YERDE SÖYLÜYORLARDI. BİLMECE ŞÖYLE: BİR KEDİNİN KUYRUĞUYLA KÖPEĞİNKİ ARASINDA NE FARK VARDIR?"
Jake atıldı. "Ben cevabı biliyorum. Kedi kızdığı zaman kuyruğunu sallar, köpekse sevindiği zaman."
Blaine bu cevabı kabul etti. "EVET. PEK GÜLÜNÇ. ESKİ BİR BİLMECE. İÇİNDE SADECE BİRAZCIK BİLGİ KIRINTISI VAR."
Eddie, "Bu sefer ben de seninle aynı fikirdeyim, ahbap," dedi.
"BEN SENİN AHBABIN DEĞİLİM, NEW YOKLU EDDIE."
"Amaaan sende! Canın isterse. Popomu öp ve cennete git."
"CENNET DİYE BİR YER YOK." "
Eddie buna verecek cevap bulamadı.
"STEVEN'İN OĞLU ROLAND, GILEAD'DA BAYRAMLARDA SORULAN BAŞKA BİLMECELERİ DE ÖĞRENMEK İSTİYORUM."
"Geniş Topraklar ve Zengin Topraklar günlerinde on altıyla otuz arasında bilmece ustası Dedeler Salonu'nda toplanırlardı. Bayram böyle başlardı. Yılın sadece o günlerinde sıradan insanların -tüccarların, çiftçilerin ve bu tip kimselerin- Dedeler Salonu'na girmelerine izin verilirdi. Ve onlar da içeri doluşurlardı."
Silahşor gözlerini çok uzaklarda bir yere dikmiş gibiydi, bakışları dalgındı. Jake o sisli diğer hayatta Roland'ın yüzünde bu ifadenin belirdiğini görmüştü. Silahşor çocuğa bir keresinde arkadaşları Cuthbert ve Jamie'yle bir baloyu seyretmek için salondaki balkona usulca çıktıklarını anlatırken olmuştu bu. Jake ve Roland o sırada, yakında olan Walter'ın izinden gidiyor ve dağlara tırmanıyorlardı.
Roland, "Marten annemle babamın yanında oturuyordu," demişti. "O kadar yüksekten bile onları tanıdım. Bir keresinde annemle Marten dans da ettiler. Yavaşça döne döne. Diğerleri yanlara çekilerek pisti onlara bıraktılar. Dans sona erdiği zaman da alkışladılar. Ama silahşorlar öyle bir şey yapmadı..."
Jake merakla Roland'a baktı. Yine bu garip adamın nereden geldiğini düşünüyordu... Niçin geldiğini de.
Roland konuşmasını sürdürdü. "Bayramda ortaya büyük bir fıçı konurdu. Her bilmece ustası fıçıya bir avuç ağaç kabuğu atardı. Bilmeceler onların üzerinde yazılıydı. Bilmecelerin çoğu eski zamandan kalmaydı. Ustalar bunları ihtiyarlardan öğrenirlerdi. Hatta bazen kitaplardan. Ama yeni bilmeceler de olurdu. O bayram için hazırlanmış şeyler. Üç hakem bu bilmeceler yüksek sesle okunduğu zaman onları dinlerlerdi. Hakemlerden biri her zaman silahşorların arasından seçilirdi. Bilmeceler, hakemler onları adilce bulurlarsa kabul edilirdi.
Blaine de aynı fikirdeydi. "EVET. BİLMECELER ADİL OLMALIDIR."

Silahşor, "Böylece bilmeceler sorulurdu," dedi. O günleri düşünürken dudaklarında hafif bir tebessüm uçuştu. Kucağında Hantal Billy'nin bir benzeriyle oturduğu, yara bere içindeki çocuk yaşlarında olduğu o günleri. "Saatlerce bilmece sorarlardı. Dedeler Salonu'nun ortasında bir sıra oluşturulur, adayların bu sıradaki yeri kurayla belirlenirdi. Sıranın sonunda olmak başa geçmekten daha iyi olduğu için her aday yüksek bir numara çıkacağını umardı. Ama tabii kazanan da en aşağı bir bilmecenin cevabını bilmek zorundaydı."
"TABİİ."
"Her erkek ya da kadın -Gilead'ın bilmece ustalarının en iyilerinden bazıları kadındı- fıçıya yaklaşarak bir bilmece çekerdi. Yarışmacı üç dakikalık saatteki kumlar boşalıncaya kadar cevabı bulamazsa sıradan çıkmak zorunda kalırdı."
"AYNI BİLMECEYİ ONDAN SONRAKİ ADAYA DA SORARLAR MIYDI?"
"Evet."
"O HALDE BU ADAYIN DÜŞÜNMEK İÇİN DAHA FAZLA ZAMANI OLURDU."
"Evet."
"ANLIYORUM. BU ÇOK KIYAK BİR ŞEYMİŞ."
Roland kaşlarını çattı. "Kıyak mı?"
Susannah yavaşça açıkladı. "Eğlenceli bir şeye benziyor, demek istedi."
Silahşor omzunu silkti. "Herhalde seyirciler için eğlenceliydi. Ama adaylar bu yarışmayı çok ciddiye alırlardı. Yarışma sona erdikten ve ödül verildikten sonra çoğu zaman tartışmalar çıkar, iş yumruklaşmaya kadar varırdı."
"NE TÜR BİR ÖDÜLDÜ BU, STEVEN'IN OĞLU ROLAND?"
"Baronluktaki en iri kaz. Öğretmenim Cort hemen her yıl kazı kazanıp evine götürürdü."
Blaine saygıyla, "KEŞKE O DA ŞİMDİ BURADA OLSAYDI," dedi. "HERHALDE ÇOK BÜYÜK BİR BİLMECE USTASIYDI."
Roland, "Gerçekten de öyleydi," dedi. "Önerimi dinlemeye hazır mısın, Blaine?"
"TABİİ. SENİ BÜYÜK BİR İLGİYLE DİNLEYECEĞİM, GİLEAD'LI ROLAND."
"Önümüzdeki birkaç saati bizim Güzel-Gün'ümüz sayalım. Sen bize bilmece sormayacaksın. Çünkü yeni bilmeceler duymayı istiyorsun. Bildiğin milyonlarca bilmeceyi sormayı değil..."
"DOĞRU."
Roland konuşmasını sürdürdü. "Zaten çoğunu bilemeyeceğiz. Senin Cort'u bile şaşırtacak bilmeceler bildiğinden eminim. Yani onlar fıçıdan çıksalardı..." Bundan hiç de emin değildi ama yumruklarını kullanma zamanı geçmişti. Şimdi kuştüyü kullanmanın sırasıydı.
Blaine de aynı fikirdeydi. "TABİİ YA."
Roland, "Ödül de kaz değil, bizim hayatımız," dedi. "Yola devam ederken sana bilmeceler soracağız, Blaine. Topeka'ya vardığımız sırada sorduğumuz bütün bilmeceleri bilmiş olursan, ilk planını uygular ve bizi öldürürsün. İşte senin besili kazın bu. Ama seni yenersek, yani Jake'in kitabında ya da kafalarımızın içinde bilmediğin ve cevaplayamadığın bir bilmece olursa, o zaman bizi Topeka'ya götürürsün. Ve yolumuza devam etmemiz için bizi serbest bırakırsın. İşte bu da bizim kazımız."
Bir sessizlik oldu.
"Anlıyor musun?"
"EVET."
"Önerimi kabul ediyor musun?"
Mono Blaine yine sesini çıkarmadı. Eddie kolunu Susannah'nın omzuna atmış, kaskatı oturuyordu. Gözlerini Baronluk Vagonu'nun tavanına dikmişti. Susannah'nın sol eli karnına kaydı. Orada saklı olabilecek sırrı okşadı. Jake'se, Oy'un tüylerini hafifçe okşuyor, hayvanın bıçak yaralarına.dokunmamaya çalışıyordu. Bütün sakinlerini öldürdüğü kentin altında sözde bir yaşamı süren gerçek Blaine şimdi çok gerilerde kalmışken, Mono Blaine, Roland'ın önerisini düşünüyordu.
Sonunda, "EVET," dedi. "KABUL EDİYORUM. SORACAĞINIZ BÜTÜN BİLMECELERİN CEVABINI BULURSAM, SİZİ YOLUN BİR AÇIKLIKTA SONA ERDİĞİ YERE GÖTÜRECEĞİM. VE BENİMLE BİRLİKTE ÖLECEKSİNİZ. BUNA KARŞILIK İÇİNİZDEN BİRİ ÇÖZEMEDİĞİM BİR BİLMECE SORACAK OLURSA, HAYATINIZI BAĞIŞLAYACAĞIM. SİZİ TOPEKA'DA BIRAKACAĞIM. İSTİYORSANIZ ORADAN YOLUNUZA DEVAM EDER VE KARA KULE'Yİ ARARSINIZ. STEVEN'İN OĞLU ROLAND, ÖNERİNİZİN ŞARTLARINI VE SINIRLARINI DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM?"
"Evet."
"ANLAŞTIK, GILEAD'LI ROLAND.
"ANLAŞTIK, NEW YORK'LU EDDIE.
"ANLAŞTIK, NEW YORK'LU SUSANNAH.
"ANLAŞTIK, NEW YORK'LU JAKE.
"ANLAŞTIK, ORTA-DÜNYALI OY."
Adını duyan Oy bir an başını kaldırıp baktı.
"SİZ ACAİPSİNİZ. ÇOK ŞEYDEN OLUŞMUŞ TEK ŞEY. BEN DE ÖYLE. ARTIK HANGİMİZİN KA-TET'İNİN DAHA GÜÇLÜ OLDUĞUNU KANITLAMANIN ZAMANI GELDİ."

Uzun bir sessizlik oldu. Şimdi sadece onları çorak topraklara götüren slo-trans türbinlerinin düzenli, sert, kalp atışlarını andıran uğultusu duyuluyordu. Tren onları Işının Yolu boyunca Orta-Dünya'nın sona erdiği ve Uç-Dünya'nın başladığı Topeka'ya doğru götürüyordu.
Blaine'in sesi çınladı. "TAMAM! AĞLARINIZI ATIN, YOLCULAR! BENİ SORULARINIZLA SINAYIN! ARTIK YARIŞMA BAŞLASIN!"

BİRİNCİ BÖLÜM

BİLMECELER

1. Şeytan Ayı'nın Altında

Candleton radyasyondan zarar görmüş, zehirlenmiş bir kentti, ama ölmüş de değildi. Bütün o yüzyıllardan sonra hâlâ kapkara bir canlılıkla titriyordu. Kaplumbağa büyüklüğünde kınkanatlı böcekler hantalca dolaşıyor, biçimsiz ejderhacıklara benzeyen kuşlar uçuşuyordu. Çelikten yapılmış, yaşayan-ölülere benzeyen sarsak birkaç robot harap binalara girip çıkıyorlardı. Eklemleri gıcırdıyor, nükleer gözleri çakıp sönüyordu.
Candleton Yolcu Oteli'nin lobisinin bir köşesine sıkışıp kalan ve son iki yüz otuz dört yıl boyunca orada bekleyen bir robot, "İzin belgeni göster, ahbap," diye bağırdı. Baklava biçimi paslı kafasında altı köşeli kabartma bir yıldız vardı. Bütün o yıllar boyunca yolunu kapatan çelik duvarda fazla derin olmayan bir çukur açmayı başarmıştı ama işte o kadar. "İzin belgeni göster, ahbap! Kentin güneyinde ve doğusunda yüksek derecede radyasyon olabilir! İzin belgeni göster, ahbap! Kentin güneyinde ve doğusunda yüksek derecede radyasyon olabilir!"
Bağırsaklarını, çürümüş plasentaya benzeyen bir torbanın içinde peşinden sürükleyen şiş gövdeli, kör bir fare bekçi robotun ayağının üzerinden geçmeye çalıştı. Robot ona aldırmadı bile. Çelik kafasını çelik duvara vurmayı sürdürdü. "İzin belgeni göster, ahbap! Radyasyon derecesi yükselmiş olabilir! Canınız cehenneme!" Robotun gerisindeki otelin barında felaket onları yakalamadan son bir içki içmek isteyen adamlarla kadınların kurukafaları sanki güle güle ölmüşler gibi sırıtıyorlardı. Belki de içlerinden bazıları öyle ölmüştü.
Mono Blaine bir tabancanın namlusunda hızla ilerleyen kurşun gibi karanlık gecede yukardan geçerken camlar kırıldı, tozlar uçuştu ve kurukafalardan birkaçı eski zamanlardan kalma toprak vazolar gibi paramparça oldu. Dışarda radyoaktif tozlar kısa bir an bir hortum oluşturdular. Sığır ve domuz lokantasının önündeki atların bağlandığı direk duman gibi yükselen hortuma kapıldı. Kent alanında Candleton Havuzu ikiye ayrıldı. Etrafa su değil, tozlar, yılanlar, değişim geçirmiş akrepler ve kör gibi yürüyen kaplumbağa-böcekler yayıldı.
Sonra Candleton, kentin yukarsından hızla giden bir siluet oradan hiç geçmemiş gibi, son iki buçuk yüzyıl boyunca hayatın yerine geçirdiği o çürütme faaliyetine devam etti... Ardından treni izleyen ses patlaması kenti yakaladı. Yeni yıldan beri ilk defa kentin üzerinde gökgürültüsü gibi gümbürdedi. Havuzun diğer tarafındaki dükkânı yıkacak kadar titreşime neden oldu. Bekçi robot son bir uyanda bulunmaya çalıştı. "Yüksek rad..." Sonra tümüyle sustu. Yaramazlık etmiş bir çocuk gibi yüzü duvara dönük, öylece kaldı.
Işının Yolu boyunca Candleton'un iki yüz, üç yüz tekerlek dışına çıkıldıkça radyasyon ve topraktaki DEP3 derecesi hızla azalıyordu. Burada Mono Blaine'in izlediği yol toprağın ancak üç metre yukarsından geçiyordu. Hemen hemen normale benzeyen bir ceylan güzel güzel çam korusundan çıkarak çaydan su içmeye gitti. Su kendi kendine dörtte üç oranında temizlenmişti.
Ceylan aslında normal değildi. Küt bir beşinci bacak, karnının gerisinden bir meme gibi sarkmıştı. Hayvan yürürken kemiksizmiş gibi ileri geri sallanıyordu. Ceylanın burnunun sol yanında bembeyaz üçüncü bir gözü vardı. Ama hayvan yine de kısır değildi. Değişim geçirmiş on ikinci batın bir hayvan için DNA'sı oldukça bozulmamış sayılırdı. Ceylan altı yıllık ömrü boyunca üç canlı yavru doğurmuştu. Bu yavrulardan ikisi sadece canlı değil, normaldiler de. Nehir Geçidi'nden Talitha Teyze onlardan, "Sağlam hayvanlar," diye söz ederdi. Üçüncü yavruysa avaz avaz haykıran, derisi olmayan, korkunç bir şeydi. Ve onu da babası çabucak öldürmüştü.
Dünya -hiç olmazsa bu bölümü- kendi kendini onarmaya, iyileştirmeye başlamıştı.
Ceylan ağzını suya sokarak içmeye başladı. Sonra başını kaldırdı. Gözleri irileşmişti, burnundan sular damlıyordu. Uzaklardan gelen mırıltıya benzeyen sesi duyuyordu. Bir dakika sonra buna hafit bir ışık katıldı. Ceylanın sinirleri korkuyla gerildi. Hayvanın refleksleri hızlıydı ve ilk gördüğü an ışık kasvetli topraklarda tekerleklerce ötedeydi. Ama yine de ceylanın kaçma şansı yoktu. Hayvan daha kaslarını kullanamadan uzaklardaki kıvılcım büyüyerek yakıcı bir kurt gözüne dönüştü. Parlak ışık çayı ve açıklığı aydınlattı. Işıkla birlikte Blaine'in tam kapasite çalışan slo-trans makinelerinin çıldırtıcı homurtusu duyuldu. Rayların bulunduğu beton şeridin yukarsında pembe bir leke belirdi. Daha sonra bunu horoz kuyruğuna benzeyen toz bulutları, taşlar, parçalanmış küçük hayvanlar izledi. Ceylan Blaine'in geçişinin neden olduğu sarsıntı yüzünden hemen öldü. Trenin peşinden sürüklenemeyecek kadar büyüktü. Ama burnundan ve toynaklarından sular akan ceylan yine de hemen hemen yetmiş metre kadar sürüklendi. Derisinin büyük bir bölümüyle kemiksiz beşinci bacağı vücudundan sıyrıldı. Ve çıkarılmış bir giysi gibi Blaine'in peşinden uçtu.
Kısa bir sessizlik oldu. Yeni oluşan bir deri ya da bir gölcüğün üzerinde kışın hemen başlarında beliren ince buz tabakası gibi kırılgan bir sessizlik. Sonra bunu o müthiş gümbürtü izledi. Trenin sesi düğün yemeğine geç kalmış

gürültücü bir yaratık gibi etrafta yankılandı. Sessizliği yardı. Havada uçan bir tek kuşu yakaladı. Değişim geçirmiş bu kuş bir karga olabilirdi. Hayvan havada uçarken öldü ve bir taş gibi düşerek çayın sularını şapırdattı.
Şimdi uzaklarda kırmızı bir göz görülüyordu. Blaine'in stop lambasıydı bu.
Yukarda dolunay ince bir bulutun arkasından sıyrıldı. Açıklığı ve çayı rehincide görülen mücevherler gibi bayağı renklere boyadı. Ayın yüzeyinde bir çehre vardı. Ama âşıkların bakmayı istemeyecekleri bir suratttı bu. Candleton Yolcular Oteli'ndekiler gibi bir kurukafanın sıska yüzüne benziyordu. Aşağıdaki hâlâ yaşayan ve savaşan birkaç canlıya bakarak bir deliye özgü neşeyle olanları seyrediyordu. Gilead'da dünya ilerleyip uzaklaşmadan önce Yılın Sonu'ndaki dolunaya bir ad verilmişti. Şeytan Ayı. Ve buna doğrudan doğruya bakmanın uğursuzluk getireceğine inanılırdı. Ancak şimdi böyle şeyler önemli değildi. Çünkü şimdi her yerde iblisler vardı.

Susannah yol haritasına baktı. Bulundukları yeri gösteren yeşil nokta şimdi Candleton'la Rilea arasındaki yolu yarılamıştı. Rilea, Blaine'in bir sonraki istasyonuydu. Genç kadın, ama orada kim duracak ki, diye düşündü.
Susannah haritadan Eddie'ye döndü. Genç adam hâlâ Baronluk Vagonu'nun tavanına bakıyordu. Kadın onun bakışlarını izledi. Tavanda dörtköşe bir şey vardı. Bu bir kapaktan başka bir şey olamazdı. (Ama tabii konuşan bir tren gibi fütüristik bir saçmalık sözkonusuydu. Onun için herhalde buna daha zarif bir ad veriliyordu.) Kapağın üzerine şablonla kırmızı basit bir şekil çizilmişti. Açıklıktan çıkan bir adamın resmiydi. Susannah ima edilen bu talimatı yerine getirdiğini ve tren saatte sekiz yüz milden daha hızla giderken delikten çıktığını hayal etmeye çalıştı. Gözlerinin önünde hemen çok belirgin bir sahne canlandı. Kafası kopan bir kadın. Sapından koparılan bir çiçek gibi kafa, Baronluk Vagonu boyunca geriye doğru uçuyordu. Belki bir defa sekiyor, gözleri camlaşmış, saçları uçarak karanlıklarda kayboluyordu.
Susannah bu hayali kafasından mümkün olduğu kadar çabuk kovdu. Herhalde kapak da kilitliydi zaten. Mono Blaine'in onları bırakmaya hiç niyeti yoktu. Evet, sonunda gitme hakkını kazanabilirlerdi. Ama genç kadın bunun da kesin olmadığını biliyordu. Blaine'i yenseler bile...
Kafasında Detta Walker'inkine pek benzemeyen bir ses çınladı. Bu sözleri söyleyeceğim için üzgünüm. Sen de yine o ukala beyazlar gibi düşünmeye başladın. Şu senin makine-merkebe hiç güvenmiyorum. Bu makineler ödül kazandıkları zaman değil, yenildiklerinde daha tehlikeli olurlar.
Jake yırtık pırtık bilmece kitabını, onu taşımak sorumluluğundan kurtulmak istiyormuş gibi silahşora uzatıyordu. Susannah çocuğun neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Belki de yaşamları o fazla çevrilmiş kirli sayfaların arasında saklıydı. Kadın kitabı taşıma sorumluluğunu yüklenmek isteyeceğinden pek de emin değildi.
Jake, "Roland!" diye fısıldadı. "Bunu istiyor musun?"
Oy tehdit dolu bir tavırla silahşora bakarak, "Al," dedi. "Hemen..." Hayvan dişlerini kitaba geçirerek onu Jake'in elinden aldı. Vücuduna hiç uymayan upuzun boynuyla döndü. Bilmece-Dİ-Dum. Herkes İçin Akıl Karıştıran Bilmeceler-Bulmacalar'ı Roland'a uzattı.
Silahşor bir an kitaba baktı. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sonra başını salladı. "Hemen olmaz." Dönerek yol haritasına baktı. Blaine'in suratı yoktu. Bu nedenle harita onlar için belirleme noktası olacaktı. Çakıp sönen yeşil nokta şimdi Rilea'ya daha yakındı. Susannah bir an geçtikleri yerlerin neye benzediğini düşündü. Ama sonra bunu bilmeyi hiç istemediğine karar verdi. Lud kentinden ayrılırken gördüklerinden sonra böyle bir şeyi istemeyecekti elbette.
Roland, "Blaine!" diye seslendi.
"EVET?"
"Odadan ayrılabilir misin? Bizim aramızda konuşmamız gerekiyor."
Susannah kendi kendine, bunu yapacağını sanıyorsan iyice kaçırmışsın demektir, diye söylendi. Ama Blaine çabucak, heyecanla cevap verdi.
"TAMAM, SİLAHŞOR. BARONLUK VAGONU'NDAKİ BÜTÜN ALICILARIMI KAPATACAĞIM. KONUŞMANIZ SONA ERDİĞİ VE BİLMECE SORMAYA HAZIR OLDUĞUNUZ ZAMAN GERİ DÖNECEĞİM."
Eddie, "Evet, sen ve General MacArthur," diye homurdandı.
"NE DEDİN, NEW YORK'LU EDDIE?"
"Hiç. Ben sadece kendi kendime konuşuyorum."
Blaine, "BENİ ÇAĞIRMAK İÇİN SADECE YOL HARİTASINA DOKUNMAN YETERLİ," dedi. "HARİTADA KIRMIZI IŞIK YANDIĞI SÜRECE ALICILARIM ÇALIŞMIYOR DEMEKTİR. HAYDİ HOŞÇAKAL, BEBEK! KART YOLLAMAYI UNUTMA." Bir an durdu. "AMA ELVEDA DEDİĞİMİ DE SANMA."
Vagonun ön tarafındaki yol haritası birdenbire parlak bir kırmızıya büründü. Susannah ona ancak gözlerini kısarak bakabildi.
Jake, "O saçma sapan sözler ne anlama geliyordu?" diye sordu.
Roland, "Önemli değil," dedi. "Fazla zamanımız yok. Blaine bizimle beraber olsun olmasın, tren yine de aynı hızla son noktaya doğru gidiyor."
Eddie sordu. "Onun alıcılarını kapattığına gerçekten inanmıyorsun değil mi? Onun gibi bir uyanık bunu yapar mı? Haydi, haydi, biraz gerçekçi ol. Burayı sinsice dinlediğinden eminim."
Roland, "Hiç sanmıyorum," dedi. Susannah da onunla aynı fikirde olduğuna karar verdi. Hiç olmazsa şimdilik. Silahşor ekledi. "Blaine'in bunca yıl sonra bilmece sorulacağı için çok heyecanlandığı belliydi..."

Susannah, "Ve o kendine çok güveniyor," dedi. "Bizim gibilerle fazla uğraşmasına gerek kalmayacağına inanıyor."
Jake silahşora baktı. "Uğraşacak mı? Gerçekten bizimle uğraşmak zorunda mı kalacak?"
Roland, "Bilmiyorum..." dedi. "Üzerimde gizli alıcılar-vericiler yok. Tabii sorduğun buysa. Bu dürüst bir oyun olacak. En azından benim vaktiyle oynadığım bir oyun. Hepimiz daha önce bu oyunu oynadık. Hiç olmazsa biraz. Sonra şu da var." Başıyla Jake'in Oy'dan geri aldığı kitabı işaret etti. "Burada bazı güçlerin etkisindeyiz. Büyük güçlerin. Ama hepsi de bizim Kule'ye gitmemize engel olmaya çalışmıyor."
Susannah silahşorun sözlerini duyduysa da aklı, vagonla ilişkisini keserek onları yalnız bırakan Blaine'le meşguldü. Ebe olduğu için arkadaşları saklanırken gözlerini yuman bir çocuğa benziyordu. Onlar da zaten Blaine'in oyun arkadaşları değiller miydi? Bu düşünce imdat kapağından kaçmaya çalışırken kafasının kopması hayalinden nedense daha da kötüydü.
Eddie öğrenmek istedi. "O halde ne yapacağız? Bir planın olmalı. Yoksa ondan alıcılarını kapatmasını istemezdin."
"Blaine'in o müthiş zekâsı ve çalışamadığı için uzun süre yalnız kalması onun sandığından daha insanlaşmasına yol açmış. En azından ben öyle umuyorum, önce onun bir tur şemasını çıkarmalıyız. Mümkünse zayıf ve güçlü yanlarını öğrenmeliyiz. Oyun sırasında kendine nerelerde güvendiğini, nerelerde güvenemediğini de. Bilmeceler sadece bunu soran kişinin zekâsıyla ilgili değildir. Hiçbir zaman böyle düşünmeyin. Bu aynı zamanda bilmece sorulan kişinin kör noktalarıyla da ilgilidir."
Eddie, "Blaine'in kör noktaları var mı?" diye sordu.
Roland sakin bir tavırla açıkladı. "Eğer yoksa biz de bu trende ölürüz."
Eddie sıkıntıyla hafifçe gülümsedi. 'Kötü şeyleri bize alıştıra alıştıra söylemene bayılıyorum. Bu senin o çok sevimli özelliklerinden biri."
Silahşor, "Başlangıçta ona dört bilmece soracağız," dedi. "Kolay, fazla kolay değil, oldukça zor ve çok zor. Blaine bu dördünü de cevaplayacak. Bundan eminim. Ama biz onun cevapları nasıl verdiğine dikkat edeceğiz."
Eddie başını sallıyordu. Susannah adeta istemeye istemeye hafif bir umuda kapıldı. Bu uygun bir yaklaşıma benziyordu.
Roland ekledi. "Ondan sonra alıcılarını tekrar kapattıracağız ve aramızda konuşacağız. Belki o zaman hangi yönde ilerlememiz gerektiği konusunda bir fikir edinebiliriz. İlk bilmecelerin kaynağı her şey olabilir ama..." Başını ciddi bir tavırla bilmece kitabına doğru salladı, "...Jake'in kitapçı konusunda anlattıklarını unutmayın. Bizim için gerekli olan o cevabın kitapta olması gerekiyor. Benim Güzel-Günler'de sorulan bilmecelerle ilgili anılarımda değil. Cevap orada olmalı."
Susannah düzeltti. "Soru."
Roland ona baktı. Açık renkli, tehlikeli bakışlı gözlerini gölgeleyen kaşlarını kaldırmıştı.
Genç kadın açıkladı. "Bize gereken bir soru. Cevap değil. Bu sefer cevaplar ölümümüze neden olabilir."
Silahşor başını salladı. Şaşırmış, hatta düşkırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Yüzündeki bu ifade Susannah'nın hiç hoşuna gitmedi. Ama Jake kitabı tekrar uzattığı zaman silahşor bu kez onu aldı ve bir an elinde tuttu. (Kitabın solmuş ama yine de hoş kırmızı kapağı silahşorun güneşten yanmış iri ellerinde çok garip duruyordu... Özellikle iki parmağı eksik olan sağ elinde.) Sonra kitabı Eddie'ye verdi.
Susannah'ya döndü. "Sen kolayı seçeceksin."
Kadın hafifçe gülümseyerek, "Belki," diye cevap verdi. "Ama bu yine de bir hanımefendiye söylenecek bir şey değil, Roland."
Silahşor Jake'e baktı. "Sen ikincisin. Biraz daha zor olanı soracaksın. Ben üçüncüyüm. Sen sonuncusun, Eddie. Kitaptan zora benzeyen bir bilmece seç..."
Jake, "Zor bilmeceler sonlarda," diye açıkladı.
"...ama delice şeyler yapmaya kalkışma. Bu bir ölüm kalım meselesi. Zevzeklik etmenin zamanı geçti."
Eddie, Roland'a, uzun boylu, çirkin ve kendisinden yaşça büyük olan adama baktı. Silahşorun Kule'sine erişmek için ne çok çirkin şey yaptığını sadece Tanrı biliyordu. Kendi kendine, acaba Roland bu sözlerinin beni ne kadar kırdığının farkında mı, diye sordu. Bir çocuk gibi davranmamam, gülüp şakalar yapmamam için beni uyarması. Çünkü hayatımız tehlikede...
Genç adam bir şey söylemek için ağzını açtı. Yine Eddie Dean'e özgü bir şey. Hem komik, hem de iğneli bir söz. Ağabeysi Henry'yi her zaman çıldırtan türde bir şey. Ama sonra ağzını kapattı. Bu upuzun ve çirkin adam haklı olabilirdi. Belki artık iğneli nüktelerden ve bayat şakalardan vazgeçmenin zamanı gelmişti. Belki de olgunlaşma zamanı gelip çatmıştı sonunda.

Üç dakika daha aralarında fısıldaştılar. Eddie'yle Susannah bilmece kitabını çabucak karıştırdılar. (Jake, Blaine'i hangi bilmeceyle sınayacağına çoktan karar verdiğini söyledi.) Sonunda Roland, Baronluk Vagonu'nun ön tarafına giderek elini kırmızı ışıkla parlayan dikdörtgene dayadı. Yol haritası hemen tekrar belirdi. Vagonun etrafı artık kapalı olduğu için ilerlediklerini hissetmiyorlardı. Ama yeşil nokta Rilea'ya her zamankinden daha da yaklaşmıştı.
Blaine, "E, STEVE'İN OĞLU ROLAND," dedi. Eddie'ye makine daha da neşeliymiş gibi geldi. Neredeyse katıla katıla gülecekti Blaine. "SENİN KA-TET BAŞLAMAYA HAZIR MI?"
"Evet. İlk bilmeceyi New York'lu Susannah soracak." Silahşor genç kadına dönerek sesini biraz alçalttı. (Susannah, tabii Blaine konuşmalarımızı dinlemek istiyorsa bunun hiçbir yararı olmayacak, diye düşündü. "Bizim gibi öne çıkman

gerekmiyor," dedi Roland. "Bacakların yüzünden. Ama anlaşılır bir biçimde konuşmalı ve her seferinde ona adıyla hitap etmelisin. Bilmecenin yanıtını doğru bildiği takdirde ona şöyle söylemelisin: Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun.' Sonra Jake aradaki açıklığa çıkar ve seçtiği bilmeceyi sorar. Tamam mı?"
"Ya cevap yanlışsa? Ya da makine cevabı bilemezse?"
Roland haşince güldü. "Henüz bunu düşünüp endişelenmemizin zamanı değil." Sesini tekrar yükseltti. "Blaine?"
"EVET, SİLAHŞOR?"
Roland derin bir soluk aldı. "Başlıyoruz."
"HARİKA!"
Roland, Susannah'ya bakarak başını salladı. Eddie kadının elini sıktı. Jake de diğer elini okşadı. Oy altın çerçeveli gözleriyle Susannah'ya dikkatle baktı.
Genç kadın onlara endişeyle gülümsedi. Sonra da yol haritasına baktı. "Merhaba, Blaine."
"MERHABA, NEW YORK'LU SUSANNAH."
Genç kadının kalbi hızla çarpıyordu, koltukaltları ıslanmıştı. Tâ ilkokul sıralarında keşfettiği bir şeyle yine karşı karşıyaydı işte. Bir şeye başlamak çok zordu. Herkesten önce sınıftaki bütün öğrencilerin karşısında durarak şarkı söylemek, nükte yapmak, yaz tatilini nasıl geçirdiğini anlatmak... Ya da bilmece sormak. Genç kadın Jake Chambers'ın o çılgınca İngilizce ödevinden bir şeyi seçmişti. Nehir Geçidi'ndeki ihtiyarlardan ayrıldıktan sonra yaptıkları uzun konuşma sırasında Jake'in hemen hemen tamamını ezberden tekrarladığı "Gerçeği Nasıl Anlıyorum" adlı deneme yazısında iki bilmece vardı. Eddie onlardan birini Blaine'e sormuştu bile.
"SUSANNAH, ORADA MISIN, KÜÇÜK KOVBOY KIZ?"
Blaine yine ona takılıyordu. Ama bu sefer neşe ve uysallıkla. Keyifle. Blaine istediğini elde ettiği zaman sevimli tavırlar takınabiliyordu. Susannah'nın bildiği bazı şımarık çocuklar gibi.
"Evet, buradayım, Blaine. Ve bilmecemi soruyorum: Dört tekerlekli ve sinekleri olan şey nedir?"
Acayip bir şıkırtı duyuldu. Sanki Blaine dilini şaklatan bir adamı taklit ediyordu. Bunu kısa bir sessizlik izledi. Blaine cevap verdiği zaman sesindeki o neşe kaybolmuştu. "KENTİN ÇÖP ARABASI TABİİ. ÇOCUKÇA BİR BİLMECE BU. EĞER GERİ KALAN BİLMECELERİNİZ DE BÖYLEYSE YAŞAMANIZA İZİN VERDİĞİM İÇİN PİŞMAN OLACAĞIM. KISA BİR SÜRE İÇİN OLSA BİLE."
Yol haritası yine aydınlandı. Ama ışık kırmızı değil, pembeydi. Küçük Blaine'in sesi duyuldu. "Onu öfkelendirmeyin," diye yalvarıyordu. Onun her konuşması sırasında Susannah'nın karşısında ürkek davranan kabak kafalı, ter içinde ufak tefek bir adamın hayali beliriyordu. Büyük Blaine'in sesi her yandan geliyordu. (Susannah, Cecil B. De-Mille'in filmlerinden birindeki tanrı gibi, diye düşündü.) Ama Küçük Blaine'in sesi sadece tepelerindeki hoparlörden yükseliyordu. "Lütfen onu öfkelendirmeyin, çocuklar. Hız monoyu tehlikeli bir duruma soktu zaten. Ray dengeleyicileri bu durumla zorla başa çıkabiliyorlar. Bu yöne son gelişimizden beri ray korkunç bir biçimde harap olmuş."
Eskiden sarsıla sarsıla ilerleyen troleybüs ve metro trenlerine çok binmiş olan Susannah hiçbir şey hissetmiyordu. İlerlemeleri Lud'dan ilk hareket ettikleri zamanki kadar düzgündü. Ama genç kadın yine de Küçük Blaine'e inandı. Tahminine göre hissedecekleri ilk sarsıntı onların sonu olacaktı.
Roland, Susannah'yı dürterek şimdiye dönmesini sağladı.
Genç kadın, "Teşekkür ederim," dedi. Sonra da aklına geldiği için sağ elinin parmaklarını hızla üç defa boynuna vurdu. Talitha Teyze'yle ilk konuştuğu zaman Roland da böyle yapmıştı.
Blaine, "NEZAKETİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM," dedi. Yine keyiflenmiş gibiydi. Susannah, bu iyi, diye düşündü, benimle alay ediyor olsa bile. "AMA BEN DİŞİ DEĞİLİM. CİNSİYETİMİ AÇIKLAMAM GEREKİYORSA... BEN ERKEĞİM."
Susannah şaşkın şaşkın Roland'a baktı.
Silahşor, "Erkeklerle konuşulurken sol el kullanılır," diye açıkladı. "Parmaklarını göğüs kemiğine vurursun." Hareketi gösterdi.
"Ya?.."
Roland, Jake'e döndü. Çocuk ayağa kalkarak Oy'u bir iskemleye bıraktı. (Ama bu bir işe yaramadı. Hayvan hemen yere atladı ve aradaki açıklıktan yol haritasına doğru giden Jake'i izledi.) Çocuk bütün dikkatini Blaine'e verdi.
"Merhaba, Blaine. Ben Jake'im. Biliyorsun... Elmer'in oğlu."
"BİLMECENİ SOR."
"Yatağı olan ama uyumayan, ağzı olan ama konuşmayan, hızla ilerleyen ama yürüyemeyen şey nedir?"
"HİÇ DE,FENA DEĞİL. SUSANNAH'NIN SENİN BU ÖRNEĞİNDEN DERS ALACAĞINI UMARIM, ELMER'İN OĞLU JAKE. ZEKÂSI OLAN HER ŞEY CEVABI HEMEN BULUR. AMA BU YİNE DE İYİ BİR ÇABA. CEVAP: NEHİR."
"Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun." Jake sol elinin parmaklarını üç defa göğüs kemiğine vurdu, sonra da yerine oturdu. Susannah kolunu onun omzuna atarak çocuğu bir an kendine çekti. Jake kadına minnetle baktı.
Roland ayağa kalktı. "Heil, Blaine."
"HEIL, SİLAHŞOR." Blaine'in sesi yine neşeliydi. Herhalde ona böyle hitap edilmesi hoşuna gitmişti. Susannah, Heil... ne, diye düşünürken aklına Hitler geldi. Bu yüzden de Lud'un dışında buldukları uçak enkazını anımsadı. Jake

onun bir Focke-Wulf olduğunu iddia etmişti. Susannah böyle şeyleri bilmiyordu. Ama enkazın içinde gerçekten bir ölü olduğunu unutmamıştı. Bu ceset artık kokmayacak kadar eskiydi.
"BİLMECENİ SOR, ROLAND. GÜZEL BİR ŞEY OLMALI."
"Güzellik bakış açına bağlıdır, Blaine. Her neyse... İşte bilmecem: Sabahları dört ayaklı, öğle zamanı iki ayaklı ve gece de üç ayaklı olan şey nedir?"
Blaine, "İŞTE BU GERÇEKTEN GÜZEL BİR BİLMECE," demek lütfunda bulundu. "BASİT AMA YİNE DE GÜZEL. CEVAP ŞU: İNSAN. İNSAN BEBEKLİĞİNDE ELLERİ VE DİZLERİNİN ÜZERİNDE EMEKLER. ERGİNLİK ÇAĞINDA İKİ AYAĞININ ÜZERİNDE YÜRÜR. İHTİYARLIĞINDA DA BİR BASTONA DAYANMAK ZORUNDA KALIR."
Blaine kendini pek beğeniyormuş gibi konuşmuştu. Susannah birdenbire ilginç bir gerçeği keşfetti. Bu kendini beğenmiş, cani makineden nefret ediyordu. Bu budalaca bilmece yarışması yüzünden hayatımızı ortaya koymak zorunda kalmasaydık bile ondan yine de nefret ederdim, diye düşündü.
Ama Roland hiç de soğukkanlılığını kaybetmemişti. "Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun." Parmaklarını göğsüne vurmadan yerine oturdu ve Eddie'ye baktı. Genç adam ayağa kalkarak aradaki geçide çıktı.
"E, Blaine, adamım, neler oluyor bakayım?" diye sordu. Roland yüzünü buruşturarak başını salladı. Bir an parmakları eksik elini gözlerine götürdü.
Blaine sesini çıkarmadı.
"Blaine? Orada mısın?
"EVET, BURADAYIM. AMA SAÇMA SAPAN SÖZLERİ DİNLEYECEK DURUMDA DEĞİLİM, NEW YORK'LU EDDIE! BUDALACA TAVIRLARINA RAĞMEN BİLMECENİN ZOR OLACAĞINI BİLİYORUM VE ONU SABIRSIZLIKLA BEKLİYORUM."
Eddie, Roland'a bir göz attı. Silahşor, "Devam et," der gibi elini salladı. "Babanın adına, devam et!" Eddie dönerek tekrar yol haritasına baktı. Yeşil ışık Rilea'yı belirten noktayı geçiyordu. Susannah, Eddie'nin kendisinin de sezdiği gerçekten kuşkulandığını anladı. Blaine onların bir dizi bilmeceyle yeteneklerini sınadıklarını anlamıştı. Bunu anlamış... ve bu durum hoşuna gitmişti.
Bu felaketten bir an önce ve kolaylıkla kurtulmaları umudu sönerken genç kadının yüreğine iner gibi oldu.

Eddie, "Eh," dedi. "Bilmecemi nasıl bulacağını bilmiyorum. Ama bana zor gibi geldi." Genç adam bilmecenin cevabını da bilmiyordu zaten. Bilmeceler-Di-Dam'ın o bölümü kopmuştu. Ama bunun önemli olduğunu sanmıyordu. Kararlaştırılan koşullarda onların cevapları bilmeleri şartı yoktu.
"SENİ DİNLEYECEK VE CEVAP DA VERECEĞİM."
"Konuşulur konuşulmaz bozulan şey nedir?"
"SESSİZLİK! BU SENİN PEK BİLMEDİĞİN BİR ŞEY, NEW YORK'LU EDDIE." Blaine hiç duraksamadan cevap vermişti. Eddie'nin morali biraz bozuldu. Diğerlerinin fikrini almasına hiç gerek yoktu. Cevabın doğru olduğu belliydi. Blaine'in yanıtı hemen söylemesi çok kötü olmuştu. Eddie hiçbir zaman açık açık söylemeyecekti ama Blaine'i bir tek bilmeceyle altedeceklerini ummuştu. Hatta gizli gizli buna inanmıştı. Blaine bir tek darbeyle mahvolacaktı. Güüüüm! Mono ondan sonra kendini toparlayamayacaktı. Genç adam, bu gizli inanç, diye düşündü. Uyanık birinin arkadaki yatak odasında başlattığı barbut sırasında zarları her elime alışımda aynı şeyi hissediyordum. On yediyi bulacağımı söylediğim zaman. Her şeyin yolunda olduğuna inanıyordum. Çünkü ben bendim. İnsanların en üstünü. Eşi olmayan biri.
Eddie, "Evet," dedi içini çekerek. "Sessizlikten pek anlamıyorum. Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun."
Blaine, "SİZE YARARLI OLACAK BAZI ŞEYLERİ ÖĞRENDİĞİNİZİ UMARIM," dedi. Eddie, seni lanet olasıca yalancı makine, diye düşündü. Blaine'in sesinden yine pek memnun olduğu anlaşılıyordu. Makinenin türlü duyguları böyle yansıtabilmesi bir an genç adamın ilgisini çekti. Bunu makineye o Ulu Eskiler mi katmışlardı? Yoksa bir an gelmiş ve Blaine kendisi için duygulardan oluşan bir gökkuşağı mı yaratmıştı? O uzun yılları ve yüzyılları geçirmek için ikiz kutuplu bir oyuncak? "ARANIZDA KONUŞMAK İÇİN ALICILARIMI TEKRAR KAPATMAMI İSTER MİSİNİZ?"
Roland, "Evet," dedi.
Yol haritası parlak bir kırmızıya büründü. Eddie silahşora döndü. Roland'ın yüzündeki ifade çabucak değişti. Ama Eddie bundan hemen önce suratındaki o müthiş umutsuzluğu farketti. Daha önce silahşorun yüzünde böyle bir ifade görmemişti. Roland ıstanavarların ısırıkları yüzünden ölümün eşiğine geldiği zaman ya da Eddie silahşorun tabancalarını ona doğru çevirdiği an bile. Hatta o iğrenç Bıçakçı, Jake'i yakalayıp onunla birlikte Lud'da ortadan kaybolduğu zaman bile.
Jake, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Yine dördümüz bilmeceler mi soracağız?"
Roland, "Bunun fazla bir yararı olacağını sanmıyorum," dedi. "Blaine herhalde binlerce bilmece biliyor. Hatta belki de milyonlarca. Daha da kötüsü, en kötüsü bilmece tekniğini öğrenmiş olması. Kafanın bilmece yaratmak ve onları çözmek için başvuracağı kaynağın farkında."
Kollarını yine birbirlerine dolayarak oturan Susannah'yla Eddie'ye dönüp onlara sordu. "Bu konuda yanılmıyorum sanırım. Benimle aynı fikirdesiniz, değil mi?"

Susannah, "Evet," diye cevap verirken Eddie de istemeye istemeye başıyla onayladı. Bu düşünceyi kabul etmek istemiyordu, ama kabul etmek zorundaydı.
Jake öğrenmek istedi. "E? O halde şimdi ne yapacağız, Roland?.. Yani bu dertten kurtulmanın bir yolu olmalı. Öyle değil mi?"
Eddie öfkeyle, "Çocuğa bir yalan uydur, alçak herif," der gibi baktı.
Belki de Roland bunu sezmişti, elinden geleni yaptı. Sakat elini Jake'in başına koyarak çocuğun saçlarını karıştırdı. "Bence her zaman bir yol vardır, Jake. Ama şimdi en önemli soru şu: uygun bilmeceyi bulacak kadar zamanımız olup olmadığı. Blaine yolculuğunun dokuz saat kadar sürdüğünü söylemişti..."
Jake açıkladı. "Sekiz saat kırk beş dakika."
"...ve bu öyle uzun bir süre sayılmaz. Hemen hemen bir saatten beri yoldayız."
Susannah sinirli sinirli, "Eğer bu harita doğruysa," dedi. "Topeka'ya giden yolu hemen hemen yarıladık sayılır. Belki de makine dostumuz yolun uzunluğu konusunda bize yalan söyledi. Biraz kendine yontmaya çalışıyor belki de."
Roland başını salladı. "Olabilir."
Jake, "O halde şimdi ne yapacağız?" diye yineledi.
Silahşor derin bir soluk aldı. Nefesini bir an tutup sonra verdi. "Şimdilik izin verin de ona sadece ben bilmece sorayım. Gençliğimdeki Güzel Günler'den aklımda kalan en zor bilmeceleri seçerim. Ve Jake, eğer biz... eğer biz aynı hızla Topeka'ya yaklaşırsak ve Blaine'i de daha yenmemiş olursak, o zaman senin kitaptaki son birkaç bilmeceyi sorman gerekir sanırım. En zor olanlarını." Yüzünün yanını dalgın dalgın ovuşturarak buzdan heykele baktı. Kendisine benzeyen o soğuk heykel şimdi biraz eriyerek tanınmayacak bir yığına dönüşmüştü. "Ben hâlâ cevabın o kitapta olduğuna inanıyorum. Yoksa bu dünyaya dönmeden önce o kitap seni öylesine çekmezdi."
Susannah, "Ya biz?" diye sordu. "Eddie'yle ben ne yapacağız?"
Roland, "Düşünün!.." dedi. "Babalarınızın hatırı için düşünün!"
Eddie, "'Ben elimle ateş etmem,'" diye mırıldandı. Birdenbire kendini bir tuhaf hissetmişti. Sanki uzaklardaydı. Sapanı ve sonra da yontarak anahtarı çıkaracağı tahta parçasını ilk kez gördüğü zaman da böyle hissetmişti... Ama aynı zamanda bu duygu o an hissettikleri gibi değildi.
Roland garip bir tavırla ona bakıyordu. "Evet, söylediğin doğru, Eddie. Bir silahşor kafasıyla ateş eder. Aklına ne geldi?"
"Hiç..." Eddie başka şeyler de söyleyebilirdi ama birdenbire acayip bir hayal -garip bir anı- onu susturdu. Lud'a gelirlerken mola verdikleri yerlerden birinde Roland, Jake'in yanında çömelmişti. Yakmadıkları kamp ateşinin önünde. Roland yine o sonsuz derslerden birine başlamıştı. Bu sefer sıra Jake'deydi. Çocuk ateş yakmak için çakmak taşı ve çelikle uğraşıp duruyordu. Arka arkaya kıvılcımlar fışkırıyor, sonra karanlıkta sönüyordu. Roland, onun... şey... gülünç davrandığını söylemişti.
Eddie, hayır, dedi içinden. Hiç de öyle söylemedi. Hiç olmazsa çocuğa... Öyle bir şey demedi.
"Eddie?" Susannah'nın sesinde endişe vardı. Hatta biraz korku.
Öyleyse neden ona ne söylediğini sormuyorsun, kardeşim? Henry'nin sesiydi bu. Ulu Bilge ve Büyük Esrarkeşin sesi. Uzun bir zamandan beri ilk kez duyuluyordu. Ona sorsana. Adam hemen hemen yanında oturuyor. Haydi, ona ne söylediğini sor. Altına etmiş bir bebek gibi kıvranıp durma.
Ama aslında bu hiç de iyi bir fikir değildi. Çünkü Roland'ın dünyasında olaylar böyle gelişmiyordu. Roland'ın dünyasında her şey bir bilmeceydi. Bu dünyada elinle değil, kafanla ateş ediyordun. O lanet olasıca kafanla! Ve çıraları tutuşturamayan birine ne söylerdin? Ah, tabii ya! Çakmak taşını daha yaklaştır! İşte Roland da böyle söylemişti. Çakmak taşını daha yaklaştır ve sıkıca tut ki titremesin.
Ama aslında bütün bunların o olayla bir ilgisi yoktu. Evet, buna yakın bir şeydi. Ama Henry Dean'in Ulu Bilge ve Büyük Esrarkeş olmadan önce söylediği gibi, "Yakınlık sadece at yarışlarında" önemliydi. Eddie'nin hafızası biraz bulanıklaşmıştı. Çünkü Roland onu utandırmıştı... Sıkmıştı... Onunla alay etmişti.
Herhalde bunu bilerek yapmamıştı ama... ama bir şey vardı yine de. Eddie'nin bir şeyler hissetmesine neden olmuştu. Henry'nin her zaman yaptığı gibi. Yoksa o kadar uzun bir süre sonra Henry buraya neden gelecekti?
Hepsi de şimdi Eddie'ye bakıyorlardı. Oy bile.
Genç adam Roland'a, "Devam et," dedi. Sesi biraz öfkeliydi. "Bizden düşünmemizi istedin. Biz de düşünüyoruz." Kendisi de kafa patlatıyordu.
(Kafamla ateş ederim.)
Bu yüzden lanet olasıca beyni nerdeyse tutuşacaktı. Ama bunu şu yaşını başını almış, uzun boylu ve çirkin adama söyleyecek değildi. "Haydi, Blaine'e bilmeceler sor. Üzerine düşeni yap."
"Sen de bunu yapacaksın, Eddie." Roland yerinden kalkarak vagonun ön tarafına gitti ve elini yine kırmızı dikdörtgen levhaya dayadı. Yol haritası hemen belirdi. Yeşil nokta Rilea'dan oldukça uzaklaşmıştı. Ama Eddie trenin iyice yavaşlamış olduğunu farketti. Ya içine yerleştirilmiş bir programa uyuyordu ya da Blaine çok eğlendiği için acele etmek istemiyordu.
"KA-TET'İN BİZİM GÜZEL-GÜN BİLMECE YARIŞMASINI SÜRDÜRMEYE HAZIR MI, STEVEN'İN OĞLU ROLAND?"
Silahşor, "Evet, Blaine," dedi. Eddie'ye sesi çok sıkıntılıymış gibi geldi. "Bir süre sana bilmeceleri sadece ben soracağım. Tabii bir itirazın yoksa."

"KA-TET'İN REİSİ VE BABASI OLDUĞUN İÇİN BU SENİN HAKKIN. GÜZEL GÜN'LE İLGİLİ BİLMECELER Mİ SORACAKSIN?"
"Evet."
"İYİ." Blaine'in sesinde yine o iğrenç memnunluk vardı. "O BİLMECELERİN BİRAZINI DAHA ÖĞRENMEK HOŞUMA GİDECEK."
"Pekâlâ." Roland derin bir soluk aldıktan sonra bilmecelere başladı. "Beni beslersen yaşarım. Bana su verirsen ölürüm."
"ATEŞ!" Blaine hiç duraksamamıştı. Sesinde yine o dayanılamayacak kendini beğenmişlik vardı. Ses tonuyla, bu bilmece senin büyükannen sağken benim için eskimişti, diyordu. Ama yeniden dene. Yüzyıllardan beri bu kadar eğlenmedim. Onun için yeniden denemelisin!
"Ben güneşin önünden geçerim, Blaine. Ama yine de yere gölgem düşmez. Ben neyim?"
"RÜZGÂR." Hiç duraksama yoktu.
"Cevabı buldun, Blaine. Bir tane daha. Tüy kadar hafiftir, yine de kimse onu fazla tutamaz."
"İNSANIN SOLUĞU!" dedi Blaine hiç duraksamadan.
Ama Eddie birdenbire, ancak... diye düşündü, yine de duraksadı. Jake'le Susannah ıstırap verici bir dikkatle Roland'ı izliyorlardı. Yumruklarını sıkmış, silahşoru Blaine'i şaşırtacak olan doğru bilmeceyi sorması için zorluyorlardı. İçinde hapishaneden çıkma izni olan o bilmeceyi. Eddie onlara bakamıyordu. Özellikle Suze'a. Yoksa dikkati dağılacaktı. Genç adam gözlerini kendi ellerine dikti. O da yumruklarını sıkmıştı. Eddie kendini zorlayarak kucağına bıraktığı ellerine açtı. Ama bu ona şaşılacak kadar zor geldi. Roland geçitte durmuş hâlâ gençliğine özgü o bilmeceleri soruyordu.
"Bu bilmecenin cevabını bul, Blaine: Beni kırarsan yine de çalışmamı sürdürürüm. Bana dokunursan dururum. Ben neyim?"
Susannah bir an soluğunu tuttu. Eddie başını eğmiş olmasına rağmen onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Güzel bir bilmece bu. Olağanüstü. Belki de...
Blaine, "İNSAN KALBİ," dedi. Yine hiç duraksamadan, "BU BİLMECENİN TEMELİNDE DAHA ÇOK İNSANLARIN ŞAİRANE DÜŞÜNCELERİ VAR. ÖRNEĞİN, JOHN AVERY, SIRONIA HUNTZ, ONDOLA, WILLIAM BLAKE, JAMES TATE, VERONICA MAYS'İN ESERLERİNE BAKABİLİRSİN. DİĞERLERİNE DE. İNSANLARIN AKILLARININ FİKİRLERİNİN AŞKTA OLMASI ŞAŞILACAK BİR ŞEY. VE BU YOZLAŞMIŞ GÜNLERDE BİLE BU DURUM DEĞİŞMİYOR. DEVAM ET, GILEAD'LI ROLAND."
Susannah tekrar soluk aldı. Eddie yumruklarını sıkmak istediyse de kendine engel oldu. Çakmak taşını daha yaklaştır. Roland'ın sesi kafasının içinde yankılanıyordu. Babanın hatırı için çakmak taşını yaklaştır.
Ve Mono Blaine, Şeytan Ayı'nın ışıkları altında güneydoğuya doğru ilerledi.

2. Köpekler Çağlayanı

Jake, Blaine'in kitaptaki son on bilmeceyi kolay ya da zor bulup bulmayacağını bilmiyordu. Ama bu bilmeceler ona bayağı zormuş gibi geliyordu. "Ama tabii," diye kendi kendine hatırlattı. "Ben bir kent büyüklüğünde, bilgi alabileceği bilgisayarları olan, düşünen bir makine değilim. Ben sadece çabalayabilirim. Eddie'nin de bazen dediği gibi, Tanrı korkaklardan nefret eder.' Son on bilmece de işe yaramazsa o zaman Aaron Deepnau'nun Samson bulmacasını denerim. Yiyenden et çıktı vb. Eğer bu da başarılı olamazsa... Kahretsin!" Çocuk ne yapacağını bilmiyordu. Hatta neler hissedeceğini de. "İşin doğrusu ben mahvoldum."
Ama bu da doğaldı. Son sekiz saat içersinde çeşitli duygular hissetmişti. Önce dehşet. Oy'la birlikte köprüden yuvarlanacaklarına ve Send Nehri'nde öleceklerine kesinlikle inanmıştı. Sonra Bıçakçı, Lud denilen o çılgınca labirentte onu sürüklemişti. Tik Tak Adam'ın o korkunç yeşil gözlerine bakmış ve onun zaman, Naziler ve transitif devrelerle ilgili yanıtlanamayacak sorularına cevap vermeye çalışmıştı. Tik Tak tarafından sorguya çekilmek cehennemde son sınava girmeye benziyordu.
Sonra Roland tarafından kurtarıldığı için müthiş bir sevinç duymuştu. (Roland ve Oy tarafından. Oy olmasaydı kavrulup gidecekti.) Sonra... kentin altında gördüğü o şaşırtıcı şeyler. Susannah'nın, Blaine'in kapıyla ilgili bilmecesini çözmesi karşısında .duyduğu hayranlık. Ve Blaine, Lud'un altında depolanmış olan sinir-gazını salıvermeden önce müthiş bir telaşla monoya binmeleri.
Bütün bunlardan sağ çıktıkları için çocuk mutlu bir güven duymaya başlamıştı. Roland tabii ki Blaine'i yenecekti. Mono o zaman sözünü tutacak ve onları sağsalim son istasyonda indirecekti. (Bu dünyada Topeka'nın adı her neyse.) Ondan sonra Kara Kule'yi bulacak ve orada yapmaları gereken şeyi yerine getireceklerdi. Düzelmesi gerekenleri düzeltecek, onarılması gerekenleri onaracaklardı. Ya ondan sonra? Sonsuza dek mutlu bir yaşam süreceklerdi tabii. Peri masallarındaki insanlar gibi.
Yalnız...
Roland, birbirlerinin düşüncelerini paylaştıklarını söylemişti. Khef'i paylaşmak Ka-tet'in anlamının bir parçasıydı. Ve Roland geçide çıkarak Blaine'e gençlik günlerinden kalma bilmeceleri sorarken Jake'in düşüncelerine bir felaket duygusu sızmaya başladı. Bunun kaynağı sadece silahşor değildi. Susannah'dan da aynı dehşet verici titreşimler yayılıyordu. Yalnızca Eddie'nin düşünceleri dışarıya sızmıyordu. Çünkü genç adam sanki başka bir yerdeydi Kendi düşüncelerine dalmıştı. Bu iyi bir şey olabilirdi. Ama yine de bir.garanti yoktu ve...

...ve Jake yine korkmaya başladı. Daha da kötüsü umutsuzluğa kapıldı. Tıpkı amansız bir düşmanın son köşeye iyice sıkıştırdığı bir yaratık gibi. Çocuk huzursuzca Oy'un tüylerini karıştırıyordu. Başını eğerek eline baktığı zaman şaşırdı. Oy'un köprüden düşmemek için dişlerini geçirdiği eli artık sancımıyordu. Jake, Beceriksizin dişlerinin bıraktığı delikleri görebiliyordu. Avucu ve bileğinde hâlâ kanlı kabuklar vardı. Ama eli hiç sızlamıyordu artık. Çocuk ihtiyatla parmaklarını açıp kapattı. Bir sızı duydu. Ama hafifti. Sanki uzaklarda bir şeymiş gibi.
"Blaine, şunun cevabını ver: Ben giderim, o gider, üzerimde gölge eder."
Blaine, Jake'in de tiksinmeye başladığı o kendinden hoşnut, neşeli ses tonuyla cevap verdi. "ŞEMSİYE."
"Teşekkür ederim, Blaine. Yine doğru cevabı buldun. Şimdi..."
"Roland?"
Silahşor dönerek Jake'e baktı. Yüzündeki fazla dikkatli, sıkıntılı ifade biraz değişir gibi oldu. Gülümsemedi ama neredeyse tebessüm edecekti. Jake buna sevindi.
"Ne var, Jake?"
"Elim. Canım çok yanıyordu. Ama artık sancımıyor."
Blaine, John Wayne'i taklit ederek kelimeleri uzata uzata konuşmaya başladı. "BOŞVER, EVLAT! BEN ÖN AYAĞI ÖYLE EZİLMİŞ BİR KÖPEĞİN BİLE ACI ÇEKMESİNE SEYİRCİ KALAMAM. HELE SENİN GİBİ KÜÇÜK BİR KOVBOYUN ACISINA HİÇ. ONUN İÇİN ELİNİ TEDAVİ ETTİM."
Jake, "Nasıl?" diye sordu.
"KOLTUĞUNUN DİRSEK DAYANILAN YERİNE BAK."
Çocuk istenileni yaptı. Dirsek dayanılacak yerde bir ızgaranınkini andıran hafif çizgiler vardı. Bu biraz da yedi ya da sekiz yaşındayken Jake'e verilen transistorlu radyonun hoparlörüne benziyordu.
Blaine kendini çok beğendiğini yansıtan o sesle konuşmasını sürdürdü. "BARONLUK KLASINDA YOLCULUK YAPMANIN AYRICALIKLARINDAN BİRİ DAHA." Çocuk mononun Piper Okuluna çok uyacağını düşündü. "ELİ İNCELEYEREK GÖRÜNTÜYÜ BÜYÜTEN ALET AYNI ZAMANDA BİR TEŞHİS ARACİ. AYRICA ÖNEMSİZ İLK TEDAVİLERİ DE YAPABİLİYOR. SENİN ELİNE YAPTIĞIM GİBİ ŞEYLERİ. AYRICA O BESİN İLETME ARACI DA. BEYİN DALGALARINI DA KAYDEDİYOR. STRESİ ANALİZ EDİYOR. DUYGULARI DAHA YOĞUNLAŞTIRABİLİYOR. BU DOĞAL BİR BİÇİMDE ENDORFİN ÜRETİMİNİ ARTIRIYOR. BUNDAN BAŞKA İNANILACAK HAYALLER VE HALÜSİNASYONLAR DA YARATABİLİYOR. NEW YORK'LU JAKE. İLK SEKS DENEYİMİNİ KULE'NİN SENİN DÜZEYİNDEN OLAN BİR CİNSELLİK TANRIÇASIYLA DENEMEYİ İSTER MİSİN? BELKİ MARILYN MONROE, RAQUEL WELCH YA DA EDITH BUNKER'LA?"
Jake güldü. Blaine'e gülmenin tehlikeli bir şey olabileceğinin farkındaydı. Ama bu sefer dayanamamıştı. "Edith Bunker diye biri yok ki," dedi. "O bir televizyon dizisinin kahramanlarından biri. Aktrisin adı... şey... Jean Stapieton. Ayrıca kendisi Bayan Shaw'a benziyor. Bayan Shaw bizim kâhyamız. İyi bir kadın ama... şey... bir 'bebek' de değil."
Blaine uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonra tekrar konuşmaya başladığı zaman sesindeki ne-de-eğleniyoruz tonlamasının yerini soğuk bir ifade almıştı.
"SENDEN ÖZÜR DİLİYORUM, NEW YORK'LU JAKE. AYRICA SEKS DENEYİMİNLE İLGİLİ ÖNERİMİ DE GERİ ALIYORUM."
Jake, işte bana bir ders, diye düşündü ve güldüğünün görülmemesi için elini ağzına götürdü. Sonra uygun, alçakgönüllüce olduğunu umduğu bir sesle, "Önemli değil, Blaine," dedi. "Zaten böyle şeyler için yaşım henüz küçük sanırım."
Susannah'yla Roland birbirlerine bakıyorlardı. Genç kadının Edith Bunker'ın kim olduğundan haberi yoktu. Çünkü onun zamanında televizyonda Hepsi de Ailenin İçinde dizisi oynamıyordu. Ama yine de durumu kavramıştı. Jake onun dolgun dudaklarıyla sessizce bir kelimeyi söylediğini ve onu bir sabun köpüğüne gizlenmiş bir mesaj gibi silahşora yolladığını gördü.
"Hata!"
Evet, Blaine bir hata yapmıştı. Dahası Jake Chambers gibi on bir yaşında bir çocuk bu hatayı yakalamıştı. Blaine yanılabildiğine göre, başka hatalar da yapabilirdi. Belki yine de bir umut vardı. Jake bu olasılığı Nehir Geçidi'nde graf konusunda olduğu gibi karşılamaya karar verdi. Birazcık umutlanacaktı.

Roland, Susannah'ya belli belirsizce başını salladı. Sonra da bilmece sormayı sürdürmek için vagonun ön tarafına doğru döndü. Ama daha ağzını açamadan Jake vücudunun ileriye doğru itildiğini hissetti. Garip bir şeydi bu. Mono hızla ilerlerken hiçbir şey hissetmiyordun. Ama tren yavaşlamaya başladığı an bunu farkediyordun.
Blaine, "İŞTE GERÇEKTEN GÖRMENİZ GEREKEN BİR ŞEY," dedi. Yine neşelenmişti. Ama Jake bu ses tonuna hiç güvenemiyordu. Babasının bazen telefonda konuşmaya bu ses tonuyla başladığını duymuştu. (Genellikle büyük bir hata yapan adamlarından biriyle konuşurken.) Elmer Chambers görüşmenin sonuna doğru ayağa kalkar, midesi sancıyormuş gibi yazı masasının üzerine doğru eğilirdi. Ve olanca sesiyle bağırırdı. Yanakları turp kadar kırmızı, gözlerinin altındaki torbacıklar da patlıcanlar gibi mosmor olurdu.
"ZATEN BURADA DURMAM GEREKİYORDU. ÇÜNKÜ BU NOKTADA AKÜMÜLATÖRLERE GEÇMEM ŞART. BU DA ŞARJ DEMEK."
Mono belli belirsiz bir sarsıntıyla durdu. Yolcuların etraflarındaki duvarlar yine renksizleşti, sonra da saydamlaştı. Susannah korku ve hayretle inledi. Roland sola giderek başını çarpmamak için vagonun o yanını yokladı. Sonra da

ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. Gözlerini kısmıştı. Oy tekrar havlamaya başladı. Sadece Eddie Baronluk Vagonu'nun görüş aygıtlarının sağladığı soluk kesici manzaradan etkilenmemiş gibiydi. Genç adam şöyle bir etrafına bakındı. Kafası meşgul olduğu için yüzünde dalgın bir ifade vardı. Gözlerini yeniden ellerine dikti. Jake onu hafif bir merakla süzdü. Sonra tekrar dışarıya bakmayı sürdürdü.
Tren geniş bir uçurumun ortasındaydı. Sanki ayın tozlarının uçuştuğu havada duruyorlardı. Daha ötede hızla akan geniş bir nehir vardı. Send değildi bu ırmak, ama tabii Roland'ın dünyasında nehirler yataklarındaki değişik noktalardan başka başka yönlere doğru akmıyorlarsa... Jake'in Orta-Dünya konusunda bu ihtimali kesinlikle reddedecek kadar bilgisi yoktu. Ayrıca bu nehir öyle sakin sakin akmıyor, kaynıyordu sanki. Dağlardan azgın seller halinde akıyordu. Öfkelenen ve kavga çıkarmak isteyen biri gibi.
Jake bir an nehrin iki yanındaki dik yamaçları süsleyen ağaçlara baktı. Onların normal bitkiler olduklarını farkederek rahatladı. Bunlar örneğin, Colorado ya da Wyoming dağlarında görebileceğiniz karaçamlar gibi ağaçlardı. Sonra çocuğun bakışları uçurumun ağzına geri kaydı. Burada sel ayrılıyor ve bir çağlayan halinde dökülüyordu. Öyle geniş ve yüksekti ki, Niagara şelalesi onun yanında üçüncü sınıf bir gösteri parkındaki çağlayanlar gibi kalırdı. Jake, Niagara'ya babası ve annesiyle gitmişti. (Çocuğun hatırlayabildiği ve ailece çıkılan üç tatilden biriydi bu. İki tatil babasının televizyon kanalından gelen acil çağrılar yüzünden yarıda kesilmişti.) Çağlayanın oluşturduğu yarım dairenin etrafını saran hava aşağıdan hızla yükselen sis yüzünden iyice bulanıklaşmıştı. Sis, buhara benziyor ve ayın halelerini andıran ışıklar birbirlerine bağlı, fazla parlak rüya-mücevherlerini andırıyordu. Jake onları olimpiyatları simgeleyen birbirine bağlı halkalara benzetti.
Çağlayanların ortasından, nehrin aşağıya aktığı yerin altmış metre kadar aşağısından dev gibi iki taş uzanıyordu. Jake bir heykeltıraşın ya da öyle bir grup sanatçının oraya kadar inmeyi nasıl başardığını bilemiyordu. Ama suyun taşları oyarak biçim verdiğine inanması da imkânsızdı. Taşlar dişlerini gösteren dev köpek kafalarına benziyordu.
Çocuk, Köpekler Çağlayanı, diye düşündü. Bundan sonra bir istasyon vardı. Dasherville. Sonra da Topeka. Son durak. Herkes dışarı!
Blaine, "BİR DAKİKA," dedi. "ÇAĞLAYANLARIN ZEVKİNİ İYİCE ÇIKARMANIZ İÇİN SESİ AYARLAMAM GEREKİYOR."
Bir an hafif, fısıltımsı, düdüğe benzer bir ses duyuldu. Sanki bir makine öksürerek boğazını temizliyordu. Sonra yolcular müthiş bir kükremenin saldırısına uğradılar. Suyun gümbürtüsüydü bu. Belki de dakikada milyarlarca litre su uçurumun kenarından altı yüz metre kadar aşağıdaki derin taş oyuğa düşüyordu. İleriye uzanan köpeklerin küt burunlarının önünde sis bulutları uçuşuyordu. Sanki cehennemdeki deliklerden fışkıran buharlardı bunlar. Ses gitgide yükseliyordu. Şimdi Jake'in kafası bu sesin etkisiyle titreşiyordu. Çocuk ellerini kulaklarına bastırırken Roland, Eddie'yle Susannah'nın da aynı şeyi yaptıklarını gördü. Oy da havlıyordu ama çocuk onun sesini duyamıyordu. Susannah tekrar tekrar dudaklarını oynatıyordu. Jake yine onun ne dediğini anladı. "Kes şunu, Blaine! Kes şunu!" Ama çocuk Oy'un havlamaları gibi kadını da duyamıyordu. Oysa Susannah'nın olanca sesiyle bağırdığından emindi.
Blaine hâlâ çağlayanın sesini yükseltiyordu. Sonunda Jake gözlerinin çukurlarında titreştiklerini hissetti. Kulaklarının fazla yüklenmiş stereo hoparlörleri gibi patlayacağından emindi.
Sonra ses kesildi. Hâlâ ayın aydınlattığı sislerin yukarsındaydılar. Ayışığının yarattığı gökkuşakları durmadan akan suyun oluşturduğu perdenin önünde dönüyor, köpek-nöbetçilerin ıslak ve vahşi taş suratları çağlayanın arasından uzanıyordu. Ama o dünyayı sona erdirecek gümbürtü kesilmişti.
Jake bir an korktuğunun başına geldiğini sandı. Yani sağır olduğunu düşündü. Sonra hâlâ havlayan Oy'un sesini ve Susannah'nın feryatlarını duyabildiğini farketti. Önce bu sesler boğuktu ve uzaklardan geliyordu. Jake'in kulağına bisküvi kırıntıları doldurduklarını sanırdınız. Ama sonra durum düzelmeye başladı.
Eddie kolunu Susannah'nın omzuna atarak yol haritasına doğru baktı. "Şu Blaine çok iyi biri."
Blaine, "ÇAĞLAYANIN SESİNİ OLDUĞU GİBİ DUYMAKTAN HOŞLANACAĞINIZI DÜŞÜNDÜM SADECE," dedi. Gümbürtülü sesinde hem neşe, hem de kırgınlık vardı. "BUNUN, EDITH BUNKER KONUSUNDA YAPTIĞIM HAYIFLANACAK HATAMI UNUTTURACAĞINI SANDIM."
Jake, suç bende, diye düşündü. Blaine belki sadece bir makine. İntihara karar vermiş bir makine hem de. Ama yine de kendisiyle alay edilmesinden hiç hoşlanmıyor.
Çocuk Susannah'nın öbür yanına geçerek kolunu onun omzuna doladı. Köpekler Çağlayanı'nın uğultusunu hâlâ duyuyordu ama artık ses çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.
Roland, "Burada ne oluyor?" diye sordu. "Akümülatörlerini nasıl dolduruyorsun?"
"BUNU BİRAZ SONRA GÖRECEKSİN, SİLAHŞOR. O ARADA BENİ BİR BİLMECE SORARAK SINA."
"Pekâlâ, Blaine. Dinle. Bu Cort'un kendisinin oluşturduğu bir bilmece. Ve vaktiyle çok kez soruldu."
"BUNU BÜYÜK BİR MERAKLA BEKLİYORUM."
Roland belki de kafasını toplamak için bir an durup vagonun tavanının olması gereken yere doğru baktı. Ama şimdi oradan sadece kapkara gökyüzünde uzanan yıldızlı bir çizgi gözüküyordu. (Jake, Aton ve Lydia'yı seçebildi. Eski Yıldız ve Yaşlı Anne'yi. Her zamanki yerlerinden birbirine bakan bu iki yıldız garip bir biçimde çocuğun içinin rahatlamasına neden oldu.) Sonra silahşor Blaine'in suratı görevini yapan dikdörtgene döndü.
"Dinle. Bizler çok küçücük yaratıklarız. Ama hepimizin de ayrı özellikleri var. Birimiz cama yerleştirildi. İkinciyi evde bulabilirsin. Bir diğeri inciye dizildi. Dördüncü ormanda bekliyor. 'Uğurlu' dediğin zaman beşinciden yararlanırsın. Söyle... biz neyiz?"

Blaine, "A, E, İ, O ve U," dedi. "YÜKSEK DİLDEKİ SESLİ HARFLER." Yine hiç duraksamamıştı. Bir an bile. Ama sesi alay doluydu. Neredeyse kahkahalarla güleceği belliydi. Bu hali zalim bir çocuğun kızgın bir sobanın üzerinde koşuşan böcekleri seyretmesine benziyordu. "AMA BU BİLMECEYİ ÖĞRETMENİN YARATMADI, GILEAD'U ROLAND. BU BİLMECE LONDRA'LI JONATHAN SWIFT'İN. LONDRA DOSTLARININ GELDİKLERİ DÜNYADAKİ BİR KENT,"
Roland, "Teşekkür ederim, Blaine," dedi; Blaine'in adını içini çekercesine söylemişti. "Doğru cevabı buldun. Herhalde bilmecenin kaynağı konusundaki düşüncen de doğru. Cort'un diğer dünyalar hakkında bilgisi olduğundan uzun süre şüphelenmiştim. Galiba o kentin dışında yaşayan Manni'yle konuşmuştu."
"MANNI BENİ HİÇ İLGİLENDİRMİYOR, GILEAD'LI ROLAND. ONLARINKİ HER ZAMAN GÜLÜNÇ BİR MEZHEPTİ. ŞİMDİ BENİ BAŞKA BİR BİLMECEYLE SINA."
"Pekâlâ. Şimdi..."
"DUR, DUR, DUR, DUR! IŞININ GÜCÜ ARTIYOR. DOĞRUDAN DOĞRUYA KÖPEKLERE BAKMAYIN, BENİM İLGİNÇ YENİ DOSTLARIM! GÖZLERİNİZİ KORUYUN..."
Jake bakışlarını çağlayandan uzanan dev taş heykellerden çevirdi. Ama ellerini tam zamanında kaldıramadı. Gözucuyla o hatları fazla belirgin olmayan kafaların gözlerinin birdenbire çok parlak bir maviye dönüştüğünü gördü. Bu gözlerden sert açılı yıldırımlar monoya doğru fışkırdı. Sonra Jake kendini Baronluk Vagonu'nun halı kaplı zemininde buldu. Avuçlarını kapalı gözlerine bastırmıştı. Oy'un iniltileri hafifçe çınlayan kulağında yankılanıyordu. Çocuk Oy'un gerisinden gelen çatırtıyı da duyuyordu. Mononun etrafını hızla saran elektriğin sesiydi bu.
Jake gözlerini tekrar açtığı zaman Köpekler Çağlayanı ortadan kaybolmuştu, Blaine duvarları tekrar görünür hale getirmişti. Ama Jake hâlâ sesleri duyuyordu. Elektrik çağlayanının gürültüsünü. Işından çekilen bu güç taş kafaların gözlerinden fışkırtılıyordu. Blaine de bir yoldan kendini bununla besliyordu. Çocuk, yolumuza devam ettiğimiz zaman, diye düşündü. Blaine akümülatörle çalışacak. Demek ki, Lud artık gerçekten gerilerde kalacak. Temelli.
Roland, "Blaine, ışının gücü oraya nasıl toplanıyor?" diye sordu. "Bunun oradaki taş tapınak köpeklerinin gözlerinden fışkırmasını ne sağlıyor? Sen bu gücü nasıl kullanıyorsun?"
Blaine sesini çıkarmadı.
Eddie de atıldı. "O heykelleri kim yonttu? Bu o Ulu Eskiler'in işi mi? Değil sanırım. Yanılmıyorum değil mi? Onlardan önce de insanlar vardı. Ya da... onlar gerçekten insan mıydılar?"
Blaine yine bir şey söylemedi. Belki de böylesi daha iyiydi. Jake Köpekler Çağlayanı konusunda ayrıntılı bilgi edinmek istediğinden pek de emin değildi. Ya da onların altında neler olduğunu öğrenmek istediğinden. Daha önce de Roland'ın dünyasının karanlıklarına dalmıştı. Oradakilerin iyi ve güvenilir olmadıklarına inanacak kadar çok şey görmüştü.
Yukardan Küçük Blaine'in sesi geldi. "Bunu ona sormamanız daha iyi olur. Daha güvenli."
Eddie, "Saçma sorular sormazsan, saçma oyunlar da oynamaz," dedi. Yüzünde yine sanki uzaklarda bir yerdeymiş izlenimini veren o dalgın ifade belirmişti..Susannah adını söylediği zaman onu duymadı.

Roland, Jake'in karşısına oturarak elini ağır ağır sağ yanağına sürdü. Sakalları çıkmıştı. Bu silahşorun yorgun ya da kuşkulu olduğu zaman yaptığı bir hareketti. "Bildiğim bilmeceler tükenmek üzere," dedi.
Jake hayretle ona baktı. Silahşor bilgisayara elli ya da daha çok bilmece sormuştu. Jake insanın hazırlık yapmadan bu kadar çok bilmece sormasını takdirle karşılamıştı. Ama bilmecelerin Roland'ın büyüdüğü yerde ne kadar önemli oldukları düşünüldüğü zaman...
Roland bu düşüncelerin birazını Jake'in yüzünden anlamıştı. Çünkü dudaklarının kenarında limon kadar ekşi, hafif bir gülümseme uçuştu. Silahşor çocuk yüksek sesle konuşmuş gibi başını salladı. "Ben de anlayamıyorum. Bana dün ya da önceki gün sorsaydın sana kafamın gerisindeki pılı pırtı çıkınında en aşağı bin bilmece olduğunu söylerdim. Hatta belki de iki bin... Ama..."
Tek omzunu kaldırdı. Başını sallayarak omzunu silkti. Elini yine yanağına sürdü.

"Bu unutmaya da benzemiyor. Sanki kafamda o bilmeceler hiç yoktu. Dünyanın geri kalan kısmında olanlar benim başıma da geliyor sanırım."
"Sen de ilerliyorsun." Susannah, Roland'a merhametle baktı. Silahşor genç kadına ancak bir iki saniye bakabildi. Sanki Susannah'nın bakışları onu yakmıştı. Kadın ekledi. "Her şey gibi..."
"Korkarım öyle." Silahşor Jake'e döndü. Dudakları gerilmiş, gözlerinde sert bir ifade belirmişti. "Sana söylediğim zaman kitabındaki bilmeceleri sormak için hazır olur musun?"
"Evet."
"İyi. Ve cesaretin kırılmasın. Henüz bu işin sonuna gelmedik."
Dışarda elektriğin o hafif çıtırtısı kesildi.
Blaine, "AKÜMÜLATÖRLERİMİ DOYURDUM," diye açıkladı. "VE HER ŞEY YOLUNDA."
Susannah alayla, "Harika," dedi.
Oy tekrarladı. "Rika..." Susannah'nın alaycı sesini ustalıkla taklit etmişti.
"BAZI MAKASLARLA İLGİLENMEM GEREKİYOR. BU İŞ KIRK DAKİKA KADAR SÜRECEK. ÇÜNKÜ ÇOĞU OTOMATİK. MAKASLAR AÇILIR VE BUNUNLA İLGİLİ KONTROL LİSTESİ HAZIRLANIRKEN, YARIŞMAMIZI SÜRDÜRECEĞİZ. BU YARIŞMA BANA BÜYÜK ZEVK VERİYOR."

Eddie, "Bu iş Boston'a giden trende elektrikten dizele geçilmesine benziyor," diye mırıldandı; hâlâ uzaklardaymış gibi konuşmuştu. "Aklı başında insanların oturmaya yanaşmayacağı lanet olasıca Hartford ya da New Haven gibi yerlerde."
Susannah sordu. "Eddie? Sen ne..."
Ama Roland onun omzuna dokunarak başını iki yana salladı.
Blaine o neşeli sesiyle, "BOŞVER, NEW YORK'LU EDDIE," dedi. Yine, ah -ne-kadar- eğleniyorum havasında konuşmuştu.
Eddie homurdandı. "Doğru. Sen New York'lu Eddie'ye aldırma."
"EDDIE GÜZEL BİLMECELER BİLMİYOR. AMA GILEAD'LI ROLAND... SEN PEK ÇOK BİLMECE ÖĞRENMİŞSİN. BENİ YENİ BİR BİLMECEYLE SINA."
Roland bilmece sorarken, Jake son deneme yazısını düşündü. Blaine bir bela, diye yazmıştı. Blaine bir bela ve gerçek olan da bu. Evet, gerçek buydu.
Kesin gerçek.
Mono Blaine aradan bir saat geçmeden tekrar hareket etti.

Susannah büyülenmiş gibi çakıp sönen ışığın Dasherville'e yaklaşmasını, onu geçmesini ve son yolda ilerlemesini korkuyla izliyordu. Yeşil noktanın hareketinden akümülatörle çalışmaya başlayan Blaine'in, biraz daha yavaş ilerlediği anlaşılıyordu. Baronluk Vagonu'nun ışıkları da biraz sönükleşmiş gibiydi. Ama Susannah bunun sonu değiştireceğini sanmıyordu. Blaine saatte sekiz yüz yerine altı yüz mil hızla giderek Topeka'ya erişebilirdi. Ama ne olursa olsun son yolcuları yine de diş macununa dönüşeceklerdi.
Roland da yavaşlamaya başlamıştı. Bilmece bulabilmek için o pılı pırtı dolu çıkının giderek daha derinlerini karıştırıyordu. Ama yine de bilmece bulmayı başarıyordu. Mücadeleden vazgeçmek niyetinde değildi. Her zamanki gibi. Susannah onun kendisine ateş etmeyi öğretmeye başlamasından beri Gilead'lı Roland'a istemeye istemeye sevgi duymaya başlamıştı. Hayranlık, korku ve acımanın bir karışımıydı bu duygu. Roland'dan hiçbir zaman hoşlanmayacağını sanıyordu. (Ve kadının Detta Walker yanı onu çılgın gibi yakalayıp güneşe çıkardığı için silahşordan her zaman nefret edecekti.) Ama Roland'a olan sevgisi yine de güçlüydü. Sonuçta o Eddie Dean'in hem hayatını, hem de ruhunu kurtarmıştı. Sadece bu yüzden silahşoru sevmesi gerekirdi. Ama genç kadın Roland'ın hiçbir zaman -asla- savaşmaktan vazgeçmemesi yüzünden onu daha da fazla sevdiğini seziyordu. Silahşorun sözlüğünde "gerilemek" sözcüğünün olmadığı besbelliydi. Hatta cesareti kırıldığı zaman bile gerilemiyordu... Şimdi olduğu gibi.
"Blaine arabasız yolları, ağaçsız ormanları ve evsiz kentleri nerede bulabilirsin?"
"BİR HARİTADA."
"Doğru cevabı buldun. Şimdi: Yüz bacağım var ama yürüyemem. Uzun bir boynum var ama başım yok. Bir kadının hayatını karartabilirim. Ben neyim?"
"SÜPÜRGE. SİLAHŞOR, BUNUN BİR BAŞKA TÜRLÜSÜ DE VAR. BUNDA: 'BİR KADININ HAYATINI KOLAYLAŞTIRIRIM,' DENİLİYOR. AMA SENİNKİNİ DAHA BEĞENDİM."
Roland bu sözlere aldırmadı. "Görülemez, hissedilemez, tadılamaz, koklanamaz. Yıldızların gerisinde ve tepelerin altında yatar. Yaşamı sona erdirir ve kahkahayı öldürür. Bu nedir, Blaine?"
"KARANLIK!'"
"Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun."
Roland parmakları eksik olan elini sağ yanağına sürdü. Nasırlı parmak uçları çok hafif bir hışırtı duyulmasına neden oldu. Susannah bu yüzden ürperdi. Jake yere bağdaş kurarak oturmuştu. Müthiş yoğun bir dikkatle silahşora bakıyordu.
"Hareket eder ama koşamaz. Bazen şarkı söyler ama konuşamaz/ Kolları yoktur ama elleri vardır. Başı yoktur ama suratı vardır. Bu nedir, Blaine?"
"SAAT."
Jake, "Kahretsin," diye fısıldayarak dudaklarını birbirine bastırdı.
Susannah, Eddie'ye bakınca bir an öfkelendi. Genç adam bütün bu olanlarla hiç ilgilenmiyormuş gibiydi. 1980'lerin argo deyişiyle, "silinmişti." Genç kadın onu dirseğiyle dürtüp biraz uyandırmayı istedi. Ama Roland'ın kendisine bakarak başını salladığını hatırlayınca vazgeçti. Eddie'nin hatları gevşemiş suratındaki ifadeden onun düşündüğüne pek inanamazdınız. Ama belki de gerçekten düşünüyordu.
Susannah, eğer öyleyse, acele etmen iyi olur, hayatım, diye düşündü. Yol haritasındaki yeşil nokta hâlâ Topeka'dan çok Dasherville'e yakındı. Ama ondan sonraki on beş dakika içersinde yolun yarısına ulaşacaktı.
Yarışma hâlâ devam ediyordu. Roland soru soruyor, Blaine anında karşılık veriyordu. Tenis maçındaymışlar gibi. Mono topu filenin üzerinden alçaktan yolluyordu ve ona erişilmesi de imkânsızdı.
"Şatoları ne yapar, dağları ne yıkar, bazı insanları ne kör eder?"
"KUM."
"Teşekkürler."
"Kışın yaşayan, yazın ölen, kökü yukarda olan şey nedir?"
"SAÇAKLARDAN SARKAN BUZLAR."
"Teşekkürler."
"İnsan onun üzerinden de geçer, altında da. Savaş zamanı onu yakar."
"KÖPRÜ."

"Teşekkürler."
Bilmecelerden oluşan sonsuz bir sıra Susannah'nın önünden geçiyordu. Tek tek bilmeceler. Sonunda onlardan hiç zevk almaz oldu. Neşeli, muzip yanları kaybolmuştu. Susannah, acaba Roland'ın gençliğinde Geniş ve Verimli Topraklar bayramları sırasında yapılan bilmece yarışmalarında da böyle miydi, diye merak etti. Silahşor ve dostları Güzel-Gün ödülü olan kazı ele geçirmek için yarıştıkları zaman? Hoş, hepsinin de Roland'ın dostu olduğunu sanmıyorum ya. Evet, o bayram günlerinde de durum böyleydi sanırım. Herhalde yarışı daha uzun zaman dayanabilen biri kazanıyordu. Zavallı zorlanan beynini biraz daha kullanabilen biri.
İşin öldürücü yanı Blaine'in kahrolasıca cevabı her seferinde çabucak vermesiydi. Bilmece ne kadar zormuş gibi gözükürse gözüksün mono topu onların tarafına hızla atıveriyordu.
"Gözü olan ama görmeyen şey nedir?"
Blaine, "BUNUN DÖRT YANITI VAR," diye cevap verdi. "DİKİŞ İĞNESİ, GERÇEK BİR ÂŞIK, ÖKÜZ GÖZÜ DENİLEN ÇİÇEK, YAZI MASASINDAKİ GÖZ."
"Teşekkür ederim, Blaine. Doğru..."
"BENİ DİNLE, GILEAD'LI ROLAND. BENİ DİNLEYİN, KA-TET."
Roland hemen sustu. Gözleri kısıldı, başını hafifçe yana doğru eğdi.
Blaine, "BİRAZ SONRA MAKİNELERİMİN HIZLANDIĞINI DUYACAKSINIZ," dedi. "ŞU ANDA TOPEKA'YA ERİŞMEMİZE TAMI TAMINA BİR SAAT VAR. BU NOKTADA..."
Jake, "Eğer yedi saat ya da daha uzun bir süre yolculuk yaptıysak ne olayım," diye mırıldandı.
Susannah endişeyle etrafına baktı. Jake'in alayı yüzünden yeniden ufak bir zalimlik ya da terör havası esmesini bekliyordu. Ama Blaine sâdece kıkır kıkır güldü. Tekrar konuşmaya başladığında Humphrey Bogart'ın taklidini yapıyordu.
"BURADA ZAMAN FARKLIDIR, BEBEK! BUNU ŞİMDİYE KADAR ANLAMIŞ OLMAN GEREKİR. AMA ENDİŞELENME. ZAMAN GEÇERKEN TEMEL ŞEYLER DEĞİŞMEZ. SANA HİÇ YALAN SÖYLER MİYİM?"
Jake, "Evet, söylersin," diye cevap verdi.
Anlaşılan bu da Blaine'e pek komik geldi, tekrar gülmeye başladı. Bu çılgınca, mekanik gülme Susannah'nın aklına salaş lunaparklardaki korku tünellerini ve karnavalları getirdi. Işıklar kahkahalarla aynı zamanda yanıp sönerken genç kadın gözlerini kapatıp kulaklarını tıkadı.
"Kes sunu, Blaine! Kes şunu!"
Mono bu kez James Stewart'ın o mahcup delikanlı sesiyle, "AH, ÖZÜR DİLERİM, HANIMEFENDİ," dedi. "GÜLÜŞÜMLE KULAKLARINIZI MAHVETTİYSEM ÇOK ÜZÜLÜRÜM."
Jake, "Şunu da mahvet," diyerek elini yol haritasına doğru uzattı ve orta parmağını havaya kaldırdı.
Susannah, Eddie'nin güleceğini sandı. Ne zaman olsa bayağılık onu eğlendirirdi. Ama Eddie hâlâ ellerine bakıyordu. Alnı kırışmıştı; ağzı hafifçe açık, gözleri ifadesizdi. Susan onun insanı rahatsız edecek kadar "köyün delisi"ne benzediğini düşündü. Eddie'nin suratındaki o ahmakça ifadeyi silebilmek için dirseğiyle onu dürtmeyi istediyse de, yine kendini tuttu. Ama aslında daha fazla dayanamayacaktı. Blaine'le yaptıkları yolculuğun sonunda öleceklerse olay sırasında Eddie'nin kolları ona dolanmış olmalıydı. Eddie ona bakmalıydı. Eddie'nin kafası onunkiyle birleşmeliydi. Ama şu ara onu zorlamaması daha iyi olacaktı.
Blaine normal sesiyle konuşmasını sürdürdü. "BU NOKTADA 'KAMİKAZE YOLCULUĞUM' DİYE DÜŞÜNMEKTEN HOŞLANDIĞIM ŞEYE BAŞLAYACAĞIM. BÖYLE YAPMAK AKÜMÜLATÖRLERİMİN ÇOK ÇABUK BOŞALMASINA NEDEN OLACAK. AMA BENCE ARTIK TASARRUF ETMENİN ZAMANI GEÇTİ. SİZ DE ÖYLE DÜŞÜNMÜYOR MUSUNUZ? YOLUN SONUNDAKİ ÇELİK ENGELLERE ÇARPTIĞIM SIRADA SAATTE DOKUZ YÜZ MİLDEN DAHA HIZLI GİDİYOR OLACAĞIM. YANİ TEKERLEK HESABIYLA BEŞ YÜZ OTUZ. ONDAN SONRA, 'HOŞÇAKAL BEBEK! MEKTUP YAZMAYI UNUTMA!' SİZE BUNU ADİL DAVRANMAK İSTEDİĞİM İÇİN AÇIKLIYORUM, BENİM İLGİNÇ YENİ DOSTLARIM. EĞER EN GÜZEL BİLMECELERİNİZİ SONA SAKLADIYSANIZ ARTIK ONLARI BANA ŞİMDİ SORMANIZ İYİ OLUR."
Blaine'in sesindeki kuşku götürmeyecek açgözlülük, onları öldürmeden önce en güzel bilmeceleri öğrenmek ve çözmek hırsı Susannah'nın kendini yorgun ve yaşlı hissetmesine neden oldu.
Roland olağan bir tavırla, "Sana en güzel bilmecelerimi soracak zaman bulamayabilirim," dedi. "Çok yazık olur, değil mi?"
Kısa bir sessizlik oldu, ama yine de bilgisayarın Roland'ın bilmecelerini cevaplarken geçen süreden daha uzun sayılırdı. Blaine duraklamıştı. Sonra güldü. Susannah onun çılgınca kahkahalarından nefret ediyordu. Ama makinenin şimdi gülüşündeki alaycı bıkkınlık genç kadını iliklerine kadar dondurdu. Belki de bunun nedeni neredeyse aklı başında bir gülüş olmasıydı.
"AFERİN, SİLAHŞOR. BU CESURCA BİR ÇABAYDI. AMA SEN ŞEHRAZAT DEĞİLSİN. KONUŞMAK İÇİN ÖNÜMÜZDE BİNBİR GECE YOK."
"Ne demek istediğini anlayamadım. Şehrazat'ı tanımıyorum."
"BU ÖNEMLİ DEĞİL. EĞER GERÇEKTEN ÖĞRENMEK İSTİYORSAN SUSANNAH SANA BİLGİ VERİR. ÖNEMLİ OLAN ŞU, ROLAND: BAŞKA BİLMECELER SORMAYI VAAT EDEREK BENİ KANDIRAMAZSIN.

SENİNLE O KAZ İÇİN YARIŞIYORUZ. TOPEKA'YA ERİŞTİĞİMİZ ZAMAN BU ÖDÜL ŞU YA DA BU ŞEKİLDE VERİLECEK. BUNU ANLIYOR MUSUN?"
Roland yine sakat elini yüzüne götürdü. Susannah onun parmaklarını sakalına sürerken çıkan çok hafif hışırtıyı duydu.
"Sonuna kadar yarışacağız. Kimse vazgeçmeyecek."
"DOĞRU. KİMSE VAZGEÇMEYECEK."
"Pekâlâ, Blaine. Sonuna kadar yarışacağız ve kimse vazgeçmeyecek. İşte yeni bilmece."
"HER ZAMANKİ GİBİ BUNU ZEVK VE HEYECANLA BEKLİYORUM."
Roland başını eğerek Jake'e baktı. "Bilmecelerini sormaya hazırlan, Jake. Benimkilerin hemen hemen sonuna geldik."
Çocuk başını salladı.
Ayaklarının altında mononun slo-trans motorları çalışıyordu. Susannah bu bum-bum-bum sesini duymaktan çok çene eklemlerinde, şakak çukurlarında, bileklerindeki nabız yerlerinde hissediyordu.
Genç kadın, kazanamayacağız, diye düşündü. Tabii Jake'in kitabında çok zor bir bilmece varsa o başka. Roland'ın, Blaine'i yenmesi imkânsız. Bunu o da biliyor sanırım. Hatta bence bunu bir saat önce anladı.
"Blaine, ben bir dakikada bir defa olurum. Her dakika da iki kez. Ama yüz bin yılda bir defa bile olmam. Ben neyim?"
Susannah yarışmanın böylece devam edeceğini anladı. Roland soracak, Blaine gitgide daha çabuk cevap verecekti. Korkunç bir şeydi bu. Sanki Blaine her şeyi gören, her şeyi bilen bir tanrıydı. Susannah buz gibi olan ellerini kucağında birbirine kenetlemiş öyle oturuyordu. Işıklı noktanın tren seferlerinin sona erdiği Topeka'ya yaklaşmasını seyrediyordu. Ka-tet'lerinin yolu oradaki açıklıkta sona erecekti. Genç kadın Köpekler Çağlayanı'nı, heykellerin karanlık yıldızlı gök kubbenin altında gümbürdeyen beyaz köpüklerin arasından nasıl çıktıklarını düşündü. Köpeklerin gözlerini de. Onların elektrik mavisi gözlerini.

3. Güzel-Gün Kazı

Eddie Dean söylenenleri hem duydu, hem duymadı. Her şeyi gördü ve hiçbir şeyi görmedi. Bilmece sınavı ciddi bir biçimde başladıktan sonra onu sadece bir tek şey etkiledi. Köpeklerin taş gözlerinden fışkıran alevler. Birbirini izleyen yıldırımlardan gözlerini korumak için elini kaldırırken Ayı Açıklığındaki Işın Kapısı'nı düşündü. Kulağını kapıya dayamış ve makinelerin uzaktan gelen hafif, rüya gibi uğultularını duymuştu.
Köpeklerin gözlerinin ışık saçmasını seyreder, Blaine'in Orta-Dünya'daki son yolculuğu için akımı akümülatörlerine çekmesini dinlerken, ölüler koridorunda ve mahvolmuş odalarda tam bir sessizlik yoktu, diye düşünmüştü. Eskiler'in geride bıraktıkları şeylerin bazıları şimdi bile çalışıyor. Sence işin en dehşet verici yanı da bu değil mi? Evet. Dehşet veren şey kesinlikle bu.
Eddie bundan sonra kısa bir süre arkadaşlarına katılmıştı. Hem maddi, hem de manevi bakımdan. Ama sonra tekrar düşüncelere dalmıştı. Henry bundan, "Eddie silindi," diye söz ederdi. "Onu rahatsız etmeyin."
Eddie'nin gözlerini önünde sık sık Jake'in çakmak taşını çeliğe sürtmesi beliriyordu. Genç adam kafasının bir iki saniye bunun üzerinde durmasına izin veriyordu. Bir arının tatlı bir çiçeğe konması gibi. Ondan sonra bu konuyu bir kenara bırakıyordu. Çünkü onun istediği bu anı değildi. Bu sadece istediğine giden bir yoldu. Batı Denizi'nin kıyısındaki kapılar gibi başka bir kapı. Ancak bu kapı Eddie'nin kafasındaydı. Genç adam bu kapının arkasındaki şeyi istiyordu. O şimdi.... şey... kilidi usulca açmaya çalışıyordu.
Henry deyişiyle, "Maymuncukluyordu."
Ağabeysi zamanının çoğunu Eddie'yi aşağılayarak geçirmişti. Çünkü kardeşini hem kıskanıyor, hem de ondan korkuyordu. Eddie sonunda bunu anlamıştı. Ama Henry'nin güzel bir şey söyleyerek onu iyice şaşırttığı günü hatırlıyordu. Güzelden de öteydi. İnsanı sarsan bir şey.
Grup halinde Dahlie'nin arkasındaki yerde oturuyorlardı. Kimisi dondurma yiyordu, kimisi şeker. Bazılarıysa Jimmie Polio'nun annesinin tuvalet masasının çekmesinden çaldığı sigaraları içiyorlardı. Hepsi de çocuğu böyle çağırıyorlardı, çünkü Jimmie'nin bir ayağı yumru halindeydi. Tabii Henry de sigara içenlerdendi.
Henry'nin katıldığı çetenin kendince bir dili vardı. (Eddie de Henry'nin kardeşi olduğu için gruptan sayılıyordu.) O küçük aşağılık ka-tet'in kendi argosu. Henry'nin çetesinde birini dövmezdin. Onu lanet olasıca karnını patlatarak evine yollardın. Bir kızla flört etmezdin. Onunla kız ağlayıncaya kadar sevişirdin. Hiçbir zaman kafayı bulmazdın. Kahrolasıca bir bomba feneri yapardın. Başka bir çeteyle dövüşmezdin. Lanet olasıca bir savaşı başlatırdın.
O gün de, "Lanet olasıca bir savaşı başlatacağın zaman yanında kimin olmasını isterdin?" sorusunu yanıtlıyordu. Jimmie, Kaptan Brannigan'ı seçti. (İlk konuşan o oldu. Çünkü sigaraları o getirmişti. Henry'nin ana kuzularının deyişiyle kahrolasıca kanser çubuklarını.) Jimmie, "Çünkü kaptan hiçbir şeyden korkmuyor," dedi. "Kaptan bir keresinde öğretmenin birine öfkelendi. Bu cuma gecesi verilen partide oldu. Ve kaptan adamı gebertinceye kadar dövdü. Öğrencilerin başında bekleyen o kahrolasıca herifin lanet olasıca karnını patlattı. Buna inanabiliyor musunuz? Evet, ben Kaptan Brannigan'ı isterim."
Herkes bu sözleri ciddi ciddi dinledi. Dondurmalarını yer, şekerlerini emer ya da sigaralarını içerken başlarını salladılar. Herkes Kaptan Brannigan'ın lanet olasıca bir köpek olduğunu biliyordu. Jimmie de saçmalıyordu zaten. Ama kimse bir şey söylemedi. Ne münasebet! Jimmie Polio'nun inanılmayacak yalanlarını kabul etmiş gibi davranmaları gerekiyordu. Yoksa kimse onların uydurduklarına inanmış gibi: davranmazdı.

Tommy Fredericks, John Parelli'ni seçti. Georgie Pratt da mahallede Lanet Olasıca Deli Macar diye de tanınan Csaba Drabnik'i. Frank Duganelli'nin adayı Larry McCain'di. Larry o sırada ıslahanedeydi o da başka. Frank, "Kahrolasıca Larry herkesi yönetebiliyor," dedi.
Artık sıra Henry Dean'e gelmişti. Çocuk soruyu gerektiği gibi uzun uzun düşündü. Sonra da kolunu şaşkın şaşkın oturan kardeşinin omzuna attı. Ve, "Eddie," dedi. "Küçük kardeşim. İşte o benim adamım."
Diğerleri sersemlemiş gibi ona baktılar. Ama içlerinde en sersemlemiş olanı Eddie'ydi. Ağzı açık kalmıştı, çenesi neredeyse kemerinin tokasına değecekti. Sonra Jimmie Polio, "Haydi, Henry," dedi. "Sululuğu bırak. Bu ciddi bir soru. Başın belaya girdiği zaman arkasını kimin korumasını istersin?"
Henry, "Ben çok ciddiyim," diye cevap verdi.
Georgie Pratt, Eddie'nin kafasında yankılanan soruyu sordu. "Neden Eddie? O kendi çabasıyla bir kesekağıdının içinden bile çıkmayı beceremez. Sümüklünün teki. Kahretsin! O halde Eddie'yi neden seçtin?"
Henry biraz daha düşündü. Ama Eddie onun bunu nedenini bilmediği için yapmadığından emindi. Ağabeysi fikrini nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Henry sonra, "Çünkü Eddie gerektiği zaman kahrolasıca şeytanı bile kendisini yakması için kandırabilir," dedi.
Eddie'nin gözlerinin önünde yine Jake'in hayali belirdi. Bir anı diğerini izledi. Jake çeliği çakmak taşına sürtüyor, kıvılcımlar çıralara doğru uçuşuyordu. Ama onlara erişemiyor ve karanlıkta sönüyorlardı!
Eddie şeytanı bile kendisini yakması için kandırabilir.
Roland, "Çakmak taşını daha yaklaştır," demişti. Şimdi üçüncü bir hatıra canlanıyordu. Roland'la ilgiliydi bu. Silahşor kumsalın sonunda rastladıkları kapının önündeydi. Ateşi yükseldiği için sanki alev alev yanıyordu. Ölmek üzereydi. Bir maraca gibi, sallanıyordu. Öksürüyordu. Düşmanı bombalayan bir pilotunkine benzeyen mavi gözlerini Eddie'ye dikmişti. "Biraz daha yaklaş, Eddie," diyordu. "Babanın hatırı için biraz daha yaklaş."
Eddie kendi kendine, çünkü beni yakalamak istiyordu, dedi. Blaine'in onlara son oyunun başladığını söylediğini hayal meyal duyuyordu. Sanki başka dünyaya açılan o sihirli kapıların birinden geçiyorlardı. Mono, "En iyi bilmecelerinizi sona sakladıysanız," gibi bir şeyler söylüyordu. "Artık onları sormanızın zamanı geldi. Bir saatiniz var."
Bir saat! Sadece bir saat!
Eddie'nin kafası bu düşünceye sarılmak istedi. Ama genç adam bunu kovdu. İçinde bir şeyler oluyordu. (Ya da hiç olmazsa Eddie öyle olması için dua ediyordu.) İçinde çaresizce bir çağrışım oyunu sürüyordu. Onun için zihninin zaman sınırı ve sonuç gibi saçmalıklarla karışmasına izin veremezdi. Buna razı olursa fırsatı kaçıracaktı. Eğer böyle bir şansı vardıysa. Bu bir bakıma bir tahta parçasının içinde bir şeyi görmeye benziyordu. Yontarak ortaya çıkaracağın bir şeyi. Bir yay, bir sapan, belki de hayal edilemeyecek bir kapıyı açacak bir anahtar. Ama uzun süre bakman da imkânsızdı. Hiç olmazsa başlangıçta. Böyle yaparsan her şeyi kaybederdin. Sanki tahtayı ona bakmadan yontman gerekiyordu.
Eddie, Blaine'in motorlarının ayaklarının altında güç kazandığını hissetti. Gözlerinin önünde çeliğe çarpan çakmak taşı ışıldadı. Roland'ın, Jake'e çakmak taşını daha yaklaştırmasını söylediğini duyar gibi oldu. "Taşa, çelikle vurma, Jake. Onu sürt!"
Ben neden buradayım? İstediğim bu değilse neden kafam dönüp dolaşıp bu noktaya geliyor?
Çünkü acı sınırına en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum. Sınırı aşmadan... Aslında fazla yaralanmayacağım. Ama bu nedense Henry'yi düşünmeme yol açıyor. Henry'nin beni aşağılamasını.
Henry senin şeytanı kendisini yakması için ikna edebileceğini söylemişti.
Evet, bu yüzden ona her zaman sevgi duydum. Harika bir şeydi bu.
Eddie şimdi Roland'ın, Jake'in ellerini çektiğini görüyordu. Çocuğun bir elinde çelik, diğerinde de çakmak taşı vardı. Silahşor, Jake'in ellerini çıraya yaklaştırıyordu. Çocuk sinirliydi. Eddie bunu görebiliyordu. Roland da farketmişti bunu. Çocuğu rahatlatmak, ona ateş yakmak sorumluluğunu unutturmak için bir şey söylemişti...
Çocuğa bir bilmece sormuştu.
Eddie hafızasının kilidine üfledi. Ve bu sefer kilit açıldı.
Yeşil nokta Topeka'ya yaklaşıyordu. Jake ilk defa titreşimi hissediyordu... Sanki altlarındaki ray Blaine'in denge aygıtlarının sorunu çözemeyecekleri kadar harap olmuştu. Titreşimle birlikte hız da hissediliyordu. Baronluk Vagonu'nun duvarları ve tavanı hâlâ gözle görülebiliyordu; saydam değillerdi. Ama Jake'in hızı farketmesi için kırların yanlarından akıp gittiğini görmesine gerek yoktu. Blaine olanca hızıyla ilerliyordu artık. Gümbürdeyerek çorak topraklarda Orta-Dünya'nın sona erdiği yere doğru gidiyordu. Jake mono rayın sonundaki çelik engelleri de hayal edebiliyordu. Üzerlerinde çaprazlamasına sarı ve siyah çizgiler vardı. Çocuk bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Ama onları görebiliyordu.
Blaine memnun memnun, "YİRMİ BEŞ DAKİKA," dedi. "BENİ TEKRAR SINAR MISIN, SİLAHŞOR?"
"Sanmıyorum, Blaine." Roland'ın sesi bitkindi. "Seninle yarışmam sona erdi. Beni yendin, Jake?"
Çocuk ayağa kalkarak yol haritasına doğru döndü. Kalbi göğsünün içinde ağır ağır ama şiddetle çarpıyordu. Her atış bir davula indirilen bir yumruk gibiydi. Oy çocuğun ayaklarının arasına büzülerek endişeyle yüzüne baktı.
Jake, "Merhaba, Blaine," diyerek dudaklarını yaladı.
"MERHABA, NEW YORK'LU JAKE." Blaine'in sesi sevecendi. Arada sırada çocukları ağaçların arasına götürüp onları taciz eden yaşlı, sevimli bir adamınki gibi. "KİTABINDAKİ BİLMECELERİ SORARAK BENİ SINAR MISIN? BİRLİKTE GEÇİRECEĞİMİZ ZAMAN KISALIYOR."

Jake, "Evet," dedi. "Seni bu bilmecelerle sınayacağım. Bana her birindeki gerçeği nasıl anladığını açıkla."
"GÜZEL KONUŞTUN, NEW YORK'LU JAKE. İSTEDİĞİNİ YAPACAĞIM."
Çocuk parmağını kitabın sayfalarının arasına sokmuştu. Seçtiği o yeri açtı. On bilmece. Samson'inki de sayılırsa on. Blaine hepsinin cevabını bulursa Jake de Roland'ın yanına oturup Oy'u kucağına alacak ve sonu bekleyecekti. (Çocuk mononun cevapları bulacağına inanıyordu artık.)
"Dinle, Blaine, karanlık bir tünelde demirden bir hayvan bekliyor. Ancak geri çekildiği zaman saldırabiliyor. Nedir bu?"
"BİR KURŞUN." Blaine hiç duraksamamıştı.
"Canlılarının üzerinde yürürsen sesleri bile çıkmaz. Ama ölülerin üzerinde yürürsen söylenip yakınırlar. Nedir bunlar?"
"YERE DÜŞMÜŞ OLAN KURU YAPRAKLAR." Blaine yine hiç beklemeden cevap vermişti. Jake için için oyunu kaybettiklerini bilmesine rağmen neden böyle umutsuzluk, acı duygular ve öfke hissediyordu?
Çünkü Blaine bir baş belası. GERÇEK bir bela. Hiç olmazsa bir kerecik onu yenmek isterdim. İstek listemdeki ikinci şeyse onu durdurabilmek.
Jake sayfayı çevirdi. Artık bilmece kitabının cevap bölümüne çok yakındı. Parmaklarının ucuyla bunu hissediyordu. Orada biçimsiz bir yumru vardı. Kitabın sonuna iyice yaklaşmıştı. Çocuk Manhattan Zihin Lokantası'nı, Aaron Deepneau'yu düşündü. Aaron Deepneau ona, "İstediğin zaman gel," demişti. "Seninle biraz satranç oynarız. Ah, evet, bizim ihtiyar şişkonun kahvesi güzel." Jake müthiş bir özlem duydu. Bu tıpkı ölüme benziyordu. New York'u bir defa olsun görebilmek için ruhunu satabileceğini düşündü. Kahretsin! Ruhunu kalabalık saatte Kırk İkinci Sokak'ın havasını içine çekmek için verebilirdi.
Jake bu duyguyu yenmeye çalışarak ondan sonraki bilmeceye geçti. "Yapan kendi için yapmaz. Alan kendi için almaz. Bunu kullananın bu durumdan haberi bile olmaz. Bu nedir?"
"TABUT."
Blaine hâlâ amansızdı. Hâlâ hiç tereddüt etmiyordu.

Yeşil nokta Topeka'ya yaklaşıyor, yol haritasındaki son bölümü de aşıyordu. Jake birbiri ardından bilmecelerini sordu. Blaine de hepsini yanıtladı. Çocuk son sayfayı çevirdiği zaman yazar veya editörün ya da böyle kitapları kim hazırlıyorsa onun bir kutu içindeki mesajını gördü: "BİLMECE gibi eşsiz bir hayal gücü ve mantık ürününün zevkini çıkardığınızı umarız."
Jake, zevkini hiç çıkarmadım, diye düşündü. Dilerim geberip gidersin... O anda mesajın üstündeki soruyu görünce bir parçacık umuda kapıldı. Anlaşılan bu konuda en iyi bilmeceyi en sona saklamışlardı.
Yol haritasında artık yeşil noktayla Topeka arasında sadece biri parmak eninde bir uzaklık vardı.
Susannah, "Çabuk ol, Jake," diye fısıldadı.
"Blaine?"
"EVET, NEW YORK'LU JAKE?"
"Kanatlarım yok ama uçarım. Gözlerim yok ama görürüm. Kollarım yok ama yükseklere erişebilirim. Ben her hayvandan daha korkutucu, her düşmandan daha güçlüyüm. Zekiyim, amansızım ve kuvvetliyim. Her şeyi ben yönetirim. Ben neyim?"
Silahşor başını kaldırmıştı. Mavi gözleri ışıl ışıldı. Susannah, Jake'e bakmaktan vazgeçerek yüzünde bekleyiş dolu bir ifadeyle yol haritasına doğru döndü. Ama Blaine her zamanki gibi çabucak cevap verdi. "KADINLARIN VE ERKEKLERİN HAYAL GÜCÜ."
Jake bir an monoyla tartışmak istedi. Ama sonra, zamanımızı neden boşuna harcayalım, diye düşündü. Cevap her zamanki gibi açıklandığı zaman insanın, "Ama bu çok belli bir şey," demesine neden oluyordu. "Teşekkür ederim, Blaine. Doğru cevabı buldun."
"BAYRAM KAZI ARTIK HEMEN HEMEN BENİM SAYILIR SANIRIM. SONA ON DOKUZ DAKİKA ELLİ SANİYE KALDI. BİR BİLMECE DAHA SÖYLER MİSİN, NEW YORK'LU JAKE? GÖRÜNTÜ ALICILARIM KİTABIN SONUNA GELDİĞİNİ GÖSTERİYOR. AÇIKÇASI O KİTAP UMDUĞUM KADAR GÜZEL DEĞİLMİŞ."
Susannah alçak sesle, "Herkes lanet olasıca bir eleştirmen," dedi gözünün ucundaki yaşı silerek. Silahşor ona bakmadan elini tuttu. O da Roland'ın parmaklarını sıkıca kavradı.
Jake, "Evet, Blaine," dedi. "Bir bilmecem daha var."
"HARİKA!"
"Yiyenden et çıktı. Güçlüden de tatlılık."
"BU BİLMECE AHDİ ATİK DENEN KUTSAL KİTAPTAN. KRAL JAMES İNCİLİ'NDEN." Blaine'in sesi sevinçliydi. Jake son umudunun da söndüğünü hissetti. Galiba ağlayacaktı. Ama korku değil, düşkırıklığı yüzünden.
"BU BİLMECEYİ GÜÇLÜ SAMSON SORDU. YİYEN BİR ASLAN. TATLILIK BAL. BU BALI ASLANIN KAFATASINDA KOVANLARI OLAN ARILAR YAPTI... E... BAŞKA? DAHA ON SEKİZ DAKİKADAN BİRAZ UZUN ZAMANIN VAR. JAKE."
Jake, "Hayır," der gibi başını salladı. Bilmece kitabını elinden bıraktı. Oy bunu dişleriyle ustalıkla yakaladı, uzun boynuyla Jake'e doğru kalktı. Kitabı ona vermeye çalışırken çocuk gülümsedi. "Bütün bilmecelerimi sordum," dedi. "Başka yok."

"AH. ÇOK YAZIK, KÜÇÜK KOVBOY. ÇOK ÇOK YAZIK." Jake bu durumda mononun John Wayne gibi ağır ağır konuşmasına dayanamayacağını düşündü. "ANLAŞILAN ŞU KAZI BEN KAZANDIM. TABİİ BİR BAŞKASI KONUŞMAK İSTEYEBİLİR. NE DERSİN, ORTA-DÜNYALI OY? SEN BİLMECE NEDİR BİLİYOR MUSUN, BENİM KÜÇÜK AHMAK ARKADAŞIM?"
Hantal Billy, "Oy," diye karşılık verdi. Sesi ağzındaki kitap yüzünden boğuklaşmıştı. Jake yine gülümseyerek kitabı aldı ve Roland'ın yanına oturdu. Silahşor kolunu çocuğun omzuna attı.
"NEW YORK'LU SUSANNAH?"
Kadın başını kaldırmadan kafasını, "Hayır," der gibi salladı. Roland'ın elini avucunda döndürmüştü. Usulca adamın ilk iki parmağının kesik yerine dokunuyordu.
"STEVEN'İN OĞLU ROLAND? GILEAD'DA BAYRAM GÜNLERİNDE SORULAN BİLMECELERDEN BAŞKA HATIRLADIĞIN VAR MI?"
Roland da başını salladı... Sonra Jake, Eddie Dean'in kafasını kaldırdığını gördü. Eddie garip bir tavırla gülümsüyordu. Gözlerinde yine acayip bir pırıltı vardı. Jake umudunun hâlâ kırılmamış olduğunu farketti. Umut kafasında yeniden canlandı. Bu kırmızı, sıcak ve canlıydı. Yazının en sıcak günlerini geçiren bir güle benziyordu.
Eddie alçak sesle, "Blaine?" dedi. Jake onun sesinin garip bir biçimde boğuklaşmış olduğunu farketti.
"EVET, NEW YORK'LU EDDIE?" Blaine'in sesinde genç adamı aşağı gördüğünü belirten bir ifade vardı.
Eddie, "Sana iki bilmece soracağım," dedi. "Bu noktadan Topeka'ya varıncaya kadar vakit öldürmek için." Jake, Eddie'nin neden boğuluyormuş gibi sesler çıkardığını anladı. Genç adam gülmemek için kendini zor tutuyordu.
"KONUŞ, NEW YORK'LU EDDIE."

Eddie oturmuş Jake'in son bilmecelerini sormasını dinlerken, Roland'ın Güzel-Gün kazıyla ilgili hikâyesini düşünmüştü. Kafası oradan Henry'ye geri dönmüştü. Çağrışım denilen sihir sayesinde A noktasından B noktasına geçmişti. Ya da Zen açısından söylemek istiyorsanız Trans-Kuş Havayollarıyla kazdan hindiye geçmişti. Eddie'yle Henry, bir keresinde eroini bırakma konusunu konuşmuşlardı. Henry uyuşturucuyu birdenbire tamamiyle bırakmanın tek yol olmadığını söylemişti. Tümüyle kesme yöntemine halk arasında "Soğuk Hindi" adı verilirdi. Henry, "Bir de 'Serin Hindi' usulü var," demişti. Eddie o zaman ağabeysine kendisine yüksek dozda uyuşturucu şırınga eden budala birine ne ad vereceğini sormuştu. Henry beklememişti bile. "Ona 'Kızarmış Hindi' denir." İki kardeş nasıl da gülmüşlerdi... Ama aradan bunca zaman geçtikten sonra şimdi küçük Dean kardeş gülünecek duruma, düşmüştü. Küçük Dean kardeşin yeni dostları da. Galiba çok geçmeden onlar da 'Kızarmış Hindi'ye dönüşeceklerdi.
Tabii onları kurtarabilirsen o başka.
Evet.
O halde bunu yap, Eddie. Genç adam yine Henry'nin sesini duyuyordu. Zihnindeki o garip kiracı geri dönmüştü. Ama şimdi Henry dalgada değildi. Kafası berraktı. Ağabeysi artık onun düşmanı değil de dostuymuş gibi konuşuyordu. Sanki anlaşmazlıklar sonunda halledilmiş, düşmanlık unutulmuştu. Bunu yap. Şeytanın kendini yakmasını sağla. Belki canın biraz yanacak. Ama sen bundan daha kötüsüyle karşılaştın. Kahretsin! Ben sana çok daha kötüsünü yaptım ama sen buna dayandın. Ayakta kalmayı iyi başardın. Ve nereye bakman gerektiğini de biliyorsun.
Tabii ya. Jake sonunda çırayı bir kıvılcımla tutuşturmayı başarmıştı. Sonra ateşin etrafında oturarak konuşmuşlardı. Konuşmuş ve birbirlerine bilmece sormuşlardı.
Eddie başka bir şeyi daha biliyordu. Işığın Yolu'nda güneydoğuya doğru giderlerken Blaine yüzlerce bilmecenin cevabını söylemişti. Diğerleri her bilmeceyi hiç tereddüt etmeden cevapladığına inanıyorlardı. Eddie de hemen hemen öyle düşünmüştü... Ama şimdi geçmişi, yarışmayı düşünürken ilginç bir şeyi keşfetmişti. Blaine duraksamıştı.
Bir kere.
Ve kızmıştı da. Roland gibi.
Silahşor sık sık Eddie'ye sinirleniyordu. Ama bir keresinde gerçekten öfkelenmişti. Anahtarın yontulmasından sonra. Eddie'nin boğulmasına ramak kalmıştı. Roland öfkesinin yoğunluğunu, yakıcılığını saklamaya çalışmış, yine her zamanki gibi bıkkın bir tavır takınmıştı. Ama Eddie bunun altında gizli olan şeyi sezmişti. Çünkü uzun süre ağabeyi Henry'yle birlikte yaşamıştı ve hâlâ olumsuz duyguları hemen farkediyordu. O olay genç adamı yaralamıştı. Roland'ın öfkesi değil de buna karışan o horgörü. Horgörü her zaman Henry'nin en sevdiği silahlarından biri olmuştu.
Eddie, "Ölü bebek neden yolun karşı tarafına geçti?' diye sormuştu. "Çünkü onu bir hindinin sırtına bağlamışlardı. Ho ho hi hi!"
Eddie daha sonra sorduğu bilmeceyi savunmaya çalışmıştı. "Bilmece belki zevksiz ama anlamsız değil." Ve Roland ona garip bir biçimde Blaine'inkine benzeyen bir cevap vermişti. "Zevksiz olup olmadığı beni ilgilendirmiyor. Bu saçma ve cevabının bulunması da imkânsız. İşte o yüzden gülünç. Güzel bir bilmece hiç de böyle değildir."
Ama Jake, Blaine'e son bilmecelerini sorduğu sırada Eddie onu bağımsız kılan harika bir şeyi keşfetmişti. Bunu kullanan adam bin yaşında olsa ve Buffalo Bill gibi ateş etse yine de durum değişmeyecekti. Roland kendisi bilmece konusunda hiçbir zaman usta olmadığını itiraf etmişti. Öğretmeni onun fazla derin düşündüğünü söylemişti. Babasıysa oğlunun hayal gücü olmadığına inanıyordu. Sebep ne olursa olsun Gilead'lı Roland bayramlarda yapılan bilmece yarışmalarını hiçbir zaman kazanamamıştı. Yaşıtlarından daha fazla yaşamıştı. Bu da tabii bir tür ödüldü, Ama evine hiçbir zaman o ödül kazı götürememişti. "Silahı arkadaşlarımdan daha hızlı çekerdim. Ama hiçbir zaman ince düşünmek konusunda başarılı olamadım."

Eddie, Roland'a esprilerin çoğu zaman o ihmal edilen yeteneği geliştirmek için söylenen bilmeceler olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ama silahşor ona aldırmamıştı. Eddie renk körü birinin gökkuşağının tarifine aldırmamasına benzetiyordu bunu.
Eddie, Blaine'in de öyle ince düşünmeyi başaramaması ihtimali olduğuna inanıyordu.
Genç adam mononun diğerlerine başka bilmeceleri olup olmadığını sorduğunu farketti. Blaine bunu Oy'a bile soruyordu. Eddie mononun sesindeki alayı farkedebiliyordu, hem de çok iyi. Tabii ya. Çünkü şimdi o efsanevi yerden geriye dönüyordu. Şeytanı kendini yakması için ikna edip edemeyeceğini anlamaya çalışacaktı. Bu kez hiçbir silahın yardımı olamayacaktı. Ama bu da önemli değildi. Hatta belki de bu daha iyiydi, çünkü...
Çünkü ben kafamla ateş ederim. Zihnimle. O kendini beğenmişi hesap makinesini vurmam için Tanrı bana yardım etsin. Onu incelikle vurmam için.
Eddie, "Blaine," dedi. Mono cevap verdikten sonra da ekledi. "Sana iki bilmece soracağım."

"KONUŞ, NEWYORK'LU EDDIE!"
Eddie'nin diğerlerine tetikte beklemelerini söyleyecek zamanı yoktu. Her şey olabilirdi. Ama arkadaşlarının durumuna bakılırsa onları uyarmaya gerek yok gibiydi. Eddie arkadaşlarını unutarak bütün dikkatini Blaine'e verdi.
"Dört tekerleği ve sinekleri olan şey nedir?"
"KENTİN ÇÖP ARABASI! BUNU DAHA ÖNCE DE SÖYLEDİM!" Blaine'in sesinde hoşnutsuzluk mu vardı? Horgörü? Evet, herhalde. Bunlar neredeyse mononun sesinden sızacaktı. "BUNU HATIRLAYAMAYACAK KADAR APTAL YA DA DİKKATSİZ MİSİN? BANA İLK SORDUĞUNUZ BİLMECE BUYDU!"
Eddie, evet, diye düşündü. Ama biz bir şeyi gözden kaçırdık. Çünkü aklımız Roland'ın geçmişinden ya da Jake'in kitabından beyinleri sarsacak bir şey bulup seni yenmeye takılmıştı. Yarışmanın hemen hemen o anda sona erdiğini farkedemedik.
"O bilmece hoşuna gitmedi, değil mi, Blaine?"
Mono, "EVET," diye cevap verdi. "BENCE ÇOK BUDALACA BİR ŞEYDİ. BELKİ DE BİLMECEYİ BU YÜZDEN TEKRAR SORDUN. TABİİ BUDALALAR BUDALACA ŞEYLERDEN HOŞLANIRLAR. ÖYLE DEĞİL Mİ, NEW YORK'LU EDDIE?"
Eddie gülümseyerek parmağını yol haritasına doğru salladı. "Boş sözler beni hiçbir zaman yaralamaz. Ya da eski mahallemizde söylediğimiz gibi: 'Bana kahrolasıca ağzına geleni söyleyebilirsin, ahbap. Ama seni karnını patlatıncaya kadar dövdüğümü kimseye unutturamazsın.'"
Jake ona, "Çabuk ol," diye fısıldadı. "Bir şey yapabileceksen hemen yap."
Eddie, "O saçma sapan sorulardan hoşlanmıyor," dedi. "Gülünç oyunlardan da. Ve biz bunu biliyorduk. Gerçeği Çuf Çuf Charlie'den öğrenmiştik. Ne kadar da aptalmışız! Kahretsin! Cevaplar o kitaptaydı. Bilmece kitabında değil. Ama biz bunu hiçbir zaman anlayamadık."
Eddie, Jake'in son deneme yazısındaki bilmeceyi arayıp buldu ve bunu sordu.
"Blaine, bir kapı ne zaman kapı sayılmaz?"
Susannah, Blaine'e dört tekerlekli ve sinekli şeyin ne olduğunu sorduğundan beri ilk kez o acayip şıkırtı duyuldu. Bir adamın dilini şaklatması gibi bir şeydi bu. Duraksama, Susannah'nın açılış bilmecesini sorduğu zamankinden daha kısaydı. Ama Blaine yine de duraksadı. Eddie de bunu farketti.
Mono, "TABİİ YERİNDEN ÇIKARILDIĞI ZAMAN," dedi. Öfkeli ve mutsuzmuş gibiydi. "SONA ON ÜÇ DAKİKA BEŞ SANİYE KALDI; NEW YORK'LU EDDIE. BÖYLE AHMAKÇA BİLMECELER SORARKEN ÖLMEYİ Mİ İSTİYORSUN?"
Eddie dimdik oturdu. Yol haritasına bakıyordu. Sırtından sıcak terlerin aktığını hissediyordu ama yüzündeki gülümseme iyice yayıldı.
"Sızlanmayı bırak, ahbap. Parçalarımızı etrafa saçma ayrıcalığını istiyorsan o zaman senin mantık derecene erişmeyen birkaç bilmeceye de katlanırsın."
"BENİMLE BÖYLE KONUŞAMAZSIN!"
"Yoksa ne yaparsın? Beni öldürür müsün? Güldürme beni! Oyuna devam et. Bizimle oynamaya razı oldun. Şimdi oynamalısın!"
Yol haritasında hafif bir pembe ışık belirip kayboldu. Küçük Blaine, "Onu kızdırıyorsunuz," diye hayıflandı. "Ah, onu çok öfkelendiriyorsunuz."
Eddie pek de sert olmayan bir tavırla, "Toz ol, ufaklık," dedi. Pembe ışık kayboldu. Onun yerinde çakıp sönen yeşil nokta belirdi. Hemen hemen Topeka'nın üzerindeydi. Eddie, "Şuna cevap ver, Blaine," dedi. "Büyük ahmakla küçük ahmak Sen Nehri'nin üzerindeki köprüde duruyorlardı. Büyük ahmak aşağıya yuvarlandı. Küçük ahmak neden düşmedi?"
"BU YARIŞMAMIZA YAKIŞMAYAN BİR BİLMECE. SANA CEVAP VERMEYECEĞİM." Blaine bu son sözü söylerken sesi hafifledi. Şimdi sesi yeniyetme bir çocuğunkine benziyordu.
Roland'ın gözleri artık ışıldamıyor, sanki alevler saçıyordu. "Ne diyorsun, Blaine? Seni iyice anlamam gerekiyor. Oyundan vazgeçtiğini mi söylüyorsun?"
"HAYIR! NE MÜNASEBET! AMA..."
"O halde cevabı söyle. Tabii bunu başarabileceksen. Bilmecenin yanıtını bul."

"BU BİR BİLMECE DEĞİL Kİ!" Blaine'in sesi neredeyse koyun melemesine dönüşecekti. "BİR ŞAKA BU! GERİZEKÂLI ÇOCUKLARIN OYUN YERİNDE SÖYLEYİP GIDAKLAR GİBİ GÜLECEKLERİ BİR ŞEY!"
Roland, "Hemen cevap ver. Yoksa yarışmanın sona erdiğini ve Ka-tet'imizin kazandığını ilan ederim!" dedi. Sesinde Eddie'nin ilk kez Nehir Geçidi'nde tanık olduğu o otoriter hava vardı. "Cevap vermelisin. Çünkü sen aptallıktan şikâyet ediyorsun, kurallara karşı gelindiğinden değil. İkimiz de karşılıklı bu şartları kabul etmiştik."
Yine o şıkırtı duyuldu. Ama bu sefer ses daha yüksekti. Hatta öyle yüksekti ki, Eddie yüzünü buruşturdu. Oy'un kulakları kafasına yapıştı!
Bunu her zamankinden daha uzun bir sessizlik izledi; en aşağı üç saniye sürdü. Sonra Blaine, "KÜÇÜK AHMAK SUYA DÜŞMEDİ. ÇÜNKÜ ONU ANNESİ TUTUYORDU," dedi. "BÖYLE BUDALACA BİR BİLMECEYE CEVAP VERDİĞİM İÇİN KENDİMİ KİRLENMİŞ HİSSEDİYORUM."
Eddie sağ elini havaya kaldırarak baş ve işaret parmaklarını birbirine sürdü.
"O İŞARETİN ANLAMI NEDİR, GERİZEKÂLI YARATIK?"
Eddie, "Dünyanın en küçük kemanı 'Kalbim Senin için Mor İdrar Akıtıyor'u çalıyor," diye açıkladı. Jake kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. "Ama bu ucuz New York esprilerini boşver. Biz şimdi yarışmamıza dönelim. Komiserler neden kemer takar?"
Baronluk Vagonu'ndaki ışıklar titreşmeye başladı. Duvarlara da garip bir şeyler oluyor, kâh kaybolup, kâh beliriyorlardı. Belki saydamlaşmaya çalışıyorlardı ama sonra bu işlem yarıda kesiliyordu. Eddie bu durumu gözucuyla görünce neredeyse sevincinden bağıracaktı.
"Blaine? Cevap ver."
Bir şey Eddie'nin dirseğine dokundu. Genç adam başını eğerek baktı ve Susannah'nın küçük, biçimli elini gördü. Kadının elini tutup sıktı, ona gülümsedi. Tebessümünün hissettiğinden daha güven dolu olduğunu unutuyordu. Bu yarışmayı kazanacaklardı. Eddie bundan hemen hemen emindi. Ama kazandıkları takdirde Blaine'in ne yapacağını bilemiyordu.
"PAN... PANTOLONLARININ DÜŞMEMESİ İÇİN Mİ?" Blaine sesi kendinden emindi. Sorunun yerini kesin bir açıklama aldı. "PANTOLONLARININ DÜŞMEMESİ İÇİN. BU FAZLA BASİT BİLMECENİN TEMELİNDE..."
"Tamam. Bu güzel bir bilmeceydi, Blaine. Ama bu sözlerle zaman geçirmeye kalkışma. Bir işe yaramaz. Şimdi..."
"BU SAÇMA SAPAN BİLMECELERİ SORMA! BUNDA ISRAR "
Eddie, "O halde treni durdur," dedi. "Bu seni bu kadar sarsıyorsa hemen burada dur. Ben de o zaman bilmece sormaktan vazgeçerim."
"OLMAZ!"
"İyi ya. O halde devam ederiz. Saçının sakalının ağarmış olmasına rağmen ille de kırmızı giysilerle dolaşmakta ısrar eden kimdir?"
Yine o şıkırtı duyuldu. Ama bu kez ses iyice yüksekti. Eddie'ye kulak zarını küt bir şişle deliyorlarmış gibi geldi. Beş saniye süren bir sessizlik oldu. Şimdi yol haritasındaki yeşil ışık Topeka'ya o kadar yakındı ki, her çakışında sözcüğü neon gibi aydınlatıyordu. Sonra Blaine, "NOEL BABA," dedi.
Eddie bu esprili bilmecenin doğru cevabını ilk kez Dahpne'nın arkasındaki geçitte duymuştu. Ya da bunun gibi çetenin toplandığı bir yerde Ama Blaine bilmeceyi çözmek için kafasını belirli bir kanala sokmanın bedelini de ödemişti anlaşılan. Baronluk Vagonu'nun ışıkları şimdi daha da çılgınca yanıp sönüyordu. Eddie duvarların içinden mırıltıya benzeyen bir sesin geldiğini duyuyordu. Stereo amplifikatörünün kısa devre yapmadan önce çıkardığı sese benziyordu. Yol haritasında pembe ışık çakıp çakıp sönüyordu. Küçük Blaine, "Sus'" diye bağırdı. Sesi çok titrekti. Warner Bros'un eski çizgi filmlerindeki bir kahramanın sesine benziyordu. "Sus! Onu öldürüyorsun!" Eddie onun bize ne yaptığını sanıyorsun, bücür, diye düşündü. Blaine o gece kamp ateşinin etrafında otururken Jake'in söylediği bir bilmeceyi sormayı düşündü. "Yüz ton ağırlığında olan ve okyanusun dibinde yaşayan yeşil şey nedir?"
"Moby Sümük!" Ama genç adam sonra bundan vazgeçti. Daha mantıklı bir şey bulmak istiyordu Ve bunu başarabilirdi. Blaine'i güzelce ve kesinlikle mat etmek için daha fazla gerçekdışı şeyler sormasına gerek yoktu. Böyle şakalara meraklı bir üçüncü sınıf öğrencisinin sorabileceği bilmeceler yeterliydi Blaine'in ikiz kutuplu karmaşık devreleri onun türlü duyguları taklit etmesini sağlayabilirdi. Ama o yine de bir nesneydi. Bir bilgisayar. Eddie'nin peşinden Bilmece Alacakaranlık Kuşağı'na girmesi bile Blaine'in beynini sarsmıştı.
"Blaine insanlar uyumak için neden yatak odasına giderler? "ÇÜNKÜÜ... ÇÜNKÜ... KAHRETSİN, ÇÜNKÜ..."
Yolcuların ayaklarının altından hafif bir çığlık yükseldi. Vagon sağdan sola şiddetle sallandı. Susannah haykırdı. Jake onun kucağına yuvarlandı. Silahşor ikisini birden yakaladı.
"ÇÜNKÜ YATAK ODASI ONLARA GİDEMEZ! KAHRETSİN! DOKUZ DAKİKA ELLİ SANİYE!"
Eddie, "Vazgeç, Blaine," dedi. "Ben kafanı büsbütün uçurmak zorunda kalmadan bu işten vazgeç. Bu işten vazgeçmezsen bu felaket olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz."
"OLMAZ!"
"Ben böyle milyonlarca şaka-bilmece biliyorum. Bütün yaşamım boyunca bunları dinledim. Bu bilmeceler kafama takılıp kalıyor. Sineklerin o tutkallı kâğıda yapışmaları gibi. Ah, bazıları yemek tarifi toplar ya. Bu da öyle bir şey. E, ne diyorsun? Vazgeçecek misin?"
"HAYIR! DOKUZ DAKİKA OTUZ SANİYE!"
"Pekâlâ, Blaine. Bunu sen istedin. İşte en güzeli: Ölü bebek neden yolun karşı tarafına geçti?"

Tren yine şiddetle sarsıldı. Eddie mononun bundan sonra raydan çıkmamasına şaştı. Ama tren rayda kalmayı başardı. Alttan gelen çığlık sesleri yükseldi. Vagonun zemini, tavanı ve duvarları bir saydamlaşıyor, bir bulanıklaşıyordu. Bir an yolcuların etrafında duvarlar normal gözüküyordu. Hemen sonra hiçbir özelliği olmayan kurşuni.gün ışığında, dünyanın bir ucunda dümdüz uzanan ufka doğru hızla gidiyorlardı.
Şimdi hoparlörlerden paniğe kapılmış bir çocuğun sesi yükseliyordu. "BİR DAKİKA! CEVABI BİLİYORUM! BİLİYORUM! HATIRLAMA İŞLEMİ İLERLİYOR! BÜTÜN MANTIK DEVRELERİ KULLANILIYOR..."
Roland, "Cevap ver," dedi.
"DAHA FAZLA ZAMANA İHTİYACIM VAR! BANA ZAMAN VERMELİSİNİZ!" Blaine'in çatlak sesinde kaybedilmek üzere olan zafere benzer bir şey vardı. "GILEAD'LI ROLAND, CEVAP VERMEK İÇİN BELİRLİ BİR SÜRE KARARLAŞTIRILMAMIŞTI. GEÇMİŞTEN GELEN AŞAĞILIK SİLAHŞOR, SEN ÖLÜ KALMALIYDIN!"
Roland, "Öyle," dedi başını sallayarak. "Süre konusunda belirli bir kısıtlama yoktu. Bunda haklısın. Ama bir bilmece cevaplanmadan bizi öldüremezsin, Blaine. Ve Topeka'ya yaklaşıyoruz. Cevap ver!"
Baronluk Vagonu'nun duvarları tekrar saydamlaştı. Eddie yüksek ve paslı bir silonun yanından hızla geçtiklerini farketti. Onun ne olduğunu kavrayıncaya kadar bina geride kaldı. Şimdi manyakça bir hızla gittiklerini anlıyordu. Belki bir yolcu jetinin normal hızından üç yüz mil daha süratli gidiyorlardı.
Küçük Blaine'in sesi duyuldu yine. "Onun yakasını bırakın," diye inliyordu. "Onu öldürüyorsunuz. Öldürüyorsunuz!"
Susannah, Detta Walker'ın sesiyle sordu. "Onun istediği de bu değil miydi? Ölmek yani. O böyle söyledi. Bizim buna bir itirazımız yok. Sen o kadar kötü değilsin, Küçük Blaine. Ama bu berbat dünya bile ağabeyin ortadan kalktığı için daha iyi olacak. Biz başından beri Blaine'in bizi birlikte götürmesine karşı çıkıyorduk."
Roland, "Son şans," dedi. "Cevap ver, Blaine. Ya da kazdan vazgeç."
"BEN... BEN... SEN... ON ALTI LOGARİTMA OTUZ ÜÇ... BÜTÜN KOSİNÜSLER... ANTİ... ANTİ... BÜTÜN BU YILLAR BOYUNCA... IŞIN... SELİ... PİSAGOR... KARTEZYEN MANTIĞI... YAPABİLİR MİYİM?.. BUNA CESARET EDEBİLİR MİYİM?.. BİR ŞEFTALİ... BİR ŞEFTALİ YE... BÜTÜN İNSANLAR KARDEŞTİR... PATRICIA... TİMSAH... SERT TEBESSÜM... KADRANLI SAAT... TİK TAK. SAAT ON BİR... ADAM AYDA VE DANSA HAZIR... INCASSEMENT... INCASSEMENT, MON CHER... AH. BAŞIM... BLAİNE... BLAİNE CESARET EDECEK... BLAİNE CEVAP VERECEK... BEN..."
Blaine şimdi bir bebeğin sesiyle haykırıyordu. Sonra başka bir dilden şarkı söylemeye başladı. Eddie onun Fransızca konuştuğunu düşündü. Sözlerin hiçbirini bilmiyordu. Ama bateriler başlayınca parçayı tanıdı. Z.Z. Top'un Velcro Fly'ıydı bu.
Yol haritasının üzerindeki cam patladı. Bir dakika sonra haritada da yerinden fırladı, arkasındaki çakan ışıklar ve devre levhaları ortaya çıktı. Işıklar baterilerin temposuna göre çakıyordu. Birdenbire delikten mavi bir alev fışkırdı. Haritanın bulunduğu duvardaki açıklığın etrafını yakarak kararttı. O duvarın derinliklerinden Blaine'in kurşun biçimi küt burnuna doğru boğuk bir gıcırtı yankılandı.
Eddie, "Seni sersem yaratık!" diye bağırdı. "Çünkü bebeği bir hindinin sırtına bağlamışlardı!" Ayağa kalkarak yol haritasının gerisindeki dumanlar fışkıran deliğe doğru gidecek oldu. Susannah onu gömleğinin arkasından yakaladı. Ama Eddie bunu hayal meyal farketti. Aslında nerede olduğunun bile pek farkında değildi. Savaş ateşi onu sarmış, haklı çıkma kızgınlığıyla her tarafını yakıyordu. Kutsal alevleriyle gözlerini cızırdatıyor, kalbini kızartıyor ve sinir hücrelerini kaynatıyordu. Blaine'e nişan almıştı. Sesin gerisindeki şey ölümcül yara almıştı ama Eddie tetiği çekmekten vazgeçemiyordu. Ben kafamla ateş ederim.
Eddie deli gibi bağırdı. "Bir kamyon dolusu bowling topuyla ölü dağ sıçanları arasında ne fark vardır? Evet! Bir kamyon dolusu bowling topunu kürekle alıp atamazsın!"
Yol haritasının eski yerindeki delikten öfke ve acı dolu bir çığlık yükseldi. Bunu mavi alevler izledi. Sanki Baronluk Vagonu'nun burnunda bir yerde elektrikli bir ejderha şiddetle soluk vermişti. Jake bağırarak onu uyardı ama Eddie'nin buna ihtiyacı yoktu. Reflekslerinin yerini jiletler almış gibiydi. Eğildi ve elektrik akımı sağ omzunun üzerinden geçti. Boynunun o tarafındaki tüyler dimdik oldu. Genç adam taşıdığı tabancayı çekti. Sandal ağacından yapılmış kabzası eskimiş ağır .45'liği. Roland bunu mahvolan Orta-Dünya'dan getirmişti. Eddie vagonun ön tarafına doğru yürümesini sürdürdü. Ve tabii konuşmasını da. Roland'ın da dediği gibi, "Eddie konuşarak ölecek"ti. Eski dostu Cuthbert gibi. Eddie bundan daha kötü ölümleri hayal edebiliyordu. Bundan iyi sadece bir tek ölüm vardı.
"Hey, Blaine! Gidi çirkin, sadist yaratık! Madem bilmecelerden söz ediyoruz... Doğu'nun en büyük bilmecesi hangisidir? Çok kimse sigara içer. Fu Manchu dışında. O çiklet çiğner. Anladın mı? Hayır mı? Ah, çok üzüldüm, ahbap. Ya şuna ne dersin? Bir kadın oğluna 'Yedi Buçuk' adını verdi. Neden? Çünkü bu adı bir şapkadan çekti."
Eddie ışıkların çaktığı deliğe erişmişti. Roland'ın tabancasını kaldırdı ve Baronluk Vagonu birdenbire gökgürültüsüyle doldu. Eddie deliğe altı kurşunu da sıktı. Horoza Roland'ın onlara öğrettiği gibi avucuyla vuruyordu. Sadece bunun doğru, bunun uygun olduğunu biliyordu. Kahretsin, bu ka'ydı. Lanet olasıca ka. Bir silahşorsan olaylara böyle son verirdin. O da Roland'ın türündendi. Herhalde ruhu lanetlenmişti ve cehennemin en dibini boylayacaktı. Ama bunu Asya'daki bütün eroin için bile değiştirmezdi.
Blaine o çocuksu sesiyle, "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırdı. Artık sesi çatal çatal değildi, iyice yumuşamaya başlamış, iç bayıltıcı bir hal almıştı. "SENDEN SONSUZA KADAR NEFRET EDECEĞİM!"
Eddie, "Senin canını sıkan ölmek değil sanırım," dedi. "Öyle değil mi?" Yol haritasının arkasındaki delikten çıkan ışıklar sönükleşmeye başlıyordu. Yine mavi kıvılcımlar çıktı ama Eddie'nin onlardan kaçınmak için gerilemesine gerek

kalmadı. Alevler küçük ve hafifti. Blaine de çok geçmeden Lud'dakiler gibi ölmüş olacaktı. "Seni sıkan kaybetmiş olman."
"SENDEN... NEFRET... SONNN..."
Kelimeler bozularak bir mırıltıya dönüştü. Sonra kesik, vurmayı andıran bir sese. Sonunda bu da kesildi.
Eddie etrafına bakındı. Roland oradaydı, bir kolunu Susannah'nın kalçasına dolamıştı. Bir çocuğu kucağınıza aldığınız zaman yaptığınız gibi. Kadın da bacaklarını onun beline sarmıştı. Jake silahşorun diğer yanında duruyordu. Oy da ayağının dibindeydi.
Yol haritasının arkasındaki delikten yanığımsı garip bir koku yükseliyordu. Ama bu öyle kötü bir koku değildi. Eddie bunu ekimde yakılan kuru yaprakların kokusuna benzetti. Bunun dışında delik bir cesedin gözü kadar ölü ve karaydı. İçerdeki ışıkların hepsi sönmüştü.
Eddie, kavruldun, Blaine, diye düşündü. Fırında fazla kalmış bir hindi gibi yandın. Lanet olasıca Şükran Günü'nü kutlarım.

Mononun altından yükselen çığlığa benzeyen ses kesilmişti. Ön taraftan son defa gıcırtılı bir gürültü geldi. Sonra o sesler de kesildi. Roland bacaklarıyla kalçalarının hafifçe öne doğru sallandığını hissetti. Düşmemek için diğer eliyle tutundu. Vücudu kafasından önce durumu kavradı: Blaine'in motorları durmuştu. Şimdi sadece rayda kayıyorlardı. Ama...
Silahşor, "Geriye," dedi. "En dibe kadar. Rayda kayıyoruz. Blaine'in son noktasına yakın olursak, engellere çarpabiliriz."
Grubu Blaine'in karşılama için yaptığı buzdan heykelden geri kalan su birikintilerinin yanından geçirerek arkaya götürdü. Bir piyanoyla klavsen arası bir şeye benzeyen aleti işaret etti. "Ondan da uzak durun." Alet küçük bir platformun üzerinde duruyordu. "O da yerinden kayabilir. Tanrım, keşke nerede olduğumuzu görebilseydik! Yere yatın. Kollarınızı başlarınıza dolayın." '
Diğerleri onun söylediklerini yaptılar. Roland da onları izledi. Çenesini koyu mavi halıya dayayarak öylece yattı. Gözlerini yummuş olanları düşünüyordu.
Sonra, "Senden özür diliyorum, Eddie," dedi. "Ka'nın çemberi nasıl da dönüyor! Bir keresinde de arkadaşım Cuthbert'den özür dilemek zorunda kalmıştım... Aynı nedenle. Benim kör bir yanım var. Azametli bir körlük bu."
Eddie, "Özür dilemen için bir neden göremiyorum," diye cevap verdi. Sesinden sıkıldığı anlaşılıyordu. "Buna gerek yok."
"Pekâlâ var. Senin şakalarını aşağı gördüm. Ve şimdi onlar hayatımızı kurtardı. Senden özür diliyorum. Babamın yüzünü unutmuştum."
Eddie, "Özür dilemene gerek yok," diye yineledi. "Kimsenin yüzünü de unutmuş değilsin. Karakterin böyle senin. Elinde olmayan bir şey."
Silahşor bu sözleri dikkatle düşündü. Hem harika, hem de korkunç olan bu düşünce hiçbir zaman aklına gelmemişti. Bütün yaşamı boyunca bir defa bile. Ka'nın esiriydi. Bunu çocukluğundan beri biliyordu. Ama karakteri... Kendi karakteri...
"Teşekkür ederim, Eddie. Bence..."
Roland sözünü tamamlayamadan Mono Blaine son defa çarparak durdu. Dördü de Baronluk Vagonu'nun ortasındaki geçide şiddetle fırladılar. Oy, Jake'in kucağında havlayıp duruyordu. Vagonun ön duvarı yıkıldı ve Roland'ın omzu oraya çarptı. Bölmenin üzerine halı geçirilmişti, altında da süngerimsi bir şey vardı. Ama darbe Roland'ın omzunu uyuşturacak kadar sertti. Avize öne doğru sallandı, sonra yerinden çıktı. Yolcuların üzerine cam sarkaçlar yağdı. Jake yana yuvarlanarak tam zamanında avizenin düşeceği yerden uzaklaştı. Klavsen-piyano podyumdan uçtu. Kanepelerden birine çarparak ahenksiz "nıing" gibi bir ses çıkararak durdu. Mono sağa doğru eğildi. Silahşor Jake'le Susannah'yı vücuduyla örtmeye hazırlandı. Vagonun tersine döneceğini sanıyordu. Ama vagon yan yatmış biçimde öylece kaldı. Yolculuk sona ermişti.
Silahşor yerden kalktı. Omzu hâlâ uyuşuktu. Ama eliyle kolu ağırlığını taşıyabiliyordu. Bu da iyiye işaretti. Solunda Jake doğrulup oturmuş, kucağındaki cam boncukları temizliyordu. Yüzünde sersemlemiş gibi bir ifade vardı. Sağında Susannah, Eddie'nin sol gözünün altındaki bir kesiği siliyordu. Silahşor, "Pekâlâ," dedi. "Yaralanan..."
Yukarda bir patlama oldu. Roland'a büyük havai fişeklerini hatırlatan boğukça bir "paaat!" sesi. O ve Cuthbert'le Alain bazen fişekleri tutuşturur, onları şaka yapmak için boruların içine ya da bulaşık yerinin arkasındaki tuvaletlere atarlardı. Cuthbert bir keresinde sapanıyla fişekleri vurmuştu. Ama bu bir şaka, çocukça bir muzurluk değildi. Bu...
Susannah küçük bir çığlık attı. Roland bunun korkudan çok şaşkınlıktan ileri geldiğini düşündü. Sonra puslu bir gün ışığı yüzünü aydınlattı. Bu hoşuna gitti. Parçalanmış olan acil çıkış deliğinden içeri giren havanın tadı daha da güzeldi... yağmur ve ıslak toprağın tatlı kokusu.
Birbirine çarpan kemiklerin çıkardığına benzeyen bir ses duyuldu ve tavandaki delikten bir merdiven uzandı. Merdivenin basamakları bükülmüş çelik tellerden oluşmuştu.
Eddie, "Önce başına avizeyi atıyorlar," dedi. "Sonra da kapıyı gösteriyorlar." Çabalayarak ayağa kalktı. Sonra da Susannah'nın kalkmasına yardım etti. "Pekâlâ. İstenmediğimi hemen anlarım. Arıları taklit edelim ve vızıldayarak uçalım."

"Bunu beğendim." Susannah yine Eddie'nin yüzündeki kesiğe doğru uzandı. Genç adam onun parmaklarını tutup öptü, sonra da ona satılık malları mıncıklamamasını söyledi.
Silahşor, "Jake?" diye sordu. "İyi misin?"
Jake, "Evet, iyiyim," dedi. "Ya sen, Oy?"
"Oy!"
"Galiba iyi." Çocuk yaralı elini kaldırarak ona üzüntüyle baktı.
Roland öğrenmek istedi. "Yine sancıyor mu?"
"Evet. Blaine ne yaptıysa etkisi geçmeye başlıyor. Ama buna aldırdığım yok. Hâlâ hayatta olduğum için seviniyorum."
"Evet. Hayat güzel. Astin de öyle. Daha birkaç tane kalmış."
"Aspirin demek istiyorsun?"
Silahşor başıyla doğruladı. Aspirin sihirli bir ilaçtı. Ama bu ad Jake'in dünyasından gelen ve Roland'ın hiçbir zaman doğru dürüst söyleyemeyeceği bir sözcüktü.
Susannah söze karıştı. "Doktorların onda dokuzu Anasin'i öneriyor hayatım," dedi. Jake ona merakla baktı. Kadın da ekledi. "Herhalde senin çağında artık bunu kullanmıyorlar, öyle değil mi? Neyse, önemli değil. Biz buradayız ya, şekerim. İyiyiz. Önemli olan da bu." Jake'i kendine çekerek çocuğun gözlerinin arasına, burnunun ucuna, sonra da dudaklarına bir öpücük kondurdu. Jake güldü ve kıpkırmızı kesildi. "Önemli olan bu. Ve şu anda dünyada bir tek bunun önemi var."

Eddie, "İlkyardım bekleyebilir," diyerek kolunu Jake'in omzuna attı, onu merdivene doğru götürdü. "Merdivene tırmanmak için o elini kullanabilecek misin?"
"Evet. Ama Oy'u taşıyamam. Onu sen alır mısın, Roland?"
"Olur." Silahşor Oy'u alıp gömleğinin içine soktu. Jake'le Bıçakçı'nın peşinden kentin altındaki kuyuya inerken yaptığı gibi. Oy altın çerçeveli parlak gözleriyle Jake'e baktı. "Çık bakalım."
Jake merdivene tırmandı. Roland hemen onu izledi. Çocuğa çok yakındı. Oy boynunu uzatarak Jake'in topuklarını kokladı.
Eddie, "Suze?" diye sordu. "Yardım etmemi ister misin?"
"Yaa, biçimli popomu çimdikleyesin diye değil mi? Olmaz, beyaz çocuk." Sonra genç adama göz kırptı. Kaslı kollarıyla kendini çekip bacaklarının üzerinde dengesini bularak kolaylıkla yukarı çıktı. Hızla yükseliyordu. Ama yeteri kadar değil. Eddie onu yine de çimdikledi. Susannah gülerek gözlerini devirdi. "Ah saflığım elden gitti!" Sonra o da delikten çıktı. Geride sadece Eddie kalmıştı. Bir ara ka-tet'lerinin tabutu olacağını düşündüğü lüks vagonda etrafına bakındı.
Henry, bu işi basardın, evlat, dedi. Onun kendini tutuşturmasını sağladın. Bunu başaracağını biliyordum. Dahlie'nin arkasında o kahrolasıca çocuklara ne söylediğimi hatırlıyor musun? Jimmie Polio'yla diğerlerine? Nasıl da gülmüşlerdi. Ama sen bunu basardın. O iblisin karnını patlatarak evine yolladın.
Eddie, ne olursa olsun, diye düşündü. İşe yaradı. Farkına varmadan Roland'ın tabancasının kabzasına dokundu. Bir kere daha kurtulmamızı sağlayacak kadar işe yaradı.
İki basamağı çıktı, sonra dönüp arkasına baktı. Baronluk Vagonu artık ölmüş gibiydi. Hatta çoktan ölmüş gibi. Bu da yine ilerleyip giden dünyaya ait bir eşyaydı.
Eddie, "Adios, Blaine," dedi. "Hoşçakal, ahbap."
Ve arkadaşlarının peşinden tavandaki acil durum kapağından dışarı çıktı.

4. Topeka

Jake, Mono Blaine'in hafifçe eğilmiş olan tepesinde duruyor, Işının Yolu üzerinden güneydoğuya doğru bakıyordu. Rüzgâr Piper Okulu'na yakışmayacak kadar uzamış olan saçlarını dalga dalga alnından ve şakaklarından geriye doğru uçuruyordu. Gözleri hayretle irileşmişti.
Çocuk ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Belki de Lud'un daha küçük, daha taşralı bir kopyasını düşünmüştü. Ama yakındaki parkın gerisinden yükselen ağaçların üzerinden görülen şeyi beklememişti. Bu yeşil bir yol tabelasıydı (donuk gri sonbahar gök kubbesinin altında bu renk dikkati çekiyordu). Tabelanın üzerinde armaya benzeyen mavi bir şekil ve 1-70 sayısı vardı.
Roland çocuğun yanına giderek Oy'u usulca gömleğinin içinden çıkardı. Hayvanı yere bıraktı. Hantal Billy, Blaine'in tepesinin pembe yüzeyini kokladı, sonra da mononun ön tarafına doğru baktı. Trenin kurşun biçimi düzgün burnu ezilip yırtılmış, maden kenarları sivri sivri kanatlara dönüşmüştü. İki koyu renk yarık vagonun tepesini paralel çizgiler halinde kesiyordu. Bunlar mononun ucundan başlıyor ve Jake'le Roland'ın durduğu yerin on metre kadar ötesinde sona eriyordu. İkisinin ucunda da üzerlerine boyayla sarı-siyah çizgiler yapılmış, geniş, yassı direkler vardı.
Susannah, "Çarpacağını söylediği engeller bunlar," diye mırıldandı.
Roland başını salladı.
"Şansımız vardı da kurtulduk, koca çocuk. Bunun farkında mısın? Eğer bu tren daha hızlı gitseydi..."
Eddie arkalarından, "Ka," dedi. Galiba gülümsüyordu.
Silahşor yine başını salladı. "Öyle. Ka."

Jake engellere bakmaktan vazgeçerek yol tabelasına doğru döndü. Onun ortadan kaybolacağına ya da üzerinde başka bir işaret belireceğine neredeyse inanmıştı. Belki üzerinde "Orta-Dünya Turnikesi" ya da "iblislerden Sakının" diye bir yazı olacaktı. Ama tabela hâlâ oradaydı, üzerinde de aynı işaret vardı.
"Eddie? Susannah? Şunu görüyor musunuz?"
Çocuğun parmağıyla gösterdiği yere doğru baktılar. Bir an ne Eddie bir şey söyledi, ne de Susannah. Jake de bu yüzden hayal gördüğünden korktu. Sonra Eddie hafif bir sesle, "Tanrım," dedi. "Vatanımıza mı döndük? Eğer öyleyse bütün o insanlar nerede? Sonra... Blaine gibi bir şey Topeka'da duruyorduysa ben bunu neden Altmış Dakika adlı programda görmedim? Bizim Topeka'mızda? Kansas eyaletindeki Topeka'da?"
Susannah, "Altmış Dakika da nesi?" diye sordu. Eliyle gözlerini güneşten koruyarak güneybatıya, o tabelaya doğru bakıyordu.
Eddie, "O bir televizyon şovu," dedi. "Onu, beş ya da on yıl arayla kaçırdın. Frank giymiş yaşlı adamlar çıkardı programa. Neyse, bu önemli değil. Şu tabela..."
Susannah başını salladı. "Burası gerçekten Kansas. Bizim Kansas'ımız. "Senin dünyanda da bir Kansas var mı, Roland?
Silahşor tabelaya bakıyordu. "Hayır," diye cevap verdi. "Biz, tanıdığım dünyanın sınırlarından çok uzaktayız. Siz üçünüzle karşılaşmadan önce tanıdığım dünyanın büyük bölümünden uzaklaşmıştım. Burası..."
Susarak başını yana eğdi. Sanki hemen hemen duyulamayacak kadar uzaklarda olan bir sesi dinliyordu. Ve yüzündeki ifade... Jake'in pek hoşuna gitmedi:
Eddie neşeyle, "Hey, çocuklar," dedi. "Bugün Orta-Dünya'nın çılgın coğrafyasını inceleyeceğiz. Şimdi... Orta-Dünya'da yola New York'tan çıkarsınız. Güneydoğuya, Kansas'a inersiniz. Sonra Işının Yolu'nu izleyerek Kara Kule'ye erişirsiniz, çocuklar... Kule her şeyin tam ortasındadır. Önce dev ıstakozlarla boğuşursunuz. Arkasından psikopat bir trene binersiniz. Sonra büfemize gelerek bir iki sandviç yersiniz..."
Roland onun sözünü kesti. "Bir şey duyuyor musunuz? İçinizden herhangi biri?"
Jake etrafı dinledi. Rüzgârın yakındaki parkın ağaçlarının içinden geçtiğini duyuyordu. Yapraklar yeni sararmaya başlamıştı. Çocuk sonra dikkatle Baronluk Vagonu'nun tepesinden onlara doğru gelen Oy'un tırnaklarının çıtırtısını duydu. Oy durdu. Böylece bu ses bile...
Biri çocuğun kolunu tuttu. Jake irkildi. Susannah'ydı bu. Başını yana eğmiş, gözleri irileşmişti. Eddie yine etrafı dinliyordu. Oy da öyle. Hayvan kulaklarını dikmişti, boğazının derinliklerinden iniltiye benzeyen bir ses yükseliyordu.
Jake tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Aynı anda yüzünü buruştururken dudakları gerildi. Ses hafifti ama insan sanki bir limonu ısırmış gibi bir etki yapıyordu. Ve çocuk daha önce de buna benzeyen bir ses duymuştu. Beş altı yaşlarındayken Central Park'ta kendini müzisyen sanan bir deli vardı... Hoş Central Park'ta kendilerini müzisyen sanan pek çok kimse dolaşıyordu. Ama Jake'in gördüğü marangoz aletini çalan tek adam oydu. Delinin tersine çevirerek yere koyduğu şapkasının yanında bir levha da vardı. Üzerinde, "Dünyanın en ünlü testere virtüözü," yazılıydı. "Hawaii müziğine benzemiyor mu? Lütfen geçimime katkıda bulunun."
Jake testere virtüözüyle ilk karşılaştığı sırada Greta Shaw da yanındaydı. Çocuk kadının dilencinin önünden hızla geçtiğini hatırlıyordu. Deli bir senfoni orkestrasında viyolonsel çalarmış gibi oturmuş, açtığı bacaklarının üzerine pas lekeli bir testere koymuştu. Jake, Bayan Shaw'un suratındaki komik dehşet ifadesini anımsıyordu. Birbirine bastırdığı dudaklarının nasıl titrediğini de. Kadın sanki... evet, sanki bir limonu ısırmıştı.
Evet, bu ses de o gün duyduğuna benziyordu. Tamı tamına!
(HAWAII MÜZİĞİNE BENZEMİYOR MU?)
Parktaki adam testereyi titreterek ses çıkmasını sağlıyordu. Bu ses de ona yakındı. Dalga dalga, titrek, madeni bir ses. İnsan bu yüzden sinüslerinin dolduğunu ve çok geçmeden gözlerinden yaşlar akacağını sanıyordu. Ses ilerde bir yerden mi geliyordu? Jake onu bilemiyordu. Ses sanki her yerden geliyordu. Ya da hiçbir yerden gelmiyordu. Aynı zamanda çok da hafifti. Bu nedenle Jake bütün bunların hayal ürünü olduğuna inanacaktı. Ama tabii diğerleri de...
Eddie, "Dikkat!" diye bağırdı. "Hemen bana yardım edin! Galiba bayılacak!"
Jake hızla silahşora doğru döndü. Roland'ın yüzü renksiz, toz tonundaki gömleğinin yukarsında bembeyaz kesilmişti. Beyaz peynir gibi. Gözleri irileşmiş, boş boş bakıyordu. Ağzının bir yanı seğiriyordu. Sanki oraya görünmeyen bir balık oltasının çengeli saplanmıştı.
Silahşor, "Jonas ve Reynolds ve Depape," dedi. "Büyük Tabut Avcıları. Ve o kız. Cöos'lar. İşte onlardı. Onlar..."
Mononun tepesinde eski, tozlu botlarıyla duran Roland sendeledi. Yüzünde Jake'in o zamana kadar gördüğü ıstırap ifadelerinin en yoğunu vardı.
Silahşor, "Ah, Susan," dedi. "Ah, sevgilim."

Diğerleri Roland'ı yakalayarak etrafında koruyucu bir daire oluşturdular. Silahşor suçluluk hissettiği ve kendinden tiksindiği için bütün vücudu alev alev yanıyordu. Böyle hevesli koruyucular bulmayı hak edecek ne yapmıştı? Onları bildikleri sıradan yaşamlarından koparıp almaktan başka? Bahçesindeki yaban otlarını amansızca koparan biri gibi. Dostlarına kendine geldiğini, artık çekilebileceklerini söylemek istedi. Ama konuşamadı. O korkunç titrek ses onu bütün o yılların gerisine, Hambr'ın batısındaki derin vadiye götürmüştü. Depape, Reynolds ve ihtiyar topal Jonas. Ama Roland en çok tepeden gelen kadından nefret ediyordu. Ancak çok genç bir adamın erişebileceği kapkaranlık bir duygu kuyusunun derinlerinden gelen bir şiddetle. Ah, ama onlardan nefret etmekten başka ne yapabilirdi? Kalbi kırılmıştı. Ve şimdi, bunca yıl sonra insan yaşamının en korkunç gerçeğinin kırık kalplerinin onarılması olduğunu anlıyordu.

İlk düşüncem, her sözüyle yalan söylediği oldu.
O kötü bakışlı, aç ak saçlı sakat...
Bu sözler de neyin nesiydi? Kimindi bu şiir?
Roland bunu bilmiyordu. Ama kadınların da yalan söyleyebileceklerini öğrenmişti. Sıçrayıp sırıtan, sulanan yaşlı gözlerinin ucuyla çok şey gören kadınlar. O satırları kimin yazdığı önemli değildi. Sözler gerçekti. Önemli olan buydu. Habislik konusunda Eldred Jonas da, tepedeki ihtiyar cadı da Marten kadar güçlü değillerdi. Walter kadar bile. Ama yine de yeterince kötüydüler.
Daha sonra... kentin batısındaki o derin vadide... o ses... O ses ve yaralanmış insanlarla atların çığlıkları... her zaman pek geveze olan Cuthbert bile yaşamında ilk kez sessizleşmişti.
Ama bütün bunlar uzun zaman önce olmuştu. Başka bir çağda. Fakat şimdi bu anda ve burada o titrek ses kesilmişti. Ya da insan kulağının duyamayacağı kadar hafiflemişti. Ancak o sesi tekrar duyacaklardı. Roland bunu biliyordu. Lanetlenmeye giden bir yolda ilerlediğini bildiği gibi.
Silahşor başını kaldırarak diğerlerine baktı ve gülümsemeyi başardı. Dudak kenarının titremesi geçmişti. Bu da bir şey sayılırdı.
Roland, "Ben iyiyim," dedi. "Orta-Dünya'nın sona erdiği yer çok yakın. Uç-Dünya'nın başladığı yer de. Yolculuğumuzun en önemli ilk bölümü sona erdi. Başarılı olduk. Babalarımızın yüzlerini hatırladık. Bir arada dayandık. Birbirimize sadık kaldık. Ama artık bir inceciğe geldik. Çok dikkatli olmalıyız."
Jake endişeyle etrafına bakınarak, "Bir incecik mi?" diye sordu.
"Yaşam dokusunun iyice aşındığı ve delinmek üzere olduğu yerler. Kara Kule'nin gücü kesilmeye başladığından beri böyle yerler arttı. Lud'dan ayrılırken aşağıda gördüklerimizi hatırlıyor musunuz?"
Diğerleri ciddi ciddi başlarını sallayarak anımsadıklarını belirttiler. Toprak eriyerek siyah cama dönüşmüştü. Eski borular turkuvaz bir cadı-ışığıyla parlıyordu. Biçimsiz acayip kuşlar büyük deri yelkenlere benzeyen kanatlarıyla uçuşuyorlardı. Roland birdenbire arkadaşlarının etrafına böyle toplanmış olmalarına dayanamayacağını anladı. Ona meyhanede çıkan bir kavga sonucu yere yuvarlanmış bir serseriymiş gibi bakıyorlardı.
Ellerini dostlarına uzattı. Yeni dostlarına. Eddie onun ellerini kavrayarak ayağa kalkmasına yardım etti. Silahşor sendelememek ve dimdik durmak için o müthiş irade gücünden yararlandı.
Susannah, "Susan kimdi?" diye sordu. Alnının ortasındaki kırışıktan endişelendiği anlaşılıyordu. Belki adların benzemesi de onu sarsmıştı.
Roland ona baktı. Sonra Eddie'ye ve nihayet Oy'un kulaklarının arkasını kaşımak için tek dizinin üzerine çökmüş olan Jake'e.
"Bunu size anlatacağım. Ama şimdi ne yeri, ne de zamanı."
Susannah, "Böyle söyleyip duruyorsun," dedi. "Yine bizi oyalamıyorsun ya?"
Roland başını salladı. "Hayır. Hikâyemi dinleyeceksiniz. Hiç olmazsa bu bölümünü. Ama herhalde bu maden cesedin tepesinde değil."
Jake, "Evet," dedi. "Burada durmak ölü bir dinozorun üzerinde oynamaya benziyor. Blaine'in dirilip yine kafalarımızı altüst etmeye çalışacağını düşünmeden edemiyorum."
Eddie, "O ses kesildi. Sanki orgun pedalına basılmış gibiydi..." dedi. .
Jake atıldı. "Bu bana Central Park'ta gördüğüm o yaşlı adamı hatırlattı."
Susannah, "Testereli adamı mı?" diye sordu. Jake başını kaldırıp ona baktı, gözleri hayretle irileşmişti. Genç kadın başıyla doğruladı. "Ama benim onu gördüğüm günlerde öyle yaşlı biri değildi. Burada çılgınca olan sadece coğrafya değil. Zaman da bir tuhaf."
Eddie kolunu onun omzuna atarak onu bir an kendine çekti. "Çok doğru."
Susannah, Roland'a döndü. Silahşoru bakışlarıyla suçlamıyordu ama onu dikkatle tartıyordu. Roland ona saygı duydu. "Verdiğin sözü tutmalısın, Roland. Adaşım olan o kızı öğrenmeliyim."
Roland, "Hikâyemi dinleyeceksin. Ama şimdi bu canavarın sırtından inmeliyiz."
Bunu söylemek kolaydı. Blaine, Lud Beşiği'nin açık havaya kurulmuş bir eşine benzeyen yerde hafifçe çarpık duruyordu. Bir yanında Blaine'in son yolculuğundan kalan kopuk pembe maden parçaları vardı. Mononun tepesiyle beton yer arası en aşağı yedi buçuk metreydi. Belki tam zamanında kaçış deliğinden uzanacağa benzeyen bir iniş merdiveni vardı. Ama öyle bir şey vardıysa bile tren çarparak durduğu zaman herhalde bu da sıkışmıştı.
Roland sırtından çantasını indirip içini karıştırdı. Susannah'yı tekerlekli sandalyenin geçemeyeceği yerlerde taşıdıkları geyik derisinden yapılmış askıyı çıkardı. Artık iskemle başımıza dert olmayacak, diye düşündü. Deli gibi Biaine'e binmeye çalışırken sandalyeyi geride bırakmışlardı.
Susannah aksi bir tavırla, "Onu neden çıkardın?" diye sordu. Askıyı her görüşünde sinirleniyordu. Bir keresinde Eddie'ye, Detta Walker'ın sesiyle, "Missisipi yöresinde yaşayan o beyaz köpeklerden bu askıdan daha fazla nefret ediyorum," diye açıklamıştı. "Ama bazen bu ikisi hemen hemen birbirine eşit oluyor, tatlım."
Silahşor hafifçe gülümsedi. "Aksileşme, Susannah Dean, aksileşme." Askıyı oluşturan deri örgüleri açtı. Oturma yerini bir kenara koyup şeritleri tekrar ördü. Sonra bunu elinde kalan son ip parçasına bağlayarak eski tarz bir düğüm yaptı. Çalışırken incecik'lerin şarkısını dinliyordu... Dördünün tanrı-davullarını dinlemiş oldukları gibi. Her gece Eddie'nin dalgaların arasından yuvarlanarak çıkan ıstakozların avukatça sorularını dinlediği gibi. "Dad-a-çam? Did-a-çi? Dum-a-çam?"

Roland, ka bir çember, diye düşündü. Ya da Eddie'nin dediği gibi; "dönen bir şey geri gelir."
İp tamamlandığı zaman silahşor örgülü kısmın ucuna bir ilmek yaptı. Jake ayağını tam bir güvenle buna soktu. İpi bir eliyle yakaladı. Oy'u da diğer kolunun içine aldı. Hayvan endişeyle etrafına bakınarak inledi. Boynunu uzatıp çocuğun yüzünü yaladı.
Jake ona, "Korkmuyorsun değil mi?" diye sordu.
Oy, "Korku," diye cevap verdi. Ama Roland'la Eddie, Jake'i Baronluk Vagonu'nun yanından indirirken sesini çıkarmadı. İp yere kadar gelmiyordu. Ama Jake ayağını ilmekten çekerek yüz yirmi santim aşağıya atlamayı başardı. Oy'u yere bıraktı. Hantal Billy etrafı koklayarak koştu. Terminal binasının duvarına yaklaşıp bacağını kaldırdı. Bu bina Lud Beşiği kadar görkemli değildi. Ama Roland'ın hoşuna giden bir eski zaman havası vardı. Beyaz tahta kaplama, aşağıya meyilli saçaklar, yüksek, dik pencereler. Kaygan taşa benzeyen bir malzemeyle kaplı dam. Vahşi Batı'ya uygun bir binaydı bu. Terminalin kapılarının yukarsındaki tabelaya altın yaldızla üç ad yazılmıştı.
ATCHISON, TOPEKA VE SANTA FE.
Roland bunların kent adı olduğunu düşündü. Sonuncu isim ona tanıdık gelmişti. Mejis Baronluğu'nda Santa Fe diye bir yer yok muydu? Bu ona Susan'ı anımsatmıştı. Örgülerini açıp saçlarını sırtına bırakan ve penceresinin önünde oturan güzel Susan'ı. Kokusu yasemin, gül, hanımeli ve kuru tatlı samanlarınkine benziyordu. Dağlardaki kâhin bu kokunun pek hafifini yaratabilmişti. Susan... Başını kaldırıp ona ciddi ciddi bakmıştı. Sonra gülümseyerek ellerini başının arkasında birleştirmişti. Bu hareketiyle göğsü daha belirginleşmişti.
"Roland, beni seviyorsan benimle seviş... kuş ve ayı ve tavşan ve balık..."
Silahşor dönerek Eddie'ye baktı. Susan Delgado'nun zamanından geri dönebilmek için bütün irade gücünü kullandı. Topeka'da gerçekten 'incecikler' vardı. Hem de türlüsü. "Dalmıştım, Eddie. Özür dilerim."
"Bundan sonra Susannah mı inecek, diye sordum."
Roland başını salladı. "Sen ineceksin. Sonra da Susannah. Ben en son."
"Bunu başarabilecek misin? Ne de olsa elin filan..."
"Başaracağım."
Eddie başını sallayarak ayağını ilmeğe soktu. Eddie Orta-Dünya'ya ilk geldiği günlerde Roland onu tek başına aşağıya kolaylıkla sarkıtabilirdi. İki parmağı eksik olsun olmasın. Ama Eddie aylardan beri uyuşturucu kullanmıyordu. Ve dört beş kilo almıştı. Roland, Susannah'nın yardımını memnunlukla kabullendi, ikisi genç adamı yere indirdiler.
Roland, "Şimdi sıra sende, hanımefendi," diyerek Susannah'ya gülümsedi. Son günlerde gülümsemek ona daha normal geliyordu.
"Evet." Ama genç kadın bir an orada durdu. Alt dudağını ısırıyordu.
"Ne var?"
Susannah elini uzatarak bir derdi ya da sancısı varmış gibi karnını ovuşturdu. Silahşor onun bir şey söyleyeceğini sandı. Ama genç kadın başını salladı. "Hiç..."
"Buna inanmıyorum. Neden karnını tuttun? Yaralandın mı? Tren durduğu zaman bir yerini mi incittin?"
Susannah göbek çukurunun hemen aşağısındaki etlerini hemen çekti. "Hayır, hayır. İyiyim."
"Gerçekten mi?"
Susannah bu sözleri büyük bir dikkatle düşünüyormuş göründü. Sonunda, "Seninle konuşuruz," dedi. "Bu deyim hoşuna gidiyorsa... 'çene çalarız.' Ama daha önce haklıydın, Roland. Şimdi bunun ne yeri, ne de zamanı."
"Dördümüz birarada mı konuşacağız? Yoksa sen, ben ve Eddie^ mi?"
"Sadece sen ve ben, Roland." Susannah bacağını ilmeğe soktu. "Sadece bir horoz ve bir tavuk. Hiç olmazsa başlangıçta. Şimdi lütfen beni aşağıya indir."
Silahşor kaşlarını çatmış kadına bakıyordu. Susannah'nın karnını huzursuzca ovduğunu gördüğü zaman aklına ilk gelen şeyin doğru olmamasını bütün kalbiyle diliyordu. Çünkü Jake dünyadan dünyaya geçmeye çalışırken, genç kadın Konuşan Daire'de oraya yuvalanmış olan iblisin saldırısına uğramıştı. Bazen -çoğu zaman- bir iblisle ilişki her şeyi değiştirirdi.
Ve hiçbir zaman iyiye doğru da değil. Roland bunu öğrenmişti.
Silahşor, Eddie, Susannah'yı belinden yakalayarak perona indirdikten sonra ipi yukarı çekti. İleriye, trenin kurşun biçimi burnunu yaran engellerden birine doğru gitti. O arada ipin ucuna sarsıldığı zaman açılan bir ilmek yaptı, ilmeği direğe fırlatarak ucunu çekti. Ama sola doğru çekmemeye özellikle dikkat etti. Sonra da perona doğru indi, öne doğru biraz eğilmişti, Blaine'in pembe yanında ayak izleri bırakıyordu.
Roland yanlarına gelince Eddie, "İple askıdan yoksun kalmamız çok kötü," dedi.
Susan, "O askı için hiç üzülmüyorum," diye söylendi. "Çikletler dirseklerime kadar kollarıma yapışıncaya dek kaldırımda sürünmeyi tercih ederim."
Roland, "Hiçbir şeyden yoksun kalmadık," diyerek elini deri şeritten oluşan ilmeğe soktu ve hızla sola doğru çekti. İp direkten kaydı. Roland ip aşağı inerken aynı hızla onu topladı.
Jake, "Güzel bir numara," dedi.
Oy da aynı fikirdeydi. "Zel mara."
Eddie, "Bunu Cort'tan mı öğrendin?" diye sordu.
Roland gülümsedi. "Evet, Cort'tan."
"O cehennemden çıkma öğretmen," dedi. "İyi ki, senin yerinde değildim, Roland. İyi ki, değildim."

İstasyona açılan kapılara doğru giderken yine o hafif, müziğimsi ses duyuldu. Üç yol arkadaşının aynı anda burunlarını kırıştırmaları ve dudaklarını sarkıtmaları Roland'ı eğlendirdi. Yalnız ka-tet değil, aralarında kanbağı olan akrabalara benziyorlardı. Bir aileye. Susannah parkı işaret etti. Ağaçların tepesinden gözüken tabela hafifçe titriyordu. Sıcağın havayı titreştirmesi gibi.
Jake, "Buna incecikler mi neden oluyor?" diye sordu.
Roland, "Evet," der gibi başını salladı.
"Onun etrafından dolaşabilecek miyiz?"
"Evet. İncecikler de salig'ler ve ıslak kum dolu bataklıklar kadar tehlikelidir. Bunların ne olduğunu biliyor musun?"
Jake, "Kumlu bataklığı biliyorum," dedi. "Eğer salig'ler iri dişli, uzun yeşil şeylerse, onları da biliyoruz demektir."
"Evet, salig'ler onlar işte."
Susannah son kez dönüp Blaine'e baktı. "Ne gülünç sorular, ne de gülünç oyunlar. Kitap bu konuda doğruyu açıklamış." Bakışlarını trenden Roland'a kaydırdı. "Ya Çuf Çuf Charlie'yi yazan o kadın? Beryl Evans? Onun da bu işte bir rolü var mı? Onunla karşılaşabilir miyiz? Ona teşekkür etmek istiyorum. Eddie cevabı buldu ama..."
Roland, "Sanırım bu mümkün," dedi. "Ama pek ihtimal vermiyorum. Benim dünyam kıyının çok yakınında battığı için parçalarının çoğu kumsala vuran dev bir gemiye benziyor. Bulduklarımızın çoğu ilginç. Bazıları işe yarayabilir. Tabii ka izin verdiği takdirde. Ama bunların hepsi yine de enkaz. Bir anlam çıkmayan enkaz!" Etrafına bakındı. "Burası gibi sanırım."
Eddie başını salladı. "Bence burası pek de enkaza benzemiyor. İstasyonun boyasına bak. Saçakların altında yağmur olukları yüzünden biraz pas var. Ama görebildiğim kadarıyla boya hiç dökülmemiş." Kapıların önünde durup parmaklarını camlardan birine sürdü. Geride dört belirgin parmakizi kaldı. "Tozlu, hem de iyice tozlu. Ama hiç çatlak yok. Bana kalırsa bu binaya eh fazla... yazın başından beri bakımsız kalmış."
Roland'a baktı. Silahşor omzunu silkerek, "Evet," der gibi başını salladı. Eddie'yi sadece yarı kulağıyla dinliyor, onun sözlerini beyninin yarısıyla algılıyordu. Aslında bütün dikkatini ve gücünü iki şeye vermişti: incecik'in şarkısına ve bir de onu boğmaya çalışan hatıralar selinden kurtulmaya.
Susannah, "Ama Lud yüzyıllar önce mahvolmaya başlamış," diye hatırlattı. "Burası... Topeka olabilir. Olmayabilir de. Ama bence Alacakaranlık Kuşağı'nda gördüğümüz o ürkütücü küçük kentlere benziyor. Belki siz çocuklar o diziyi hatırlamıyorsunuzdur..."
Eddie'yle Jake aynı anda, "Pekâlâ hatırlıyoruz," dediler. Sonra biri birlerine bakarak güldüler. Eddie elini uzattı, Jake de avucuna vurdu.
Sonra çocuk, "O diziyi hâlâ tekrar tekrar gösteriyorlar," diye açıkladı.
Eddie de ekledi. "Evet, durmadan. Sponsorlar genellikle iflas davalarına bakan avukatlar. Adamlar kısa tüylü teriyelere benziyorlar. Ve sen haklısın, Susannah. Burası Lud'a benzemiyor. Bilmiyorum, buraya nereden geçtik ama..." 'Eyaletler Arası 70' yazan tabelayı işaret etti. Sanki bu, iddiasını kesinlikle kanıtlıyordu.
Susannah, "Burası Topeka'ysa insanlar nerede?" diye sordu.
Eddie omzunu silkerek ellerini kaldırdı. "Kim bilir?"
Jake alnını ortadaki kapının camına dayadı. İki elini de yüzünün yanlarına. İçeri baktı. Birkaç saniye. Sonra gördüğü bir şey hızla gerilemesine neden oldu. "Vay vay vay... Boşuna kent bu kadar sessiz değil."
Roland, Jake'in arkasına geçerek çocuğun başının üzerinden içeriye baktı. O da yansımayı azaltmak için ellerini yüzünün iki yanına götürmüştü. Aslında Jake'in neler gördüğünü anlamak için içeriye bakmadan önce bile bazı sonuçlara varmıştı. Birincisi, burası kesinlikle bir tren istasyonuydu. Ama Blaine'e göre bir istasyon değildi... Beşik sayılmazdı burası. İkincisi, bu istasyon gerçekten de Eddie'nin Jake'in ve Susannah'nın dünyasına aitti.
Silahşor, bu bir incecik, diye düşündü. Dikkatli olmalıyız.
İçerde iki ceset, salonun önemli bir yerini dolduran bankların birinde birbirlerine dayanmıştı. Buruşmuş suratlarını ve kararmış ellerini görmeseydiniz onların çılgınca bir partiden sonra istasyonda uyuyakalan ve eve gitmek için son treni de kaçıran iki sarhoş olduğunu sanırdınız. Arkalarındaki duvara üzerinde, "Kalkacak Trenler" yazılı bir tabela asılmıştı. Bunun altındaysa kentler, kasabalar ve baronlukların adları vardı. Birinci Denver'di. İkinci Wichita, üçüncü Omaha. Roland bir keresinde Omaha adlı tek gözlü bir kumarbaz tanımıştı. Adam bir "Beni İzle" masasında gırtlağına saplanan bıçak yüzünden ölmüştü. Omaha geçidin sonundaki açıklığa çıkmıştı. Başını arkaya atmış ve son nefesini verirken kanlar tâ tavana kadar sıçramıştı. Silahşorun şimdi gördüğü salonun tavanından dört yanlı güzel bir saat sarkıyordu. (Roland'ın hantal ve akılsız kafası burasının arabaların mola verdikleri bir yer olduğunda ısrar etmişti. Onu Tull'a getiren yarı unutulmuş yoldaki yer gibi.) Saatin akrebiyle yelkovanı 4.14'de durmuştu. Roland onların bir daha hareket etmeyeceğini tahmin etmişti. Hüzün verici bir düşünceydi bu. Ama sonuçta burası da hüzün verici bir dünyaydı. Roland başka ölü göremedi. Ama deneyimleri ona iki ölü bulunan yerde gözükmeyen dört ceset daha olabileceğini söylüyordu. Ya da dört düzine.
Eddie, "İçeri girelim mi?" diye sordu.
Silahşor da yine bir soruyla cevap verdi. "Neden? Burada bir işimiz yok ki. Burası Işının Yolu üzerinde değil."
Eddie aksi bir tavırla, "Sen harika bir tur rehberi olurdun," diye söylendi. "'Lütfen kimse geride kalmasın! Ve lütfen başka yönlere sapmayın...'"

Jake onun sözünü Roland'ın anlayamadığı bir istekle kesti, "Birinizden birinde bir yirmi beş sent var mı?" Çocuk dörtköşe madeni bir kutunun yanında durmuş, Eddie'yle Susannah'ya bakıyordu. Kutunun üzerine mavi harflerle bir şeyler yazılmıştı.

"Topeka Capital-Journal'da Kansas'la ilgili diğer gazetelerde olmayan pek çok haber var. Bu sizin kentinizin gazetesi! Onu her gün okuyun!"

Bu durum Eddie'yi eğlendirmişti. "Bütün bozuk paramı bir yerde kaybettim. Belki de sen bize katılmadan önce ağaca tırmanırken. Robot bir ayıya yem olmamak için bütün gücümle kaçıyordum o sırada."
"Bir dakika... Bir dakika..." Susannah çantasını açmış, içini Roland'ın bütün dertlerine rağmen gülmesine neden olan bir biçimde karıştırıyordu. Nedense bu son derecede kadınca bir davranıştı. Susannah buruşuk kâğıt mendilleri çıkarıp içlerinde bir şey olup olmadığını anlamak için silkeledi. Bir pudriyeri alıp şöyle bir baktıktan sonra tekrar çantasına attı. Bir tarak buldu. Onu da geri koydu...
Silahşor yanından geçerken başını kaldırıp bakamayacak kadar bu işe dalmıştı. Roland silahı kadın için yaptığı mahfazadan aldı. Ve bir tek el ateş etti. Susannah hafifçe bağırarak çantasını düşürdü. Elini sol göğsünün altındaki mahfazaya vurdu.
"Beyaz çocuk, ödümü patlattın!"
"Silahını daha iyi koru, Susannah. Bir daha sefere biri silahını kaptığı zaman belki de kaşlarının arasına ateş eder. Ben... ne var, Jake? Bu bir tür haber açıklayan alet mi? Ya da içinde gazete mi var?"
"İkisi de." Jake'in şaşırmış gibi bir hali vardı. Oy peronun ortasına doğru gitmiş, kuşkuyla silahşora bakıyordu. Jake parmağını gazete kutusunun kilidinin ortasındaki kurşun deliğine soktu. Oradan hafif bir duman yükseliyordu.
Roland, "Haydi," dedi. "Kutuyu aç."
Jake tokmağı çekti. Kapak bir an açılmadı. Sonra içerde madeni bir şey aşağıya yuvarlandı ve kapak açıldı. Kutu boştu. Arkaya yapıştırılmış levhada, "Gazetelerin hepsi tükendiği zaman lütfen teşhir için konulanı alın," yazılıydı. Jake gazeteyi tellerin tuttuğu yerinden çıkardı. Diğerleri onun etrafını sardılar.
"Tanrı aşkına ne?.." Susannah'nın fısıltısında hem dehşet vardı, hem de suçlama. "Ne anlama geliyor bu? Tanrı adına! Ne olmuş?"
Gazetenin logosunun altındaki manşet başsayfanın yarısını kaplıyordu. Kapkara yazılar sanki haykırıyorlardı.

"KAPTAN TRİPS SÜPER-GRİBİ" YAYILIYOR.
DURDURULMASI İMKÂNSIZ.
Hükümetin İleri Gelenleri Ülkeden Kaçmış Olabilirler.
Topeka Hastaneleri Hastalar ve Can Çekişenlerle Dolu
Milyonlar Tedavi Yöntemi Bulunması İçin Dua Ediyor.

Roland, "Haberi yüksek sesle oku," dedi. "Bu senin dilinde yazılmış. Bütün harfleri sökemiyorum. Oysa bu hikâyeyi iyice öğrenmek istiyorum."
Jake, Eddie'ye bir göz attı. Genç adam başını sabırsızca salladı.
Çocuk gazeteyi açınca nokta nokta bir resim ortaya çıktı. (Roland bu tür resimleri görmüştü. Bunlara "fottergraf" deniyordu.) Resim hepsinde şok etkisi yaptı. Fotoğrafta gölün kıyısındaki bir kent alev alev yanıyordu. Alttaki yazıda, "Cleveland'daki Yangınlar Söndürülemiyor," deniliyordu.
Eddie, Jake'e, "Haydi oku, çocuk," dedi. Susannah sesini çıkarmadı. O hikâyeyi Jake'nin omzunun üzerinden okumaya başlamıştı bile. Sadece başsayfadakini tabii. Jake boğazı birdenbire kurumuş gibi öksürdü ve okumaya başladı.

"Altında 'John Circoran ve AP muhabirleri' yazılı. Yani bu konu üzerinde sürüyle insan çalışmış, Roland. Tamam mı? Okuyorum. 'Amerika'nın -ve belki de bütün dünyanın- en büyük krizi kısa sürede giderek ciddileşiyor; Orta-Batı'da Boru-boyun ve California'da Kaptan Trips diye bilinen süper-grip hızla yayılıyor.
"'Ölü sayısının yalnızca tahminlere dayanmasına rağmen tıp uzmanları bu noktada toplamın aklın almayacağı kadar korkunç olduğunu söylüyorlar. Topeka St. Francis Hastanesi ve Tıp Merkezi'nden Dr. Morris Hackford'a göre, ABD'nin kıta bölümünde ölü sayısı yirmiyle otuz milyon arasında. Cesetler California'dan Los Angeles'a Massachusettes'den Boston'a kadar cenazeevlerinde, fabrika fırınlarında ve hendeklerde yakılıyor.
"'Burada, Topeka'da yakınlarını kaybetmiş olan hâlâ yeterince sağlıklı ve güçlü kimselerin ölülerini şu üç yerden birine götürmeleri ısrarla isteniyor: Oakland Billard Park'ın kuzeyindeki çöp yakma yeri. Heartland Park Hipodromu'ndaki çukur alan. Forbes Field'in doğusundaki güneybatı Altmış Birinci Sokak'taki hendek. Hendeklerden yararlanacak kişiler alana Berry Town yoluyla erişmeliler. California'ya giriş parçalanmış arabalar yüzünden kapandı. Kaynakların bildirdiğine göre aralarında en az bir Hava Kuvvetleri nakliye uçağı da var.'"
Jake başını kaldırarak korku dolu gözlerle arkadaşlarına baktı. Sonra arkasına, sessiz tren istasyonuna bir göz attı. Sonunda bakışlarını tekrar gazeteye dikti.
"'Stormont-Vail Bölge Tıp Merkezi'nden Dr. April Montoya ölü sayısının korkunç olmakla birlikte, bunun dehşet verici hikâyenin sadece bir bölümünü oluşturduğunu söyledi. Montoya, "Şimdiye dek bu yeni tür gripten ölen her insana

karşılık altı kişi evlerinde hasta yatıyor," diyor. "Hatta belki de on iki kişi. Ve bu ana kadar öğrenebildiğimiz kadarıyla iyileşme oranı sıfır." Doktor öksürerek muhabirinize şunu da söyledi: "Kendi adıma konuşuyorum... açıkçası bu hafta sonu için hiç bir plan yapmıyorum."
"'Diğer yerel gelişmeler:
"'Forbes ve Phillip Billard'dan yapılacak bütün ticari uçuşlar yasaklandı.
"'Bütün Amtrak demiryolu seferleri durduruldu. Sadece Topeka'da değil, bütün Kansas'ta. Gage Bulvarı'ndaki Amtrak İstasyonu yeni bir bildiriye kadar kapatıldı.
"Topeka'daki bütün okullar da yine yeni bir bildiriye kadar kapatıldı. Bu, 437, 345, 450 (Shawnee Heights) 372 ve 501'nci (Topeka metrosu) bölgeleri kapsıyor. Topeka Luteryen ve Topeka Teknik Koleji de kapatıldı. Lawrence'daki Kansas Üniversitesi de öyle.
"Topeka'lılar önümüzdeki günlerde ve haftalarda voltaj düşürülmesi, hatta karartma beklemeliler. Kansas Güç ve Işık Şirketi Wamego'daki Kaw Nehri Nükleer Santrali'ni ağır ağır kapatacaklarını' açıkladı. Kaw Nükleer Santrali'ndeki Halkla İlişkiler Bürosu bu gazetenin telefonlarına cevap vermedi. Ancak banda alınmış bir açıklamayla santralde acil bir durum olmadığı ve bunun sadece bir güvenlik önlemi olduğu bildiriliyor. Kriz atlatıldıktan sonra santralin normal kapasiteye döneceği açıklanıyor. Ne var ki, bu açıklamanın yaratabileceği rahatlığı son sözler siliyor. Bantta, "Güle güle," ya da "Aradığınız için teşekkür ederiz," denecek yerde, konuşma, "Tanrı bu zor günlerimizde bize yardım edecektir," diye sona eriyor...'"
Jake susarak haberin devamını okumak için sonraki sayfayı çevirdi. Burada başka fotoğraflar vardı: Kansas Doğa Müzesi'nin basamaklarının önünde devrilerek yanmış olan bir kamyonet. San Francisco Golden Gate Köprüsü'nde trafik tıkandığı için tampon tampona duran arabalar. Times Meydanı'ndaki ceset yığınları. Susannah ölülerden birinin bir sokak lambası direğine asılı olduğunu gördü. Bu görüntü kâbusa benzeyen anıların canlanmasına neden oldu. Eddie'yle silahşordan ayrıldıktan sonra Lud Beşiği'ne gidişleri. Winston ve Jeeves ve Maud. Maud, "Tanrının davulları bu kez çalmaya başladığı zaman şapkadan Spanker'ın taşı çıktı," demişti. Tabii kastettiği adamı asmalarıydı. O küçük eski New York'ta da bazı insanları astıkları gibi. Olaylar çığrından çıktığı zaman birileri daima linç için bir ip bulabiliyordu anlaşılan.
Yankılar. Şimdi her şey yankılanıyor, bir dünyadan diğerine zıplıyordu. Normal yankılar gibi alçalıp kesilmiyorlar, tersine daha korkunçlaşıyorlardı. Susannah, tanrının davulları gibi, diye düşünerek ürperdi.
Jake, "'Ülkedeki gelişmelere gelince...'" diye okudu. "'Karantina önlemlerinin etkili olabileceği ilk günlerde süper-gribin varlığını inkâr eden ulusal liderlerimizin nükleer savaş ihtimali gözönüne alınarak 'beyinler' için hazırlanan yer altındaki sığınaklara kaçtıkları inancı gitgide güçleniyor. Başkan Yardımcısı Bush ve Reagen kabinesinin önemli üyeleri son kırk sekiz saat içersinde hiç gözükmediler. Reagan ise pazar sabahından beri. Başkan o sabah San Simon'daki Green Valley Metodist Kilisesi'ndeki ayine katılmıştı.
"Temsilci Steve Sloan, "İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Hitler ve Nazi lağım farelerinin yaptıkları gibi yer altındaki sığınaklara kaçtılar," dedi. Kendisine bu sözlerinin adı verilerek yayınlanmasına bir itirazı olup olmadığı sorulduğu zaman Kansas'ın ilk dönem temsilcisi Cumhuriyetçi Sloan güldü. "Buna neden itiraz edeyim? Ben de kötü durumdayım. Gelecek hafta bu saatlerde toza dönüşmüş olacağım."
"'Büyük olasılıkla birileri tarafından çıkarılan yangınlar Cleveland, Indianapolis ve Terre Haute'u mahvetmeyi sürdürüyor.
"'Cincinnati Rover Front Stadyumu'nun yakınındaki patlamanın başlangıçta korkulduğu gibi nükleer bir temele dayanmadığı anlaşılmıştır. Patlamanın nedeni kontrol edilmeyen doğalgazın birikmesi...'"
Gazete Jake'in parmaklarının arasından kaydı. Rüzgâr kâğıtları yakalayarak peronun diplerine doğru uçurdu. O sırada gazetenin katlı sayfalarından bazıları ayrıldı. Oy boynunu uzatarak bu kâğıtlardan birini yanından geçerken yakalandı. Ağzında gazeteyle Jake'e doğru koştu. Atılan sopayı getiren bir köpek gibi.
Jake, "Hayır, Oy," dedi. "Onu istemiyorum." Sesi hasta küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı.
Susannah eğilerek gazeteyi hayvandan aldı. "Hiç olmazsa herkesin nerede olduğunu biliyoruz." Oy gazetenin son iki sayfasını kapmıştı. Buraya genç kadının gördüğü en küçük yazıyla ölüm ilanları sıkıştırılmıştı. Resim, ölüm nedeni ve cenaze töreni açıklamaları yoktu. Sadece şunun şunun sevgili yakını bilmem kim ölmüştü. Jill'le Joe'nun sevgili yakınları falan filanca da. Yazılar küçücük ve düzensizdi. Harflerin biçimsizliği Susannah'nın okuduklarının gerçek olduğuna inanmasını sağladı.
Genç kadın, sonunda bile ölülerine saygı göstermek için çabalamışlar, diye düşündü ve boğazına bir şey tıkandı. Ne kadar da çok çaba harcamışlar.
Sayfaları katlayarak arkaya baktı. Capital-Journal'ın son sayfasına. Burada Hazreti İsa'nın bir resmi vardı. Bakışları kederliydi, ellerini uzatmıştı. Alnında dikenden tacın izleri vardı. Altına iri harflerle dört kelime yazılmıştı.

BİZİM İÇİN DUA EDİN

Susannah, Eddie'ye suçlarcasına baktı, sonra gazeteyi ona uzatarak kahverengi parmağını yukardaki tarihe vurdu. "24 Haziran 1986." Eddie silahşorun dünyasına bundan bir yıl sonra çekilip alınmıştı.
Eddie gazeteyi uzun süre elinde tuttu. Parmağını tarihe sürüp duruyordu. Sanki parmağının sürtünüşü bunu değiştirecekti. Sonra arkadaşlarına bakarak başını salladı. "Hayır, bu kenti, bu gazeteyi ya da istasyondaki o ölüleri izah

edemeyeceğim. Ama size bir şeyi kesinlikle söyleyebilirim. New York'tan ayrıldığım sırada her şey yolundaydı. Öyle değil mi, Roland?"
Silahşorun suratında biraz ekşimsi bir ifade belirdi. "Bana senin kentinde hiçbir şey yolundaymış gibi gelmedi. Ama kenttekilerde böyle bir salgından sağ çıkmışlar gibi bir hal de yoktu."
Eddie, "Ancak Lejyoner Hastalığı denilen bir şey vardı," diye açıkladı. "Ve tabii AİDS..."
Susannah sordu. "Şu seksle ilgili olan hastalık değil mi? Hötöröflerden ve uyuşturucu bağımlılarından geçiyor?"
Eddie, "Evet, ama," dedi. "Benim zamanımda eşcinsellerden 'hötöröf diye söz edilmesi hoş karşılanmazdı." Gülümsemeye çalıştı ama sanki kasları katılaşmıştı ve tebessümü yapay duruyordu. Bu nedenle gülümsemekten vazgeçti.
Jake usulca gazetenin arka sayfasındaki İsa'nın yüzüne dokundu. 'Yani... bu hiç olmadı."
Roland, "Hayır, oldu," dedi. "Bin dokuz yüz seksen altı yılının haziran-ekimi döneminde. İşte biz de buradayız. Salgından sonra. Eddie geçen zaman konusunda yanılmıyorsa bu.süper-grip salgını geçen haziran-ekimi döneminde görüldü. Şu anda Kansas'ta, Topeka'dayız. Hasat seksen altı. İşte zaman bu. Yere gelince... Hepimiz de Eddie'nin dünyasında olmadığımızı biliyoruz. Ama bu senin dünyan olabilir, Susannah. Seninki de, Jake!" Gazetenin tarihine vurarak çocuğa baktı. "Bir keresinde bana bir şey söyledin. Bunu hatırladığını sanmıyorum. Ama ben anımsıyorum. Birinin bana söylediği en önemli sözlerden biriydi. 'O halde git. Bundan başka dünyalar da var.'"
Eddie somurttu. "Al bir bilmece daha."
"Jake Chambers bir kere ölmedi mi? Şimdi karşımızda capcanlı ve sapasağlam durmuyor mu? Yoksa onun dağın altındaki ölümüyle ilgili hikâyeme inanmıyor musunuz? Zaman zaman dürüstlüğümden kuşkulandığınızı biliyorum. Herhalde haklı nedenleriniz vardır."
Eddie bunu düşündü, sonra da başını salladı. "Sen işine geldiği zaman yalan söylüyorsun. Ama bize Jake'i anlattığın sırada çok sarsılmıştın. Gerçeğin dışında bir şey söyleyecek halde değildin sanırım."
Roland, Eddie'nin sözlerinin kendisini incitmesine biraz şaşırdı. Sen işine geldiği zaman yalan söylüyorsun... Ama sonra sözlerini sürdürdü. Ne de olsa Eddie'nin söylediği temelde doğruydu.
Silahşor, "Zaman gölcüğüne gittik," dedi. "Ve onu boğulmadan çıkardık."
Eddie, "Sen çıkardın," diye düzeltti.
Roland, "Ama sen de yardım ettin," dedi. "Hiç olmazsa sağ kalmamı sağlayarak yardım etmiş oldun. Ama konumuz bu değil. Şimdi... olası pek çok dünya var. Sonsuzluğun kapıları onlara açılıyor. İşte bu dünya onlardan biri. Sesini duyduğumuz 'incecik' de o kapılardan biri sanırım... Ama o kumsalda bulduğumuz kapılardan çok daha büyük."
Eddie, "Ne kadar büyük?" diye sordu. "Bir deponun kapısı kadar mı? Yoksa bir ambar kadar mı?"
Roland başını sallayarak ellerini gökyüzüne doğru, "Kim bilebilir? der gibi kaldırdı.
Susannah, "Şu 'incecik'," dedi. "Biz sadece onun yakınında değiliz sanırım. Oradan geçtik, öyle değil mi? İşte böylece buraya geldik... Topeka'nın bu türüne."
Roland, "Bu olabilir," diye itiraf etti. "Herhangi biriniz bir gariplik hissetti mi? Başdönmesi? Geçici bir mide bulantısı?"
Diğerleri, "Hayır," der gibi başlarını salladılar. Dikkatle Jake'e bakan Oy da onları taklit etti.
Roland bu cevabı bekliyormuş gibi, "Hayır," dedi. "Ama bütün dikkatimizi bilmece sormaya vermiştik..."
Eddie homurdandı. "Öldürülmemeye vermiştik..."
"Evet. Onun için de farkına varmadan kapıdan geçmiş olabiliriz. Her neyse... Birçok durumda incecikler doğal değildir. Hiçbir şey yolunda gitmediği için deride açılan yaralar gibidirler. Bütün dünyalarda yanlış bir şeyler olduğu için..."
Eddie, "Kara Kule'de her şey altüst olduğu için," dedi.
Roland başını salladı. "Ve bu yer... bu zaman, bu yer şimdi dünyanızın ka'sı olmasa bile, o ka halini alabilir. Bu bulaşıcı hastalık -ya da daha kötüleri- etrafa yayılabilir. İnceciklerin de yayılacakları gibi. Onlar büyüdükçe büyüyecekler ve sayıları da artacak. Kule'yi aradığım yıllarda belki böyle altı tane gördüm. İlkini... ilkini gördüğüm sırada çok gençtim. Hambry adlı bir kentin yakınlarında oldu bu." Elini yanağına sürdü yine. Ve kılların arasında ter tanecikleri birikmiş olmasına da şaşmadı. Beni sev, Roland. Beni seviyorsan, o halde benimle seviş.
Jake, "Başımıza ne geldiyse, kendi dünyalarımızdan fırlamamıza neden oldu, Roland," dedi. "Işın'dan düştük. Bak." Gökyüzünü işaret etti. Bulutlar yukarda ağır ağır süzülüyordu, ama artık Blaine'in parçalanmış burnunun gösterdiği yöne doğru değil. Güneydoğu yine güneydoğuydu ancak izlemeye çok alıştıkları o Işın kaybolmuştu.
Eddie, "Bu önemli mi?" diye sordu. "Yani... Işın kaybolmuş olabilir fakat Kule her dünyada da var, öyle değil mi?"
Roland, "Evet," dedi. "Ama bütün dünyalardan o Kule'ye girmek mümkün olmayabilir."
Eddie eroin bağımlısı olmadan bir yıl önce bisikletli bir kurye olarak çalışmıştı. Kısa bir süre için. Pek de başarılı olamamıştı. Şimdi paketleri teslim ederken gittiği işhanlarını düşünüyordu. İçlerinde çoğunlukla bankalar ve yatırım şirketleri olan o binaları. Bu yerlerde bazı katlarda asansörü durdurup inemiyordunuz. Bunun için numaraların altındaki yarıktan geçirilmesi gereken özel bir kart kullanılıyordu. Asansör kilitli katlara geldiği zaman numara yerine X harfi beliriyordu.
Roland, "Bence Işın'ı tekrar bulmamız gerekiyor," diye önerdi.
Eddie, "Buna inanıyorum," dedi. "Haydi, gidelim artık." Bir iki adım attı, sonra tekrar Roland'a döndü. Tek kaşını kaldırmıştı. "Ne tarafa?"

Roland, "Bu çok belli değil mi?" dercesine, "Gittiğimiz yöne doğru," diye cevap verdi. Ayağında eski, tozlu botlarıyla Eddie'nin yanından geçerek yolun karşısındaki parka doğru gitti.

5. Turnike

Roland peronun dibine doğru giderken yoluna çıkan pembe maden parçalarını tekmeliyordu. Merdivene ulaşınca durup döndü ve ciddi bir tavırla diğerlerine baktı. "Yine cesetler var. Hazırlıklı olun."
Jake, "Şey... üzerlerinden... bir şeyler... akmıyor ya?" diye sordu.
Roland kaşlarını çattı. Sonra çocuğun ne demek istediğini anladı ve tavırları değişti. "Hayır, hayır, akmıyor. Onlar kurumuş."
Jake, "O halde bir sorun yok," dedi ama elini yine de Eddie'nin o sırada taşıdığı Susannah'ya doğru uzattı. Genç kadın çocuğa gülümseyerek parmaklarını onunkilere doladı.
İstasyonun yanındaki araba parkına inen merdivenin aşağısında altı ölü birarada yatıyordu. Mısır koçanları gibi. İkisi kadın, üçü erkekti. Biri de arabada bir çocuk. Ölmüş ve bir yaz boyunda güneşin altında ve yağmurda kalmıştı. (Tabii oradan geçen sokak kedileri, rakunlar ya da dağ sıçanları da unutulmamalı.) Bu etkenler çocuğun yüzünü yaşlı bir bilgenin gizemli ifadesine bürünmesine neden olmuştu. Küçük bir İnka piramidinde bulunan çocuk mumyasına benziyordu. Jake bebeğin arkasındaki mavi giysi yüzünden onun erkek olduğunu düşündü. Ama kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Gözleri, dudakları yoktu. Cildi tozlu bir grilikteydi. Cinsiyeti nasıl anlaşılacaktı? Ölü bebek neden yolun karşı tarafına geçti? Çünkü onu süper-gribe yapıştırmışlardı.
Ama yine de çocuğun Topeka'nın o bomboş, salgın sonrası aylarını etrafındaki erişkinlerden daha iyi geçirdiği anlaşılıyordu. Onlar saçları olan birer iskeletten farksızdılar. Adamlardan biri bir zamanlar parmakları olan deri kaplı kemiklerle bir bavulun sapını kavramıştı. Valiz Jake'in annesiyle babasının Samsonite bavuluna benziyordu. Bu ölünün de -bebek ve diğerlerinde olduğu gibi gözleri yoktu; kocaman kara göz çukurlarıyla Jake'e bakıyordu. Onların altında bir dizi sarı dişleri doğru uzanıyor, ceset saldırganca gülümsüyordu. Hâlâ bavulu tutan adam sanki, "Neden bu kadar geciktin, çocuk?" diye soruyordu. "Seni bekliyorduk. Ve bu çok uzun, sıcak bir yaz oldu."
Jake, siz nereye erişmeyi umut ediyordunuz, diye düşündü. Nerede yeterince güvende olacağınızı sanıyordunuz? Des Moines'da mı? Sioux City'de mi? Fargo'da mı? Ayda mı?
Merdivenden indiler. Roland en öndeydi, diğerleri de onun arkasında. Jake hâlâ Susannah'nın elini tutuyordu. Oy da peşindeydi. Uzun gövdeli Hantal Billy her basamağı iki hareketle aşıyordu. Hızla ilerleyen çifte karavan gibi.
Eddie, "Biraz yavaşla, Roland," dedi. "İlerlemeden önce etrafı kolaçan etmem gerekiyor. Belki "Özürlü Yeri" bulabiliriz. Şansımız yardım edebilir."
Susannah, "Kolaçan etmek mi?" diye sordu. "O da ne demek?"
Jake omzunu silkti. Cevabı bilmiyordu. Roland da öyle.
Susannah dikkatini Eddie'ye verdi. "Şundan sordum, tatlım. Bu deyim biraz 'kibarca' bir şeye benziyor. Zencilere 'siyahlar' demek gibi. Homolara da 'eşcinsel' demek gibi. Biliyorum ben 1964 denilen karanlık çağdan gelmiş zavallı cahil bir köleyim..."
"İşte." Eddie istasyona en yakın olan park yerindeki bir dizi tabelayı işaret ediyordu. Aslında her direkte iki tabela vardı. Her birinin üst kısmı mavi-beyaz, altı ise kırmızı-beyazdı. Biraz daha yaklaştıkları zaman Jake üsttekinin bir tekerlekli iskemle sembolü olduğunu gördü. Alt kısımdaysa bir uyarı vardı: "Özürlüler için ayrılmış olan bu park yerini gereksiz yere kullananlardan 200 dolar ceza alınacaktır. Bu kuralı Topeka Emniyeti kesinlikle uygulamaktadır."
Susannah zaferle bağırdı. "Bak, görüyor musun? Bunu çok uzun bir zaman önce yapmış olmaları gerekirdi! Benim zamanımda lanet olasıca tekerlekli sandalyenle, Shop'n Save mağazasınınkinden daha küçük bir kapıdan girebilirsen kendini şanslı sayardın. Kahretsin! Hatta kaldırıma çıkabilirsen! Ya özel park yeri? Unut gitsin, tatlım!"
Park yeri tıka basa doluydu. Dünyanın sonunun gelmiş olmasına rağmen Eddie'nin "Özürlü Yeri" diye tanımladığı parkta sırayla dizili arabalardan sadece ikisinin plakasında özürlü sembolü yoktu.
Jake, "Özürlü Yeri"ne saygı göstermenin insanları yaşamları boyunca esrarlı bir biçimde etkileyen şeylerden biri olduğunu düşündü. Zarflara posta kodunu yazmak, saçını ayırmak ya da kahvaltıdan önce dişlerini fırçalamak gibi.
Eddie, "İşte, orada!" diye bağırdı. "Sıkı tutunun, çocuklar, ama galiba, Tombala' dedik!"
Hâlâ Susannah'yı kalçasının üzerinde taşıyordu. Bir ay önce bunu kısa bir süre bile yapamazdı. Genç adam telaşla bir Lincoln arabaya doğru gitti. Otomobilin tepesine karmaşık görünüşlü bir yarış bisikleti bağlanmıştı. Yarı açık bagajdan ise bir tekerlekli sandalye uzanıyordu. Tek sandalye de bu değildi. Jake, "Özürlü Yeri"ni bakışlarıyla tarayınca en aşağı dört tekerlekli sandalye daha gördü. Bunların çoğu arabaların tepelerine bağlanmıştı. Birkaçı kamyonetlerin ve steyşınların arkalarına sokulmuştu. Eski ve büyük bir tanesiyse bir kamyonun arkasına atılmıştı.
Eddie, Susannah'yı yere bıraktı ve sandalyeyi bagajda tutan bağları incelemek için eğildi. Esnek kordonlar çaprazlama kesişiyordu. Bir tür kilit de vardı. Eddie, Jake'in babasının yazı masasının çekmesinden aldığı Ruger tabancayı çıkardı. Neşeyle, "Deliğe ateş," dedi. Diğerleri daha kulaklarını tıkamayı bile akıl edemeden tetiği çekti ve kilidi parçaladı. Gürültü yuvarlanarak sessizliğe yayıldı, sonra da yankılandı. Buna incecik'in mırıltısı da katılmıştı. Sanki silah sesi onu uyandırmış gibi. Jake, Hawaii müziğine benziyor değil mi, diye düşünerek tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Yarım saat önce bir sesin insanı fiziksel olarak etkileyeceğine inanamazdı bile. Örneğin... çürümüş etin kokusu gibi. Ama şimdi buna inanıyordu. Çocuk başını kaldırarak turnike işaretlerine baktı. Bu açıdan onların sadece tepelerini görebiliyordu.

Ama bu kadarı bile onların ışıldayıp titreştiklerini anlaması için yeterliydi. Jake içinden, bir tür alan oluşturuyor, dedi. Mikser ve elektrikli süpürgelerin radyo ya da televizyonda statik elektriğe neden olması gibi. Bay Kingry sınıfa siklotron aleti getirdiği gün kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.
Eddie kilidin çubuğunu bükerek yana çekti. Roland'ın bıçağıyla esnek kordonları kesti. Sonra tekerlekli sandalyeyi bagajdan çekip çıkardı. Onu açtı ve arkada, oturma yerinin hizasındaki desteği yerleştirdi. "Voila!" dedi.
Susannah bir eline dayanmıştı. Jake onu Andrew Wyeth'in en çok sevdiği Christina'nın Dünyası adlı tablosundaki kadını andırdığını düşündü. Genç kadın biraz da hayretle sandalyeyi inceliyordu.
"Ulu Tanrım! Çok küçük ve hafifmiş gibi gözüküyor!"
Eddie, "Modern teknolojinin harika bir ürünü, hayatım," dedi. "İşte biz Vietnam'da bunun için savaştık." Susannah'ya yardım etmek için eğildi. Kadın ona karşı koymadı. Ama Eddie kendisini sandalyeye oturturken kaşları çatıldı ve yüzü gerildi. Jake onun sandalyenin altında çökmesinden korktuğunu düşündü. Susannah yeni sandalyesinin kol dayanacak yerlerini elleriyle yoklarken yüzünün hatları ağır ağır gevşedi.
Jake onlardan biraz uzaklaşarak arabaların oluşturduğu başka bir sıranın önünden ilerledi. Parmaklarını motor kapaklarına sürüyor, tozda izler bırakıyordu. Oy da onun peşindeydi. Hayvan bir ara durup ayağını kaldırdı ve bir tekerleğe işedi. Sanki bunu ömrü boyunca yapmıştı.
Susannah, Jake'in arkasından, "Bunlar evini özlemene mi neden oldu, yavrum?" diye sordu. "Belki de bir daha doğru dürüst bir Amerikan arabası görmeyeceğini düşünüyordun. Öyle değil mi?"
Çocuk bu soruyu düşündü ve kadının haklı olmadığına karar verdi. Sonsuza kadar Roland'ın dünyasında kalacağı, hiçbir otomobil görmeyeceği aklına bile gelmemişti. Bunun kendisini üzeceğini sanmıyordu. Ama kaderinde böyle bir şeyin olmadığını da düşünüyordu. Hiç olmazsa şimdilik. New York'tan gelmiş olduğu sıralarda orada, İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde boş bir arsa vardı. Eskiden burası bir mezeci dükkânıydı: Tom ve Gerry. Özellikle Parti Yemekleri Hazırlanır. Ama şimdi orası moloz yığını, yaban otları ve cam kırıklarıyla doluydu. Ve de...
...bir gül vardı orada. Sitelerin dikileceği yerde, boş arsada yetişen bir tek yaban gülü. Ama Jake dünyanın hiçbir yerinde öyle bir gül daha yetişmediğine inanıyordu. Hatta Roland'ın sözünü ettiği diğer dünyalarda bile. Eddie'ye göre Kara Kule'nin yakınlarında güller vardı. Milyarlarca gül. Dönüm dönüm gül bahçeleri. Ama Jake kendi gülünün onlardan bile farklı olduğunu sanıyordu... Ve bu gülün kaderi belirleninceye kadar arabalar, televizyonlar ve kimliğini, annenle babanın adlarını soran polisler dolu dünyayla ilişkisi kesilmeyecekti.
Jake, annemle babam dedim de, diye düşündü. Belki onlarla da ilişkim henüz kesilmedi. Bu fikir kalp atışlarının hem umut, hem de korkuyla hızlanmasına neden oldu.
Susannah'yla birlikte arabaların oluşturduğu sıranın ortasında durmuşlardı. Jake bütün bunları düşünüyor ve boş gözlerle Gage Bulvarı olduğunu sandığı geniş caddeye bakıyordu. Roland'la Eddie de onlara yetiştiler.
Eddie, "İki aydır o ağır Demir Kadın'ı itip duruyorduk," dedi gülerek. "Bu bebek artık sana pek hafif gelecek. Onu hemen hemen bir üflemeyle götürebilirsin sanırım." Bunu göstermek için derin bir soluk aldı ve sandalyenin arkasına doğru üfledi. Jake, Eddie'ye, "Özürlü Yeri'nde motorlu sandalyeler de vardır belki, demeyi düşündü. Sonra genç adamın daha başlangıçta bildiği bir şeyi kavradı. Herhalde bu sandalyelerin pilleri çoktan bozulmuştu.
Susannah o ara Eddie'ye bakmadı. Şu anda Jake'le ilgileniyordu. "Bana cevap vermedin, şekerim. Bütün bu arabalar evini özlemene mi neden oldu?"
"Yok canım. Ama onların bildiğim modellerden olup olmadıklarını merak ettim... Belki... bu 1986 model benim 1977'mden başka bir dünyadan gelmiştir. Ama bunu anlayamadım. Çünkü her şey çok çabuk değişiyor. Dokuz yılda bile..." Omzunu silkti, sonra da Eddie'ye baktı. "Ama belki sen bunu başarabilirsin. Yani sen 1986'da yaşamışsın."
Eddie, "Evet o yılda yaşadım," diye yanıtladı. "Ama onu pek incelemedim. Çoğu zaman dalgadaydım. Yine de..."
Eddie asfalt dökülmüş park yerinde Susannah'nın tekerlekli sandalyesini iterek götürmeye başladı. Bir yandan da önlerinden geçtikleri arabaları işaret ediyordu. "Ford Explorer... Chevrolet Caprice... ve şuradaki de eski bir Pontiac. Öyle olduğu yarık panjurundan anlaşılıyor..."
Jake, "Pontiac Bonneville," dedi. Susannah'nın gözlerindeki hayret onu hem eğlendiriyor, hem de içine dokunuyordu. Herhalde bu arabaların çoğu genç kadına Buck Rogers'ın uzay devriye gemileri gibi gözüküyordu. Çocuk bu yüzden Roland'ın taşıtlar konusundaki duygularını merak etti. Dönüp arkasına baktı.
Ama silahşor arabalarla ilgilenmiyordu bile. Caddenin ötesine, parka ve turnikeye doğru bakıyordu... Fakat Jake onun aslında bütün bunları gördüğünü sanmıyordu. Ona göre Roland sadece kendi düşüncelerini inceliyordu. Eğer öyleyse, silahşorun yüzündeki ifadeden bunların hiç de hoş şeyler olmadıkları anlaşılıyordu.
Eddie, "Bu küçük Chrysler K'lardan biri," diyerek işaret etti. "Şu bir Subaru. Mercedes SEL 450. Şahane. Şampiyonların arabası... Mustang... Chrysler Imperial. İyi durumda ama Nuh'tan daha yaşlı olmalı..."
Susannah, "Dikkat et, oğlum," dedi. Sesi biraz öfkeliydi. "Onu tanıdım. Ayrıca bana yeni gibi göründü."
"Özür dilerim, Suze. Gerçekten. Şu bir Cougar... Bir Chevy daha... Bir tane daha... Topeka, General Motors'u çok seviyor. Ah, ne de şaşılacak şey!.. Honda Civic... VW Rabbit... Bir Dodge... Bir Ford... Bir..."
Eddie duraklayarak sıranın hemen hemen sonundaki kırmızı süslü beyaz, küçük bir arabaya baktı. Daha çok kendi kendiyle konuşuyormuş gibi, "Takura Spirit," diye mırıldandı. "New York'lu Jake, bu marka ve model bir araba duydun mu?"
Çocuk, "Hayır," der gibi başını salladı.
Genç adam, "Ben de öyle," dedi. "Kahretsin! Ben de öyle."

Susannah'yı Gage Bulvarı'na doğru itmeye başladı. (Roland da yanlarındaydı ama hâlâ kendi dünyasında yaşıyordu. Gruptakiler yürüdükleri zaman yürüyor, durduklarında o da duruyordu.) Eddie park yerinin otomatik kapısında durdu. ("DURUN! BİLET ALIN!")
Susannah, "Bu gidişle," dedi. "O parka girinceye kadar yaşlanacağız! Turnikeye erişmeden önce de ölüp gideceğiz."
Eddie bu sefer özür dilemedi. Hatta onu duymamış gibiydi. Eski paslı bir AMC Pacer'ın tamponuna yapıştırılmış olan etikete bakıyordu. Mavi-beyaz etiket "Özürlü Yeri"ni belirten tekerlekli sandalye işaretlerine benziyordu biraz. Jake daha iyi görebilmek için çömeldi. Oy başını onun dizine dayayınca dalgınlıkla hayvanı okşadı. Diğer elini uzatıp etikete dokundu. Sanki bunun gerçek olduğunu kanıtlamak istiyordu. Etikette "KANSAS CITY MONARCHS" yazılıydı. Monarchs sözcüğündeki O harfi bir beyzbol biçimindeydi. Arkasına top sanki stadyumdan uçuyormuş gibi hızı gösteren çizgiler çekilmişti.
Eddie, "Yanılıyorsam söyle, ahbap," dedi. "Ben Yankee Stadyumu'nun batısındaki beyzbol konusunda kara cahilim. Ama bu Kansas City Royals değil mi? Yani George Brett ve diğerleri filan?"
Jake başını salladı. Royals takımını biliyordu, Brett'i de. Brett, Jake'in zamanında genç bir oyuncuydu. Eddie'ninkindeyse iyice yaşlı olmalıydı.
Susannah şaşkın şaşkın, "Kansas City Athletics demek istiyorsunuz sanırım," dedi. Roland bütün bunlara aldırmadı bile. O hâlâ kendi kişisel ozon tabakasında dolaşıyordu.
Eddie şefkatle, "1986'da artık öyle değildi, sevgilim," dedi. "1986'da Athletics takımı Oakland'daydı artık." Etiketten başını kaldırarak Jake'e baktı. "Belki de ikinci lig takımı bu. Üç A mı?"
Jake, "Üçlü A Royals yine de Royals'dır," dedi. "Onlar Omaha'da oynuyorlar. Haydi, gidelim artık."
Jake diğerlerini bilmiyordu ama kendisi bayağı keyifliydi. Budalaca da olsa, öğrendikleri onu rahatlatmıştı. O korkunç salgının dünyasının geleceğinde beklediğine inanmıyordu. Çünkü onun dünyasında, "Kansas City Monarchs" diye bir takım bulunmuyordu. Belki bu sonuca varması için yeterli bilgi yoktu. Ama bu ona doğruymuş gibi geliyordu. Annesiyle babası herkesin Kaptan Trips diye tanımladığı hastalıktan ölüp bir... hendekte yakılmayacağı için müthiş rahatlamıştı.
Ama bu, Jake'in 1977 dünyasının bir tür 1986 kopyası olmasa bile yine de hiçbir şey kesin değildi. Çünkü bu korkunç bulaşıcı hastalık Takuro Spirit marka arabalar bulunan ve George Brett'in "K.C. Monarch" takımında oynadığı bir dünyada ortaya çıkmış olsa da, Roland illetin yayıldığını söylüyordu... Süper-grip gibi salgınlar varoluşun dokusunu kemiriyorlardı. Asidin bir kumaş parçasını yakması gibi.
Silahşor, "zamanın gölcüğü"nden söz etmişti. Başlangıçta bu tanımlama Jake'in kulağına hoş ve romantik gelmişti. Ama ya gölcüğün suları durgunlaşıyor ve bir bataklığa dönüşüyorsa? Ve Roland'ın "incecikler" diye tanımladığı bu Bermuda Üçgeni türü şeyler bir zamanlar ender görülürken ya şimdi birer istisna değil de kural halini alıyorlarsa? Ya... Ah, işte bu, insanın gece üçlere kadar uyumasını engelleyecek korkunç bir düşünceydi! Ya Kara Kule'nin yapısı gitgide zayıflarken bütün gerçek sallanıyorsa? Ya bir çökme olursa?.. Bir tabaka bir alttakinin üzerine düşerse? Sonra bir alttakinin... bir alttakinin daha. Sonunda...
Eddie omzunu tutarak sıktığı zaman Jake haykırmamak için dilini ısırdı.
Genç adam, "Kendi kendini korkutuyorsun," dedi.
Jake, "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" diye sordu. Kaba konuşmuştu ama öfkeliydi. Korktuğu için mi? Yoksa durumu anlaşıldığından mı? Bunu bilmiyordu. Aldırdığı da yoktu.
Eddie, "İş korkuya geldi mi ben bu konuda çok deneyimliyimdir," dedi. "Kafandan neler geçtiğini tamı tamına bilmiyorum. Ama her neyse bunu düşünmekten vazgeçmenin tam zamanı."
Çocuk, galiba bu yerinde bir öğüt, diye düşündü. Genç adamla birlikte yolu aşarak Gage Parkı'na doğru gittiler. Jake'in yaşamındaki en büyük şoklarından birine doğru.
Üzerinde eski tarz, kıvrımlı harflerle Gage Parkı yazılı dövme demir kemerin altından geçtiler ve kendilerini tuğla döşeli bir yolda buldular. Burası yarı resmi havalı bir İngiliz bahçesi, yarı Ekvator ormanı gibi bir yerdi. Orta-Batı'ya özgü o sıcak yaz süresince kimse parka bakmadığı için bitkiler karmakarışık büyümüşlerdi. Sonbaharda da yine bir bahçıvan olmadığı için tohuma kaçmışlardı. Kemerin içindeki bir tabela burasının "Reinisch Gül Bahçesi" olduğunu açıklıyordu. Gerçekten de burada her tarafı kaplamıştı güller. Çoğu solmuştu ama yaban güllerinin bazıları hâlâ yaşıyordu. Bu yüzden Jake'in aklına Kırk Altıncı Sokakla İkinci Cadde'nin köşesindeki boş arsada gördüğü gül geldi. Ve kalbi özlemle sızladı.
Bir yanda eski tarz çok güzel bir atlıkarınca vardı. Şaha kalkmış küheylanları ve koşan aygırları hâlâ direklere takılıydı. Atlıkarıncanın sessizliği, ışıklarının yanmaması ve buharlı orgdan yükselen buğulu müziğin duyulmaması Jake'in buz gibi kesilmesine yol açtı. Bir atın boynundan bir çocuğun tabaklanmamış deriden şeridi olan beyzbol eldiveni sarkıyordu. Jake buna fazla bakamadı.
Atlıkarıncanın gerisinde bitkiler daha sıktı. Bahçe yolunu boğuyorlardı sanki. Sonunda gruptakiler peri masallarındaki yollarını kaybetmiş çocuklar gibi tek sıra halinde ilerlemek zorunda kaldılar. Budanmadıkları için iyice büyüyen gül fidanlarının dikenleri Jake'in giysilerine takılıyordu. Çocuk farkına varmadan başa geçmişti. Belki de bunun nedeni Roland'ın hâlâ kendi düşüncelerine dalmış olmasıydı. İşte bu nedenle Çuf Çuf Charlie'yi de ilk gören çocuk oldu. Bahçe yolunu kesen ve daha çok oyuncak trenlerininkine benzeyen dar raylara yaklaşırken silahşorun sözlerini düşünüyordu. "Ka'nın bir tekere benzediğini söylemişti. Her zaman aynı notaya dönüyormuş. Karşımıza hep güller ve trenler çıkıyor? Neden? Bilmiyorum. Belki bu da başka bir bilmece..."

Sonra soluna baktı ve, "Aman ulu Tanrım," sözleri ağzından bir tek sözcük gibi çıktı. "Aman ulu Tanrım." Bacaklarının gücü kesildiği için yere çöktü. Sesi hafiflemiş, sanki uzaklardan geliyordu. Jake bayılmadı ama dünyanın bütün rengi kayboldu. Sonunda parkın batısındaki o yabani sık yapraklar hemen hemen yukardaki sonbahar seması gibi grileşti.
"Jake! Jake! Ne oldu?" Bu soruyu soran Eddie'ydi. Çocuk onun sesindeki gerçek endişeyi duyuyordu. Ama Eddie sanki çok uzaklardaki bozuk bir telefon hattının ucundan konuşuyordu. Örneğin, Beyrut'tan ya da belki de Uranüs'ten. Ve Roland'ın kendisini omuzlarından sıkıca kavradığını hissediyordu. Ama silahşor da Eddie'nin sesi kadar uzaklardaydı.
Susannah, "Jake!" diye bağırdı. "Ne var, hayatım? Ne..."
Genç kadın treni görünce Jake'le konuşması yarıda kesildi. Eddie de gördü ve o da konuşmaktan vazgeçti. Roland'ın elleri çocuğun omuzlarından kaydı. Şimdi hepsi de orada durmuş trene bakıyorlardı. Jake dışında. O yerde oturmuş trene bakıyordu. Herhalde sonunda bacakları eski gücüne kavuşacaktı ama şimdi haşlanmış birer makarna parçası gibiydiler.
Tren on beş metre yukarda duruyordu. Yolun karşısındaki istasyonun küçük bir kopyası olan oyuncak bir istasyonda. İstasyonun saçağından sarkan tabelada "Topeka" yazılıydı. Bu tren. lokomotif mahmuzu filanla Çuf Çuf Charlie'ydi. Bir 402 Big Boy Buharlı Lokomotifi. Jake ayağa kalkıp oraya gidebilecek gücü bulabildiği takdirde neler göreceğini de biliyordu. Adı kesinlikle Bob Bilmemne olan makinistin vaktiyle oturduğu yerde bir fare ailesi bulacaktı. Bacada ise bir başka aile olacaktı. Bir kırlangıç yuvası.
Jake ve kara, yağlı gözyaşları, diye düşünerek küçücük istasyonun önünde bekleyen küçücük trene baktı. Vücudunun her yanı ürperiyordu. Hayaları sertleşmiş, midesi sanki düğüm olmuştu. Geceleri o kara, yağlı gözyaşlarını döküyor. Ve bunlar o güzel Stratham farının paslanmasına neden oluyor. Ama, oğlum Charlie, sen vakti zamanında bir sürü çocuğu dolaştırdın, öyle değil mi? Gage Parkı'nın etrafında dolaşıp durdun. Çocuklar güldüler. Ama sadece bazıları aslında gülmüyorlardı. Bazıları. Senin ne olduğunu anlayan bazı çocuklar haykırıyorlardı. Gücüm olsaydı ben de şu anda avaz avaz bağırırdım."
Ama gücü yavaş yavaş yerine geliyordu. Eddie bir elini çocuğun koltukaltına soktu. Roland da diğerinin. Jake böylece ayağa kalkmayı başardı. Bir kez sendeledi, sonra da doğruldu.
Eddie, "Anlaşılsın diye söylüyorum," dedi. "Sana hak veriyorum." Sesi haşindi. Yüzündeki ifade de öyle. "Ben de neredeyse yere yığılacağım. Bu senin kitabındaki tren; Tıpı tıpına ona benziyor."
Susannah, "Artık Miss Beryl Evans'ın Çuf Çuf Charlie'yi yazarken nereden esinlendiğini biliyoruz," dedi. "Yazar ya burada yaşıyordu ya da o lanet olasıca şey basıldığı sırada, yani 1942'de Topeka'ya geldi..."
Jake ekledi, "...ve Reinisch Gül Bahçesi'nden geçerek Gage Parkı'nda çocukları dolaştıran o treni gördü." Korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Babasıyla annesinin tek evladı olan ve yaşamının önemli bir bölümü boyunca yalnızlık çeken çocuk arkadaşlarına karşı müthiş bir sevgi ve minnet duydu. Onlar da Jake'in gördüğünü görmüş ve korkusunun kaynağını anlamışlardı. Tabii... onlar ka-tet'ti.
Roland düşünceli düşünceli, "Gülünç soruları cevaplamayacak," dedi. "Gülünç oyunlar da oynamayacak. Yola devam edebilecek misin, Jake?"
"Evet."
Eddie, "Emin misin?" diye sordu. Çocuk, "Evet," der gibi başını sallayınca da Susannah'yı iterek rayların üzerinden geçirdi. Roland onları izledi. Jake bir an durdu. Gördüğü bir rüyayı hatırlamıştı. Rüyasında Oy'la bir tren kavşağındaydılar. Hayvan birdenbire rayların üzerine atlayarak yaklaşan bir fara doğru deli gibi havlamaya başlamıştı. Jake şimdi eğilerek Oy'u kucağına aldı. İstasyonunda sessizce duran paslı trene baktı. Sönük farı bir ölünün gözüne benziyordu. Çocuk alçak sesle, "Korkmuyorum," dedi. "Senden korkmuyorum."
Far birdenbire canlandı. Ve bir defa çocuğa doğru çaktı. Kısaca. Ama ışığı çok parlaktı. Öyle olmadığını biliyorum. Öyle olmadığım biliyorum, sevgili küçük cüce.
Sonra ışık söndü.
Diğerleri bu olayı görmemişlerdi. Jake bir defa daha trene bir göz attı. Işığın tekrar çakmasını bekliyordu. Hatta belki de o lanetli şeyin hareket ederek üzerine doğru gelmesini. Ama hiçbir şey olmadı.
Kalbi göğsünde deli gibi çarpan Jake hızla arkadaşlarının peşinden gitti.
Topeka Hayvanat Bahçesi (tabelaya göre Dünyaca Ünlü Topeka Hayvanat Bahçesi) boş kafesler ve ölü hayvanlarla doluydu. Salıverilen bazı hayvanlar gitmişlerdi. Ama diğerleri yakın yerlerde ölmüşlerdi. İri maymunlar hâlâ "Goril Yeri" denen bölümdeydiler. Ve galiba el ele tutuşarak ölmüşlerdi. Nedense Eddie'nin içinden ağlamak geldi. Eroinin son kalıntıları da vücudundan atılalı beri duyguları sanki her an patlamaya hazırdı. Eski arkadaşları onun bu halini görseler kahkahadan kırılırlardı.
Goril Yeri'nin gerisinde, yolda ölmüş bir gri kurt yatıyordu. Oy ona dikkatle yaklaşarak leşi kokladı. Sonra da boynunu iyice uzatarak ulumaya başladı.
Eddie sert sert, "Şunu sustur, Jake," dedi. "Beni duyuyor musun?" Birdenbire hayvan leşlerinin kokusunu aldığını farketmişti. Koku hafifti. Geçen yazın sıcak günlerinde ısı kokunun çoğunu uçurmuştu. Ama geride kalan bile neredeyse kusmasına yetecekti. Tabii aslında en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu, o da başka.
"Oy! Bana gel!"
Hayvan son bir defa uluduktan sonra Jake'in yanına döndü. Çocuğun ayaklarının dibinde durarak başını kaldırdı. O acayip nişan yüzüklerine benzeyen halka halka altın gözleriyle çocuğa baktı. Jake onu kucağına aldı ve kurdun yanından dolaştı. Sonra da Oy'u tekrar tuğla döşeli yola bıraktı.

Yol dik basamaklara ulaşıyordu. Yaban otları taşların arasından çıkmaya başlamıştı. Roland yukarda durup geriye, parkla hayvanat bahçesine baktı. Buradan oyuncak trenin raylarının çizdiği daireyi kolaylıkla görebiliyordu. Charlie'nin yolcuları bütün Gage Parkı'nın çevresinde dolaşabiliyorlardı. Daha geride soğuk rüzgârın uçuşturduğu kuru yapraklar hışırdayarak Gage Bulvarı'na yağıyordu.
Roland, "Lord Perth de böyle düştü," diye mırıldandı.
Jake onun sözlerini tamamladı. "Ve kırlar bu gökgürültüsüyle sarsıldı..."
Silahşor ona hayretle baktı. Derin bir uykudan uyanan bir adam gibi. Sonra gülümseyerek kolunu çocuğun omzuna doladı. "Ben de zamanında Lort Perth'i oynadım."
"Gerçek mi?"
"Evet. Artık çok yakında bunu öğreneceksin."
Basamakların gerisinde kuş bölümü vardı. Kafesler ölmüş egzotik kuşlarla doluydu. Kafeslerin arkasında bir büfe TOPEKA'NIN EN İYİ BUFFALO-BURGERİ'nin orada satıldığını ilan ediyordu. (Yere bakılacak olursa belki de biraz acımasızca gelebilirdi.) Büfenin ötesinde yine dövme demir bir kemer yükseliyordu. Üzerindeki tabelada PEK YAKINDA GAGE PARKI'NA TEKRAR GELİN! yazılıydı. Geride bir karayoluna çıkan meyilli bir rampa vardı.
Eddie hemen hemen zorlukla duyulan bir sesle, "Bir turnike daha," diye söylendi. "Kahretsin." İçini çekti.
"Turnike nedir, Eddie?"
Jake genç adamın bu sorusunu yanıtlayacağını sanmıyordu. Susannah dönerek parmaklarını yeni tekerlekli sandalyenin kollarına dolamış olan Eddie'ye baktıysa da, genç adam gözlerini ondan kaçırdı. Sonra döndü, önce Susannah'ya, sonra da Jake'e bir göz attı. "Bu pek de güzel. Şu Gary Cooper beni çekip Büyük Sınır'dan geçirmeden önce hayatımın sözü edilecek öyle önemli bir yanı yoktu."
"Bize bir şey söylemek zorunda de..."
"Önemli bir şey de olmadığı gibi. Biz grup halinde toplanırdık. Ben, ağabeyim Henry, Serseri O'Hara, Sandra Corbitt ve belki de Henry'nin Polio Jimmie diye çağırdığımız arkadaşı. Ve hepimizin adlarını kâğıtlara yazarak bir şapkanın içine atardık. Henry adı çekilen çocuğa 'yolculuk rehberi' derdi. O çocuğun ya da adı çekilen Sandi'yse, o kızın kafayı bulması yasaktı. Hemen hemen yani. Diğerleri iyice dalgaya düşerdi. Sonra Serseri'nin Chrysler'ına biner ve l-95'den Connecticut'a çıkardık. Ya da Taconic Parkway'den New York eyaletinin kuzeyine... Ama o yoldan 'Katatonik' diye söz ederdik. Banttan Creedence'i ya da Marvin Gaye'i dinlerdik. Hatta bazen 'Elvis'in Greatest Hit'lerini...
"Bu yolculuk geceleri daha hoş olurdu. Hele dolunay zamanı. Köpeklerin arabaya bindiklerinde yaptıkları gibi pencerelerden başımızı uzatır ve bazen saatlerce dolaşırdık. Aya bakar, kayan yıldızları seyrederdik. Ve bundan 'turnikelemek' diye söz ederdik." Eddie gülümsedi. Ama galiba kendini zorlayarak. "Bu keyifli bir yaşamdı, dostlar."
Jake, "Çok eğlenceliymiş," dedi. "Tabii uyuşturucu kısmını kastetmiyorum. Ama arkadaşlarınla arabayla dolaşmak. Aya bakarak müzik dinlemek... Harika bir şeye benziyor."
Eddie "Gerçekten de öyleydi," diye cevap verdi. "Hatta kafayı iyice bulduğumuz için çalılıkların arasında ayakkabılarımızın üzerine işediğimiz zaman bile." Bir an durdu. "İşin en kötü yanı buydu. Bunu anlamıyor musun?"
Silahşor, "Turnikelemek," dedi. "Biz de yapalım bunu." Gage Parkı'ndan çıktılar ve yolu aşarak giriş rampasına doğru gittiler.
Biri meyilli rampayı belirten iki tabelaya da spreyle boya püskürtmüştü. St. LOUIS 215 yazılı tabelada siyah boyayla çarpık çurpuk yazılmış şöyle bir cümle vardı şimdi:
YÜRÜYEN ADAMA DİKKAT EDİN
BUNDAN SONRAKİ DİNLENME YERİ 15 km yazılı tabelanın üzerindeyse iri kırmızı harfler vardı:
HERKES KIZIL KRALI SELAMLASIN!
Kırmızı renk bütün o yaz mevsiminden sonra hâlâ göz alacak kadar parlaktı. Her iki tabela da göze benzer sembollerle süslenmişti...
Susannah, "Bütün bu saçma sapan şeylerin ne anlama geldiğini biliyor musun, Roland?" diye sordu.
Roland, "Hayır," der gibi başını salladı ama yüzünde endişeli bir ifade vardı. Dalgınca bakışları da hiç değişmemişti.
Arkadaşlar yollarına devam ettiler.
Rampanın turnikeyle birleştiği yerde hepsi yeni sandalyesinde oturan Susannah'nın etrafında toplandı. Doğuya doğru bakıyordu.
Eddie, Topeka'dan çıktıktan sonra trafiğin ne durumda olacağını bilmiyordu. Ama burada hem batıya, hem de doğuya giden şeritlere arabalarla kamyonlar dolmuştu. Taşıtların çoğuna eşyalar yığılmıştı. Mevsim sırasında yağan yağmurlar yüzünden hepsi de paslanmalardı.
Ama orada durarak sessizce doğuya bakan arkadaşların en büyük derdi trafik değildi. Kent iki yanlarında yedi yüz elli metre kadar ilerliyordu. Kilise kulelerini, büfeleri (Arby'nin Yeri, Wendy'nin Büfesi, McD., Pizza Hut ve Eddie'nin adını hiç duymadığı Boing Boing Burger), araba galerilerini, Heartland Lanes adlı bir bowling salonunun damını görebiliyorlardı. İlerde turnikeli bir çıkış vardı. Bunun yanındaki tabelada TOPEKA EYALET HASTANESİ VE 6. G.B. yazılıydı. Çıkış rampasının gerisinden kırmızı tuğladan yapılmış eski, dev bir bina yükseliyordu. Küçücük pencereleri duvarı kaplamış olan sarmaşıkların arasından çaresizce bakan gözlere benziyordu. Eddie, "Attica'ya çok benzeyen bu yer ancak bir hastane olabilir," diye tahmin yürüttü. "Herhalde fakirlerin bir doktorun onlara köpek pisliğiymişler gibi bakması için saatlerce berbat plastik iskemlelerde oturdukları yoksullara yardım hastanelerinden biri bu."

Hastanenin gerisinde kent birdenbire sona eriyor ve incecik başlıyordu.
Eddie bunu çok geniş bir bataklığın durgun suyuna benzetti. İki yanda fıçı gibi kavisli 1-70 yoluna doğru yayılmıştı. Gümüşümsü ve ışıl ısıldı. Tabelaların, korkulukların ve durmuş arabaların serap gibi titreşmelerine neden oluyordu. Ve incecik'ten etrafa sıvımsı, mırıltılı bir ses yükseliyordu. Bir koku gibi.
Ağzının kenarları aşağıya doğru bükülen Susannah kulaklarını tıkadı. "Buna dayanıp dayanamayacağımı bilemiyorum. Gerçekten. Aksilik etmek istemiyorum ama şimdiden içimden kusmak geliyor. Ve üstelik bütün gün hiçbir şey yemedim."
Eddie de aynı şeyleri hissediyordu. Ama midesinin bulanmasına rağmen gözlerini incecik'ten alamıyordu. Sanki gerçekdışı bir şeye bir özellik verilmişti. Ama ne? Bir surat mı? Hayır. İlerdeki bu geniş, mırıltılı gümüş ışıltı bir suratla taban tabana zıt bir şeydi aslında. Ama bunun bir gövdesi vardı... bir görünüşü... bir varlığı.
Evet, bu sonuncusu en iyisiydi. Bunun bir varlığı vardı. Jake'i çekmeye çalıştıkları sırada taştan oluşan dairenin içinde beliren iblisin de bir varlığı olduğu gibi.
Roland o sırada çantasının dibini karıştırıyordu. İstediği bir avuç kurşundu. Silahşor, Susannah'nın sağ elini sandalyesinin kol dayanacak yerinden çekti ve avucuna iki kurşun bıraktı. Sonra iki kurşun daha alarak sivri uçlarını kulaklarına soktu. Susannah önce şaşırdı, sonra bu durum onu eğlendirdi. En sonunda kuşkuyla baktı. Ama o da silahşor gibi yapınca hemen yüzünde memnun ve rahat bir ifade belirdi.
Eddie sırtındaki dengi indirdi ve Jake'in Ruger'inin .44'lük kurşunlarca yarı dolu olan kutuyu çıkardı. Silahşor başını iki yana sallayarak elini uzattı. Avucunda hâlâ dört kurşun vardı. İkisi Eddie, ikisi de Jake için.
"Bunların nesi var?" Eddie, Elmer Chambers'ın yazı masasının çekmesindeki dosyaların arkasında bulduğu kutudan iki kurşun çıkardı.
"Onlar senin dünyandan. Sese engel olamazlar. Bunu nereden bildiğimi bana hiç sorma. Biliyorum işte. İstersen onları dene ama işine yaramayacaklar."
Eddie, Roland'ın uzattığı kurşunları işaret etti. "Onlar da bizim dünyamızdan. Yedinci Cadde'yle Kırk Dokuzuncu Sokak'ın köşesindeki silah dükkânından. Mağazanın adı Clements değil miydi?"
"Bunlar o dükkândan değil. Bu kurşunlar benim, Eddie. Onları sık sık yeniden doldurdum. Ama başlangıçta bu kurşunları o yeşil ülkeden getirdim. Gilead'dan."
Eddie hayretle, "Şu ıslak kurşunlar mı?" diye sordu. "Kıyıdaki son ıslak kurşunlar? Şu iyice ıslanmış olanlar?"
Roland, "Evet," dercesine başını salladı.
"Ama sen onların bir daha ateşlenemeyeceğini söyledin! Ne kadar kururlarsa kurusunlar bir işe yaramayacaklarından söz ettin. Barutun... ne demiştin? Barutun 'zayıflamış' olduğunu açıkladın."
Roland yine başını salladı.
"O halde bu kurşunları neden sakladın? İşe yaramayan bir avuç kurşunu neden buralara kadar getirdin?"
"Sana avdan sonra ne söyledim, Eddie? Dikkatini bir noktaya verebilmen için?"
"'Hayvanın hiçbir yerinin ziyan olmaması için ellerime ve kalbime rehberlik et, baba.'"
Silahşor üçüncü defa başını salladı. Jake iki kurşun alarak onlarla kulaklarını tıkadı. Eddie de sona kalan iki kurşuna uzandı. Ama önce kutudan aldığı kurşunları denedi. Bunlar incecik'in sesini boğuklaştırdıysa da, ses hâlâ duyuluyor, alnının tam ortasında titreşerek nezle olduğu zamanki gibi gözlerini yaşartıyordu. Burun kemiği sanki patlayacaktı.
Genç adam kurşunları çıkararak kulaklarına daha iri olanları yerleştirdi. Roland'ın o çok eski tabancalarının kurşunlarını. Eddie, kulağıma kurşunları sokuyorum, diye düşündü. Annem görseydi yüreğine inerdi. Ama bu önemli değildi, incecik'in sesi kesilmişti. Ya da hiç olmazsa uzaklarda kalan bir vızıltıya benziyordu. Önemli olan da buydu.
Genç adam dönerek Roland'la konuşurken sesinin kulağına boğuk geleceğini sandı. Kulaklık takıldığı zaman olduğu gibi. Oysa sesini oldukça iyi duyduğunu farketti.
Genç adam silahşora, "Senin bilmediğin bir şey var mı?" diye sordu.
Roland, "Evet," dedi. "Pek çok şey."
Jake atıldı. "Şimdi Oy ne olacak?"
Roland, "Oy'a bir şey olmayacağını sanıyorum," dedi. "Haydi. Karanlık basmadan birkaç kilometre ilerlemeliyiz."
Oy incecik'in mırıltısından rahatsız olmuyormuş gibiydi. Ama akşama kadar Jake Chambers'ın yanından ayrılmadı, l-70'in batıya giden şeritlerini tıkayan arabalara kuşkuyla bakıyordu. Ancak Susannah bu taşıtların yolu tamamiyle tıkamadıklarını farketti. Yolcular kentin merkezini geride bırakırlarken sıkışıklık da azaldı. Ama trafiğin sıkışık olduğu yerlerde bile stop etmiş arabalar yolun ya sağına ya da soluna doğru itilmişlerdi. Bazıları ise yoldan çıkarılarak refüje bırakılmıştı. Açılan arıza şeridi kentte betondan bir düzlük, şehrin dışındaysa çimli bir yoldu.
Susannah, biri araba parçalayıcısıyla çalışmış, diye düşündü. Bu fikir onu mutlu etti. Salgın olanca şiddetiyle sürerken kimse karayolunda bir şerit açmak zahmetine katlanmazdı. Eğer bu iş daha sonra yapılmışsa o zaman da salgın herkesi öldürmemiş demektir Bütün hikâye o sıkışık ölüm ilanlarından ibaret değildi.
Arabaların bazılarında ölüler vardı. Ama onlar da istasyon merdivenin aşağısındakiler gibi kupkuruydu. Üzerlerinden sıvılar akmıyordu., Çoğu emniyet kemeri takmış mumyalardı. Arabaların büyük bölümü boştu. Susannah, herhalde trafikte sıkışıp kalan sürücü ve yolcular yürüyerek salgın bölgesinden uzaklaşmaya çalıştılar, diye düşündü, Ama kaçmalarının tek nedeni bu olmasa gerek.
Öldürücü bir hastalığın belirtisini farkettiğim an arabadan inmemem için beni direksiyona zincirlemeleri gerekir, dedi kendi kendine. Öleceksem, bunun Tanrı'nın kırlarında olmasını isterim. Bir tepe en iyisi. Biraz yüksekçe bir yer. Ama

aslında bir buğday tarlası bile olur. Her şeyi, dikiz aynasından sarkan hava temizleyiciden yayılan kokuyu içine çekerken öksüre öksüre can vermeye tercih ederim.
Daha önce olsaydı, diye tahmin yürüttü. Kaçmaya çalışanların cesetlerine rastlardık. Ama şimdi böyle değil. Bunun nedeni şu incecik. Adım adım o yere yaklaşıyorlardı. Susannah, incecik'e girdikleri anı hemen hissetti. Vücudu sarsılarak karıncalandı. Kısalmış bacaklarını yukarı çekti ve tekerlekli sandalye de bir an durdu. Genç kadın dönüp baktı. Roland, Eddie ve Jake yüzlerini buruşturmuş, ellerini karınlarına bastırmışlardı. Sanki aynı anda karın ağrıları başlamıştı. Sonra Eddie'yle Roland doğruldular. Jake ise eğilip kendisine endişeyle bakan Oy'u okşadı.
Susannah, "İyi misiniz, çocuklar?" diye sordu Detta Walker'ın yarı neşeli, yarı aksi sesiyle. Böyle konuşmayı düşünmemişti ama bazen oluveriyordu işte.
Jake, "Evet," dedi. "Ama bana boğazımda bir hava kabarcığı varmış gibi geliyor." Endişeyle incecik'e bakıyordu. Şimdi gümüşümsü dümdüz şey etraflarında uzanıyordu. Sanki bütün dünya şafak zamanı Norfolk'taki bataklıklara dönüşmüştü. Yakınlarında ağaçlar incecik'in gümüşümsü yüzeyinden dallarını uzatıyorlardı. İncecik'e vuran çarpık akisleri hiç hareketsiz kalmıyordu. Çizgileri de hiçbir zaman kesin değildi. Susannah biraz ilerdeki buğday silosunu gördü. Bu da sanki sularda yüzüyordu. Silonun bir yanına pembe harflerle "Gaddish Yemleri" yazılmıştı. Herhalde bu harfler normal koşullarda kırmızıydı.
Eddie, "Bana kafamın içinde bir hava kabarcığı varmış gibi geliyor," dedi. Tanrım şu iğrenç ışıltıya bakın!"
Susannah sordu. "O sesi hâlâ duyuyor musun?"
"Evet. Ama artık hafifledi. Buna dayanabilirim. Ya sen?"
"Hı... hı. Haydi gidelim."
Susannah bunun kokpiti açık bir uçakla bulut kümelerinin arasından geçmeye benzediğine karar verdi. Ona tam olarak sis ya da su denmeyecek bu mırıltı dolu ışıltılı yerde kilometrelerce ilerlemişler gibi geliyordu. Bazen şekiller görüyorlardı. Bir ambar, bir traktör, bir Stuckey ilan tahtası. Birdenbire bir heyyüla gibi gözüküyordu. Sonra yol dışında her şey gözden kayboluyordu. Yol incecik'in parlak ama yine de belirsiz yüzeyinin yukarsında uzayıp gidiyordu.
Bazen birdenbire o puslu hava kayboluveriyor, mırıltı da uzaklardan gelen hafif bir vızıltıya dönüşüyordu. İnsan kulaklarındaki tıkaçları çıkarabilir ve fazla da rahatsız olmazdı. En azından açıklığın diğer tarafına erişinceye kadar. Sonra tekrar o acayip görüntüler başlıyordu... Büyük açıklıklar.
Hayır, bu fazla abartılıydı. Kansas'da öyle geniş manzaralı yerler yoktu. Ama tarlalar vardı. Sonbaharın parlak renklerine bürünmüş ağaçlar da. Bunlar bir kaynağı ya da ineklerin su içtiği bir gölcüğü işaretliyorlardı. Burada Grand Canyon gibi bir yer yoktu. Ya da Portland Headlight gibi dalgaların çarptığı bir kıyı. Ama... Tanrım!., hiç olmazsa uzaklardaki ufku görebiliyordun. Ve o zaman o kötü duygudan, kendini mezara gömülmüş gibi hissetmekten kurtuluyordun. Sonra tekrar o pis sis gibi şeye dalıyordun. Susannah burayı en iyi Jake'in tarif ettiğini düşünüyordu: "Sonunda sıcak günlerde çoğu zaman karayolunun üstünde gördüğün ışıltılı seraba ulaşmaya benziyor."
İncecik ne olursa olsun, onu nasıl tarif edersen et, içinde olmak insanı bunaltıyordu. Klostrofobi gibi bir şeydi bu. Cehenneme düşmüş gibi oluyordun. Bütün dünya ortadan kaybolmuştu. Sadece çifte fıçıya benzeyen o turnikeler ve donmuş bir okyanusta terkedilmiş eski gemilere benzeyen arabaların siluetleri vardı.
Susannah artık tam anlamıyla inanmadığı Tanrı'ya, "Lütfen buradan çıkmamıza yardım et," diye yalvardı. Ama yine de bir varlığa inanıyordu. Ne var ki, Roland'ın dünyasında Batı Denizi'nin kıyısında uyandığından beri görünmeyen dünyayla ilgili fikirleri epey değişmişti. "Tanrım lütfen Işın'ı yeniden bulmamızı sağla. Lütfen bu sessizlik ve ölüm dünyasından kaçmamıza yardımcı ol!"
Diğerlerinden çok daha büyük olan bir açıklığa geldiler. Burada üzerinde, BIG SPRING 3 KM. yazılı bir tabelanın yakınındaydı. Yolcuların arkasında, batıda batmakta olan güneş yarılan bulutların arasından bir an gözüktü. İncecik'in üzerine sanki kırmızı cam parçacıkları serpiştirdi. Duran arabaların camlarını ve stop lambalarını tutuşturdu. Grubun iki yanında bomboş tarlalar uzanıyordu. Susannah, Tam Topraklar geldi ve gitti, diye düşündü. Hasat da geldi ve gitti. Roland yılın sonunu böyle tanımlıyor. Bu düşünce ürpermesine neden oldu.
Roland, Big Spring çıkış, rampasını geçtikten hemen sonra. "Bu gece için burada kamp kuracağız," diye açıkladı. İlerde incecik'in yine karayoluna sokulduğunu görüyorlardı. Ama orası kilometrelerce uzaktaydı. Susannah insanın Kansas'da iyice ileriyi görebildiğini anlamaya başlıyordu. "Ateş yakmak için incecik'e fazla yaklaşmadan çalı çırpı bulabiliriz. Ve ses de o kadar kötü olmayacak. Hatta belki de kulaklarımızı kurşunla tıkamadan uyuyabiliriz de."
Eddie'yle Jake korkuluğu aşarak aşağıya indiler. Kurumuş bir dere yatağında çalı çırpı aradılar. Roland'ın tembih ettiği gibi birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Geri döndükleri sırada bulutlar güneşi tekrar yutmuştu. İlginç olmayan, kül rengi bir alacakaranlık sürünerek dünyayı kaplıyordu.
Silahşor çıra gibi kullanmak için dalların kabuklarını soydu. Sonra da yakıtını her zamanki yöntemiyle onların etrafına dizerek odundan bir tür baca oluşturdu. Eddie o sırada refüje giderek orada durdu. Ellerini ceplerine sokmuş doğuya doğru bakıyordu. Birkaç dakika sonra Jake'le Oy da ona katıldılar.
Roland çelikle çakmak taşını çıkardı. Onları birbirine sürterek bacanın içini tutuşturdu. Çok geçmeden küçük kamp ateşi güzelce yanmaya başladı.
Eddie, "Roland!" diye seslendi. "Suze! Buraya gelin! Şuraya bakın!"
Susannah tekerlekli sandalyesiyle ona doğru gitti. Silahşor kamp ateşini son bir defa kontrol ettikten sonra sandalyenin kollarını yakalayarak kadını itmeye başladı.

Susannah, "Nereye bakacağız?" diye sordu.
Eddie eliyle işaret etti. Susannah önce hiçbir şey görmedi. Oysa turnike incecik'in yayıldığı noktanın gerisinden bile gözüküyordu. Belki dört buçuk kilometre kadar ötedeydi bu. Sonra... evet, Susannah bir şeyler görüyordu galiba. Belki. Görüntü alanının uzaktaki sınırındaki bir tür şekil. Güneşin ışıkları sönükleşmeye başlamasaydı...
Jake, "O bir bina mı?" diye sordu. "Tanrım! Sanki karayolunun tam ortasına yapılmış gibi gözüküyor!"
Eddie sordu. "Ne dersin, Roland? Sen evrenin en keskin gözlü insanısın."
Silahşor bir süre bir şey söylemedi. Başparmaklarını tabanca kayışına sokmuş, refüje bakıyordu. Sonunda, "Orayı yaklaştığımız zaman daha iyi göreceğiz," dedi.
Eddie, "Haydi, yapma!" diye bağırdı. "Yani... Tanrım! Sen bunun ne olduğunu biliyor musun, yoksa bilmiyor musun?"
Roland tekrarladı. "Orayı yaklaştığımız zaman daha iyi göreceğiz..." Tabii bu aslında bir cevap değildi. Silahşor kamp ateşini kontrol etmek için doğuya uzanan şeritlerden geçti. Botlarının topukları şıkırdıyordu. Susannah, Jake'le Eddie'ye baktı, sonra da omzunu silkti. Onlar da omuzlarını silkerek ona karşılık verdiler... Sonra Jake neşeyle kahkahalar atmaya başladı. Susannah, bu çocuk çoğu zaman on bir değil de on sekiz yaşındaymış gibi davranıyor, diye düşündü. Ama şimdi gülerken ona basmak üzere olan dokuzundaki bir çocuk gibi. Ve kadının buna hiçbir itirazı yoktu.
Susannah başını eğerek Oy'a bir göz attı. Hayvan onlara bakıyor, omzunu silkmek için kaslarını oynatıp duruyordu.
Eddie'nin "Silahşor burrito'su" diye tanımladığı yaprağa sarılı şeyleri yediler. Ateşe yaklaşarak karanlık basarken alevlerin üzerine tekrar dalları attılar. Güneyde bir yerde bir kuş çığlığa benzer bir sesle öttü. Eddie bunun yaşamı boyunca duyduğu en yalnızlık dolu ses olduğunu düşündü. Hiç biri de fazla konuşmuyordu. Genç adam günün bu saatinde pek konuşmadıklarını hatırladı. Sanki dünyanın gündüzü karanlıkla değiş tokuş ettiği an çok özeldi. Bu sürede Roland'ın ka-tet diye tanımladığı güçlü dostluk onlara yasaklanıyormuş gibiydi.
Jake son burrito'sundan kopardığı kurutulmuş et parçalarını Oy'a yedirdi. Susannah rulo halinde bağlanmış olan yatağının üzerinde bağdaş kurmuştu. Deri tuniği bacaklarını gizliyordu. Genç kadın dalgın dalgın alevlere bakıyordu. Roland arkaüstü uzanarak dirseklerine dayanmıştı. Bulutların sıyrıldığı gökyüzünü, yıldızları seyrediyordu. Eddie de başını kaldırdı. Eski Yıldız ve Yaşlı Anne kaybolmuş, onların yerini Kutup Yıldızı'yla Büyük Ayı almıştı. Burası onun dünyası olmayabilirdi, Takuro arabalar, Kansas City Monarchs takımı ve Boing Boing Burger diye bilinen bir büfeler zinciri... bunların hepsi de başka bir dünyada olduklarını açıklıyordu. Ama Eddie burasının kendi dünyasına insanı rahatsız edecek kadar benzediğini düşünüyordu. Belki de burası komşu bir dünya, diye aklından geçirdi.
Kuş uzaklarda tekrar öttüğü zaman Eddie daldığı düşüncelerden uyanarak Roland'a baktı. "Bize bir şeyi anlatacaktın. Gençliğinle ilgili heyecanlı bir hikâyeyi sanırım. Susan... kızın adı buydu değil mi?"
Roland bir dakika kadar daha gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Eddie bu kez de onun takım yıldızların arasında sürüklendiğini anladı. Silahşor arkadaşlarına döndüğünde garip bir biçimde hem rahatsız olmuş, hem de özür dilermiş gibi bir hali vardı. "Bütün bunları düşünmek için bir gün daha istersem, sizi kandırdığımı düşünmezsiniz değil mi? Ya da belki de benim aslında istediğim bir tek gece. Onları hayal etmek için. Eski şeyler bunlar. Belki de ölü şeyler. Ama ben..." Dalgın dalgın ellerini kaldırdı. "Ama bazı şeyler öldükten sonra bile rahatça uyumazlar. Kemikleri toprakların içinden haykırır."
Jake, "Hayaletler var," dedi. Eddie onun gözlerinde Dutch Hill'deki evde hissettiği dehşetin gölgesini gördü. Kapı nöbetçisi duvardan çıkarak ona uzandığı zaman müthiş bir korku duymuş olmalıydı. "Bazen hayaletler vardır... Ve bazen geri gelirler."
Roland, "Evet," diye mırıldandı. "Bazen vardır. Ve bazen geri gelirler."
Susannah, "Belki de böyle şeylerin üzerinde durmamak daha doğru olur," dedi. "Bazen... özellikle bir şeyin zor olacağını anladığın an, atına binip uzaklaşman daha iyi olur."
Silahşor bu sözleri dikkatle düşündü. Sonra da başını kaldırarak kadına baktı. "Yarın gece ateşin başında size Susan'ı anlatacağım. Babamın adının üzerine yemin ediyorum."
Eddie birdenbire, "Bunu dinlememiz gerekiyor mu?" diye sordu Böyle bir şey söylemiş olması çok şaşırtıcıydı, çünkü aslına bakılacak olursa hiçbiri silahşorun geçmişini onun kadar merak etmemişti... "yani... bu sana gerçekten acı veriyorsa, Roland... Seni çok üzecekse belki de..."
"Sizin dinlemenizin gerekip gerekmediğinden emin değilim. Ama galiba benim bunu anlatmaya ihtiyacım var. Geleceğimiz Kule'de Oraya kalplerimiz tam olarak gidebilmemiz için geçmişi mümkün olduğu kadar gömmeliyim. Size hepsini anlatmam imkânsız. Benim dünyamda geçmiş bile hareket halindedir. Birçok yaşamsal yolla kendini yeniden düzenler. Ama bu bir tek hikâye diğerlerinin temsilcisi olabilir."
Jake birdenbire öğrenmek istedi. "Vahşi Batı'yla ilgili bir hikâye mi?"
Roland şaşkın şaşkın çocuğa baktı. "Ne demek istediğini anlayamadım, Jake. Evet Gilead Baronluğu Batı Dünyası'nda. Ve Mejis'te de. Ama..."
Eddie, "Bu öykü gerçekten de Vahşi Batı'yla ilgili olacak," dedi. "Temeline inersen Roland'ın bütün hikâyeleri Vahşi Batı'yla ilgili." Arkaüstü uzanarak battaniyesini üzerine çekti. Hem doğudan, hem de batıdan incecik'in hafif mırıltıları geliyordu. Eddie elini cebine sokarak Roland'ın verdiği kurşunları aradı, onları bulunca memnun memnun başını salladı. Bu gece onları kulaklarına sokmadan uyuyabileceğini sanıyordu. Ama ertesi gün kurşunlara yeniden ihtiyacı olacaktı. Henüz "turnikelemiyorlardı."
Susannah genç adamın üzerine eğilerek burnunun ucunu öptü. "Günün artık sona erdi mi, hayatım?"

Eddie, "Evet," diyerek ellerini başının arkasında birbirine kenetledi. "İnsan her gün dünyanın en hızlı treniyle yolculuk yapamaz. Dünyanın en akıllı bilgisayarını mahvedemez. Ve sonra da herkesin gripten öldüğünü öğrenemez. Hem de akşam yemeğinden önce. Böyle şeyler insanı yoruyor." Gülümseyerek gözlerini yumdu. Uykuya daldığı sırada hâlâ tebessüm ediyordu.

Rüyasında hepsi de İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde durmuş, alçak tahta perdenin üzerinden gerideki yaban otları kaplı boş arsaya bakıyorlardı. Arkalarında Orta-Dünya'ya özgü kılıkları vardı. Çoğu birbirlerine ayakkabı bağlarıyla bağlanmış geyik derisi ve eski gömleklerden oluşan giysiler. Ama İkinci Cadde'den hızla geçen yayalar bunun farkında değillerdi sanki. Kimse Jake'in kucağındaki Hantal Billy'yi ve hiçbirinin silahını görmüyordu.'
Eddie, çünkü biz birer hayaletiz, diye düşünüyordu. Ve rahat duramayız,
Tahta perdeye ilanlar yapıştırılmıştı. Bunlardan biri Sex Pistols'la ilgiliydi. İlana göre grup yeniden birleşmelerinin onuruna turneye çıkıyordu. Eddie bunun oldukça gülünç olduğunu düşünüyordu. Hiçbir zaman biraraya gelemeyecek bir grup varsa o da Pistols'du. Diğer bir ilansa Eddie'nin hiç duymadığı Adam Sandler adlı bir komedyenle ilgiliydi. Üçüncüsüyse yeni yetişen genç cadılarla ilgili Zenaat adlı bir filmin ilanıydı. Bunun yakınına yaz güllerinin o tatlı pembesine benzeyen harflerle birkaç satır yazılmıştı.
Korkutucu irilikteki AYIYA bak!
Bütün DÜNYA onun gözlerinde.
Zaman sıskalaşıyor, geçmiş bir bilmece.
Ortasında KULE size bekliyor.
Jake, "İşte," diye işaret ediyordu. "Gül. Bakın arsanın ortasında bizi nasıl da bekliyor."
Susannah, "Evet, çok güzel," diyordu. Sonra da gülün yakınındaki tabelayı gösteriyordu. Tabelanın yüzü İkinci Cadde'ye doğruydu. Kadının sesinde de, gözlerinde de endişe vardı. "Ama ya bu?"
Tabelaya göre iki grup -Mills İnşaat ve Sombra Emlak- birlikte "Turtle Bay Siteleri" diye bir şey yapacaklardı. Bu siteler tam burada inşa edilecekti. Ne zaman? Tabelada bu konuda sadece PEK YAKINDA deniliyordu.
Jake, "Onun için hiç endişelenmeyin," diyordu. "O tabela daha önce de buradaydı. Herhalde iyice eski..."
Aynı anda hızlanan bir motorun homurtusu havayı yarıyordu. Kırk Altıncı Sokak tarafındaki tahta perdenin gerisinden pis kahverengi egzoz dumanları yükseliyordu. Dumanla kötü bir haber gönderiliyormuş gibi. Birdenbire o taraftaki tahtalar parçalanıyor ve kırmızı dev bir buldozer içeri giriyordu. Bunun bıçak ağzı bile kırmızıydı. Ama kepçesinin üzerine çok parlak bir sarıyla KIRMIZI KRALA SELAM! yazılmıştı. Yüksek yerde Jake'i River Send Nehri'nin üzerindeki köprüden kaçıran adam oturuyor ve çürümüş suratıyla kontrolların üzerinden onlara sırıtıyordu. Eski dostları Bıçakçı'ydı bu. Başındaki geriye ittiği inşaat işçilerinin giydiği türdeki miğferin önünde siyah harflerle LAMERK DÖKÜMHANESİ yazılıydı. Üzerine de dik dik bakan bir tek göz resmi yapılmıştı.
Bıçakçı buldozerin kesicisini indiriyordu. Bıçak arsada çaprazlamasına ilerleyerek tuğlaları kırıyor, bira ve gazoz şişelerini parçalayarak parlak toz yığınaklarına dönüştürüyordu. Taşlardan kıvılcımlar fış. kırıyordu.
O hiç de hoşa gitmeyen konuk, "Şimdi de o saçma sapan sorularınızı sorun da görelim," diye bağırıyordu. "Sevgili küçük adamlar, istediğiniz kadar sorun! Neden olmasın? Eski dostunuz Bıçakçı bilmecelerden çok hoşlanıyor! Yalnız şunu bilin! Ne sorarsanız sorun şu pis bitkiyi ezeceğim. Yamyassı edeceğim. Evet, bunu yapacağım! Sonra tekrar onun üzerinden geçeceğim. Dalları da ezilecek, kökleri de, sevgili küçük dostlarım! Evet, dalları da kökleri de!"
Kırmızı buldozerin bıçağı güle doğru uzanırken Susannah bir çığlık atıyordu. Eddie tahta perdenin kenarını kavrıyordu. Üzerinden aşacak, gülün üzerine kapanarak onu korumaya çalışacaktı.
Ama çok geçti aslında. Eddie de bunu biliyordu.
Başını kaldırarak buldozerin yüksek sürücü yerine bakıyordu. Bıçakçı'nın kaybolmuş olduğunu görüyordu. Şimdi kontrolların başında Çuf Çuf Charlie'nin makinisti Bob vardı.
Eddie avaz avaz, "Dur!" diye bağırıyordu. "Tanrı aşkına dur!"
Buldozerin gölgesi gülün üzerine düşüyordu. Bıçak tabelayı tutan direklerden birini kesiyordu. Eddie tabeladaki PEK YAKINDA sözcüklerinin yerini ŞİMDİ kelimesinin almış olduğunu görüyordu. Eddie birdenbire sürücü yerindeki adamın makinist Bob olmadığını da anlıyordu.
Roland'dı bu.
Eddie karayolundaki arıza şeridinde doğrulup oturdu. Soluk soluğaydı. Nefeslerinin havada buharlaştığını görüyordu. Sıcak derisini kaplayan ter buz gibi olmaya başlamıştı. Genç adam haykırdığından emindi. Ama Susannah hâlâ uyuyordu. Kadının, paylaştıkları yatağın kenarından sadece başının tepesi çıkmıştı. Jake sol tarafta hafifçe horluyordu. Battaniyenin altından tek kolunu çıkararak Oy'a sarılmıştı. Hayvan da uyuyordu.
Ama Roland değil. Silahşor sönmüş olan ateşin diğer yanında sakin sakin oturuyordu. Yıldızların ışığında silahlarını temizliyor ve Eddie'ye bakıyordu.
"Kötü rüyalar..." Bu bir soru değildi.
"Evet."
"Ağabeyin seni görmeye mi geldi?"
Eddie, "Hayır," der gibi başını salladı,

"O halde Kule mi? Gül Bahçeleri ve Kule?" Roland'ın yüzü ifadesizdi. Ama Eddie onun sesindeki gizli hevesi farketti. Kara Kule'den söz edildiği zaman hep böyle oluyordu. Eddie bir keresinde silahşordan, "Kule bağımlısı," diye söz etmişti. Roland bunu inkâra kalkışmamıştı.
"Hayır. Bu sefer değil."
"O halde ne?"
Eddie ürperdi. "Soğuk."
"Evet, öyle. Ama hiç olmazsa yağmur yağmıyor. Sonbahar yağmuru olabildiğince kaçınılması gereken kötü bir şeydir. Rüyanda ne gördün?"
Eddie hâlâ duraksıyordu. "Sen bize hiçbir zaman ihanet etmeyeceksin, değil mi, Roland?"
"Hiçbir erkek bunu kesinlikle söyleyemez, Eddie. Ve ben birkaç defa kalleşlik ettim. Utanç duyarak. Ama... bence o günler artık sona erdi. Biz bir varlığız. Bir ka-tet. İçinizden birine, hatta Jake'in tüylü arkadaşına bile, ihanet ettiğim takdirde kendime ihanet etmiş olurum. Neden sordun?"
"Amacından hiçbir zaman vazgeçmeyeceksin değil mi?"
"Kule'ye gitmekten vazgeçmek mi? Hayır, Eddie. Bunu yapamam. Hiçbir zaman. Bana rüyanı anlat."
Eddie onun bu isteğini yerine getirdi. Hiçbir şeyi de atlamadı Sözleri sona erdiği zaman Roland kaşlarını çatarak silahlarına baktı Sanki silahın parçaları Eddie konuşurken kendiliğinden biraraya gelivermişti.
"Rüyanın sonunda buldozeri senin kullandığını gördüm. Bu ne anlama geliyor? Hâlâ sana güvenemediğim anlamına mı? Bilinçaltım..."
"Bu, psiko'nun lojisi mi? Susannah'yla senin sözünü ettiğinizi duyduğum şu kabala?"
"Evet, öyle sanırım."
Roland bunu önemsemediğini açıkladı. "Saçma! Katanın uydurduğu şeyler! Rüyaların ya hiç anlamları yoktur ya da derin anlamları vardır. Derin anlamları olanlar her zaman... şey... Kule'nin diğer katlarından gelen mesajlardır. Hemen hemen çoğunlukla." Eddie'yi zekice süzdü. "Ve her mesaj da dostlardan gelmez."
"Yani bir şey ya da biri kafamla oynuyor? Bunu mu demek istiyorsun?"
"Bence bu olabilir. Ama sen yine de beni göz hapsine almalısın. Çok iyi bildiğin gibi gözetlenmesi gereken biriyim."
Eddie, "Ben sana güveniyorum," dedi. Bu sözleri beceriksizce söyleyişinden gerçekten içtenlikle konuştuğu anlaşılıyordu. Bu durum Roland'a dokundu. Hatta onu sarstı da. Eddie, nasıl oldu da bu adamın duygusuz bir robot olduğunu düşünebildim, diye kendi kendine sordu. Belki Roland'ın düşgücü fazla değildi. Ama yine de duygulu biriydi.
"Rüyanla ilgili bir şey beni çok endişelendiriyor, Eddie."
"Buldozer mi?"
"Evet, o makine. Gülün tehlikede olması."
"Jake gülü gördü, Roland. Bitki sapasağlamdı."
Silahşor başını salladı. "Evet. Jake'in zamanında o belirli gün gül sapasağlamdı. Ama bu her zaman böyle olacağı anlamına da gelmiyor. Tabelanın belirttiği inşaat başlarsa... eğer buldozer kullanılırsa..
Eddie, "Bundan başka dünyalar da var," dedi. "Hatırlıyor musun?"
"Bazı şeyler sadece bir tek dünyada varolabilir. Bir tek zamanda, bir tek yerde." Silahşor yere uzanarak yıldızlara baktı. "O gülü korumalıyız. Ne pahasına olursa olsun bunu yapmalıyız."
"Onun da yine bir kapı olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Kara Kule'ye açılan bir kapı olduğunu?"
Silahşor yıldızların ışıldattığı gözleriyle Eddie'ye baktı. "Bence o belki de Kule'nin ta kendisi. Ve o ortadan kaldırılırsa..."
Gözleri kapandı. Ve Roland başka bir şey söylemedi. Eddie uzun saatler uyuyamadan öylece yattı.
Yeni gün soğuk, hava da berrak ve parlaktı. Güçlü sabah güneşinde Eddie'nin bir gece önce farkettiği şey daha iyi gözüküyordu... Ama genç adam hâlâ bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Bir bilmece daha! Ve Eddie bilmecelerden iyice bıkmaya başlıyordu.
Ayakta durmuş, eliyle güneşten koruduğu gözlerini kısmıştı. Bir yanında Susannah, diğer yanında da Jake vardı. Roland geride kamp ateşinin yanındaydı. "Gunna" dediği şeyleri topluyordu. Galiba bu, grubun dünyadaki bütün eşyaları anlamına geliyordu. Silahşor ilerdeki binayla, onun ne olduğuyla ilgilenmiyordu.
Bina ne kadar uzaktaydı? Kırk beş kilometre mi? Yetmiş beş mi? Bu sorunun cevabı bu dümdüz uzanan topraklarda insanın görüş alanının genişliğine bağlıydı. Ve Eddie yanıtı bilmiyordu. Bütün bildiği Jake'in en aşağı iki konuda haklı olduğuydu. Gördükleri bir tür binaydı. Ve bu yapı karayolunun dört şeridinin üzerine yayılmıştı. Öyle olmalıydı. Yoksa binayı nasıl görebilirlerdi? İncecik'in içinde kaybolup giderdi... Öyle değil mi?
Belki de bina o açıklıklardan birinde, Suze'un "bulutların arasındaki delik" diye tanımladığı yerdeydi. Ya da belki de incecik o binadan önce sona eriyordu. Ya da bu kahrolasıca bir halüsinasyondu. Her neyse... Şu ara onu unutsam daha iyi olur, dedi Eddie içinden. Biraz daha "turnikeleme" yapmamız gerekiyor.
Ama yine de bina Eddie'yi büyülemiş gibiydi. Binbir Gece Masalları'na yakışacak mavili, altın yaldızlı saydam bir saraya benziyordu.
Ama aslında bina mavi rengi gökyüzünden, yaldızı da yeni doğan güneşten çalıyordu.
"Roland! Bir dakika buraya gelir misin?"

Eddie önce silahşorun yanlarına gelmeyeceğini sandı. Ama Roland sonra Susannah'nın dengenin üzerindeki tabaklanmamış deriden şeridi sıkıştırdı. Ayağa kalkarken elini sırtının aşağısına dayadı. Sonra gerindi ve onların yanına geldi.
"Tanrım!" dedi. "Bu grupta benden başka hiç kimsenin eşyaları derleyip toplayacak kadar aklı yok sanırsınız."
Eddie, "Üzerimize düşeni yaparız," diye cevap verdi. "Her zaman yapmıyor muyuz? Ama sen önce şuraya bak."
Roland şöyle bir göz attı. Sanki binanın varlığını bile kabul etmek istemiyordu.
Eddie, "O camdan değil mi?" diye sordu.
Silahşor binaya yine bir an baktı. Eski dilde, "Öyle sanıyorum ortak," anlamına gelen bir söz söyledi.
"Geldiğim yerde camdan yapılmış pek çok bina var. Ama onların çoğu işhanı. ilerdeki binaysa daha çok Disney Dünyası'na yakışacak bir şeye benziyor. Onun ne olduğunu biliyor musun?"
"Hayır."
Susannah atıldı. "O halde binaya bakmayı neden istemiyorsun ki?"
Roland uzaklarda camdan yansıyan ışıklara tekrar baktı. Ama yine çabucak bir göz atıvermişti.
Sonra, "Çünkü o bela," diye açıkladı. "Ve tam yolumuzun üzerinde. Daha sonra oraya erişeceğiz. Belayla karşılaşmadan onunla birlikte yaşamaya gerek yok."
Jake öğrenmek istedi. "Oraya bugün erişebilecek miyiz?"
Roland omzunu silkti. Yüzü hâlâ ifadesizdi. "Tanrı istiyorsa buluruz."
Eddie, "Ah, Tanrım!" diye bağırdı. "Çin kurabiyelerinin içinden çıkan niyetleri yazarak bir servet kazanabilirsin."
Silahşorun hiç olmazsa gülümseyeceğini umuyordu. Ama öyle olmadı. Roland dönerek geriye gitti. Tek dizinin üzerine çöküp dengeyle torbasını omzuna vurdu. Ve diğerlerini bekledi. Herkes hazır olduktan sonra hacılar 1-70 no.lu Eyaletlerarası Karayolu'nda doğuya doğru gitmeyi sürdürdüler. Silahşor öndeydi. Başını eğmiş, gözlerini botlarının burnuna dikmişti.
Roland bütün gün konuşmadı. İlerdeki binaya yaklaşırlarken (silahşor, "Yolumuzun üzerindeki bela," gibi bir şey söylemişti), Susannah onun bu durumuna huysuzluğun neden olmadığını anladı. Neden bu geceden sonra yollarına çıkacak şeylerle de ilgili değildi. Roland onlara anlatmak için söz verdiği hikâyeyi düşünüyordu. Ve onunki endişeden de öte bir şeydi.
Öğle yemeği için mola verdikleri sırada artık ilerdeki binayı iyice görebiliyorlardı. Tümü ışınları yansıtan camdan yapılmış, pek çok kulesi olan bir saraydı. İncecik yapının çevresini kuşatmıştı, ama saray gökyüzüne erişmeye çalışıyormuş gibi görünen kuleleriyle yerden görkemlice yükseliyordu. Doğu Kansas'ın dümdüz uzanan topraklarına uymayacak kadar garip bir çılgınlıktı bu. Tabii, öyleydi ya. Ama Susannah bunun ömrü boyunca gördüğü en güzel bina olduğunu düşünüyordu. Saray, Chrysler binasından bile daha güzeldi. Bu da az buz şey sayılmazdı.
Saraya yaklaşırlarken Susannah başka taraflara bakmakta daha da zorlanır oldu. Pamuk yığınları gibi bulutların yansımalarının cam şatonun masmavi gökyüzü gibi gözüken duvarlarından ve damlarından kaydığını izlemek olağanüstü güzel bir hayal oyununu seyretmeye benziyordu... Ama karşılarındaki binanın tartışma götürmez somut bir yanı da vardı. Belki de bunun bir nedeni sarayın yere düşen gölgesiydi. Genç kadının bildiği kadarıyla serapların gölgeleri olmazdı. Ama hepsi bu kadar değildi. Saray vardı işte. Susannah böyle şahane bir şeyin neden Stuckey ve Hardee'nin (ve tabii Boing Boing Burgerleli'nin) ülkesinde yapılmış olduğunu bilemiyordu. Ama saray oradaydı. Genç kadın gerisinin zamanla açıklanacağını düşündü.
Sessizce kamp kurdular. Roland'ın yakacakları ateş için baca oluşturmasını sessizce seyrettiler. Sonra da ateşin etrafında oturup batan güneşin karşılarındaki dev cam binayı alevlerden oluşan bir şatoya dönüştürmesini sessizce seyrettiler. Sarayın surları ve kuleleri kıpkırmızı bir ışıkla pırıldadı. Turuncuya, sonra da sarıya dönüştü. Yukarlarında Eski Yıldız belirirken sıcaklığını kaybederek bezimsi sarıya boyandı...
Susannah'nın kafasında Detta'nın sesi yankılandı. Hayır. Yıldız bu değil, kızım. Hiç değil! Bu Kuzey Yıldızı. Evde babanın kucağında otururken gördüğün yıldız.
Ama genç kadın istediğinin Eski Yıldız olduğunu farketti. Eski Yıldız ve Yaşlı Anne. Susannah, Roland'ın dünyasını özlediğini farkederek şaşırdı. Sonra da kendi kendine neden bu kadar şaşırdığını sordu. Sonuçta bu, kimsenin onu "zenci dişi köpek" diye çağırmadığı bir dünyaydı. (Hiç olmazsa şimdilik.) Sevecek birini bulduğu bir dünya... Ayrıca dostlar da edindiği bir yer. Susannah bu son düşünce yüzünden neredeyse ağlayacaktı. Jake'i sıkıca kendine çekti. Çocuk gülümseyerek buna izin verdi. Gözleri yarı kapalıydı. İlerde incecik iniltiye benzeyen mırıltılarla şarkısını söylüyordu. Kulaklarındaki kurşunlara rağmen yolcular bu sesi duyuyorlardı.
Yolun ötesindeki saraydan son sarılıklar da kaybolurken Roland onları karayolundaki şeritte bırakarak kamp ateşinin başına döndü. Yine yapraklara sarılı geyik etinden pişirip diğerlerine dağıttı. Yolcular dolmaları sessizce yediler. Susannah silahşorun hemen hiçbir şey yemediğini farketti. Yemek sona erdiği sırada Samanyolu'nun ilerdeki şatonun duvarlarını yer yer süslediğini gördüler. Yansıma noktaları durgun suda beliren kıvılcımlara benziyordu.
Sonunda sessizliği Eddie bozdu. "Bunu yapman şart değil. Sana izin veriyoruz. Ya da seni affediyoruz. Ya da yüzündeki o ifadenin silinmesi için gereken lanet olasıca şey neyse onu söylüyoruz."
Roland ona aldırmadı. Su tulumunu bir testiden içki içen biri gibi dirseğine dayadı. Başını arkaya atmış, gözlerini yıldızlara dikmişti. Son yudumunu yolun yanına tükürdü.
Eddie, "Senin buğdaylara iyi gelecek," dedi. Gülümsemiyordu.
Roland sesini çıkarmadı ama yanakları bembeyaz kesildi. Hortlak görmüş gibiydi. Ya da sesini duymuş gibi.

Silahşor, Jake'e döndü. Çocuk ona ciddi ciddi bakıyordu. "Ben on dört yaşında erkeklik sınavından geçtim. Ka-tet'imin, yani senin deyişinle sınıfımın en genciydim. Belki de o zamana kadar başvuran adayların en genci. Bunun bir bölümünü sana anlattım, Jake. Hatırlıyor musun?"
Susannah, hepimize birazını anlattın, diye düşündü ama dilini tuttu. Eddie'yi de aynı şeyi yapması için bakışlarıyla uyardı. Roland bunu anlatmış olduğu sırada kendinde değildi. Kafasının içinde Jake hem sağdı, hem de ölüydü. Silahşor o sırada delilikle savaşıyordu.
Jake, "Walter'i kovaladığımız sırada söylediklerini mi kastediyorsun?" diye sordu. "Mola yerinden sonra. Ben... ben düşmeden önce."
"Evet, öyle."
"Biraz hatırlıyorum. Ama hepsi o kadar. Rüyanda gördüklerini hatırlamak gibi bir şey."
Roland başını salladı. "Öyleyse dinle. Bu sefer sana daha fazlasını anlatacağım. Çünkü artık daha büyüksün. Galiba hepimiz de öyle."
Susannah hikâyeyi ikinci kez de yine büyük bir ilgiyle dinledi. Genç Roland'ın babasının danışmanı (babasının sihirbazı) Marten'i annesinin dairesinde bir rastlantı sonucu yakalaması. Ama aslında bunların hiçbiri rastlantı değildi. Marten kapıyı açarak onu içeri çağırmasaydı çocuk oraya bir göz atacak ve geçip gidecekti. Marten, Roland'a annesinin onu görmek istediğini söylemişti. Ama arkalığı alçak koltukta oturan Gabrille Deschain'in üzgün tebessümünden ve gözlerini yere dikmesinden o sırada annesinin dünyada görmek istediği en son kişinin oğlu olduğunu anlamıştı çocuk. Kadının al al olmuş yanakları ve boynunun yanındaki aşk ısırığı çocuğa her şeyi açıklamıştı.
Roland böylece Marten tarafından erkenden erkeklik sınavından geçmeye zorlanmıştı. Ve çocuk hocasının beklemediği bir silahı, şahini David'i seçmişti. Cort'u yenip onun asasını almıştı... Ve yaşamının en büyük düşmanını da edinmişti böylece. Marten Broadcloak'u.
Fena halde dayak yiyen Cort'un suratı şişmiş ve çocukların oynadığı iblis maskesine dönüşmüştü. Komaya girmek üzereydi. Ama adam baygınlıkla savaşmış ve yeni silahşor adayına öğüt vermeye çalışmıştı. "Bir süre daha Marten'e yaklaşma."
Eddie, Susannah ve Jake'e, "Bana dövüşümüzün bir efsaneye dönüşmesine izin vermememi söyledi," dedi Roland. "Gölgemin yüzünde sakallar belirip Marten'in rüyalarına girinceye kadar."
Susannah sordu. "Onun sözünü dinledin mi?"
"Bunu yapma fırsatını hiç bulamadım." Silahşor acı ve kederle gülümsedi. "Öğüdünü düşünmeye karar verdim. Hem de ciddi olarak Ama ben daha düşünmeye başlamadan bazı şeyler... değişti."
Eddie, "Olaylar değişiveriyor, öyle değil mi?" dedi. "Tanrım, evet."
"Şahinimi gömdüm. Kullandığım o ilk silahı. Belki de en iyisini. Sonra... sana bu bölümü anlatmadığımdan eminim, Jake. Sonra kentin aşağısına gittim. Kavurucu yaz sıcağını fırtınalar serinletti. Gökgürültüsü, dolu. Ve Cort'un eğlendiği o genelevlerden birinin yukarı katındaki bir odada ilk defa bir kadınla yattım."
Roland bir sopayla ateşi dürttü. Sonra yaptığı şeydeki bilinçsizce sembolizmi farkederek sopayı attı. Ağzını çarpıtarak güldü. Dumanlan tüten sopa, terkedilmiş bir Dodge Aspen'in tekerleğinin yakınına düşüp söndü.
"İyiydi bu deneyim. Seks güzeldi. Tabii arkadaşlarımızla düşünüp fısıldaştığımız gibi olağanüstü bir şey değildi..."
Susannah, "Bence gençler dükkândan satın alınan seksi gözlerinde büyütüyorlar, tatlım," dedi.
"Aşağıda piyanoya uyarak şarkı söyleyen sarhoşların seslerini ve camlara vuran dolu tanelerinin gürültüsünü dinleyerek uykuya daldım. Ertesi sabah uyandığım zaman... Şey... Öyle bir yerde uyanacağımı sanmadığım bir biçimde kendime geldim."
Jake ateşe tekrar çalı çırpı attı. Alevler yükselerek Roland'ın yanaklarını aydınlattı. Kaşlarının ve ait dudağının aşağısına gölgeler çizdi. Silahşor konuşurken Susannah çok gerilerde kalan ıslak kaldırım taşı ve yağmurun tatlılaştırdığı yaz havası kokan sabahı hemen hemen görür gibi oldu. Orta-Dünya'nın batı bölgesinde küçük bir ülke olan New Canaan'ın Baronluk Merkezi Ginead'ın aşağı mahallelerinde, bir meyhanenin yukarsındaki bir fahişenin odasında olanları da.
Bir gün önce dövüş yüzünden vücudu sızlayan ve seksin gizemini yeni yeni öğrenen bir çocuk. Sık uzun kirpikleri yanaklarını gölgeleyen, kapaklarının o olağanüstü mavi gözlerini örttüğü, şimdi on dört değil, on ikisinde gibi duran bir çocuk. Bir elini fahişenin göğsüne satmış, güneşten yanmış, şahinin izleri kalmış bileğini örtünün üzerine bırakmış. Yaşamının en sonuncu güzel uykusunu uyuyan çocuk. Kısa bir süre sonra harekete geçecek olan, dimdik, taşlı bir yamaçtan kayan bir çakıl gibi. Bir başkasına, sonra da bir diğerine çarpan bir çakıltaşı. Yerinden oynayan taşlar diğerlerine vururken kayan yamaç, sağıya akan topraklar yüzünden gürültüyle sarsılan dünya. Bir çocuk, yamaçta bir çakıl. Gevşek ve kaymaya hazır. Ateşte bir budak patladı. Bu Kansas rüyasında bir yerde bir hayvan tiz bir sesle bağırdı. Susannah kıvılcımların Roland'ın inanılmayacak kadar yaşlı yüzünün önünden dönerek yükselmelerini seyretti. Bu suratta bir yaz sabahı bir fahişenin yatağında uyuyan çocuğun yüzünü gördü. Sonra da kapının hızla açıldığını ve Gilead'ın son sıkıntılı rüyasının yarıda kesildiğini.
Hızla içeri giren adam ince, uzun boyluydu. Soluk bir kot pantolon ve iki renkli iplikle örülmüş tozlu bir gömlek giymişti. Daha Roland gözlerini açamadan odada yatağa doğru ilerledi. (Çocuğun yanındaki kadın daha sesi bile algılayamadan.) Yeni gelenin başında yılan derisi bir şeridi olan koyu gri bir şapka vardı, belinin aşağısından iki eski, deri tabanca kılıfı sarkıyordu. Silahların sedir ağacından yapılmış kabzaları kılıflarından uzanmıştı. Çocuğun ilerde bir gün, mavi gözleri öfkeyle parlayan, kaşları çatılmış adamın hayal bile edemeyeceği topraklara götüreceği silahlar.

Roland daha gözlerini açamadan harekete geçti. Sola doğru yuvarlanarak elini karyolanın altına attı. Çok hızlı hareket ediyordu. İnsanı korkutacak kadar hızlı. Ama... Susannah bunu da görüyordu... Ama soluk kot pantolonlu adam çocuktan da daha hızlıydı. Roland'ı omuzlarından yakaladığı gibi çekti. Çıplak çocuğu yataktan çıkararak yere attı. Roland oraya yayılıp kaldı. Ama tekrar yıldırım hızıyla karyolanın altına elini uzattı. Ancak kotlu adam çocuk istediğini alamadan onun parmaklarına bastı.
Çocuk, "Köpek!" diye inledi. "Ah, seni..."
Ama artık gözlerini açmıştı. Başını kaldırdı ve ona saldıran köpeğin babası olduğunu gördü.
Fahişe de yatakta doğrulup oturmuştu. Gözleri şişmiş, yüzünün hatları sarkmıştı. "Buraya bak!" diye bağırdı somurtarak. "Buraya bak! Odama öyle paldır küldür giremezsin! Giremezsin ya! Bir bağırmaya başlarsam..."
Adam ona aldırmadan karyolanın altına uzandı ve iki tabanca kayışını çıkardı. Her ikisinin de uçlarında birer silah vardı. Çoğunluğun silahsız olduğu bu dünyada şaşılacak büyük silahlardı, ama Roland'ın babasının belindekiler kadar büyük sayılmazlardı. Tabancaların kabzaları kakmalı tahtadan değil, aşınmış maden levhalardan oluşmuştu. Fahişe yeni gelen adamın belinde ve elindeki silahları görünce yüzündeki somurtkan ifade kayboldu. O iki tabancayı genç müşterisinin belinde görmüştü bir gece önce. Sonra çocuğu yukarı çıkararak silahlarını almıştı. O en iyi tanıdığı şey dışında. Şimdi kadının yüzünde türlü vartayı atlatan insanlara özgü o sinsi ifade vardı. Yataktan fırlayarak kapıya koştu ve dışarı fırladı. Öyle hızlı davrandı ki, sabah güneşi çıplak kabaetlerini ancak bir an aydınlattı.
Karyolanın yanında ayakta duran baba da, yerde çıplak yatan oğul da ona bakmadılar bile. Kot pantolonlu adam silah kayışlarını uzattı. Roland onları bir gün önce çırakların barakalarının altındaki yerden almıştı. Silah deposunun kapısını Cort'un anahtarıyla açmıştı. Kot pantolonlu adam kayışları Roland'ın burnuna doğru salladı. Bir insanın finonun dişleyip çiğnediği yırtık bir giysiyi ona doğru sallaması gibi. Adam kayışları öyle şiddetle salladı ki, bunlardan biri fırladı. Roland onu havada yakaladı.
Çocuk, "Ben sizin batıda olduğunuzu sanıyordum," dedi. "Cressia'da Farson'un peşinde..."
Roland'ın babası ona öyle şiddetli bir tokat indirdi ki, çocuk sendeleyerek odanın diğer bir köşesine yuvarlandı. Ağzının yanından kanlar akıyordu. Roland korkunç bir an, içinden gelen sese uyarak elindeki silahı kaldırdı.
Steven Deschain ellerini beline dayayarak ona baktı. Çocuğun kafasından geçenleri daha iyice belirginleşmeden okuyuverdi. Dudakları neşesiz bir tebessümle gerildi. Bütün dişleri ortaya çıktı. Hatta dişetleri bile.
"Madem istiyorsun, beni vur. Neden olmasın? Bu iğrenç olayı tamamla. Ah, tanrılar, ben buna sevinirim!"
Roland tabancayı yere bırakarak elinin tersiyle onu itti. Birdenbire parmaklarının silahın tetiğine bile yaklaşmasını istemediğini farketmişti. Sanki parmakları tam anlamıyla kontrolü altında değildi. Bir gün önce bu saatlerde Cort'un burnunu kırmış olduğunu anımsadı.
"Dün sınavdan geçtim, baba. Cort'un asasını aldım. Yarışmayı kazandım. Ben artık bir erkeğim."
Babası, "Sen bir budalasın," dedi. Artık gülümsemiyordu. Yorgun ve yaşlanmış gibiydi. Fahişenin yatağına çöktü. Hâlâ elinde tuttuğu silah kayışlarına baktı. Ve onları ayaklarının arasına attı. "Sen on dört yaşında bir ahmaksın! Bu da ahmakların en kötüsü, en çaresizi demektir." Başını kaldırdı. Yeniden öfkelenmişti. Ama Roland buna aldırmadı. Öfke o yaşlı ve yorgun ifadeden çok daha iyiydi. "Yeni emeklemeye başladığın günlerde bile bir dâhi olmadığını biliyordum. Ama düne kadar aptal olduğuna inanamazdım. Seni mezbahaya sokulan bir inek gibi sürmesine izin verdin! Tanrılar! Sen babanın yüzünü unuttun! Haydi, söyle bunu!"
Bu sözler çocuğun da öfkelenmesine neden oldu. Bir gün önce bütün o şeyleri yaparken babasının yüzünü kafasında iyice canlandırmıştı.
Çocuk haykırdı. "Bu doğru değil!" Çıplak kabaetleriyle fahişenin odasının kıymık kıymık tahta zemininde oturuyordu. Sırtını duvara dayamıştı. Pencereden süzülen güneş biçimli, kusursuz yanaklarındaki tüyleri aydınlatıyordu.
"Pekâlâ da doğru, köpek yavrusu! Akılsız encik! Şimdi pişman olduğunu açıkla, yoksa derini yüzer..."
Roland dayanamayarak, "Onlar beraberlerdi!" diye patladı. "Karınla danışman sihirbazın! Adamın dudaklarının izi kadının boynunda kalmıştı. Bunu gördüm! Annemin boynundaki izi!" Uzanarak tabancayı aldı. Ama o utancı ve öfkesi arasında yine de parmaklarının tetiğe doğru kaymamalarına dikkat etti. Çıraklara verilen tabancanın sade, süssüz kabzasını kavradı. "Bugün annemi baştan çıkaran o alçağın, o kalleşin yaşamını bununla sona erdireceğim! Eğer bana yardım edecek kadar erkek değilsen o zaman hiç olmazsa yana çekil ve benim..."
Steve'in kalçasındaki tabancalardan biri kılıfından çıkarak adamın elinde beliriverdi. Roland babasının elini oynattığını bile görmemişti Steve bir el ateş etti. Bu küçük odada kulakları sağır eden, gökgürültüsü gibi bir sesle yankılandı, Roland ancak bir dakika sonra aşağıdan gelen soruları, gürültüleri duyabildi. O sırada çırak tabancası çoktan ortadan kaybolmuştu. Çocuğun elinden uçmuş ve geride sadece bir karıncalanma bırakmıştı. Silah pencereden fırlamış, aşağıya uçup gitmişti. Kabzası bir maden yumrusuna dönüşmüştü. Tabancanın, silahşorun uzun hikâyesindeki kısa rolü sona ermişti.
Şok geçiren Roland hayretle babasına baktı. Steven de onu süzüyordu. Uzun bir süre bir şey söylemedi. Ama şimdi suratı çocuğun tâ ilk günlerinden hatırladığı gibiydi: güven dolu ve sakin. Yorgunluk ve o yarı çılgınca öfke geceki fırtına gibi kaybolmuştu.
Steve sonunda konuşmaya başladı. "Sana haksızca şeyler söyledim. Özür dilerim. Benim yüzümü unutmadın, Roland. Ama yine de bir budala gibi davrandın. O adam senin yaşamın boyunca hiçbir zaman olamayacağın kadar kurnaz ve sinsi. Ve sen onun seni sürüklemesine izin verdin. Ancak tanrıların inayeti ve ka'nın yardımı sayesinde batıya yollanmaktan kurtuldun. Böylece gerçek bir silahşor daha Marten'in yolunun üzerinden çekilmiş oldu... John Farson'un

yolunun üzerinden... Ve onları yöneten yaratığın yolunun üzerinden de." Doğrularak kollarını açtı. "Roland, seni kaybetseydim, ölürdüm!"
Çocuk ayağa kalkıp babasına doğru gitti. Steve onu sertçe kucakladı. Roland'ı önce bir yanağından, sonra da diğerinden öperken çocuk ağlamaya başladı. Ardından Steve Deschain, Roland'ın kulağına altı sözcüğü fısıldadı.
Susannah, "Ne?" diye sordu. "Hangi altı sözcüğü?" Roland açıkladı. "'Ben bunu iki yıldan beri biliyordum.' İşte babam bana bunu fısıldadı."
Eddie, "Tanrım!" dedi.
"Babam bana saraya geri dönemeyeceğimi söyledi. 'Dönersen daha gece olmadan ölürsün,' dedi. 'Marten'in yapabileceği her şeye rağmen kaderin böyle çizilmiş. Ama o sen büyüyüp onun için bir sorun olmadan önce seni öldüreceğine yemin etti.. Yani sınavı kazanmış da olsan Gilead'dan yine de ayrılman gerekiyor. Ama sadece bir süre için. Batı yerine doğuya gideceksin. Seni yalnız başına ya da bir amacın olmaksızın göndermeyeceğim.' Bir an durdu, sonra da aklına yeni gelmiş gibi ekledi. 'Çıraklara verilen berbat silahlarla da gitmeyeceksin.'"
Jake öğrenmek istedi. "Nasıl bir amaç?" Hikâyenin onu büyülediği belliydi. Gözleri hemen hemen Oy'unkiler kadar parlıyordu. "Ve hangi arkadaşlar?"
Roland, "Bütün bunları şimdi öğreneceksin," dedi. "Ve daha sonra beni yargılayacaksınız." . Silahşor çok zor bir işi tamamlamış bir insan gibi derin derin içini çekti. Sonra ateşe yeniden odun attı. Alevler yükselerek gölgeleri biraz gerilettiler. Roland konuşmaya başladı. O garip uzun gece boyunca konuştu durdu. Susan Delgado'nun hikâyesi ancak güneş doğuda belirdiği ve ilerdeki cam sarayı taze bir günün renklerine, boyadığı zaman sona erdi. Sarayın kendi rengiyse acayip bir yeşildi.

İKİNCİ BOLUM

SUSAN

1. Öpen Ay'ın Altında

Tam Dünya'da Öpen Ay diye tanımlanan kusursuz bir daire, Hambry'nin yedi buçuk kilometre doğusunda ve Eyebolt Kanyonu'nun on beş kilometre güneyindeki sarp tepenin yukarsındaydı. Tepenin eteğinde yazın sonuna özgü o sıcak, güneşin iki saat önce batmış olmasına rağmen hâlâ boğucuydu. Ama Cöos'un doruğunda, sert rüzgârlar ve soğuk hava yüzünden Hasar artık gelmiş gibiydi. Orada yanında sadece bir yılan ve değişim geçirmiş bir kediyle yalnız başına yaşayan kadın için uzun bir gece olacaktı.
Ama neyse, aldırma. Aldırma, hayatım. Çalışan eller mutlu ellerdir. Gerçekten.
Kadın ziyaretçilerinin nallarının gürültüsü duyulmaz oluncaya kadar bekledi. Kulübenin büyük odasında pencerenin önünde sessizce oturuyordu. (Burada bir oda daha vardı. Bir dolaptan fazla büyük olmayan bir yatak odası.) Altı ayaklı kedisi Musty kadının omzundaydı. Kucağıysa ayışığı doluydu.
Üç adamı götüren üç at. Kendilerine Büyük Tabut Avcıları diyorlardı.
Kadın burun kıvırdı. Erkekler gülünçtü. Gerçekten öyle. En gülünç yanları da fazla bir şey bilmemeleriydi. Kendilerine kabadayıca adlar koyan erkekler. Kaslarıyla, bol içki içebilmeleriyle, tıka basa yemek yiyebilmeleriyle övünen erkekler. Cinsel organlarıyla daima gururlanan erkekler. Evet, hatta bu zamanda bile! Çoğunun tohumları kötü ve bozuktu. En yakın kuyuda boğulmaya layık çocukların dünyaya gelmesine neden oluyorlardı. Ah, ama suç hiçbir zaman onlarda değildi. Öyle değil mi, hayatım? Hayır, suç her zaman kadındaydı. Kadının suçu, kadının rahmi. Erkekler ne kadar da korkaktı. Sırıtkan korkaklar. Bu üç adam da diğerlerinden farklı değillerdi. O topallayan yaşlı adama dikkat etmeye değerdi. O fazla meraklı, berrak gözleriyle kendisini süzmüştü. Ama kadın o gözlerde zamanı gelince başa çıkamayacağı hiçbir şey görmemişti.
Erkekler! Kadın pek çok hemcinsinin onlardan neden korktuğunu anlayamıyordu. Tanrılar onları, bağırsaklarının en savunmasız kısmını vücutlarından sarkacak biçimde yaratmamış mıydı? Yerini şaşırmış bağırsak parçasına benzeyen oraya tekmeyi indirdin mi, sümüklüböcekler gibi iki büklüm olurlardı. Oralarını okşadığın anda da beyinleri eriyordu. Bu bilgece düşüncesine inanmayanların bu geceki işini bir an izlemeleri yeterliydi. Daha sonra yapacaktı bu işi. Thorin! Hambry Belediye Başkanı! Baronluğun Baş Koruyucusu! Hiçbir ahmak yaşlı bir ahmak kadar aptal olamazdı.
Ancak bütün bu düşüncelerin aslında kadrin üzerinde fazla bir etkisi yoktu. Gerçek bir kin de karışmıyordu bunlara. Kendilerine Büyük Tabut Avcıları adını takan üç adam ona şahane bir şey getirmişlerdi. Şimdi ona bakacaktı. Evet, gözlerine ziyafet çekecekti.
Topal Jonas yaşlı kadına bu harika şeyi saklaması için ısrar etmişti. Ona böyle yerleri olduğundan söz ettiklerini söylemişti. Tabii o yerleri kendisi görmek istemiyordu. Tanrı korusun! Kadının hiçbir gizli yerini. (Depape'le Reynolds bu şakaya deli gibi gülmüşlerdi.) Kadın da o şeyi saklamıştı ama rüzgâr artık adamların atlarının nal seslerini yutmuştu. Şimdi istediği gibi davranabilirdi. Göğüsleri Hart Thorin'in pek fazla olmayan aklını başından alan kız en aşağı bir saat sonra gelecekti. (Yaşlı kadın kızın kentten yürüyerek gelmesi için ısrar etmişti. Ayışığında böyle yürümenin insanın ruhunu temizleyeceğinden söz etmişti. Ama aslında iki randevusu arasında boş zamanı olmasını istemişti. Bu saatte istediğini yapabilecekti.)
Yaşlı kadın, "Ah, o çok güzel," diye fısıldadı. "Bundan eminim." Kendisinde bir canlılık mı hissediyordu? Tanrılar!

"Evet, içine sakladıkları kutunun üzerinden bile ışıltısını farkettim. O çok güzel, Musty, tıpkı senin gibi." Kadın omzundaki kediyi alıp gözlerinin önüne doğru tuttu. Yaşlı erkek kedi mırıldanarak yassı suratını kadına doğru uzattı. İhtiyar kadın hayvanın.burnunu öptü. Kedi mutlulukla bulanık, grimsi yeşil gözlerini yumdu. "Senin gibi güzel. Sen gerçekten güzelsin, güzelsin! Heh heh heh!"
Yaşlı kadın kediyi yere bıraktı. Hayvan ağır ağır ocağa doğru gitti. Orada ateş cansızca yanıyor, tembel tembel tek bir kütüğü kemiriyordu. Musty'nin kuyruğunun ucu ikiye ayrılıyordu. Bu yüzden eski resimlerdeki şeytanın kuyruğuna benziyordu. Musty odadaki turuncu sönük ışıkta kuyruğunu sallıyor, yanlarından sarkan o bir çift fazla bacağı titriyordu. Yerde onu izleyerek duvara doğru yükselen korkunç gölgesi örümcekle kedinin birleşmesi sonucu ortaya çıkan bir yaratığa benziyordu.
Yaşlı kadın ayağa kalkarak dolaba benzeyen yatak odasına gitti. Jonas'ın ona verdiği şeyi buraya saklamıştı.
Adam, "Bunu kaybedersen, kafanı da kaybedersin," demişti. ,
İhtiyar kadın da, "Hiç korkma, aziz dostum," diye cevap vermiş, omzunun üzerinden Jonas'a bir köle gibi, yaltaklanırcasına bakmıştı! Erkekler! Kabara kabara dolaşan budala yaratıklardı.
Kadın yatağının ayakucuna gidip diz çöktü. Elini karyolanın altına toprak zemine sürdü. Bunu yaparken pis, verimsiz toprakta çizgiler belirerek bir kare oluşturdu. Kadın parmağını bu çizgilerden birine soktu. Gizli bir kapağı kaldırdı. (Bu öyle ustalıkla gizlenmişti ki, özel 'dokunma gücü' olmayan hiç kimse kapağı açamazdı.) Otuz santim eninde ve altmış santim derinliğinde bir çukur vardı burada, içine demir ağacından yapılmış bir kutu yerleştirilmişti. Kutunun üzerine ince, yeşil bir yılan çöreklenmişti. Kadın yılanın sırtına dokunduğu zaman hayvan başını kaldırdı. Sessiz bir ıslıkla ağzı açıldı. Dört çift zehir dişi vardı bu ağızda. İki çift yukarda, iki de aşağıda.
İhtiyar kadın şarkı söylermiş gibi mırıldanarak yılanı aldı. Hayvani! yassı suratını kendisininkine yaklaştırırken yılan ağzını biraz daha açtı ve tıslaması duyulur oldu. Yaşlı kadın da ağzını açtı. Külrengi kırışık dudaklarının arasından pis kokulu, sarımsı, paslı dilini uzattı. Ve dilinin üzerine iki damla zehir düştü. Bu zehir içkiye karıştırılırsa bir ziyafetteki bütün konuklan öldürebilirdi. İhtiyar kadın zehiri yuttu. Ağzı, boğazı ve göğsü sert bir içki içmişcesine yandı. Bir an oda gözlerinin önünde bulanıklaştı. Kulübenin pis havasında birtakım mırıltılar duydu. "Görünmeyen dostlarım" diye tanımladığı şeylerin sesleriydi. Kadının gözlerinden yapışkan yaşlar, zamanın yanaklarında açtığı çukurlardan aşağıya aktı. Sonra soluk verdi ve odanın dönmesi durdu. Sesler de kesildi.
İhtiyar kadın Ermot adlı yılanın kapaksız gözlerinin arasını öptü. (E, Öpen Ay zamanı bu, diye düşündü.) Yılan kadının yatağının altına kayarak çöreklendi. Cadının avuçlarını demir ağacından kutunun üzerinde dolaştırmasını seyretti. Yaşlı kadın kolunun dirseklerinin yukarsındaki kasların titrediklerini hissediyordu. Belinin aşağısında da bir canlanma var gibiydi. Yıllardan beri cinsel istek duymamıştı. Oysa şimdi hissediyordu. Ama bunun nedeni Öpen Ay değildi. Ya da ayın buna fazla katkısı yoktu.
Kutu kilitliydi. Jonas ona anahtar vermemişti. Ama cadı için hiç de önemli değildi. O çok uzun süre yaşamış, türlü şeyi incelemişti. Birtakım yaratıklarla iş görmüştü. Cesurca konuşan ve kabara kabara yürüyen erkekler bunları gözucuyla bile görseler yangın çıkmış gibi kaçışırlardı. Büyücü elini kilide doğru uzattı. Kilidin üzerinde bir göz resmi ve Yüksek Dil'de bir cümle vardı. (BENİ AÇANI GÖRÜYORUM.) Yaşlı kadının burnuna birdenbire normal koşullarda farketmediği koku geldi. Küf, toz, kirli yatak, karyolada otururken yenilen yemek kırıntılarının kokusu. Buna eskiden yakılan buhur ve kül kokusu karışıyordu. Gözleri sulanan, kurumuş bir kadının kokusu da. Kutuyu burada açıp içindeki harika şeye bakmayacaktı. Dışarı çıkacaktı. Orada hava temizdi. Etraf sadece adaçayı ve çalı kokuyordu.
O harika şeye Öpen Ay'ın ışıklarında bakacaktı.
Cöos Tepesi'nden Rhea homurdanarak kutuyu çukurdan çıkardı. Yine homurdanarak ayağa kalktı. (Altından gaz da kaçırdı.) Kutuyu koltuğunun altına sıkıştırıp odadan çıktı.
Kulübe tepenin doruğunun aşağısındaydı. Doruk, kulübeyi bu yüksek yerlerde Hasat'tan Geniş Dünya'nın sonuna kadar hemen hemen devamlı esen en sert kış rüzgârlarından bile koruyordu. Bir patika tepenin en yüksek noktasına doğru çıkıyordu. Bu dar yol dolunayın ışıklarında gümüş bir hendek gibi gözüküyordu. Yaşlı kadın oflaya puflaya keçi yolundan çıktı. Beyaz saçları pis yığınlar halinde başım çevreliyor, siyah giysinin altında yaşlı göğüsleri sağa sola sallanıyordu. Kedi onun gölgesini izliyor ve hâlâ boğuk boğuk mırıldanıyordu.
Dorukta rüzgâr kadının saçlarını uçurarak mahvolmuş suratından kaldırdı. Etrafı kemirerek Eyebolt Kanyonu'nun diğer ucuna kadar erişen incecik'in iniltiyi andıran fısıltısını büyücünün kulağına kadar getirdi. Cadı bu sesten hemen hiç kimsenin hoşlanmadığını biliyordu. Ama kendisi bu mırıltıyı seviyordu. Cöos'lu Rhea'nın kulağına ninni gibi geliyordu. Ay yukarda süzülüyor, parlak yüzündeki gölgeler öpüşen iki âşığın siluetini çiziyordu... Yani aşağıdaki sıradan ahmaklara inanırsanız. Aşağıdaki sıradan ahmaklar her dolunayda yeni bir surat ya da suratlar görüyorlardı. Ama cadı orada sadece bir surat olduğunu biliyordu, iblisin suratı. Ölümün suratı.
Ama yaşlı kadın kendini hiç bu kadar hayat dolu hissetmemişti.
"Ah, benim güzelim," diye fısıldayarak eklemlen çarpılmış parmaklarıyla kilide dokundu. Şiş eklemlerinin arasından hafif kırmızı bir ışık süzüldü. Bir çıtırtı duyuldu. Kadın bir yarışta koşmuş gibi soluk soluğa kutuyu yere koyarak açtı. Kutudan etrafa gül rengi bir ışık yayıldı. Öpen Ay'ın ışıklarından daha sönük ama ondan kat kat güzeldi. Işık kutunun üzerine eğilmiş olan, mahvolmuş suratı aydınlattı. Bir an bu surat genç bir kızın yüzüne dönüştü.
Musty etrafı kokladı. Başını uzatmış, kulakları kafasına yapışmıştı. Yaşlı gözlerinin etrafını o pembe ışık aydınlatıyordu. Rhea hemen kıskançlığa kapıldı.
"Çekil git, ahmak! Bu senin gibilere göre bir şey değil!" .

Hayvana vurdu. Musty gerileyerek tısladı. Kaynayan bir çaydanlığınkini andıran sesler çıkarıyordu. Öfkeyle Cöos Tepesi'nin doruğunu işaretleyen toprak yığınına gitti. Oraya oturarak bu olay onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi bir tavırla pençesini yaladı. Rüzgâr durmadan tüylerini tarıyordu.
Kutunun içindeki kadife bir kesede cam bir küre vardı. O gül rengi ışıkla dolu olan küre mutlu bir kalbin atışları gibi usulca çakıyor, sanki etrafa bakıyordu.
Büyücü küreyi alarak, "Ah güzelim," diye mırıldandı. Küreyi yukarıya kaldırdı. Çakıp sönen ışığın yağmur gibi yüzünden aşağıya akmasını sağladı. "Ah, sen canlısın! Gerçekten de!"
Kürenin içindeki ışık birdenbire koyulaşarak kırmızıya dönüştü. Yaşlı kadın kürenin avuçlarının arasında çok güçlü bir motor gibi sarsıldığını hissetti. Ve yine bacaklarının arası çok eski günlerde kaldığını sandığı bir heyecanla canlandı. Sonra sarsıntı kesildi ve kürenin içindeki ışık sanki çiçek yapraklarıymış gibi büküldü. Şimdi kürenin içinde pembemsi bir gölge vardı... Ve üç atlı gölgelerin arasından çıktı. Büyücü önce onların küreyi getiren adamlar olduklarını sandı. Jonas ve diğerleri. Ama hayır, bunlar daha gençtiler. Yirmi beşinde olan Depape'den bile daha genç. Üçlünün sağındaki atlının eyer kaşına bir kuşun kafatası geçirilmişti. Bu garip ama gerçekti.
Sonra sağdaki ve soldaki iki genç kayboldu. Kürenin gücüyle nasıl olduysa karanlıklara karıştılar. Geride ortadaki genç kaldı. Cadı onun kot pantolon ve bot giymiş olduğunu farketti. Başındaki yassı kenarlı şapka yüzünün üst yarısını gizliyordu. Atın üzerinde rahatça oturuyordu. Kadının ilk korkulu düşüncesi, bir silahşor oldu. İç Baronluklar'dan doğuya geliyor. Hatta belki de Gilead'dan! Ama atlının çocuk denecek yaşta olduğunu anlaması için yüzünün üst yarısını görmesine gerek yoktu. Kalçalarının üzerinde tabanca olmadığını görmesi de. Ama cadı yine de delikanlının silahsız geldiğini sanmıyordu. Biraz daha iyi görebilseydi...
Büyücü küreyi burnunun ucuna doğru yaklaştırdı, "Daha yakına, hayatım! Daha da yakına!"
Ne beklediğini kendi de bilmiyordu. Belki de hiçbir şey. Ama cam kürenin içindeki karanlıkta atlı daha yaklaştı. Yüzer gibi. Sanki atla binicisi suyun altındalardı. Yaşlı kadın delikanlının sırtında bir ok kılıfı olduğunu gördü. Önündeki eyer kaşındaysa kurukafa değil, kısa bir yay vardı. Eyerin sağ tarafında, bir silahşorun kılıflı tüfeğini taşıyacağı yerden bir mızrağın tüylü ucu gözüküyordu. Bu genç Eskiler'den değildi. Suratı onlarınkine hiç benzemiyordu... Ama yaşlı kadın onun Dış Kavis'ten olduğunu da sanmıyordu.
İhtiyar cadı, "Sen kimsin, çocuk," diye sordu. "Ve ben seni nasıl tanıyacağım? Şapkanı iyice aşağıya çektiğin için o lanet olasıca gözlerini göremiyorum. Evet şapkanı çok aşağıya çekmişsin! Belki seni atından tanırım... ya da belki de... Çekil başımdan, Musty! Neden beni bu kadar rahatsız ediyorsun? Öfff!"
Kedi gözetleme yerinden dönmüş, kadının şişmiş ayak bileklerinin arasında dolaşıp ona sürtünüyordu. Hırıltısından daha da boğuk bir sesle miyavlıyordu... İhtiyar ona tekme atınca Musty çevik bir hareketle kaçtı... Sonra tekrar yaklaşarak ayın ışıldattığı gözleriyle ona baktı. Ö yumuşak boğuk sesiyle bağırdı.
Rhea hayvanı yine tekmeledi. Bu dâ ilki kadar etkisiz oldu. Büyücü tekrar cam küreye baktı. At ve o ilginç binicisi gözden kaybolmuştu. Pembemsi ışık da öyle. Şimdi ihtiyarın elindeki ölü bir cam küreydi ve sadece aydan ödünç aldığı ışığı yansıtıyordu.
Rüzgâr sertleşerek kadının giysisini harap olmuş vücuduna yapıştırdı. Musty hanımının tekmelerine aldırmayarak öne atıldı ve onun bileklerine sarıldı. Durmadan da ona doğru miyavlıyordu.
"İşte, yaptığını gördün mü, hastalık yuvası, pire torbası? İçindeki ışık söndü! Tam da ben..."
Sonra kulübesine çıkan araba yolundan gelen sesi duydu. Rhea Musty'nin neden öyle davrandığını anladı. Duyduğu bir şarkıydı. O kızın sesi. Erken gelmişti kız.
Büyücü korkunç bir biçimde yüzünü buruşturarak eğildi ve cam küreyi tekrar kutusuna koydu. Gafil avlanmaktan hiç hoşlanmazdı. Ve aşağıdaki o küçük hanım da bunun cezasını çekecekti. Kutunun içine kapitone kumaş geçirilmişti. Küre tam yerine oturdu. Lord hazretlerinin kabına oturtulan bir yumurta gibi. Tepenin aşağısından hâlâ o şarkı söyleyen kızın sesi geliyordu. Daha da yaklaşmıştı. (Lanet olasıca rüzgâr ters yönden esiyordu. Yoksa kızın sesini daha önce duyacaktı.).
"Aşk, ah, kayıtsız aşk. Kayıtsız aşkın ne yaptığını göremiyor musun?"
Cadı, "Sana kayıtsız aşkın ne olduğunu öğretirim, bakire dişi köpek," diye söylendi. Kollarının altından yükselen ekşi ter kokusunu duyabiliyordu. Ama bacaklarının arasındaki o canlılık kaybolmuştu. "Sana ihtiyar Rhea'ya erkenden gelmenin neye malolacağını göstereceğim! Tabii ya!"
Parmaklarını önündeki kutunun kilidine sürdü ama kilit kapanmadı. Yaşlı kadın kilidi fazla telaşla açtığını ve "dokunuş"tan yararlandığı zaman içindeki bir şeyi kırdığını düşündü. O göz ve cümle sanki onunla alay ediyordu. "BENİ AÇANI GÖRÜYORUM." Kilidi bir anda onarabilirdi. Ama şu anda bu kadarcık bile zamanı yoktu.
Cadı sızlanır gibi, "Baş belası yaratık," diye homurdandı. Başını bir an yaklaşan sese "doğru kaldırdı. (Tanrılar! Kız gelmişti bile. Üstelik de söylenenden kırk beş dakika önce!) Rhea kutunun kapağını kalbi sızlayarak kapattı. Çünkü cam küre yeniden canlanmaya başlıyor, içine yine o gül rengi ışık doluyordu. Ama artık bakmak ya da hayal kurmak için zamanı yoktu. Bunu belki daha sonra yapabilirdi. Thorin'in o uygunsuz yaşlılık ihtirasının odak noktası gittikten sonra.
Büyücü kendi kendini uyardı. Kıza çok kötü bir şey yapmamak için kendini tutmalısın. Unutma, o Thorin yüzünden burada. Hamile kalan ve evlenme feryatlarına sevgilisinin aldırmadığı o deneyimsiz kızlardan değil. Bütün bunlar Thorin'in başının altından çıktı. O kargaya benzeyen yaşlı karısı uyuduktan sonra kendi kendini tatmin ediyor herhalde!

Evet, suç Thorin'de! Ama eski yasa onu destekliyor ve adamın gücü de var. Bundan başka kutudaki şey onunla ilgili. Jonas küreye baktığımı... onu kullandığımı öğrenirse...
Evet, ama böyle korkulacak bir ihtimal yoktu. Bir şey sendeyse yüzde doksan onun sahibi de sayılırdın. Öyle değil mi?
Yaşlı Kadın kutuyu koltuğunun altına sıkıştırdı. Diğer eliyle eteklerini toplayarak keçi yolundan kulübesine doğru koştu. Gerektiği zaman hâlâ koşabiliyordu. Evet. Ama pek az kimse buna inanırdı.
Musty de peşindeydi. Çatal uçlu kuyruğunu kaldırmış koşuyor, o fazla iki bacağı ayışığında kalkıp iniyordu.

2. Dürüstlüğün Kanıtlanması

Rhea kulübesine dalarak sönükleşen ateşin önünden geçti. Küçücük yatak odasının kapısında durdu. Telaşla parmaklarını saçlarının arasına soktu. O dişi köpek onu kulübenin dışında görmemişti. Yoksa azgın kedilerinkine benzeyen sesi kesilirdi. Ya da hiç olmazsa hafiflerdi. Bu da iyi bir şeydi. Ama o lanet olasıca gizli yeri kendiliğinden kapanmıştı. Bu da kötüydü. Rhea'nın çukuru açmak için zamanı yoktu. Kadın yatağa koştu. Yere diz çökerek kutuyu karyolanın altındaki koyu gölgelerin arasına itti.
Evet, bu işe yarayacaktı. Susy Greengown gidinceye kadar pekâlâ da işe yarayacaktı. Rhea ağzının sağ yanıyla gülümsedi. (Sol yanı genellikle donmuş gibiydi.) Ayağa kalkarak üzerini süpürdü ve o geceki ikinci konuğunu karşılamak için ilerledi.
Geride kutunun kilitlenmemiş olan kapağı açıldı. Aralık iki santim kadar bile değildi. Ama bu çakıp sönen gül rengi ışığın incecik bir ışınının dışarı sızması için yeterliydi.
Susan Delgado büyücünün kulübesinden kırk metre kadar ötede durdu. Kolları ve ensesindeki terler buz gibi kesildi. Görmek için geldiği o yaşlı kadının tepeden inen yolun sonunu koşarak aştığını mı görmüştü? Öyle sanıyordu.
Şarkını yarıda kesme, dedi kendi kendine. Yaşlı bir kadın böyle telaşla koştu mu kendisini görmelerini istemiyor demektir. Şarkını kesersen onu farkettiğini anlar.
Susan bir an yine de şarkı söylemekten vazgeçmeyi düşündü. Hafızası şaşkın bir yaratık gibi birdenbire duraklayacak ve tâ çocukluğundan beri söylediği eski şarkının diğer dizelerini ona fısıldamayacaktı. Ama sonra sözleri hatırladı ve şarkısına devam etti. Yürümeye de.
"Bir zamanlar hiç derdim yoktu.
Evet, bir zamanlar hiç derdim yoktu.
Ama şimdi aşkım benden uzaklaştı.
Ve ıstırap kalbime yerleşti."
Belki böyle bir gece için kötü bir şarkıydı. Ama Susan'ın kalbi aklının düşündüğüne ya da istediğine pek aldırmıyor, kendi bildiğini okuyordu. Her zaman böyleydi bu. Kız ayışığında dolaştığı için korkuyordu. Böyle zamanlarda kurt adamların ortalıkta dolaştıkları söylenirdi. Kendisine verilen görev de onu korkutuyordu. Ancak Hambry'den çıkan Büyük Yol'a varınca kalbi ondan koşmasını istemiş, Susan da koşmuştu. Öpen Ay'ın ışıkları altında eteklerini dizlerinin üzerine kadar çekerek bir midilli gibi dörtnala gitmişti. Gölgesi de onun yanında koşmuştu. Kız bir buçuk kilometreyi aşmıştı. Belki de daha fazlasını. Vücudundaki her kas titriyor ve ciğerine çektiği hava ısıtılmış tatlı bir sıvıya benziyordu. Susan bu uğursuz tepeye çıkan patikaya ulaştığında şarkı söylemeye başlamıştı. Çünkü böyle yapmasını ondan kalbi istemişti. Susan bunun pek de fena bir fikir olmadığını düşünüyordu. Hiç olmazsa böylece o en kötü can sıkıntısından kurtulmuştu. Şarkı söylemek en azından bu kadar işe yarıyordu.
Kız, "Kaygısız Aşk" şarkısının ara namesini söyleyerek yolun sonuna doğru gitti. Açık kapıdan verandaya düşen sönük ışığa çıktığı zaman gölgelerin arasından sert bir ses yükseldi. "Ulumayı kes, küçük hanım! Sen şarkı söylerken sanki beynime balık oltaları saplanıyor."
Susan'a bütün yaşamı boyunca sesinin oldukça güzel olduğu söylenmişti. Büyükannesinden bir armağandı bu. Kız utanarak hemen sustu. Ellerini önlüğünün üzerinde birbirine kenetleyerek verandada durdu. Önlüğün altına en güzel ikinci elbisesini giymişti. (Zaten iki giysisi vardı.) Kumaşın altında kalbi hızla gümbürdeyerek atıyordu.
Önce kapıda bir kedi belirdi. İki yanından fazla bacakları kızartma Çatalı gibi uzanan iğrenç bir yaratık. Kedi başını kaldırarak Susan'a baktı. Sanki onu tartıyordu. Sonra yüzünü buruşturdu ve suratında tuhaf, insanca bir ifade belirdi: horgörü. Kedi Susan'a tısladı, sonra hızla koşarak karanlıklarda kayboldu.
Susan, eh, sana da iyi akşamlar, diye düşündü.
Onu. görmesi için yolladıkları yaşlı kadın kapıya çıktı. O da yine Susan'ı aşağılarcasına tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra da geri çekildi. "İçeri gir. Ve kapıyı sıkıca kapatmayı da unutma. Gördüğün gibi rüzgâr kapıyı açıyor."
Susan kulübeye girdi. Kapıyı kapatıp bu pis kokulu odada yaşlı kadınla kalmak istemiyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Tereddüt her zaman bir kusur sayılırdı. Babası böyle söylerdi hep. Konu ister toplama-çıkarma, ister ambardaki danslarda elleri fazla cüretlenen delikanlılarla nasıl başa çıkılacağı olsun. Susan kapıyı sıkıca kapattı ve kilidin tıkırtısını duydu.
İhtiyar kadın, "Ve işte buradasın," diyerek pek memnun olmuş gibi korkunç bir ifadeyle sırıttı. Bu, cesur bir kızın bile küçükken odasında anlatılan hikâyeleri hatırlamasına neden olacak bir sırıtıştı. Kocakarıların kış akşamları anlattıkları seyrek sivri dişli cadılar ve içlerinde kurbağa yeşili bir sıvının kaynadığı kazanlarla ilgili hikâyeleri. Bu odada ocakta kazan kaynamıyordu. (Zaten Susan'a göre ateş de pek cansızdı.) Ama kız bazen ocakta içlerindekini aklına bile getirmemesi gereken kazanlar kaynadığını tahmin ediyordu. Bu kadının bir cadı olduğu kesindi. Susan peşinde biçimsiz

kediyle kulübesine daldığı an onun rol yaptığını, Rhea'nın yaşlı bir hanımefendi olmadığını anlamıştı. İnsan bunun kokusunu alıyordu adeta. Yaşlı cadının derisinden yükselen pis kokuya benzeyen bir şeydi bu.
Susan, "Evet," dedi gülümseyerek. Neşeli, korkusuzca bir tavırla gülümsemeye çalışmıştı. "İşte buradayım."
"Ve erken geldin, tatlım. Evet, erken geldin. Heh!"
"Yolun yarısını koşarak aştım. Galiba ay kanıma işledi. Babam olsaydı böyle derdi."
Yaşlı kadının iğrenç gülüşü iyice yayıldı. Susan yılanbalıklarının öldükten sonra ve tencereye atılmadan önce ağızlarının böyle gülümser gibi gerildiğini düşündü. Cadı, "Evet," dedi. "Ama o öldü. Öleli beş yıl oldu. Kırmızı saçlı, sakallı Pat Delgado. Onu kendi atı çiğneyip öldürdü. Kulaklarında kırılan kemiklerin çatırtısı, yolun sonundaki açıklığa sürüklendi. Evet ya!"
Susan'ın. neşeli gülümseyişi tokat yemişcesine yüzünden silindi. Gözleri akmayan yaşlarla yandı. Babasının adının her söylenişinde içinden hemen ağlamak geliyordu. Ama gözyaşlarının akmasına izin vermeyecekti. Bu kalpsiz yaşlı karganın karşısında bunu yapmayacaktı.
İfadesiz bir sesle, "işimizi çabucak yapalım," dedi. Her zamanki neşeli, keyifli sesine benzemiyordu. Onunki genellikle eğlenceye hazır birinin sesiydi. Ama o Pat Delgado'nun kızıydı. Batı yakasında çalışan en iyi sürücünün kızı. Babasının yüzünü çok iyi hatırlıyordu. Gerekirse daha güçlü bir insan gibi davranabilirdi. Yaşlı kadın onu olabildiğince derinden yaralamaya çalışmıştı. Cadı çabalarında başarılı olduğunu gördükçe daha da ileri gidecekti.
Büyücü kurnazlık dolu gözleriyle Susan'ı süzüyordu. Şiş eklemli ellerini kalçasına dayamıştı. Kedisi ayak bileklerine sarılıp duruyordu. İhtiyar cadının gözleri akıyordu. Susan bu gözlerin kedininkiler gibi grimsi yeşil olduğunu farketti. Bunun nasıl iğrenç bir büyü olduğunu kendi kendine sordu. Gözlerini yere dikmeyi çok çok istiyor ama yapmıyordu. İnsanın korkması normaldi. Ama bunu belli etmek her zaman doğru olmazdı.
Rhea sonunda, "Bana küstahça bakıyorsun, küçük hanım," dedi. Tebessümü kayboluyor, yerini somurtkan bir ifade alıyordu. Kaşları çatılmaya başlamıştı.
Susan sakin sakin, "Hayır, yaşlı ana," diye cevap verdi. "Ben sadece sana işi için gelen ve bunu bitirip gitmek isteyen biri gibi bakıyorum. Buraya Mejis Belediye Başkanı ve babamın kardeşi Cordelia Hala istediği için geldim. Sevgili babamın kızkardeşi istediği için. Ve ben sevgili babamın aleyhinde sözler söylenmesine izin veremem."
"Ben özü sözü doğru biriyim." Yaşlı kadın bu konuyu kapatıyormuş gibi konuşmuştu ama sesinde kölece bir yaltaklanma da vardı. Susan buna önem vermedi. Herhalde bu yaratık yaşamı boyunca bu ses tonuyla konuşmuştu. Böylesi artık onun için soluk almak kadar doğal olmalıydı. "Ben uzun süre yalnız yaşadım. Kendimden başka hanım yoktu. Ve konuşmaya başladığım zaman dilimi tutamıyorum."
"O halde bazen konuşmaya başlamaktan vazgeçmen çok daha iyi olacak."
Cadının gözlerinde kötü bir pırıltı belirdi. "Sen de dilini tut, küçük kız. Yoksa o dil ağzının içinde ölür. Orada çürür ve Belediye Başkanı da kokuyu duyduğu zaman seni öpmekten kaçınır. Evet, bu ayın altında bile."
Susan'ın kalbi keder ve hayretle doldu. Buraya bir tek amaçla gelmişti. İşi olabildiğince çabuk bitirmek için. Fazla açıklanmayan bir tören acı ve kesinlikle utanç verici bir şey olacaktı. Ve şimdi bu yaşlı kadın ona çok belirgin, çıplak bir nefretle bakıyordu. Neden her şey birdenbire böyle tersine dönmüştü? Yoksa büyücüler her zaman böyle mi davranırlardı?
Susan birdenbire, "Bu işe kötü başladık, hanım," diye mırıldandı. "Yeniden başlayabilir miyiz?" Elini uzattı.
Cadı şaşaladı. Ama yine de elini uzatarak kızınkine çabucak dokundu. Parmaklarının kırışık uçlarını karşısında duran güzel tenli pırıl pırıl yüzlü, uzun saçlarını örerek arkasına bırakmış olan on altı yaşındaki kızın kısa tırnaklı parmaklarına sürdü. Dokunuşu kısa sürdü ama Susan yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Yaşlı kadının parmakları bir ölününkiler kadar soğuktu. Susan daha önce de buz gibi parmaklara dokunmuştu. (Cord hâlâ bazen, "Soğuk parmaklar sıcak kalp," derdi.) Asıl iğrenç olan dokuydu. Cadının soğuk eti sünger gibiydi ve kemiklerinin üzerinden sarkıyordu. Sanki elin sahibi boğulmuş ve uzun süre bir gölcükte kalmıştı.
Yaşlı kadın, "Hayır," dedi. "Yeniden başlamak olmaz. Ama belki başladığımızdan daha iyi bir biçimde devam ederiz. Belediye Başkanı gibi güçlü bir dostun var. Ve ben onun bana düşman olmasını istemem." .
Susan hiç olmazsa dürüst, diye düşündü, sonra da kendi kendine güldü. Bu cadı ancak çok gerekli olduğu zaman dürüst davranır. Ama her şey ona kalırsa, onun isteklerine bırakılırsa o zaman her konuda yalan söyler. Hatta Hasat zamanı kuşların uçuşu gibi konularında bile.
"Beklediğim saatten daha önce geldin ve beni kızdırdın. Gerçekten. Bana bir şey getirdin mi, küçük hanım? Getirdiğinden eminim!" Gözleri yine parlamaya başlamıştı ama bu kez neden öfke değildi.
Susan önlüğünün altına uzanarak elini cebine soktu. (Bu cehennemin bucağındaki ıssız yere gelirken önlük takmak budalaca bir şeydi. Ama töreler bunu emrediyordu.) Kızın cebinde kolayca kaybolmaması için sicimle bağlanmış bir kese vardı. (Örneğin, ayışığında içinden birdenbire koşmak gelen genç kızlar keseyi düşürebilirlerdi.) Susan sicimi kopararak keseyi çıkardı. Cadının uzattığı avucuna bıraktı, kadının eli öyle aşınmıştı ki, avucundaki çizgiler iyice belirsizleşmişti. Susan, Rhea'ya tekrar dokunmamaya dikkat etti... Ama yaşlı kadın ona yine dokunacaktı. Hem de biraz sonra.
Rhea, "Titremene neden olan rüzgârın uğultusu mu?" diye sordu. Susan aslında kadının bütün dikkatini keseye verdiğinin farkındaydı, parmaklarını hızla oynatarak kesenin ağzındaki düğümü çözmeye çalışıyordu.
"Evet, rüzgârın uğultusu."

"Ve öyle olması da gerekir. Rüzgârda duyduğun ölülerin sesleridir. Çığlık atmalarının nedeni de pişmanlık duymalarıdır. Ah!"
Düğüm açılmıştı. Yaşlı kadın kesenin ağzını açarak içindeki iki altını avucuna aldı. Bunlar beceriksizce dökülmüş kaba saba şeylerdi. Kuşaklar boyunca kimse bu işi yapmamıştı. Ama altınlar ağırdı. Üzerlerine oyulmuş olan kartallar da bayağı etkileyiciydi. Rhea altınlardan birini ağzına götürdü. Dudakları gerildi ve ağzındaki iğrenç birkaç diş ortaya çıktı. Cadı altını ısırdı. Sonra da paranın üzerinde kalan hafif diş izlerine dikkatle, uzun uzun baktı. Sonra parmaklarını bükerek altınları avucuna sıkıca hapsetti.
Rhea dikkatini altınlara verdiği sırada Susan açık kapıdan sola doğru baktı. Büyücünün yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere doğru. Ve orada garip, şaşırtıcı bir şey gördü: karyolanın altından süzülen bir ışık. Çakıp sönen pembe ışık galiba bir tür kutudan çıkıyordu. Tabii Susan pek emin değildi ama...
Cadı başını kaldırıp ona bakarken Susan da gözlerini telaşla odanın bir köşesine kaydırdı. Oradaki bir çengelden içinde üç dört acayip beyaz meyve olan bir ağ sarkıyordu. Sonra yaşlı kadın kımıldandı ve duvarın o kısmına vuran dev gölgesi ağır ağır dans eder gibi oradan uzaklaştı. Susan da o zaman ağdakilerin meyve olmadığını anladı. Kurukafalardı onlar. Kızın midesi bulandı.
"Ateşin canlandırılması gerekiyor, küçük hanım. Evin yan tarafına git ve kucak dolusu odun getir. Şöyle kalınca kütükler gerekiyor. Onları taşıyamayacağını söyleyip sızlanma. Boylu boslu, güçlü kuvvete bir kızsın. Gerçekten."
Susan ev işleri konusunda sızlanmayı altına işemesi sona erdiği günlerde bırakmıştı. Ama sesini çıkarmadı... Ancak Rhea'ya, sana altın getiren her insanın odun taşımasını istiyor musun, diye sormayı düşünmedi değil. Aslında buna aldırdığı yoktu. Kulübenin pis kokusundan sonra dışardaki temiz hava ona şarap gibi gelecekti.
Kız kapıya yaklaşırken ayağı sıcak ve yumuşak bir şeye çarptı
Kedi ciyak ciyak bağırdı. Susan sendeledi, az kalsın düşüyordu. Yaşlı kadın boğulurmuş gibi sesler çıkardı. Kız sonunda onun kahkaha attığını anladı.
"Benim küçük sevgilim Musty'ye dikkat et. Çok kurnazdır o. İnsanın ayağına takılır. Gerçekten. Heh heh!" Büyücü tekrar gülmeye başladı.
Kedi başını kaldırarak Susan'a baktı. Kulakları başına yapışmış, grimsi yeşil gözleri irileşmişti. Kıza tısladı. Susan da ona. Kız o ana kadar böyle bir şey yapacağının farkında bile değildi. Musty'nin suratında beliren hayret, o aşağılama ifadesi korkunç bir biçimde insanlarınkini andırıyordu. Şaşkınlığı gülünçtü de. Kedi dönüp Rhea'nın yatak odasına kaçtı. Çatal uçlu kuyruğunu sallayıp duruyordu. Susan odun getirmek için dışarı çıktı. Daha şimdiden buraya geleli bin yıl geçmiş gibi bir duyguya kapılmıştı. Ve eve gitmek için bir bin yıl daha bekleyecekti herhalde.
Dışarda hava Susan'ın umduğu gibi taptazeydi. Hatta belki eskisinden de taze. Kız bir an verandada durup havayı içine çekti. Ciğerlerini temizlemeye çalışıyordu... Kafasını da.
Susan beş defa derin derin soluk aldıktan sonra evin köşesini dönerek yana doğru gitti... Ama yanlış tarafa gelmişti galiba. Çünkü orada odun yığını yoktu. Burada duvarda sadece dapdar bir pencere vardı. Hiç de hoş gözükmeyen sağlam bir sarmaşığın dallarının arasına yarı gömülmüştü. Pencere evin arkasındaydı. Herhalde ihtiyar kadının yatak odasının penceresiydi.
Oraya bakma. Karyolanın altında ne varsa, bu senin üzerine vazife değil. Ve cadı seni yakalarsa...
Ama kız kendi kendini uyarmasına rağmen yine de pencereye giderek içeriye baktı.
İhtiyar cadı o tarafa doğru baksa bile domuz-sarmaşıklarının arasından Susan'ın yüzünü göremezdi. Rhea da zaten o yana doğru dönmedi. Büyücü dizüstü çökmüş, keseyi dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Karyolanın altına doğru uzanıyordu.
Yaşlı kadın bir kutuyu çıkarıp aralık olan kapağını açtı. Yumuşak pembe bir ışık suratını aydınlattı. Susan soluğunu tuttu. Rhea'nın yüzü bir an bir genç kızınkine dönüştü. Ama bu yüzde gençlikle birlikte zalimlik de vardı. Bütün yanlış şeyleri, yanlış nedenlerle öğrenmek isteyen dikkafalı bir çocuğun suratıydı bu. Belki de yaşlı cadı gençliğinde böyleydi. Işık bir tür cam bir toptan yayılıyordu.
İhtiyar kadın bir süre cam küreye baktı. Gözleri irileşmişti, büyülenmiş gibiydi. Dudakları cam topla konuşuyormuş, hatta ona şarkı söylüyormuş gibi kıpırdıyordu. Sicimini dişlerinin arasına sıkıştırdığı, Susan'ın kentten getirdiği kese de o konuşurken aşağı yukarı oynuyordu. Sonra büyücü müthiş bir çaba harcayarak kutuyu kapattı. Ve ışık da görünmez oldu. Susan rahatladı. Nedense bu ışığın hoşuna gitmeyen bir yanı vardı.
Yaşlı kadın avucunu çukurlaştırarak kapağın ortasındaki gümüş kilidin üzerine kapattı. Parmaklarının arasından bir an kızıl ışınlar fışkırdı. O arada kese hâlâ ağzından sarkıyordu. Büyücü sonra kutuyu karyolanın üzerine bıraktı. Yine diz çökerek ellerini karyolanın kenarının hemen altında, toprağın üzerinde dolaştırmaya başladı. Yere sadece avuçlarını sürmesine rağmen toprakta sivri bir şey kullanıyormuş gibi çizgiler belirdi. Bu çizgiler koyulaşarak çukurlaştı.
Odun, Susan! O kendine gelip senin dışarda ne kadar kaldığını farketmeden odunları al. Babanın adına!
Susan elbisesinin eteklerini beline kadar topladı, içeri girdiği zaman yaşlı kadının giysilerine toprak ya da yapraklar yapışmış olduğunu görmesini istemiyordu. Bu tür lekelerin doğuracağı soruları cevaplamayı da. Kız pencerenin altından sürünerek uzaklaştı. Uzun paçalı beyaz külotu ayışığında parlıyordu. Susan pencereden uzaklaşır uzaklaşmaz ayağa fırladı ve telaşla sessizce kulübenin diğer tarafına gitti.
Odun yığınının üzerine küflenmiş, pis kokulu bir deri örtülmüştü. Hemen altı tane iri odunu aldı. Kucağında onlarla evin ön tarafına doğru gitti.

Kütükleri düşürmeden kapıdan girebilmek için yan döndü. Yaşlı kadın büyük odaya gelmişti. Sıkıntılı sıkıntılı ocağa bakıyordu. Orada sadece korlar kalmıştı artık. Kese ise ortada yoktu.
Rhea, "Bu iş fazla uzun sürdü, küçük hanım," dedi. Sanki Susan'ı hiç önemsemiyormuş gibi hâlâ ocağa bakıyordu... Giysisinin kirli eteğinin altında tek ayağını yere vuruyordu, kaşları da çatılmıştı.
Susan odada ilerledi. Kucağındaki odunların üzerinden bakmaya çalışıyordu. Kedinin ona takılması için yakında bir yerde yattığını görseydi buna hiç şaşmayacaktı. Susan, "Bir örümcek gördüm," dedi. "Kaçırmak için önlüğümü ona doğru salladım. Örümceklerin görünüşünden nefret ediyorum. Gerçekten."
Rhea yine ağzının bir yanıyla acayip acayip güldü. "Yakında daha da hoşuna gitmeyecek bir şey göreceksin. Thorin'in organından söz ediyorum. Heh heh! Bir dakika, kız. Tanrılar! Bayramda ateş yakmaya yetecek kadar odun getirmişsin!"
Rhea, Susan'ın kucağındaki yığından kalın iki kütüğü alıp kayıtsızca ocağa attı. Korlar ocağın homurdanır gibi sesler çıkaran karanlık bacasına doğru helezonlar çizerek yükseldi. Susan, işte ateşten geri kalan korları da etrafa saçtın, seni gülünç ihtiyar, diye düşündü. Şimdi ateşi yeniden yakmak zorunda kalacaksın. Sonra Rhea elini ocağa uzatarak parmaklarını açtı. Gırtlağından yükselen boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandı. Ve kütükler sanki gazyağına batırılmış gibi alev aldı.
Büyücü, "Geri kalanları şuraya koy," diyerek odun tenekesini işaret etti. "Kabukları etrafa saçmamaya dikkat et, küçük hanım."
Susan, ah, dedi kendi kendine. Bu tertemiz, derli toplu odayı hiç kirletir miyim? Neredeyse gülecekti. Kendini tutmak için yanaklarının içlerini dişledi.
Ama galiba Rhea bunu sezmişti. Susan doğrulduğu zaman kadın ona bilgiçce, aksi bir tavırla bakıyordu.
"Pekâlâ, kızım. İşimizi görelim de olsun bitsin. Buraya neden geldiğini biliyor musun?"
Susan, "Buraya Belediye Başkanı Thorin istediği için geldim," diye cevapladı. Ama aslında bunun gerçek bir cevap olmadığını biliyordu.
Büyük korkuyordu. Pencereden baktığı ve cadının cam küreye şarkı söylediğini gördüğü andakinden daha da fazla korkuyordu. "Başkanın karısı kısır. Onun için zamanı geçmeden bir oğlu olmasını istiyor..."
"Haydi ordan! Kes bu palavraları, bu iç bayıltıcı güzel sözleri. O yanında genç bir kız olmasını istiyor. Bir oğlu olursa ne âlâ, pek güzel. Onu okul çağına gelinceye kadar bakıp büyütmen için sana verecek. Ama ondan sonra da oğlunu bir daha göremeyeceksin. Eğer kız doğurursan herhalde Thorin onu alıp yeni adamına verir. Hani şu kız saçlı, topal gence. Ona kızı en yakındaki.hayvanların su içtiği yalakta boğmasını söyler."
Şok geçiren Susan ihtiyar kadına bakakaldı.
Cadı onun bu bakışlarını farkederek güldü. "Gerçeği duymak hoşuna gitmedi, değil mi? Zaten çok az kişinin hoşuna gider. Ama neyse... Halan çok kurnaz bir kadın. Her zaman öyleydi ya. Thorin'den ve Thorin'in hazinesinden iyi yararlanıyor. Gördüğün altınların hiçbiri benim değil. Eğer dikkatli davranmazsan senin de olmayacak. Heh heh! Şu giysini çıkar bakalım!"
Kız az kalsın, "Hayır, çıkarmayacağım," diyecekti. Ama sonra ne olacaktı? Cadı onu kulübeden kovacaktı. (Hem de geldiği gibi. Şansı yardım ederse büyücü onu bir kertenkele ya da sıçrayan bir kurbağaya döndürmeyecekti.) Onu batıya yollarlardı. Buraya getirdiği iki altını bile olmadan. Ve bu sadece işin küçük bir bölümüydü. Ama önemli olan şuydu: Söz vermişti. Önce karşı koymuştu. Ama sonra Cord Hala ona babasının adını hatırlatmıştı. Susan da boyun eğmişti o zaman. Hep böyle yapıyordu. Zaten bir seçeneği de yoktu. Seçeneğin yoksa tereddüt bir suç sayılırdı.
Susan küçük ağaç kabuğu parçalarının yapışmış olduğu önlüğünü süpürdü. Sonra bağlarını çözerek çıkardı. Katlayıp ocağın yakınındaki küçük, pis bir pufun üzerine koydu. Elbisesinin düğmelerini beline kadar açtı. Giysiyi omuzlarından indirdi ve yana doğru bir adım atarak yere düşmüş olan giysinin içinden çıktı. Elbiseyi de katlayıp önlüğün üzerine bıraktı. Cöos'lu Rhea'nın ocaktan yükselen alevlerin ışığında kendisini dikkatle süzmesine aldırmamaya çalışıyordu.
Kedi salınarak yaklaştı. Fazla iki bacağı sallanıyordu. Hayvan Rhea'nın ayaklarının dibine oturdu. Dışarda rüzgâr uğulduyordu. Ocağın önü sıcaktı ama Susan.yine de üşüyordu. Sanki o rüzgâr içine girmişti.
"Çabuk ol, kız! Babanın adına!"
Susan gömleğini çıkararak katladı ve onu da yine elbisesinin üzerine yerleştirdi. Ateş dizlerinin arkasındaki nazik kıvrımları ve bacaklarının üstlerini sıcak turuncu bir ışıkla boyadı.
Yaşlı cadı, "Hâlâ çıplak değilsin," dedi gülerek. "Ne de kibarız değil mi? Ah, evet, çok naziğiz! O donu da çıkar, kız. Anandan doğduğun gibi olmalısın! Ama açıkçası Hart Thorin gibilerin hoşuna gidecek fazla bir şeyin de yok. Öyle değil mi? Heh Heh!"
Kâbus görüyormuş gibi bir duyguya kapılan Susan büyücünün dediğini yaptı. Artık çırılçıplaktı. Kollarını kavuşturması gülünç gözüküyordu. Kız kollarını indirdi.
Yaşlı kadın, "Boşuna Thorin seni istemiyor," dedi. "Çok güzelsin. Gerçekten. Öyle değil mi, Musty?"
Kedi miyavladı.
Rhea birdenbire, "Dizlerin çamurlanmış," diye homurdandı. "Nasıl oldu bu?"
Susan bir an müthiş bir paniğe kapıldı. Cadının penceresinin altından sürünerek geçmek için eteklerini toplamıştı... Ve işte bu yüzden şimdi başı beladaydı.
Sonra cevap dilinin ucunda beliriverdi ve oldukça sakin bir tavırla konuşmayı başardı. "Kulüben uzaktan gözüktüğü zaman korkuya kapıldım. Dua etmek için diz çöktüm. Ama elbisemin kirlenmemesi için eteklerimi topladım."

"Ah, bu bana çok dokundu! Kim benim gibilerin karşısına temiz giysilerle çıkmak ister? Ne kadar iyisin! Sen de aynı fikirde değil misin, Musty?"
Kedi yine miyavladı, sonra da ön pençelerinden birini yalamaya başladı.
Susan, "Haydi işine bak," dedi. "Sana ücretin verildi. Ben de tem edeceğim. Ama alayı kes artık."
"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun, kız."
Susan, "Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi. Yine akmayan yaşlar yüzünden gözleri yanmaya başlamıştı. Ama bu yaşların akmasına izin vermeyecekti. Vermeyecekti! "Bu konuda bir fikrim var. Ama Cord Hala'ya sorduğum zaman bana, 'Bu konuda eğitimini Rhea sağlayacak' dedi."
"Ah, ağzını o sözlerle kirletmek istemedi, demek? İyi ya. Bunun bir sakıncası yok. Rhea Teyzen, Cord Hala'nın söylemek istediği şeyi açıklamaktan kaçınacak kadar kibar değil. Senin hem vücut, hem de ruh bakımından bakire olduğunu anlamalıyım. Bundan emin olmalıyım, kız. Eskiler buna 'dürüstlüğün kanıtlanması' derlerdi. Bu bence uygun bir deyiş. Gerçekten. Bana yaklaş."
Susan öne doğru istemeye istemeye iki adım attı. Çıplak ayaklarının başparmakları neredeyse cadının terliklerine değecekti. Göğüsleri de kadının giysisine.
"Bir iblis ya da cin ruhunu kirletmiş olabilir. Bu da doğuracağın çocuğu lekeler. Ama böyle ilişkilerin izleri kalır. Çoğu zaman bu bir diş izidir. Başkaları da vardır... Ağzını aç!"
Susan bu emri yerine getirdi. İhtiyar kadın ona doğru eğildi. Pis kokusu o kadar keskindi ki, kızın midesi büzüldü. Soluğunu tutarak bu muayenenin çabuk sona ermesi için dua etti.
"Dilini çıkar."
Susan dilini çıkardı. "Şimdi soluklarını yüzüme doğru üfle."
Susan tuttuğu soluğunu verdi. Rhea kızın nefesini soludu. Bu arada neyse ki kafasını biraz geriye çekti. Çok yaklaştığı için kız onun saçlarının arasında bitlerin dolaştığını görmüştü.
Büyücü, "Evet, soluğun taze sayılır," diye mırıldandı. "Evet, miden de iyi. Şimdi arkanı dön."
Susan istenileni yaptı. Cadının parmaklarını sırtından aşağıya doğru indirdiğini hissetti. Yaşlı kadının parmaklarının uçları çamur kadar soğuktu. Kız bağırmamak için dudağını ısırdı.
Neyse ki bu iş uzun sürmedi... Ama Susan başka bir inceleme daha olmasından korkuyordu.
Büyücü kızın göğüslerine, göbeğine baktı. Sonra homurdanarak eteklerini tuttu ve yere diz çöktü. Susan'ın bacaklarının önce önlerin sonra da arkalarını muayene etti. Özellikle tendonların bulunduğu bileklere yakın olan kısımları inceledi.
"Sağ ayağını kaldır, kız."
Susan bu emri yerine getirirken korkuyla, çığlık atarmış gibi bağırdı. Rhea tırnağını ayak tabanının topuğuna kadar sürmüştü. Sonra aynı şeyi diğer ayağına da yaptı. Ayak parmaklarını ayırarak aralarına baktı.
"Şimdi sırada neyin olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.
Susan titrek bir sesle çabucak, "Evet," dedi.
"Kımıldama, kız. Diğer bakımlardan kabuğu soyulmuş bir söğüt dalı kadar temizsin. Şimdi sırada dürüstlüğün gerçekten kanıtlandığı yer var. Onun için hiç kımıldama!"
Susan gözlerini yumarak uçurumun kenarından koşan ataları düşündü. Aslında Baronluk'un atlarıydı. Onlardan Thorin'in Kâtibi ve Baronluk'un Demirbaş Bakanı Rimer sorumluydu. Ama hayvanlar bütün bunları bilmiyordu. Kendilerini özgür sanıyorlardı. Kafanın içinde özgür olduğun zaman başka şeylerin ne önemi vardı?
Kafamın içinde özgür olmalıyım. Uçurumun yanından koşan atlar kadar özgür. Bu kadının canımı yakmasına izin vermeyin! Lütfen onun canımı yakmasına izin vermeyin. Bana acı verirse o zaman da bunu uygun bir sessizlikle karşılamam için bana yardım edin!
Muayene sürüyordu.
Sonunda Susan, "Yapman için sana para verdikleri iş artık bitti sanırım," dedi. Sesi sertti.
Rhea'nın suratında korkunç bir ifade belirdi. "Seni küstah, cahil küçük kız! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Muayenenin ne zaman bittiğini ben bilirim. Ben, Cöos Büyücüsü! Ve..."
Yaşlı kadının dudakları bir köpeğinki gibi gerildi ve ağzındaki birkaç diş ortaya çıktı. Susan da büyücüyle başladıkları noktaya döndüklerini anladı. Yine birbirlerinin gözlerini oymaya hazırdılar.
"Seni küstah dişi encik, o zaman evimden elsiz ayaksız ve kör çıkarsın."
Susan, "Bunu yapabileceğinden eminim," diye homurdandı. "Ama her halde Thorin buna çok kızar!" Yaşamı boyunca ilk kez kendini korumak için bir erkeğin adını söylüyordu. Bundan utandı... Sanki küçülmüştü. Ama nedenini bilemiyordu. Sonuçta Thorin'le yatmaya ve onun çocuğunu dünyaya getirmeye razı olmuştu. Yine de utanmıştı işte.
Yaşlı kadın kıza bakakaldı. Kırışık yüzünün hatları titreşti. Sonra suratında sözümona bir gülümseme belirdi. Bu, cadının öfkeli ifadesinden daha kötüydü. Rhea oflaya puflaya ayağa kalktı. Susan da giyinmeye başladı.
"Evet, Thorin buna kızar. Belki de sen iyisini biliyorsun, küçük hanım. Ben acayip bir gece geçirdim... Genç ve temizsin. Güzelsin de. Evet, gerçekten güzelsin. Bu kuşku götürmeyecek bir şey. Saçlarını açtığın zaman güneş gibi ışıldıyorlar değil mi? Tabii Thorin için örgünü açacaksın..."
Susan cadının tavırlarını değiştirmesi için onu zorlamak istemiyordu. Ama ona bu dalkavukça iltifatları sürdürmesi için cesaret de veremezdi. Özellikle Rhea'nın sulanan gözlerindeki o nefretin farkında olduğu için. Üstelik kadının dokunuşlarını hâlâ hissediyor, sanki cildinin üzerinde hamamböcekleri dolaşıyordu. Hiç sesini çıkarmadan elbisesini giydi ve öndeki düğmeleri iliklemeye başladı.

Belki de Rhea, Susan'ın kafasından geçenleri okumuştu. Gülümsemekten vazgeçerek ciddi bir tavır takındı. Kız çok rahatladı o zaman.
"Neyse, neyse... Dürüst olduğunu kanıtladın. Artık giyinip gidebilirsin. Ama aramızda olanları sakın Thorin'e söyleme. Kadınların arasında geçen konuşmaların bir erkeğin kulağını rahatsız etmesi gereksizdir. Özellikle Thorin gibi önemli birinin kulağını." Ama bu sözleri söylerken Rhea'nın suratında yine bir an kızı aşağılıyormuş gibi bir ifade belirdi. Yaşlı kadın bunun farkında mıydı, yoksa değil miydi, Susan bunu bilmiyordu. "Anlaştık mı?"
Susan, buradan çıkıp uzaklaşayım, her şeye razıyım, diye düşündü.
"Dürüstlüğümü kanıtladığımı kabul ediyor musun?"
"Evet, Patrick'in kızı Susan. Ediyorum. Ama önemli olan beni söylediklerim değil. Şimdi... dur... Şurada... olacaktı..." Büyücü ocağın yukarsındaki rafı yokladı. Çatlak fincan tabaklarına dikilip iyice küçülmüş mumları oraya buraya itti. Önce bir gaz lambasını kaldırdı, sonra da pille çalışan bir elfenerini. Bir an dik dik bir çocuğun elle çizilmiş resmine baktı. Sonra onu da bir kenara bıraktı.
"Nerede... nerede... buuu... Hah, işte!"
Cadı kapağı işlenmiş bir not defterini kaptı. (Defterin kapağına eski tip yaldızlı harflerle CITGO yazılmıştı.) Rhea iyice küçülmüş bir kalemi aldı. Temiz bir sayfa bulmak için defteri karıştırdı. Ancak sonlarda istediğini buldu. Kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı. Sayfayı defterin yukarsındaki helezon biçimi telden kopartarak kâğıdı Susan'a uzattı. Kız alıp baktı. Kâğıda Susan'ın önce anlayamadığı bir sözcük yazılmıştı: DÖRÜT. Altında da bir sembol vardı.
Susan parmağını küçük şekle vurarak, "Bu nedir?" diye sordu.
"Rhea'nın işareti. Bu yöredeki altı Baronlukla da bu işareti tanırlar. Bu şekil kopya edilemez. Kâğıdı halana göster. Halan kâğıdı alıp Thorin'e kendisi göstermek isteyebilir. Ben onu iyi tanırım, ne ukala olduğunu da bilirim. Halan kâğıdı isterse, 'Olmaz,' dersin. 'Rhea bunu istemiyor. Kâğıt Cordelia'da kalamaz!' diyor."
"Ya kâğıdı Thorin isterse?"
Rhea önemsemediğini belirtmek için omzunu silkti. "İsterse kâğıt onda kalsın. Ya da kâğıdı yaksın veya onunla poposunu silsin. Bana vızgelir. Sen de buna aldırmamalısın. Çünkü başından beri dürüst bir kız olduğunu biliyordun. Gerçekten. Öyle değil mi?"
Susan, "Evet," der gibi başını salladı. Bir keresinde bir danstan sonra yürüyerek eve giderken bir delikanlının bir iki dakika için elini bluzunun içine sokmasına izin vermişti. Ama bu önemli değildi. Dürüst bir kızdı o. Hem de bu iğrenç yaratığın kastettiğinden çok daha fazla konuda.
"Ama o kâğıdı kaybetme. Tabii beni tekrar görmek ve aynı şeylere ikinci defa katlanmak istiyorsan o başka."
Susan kendi kendine, bunu düşünmek bile korkunç, dedi. Ve titrememeyi de başardı. Kâğıdı kesenin durduğu cebine koydu.
"Şimdi kapıya gel, küçük hanım." Cadı bir an Susan'ın kolunu kavrayacaktı ama sonra vazgeçti. İkisi yan yana kapıya gittiler. Birbirlerine değmemeye çalıştıkları için beceriksizce ilerliyorlardı. Rhea kapıda Susan'ın kolunu yakaladı. Sonra da diğer eliyle Cöos'un doruğunun yukarsındaki gümüş-ayı işaret etti.
"Öpen Ay," dedi. "Yazın tam ortası."
"Evet."
"Thorin seninle yatağında ya da bir saman yığınında veya bulaşıkhanede ya da herhangi bir yerde yatmayacak. Şeytan Ayı gökyüzünde belirip dolunay halini alıncaya kadar."
"Yani Hasat'a kadar." Buna daha üç ay vardı. Kıza bir ömür boyu gibi geldi. Kurtulduğuna çok sevindiğini belli etmemeye çalıştı. Thorin'in ertesi gece ay doğarken onu çağıracağını sanmıştı. Kör değildi ve adamın kendisine nasıl baktığının farkındaydı,
Rhea ise o sırada aya bakıyor ve galiba bir şeyi hesaplıyordu. Elini Susan'ın uzun saç örgüsüne uzatarak okşadı. Kız buna elinden geldiğince katlanmaya çalıştı. Tam artık dayanamayacağını düşündüğü sırada cadı elini çekti. Başını sallayarak, "Evet," dedi. "Sadece Hasat değil, gerçek 'fin de ano' da. Bayram Gecesi. Bunu Thorin'e söyle. Ona ancak Panayır Ateşi'nden sonra sana yaklaşabileceğini açıkla. Anlıyor musun?"
"Gerçek 'fin de ano', evet." Susan neredeyse sevincinden yerinde duramayacaktı.
Rhea, "Yeşil Kalp'teki ateş sönükleştiği ve kızıl elli erkeklerin sonuncusu da küle dönüştüğü zaman," dedi. "Ancak o zaman. O güne kadar olamaz. Bunu Thorin'e söylemelisin."
"Söylerim."
Cadı elini uzatarak tekrar Susan'ın saçını okşamaya başladı. Kız yine buna katlandı. Böyle bir müjdeden sonra başka türlü davranmak ayıp olur, diye düşünüyordu. "Bugünden sonra Hasat'a kadar olan süreyi düşünmeye ve kafanı bu konuya vermeye çalışarak geçir. Belediye Başkanı'nın istediği erkek çocuğu ona verebilmek için bütün gücünü topla... Belki de uçurumun kenarında atla dolaşır ve kızlık döneminin son çiçeklerini toplarsın. Anlıyor musun?"
"Evet." Susan bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim, sai."
Rhea bu sözcük bir iltifatmış ve bunu önemsemiyormuş gibi elim salladı. "Ama aramızda geçenlerden kimseye söz etme. Bu sadece bizi ilgilendiren bir konu."
"Söz etmem. Artık hepsi tamam mı?"
"Şey... Belki küçük bir şey daha var..." Rhea bunun gerçekten önemsiz bir şey olduğunu açıklamak için gülümsedi. Sonra sol elini Susan'ın gözlerinin hizasına doğru kaldırdı. Üç parmağını birleştirmiş, dördüncüsü açık duruyordu. Parmaklarının arasında gümüş bir madalyon ışıldıyordu. Sanki birdenbire ortaya çıkıvermişti. Kızın gözleri hemen

madalyona dikildi. Rhea gırtlağından çıkan boğuk bir sesle bir tek kelime söyleyinceye kadar. Sonra Susan'ın gözleri kapandı.
Rhea ayışığında verandada ayakta uyuyan kıza baktı. Madalyonu yeninin içine sokarken yüzündeki ciddi ifade kayboldu. (Parmakları yaşlı ve boğum boğumdu ama gerektiği zaman hızlı hareket edebiliyorlardı. Ah, evet!) Gözleri kısılan cadının suratında şimdi müthiş bir öfke vardı. "Demek beni bir tekmede ocağa atacaktın, kahpe? Her şeyi Thorin'e anlatacaktın?" Ama en kötüsü Susan'ın tehditleri ve küstahlığı değildi. En kötüsü Rhea ona dokunduğu zaman gerilerken yüzünde beliren tiksintiydi.
Kendini Rhea'dan üstün buluyordu. Onu kendisine layık görmüyordu. Herhalde Thorin'i de kendisine layık bulmuyordu. On altı yaşındaydı. Güzelim sarı saçları yüzünü çevrelemişti. Herhalde Thorin ellerini kızın saçlarının arasına sokmayı hayal ediyordu.
Büyücü kıza zarar veremezdi. Vermeyi çok istese de, kız bunu hak etmiş olsa da. Thorin hiçbir şey yapmasa bile o cam küreyi Rhea'dan alabilirdi. İşte kadın buna dayanamazdı. Hiç olmazsa şu ara. Onun için Rhea kıza zarar veremezdi. Ama Thorin'in zevk almasını engelleyebilirdi. En azından bir süre için.
Rhea kıza doğru eğilerek arkasından sarkan saç örgüsünü yakaladı. Onu parmaklarının arasından geçirerek bu ipek gibi saçların zevkini çıkardı.
Susan," diye fısıldadı. "Patrick'in kızı Susan, beni duyuyor musun?"
"Evet." Kız gözlerini açmadı.
"O halde dinle." Öpen Ay'ın ışıkları Rhea'nın yüzünü aydınlatarak onu gümüş bir kafatasına dönüştürdü. "Beni iyi dinle ve hatırla. Uyanıkken kafanın hiçbir zaman gitmediği o derin mağarada hatırla."
Kızın saçlarını avucundan tekrar tekrar kaydırıyordu. İpek gibiydi bu saçlar. Yumuşak.
Verandada duran kız, "Hatırla," dedi.
"Evet. Thorin'le geçirdiğin saatlerden sonra bir şey yapacaksın. Bunu hiç düşünmeden hemen yapacaksın. Şimdi beni dinle, Patrick'in kızı Susan. Sözlerimi iyice duy."
Rhea kızın saçlarını okşamayı sürdürerek buruşuk dudaklarını Susan'ın biçimli kulağına yaklaştırdı. Ve ayışığında fısıldamaya başladı.

3. Yolda Karşılaşma

Susan yaşamı boyunca hiç böyle garip bir gece geçirmemişti. Arkasından bir atlının yaklaştığını onunla neredeyse yan yana gelinceye kadar duymamasına da şaşmamak gerekirdi belki.
Kız kente doğru giderken onu en çok endişelendiren yaptığı anlaşmayı yeni yeni kavramaya başlatmasıydı. Kendisine bir süre tanınmıştı, bu iyi bir şeydi. Anlaşmaya uyması için daha aylar vardı. Ancak böyle olması temel gerçeği değiştirmiyordu: Şeytan Ayı tam bir daire olduğunda Belediye Başkanı Thorin'e gitmesi gerekecekti. Thorin sıpsıska, sinirli bir adamdı. Yumuşak beyaz saçları kabak kafasının etrafını bir bulut gibi sarıyordu. Karısı ona yorgun bir kederle bakardı. İnsanın kalbini sızlatan bir bakıştı bu. Hart Thorin oyuncular sahnede kafalarını birbirlerine vurdukları, yalandan yumruklaştıkları ya da çürük meyveler attıkları zaman gürültülü gürültülü gülerdi. Ama hikâye dokunaklı ya da acıklı olduğunda şaşkın şaşkın bakınırdı. Sık sık ellerinin eklemlerini çatırdatır, konuşurken yanındakilerin sırtlarına vurur ve yemek sofrasında da geğirirdi. Her iki kelimede bir Rimer'i kızdırmadığından emin olmak istiyormuş gibi kâtibine bakardı.
Susan bütün bunları sık sık görmüştü. Babası yıllarca Baronluk'un atlarına bakmış ve iş için devamlı kıyıya gitmişti. Çoğu zaman sevgili kızını da yanına almıştı. Ah, evet, Susan yıllar boyunca Hart Thorin'i sık sık görmüştü. Ve adam da onu. Belki de çok fazla görmüştü. Şu anda Thorin'le ilgili en önemli şey belki de ona bir erkek çocuk verebilecek kızdan hemen hemen elli yaş büyük olmasıydı.
Susan anlaşmayı fazla önemsememişti...
Hayır, bu doğru değildi. Kendine haksızlık etmemeliydi... Ama bu yüzden uykuları da kaçmamıştı. Bu kadarı doğruydu. Cord Hala'sının söylediklerini dinleye dinleye bazı şeyler düşünür olmuştu:
Bu aslında pek de önemli bir şey sayılmaz. Topraklarınızdan ipotek kaldırılacak. Sonunda uçurumun bir bölümü yalnız törelere göre değil, gerçekten de bizim olacak... Bunun bizim olduğunu gösteren senetleri evimizde saklayacağız. Bir kopyası da Rimer'in dosyalarına konacak. Yeniden atlarımız olacak. Evet, sadece üç at. Ama şimdi hiç atımız yok. Peki buna karşılık ne yapmam gerekiyor? Adamla bir iki defa yatmam ve ona bir çocuk vermem. Benden önce milyonlarca kadın bunu yapmış ve bir zarar görmemişler. Sonuçta beni seçen adam değişim geçirmiş ya da cüzzamlı biri değil. Sadece eklemlerini çatırdatan bir ihtiyar. Cord Hala'nın da dediği gibi, bu ilişki sonsuza kadar sürecek değil. Zaman ve ka uygun olduğu takdirde yine de evlenebilirim. Kocasının yatağına bir anne olarak gelen ilk kadın ben olmayacağım ki. Böyle yaparsam bir fahişe mi sayılırım? Yasalar öyle olmadığını söylüyor. Ama yasalara boşver. Kalbim babamın olan toprakları geri alabileceksem ve orada üç atı koşturabileceksem o zaman bir fahişe gibi davranmamda bir sakınca olmadığını söylüyor.
Bir şey daha vardı. Cord Hala bir çocuğun saflığından acımasızca yararlanmıştı. Susan şimdi bunu daha iyi anlıyordu. Cord Hala hep bebeğin üzerinde durmuştu. Pek sevimli bir bebeğin olacak. Cord Hala çocukluğunda oynadığı bebekleri bir tarafa bırakan Susan'ın kendi bebeği olması fikrinden hoşlanacağını biliyordu. Giydireceği, besleyeceği ve öğleden sonraki sıcak saatlerde birlikte uyuyacağı küçük canlı bir bebeği olması fikrinden.

Cordelia bir şeyi gözardı etmişti. Susan, belki de halam bunu dikkate almayacak kadar saf, diye düşündü. Ama buna pek inanmıyordu!
Cadı karısı bu akşam gerçeği ona zalimce açıklamıştı. Thorin bir bebekten daha fazla şeyler istiyordu.
"O yanında genç bir kız olmasını istiyor."
Bu sözleri düşünmek bile ay battıktan sonra etrafa basan karanlıkta kente doğru giden kızın yüzünün zonklamasına neden oldu. (Bu kez neşeyle koşmuyor, şarkı da söylemiyordu.) Koyunların, ineklerin nasıl çiftleştikleri konusunda belli belirsiz bir fikri olan kız teklifi kabul etmişti. Bu iş dişi hamile kalıncaya kadar sürdürülüyor, sonra da hayvanlar birbirlerinden ayrılıyordu. Ama Susan artık şunu anlamıştı: Thorin kendisini sık sık isteyebilirdi. Herhalde isteyecekti. İki yüz kuşak gerisine dayanan örf ve âdet yasası demir gibi güçlüydü. Buna göre adam onunla yatmayı sürdürecekti. Dürüst kadın bu dürüstlüğünü bir çocukla da kanıtlamalıydı. Çocuk da dürüst olmalıydı... Yani değişim geçirmiş bir yaratık olmamalıydı. Susan el altından bazı şeyler sorup öğrenmişti. İkinci kanıtlama hamileliğin dördüncü ayında yapılıyordu... Giysiliyken bile kadının hamile olduğu anlaşılan günlerde. Kararı Rhea verecekti. Ve cadı Susan'dan hoşlanmıyordu.
Susan çok pişmandı ama artık çok geçti. Kâtibin resmen yaptığı anlaşma teklifini kabul etmişti. O acayip cadı karısı onun dürüst olduğunu kanıtlamıştı. Kız şu anda daha çok Thorin'in çıplakken nasıl gözükeceğini düşünüyordu. Herhalde bacakları beyaz ve sıskaydı. Bir leyleğin bacakları gibi. Susan onun uzun kemiklerinin çatırdadığını duyacaktı.
Eklemlerinin de. Adamın eklemlerini unutma.
Evet, yaşlı bir adamın üzerleri kıllarla kaplı iri eklemleri. Susan bunu düşünürken güldü. Komikti bu. Ama aynı anda sıcak bir damla yaş farkına varmadan gözünün kuyruğundan yanağına doğru aktı. Susan yine farkında olmadan yaşı sildi. Yolun yumuşak tozlarının üzerinde yaklaşan atın nal seslerinin de farkında olmadığı gibi. Kafası hâlâ uzaklardaydı. Yaşlı kadının penceresinden gördüğü acayip şeyi düşünüyordu. Pembe küreden yayılan yumuşak ama kötü ışığı. Cadının ipnotize olmuş gibi ona bakmasını.
Susan atın yaklaştığını duyduğu zaman önce korktu. Önünden geçtiği koruya girerek ağaçların arasına saklanmayı düşündü. Böyle geç saatte dürüst bir insan etrafta dolaşmazdı. Özellikle Orta-Dünya'da artık zamanların kötüleştiği bir sırada. Ama saklanmak için geç kalmıştı.
Susan hendeği hatırladı. Kendini oraya atarak yatabilirdi. Ay batmıştı artık. Hiç olmazsa yolcunun onu farketmeden geçip gitmesi olasılığı vardı...
Ama kız daha o tarafa dönmeden arkasından usulca yaklaşmış olan yolcu ona seslendi. "İyi akşamlar, hanımefendi. Dünyadaki günlerinizin uzun olmasını dilerim."
Susan döndü. Ya bu Belediye Başkanı'nın evinin önünde ya da Yolcuların Dinlenme Yeri'nde aylak aylak bekleyen yeni adamlarından biriyse? En yaşlı olanı değil. Bu yolcunun sesinin onunki gibi titrek olmadığı kesin. Ama belki diğerlerinden biri... Gelen Depape diye çağırdıkları adam olabilir.
Susan yüksek atın üzerindeki erkek siluetine, "İyi akşamlar," diye cevap verdiğini farketti. "Sizin günleriniz de uzun olsun."
Sesi titremiyordu. Aslında sesinin de farkında değildi. Karşısındakinin Depape olmadığını sanıyordu. Reynolds adlı adamın da. Yolcu konusunda kesinlikle söyleyebileceği bir tek şey vardı: başında yassı kenarlı bir şapka olduğu. İç Baronluklar'daki erkeklerin giydiklerine benziyordu. Eskiden doğuyla batı arasında şimdikinden daha fazla gelinip gidildiği günlerde, Jack Farson gelmeden (İyi Adam) ve kan dökülmeye başlanmadan önce.
Yabancı kızın hizasına geldiği zaman Susan onun yaklaştığını duymadığı için kendini biraz olsun hoşgördü. Koşum takımlarında şıngırdayacak çıngırak ya da toka gibi şeyler yoktu. Her şey açılmaması için sıkıca bağlanmıştı. Aslında bütün bunlar kanundışı adamlarınkine benziyordu. Ya da soyguncularınkine. (Susan titrek sesli Jonas'la iki arkadaşının başka zamanlarda, başka yerlerde soygunlar yaptıklarını düşünüyordu.) Yolcu bir silahşor bile olabilirdi. Ama bu adamın tabancaları yoktu. Tabii onları saklamışsa o başka. Eyer kaşında bir yay vardı, bir de kılıflı mızrağa benzeyen bir şey. Hepsi o kadar. Susan, hiçbir zaman onun kadar genç bir silahşor olmadı, diye düşündü.
Yabancı, Susan'ın babasının yaptığı gibi ağzını çarpıtarak ata dilini şaklattı. Hayvan hemen durdu. Sonra yolcu tek bacağını zarif bir hareketle kaldırarak eyerin öbür tarafına attı. Susan, "Hayır, hayır," dedi. "Zahmet etme, yabancı. Yoluna devam et."
Yolcu belki kızın sesindeki endişeyi duydu ama buna aldırmadı. Bağlı üzengiye basmadan atın sırtından kaydı ve ustalıkla kızın önüne atladı. Küt burunlu botları.yoldan tozları kaldırdı. Susan yıldızların ışığında onun gerçekten çok genç olduğunu gördü. Aşağı yukarı yaşı (kendisininkine yakındı. Giysileri çalışan bir kovboyunkiler gibiydi ama yeniydi.
Delikanlı, "Will Dearborn hizmetinizde," diyerek şapkasını çıkardı. Bir ayağını uzatıp İç Baronluklar'da yaptıkları gibi eğildi.
Kentin sınırındaki petrol alanının kokusunun genzine dolduğu bu ıssız yerde bu nezaket Susan'ı şaşırttı. Ona korkusunu unutturarak gülmesine neden oldu. Yabancının bundan alınacağını sanmıştı ama delikanlı gülümsedi. Tebessümü güzeldi. Dürüst ve içten. Dişleri de çok düzgündü.
Susan eteğinin bir yanını tutarak reverans yaptı. "Susan Delgado da sizin hizmetinizde."
Yabancı sağ eliyle boynuna üç defa vurdu. "Teşekkür ederim sai, Susan. Dostça karşılaştığımızı umarım. Seni şaşırtmayı istemedim..."

"Biraz şaşırdım."
"Evet, bunu farkettim. Özür dilerim."
Evet. Yabancı, "Hı," değil de, "Evet," diyordu. Konuşmasından onun İç Baronluklardan olduğu anlaşılıyordu. Susan ona yeni bir ilgiyle baktı.
"Hayır, hayır. Özür dilemene hiç gerek yok. Çünkü düşüncelere dalmıştım. Bir... dostumu görmeye gitmiştim... Ve ayın battığını farkedinceye kadar ne kadar uzun bir süre geçtiğini anlayamadım. Endişelendiğin için durduysan, sana teşekkür ederim, yabancı. Ama yoluna devam et. Ben de öyle yapacağım. Ben köyün sınırına kadar gideceğim zaten. Hambry'ye. Artık orası çok yakın."
Delikanlı gülerek, "Güzel sözler, hoş duygular," diye cevap verdi. "Ama artık geç oldu ve sen de yalnızsın. Bence birlikte gitmemiz daha iyi olur. Ata biniyor musun, sai?'
"Evet ama..."
"O halde yaklaş ve dostum Aceleci'yle tanış. Son üç kilometren seni taşıyacak. O iğdiş edildi, sai ve çok uysal."
Susan, Will Dearborn'a hem neşe, hem de öfkeyle baktı. Eğer bana sanki ben yaşlı bir öğretmen ya da bunamış büyük teyzeymişim gibi tekrar sai derse bu budalaca önlüğü çıkarıp kafasına vuracağım, diye düşündü. Sonra, "Eyer taşıyacak kadar uysal olan bir atın huysuzluklarına aldırmam. Babam ölünceye kadar Belediye Başkanı'nın atlarına baktı... Bu yörede Belediye Başkanı aynı zamanda Baronluğun Muhafızı'dır. Ben bütün ömrüm boyunca ata bindim."
Kız yabancı gencin özür dileyeceğini, hatta kekelemeye başlayacağını sanıyordu. Ama o Susan'ın hoşuna giden sakin ve düşünceli bir tavırla başını salladı. "O halde ayağını üzengiye at, hanımefendi. Ben atın yanında yürürüm. İstemiyorsan konuşup seni rahatsız da etmem. Geç oldu. Ve bazıları, ay battıktan sonra konuşmalar tatsız olur, derler."
Susan, olmaz der gibi başını salladı. Ama red cevabını yumuşatmak için gülümsedi. "Hayır. Nezaketin için teşekkür ederim. Ama gece saat on birde yabancı bir gencin atının sırtında beni görmeleri hiç iyi olmaz. Limon suyu bir kızın şerefine sürülen lekeyi bir giysininki gibi kolaylıkla çıkaramaz."
Delikanlı insanı kızdıracak kadar makul bir tavırla, "Ama burada seni görecek kimse yok ki," dedi. "Ve yorgun olduğunun da farkındayım. Haydi, sai..."
"Lütfen beni böyle çağırma. Kendimi o zaman... şey kadar..."
(cadı)
Susan bir an durakladı, sonra aklına ilk gelen sözcüğü değiştirdi "...yaşlı bir kadın kadar ihtiyar hissediyorum."
"O halde seni, Genç Bayan Delgado diye çağırırım. Ata binmeyeceğinden emin misin?"
"Hem de çok eminim. Zaten elbiseyle ata yan binemem, Bay Delarborn. Kendi erkek kardeşim olsan bile. Bu hiç hoş kaçmaz."
Yabancı ayağını üzengiye atarak eyerinin diğer tarafına uzandı. Sonra elinde bohça haline getirilmiş ve üzerine işlenmemiş deriden bir kayış bağlanmış bir giysiyle yere atladı. (Aceleci o sırada uysal uysal bekledi. Sadece kulaklarını oynattı. Susan da Aceleci olsaydı onun gibi kulaklarını oynatacaktı.) Pek güzeldi bu kulaklar. Susan giysinin bir panço olduğunu düşündü.
Delikanlı, "Bunu kucağına ve bacaklarının üstüne serebilirsin," dedi, "Kılığının edebe uymasını sağlayacak kadar büyük. Aslında bu giysi babamındı. Ve o benden daha uzun boylu." Bir an batıdaki dağlara doğru baktı. Susan onun yakışıklı ama sert biri olduğunu düşündü. Bu sertlik onun gençliğine hiç uymuyordu. Susan'ın içinde bir şey titredi. Sonra kız usulca, "Hayır," dedi. "Tekrar teşekkür ederim. Nazik davrandığını biliyorum. Ama teklifini reddetmek zorundayım."
Yabancı neşeyle, "Öyleyse ben de senin yanında yürürüm," dedi.
"Aceleci de bize göz kulak olur. Hiç olmazsa kentin sınırına kadar giderken bizi kimse görmez. Ve çok saygıdeğer bir küçük hanımla oldukça saygıdeğer bir delikanlı hakkında kötü şeyler düşünmezler. Oraya vardığımızda şapkamı çıkarıp seni selamlar ve, 'İyi geceler,' derim."
"Bunu yapmanı istemiyorum. Gerçekten." Susan elini alnına sürdü. "Kimsenin bizi görmeyeceğini söylemek senin için kolay. Ama bazen olmaması gereken yerlerde bile gözler var. Ve şu ara... benim durumum da... biraz nazik."
"Ama ben seninle birlikte yürüyeceğim." Yabancının suratında şimdi sıkıntılı bir ifade vardı. "Kötü zamanlar bunlar, Genç Bayan Delgado. Burada, Mejis'te belaların en kötüsünden uzaktasınız. Ama bazen bela etrafa yayılır."
Kız yine itiraz etmek için ağzını açtı. Belki de yabancıya Pat Delgado'nun kızının başının çaresine bakabileceğini söyleyecekti. Ama sonra Belediye Başkanı'nın yeni adamlarını düşündü. Thorin dikkatini başka bir konuya verdiği sırada soğuk bakışlarını Susan'ın vücudunda dolaştırıyorlardı. O üçünü bu gece cadının kulübesinden gelirlerken görmüştü. Onların yaklaştıklarını duyunca yoldan çıkarak bir pinon ağacının arkasında dinlenecek zaman bulmuştu. (Bunu tam anlamıyla saklanmak olarak düşünmüyordu.) Adamlar kente doğru gitmişlerdi. Herhalde şu anda Yolcuların Dinlenme Yeri'nde içki içiyorlardı. Stanley Ruiz meyhaneyi kapatıncaya kadar içmeyi sürdüreceklerdi. Ama tabii Susan'ın bunu kesinlikle bilmesi imkânsızdı. Adamlar geri dönebilirlerdi.
Susan, "Madem seni vazgeçiremiyorum," diyerek öfkeyle içini çekti. "Tamam, gel." Aslında sinirlenmemişti. "Ama ilk posta kutusuna kadar birlikte gideceğiz. Bayan Beech'inkine kadar. Orası kentin sınırını belirliyor." '
Delikanlı elini tekrar boğazına vurdu ve o gülünç ama etkileyici tavırlarıyla eğildi. Ayağını birine çelme takacakmış gibi uzatmış, topuğunu yere sıkıca bastırmıştı. "Teşekkür ederim, Genç Bayan Delgado."
Susan, hiç olmazsa bana sai demedi, diye düşündü. Bu da bir başlangıç.

Susan delikanlının sessizce yürüyeceğine söz vermesine rağmen yine de bir saksağan gibi gevezelik edeceğini sanmıştı. Çünkü etrafındaki çocuklar hep öyle yapıyorlardı. Susan güzelliğiyle övünmüyordu ama görünüşünün hoş olduğunu düşünüyordu. Belki de bunun nedeni çocukların onun yanındayken susmaktan ya da ayaklarını yere sürmekten vazgeçememeleriydi. Ve bu yabancının aklından kentli çocukların sormayacağı sorular geçiyordu herhalde. Susan kaç yaşındaydı? Her zaman Hambry'de mi oturmuştu? Annesiyle babası sağ mıydı? Ve aynı derecede sıkıcı elli soru daha. Ama diğerleri gibi o da sonunda dönüp dolaşacak ve aynı şeyi öğrenmeyi isteyecekti. Bir sevgilisi var mıydı?
Ama İç Baronluklardan gelen Will Dearborn eğitimi, ailesi ya da arkadaşları konusunda hiçbir şey sormadı (Susan romantik rakipler konusunu açmak için bu yola başvurulduğunu öğrenmişti.) Will Dearborn sadece kızın yanında yürüyordu. Aceleci'nin dizginlerini eline sarmıştı. Doğuya, Temiz Deniz'e doğru bakıyordu. Şimdi ona çok yakındılar. Onun için de rüzgârın güneyden esmesine rağmen petrolün katranlı kokusuna karışan tuz kokusunu alıyorlardı.
Şimdi Citgo'nun önünden geçiyorlardı. Susan, Will Dearborn'un yanında olmasına sevindi. Delikanlının sessizliğine biraz sinirlense bile. İskelet gibi kulelerden oluşan petrol alanını her zaman biraz korkutucu buluyordu. O çelik kulelerden çoğu uzun zamandan beri çalışmıyordu. Onları tamir için ne yedek parça vardı, ne de bu,işten anlayacak birileri. İki yüz kuleden on dokuzu hâlâ çalışıyordu ve onları durdurmak imkânsızdı. Durmadan petrol çıkarıyorlardı. Altlarındaki petrol tabakası hiç tükenmeyecek gibiydi. Hâlâ biraz petrol kullanılıyordu. Ama pek az. Çıkarılan petrolün çoğu durmuş olan pompalama istasyonlarının altındaki kuyulara geri akıyordu. Dünya ilerleyip gitmişti. Ve şimdi burası Susan'a bazı cesetlerin tamamiyle ölmediği acayip bir makine mezarlığıymış gibi geliyordu...
Soğuk ve yumuşak bir şey Susan'ın sırtına dokundu. Kız istememesine rağmen yine de hafif bir çığlık attı. Will Dearborn çabucak ona doğru döndü. Ellerini kemerine atmıştı. Sonra gevşeyerek güldü.
"Aceleci böylece ihmal edildiğini söylemeye çalışıyor, Genç Bayan Delgado. Çok üzgünüm."
Susan ata baktı. Aceleci de uysalca ona bakıyordu. Sonra at onu şaşırttığı için üzgün olduğunu belirtmek ister gibi kafasını eğdi.
Kızın kulaklarında babasının saçmalıklardan hoşlanmayan neşeli sesi çınladı. Bu aptallık, kızım. O sadece neden böyle soğuk davrandığını anlamak istiyor. Ve ben de öyle. Bu senden beklenmeyecek bir şey. Gerçekten.
Susan, "Bay Dearborn," dedi. "Fikrimi değiştirdim. Ata binmek istiyorum."
Susan pançoyu eyerin arka kaşına yaydı. (Bu çalışan bir kovboyun kullanabileceği sade siyah bir eyerdi. Üzerinde bir baronluğun, hatta bir çiftliğin dağlanmış bir işareti bile yoktu.) Kız ayağını üzengiye geçirdi. Delikanlı o sırada arkasını dönmüştü. Ellerini ceplerine sokmuş Citgo'ya doğru bakıyordu. Susan eteğini kaldırırken çabucak dönüp ona bir göz attı. Yabancının onu gözucuyla seyrettiğinden emindi. Ama delikanlının sırtı hâlâ dönüktü. Paslanmış petrol kuleleri ilgisini Çok çekiyormuş gibiydi.
Susan biraz da öfkeyle, onların ilginç ne yanı var, çocuk, diye düşündü. Galiba bu tavırlarının nedeni geç olması ve karmakarışık duygularının son kalıntılarıydı. O pis, eski şeyler altı yüzyıldan beri orada, dedi içinden. Belki de daha eskiden beri. Ve ben bütün yaşamım boyunca onların pis kokusunu duydum.
Ayağını üzengiye iyice geçirdikten sonra ata, "Rahat ol, oğlum" dedi. Bir eliyle eyer kaşının yukarsını tutuyordu, diğeriyle de dizginleri Aceleci, istediğin buysa bütün gece rahat dururum, der gibi kulaklarını oynattı.
Susan ata binerken uzun çıplak bacağı yıldızların ışığında pırıldadı. Ata binmenin ona her zaman verdiği heyecanı duyuyordu... Ama bu gece bu duygu sanki daha güçlü, daha hoş, daha şiddetliydi. Belki de bunun nedeni Aceleci'nin gerçekten güzel bir hayvan olmasıydı. Belki de atın yabancı olması.
Belki de atın sahibinin yabancı olması, diye düşündü. Ve yakışıklı olması da.
Tabii bu saçmaydı... Tehlikeli olabilecek bir saçmalık. Ama doğruydu. Yabancı gerçekten yakışıklıydı.
Susan pançoyu açarak bacaklarına örterken Dearborn ıslık çalmaya başladı. Susan hem çok şaşırdı, hem de batıl inanca bağlı bir korku duydu. Çünkü delikanlının "Kayıtsız Aşk" şarkısını çaldığını farketmişti. Rhea'nın kulübesine giderken kendisinin söylediği şarkıyı.
Susan'ın babası, belki de bu ka, kızım, diye fısıldadı.
Kız hemen sessizce cevap verdi. Hiç de değil. Ben yaz akşamları Yeşil Kalp'te toplanan o yaşlı hanımlar gibi her geçen gölge ve rüzgârda ka'yı görecek değilim. Bu eski bir şarkı. Bunu herkes de biliyor.
Pat Delgado'nun sesi yine duyuldu. Belki de haklısın. Ve böylesi' daha iyi olur. Çünkü bu ka'ysa tıpkı rüzgâr gibi eser. Ve planları ona karşı koyamaz. Babamın ambarının siklona karşı koyamadığı gibi."
Hayır, bu ka olamazdı. Susan karanlığın, gölgelerin ve petrol kulelerinin kasvetli siluetlerinin kendisini baştan çıkarmalarına izin vermeyecekti. Bu ka değildi. Sadece kente giden ıssız yolda nazik bir gençle karşılaşmıştı, işte o kadar.
. Kız kendininkine pek de benzemeyen ifadesiz bir sesle, "Her şey tamam," dedi. "İstersen dönebilirsin, Bay Dearborn."
Yabancı dönerek ona baktı. Bir an hiçbir şey söylemedi. Ama Susan onun gözlerindeki ifadeyi açıkça görebiliyordu. Bundan delikanlının onu güzel bulduğu anlaşılıyordu. Bu bakış Susan'ı çok etkiledi. Belki ıslıkla çaldığı şarkının da buna katkısı olmuştu. Ne olursa olsun bu duygu kızın hoşuna gitti. Sonra delikanlı, "Atın üzerinde hoş gözüküyorsun," dedi. "Oturuşun ustaca."
Susan, "Çok geçmeden benim de atlarım olacak," diye açıkladı. Sonra da içinden ekledi. Şimdi sorular sormaya başlayacak.

Ama delikanlı sanki bu konuyu çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. Ve tekrar kente doğru yürümeye başladı. Kız biraz düşkırıklığına uğramıştı. Bunun nedenini de bilmiyordu. Ağzını çarpıtarak Aceleci'ye dilini şaklattı. Dizlerini oynattı. At yürümeye başlayarak efendisine yetişti. Yabancı Aceleci'nin burnunu dostça bir tavırla okşadı.
Sonra petrol kulelerini işaret ederek, "Oranın adı nedir?" diye sordu.
"Petrol alanının mı? Citgo."
"Bazı tulumbalar hâlâ çalışıyor mu?"
"Evet. Onları durdurmak olanaksız. Artık bu işi bilen yok."
Delikanlı, "Ah," dedi. Hepsi bu kadar. Sadece, "Ah..." Ama Citgo'ya giden ot bürümüş yolun başına geldiklerinde bir an Aceleci'nin yanındaki yerinden ayrıldı. Artık kullanılmayan bekçi kulübesine bakmak için ilerledi. Susan'ın çocukluğunda orada üzerinde, SADECE İZİNLİ PERSONEL GİREBİLİR yazılı bir tabela vardı. Ama tabela bir fırtına sırasında uçmuştu. Will Dearborn oraya baktıktan sonra ağır ağır atının yanına döndü. Yeni giysilerinin içinde rahattı, botları yoldan yaza özgü tozları kaldırıyordu.
Kente doğru gittiler. Düz tepeli bir şapka giymiş, atın yanında yürüyen genç bir adam ve atın sırtındaki kucağıyla bacaklarını pançoyla örtmüş genç bir kız. Yıldızların ışıkları üzerlerine yağıyordu. Zamanın ilk saatinden beri genç adamların ve kadınların üzerine yağdığı gibi. Susan bir keresinde başını kaldırınca bir yıldızın kaydığını gördü. Gök-kubbede bir an parlak turuncu bir iz bıraktı yıldız. Susan bir dilekte bulunmak istedi. Ama sonra adeta paniğe kapılarak ne isteyeceğini bilmediğinin farkına vardı. Hiçbir dileği yoktu. Hiç.
Susan da kente bir buçuk kilometre kalıncaya kadar hiç konuşmadı. Sonra aklına takılan soruyu sordu. Aslında bu sorusunu genç adamın soracaklarından sonraya bırakmayı planlamıştı. Bu yüzden sessizliği kendisi bozduğu için sinirlendi. Ama sonunda merakı dayanılmaz bir hal almıştı.
"Sen nerelisin, Bay Dearborn? Bizim Orta-Dünya'nın bu küçücük köşesine gelmenin sebebi nedir?.. Sormamın sakıncası yok değil mi?"
"Yok tabii." Yabancı başını kaldırarak kıza gülümsedi. "Konuşmak hoşuma gidecek. Ben sadece nasıl başlayacağımı düşünüyordum Konuşkanlık meziyetlerimden biri değildir." Susan, o halde meziyetlerin neler, Bay Dearborn, diye düşündü. Evet, çok şeyi merak ediyordu. Çünkü elini arkadaki katlanmış battaniyeye koymuş... ve parmakları içine saklanmış bir şeye dokunmuştu. Bir tabancaya benziyorsa da, silah olması gerekmezdi kuşkusuz. Ama kız hayretle bağırdığı zaman yabancının farkına varmadan elini kemerine attığını hatırlıyordu.
"Ben İç-Dünya'dan geliyorum. Bunu ben bir şey söylemeden de tahmin ettiğini sanıyorum. Bizim kendimize özgü bir konuşma tarzımız var."
"Evet. Hangi Baronluk'tan olduğunu sorabilir miyim?"
"New Canaan.",
Susan bu sözler karşısında gerçek bir heyecan duydu. New Canaan! Birlik'in merkezi! Tabii bu, New Canaan'ın hâlâ eskisi gibi olduğu anlamına gelmiyordu ama yine de...
Kız, "Gilead'dan olmasın?" diye sordu ve sesindeki o genç kızlara özgü hafif heyecana sinirlendi. Hoş, belki de öyle hafif değildi.
Yabancı güldü. "Hayır. Öyle Gilead gibi önemli bir yerden değilim. Hemphill'denim. Buranın batısında kırk tekerlek uzaklığında bir köy orası. Hambry'den daha küçük olduğundan da eminim."
Susan, tekerlek, diye düşündü. Yabancının bu çok eski terimi kullanmasına şaşmıştı.
"Hambry'ye neden geldin? Bunu bana açıklayabilir misin?"
"Neden olmasın? Buraya iki arkadaşımla geldim. New Canaan'da Pennilton'dan Bay Richard Stockworth ve gerçekten de Gilead'lı olan çok neşeli genç Bay Arthur Heath. Buraya gelmemizi Birlik emretti. Sayıcılar olarak çalışacağız."
"Neyi sayacaksınız?"
Delikanlı, "Önümüzdeki yıllarda Birlik'e yararlı olacak her şeyi," dedi. Şimdi sesi neşeli değildi. "İyi Adam'la ilgili işler çok ciddileşti."
"Öyle mi? Biz güneydoğudayız. Merkezden bu kadar uzakta pek gerçek haber alamıyoruz."
Yabancı başını salladı. "Buraya gelmemizin baş nedeni Baronluk'un merkeze olan uzaklığı. Mejis her zaman Birlik'e sadıktı. Dış çevrenin bu bölümünden malzeme gönderilmesi gerekirse bu da yapılacak. Şimdi cevaplanması gereken soru şu: Birlik ne kadar güvenebilecek?" .
"Neye ne kadar güvenecek?"
Genç adam kız soru sormamış da bir açıklamada bulunmuş gibi başını salladı. "Evet. Neye ne kadar."
"İyi Adam gerçek bir tehlikeymiş gibi konuşuyorsun. O aslında sadece bir haydut. Öyle değil mi? Hırsızlıklarını ve cinayetlerini 'demokrasi' ve 'eşitlik'le ilgili konuşmalarla gizlemeye çalışıyor."
Dearborn omzunu silkti. Susan bir an onun bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini sandı. Ama sonra delikanlı istemeye istemeye, "Belki bir zamanlar öyleydi," dedi. "Ama zaman değişti. Haydut günün birinde bir generale dönüştü. Ve general şimdi halk adına yönetici olmak istiyor." Bir an durdu, sonra da ciddi bir tavırla ekledi. "Kuzey ve Batı Baronluklar alevler içinde, küçük hanım."
"Ama o Baronluklar binlerce kilometre uzakta, öyle değil mi?" Bu konuşma Susan'ı hem etkiliyor, hem de garip bir biçimde heyecanlandırıyordu. En önemlisi, bunlar sıkıntılı günlerin birbirinin aynı olduğu Hambry dünyasına göre çok değişik olmasıydı. Köyde birinin kuyusunun kurumasından tam üç gün heyecanlı heyecanlı söz edilirdi.

Dearborn, "Evet," dedi. "He," değil de "Evet," diyordu. Bu sözcük kızın kulağına hem yabancı, hem de hoş geliyordu. Yabancı ekledi. "Ama rüzgâr bu tarafa doğru esiyor." Kıza dönerek gülümsedi. Böylece o biçimli yüzündeki ciddi ifade yine yumuşadı. Şimdi yatma zamanının çoktan geçmiş olmasına rağmen hâlâ ortada dolaşan küçük bir Çocuğa benziyordu. "Ama bu gece John Farson'u göreceğimizi sanmıyorum. Öyle değil mi?"
Susan da gülümsedi. "Onunla karşılaşırsak beni korur musun, Bay Dearborn?" dedi.
"Kuşkusuz." Yabancı hâlâ gülümsüyordu. "Ama seni babanın verdiği adla çağırırsam daha büyük bir heyecanla savaşırım."
"O halde güvende olmak için buna izin vereceğim. Ve aynı nedenle benim de seni 'Will' diye çağırmam gerekiyor sanırım."
"Bu sözler hem güzel, hem de akıllıca. Dearborn'un tebessümü daha belirginleşti. Gülüşü çok sevimliydi. "Ben..." Yabancı başını kıza doğru döndürmüş yürürken Susan'ın bu yeni arkadaşının ayağı yola doğru uzanan bir kayaya takıldı. Az kalsın yuvarlanıyordu. Aceleci kişneyerek hafifçe şaha kalktı. Susan neşeyle güldü. panço kaydı ve kızın çıplak bacağı ortaya çıktı. Susan bir an bekledikten sonra bacağını tekrar örttü. Delikanlıdan hoşlanıyordu. Gerçekten. Ve bunun ne zararı vardı? Sonuçta o sadece bir çocuktu. Kız, delikanlı gülümsediği zaman saman yığınlarında hopladığı yılların sadece bir iki yıl geride kaldığını anlıyordu. (Kendisinin de bundan yeni yeni vazgeçtiğini nedense unutmuştu.)
Dearborn, "Her zaman bu kadar beceriksiz değilimdir," dedi. "Seni korkutmadığımı umarım."
Susan, hiç korkutmadın, Will, diye düşündü. Göğüslerim geliştiğinden beri delikanlılar yanımdayken ayaklarını şuna buna çarpıp duruyorlar. "Hayır, hiç korkutmadın," diyerek konuya döndü. Bu onu çok ilgilendiriyordu. "Demek sen ve arkadaşların Birlik'in emriyle bizim mallarımızı saymaya geldiniz, öyle mi?"
"Evet, öyle. Şuradaki petrol alanıyla da bu yüzden ilgilendim. Birimizin buraya dönüp çalışan kuyuları sayması gerekecek."
"Ben seni bu zahmetten kurtarabilirim, Will. Öyle on dokuz kuyu var."
Yabancı başını salladı. "Sana borçlandım. Ama ayrıca o on dokuz pompanın ne kadar petrol çıkardığını da hesaplamamız gerekiyor. Tabii mümkünse."
"Yani New Canaan'da petrolle çalışan pek çok makine mi var? Bu yüzden mi bu sayım o kadar önemli? Ve petrolü makinelerinizin kullanabileceği yakıt haline sokmak için simya ilminiz yeterli mi?"
"Bu konuda bundan simya değil, rafineri diye söz ediliyor. Daha doğrusu ben öyle sanıyorum. Ve galiba hâlâ çalışan bir rafineri var. Pek fazla makinemiz olduğunu söyleyemem. Ama Gilead'daki Büyük Salon'un ince telli lambalarını aydınlatan birkaç makine hâlâ çalışıyor."
Bu sözler kızın pek hoşuna gitti. "Sahi mi?" İnce telli lambaların ve elektrikli fenerlerin resimlerini görmüştü. Ama asıllarını hayır. Hambry'deki "kıvılcım-fenerleri" diye tanımlanan son lambalar da iki kuşak önce sönmüştü.
Will Dearborn, "Babanın ölünceye kadar Belediye Başkanı'nın atlarıyla ilgilendiğini söyledin," diye hatırlattı. "Adı Patrick Delgado muydu? Öyleydi, değil mi?"
Susan başını eğerek delikanlıya baktı. Fena halde şaşmış ve bir anda gerçek dünyaya dönmüştü. "Bunu nereden biliyorsun?"
"Hayvan bakımıyla ilgili derslerde onun da adı geçti. Bize sığırları, koyunları, domuzları, öküzleri ve atları saymamız söylendi. Sürüleriniz arasında en önemli olanı atlar. Bu nedenle Patrick Delgado'yla konuşmamız emredildi. Onun yolun sonundaki açıklığa erişmiş olmasına üzüldüm, Susan. Başsağlığı dileklerimi kabul eder misin?"
"Evet. Ve teşekkür ederim."
"Kaza mı geçirdi?"
"Evet." Susan ses tonundan Dearborn'un, "Bu konuyu kapat, başka bir şey sorma," demek istediğini anlayacağını umuyordu.
Yabancı, "Sana dürüst davranacağım," dedi. Ama nedense Susan'a ilk kez yabancının sesinde bir sahtekârlık varmış gibi geldi. Belki de yanılıyordu. Ne de olsa dünya konusunda pek az deneyimi vardı. (Cort Hala bunu ona hemen her gün hatırlatıyordu. Oysa Susan, "Seninle dürüst konuşacağım," diyenlerin insanın gözünün içine baka baka yalan uydurduklarını düşünüyordu. Onlar insana yağmurun yukarıya doğru yağdığını, paranın ağaçlarda yetiştiğini ve bebekleri de Büyük Federex kuşunun getirdiğini söylüyorlardı.
"İyi olur." Susan'ın sesinde hafif bir alay vardı. "En iyi yöntem dürüstlüktür, derler."
Dearborn başını kaldırarak kıza biraz tereddütle baktı. Sonra gülümserken dişleri ışıldadı. Susan bu tebessümün tehlikeli bir şey olduğunu düşündü. İnsanı çabucak mahvedecek bir şey. Kumlu bataklık gibi. İnsan buna kolaylıkla dalar ama zorlukla kurtulurdu.
"Son zamanlarda Birlik'te pek de beraberlik yok. Farson'un o kadar başarılı olmasının bir nedeni de bu. Hırsı bu yüzden gitgide daha arttı. O işe Garlan ve Desoy'da posta arabalarını soyarak başladı. Ama artık haydutluk ettiği o günleri çok gerilerde bıraktı. Birlik yeniden canlanmadığı takdirde daha da ileri gidecek. Belki Mejis'e kadar uzanacak."
Susan, İyi Adam'ın Baronluk'taki Temiz Deniz'e en yakın olan sakin küçük kentimde isteyebileceği ne var, diye düşündü. Ama sesini çıkarmadı.
Yabancı ekledi. "Aslında bizi buraya Birlik göndermedi. Tâ buraya kadar inekleri, petrol kuyularını saymak ve ekili toprakların dönümlerini hesaplamak için yollamadı."

Delikanlı bir an susarak yola baktı. Sanki ayağını çarpabileceği başka kayalar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Uzanıp Aceleci'nin burnunu dalgın dalgın şefkatle okşadı. Susan onun sıkıldığını, hatta belki de 'utandığını' düşündü.
"Bizi babalarımız yolladı."
"Babalarınız..." Susan birdenbire durumu kavradı. Kötü gençlerdi onlar. Ve babaları onları çalışabilecekleri bir iş için yollamıştı. Bu tam bir sürgün sayılmazdı. Susan onların Hambry'deki asıl işlerinin şereflerine sürülen lekeyi temizlemek olduğunu tahmin etti. Eh, dedi kendi kendine. Bu onun tehlikeli gülümseyişini de açıklıyor. Öyle değil mi? Ondan kork, Susan. Bu delikanlı köprüleri yakan ve posta arabalarını deviren, sonra da arkasına hiç bakmadan neşeyle yoluna devam eden o gençlerden. Kötü ve hain değil. Sadece kayıtsız... umursamaz."
Bu, Susan'ın aklına tekrar o eski şarkıyı getirdi. Kendisinin söylediği, yabancının da ıslıkla çaldığı şarkıyı.
"Evet, babalarımız."
Susan Delgado da zamanında bir iki yaramazlık yapmıştı. (Ya da belki yirmi dört defa.) Hem ihtiyatlı davranmak istiyor, hem de Will Dearborn'a karşı sempati duyuyordu. Bu delikanlı onu ilgilendiriyordu da. Kötü çocuklar eğlenceli olabiliyorlardı... Yani bir noktaya kadar. Ama şimdi soru şuydu: Will ve arkadaşları ne kadar kötü davranmışlardı?
Susan, "Olay çıkarmak mı?" diye sordu.
Delikanlı başını salladı. "Olay çıkarmak." Sesi sıkıntılıydı. Ama gözleriyle ağzının etrafında neşeli ve muzip bir ifade belirmeye başlıyordu.
"Bizi uyardılar. Evet, ciddi bir biçimde uyardılar. Ve... biraz içki de içmiştik."
Susan içinden, bira kupasını kavramadığı zaman kızları sıkıştıran eller, diye ekledi. Öyle değil mi? Ama hiçbir aile kızı bunu açık açık soramazdı. Oysa aklına pekâlâ da gelebilirdi.
Dearborn'un dudaklarının etrafında uçuşan hafif tebessüm silindi. "Çok ileri gittik ve işin eğlenceli yanı da kalmadı. Budalalar hep böyle yaparlar. Bir gece yarıştık. Ay yoktu. Gece yarısından sonra oldu bu. Hepimiz de sarhoştuk. Atlardan birinin ayağı bir köstebek yuvasına girdi ve hayvanın bacağının alt kısmı kırıldı. Atı vurmak zorunda kaldık."
Susan yüzünü buruşturdu. Bu akla gelebilecek en kötü şey değildi ama yine de kötü bir olaydı. Yabancı tekrar konuşmaya başladığı zaman olay daha da kötüleşti.
"Safkandı at. Arkadaşım Richard'ın babasının üç atından biri. Ve adamın hali vakti de yerinde değildi. Evlerimizde tartışma çıktı. Olanlardan değil söz etmek, hatırlamak bile istemiyorum. Neyse... Hikâyeyi kısa keseceğim. Pek çok konuşma ve cezayla ilgili önerilerden sonra bizi söylediğim görevle buraya yolladılar. Bu, Arthur'un babasının fikriydi. Bence arkadaşım Arthur babasını her zaman dehşete düşürmüş, onu düşkırıklığına uğratmıştı. Çocuğun babası George Heath'in tarafına çektiğini hiç sanmıyorum."
Susan, Cordelia Hala'sının sözlerini hatırlayarak usulca kendi kendine güldü. "Kızın bizim tarafa çekmediği kesin." Kadın bu sözlerden sonra mahsus bir an durmuştu. "Annesinin büyük teyzesi çıldırdıydı... Bunu bilmiyor muydunuz? Evet! Kendini tutuşturdu, sonra uçurumdan aşağıya atladı. Şu kuyruklu yıldızın gözüktüğü yıl."
Will konuşmasını sürdürdü. "Bay Heath bizi babasının sözlerini tekrarlayarak uğurladı. 'İnsan arafta düşüncelere dalmalıdır.' Ve işte şimdi buradayız."
"Hambry hiç de arafa benzemez."
Delikanlı yine o komik tavırlarıyla selam verdi, "öyle olsaydı herkes buraya gelip güzel kentlilerle tanışmak isterdi."
Susan alayla, "Bunun üzerinde biraz çalış," dedi. "Korkarım bu henüz kabaca. Belki..."
Birdenbire sustu. Bu çocuğun onunla küçük bir komploya girmesini ummak zorundaydı. Bunu üzüntüyle anlamıştı. Yoksa utanılacak duruma düşecekti.
"Susan?"
"Düşüyordum. Sen şimdi burada mısın, Will? Yani resmi olarak."
Yabancı onun ne demek istediğini hemen anladı. "Hayır." Herhalde sözün nereye varacağını da tahmin ediyordu. Bir bakıma yeterince zekiydi. "Baronluk'a bugün öğleden sonra geldik ve içimizden birinin ilk konuştuğu kentli de sensin... Tabii Richard'la Arthur da birileriyle karşılaştılarsa o başka. Ben uyuyamadım. O yüzden olayları biraz düşünmek için atla dolaşmaya çıktım. Şu tarafa kamp kurduk." Sağı işaret etti. "Denize doğru inen o uzun bayıra."
"Ah, evet, oraya uçurum deriz." Susan, belki de Will'le arkadaşları yakında kanunen benim olacak topraklarda kamp kurdular, dedi kendi kendine. Bu fikir komik, heyecan verici ve biraz da şaşırtıcıydı.
"Yarın atlarımızla kente gidecek ve Lordumuz Belediye Başkanı Hart Thorin'e saygılarımızı sunacağız. New Canaan'dan ayrılmadan önce bize onun biraz aptal olduğunu söylediler."
Susan tek kaşını kaldırdı. "Size gerçekten öyle mi söylediler?"
Will, "Evet," dedi. "Çenesi düşük, sert içkiye meraklı biriymiş. Hele genç kızlara daha da düşkünmüş. Sence bu doğru mu?"
Kız gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bence buna kendin karar vermelisin."
"Her neyse... Thorin'in kâtibi Saygıdeğer Kimba Rimer'le de görüşeceğiz. Anladığım kadarıyla o aklıbaşında biriymiş. Çıkarlarını kollamasını iyi biliyormuş."
Susan, "Thorin sizi Belediye Konağı'na akşam yemeğine davet eder," dedi. "Belki yarın gece değil. Ama öbür gece mutlaka."
"Hambry'de resmi bir ziyafet." Will gülümsüyor ve hâlâ Aceleci'nin burnunu okşuyordu. "Ah bu bekleyişin vereceği ıstıraba nasıl dayanacağım?"
"Dilin fazla sivri. Alayı bırak. Arkadaşım olmak istiyorsan beni dinle. Bu önemli."

Delikanlı gülümsemekten vazgeçti. Ve Susan bir iki dakika önce de olduğu gibi onun birkaç yıl sonra nasıl bir erkeğe dönüşeceğini görür gibi oldu. O sert hatlı yüz, dikkatli bakışlar, zalim ifadeli ağız. Bu bir bakıma korkutucu bir yüzdü. Korkutucu bir gelecek. Ama kız yine de gözlerini yabancıdan ayıramıyordu. Şu biçimsiz şapkanın altında saçları nasıl acaba, diye merak etti.
"Sen ve arkadaşların Thorin'in ziyafetine geldiğinizde beni görebilirsiniz. Ama, Will, o zaman benimle ilk defa karşılaşıyormuş gibi davranmalısınız. Ben Bay Dearborn'u göreceğim, sen de Bayan Delgado'yu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"
"A'dan Z'ye kadar." Will düşünceli bir tavırla kızı süzüyordu. "Sen ziyafette hizmet mi edeceksin? Ama baban Baronluk'un baş seyisi olduğuna göre..."
"Benim ne yaptığımı, ne yapmadığımı bırak şimdi. Şen sadece bana söz ver. 'Deniz Kıyısı'nda karşılaşırsak birbirimizi ilk kez görüyormuş gibi davranacağız."
"Söz veriyorum. Ama..."
"Başka soru sorma. Ayrılmamız gereken yere yaklaştık. Ve seni uyarmak İstiyorum. Belki güzel atına binmeme izin vermenin bir karşılığı olabilir bu. Thorin ve Rimer'le yemek yerseniz sofradaki kente yeni gelenler yalnızca siz olmayacaksınız. Herhalde üç kişi daha olacak. Thorin'in evini özel olarak korumaları için tuttuğu adamlar."
"Onlar şerif yardımcıları değiller mi?"
"Hayır. Thorin'den başka kimseden emir almıyorlar... Belki Rimer'i de dinliyorlardır. Adları Jonas, Depape ve Reynolds. Bana fazla sert çocuklarmış gibi geliyorlar. Hoş, Jonas'ın çocukluk günleri çok geride kalmış. Herhalde çocukluk çağı geçirdiğini bile hatırlamıyor."
"Elebaşları Jonas mı?"
"Evet. Topal o. Omzuna kadar düşen saçları genç kızlarınki kadar güzel. Ama sesi günlerini ocağın başında uyuklayarak geçiren bir ihtiyarınki gibi... Bana sorarsan, gruptakilerin en tehlikelisi. O üç adam siz çocukların başaramayacağı kadar haytalık etmişler sanırım."
Susan kendi kendine, bunu ona neden söyledim, diye sordu. Bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu. Belki de delikanlıya minnet duyduğu için. Will gecenin bu geç saatinde karşılaşmalarını gizleyeceğine söz vermişti. Babasını kızdırmış olsun olmasın verdiği sözü tutacak bir gence benziyordu.
"O adamlara dikkat ederim. Ve uyarın için de sağol." Şimdi uzun az meyilli bir yokuşu tırmanıyorlardı. Yukarda Yaşlı Anne amansızca parlıyordu. Delikanlı dalgın dalgın, "Korumalar..." diye mırıldandı. "Küçük, sakin Hambry'de korumalar. Zaman bir garip, Susan. Gerçekten çok garip."
"Evet." Susan da Jonas, Depape ve Reynolds'un kente neden geldiklerini merak etmiş ama akla yakın bir neden bulamamıştı. Bu Rimer'in işi miydi? Onun mu başının altından çıkmıştı? Olabilirdi. Koruma tutmak Thorin'in aklına gelmezdi pek. Yüksek Şerifin şimdiye kadar yaptıklarından hoşnuttu. Ama yine de... neden?
Tepeye ulaştılar. Aşağıda birbirine yakın binalar olduğu görülüyordu. Hambry köyü. Evlerden sadece birkaçında ışık vardı. En fazla ışık Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeydi. Sıcak rüzgâr kızın kulağına piyanoda çalınan "Hey Jude" şarkısını getiriyordu. Piyanoya şarkıyı neşeyle mahveden yirmi kadar sarhoşun sesi karışıyordu.. Ama Susan'ın Will'i uyardığı üç adam herhalde şarkıya katılmıyorlardı. Onlar şimdi tezgâhın önünde duruyor ve yassı gözleriyle salonu inceliyorlardı. O üçü şarkı söyleyecek tipler değillerdi. Üçünün de sağ ellerinde dövmeyle yapılmış birer tabut vardı. Baş ve işaret parmaklarının arasındaki yumuşak ete yapılmıştı dövmeler. Susan bunu Will'e söyleyecekti. Ama sonra delikanlının o dövmeleri nasıl olsa yakında göreceğini düşündü. Onun yerine yokuşun aşağısını, bir zincirin ucundan yola doğru sarkan kara bir şekli işaret etti. "Onu görüyor musun?"
"Evet." Delikanlı derin derin, biraz da komik bir tavırla içini çekti. "O her şeyden çok korktuğum nesne mi? Bayan Beech'in posta kutusu?"
"Evet. Ve orada birbirimizden ayrılmamız gerekiyor."
"Madem öyle olması gerektiğini söylüyorsun, pekâlâ. Ama keşke..." Aynı anda yazın bazen olduğu gibi rüzgârın yönü değişti. Batıdan şiddetle esiyordu şimdi. Denizin tuzlu kokusu hemen kayboldu. Şarkı söyleyen sarhoşların sesleri de duyulmaz oldu. Bunun yerini çok daha tehlikeli bir ses aldı. Her zaman Susan'ın sırtının ürpermesine neden olan ahenksiz bir ses. Fazla yaşamayacak bir erkeğin döndürdüğü bir sirenin sesi gibi bir şey.
Gözleri irileşen Will bir adım geriledi. Susan onun yine ellerini kemerine götürdüğünü gördü. Orada olmayan bir şeyleri almaya çalışıyordu sanki.
"Tanrı adına! Nedir bu?"
Susan usulca, "O bir 'incecik'," dedi. "Eyebolt Kanyonu'nda. Bu sesi hiç duymadın mı?"
"İncecik'ten söz edildiğini duydum. Ama sesini şimdiye kadar hiç işitmedim. Tanrılar! Buna nasıl dayanıyorsunuz? Sanki canlıymış gibi mırıldanıyor!"
Susan konuya bu açıdan hiç bakmamıştı. Ama şimdi sesi Will'in kulaklarıyla dinlerken delikanlıya hak verdi. Sanki gecenin hasta bir yanı sese kavuşmuştu ve şarkı söylemeye çalışıyordu.
Kız ürperdi. Aceleci onun dizlerinin baskısını artırdığını hissederek yavaşça burnundan soludu. Sonra da kıza bakmak için başını döndürdü.
Susan, "Yılın bu mevsiminde incecik'in sesi bu kadar iyi duyulmaz," dedi. "Sonbaharda erkekler onu susturmak için yakarlar."
"Anlayamadım..."

Kim anlıyordu ki? Artık kim neyi kavrıyordu? Tanrılar! Citgo'da hâlâ çalışan tulumbaları bile durduramıyorlardı. Oysa onların yarısı mezbahaya sokulan domuzların çığlıklarına benzeyen sesler çıkarıyordu. Son zamanlarda bazı şeyler hâlâ çalışabildiği için minnet duyuyordun sadece.
Susan, "Yazın sürücüler ve kovboylar fırsat buldukları zaman Eyebolt'un ağzına çalı çırpı yığıyorlar," diye açıkladı. "Kuru dallar uygun. Ama yaşlar daha da iyi. Çünkü gerekli olan duman. Ne kadar yoğun olursa o kadar iyi. Eyebolt dört tarafı kapalı bir uçurum. Çok kısa. Yamaçları da çok dik. Bu daha çok, yan yatmış bir bacaya benziyor. Anlıyor musun?"
"Evet."
"Törelere göre en uygun zaman Hasat sabahı. Panayır, ziyafet ve ateşten sonraki gün."
"Kışın ilk günü."
"Evet. Ama bu yörede kış o kadar çabuk gelmez. Her neyse, törelere göre böyle. Bazen rüzgâr şiddetli estiği ve ses de fazla yüksek olduğu için dallar daha erken tutuşturulur. Aslında bu ses sürüleri rahatsız ediyor. İncecik'in sesi iyice duyulduğu zaman ineklerin sütü azalıyor. Ve insanlar da kolay kolay uyuyamıyorlar."
"Buna inanırım." Will hâlâ kuzeye doğru bakıyordu. Rüzgâr birdenbire şiddetlenerek şapkasını uçurdu. Delikanlının sırtına düşen şapkasının işlenmemiş deriden kayışı boynuna takıldı. Ortaya çıkan saçları biraz uzun ve bir karganın kanatları gibi simsiyahtı. Susan parmaklarını bu saçların arasına sokmak için ani, açgözlü bir istek duydu. Parmakları onların dokusunu ona açıklamalıydı. Will'in saçları sert telli miydi? Yumuşak mıydı? İpek gibi miydi? Ve nasıl kokuyordu bu saçlar? Bu düşünce yüzünden kızın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Will kafasından geçenleri okumuş gibi ona doğru döndü. Susan kızardı. Sonra yabancının bunu göremeyeceğini düşünerek sevindi.
"O incecik ne zamandan beri orada?"
Susan, "Ben doğmadan önce başlamış," dedi. "Ama babam doğmadan önce değil. İncecik belirmeden önce yerin, deprem olmuş gibi sarsıldığını söyledi babam. Bazıları buna depremin neden olduğunu öne sürüyorlar. Bazılarıysa batıl inançlara bağlı saçma sapan bir iddia olduğunu. Kendimi bildim bileli incecik oradaydı... Duman bir süre sesini kesiyor. Bal ya da eşek arısı kovanları da dumandan etkilenir ya... Ama sonra ses tekrar duyuluyor. Uçurumun ağzına yığılan çalı çırpı sürülerin o tarafa gitmelerini de engelliyor. Bazen incecik'in sesi hayvanları çekiyor. Nedenini tanrılar bilir. Bir inek ya da koyun çalı çırpı yakıldıktan ama gelecek yıl için hazırlıklar tamamlanmadan önce o tarafa giderse... bir daha geri gelmiyor. O incecik neyse, bir hayli aç."
Susan pançoyu yana itti. Sağ ayağını kaşa dokunmadan eyerinin üzerinden aşırdı ve Aceleci'den kayarak atladı. Bütün bunları bir tek zarif hareketle başardı. Elbiseden çok, pantolonla yapılacak bir hareketti. Susan delikanlının gözlerinin irileşmesinden onun bazı yerlerini gördüğünü anladı. Ama önemli miydi? Attan çabucak inerek gösteriş yapmak istediği zaman başvurduğu gözde numarasıydı.
Will, "Çok güzel!" diye bağırdı.
Susan bu iltifatın daha masumca yanına cevap verdi. "Bunu babamdan öğrendim." Ama dizginleri delikanlıya uzatırken gülümsemesi iltifatı her anlamda kabul edeceğini açıklıyordu.
"Susan? Sen incecik'i hiç gördün mü?"
"Evet. Bir... iki kere. Yukardan."
"Neye benziyor?"
Susan hemen, "Çok çirkin," diye. cevap verdi. Ona sorsalardı o geceye kadar rastladığı en çirkin şeyin Rhea'nın yakından gördüğü gülümsemesi ve cadının durmadan hareket eden soğuk parmaklarına katlanmak zorunda kalması olduğunu söylerdi. "İncecik ağır ağır yanan turba ateşine benziyor. Biraz da yeşil yosunla dolu bir bataklığa. İncecik'ten sisler yükseliyor. Bazen sıska, uzun kollara benziyorlar. Uçlarında eller olan kollara."
"İncecik genişliyor mu?"
"Evet. Öyle söylüyorlar. Her incecik'in genişlediğinden söz ediyorlar. Ama senin ve benim ömrümüzün sonuna kadar Eyebolt Kanyonu'ndan kaçamayacak." .
Susan başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Onlar konuşurken takımyıldızların gökyüzünde kaymış olduklarını gördü. Ona bu delikanlıyla bütün gece konuşabilirmiş gibi geliyordu. İncecik'ten, Citgo'dan, sinir bozucu halasından ya da akla gelecek her şeyden söz edebilirlerdi. Bu düşünce kızı şaşırttı. Tanrı aşkına,.bu neden şimdi başıma geldi? Üç yıl Hambry'li çocukları yanımdan uzaklaştırdım. Ve neden şimdi beni garip bir biçimde ilgilendiren bu delikanlıyla karşılaştım? Neden yaşam bu kadar adaletsiz?
Babasının sesiyle duyduğu daha önceki düşüncesini hatırladı. Bu ka'ysa rüzgâr gibi gelecek. Ve planlarını ona karşı koyamayacak. Bir ambarın siklona dayanamaması gibi.
Ama hayır. Ve hayır. Ve hayır. Susan o müthiş iradesiyle bu fikre karşı koydu. Bu bir ambar değil, onun hayatıydı. Uzanıp Bayan Beech'in paslı tenekeden posta kutusuna dokundu. Sanki bu dünyada dengesini bulmaya çalışıyordu. Belki küçük umutlarının ve hayallerinin fazla bir değeri yoktu. Ama babası ona kendini yapabileceğini söylediği şeylere göre ölçmesini söylemişti. Ve babasının öğrettiklerini, duygularının karmakarışık olduğu bir anda karşılaştığı yakışıklı bir genç yüzünden bir kenara itmeyecekti.
Kız, "Ben senden burada ayrılacağım," dedi. "Ya arkadaşlarına katıl ya da atla dolaş." Sesindeki ciddilik onu biraz üzdü. Çünkü bu olgun bir insanın hüznüydü. "Ama bana verdiğin sözü unutma, Will. Beni Deniz Kıyısı'nda... yani Belediye Başkanı'nın konağında gördüğün zaman sanki ilk defa karşılaşıyormuşuz gibi davran. Arkadaşım olmak istiyorsan bunu yap."

Will, "Evet," der gibi başını salladı. Susan kendi ciddiyetinin delikanlının yüzüne yansımış olduğunu gördü. Belki kederi de yansımıştı. "Ben hiçbir kıza benimle birlikte atla gezmeye çıkmasını teklif etmedim. Onu ziyaret etmeme razı olup olmayacağını da sormadım. Patrick'in kızı Susan, bunları senden isterdim. Şansımı artırmak için sana çiçek de getirirdim. Ama galiba bunun bir yararı yok."
Susan başını salladı. "Öyle, yararı yok."
"Birine evlenme sözü mü verdin? Biliyorum bunu sormam küstahlık ama kötü bir niyetim yok."
"Olmadığından eminim. Ama bu sorunu cevaplamamayı tercih edeceğim. Sana da söylediğim gibi şu ara durumum çok nazik. Ayrıca çok geç oldu. Burada ayrılıyoruz, Will. Ama bir dakika dur..."
Kız giysisinin cebini karıştırdı ve yaprağa sarılı yarım bir pastayı çıkardı. Diğer yarısını Cöos'a tırmanırken yemişti... Sanki yaşamının diğer yarısı geride kalmıştı. Akşam yemeğinden geride kalan bu küçük parçayı Aceleci'ye uzattı. At pastayı kokladı. Sonra onu yedi ve burnunu kızın avucuna sürdü. Susan hayvanın kadife gibi burnu avucunu gıdıkladığı için gülümsedi. "Evet, sen iyi atsın. Gerçekten."
Başını kaldırarak yolun ortasında duran Will Dearborn'a baktı. Delikanlı tozlu botlarını yere sürüyor ve kızı umutsuzca süzüyordu. Şimdi yüzündeki o haşin ifade kaybolmuştu. Artık suratındaki ifade yaşına uygundu. Hatta daha küçük duruyordu. "Dostça karşılaştık değil mi?" diye sordu.
Susan bir adım attı ve daha ne yaptığını düşünemeden ellerini delikanlının omuzlarına koydu. Parmaklarının ucunda yükselip yabancıyı dudaklarından öptü. Kısa bir öpücüktü ama kardeşçe bir yanı yoktu.
"Evet. Öyle, Will. Dostça bir karşılaşma oldu." Ancak Will aynı hareketi tekrarlamaları için ona yaklaşmaya kalktığı zaman kız delikanlıyı usulca ama kesin bir tavırla göğsünden itti. (Will bu hareketi düşünmeden yapmıştı. Bir çiçeğin güneşe dönmesi kadar doğaldı.)
"Hayır. Ben sadece sana teşekkür etmek istedim. Ve tek bir teşekkür de bir beyefendi için yeterli olmalıdır. Yoluna huzur içinde devam et, Will."
Delikanlı rüyadaymış gibi atın dizginlerini aldı. Bir an ne olduklarını bilmiyormuş gibi baktı dizginlere. Sonra yine kıza döndü. Susan onun öpücüğünün uyandırdığı duygulardan kurtulmaya, kafasını toplamaya çalıştığını anladı. Bu yüzden Will'den daha da hoşlandı. Ve delikanlıyı öptüğü için daha memnun oldu.
Will eyere atladı. "Sen de öyle. İlk defa karşılaşacağımız anı sabırsızlıkla bekleyeceğim."
Susan'a gülümsedi. Kız bu tebessümdeki özlemi ve arzuyu farketti. Delikanlı sonra atın dizginini çekerek onu döndürdü. Geldikleri yoldan geri döneceği anlaşılıyordu. Belki de tekrar petrol alanına bakacaktı. Susan olduğu yerde, Bayan Beech'in posta kutusunun yanında bekledi. Will'in dönmesini ve ona el sallamasını istiyordu. Böylece genç adamın yüzünü tekrar görebilecekti. Will'in bunu yapacağından emindi... Ama öyle olmadı. Ancak daha sonra, tam Susan dönüp yamaçtan kente ineceği sırada Will gerçekten döndü. Elini kaldırarak parmaklarını oynattı. Karanlıkta bir pervaneye benziyordu eli.
Susan da elini sallayarak ona karşılık verdi. Sonra yoluna devam etti. Hem mutluydu, hem de mutsuz. Ama -ve bu çok önemliydi- artık cadının elleri yüzünden kendini kirlenmiş gibi hissetmiyordu. Will'in dudaklarına dokunduğu an Rhea'nın elinin izleri sanki cildinden silinmişti. Belki bu basit bir sihirdi ama kızın hoşuna gitti.
Susan hafifçe gülümseyerek yürümesini sürdürdü. Yıldızlara bakıyordu. Karanlıkta sokağa çıktığı zaman gökyüzüne bu kadar sık bakmazdı.

4. Ay Battıktan Çok Sonra

Delikanlı uçurum denen yerde hemen hemen iki saat huzursuzca gidip geldi. Aceleci'yi tırıstan daha hızla gitmesi için zorlamıyordu. Oysa iğdiş edilmiş iri küheylanı kanı biraz serinleyinceye kadar yıldızların altında koşturmak istiyordu. Dikkatini kendine verirsen kanın o zaman gerçekten serinler, diye düşünüyordu. Hatta bu işi kendin yapmak zorunda da kalmazsın "Dünyada hak ettikleri şeyi bulanlar sadece ahmaklardır." Bu eski atasözü yaşamının en büyük öğretmeni olan çarpık bacaklı, yüzü yaralı adamı anımsattı ona. Delikanlı gülümsedi.
Sonunda atını yamaçtan ince dereye doğru sürdü. Suyu iki kilometre kadar izledi. (Sık sık at sürüleriyle karşılaştı. Hayvanlar Aceleci'ye uykulu uykulu hayretle baktılar.) Delikanlı bir söğüt korusuna girdi. Korunun ortasındaki açıklıkta bir at usulca kişnedi. Aceleci de ona karşılık verdi. Bir toynağını yere vurarak başını aşağı yukarı salladı.
Delikanlı söğütlerin arasından geçerken başını eğdi. Birdenbire insanla ilgisi olmayan beyaz, dar bir suratla karşılaştı. Yüzün üst kısmı hemen hemen bebekleri olmayan siyah gözlerden oluşuyordu.
Çocuk tabancalarını almak için ellerini hemen kemerine attı. Bu gece bunu üçüncü defa yapıyordu. Ve üç sefer de silahlarının belinde olmadığını hatırlamıştı. Ama bu önemli değildi. Delikanlı dala sicimle asılmış olan şeyi tanımıştı. Bu, ekinkargası kafasıydı.
Bir ara Arthur Heath adını almış olan genç kurukafayı eyerinden çıkarmış ve Will'e şaka yapmak için ağacın dalına asmıştı. (Arthur, kurukafadan, "Yaşlı bir büyükbaba kadar çirkin," diye söz ediyordu. "Ama beslemek bedava." Will, "O ve şakaları!" diye homurdanarak eliyle sicime vurdu. İp kopunca kurukafa karanlıkta uçtu.
Gölgelerin arasından bir ses, "Ayıp, Roland, ayıp!" dedi. Bu seste sitem vardı ama sahibinin neredeyse güleceği belliydi... Her zaman olduğu gibi. Cuthbert, Roland'ın en eski arkadaşıydı, ilk dişlerinin izleri aynı oyuncakların üzerinde kalmıştı. Ama Roland bir bakıma Cuthbert'i hiçbir zaman anlayamamıştı. Yalnızca onun neşesini değil. Gerilerde kalmış bir gün saray aşçısı Hax vatan haini olduğu için Darağacı Tepesi'nde asılacağı zaman Cuthbert dehşet

ve pişmanlıkla kıvranmıştı. Roland'a orada kalamayacağını, adamın asılmasını seyredemeyeceğini söylemişti... Ama sonunda her ikisini de yapmıştı. Çünkü budalaca şakaları da, yüzeyde kalan duyguları da Cuthbert Allgood'la ilgili gerçeği açıklamıyordu.
Roland korunun ortasındaki çukur açıklığa girerken kara bir gölge saklandığı ağacın arkasından çıktı. Açıklığın ortalarına doğru daha belirginleşti. Uzun boylu, dar kalçalı bir delikanlıydı. Ayağında kot pantolonu vardı. Belinden yukarsı ve ayakları çıplaktı. Bir elinde koskocaman antika bir tabancayı tutuyordu. Bu silaha silindirinin büyüklüğü yüzünden "bira fıçısı" adı takılmıştı.
Cuthbert, "Ayıp," diye tekrarladı. Sanki bu kelime hoşuna,gidiyordu. Aslında "ayıp" sözcüğünün artık kullanılmayan çok eski biçimini tekrarlıyordu. Mejis gibi unutulmuş ücra yerlerde bile bu sözcüğü kullanan yoktu. "Nöbetçiye böyle davranılır mı? O zavallı ince suratlı çocuğu bir vuruşta en yakındaki sıradağlara doğru yolladın!"
"Tabancam belimde olsaydı onu parça parça eder ve bu bölgenin yarı ahalisini de uyandırırdım."
Cuthbert uysalca, "Etrafta belinde tabancayla dolaşmayacağını biliyordum," dedi. "Dikkati çekecek kadar çirkinsin, Steven'in oğlu Roland. Ama on beş gibi ihtiyarlara özgü bir yaşa yaklaşırken bile ahmakça davranmıyorsun"
"Yolculukta kullandığımız adları değiştirmemeye karar vermiştik. Aramızda bile bu adları kullanacaktık."
Cuthbert ayağını uzatarak çıplak topuğunu çimenlere bastırdı. Kollarını uzatıp bileklerini iyice bükerek başını eğdi. Saraya girmeyi meslek edinen birinin taklidini ustalıkla yapıyordu. Ayrıca bataklıkta duran bir balıkçıya da şaşılacak kadar benziyordu. Roland istememesine rağmen güldü. Sonra ateşi olup olmadığını anlamak için sol bileğinin içini alnına dayadı. Tanrılar da biliyorlardı ya, kafasının içi ateş gibiydi. Ama alnı serindi.
Ellerini aşağıya sarkıtan ve gözlerini de alçakgönüllü bir tavırla yere diken, Cuthbert, "Senden özür diliyorum, silahşor," dedi.
Roland'ın yüzündeki tebessüm siliniverdi. "Beni bir daha böyle çağırma, Cuthbert. Lütfen. Ne burada, ne de başka yerde. Eğer bana değer veriyorsan."
Cuthbert şakacı tavırlarını hemen bir tarafa bırakarak atının sırtında oturan Roland'a hızla yaklaştı. Bu kez gerçekten üzülmüştü.
"Roland... Will... affedersin."
Roland onun omzuna vurdu. "Şimdilik bir zararı olmadı. Ama bu andan itibaren bunu hiç unutma. Mejis belki dünyanın bir ucunda... Ama yine de bu dünyada. Alain nerede?"
"Dick'i mi kastediyorsun? Onun nerede olduğunu sanıyorsun?" Cuthbert açıklığın ilersini işaret etti. Orada kara bir yığın ya horluyordu ya da boğularak ölmek üzereydi.
Cuthbert, "Bizimki deprem sırasında bile uyur," dedi.
"Ama sen benim geldiğimi duydun ve uyandın."
"Evet." Cuthbert gözlerini arkadaşının yüzüne dikmiş, Roland'ı endişelendiren bir dikkat ve ısrarla inceliyordu. "Başına bir şey mi geldi? Bir tuhaf halin var."
"Öyle mi?"
"Evet. Heyecanlı gibisin. Hatta keyifli de."
Roland, Cuthbert'e Susan'dan söz edeceksem şimdi tam zamanı, diye düşündü. Ama konuyu iyice incelemeden hemen arkadaşına açılmamaya karar verdi. (Kararların çoğunu ve kuşkusuz en iyilerini böyle fazla düşünmeden verirdi.) Susan'la Belediye Başkanı'nın konağında karşılaştıkları zaman Cuthbert'le Alain onların birbirlerini ilk kez gördüklerini sanacaklardı. Bunun ne zararı vardı?
"Yeterince hava aldım." Roland attan inerek eyerin kayışlarını çözmek için eğildi. "Ayrıca bazı ilginç şeyler de gördüm."
"Ah! Konuş, kalbimin en sevgili kiracısı!"
"Bence yarına kadar beklemem daha doğru olur. Senin şu ayı kış. uykusundan uyandığı zaman hikâyeyi bir tek defa anlatmak yeterli olur. Ayrıca yorgunum. Ama seninle bir tek şeyi paylaşacağım. Bu bölgede fazla at var. Atlarıyla ün yapmış olan bir baronluk için bile çok fazla."
Cuthbert bir şey soramadan Roland eyeri Aceleci'nin sırtından alıp sazla örülmüş üç küçük kafesin yanına bıraktı. Bu kafesler bir atın sırtına kolaylıkla yüklenebilmeleri için birbirlerine işlenmemiş deriden şeritlerle bağlanmıştı. İçlerinde boyunları beyaz halkalı üç güvercin uykulu uykulu, "Huu," çekiyorlardı. İçlerinden biri başını kanadının altından çıkararak Roland'a bir göz attı. Sonra başını tekrar kanadının altına soktu.
Roland, "Bu çocuklar iyi mi?" diye sordu.
"İyiler. Samanların arasında birbirlerini mutlu mutlu gagalıyorlar. Herhalde kendilerini tatilde sanıyorlar. Sen demin ne demek istedin?"
Roland, "Yarın," dedi. Cuthbert onun başka bir şey söylemeyeceğini anlamıştı. Sadece başını salladı. Sonra da "nöbetçim" dediği kuş kafasını bulmaya gitti.
Yirmi dakika sonra Aceleci'nin üzerindekiler alınmış ve hayvan kaşağılanmıştı. Şimdi Güderi ve Zamklı Çocuk'la birlikte otluyordu. (Cuthbert atına normal insanlar gibi uygun bir ad takmıyordu.) Roland yatağına sırtüstü uzandı. Gözlerini gökyüzündeki son yıldızlara dikti. Cuthbert, Aceleci'nin nal seslerini duyduğu zaman hemen uyanmıştı. Şimdi de yine çabucak uykuya dalmıştı. Ama Roland'ın hiç uykusu yoktu.

Şimdi bir ay öncesini düşünüyordu. Fahişenin odasını. Babası karyolaya ilişmiş, onun giyinmesini seyrediyordu. Steven'in sözleri Roland'ın kafasında bir gong sesi gibi yankılanıyordu. Ben bunu iki yıldan beri biliyordum. Delikanlıya bu yankılanma ömrünün sonuna kadar sürecekmiş gibi geliyordu.
Ama babasının söyleyecek başka sözleri de vardı. Pek çok sözü. Manen hakkında. Roland'ın annesi konusunda. Belki de kadın o kadar suçlu değildi. Roland'ın babası vatansever olduklarını iddia eden soyguncilardan söz etti. John Farson'dan da. Adam gerçekten Cressia'ya gitmişti. Ama sonra oradan ayrılmıştı. Her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu. Şiddetle rüzgâra kapılan duman gibi. John Farson oradan ayrılmadan önce o ve adamları Baronluk'un merkezi Indrie'yi yakıp kül etmişlerdi. Yüzlerce insanı öldürmüşlerdi. Bu nedenle Cressia'nın daha sonra Birlik'ten ayrılarak İyi Adam'ın tarafına geçmesine şaşmamak gerekiyordu. Baronluk Valisi, Indrie Belediye Başkanı ve Yüksek Şerifin kesilmiş kafaları yazın başlarında John Farson'un ziyareti sona erdiği zaman kentin sur kapısını süslemişti. Steven Deschain, "Bu ikna edici bir politika," dedi.
Bu bir tür şato oyununa benziyordu. İki ordu tepelerin arkasından çıkmış ve son çarpışma başlamıştı. Roland'ın babası öyle söylüyordu. Halk tarafından desteklenen bütün ihtilallerde olduğu gibi Orta-Dünya'daki Baronluklar'ın çoğu John Farson'un ciddi bir tehlike olduğunu kavrayamadan oyun sona erecekti... Ve adamın demokrasi düşüncesine ve "sınıf köleliği ve eski peri masalları" diye tanımladığı şeyi sona erdireceğine inananlarsa onun değişimi sağlayacak bir lider olduğunu düşüneceklerdi.
Roland'ın babası ve silahşorlardan oluşan ka-tet'i bu iki olasılığın üzerinde durmuyor, Farson'a önem vermiyorlardı. Adamı önemsiz biri saymaları delikanlıyı şaşırtıyordu. Aslına bakılırsa gruptakiler Birlik'i de önemsiz görüyorlardı. Karyolada oturan Steven tek oğluna, yaşayabilen tek çocuğuna ciddi ciddi bakarak, "Seni buradan göndereceğim," dedi. "Artık Orta-Dünya'da gerçekten güvenli bir yer kalmadı. Bununla birlikte Temiz Deniz'in kıyısındaki Mejis Baronluğu son zamanlarda bulunabilecek en güvenli yer sayılır... Onun için Mejis'e gideceksin. Yanına arkadaşlarından en azından ikisini alacaksın. Herhalde onlardan biri Alain olacak. Ama lütfen yol arkadaşı olarak o durmadan gülen çocuğu seçme! Yanında durmadan havlayan bir köpek ondan daha çok işine yarar."
Roland başka zaman olsaydı dünyayı biraz olsun görebileceği için çok sevinirdi. Ama şimdi öfkeyle itiraz etti. İyi Adam'la son savaşa girilecekse, o da babasının yanında çarpışmak istiyordu. Sonuçta o artık bir silahşordu. Henüz çırak sayılırdı ama...
Babası kesin bir tavırla başını ağır ağır salladı. "Olmaz, Roland. Durumu anlamıyorsun. Ama anlayacaksın. Mümkün olduğu kadar."
Daha sonra baba oğul Orta-Dünya'nın son yaşayan kentinin yukarsındaki surlarda dolaştılar. Gilead sabah güneşinde yemyeşil ve görkemliydi. Bayrakları uçuşuyor, Eski Mahalle'de sokak satıcıları dolaşıyordu. Atlar süvarilere ayrılmış olan yollarda koşuyorlardı. Bu yollar her şeyin kalbi olan Saray'dan etrafa uzanıyordu. Babası Roland'a daha başka şeyler de anlattı. (Ama her şeyi değil.) Delikanlı birçoğunu anladı. (Ama her şeyi değil. Babası da onları anlamıyordu zaten.) Her ikisi de Kara Kule'den söz etmediler. Ama Kule artık Roland'ın kafasının içinde yaşıyordu. Bu olasılık uzaklardaki ufukta beliren bir fırtına bulutu gibiydi.
Bütün bu olanlar Kule'yle mi ilgiliydi? Yani Orta-Dünya'yı yönetme hayalleri kuran ve kendini önemli sayan bir soyguncunun bütün bunlarla bir ilgisi yok muydu? Ya da annesini büyüleyen o sihirbazla? Stein ve adamlarının Cressia'da bulmayı umdukları cam küreyle?.. Ama Kara Kule?
Roland bu soruyu babasına sormadı. Sormaya cesaret edemedi.
Roland şimdi yatağında dönerek gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz da karşısında o kızın yüzü belirdi. Susan'ın dudaklarının dokunuşunu hissetti. Teninin güzel kokusunu duydu. Birdenbire başının tepesinden kuyruk sokumuna kadar ateş gibi kesildi. Kuyruk sokumundan ayak parmaklarına kadar da buz gibi. Delikanlı sonra kız Aceleci'nin sırtından inerken gözüken bacaklarını hatırladı. (Susan'ın sıyrılan eteğinin altından iç çamaşırları da bir an gözükmüştü.) Ve o zaman vücudunun sıcak ve soğuk kısımları yer değiştirdi.
Memleketindeki o fahişe ona ilk seks dersini vermişti ama Roland'ı öpmeye yanaşmamıştı. Çocuk buna kalkıştığı zaman da başını çevirmişti. Roland'ın istediklerini yapmasına izin vermişti ama öpmeye hayır! Roland o sırada büyük bir düşkırıklığına uğramıştı. Ama şimdi buna seviniyordu.
Delikanlının yeni yetişen çocuklara özgü o huzursuz ama berrak kafası Susan'ın beline kadar inen saç örgüsünün, güldüğü zaman ağzının iki yanında beliren gamzelerin, tatlı sesinin ve eski dilde konuşmasının üzerinde durdu. Susan'ın onu öpmek için ayaklarının üzerinde yükselirken omuzlarını tutmasını düşündü. Hafif ama güçlü ellerini tekrar omuzlarımda hissetmek için her şeyimi veririm, dedi kendi kendine. Ve kızın dudaklarına değen dudakları. Bu, öpüşmeyi fazla bilmeyen bir ağızdı. Roland'a öyle geliyordu. Yine de Susan'ın bu konudaki bilgisi delikanlınınkinden biraz daha fazla sayılırdı.
Dikkatli ol, Roland. Bu kıza olan duygularının her şeyi altüst etme. sine izin verme. O zaten özgür değil. Bunu ima etti. Evli olduğunu sanmıyorum ama galiba birine söz vermiş.
Roland o sırada ilerde olacağı gibi acımasız bir insan değildi. Ama yine de o acımasızlık tohumlarını içinde taşıyordu. Bu küçük, tas gibi şeyler ilerde kökleri derinliklere uzanan birer ağaç halini alacaktı. Ve acı meyveler vereceklerdi. Ve şimdi bu tohumlardan ilki çatladı ve ustura kadar keskin ilk filizini verdi.
Verilen söz geri alınabilir. Yapılan şey düzeltilebilir. Hiçbir şey kesin değil. Ama... o kızı istiyorum.
Evet. Bildiği tek şey buydu. Babasının suratını nasıl tanıyorsa, bu gerçeği de o kadar iyi biliyordu. Kızı istiyordu. Fahişe çırılçıplak karyolasına uzandığı ve yarı aralık gözlerle ona baktığı zaman kadını istediği gibi değil. Hayır, bu

açken yiyecek ve susamışken su istemesine benziyordu. Bir bakıma o diğer güçlü isteğine de benziyordu. Marten'in toza bulanmış cesedini annesine yaptıkları yüzünden Gilead'ın anayolunda atının arkasında sürükleme isteğine.
Kızı istiyordu. Susan adlı o kızı istiyordu.
Roland diğer tarafına dönerek gözlerini yumdu ve uykuya daldı. Uykusu derin değildi; yeniyetmelerin o ham şiirsel rüyalarından biri aydınlatıyordu. Bu rüyalarda cinsel çekimle romantik aşk birbirine karışıyor ve bir daha tekrarlanmayacak bir biçimde şiddetli yankılar yapıyordu. Susuzluk görüntüleriyle dolu bu rüyalarda Susan Delgado ellerini Roland'ın omzuna tekrar tekrar koyuyordu. Delikanlıyı öpüyordu tekrar tekrar. Ve ona, "İlk kez bana gel," diyordu. "İlk defa benimle ol. İlk defa beni gör. Beni çok iyi gör."
Roland'ın uyuyup rüya gördüğü yerden aşağı yukarı yedi buçuk kilometre ötede Susan yatağına uzanmış, penceresinden dışarı bakıyordu. Eski Yıldız yaklaşan şafak yüzünden sönükleşmekteydi. Susan'ın yattığı zaman olduğu gibi şimdi de hiç uykusu yoktu.
Eve döndüğünde Cord Hala'sı ocağın önündeki salıncaklı sandalyesinde oturuyordu. (Oysa başka gecelerde bundan bir saat önce gider yatardı.) Ocakta ateş yoktu. Yılın bu mevsiminde küller süprülüp temizlenmişti. Biçimsiz eski siyah elbiseli kadının kucağındaki danteller köpüklere benziyordu. Kadın Susan'a doğaüstü gibi gözüken bir hızla dantellerin kenarlarını bastırıyordu. Kapı açılıp Susan rüzgârla birlikte içeri girdiğinde Cord Hala başını kaldırıp yeğenine bakmadı.
"Bir saat önce dönmeni bekliyordum." Sonra ekledi. "Endişelendim." Ama sesinden pek böyle bir şey olmadığı anlaşılıyordu.
Susan sadece, "Ya?" dedi ve başka bir şey söylemedi. Başka bir gece olsaydı kulağıma yalanmış gibi gelen mazeretlerimi beceriksizce sıralardım, diye düşündü. Bütün yaşamı boyunca Cord Hala onu hep böyle etkilemişti. Ama bu sıradan bir gece değildi. Susan'ın bütün yaşamı boyunca hiç böyle bir gece olmamıştı. Kız Will Dearborn'u kafasından atamıyordu.
Cord Hala başını kaldırdı. Birbirine yakın, boncuk gibi gözlerinde merak ve dikkat vardı. İri burnu ince, bıçak gibiydi. Susan, Cöos'a gitmek için yola çıktığından beri bazı şeyler hiç değişmemişti. Susan halasının bakışlarıyla yüzünü ve vücudunu taradığını yine hissedebiliyordu. Telleri sivri küçük süpürgelere benziyordu bu bakışlar.
Cord Hala, "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu. "Bir sorun mu çıktı?"
"Hiçbir sorun çıkmadı." Ama kız bir an cadının kapıda yanında durup gevşekçe sıktığı yumruğunun arasından saç örgüsünü nasıl kaydırdığını düşündü. Gitmek istemiş, Rhea'ya işlerinin bitip bitmediğini sormuştu.
Büyücü, "Belki küçük bir şey daha var," demişti... Ya da Susan'a öyle geliyordu. Ama bu küçük şey neydi? Kız bunu hatırlamıyordu. Acaba önemli miydi? Thorin'in çocuğunu taşımaya başlayıncaya kadar Rhea'yı görmeyecekti... Adamla Hasat gecesine kadar buluşamayacağına göre Cöon'a en erken kışın sonlarında gidecekti. Bir ömür demekti bu. Hemen hamile kalmadığı takdirde bu süre daha da uzayacaktı...
"Eve dönerken ağır ağır yürüdüm, hâlâ, hepsi o kadar."
Cord Hala, "O halde neden bu haldesin?" diye sordu. Kadın seyrek kaşlarını çatarken alnında dikey çizgiler belirdi.
Susan, "Ne var ki?" diye sordu. Önlüğünü çıkarıp bağlarını birbirine düğümledi ve mutfak kapısının hemen içindeki çengele astı.
"Yanakların kızarmış. Keyiflisin. Yeni sağılmış süte benziyorsun."
Susan az kalsın gülecekti. Erkekler konusunda pek bilgisi yoktu halasının. Kız yıldızlar ve gezegenler konusunda ne kadar bilgiliyse kadın da erkek konusunda o kadar bilgiliydi işte. Ama Cord Hala yine de işin can alacak noktasına parmağını basmıştı.
Kız, "Herhalde bunun nedeni gece havası," dedi. "Kayan bir yıldız gördüm, Cord Hala. Ve incecik'in sesini duydum. Bu gece sesi yüksek."
Halası ilgisizce, "Öyle mi?" diye mırıldandı. Sonra da kendisini ilgilendiren o konuya döndü. "Muayene edilirken sıkıldın mı?"
"Biraz."
"Ağladın mı?"
Susan, "Hayır," der gibi başını salladı.
"İyi. Ağlamamalısın. Bu her zaman daha iyidir. Duyduğuma göre kızların ağlaması cadının hoşuna gidiyormuş. Şimdi, Sue... ihtiyar sana bir şey verdi mi?"
"Evet." Susan elini cebine sokarak üzerinde "DÖRÜT" yazan kâğıdı çıkardı. Onu kadına uzattı. Halası yüzünde açgözlü bir ifadeyle kâğıdı kaptı. Kadın son ay Susan'a karşı çok yumuşak davranmıştı. Ama artık istediğini elde etmişti. (Susan da olaya iyice karışmış ve çok fazla şey vaat etmişti. Artık fikrini değiştiremezdi!) Cordelia rahatlamıştı. Ve şimdi eski halini almıştı. Susan'ın yanında yetiştiği o ekşi suratlı, kibirli, çoğu zaman kuşkucu kadın halini. Cordelia ağırkanlı, işleri oluruna bırakan ağabeysiyle hemen her hafta müthiş bir öfkeyle kavga etmişti. Bir bakıma Cord Hala'nın her zamanki halini alması Susan'ı rahatlatmıştı. Kadının her gün İyi Peri Cybilla rolünü oynaması kızın sinirlerini bozmuştu.
Cord Hala parmağını kâğıdın aşağısına sürdü. "Evet, evet, bu cadının işareti. Bazıları bunun Şeytan'ın toynağı anlamına geldiğini söylüyor. Ama bize vızgelir, öyle değil mi, Sue? Kadın iğrenç ve pis bir yaratık. Ama yine de iki kadının bu dünyada bir süre daha geçinmelerini sağladı. Bundan sonra onu sadece bir defa daha görmen gerekecek. Herhalde Yılın Sonu'nda. Hamileliğin ilerlediği zaman."

Susan, "Bu daha geç olacak," diye açıkladı. "Şeytan Ayı'nın on dördüne kadar Thorin'le buluşmayacağım. Hasat Panayırı ve ateşten sonrasına kadar."
Cord Hala'nın hem gözleri irileşti, hem de ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu o mu söyledi?"
Susan kendisinden beklenmeyecek bir aksilikle, beni yalancılıkla mı suçluyorsun, hala, diye düşündü. Aslında huy bakımından babasına çekmişti.
"Evet."
"Ama neden? Niçin o kadar uzun bir süre beklenecek?" Cord Hala'nın çok sarsıldığı belliydi. Düşkırıklığına uğradığı da. Kadın bu işten o ana kadar sadece sekiz gümüş ve dört altın kazanmıştı. Paraları bir sincap gibi gizli yeri neredeyse oraya saklamıştı. (Susan, Cordelia'nın her fırsatta fakirlikten yakınmasına rağmen o gizli yerde bir hayli parası olduğundan şüpheleniyordu.) Thorin'in Cordelia'ya verdiği paranın iki katı borcu vardı... Bunu kızla buluştuğu gece ödeyecekti. Aynı miktarı Rhea, Susan'ın hamile ve çocuğun da dürüst olduğunu kanıtladığı zaman verecekti. Bir arada bir hayli paraydı bu. Böyle küçük bir yer ve onlar gibi önemsiz insanlar için önemli bir meblağ sayılırdı. Ama şimdi paranın ödeme tarihi iyice ertelenmişti...
Sonra Susan yattığı zaman affedilmesi için dua ettiği o günahı işledi. (Ama pek de hevesle değil.) Cord Hala'nın yüzünde beliren o ifade kızın çok hoşuna gitti. İstediğini elde edemeyen, düşkırıklığına uğrayan bir insanın ifadesiydi bu. Tam cimri birine yakışacak bir şey.
Kadın, "Niçin o kadar uzun bir süre?" diye tekrarladı.
"Cöos'a gidip bunu cadıya sorabilirsin sanırım."
Cordelia Delgado zaten ince olan dudaklarını birbirine bastırdı. Dudakları dümdüz bir çizgi oldu. "Bana küstahlık mı ediyorsun, küçük hanım? Küstahça mı davranıyorsun?"
"Hayır. Kimseye küstahça davranamayacak kadar yorgunum. Yıkanmak, sonra da yatmak istiyorum. Cadının ellerinin hâlâ üzerimde dolaştıklarını hissediyorum."
"İyi ya. Öyle yap. Belki yarın sabah bu konuyu hanımlara daha Çok yakışan bir biçimde konuşuruz. Tabii gidip Thorin'i de görmemiz gerekecek." Rhea'nın Susan'a verdiği kâğıdı katladı. Hart Thorin'i ziyaret etme fikri hoşuna gitmişti. Kâğıdı elbisesinin cebine koyacak oldu
Susan, "Hayır," dedi. Sesi ondan umulmayacak kadar sert çıkmıştı. Hem de halasının elinin havada donmuş gibi kalmasına neden olacak kadar. Cordelia kıza baktı. Şaşırmış olduğu belliydi. Susan bu yüzden biraz utandı. Ama gözlerini halasından kaçırmadı. Elini uzattı. Eli hiç titremiyordu.
"Kâğıdı ben saklayacağım, hala."
Cord Hala, "Sana böyle konuşmanı kim söyledi?" dedi. Öfkesinden sesi iniltiye dönüşmüştü. Susan bir an Cord Hala'nın sesini incecik'inkine benzetti. Herhalde böyle düşünmek biraz günahtı. "Sana, annesiz kalmış bir kızı büyüten bir kadınla böyle konuşmanı kim söyledi? O kızın ölmüş olan zavallı babasının kızkardeşiyle böyle konuşmanı?"
"Bunu kimin söylediğini biliyorsun." Susan hâlâ elini uzatmış bekliyordu. "Onu ben saklayacağım. Ve kâğıdı Belediye Başkanı'na ben vereceğim. Rhea ondan sonra kâğıda olacaklara hiç aldırmadığını söyledi. Thorin isterse onunla poposunu silsin!' dedi."
Bu sözleri duyan Cordelia kıpkırmızı kesildi. Onun bu hali de Susan'a büyük bir zevk verdi. "Ama o zamana kadar kâğıt bende kalacak."
Cord Hala öfkeyle, "Şimdiye dek böyle bir şeyi hiç duymadım," diye söylendi... Ama kirli kâğıt parçasını Susan'a geri verdi. "Böyle önemli bir belgenin bacak kadar bir kıza teslim edilmesini mi istiyor?"
Susan, ama Thorin'le anlaşmaya gelince bacak kadar kız sayılmıyorum, öyle değil mi, dedi kendi kendine. Ona gidecek ve kemiklerinin çıtırdısını dinleyecek ve belki de çocuğunu dünyaya getireceğim. Tabii o zaman bir karış boyunda bir çocuk sayılmayacağım, öyle mi?
Kâğıdı cebine koyarken gözlerini ona dikti. Cord Hala'nın bakışlarındaki öfkeyi görmesini istemiyordu.
Kadın köpük köpük danteli eliyle iterek dikiş kutusuna attı. "Yukarı çık." Danteller şimdi karmakarışık duruyordu. Oysa hiç böyle olmazdı. "Yıkanırken özellikle ağzının temizlenmesine dikkat et. Ağzını, sana olan sevgisi yüzünden çok şeyden vazgeçen o kimseye karşı saygısı ve küstah davranmaması için iyice yıka."
Susan dilinin ucuna gelen binlerce cevabı yutarak sessizce odadan çıktı. Merdivenden çıkarken çoğu zaman olduğu gibi utanç ve öfkeyle titriyordu.
Ve işte şimdi burada, yatağındaydı. Yıldızlar sönükleşir, ilk parlak renkler gökyüzünü boyarken o hâlâ uyuyamamıştı. Gece olanlar kafasından inanılmayacak belirsiz şekiller halinde geçiyordu. İskambilleri karıştırıyor ama karşısına çıkan kartta hep Will Dearborn'un yüzü oluyordu. Kız bu yüzün bir an çok sertken birdenbire beklenmedik bir biçimde yumuşadığını düşündü. Bu yüz yakışıklı mıydı? Evet, Susan öyle düşünüyordu. Bunu biliyordu hatta.
"Hiçbir kızdan benimle ata binmesini istemedim. Ona kendisini ziyaret etmeme izin verip vermeyeceğini de sormadım. Bunu senden istedim, Patrick'in kızı Susan..."
Neden şimdi? Niçin onunla hiçbir yararı olmayacak bir anda karşılaştım?
Eğer bu ka'ysa bir rüzgâr gibi gelecek. Bir siklon gibi. Susan karyolada bir sağa döndü, bir sola. Galiba sabaha kadar uyuyamayacağım, diye düşündü. Belki uçuruma kadar yürüyüp güneşin doğuşunu seyretsem daha iyi olur.
Hem hasta, hem de iyiymiş gibiydi. Sabah kuşlarının ilk cıvıltılarını dinliyor, Will'in dudaklarının dokunuşunu düşünüyordu. İnce dokuluydu dudakları. Delikanlının ellerini koyduğu kaba dokumalı gömleğinin altından, cildinden yükselen kokuyu da hatırlıyordu.

Sanki yanıyordu kız. Bir meşale gibi. Kısa bir süre sonra güneş ufukta yükseldiği zaman Susan derin bir uykuya daldı. Hafifçe gülümsüyordu. Örgüsünü açtığı saçları yüzünün bir yanıyla yastığın üzerinde altın yığını gibi parlıyordu.
Şafaktan önceki saat Yolcuların Dinlenme Yeri'nin salonu diğer zamanlara göre sessiz sayılırdı. Çoğu gece ikiye kadar avizeyi ışıltılı bir mücevhere dönüştüren gaz lambası kısılmıştı. Şimdi titreşen küçük mavi benekler gibiydi. Yüksek tavanlı uzun oda gölgeler içindeydi. Hayaletlere yakışacak bir yerdi burası.
Bir köşeye ocağı yakmak için kullanılacak tahtalar yığılmıştı. O gece "Beni Seyret" oyunu sırasında çıkan kavgada kırılan iki iskemleden kalmıştı bunlar. (Kavgacılarsa şu anda Yüksek Şerifin sarhoşlar hücresinde ikâmet ediyorlardı.) Diğer köşede bolca kusmuktan oluşan bir gölcük pıhtılaşmaya başlamıştı. Salonun dibindeki sahnemsi yere eski bir piyano konmuş, önündeki banka demirağacından bir sopa dayanmıştı. Barkie'nin sopasıydı bu. Adam hem oranın koruması, hem de azılı biriydi. Barkie bankın altında horluyordu. Yara bere içindeki çıplak karnı çizgili kadife pantolonunun belinden ekmek hamuru gibi yükseliyordu. Adamın elinde bir tek iskambil kâğıdı vardı: kupa ikilisi. Odanın batı ucunaysa kumar masaları dizilmişti. İki sarhoş bunlardan birine kafalarını dayamış horluyordu. Salyaları yeşil çuhaya akıyor, uzattığı elleri birbirine dokunuyordu. Arkasındaki duvarda, Eld'in Ulu Kralı Arthur'un bir resmi vardı. Beyaz bir küheylana binmişti kral. Altında Yüksek ve Aşağı Dil'in garip bir karışımıyla yazılmış bir tabela asılıydı. KÂĞIT OYUNUNDA SİZE VERİLEN EL KONUSUNDA TARTIŞMAYA KALKMAYIN. YAŞAM KONUSUNDA DA.
Oda boyunca uzanan tezgâhın arkasında, yukarda korkunç bir hayvanın doldurulmuş kafası vardı: Çatallı boynuzlarıyla iki kafalı, kötü bakışlı dört gözlü bir geyikti bu. Yolcuların Dinlenme Yeri'nin müdavimleri geyikten "Kolay Av" diye söz ederlerdi. Kimse bunun nedenini bilmiyordu. Şakacının biri hayvanın iki boynuzunun üzerine dişi domuzların memelerinden yapılan prezervatifleri dikkatle takmıştı. Tezgâhın hemen üzerinde ve Kolay Av'ın hoşnutsuzca bakışları altında hanın dansözleri ve kiralık kızlarından Koşucu Pettie yatıyordu... Aslında Pettie'nin gençlik günleri gerilerde kalmıştı. Yakında yukardaki küçücük odaya çıkacak gücü de bulamayacaktı. Kadın tombul bacaklarını iki yandan sarkıtmıştı. Pis etekleri karmakarışıktı. Pettie derin soluklar alarak horluyordu. Arada sırada da ayaklarını ve tombul parmaklarını oynatıyordu. Kadının horultusu dışında sadece dışarda esen yaz rüzgârının uğultusu ve tek tek çevrilen iskambil kâğıtlarının hafif, düzenli hışırtısı duyuluyordu.
Hambry Anayolu'na bakan, yarasa kanadı gibi iki yana açılan kapının yanında bir tek masa vardı. 'Konuklarla beraber olmak için' yukarıdaki dairesinden inen Coral Thorin'indi masa. Kadın Belediye Başkanı'nın kızkardeşi ve hanın da sahibiydi. Coral Thorin aşağıya ineceği zaman erken bir saati geçiyordu. Eski, çizik çizik tezgâhta viskiden çok biftek verildiğinde aşağıya iniyor, yukarıya da piyanist Sheb o berbat çalgısının başına geçerek tuşlara vurmaya başlayınca çıkıyordu. Belediye Başkanı Yolcuların Dinlenme Yeri'ne hiç gelmezdi. Herkes han ve meyhanenin en aşağı yarı hissesinin onun olduğunu biliyordu. Thorin ailesi hanın getirdiği paranın zevkini çıkarıyor, ama sadece barın gece yarısından sonraki hali hoşlarına gitmiyordu. O saatlerde yere serpilmiş olan talaş dökülen bira ve akan kanları içmeye başlıyordu. Yirmi yıl önce 'disipline girmeyen bir çocuk' diye tanınan Coral'ın sert bir yanı vardı. Kadın politikacı ağabeysinden gençti. Onun kadar sıska da değildi. İri gözlüydü ve kafası bir sansarınkine benzerdi, ama yine de güzel sayılırdı. Meyhanenin açık olduğu saatlerde kimse kadının masasına oturmazdı. Barkie bunu yapmaya kalkışana hemen engel olurdu. Ama artık meyhane kapanmıştı. Sarhoşlardan çoğu çıkıp gitmiş ya da yukardaki odalarda sızmışlardı. Sheb piyanonun gerisindeki köşeye kıvrılıp yatmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Meyhaneyi temizleyen gerizekâlı çocuk saat ikide gitmişti. (Ya da her zamanki gibi alaylar, hakaretler ve havada uçan birkaç bira bardağı yüzünden kaçmıştı. Özellikle Roy Depape bu çocuktan hiç hoşlanmıyordu.) Zavallı dokuzda dönecek ve bu eski eğlence sarayını neşeli bir gece için hazırlayacaktı. Bayan Thorin'in masasında oturan adam o saate kadar burada yalnızdı.
Adam pasyans açıyordu. Kâğıtlar önünde diziliydi. Kırmızının üzerinde siyah, siyahın üzerinde kırmızı. Kartlar Saray Karesi'ni oluşturmaya başlıyordu. Destenin geri kalan kısmı adamın sol elindeydi. Jonas kartları birer birer açarken sağ elindeki dövme oynuyor, tabut soluk alıyormuş gibi gözüküyordu. Sarsıcı bir görüntüydü. Pasyans oyuncusu yaşını başını almış bir adamdı. Belediye Başkanı'nın kızkardeşi kadar zayıf sayılmazdı ama yine de inceydi. Uzun beyaz saçları sırtına dökülüyordu. Güneşten iyice yanmıştı. Beyaz bıyığı o kadar uzundu ki, tarazlanmış beyaz uçları hemen hemen çenesine kadar sarkıyordu. Çok insan "uydurma bir silahşorun bıyığı" diye düşündüğü halde kimse bu uydurma sözcüğünü Eldred Jonas'ın yüzüne karşı söyleyemiyordu. Adam beyaz ipek bir gömlek giymişti. Siyah kabzalı bir tabanca kalçasından sarkıyordu. İlk bakışta etrafı kırmızı iri gözlerinde keder olduğunu sanırdınız. Ama ikinci defa dikkatle baktığımız zaman adamın gözlerinin sulandığını anlardınız. Bu gözler duygu bakımından Kolay Av'ınkiler kadar ölüydü.
Jonas maça ası açtı. Ama bunu koyabileceği bir yer yoktu. Adam garip, ince bir sesle, "Püf," dedi. "Seni köpek!" Jonas'ın sesi aynı zamanda titriyordu. Ağlamak üzere olan bir adamın sesi gibi. Bu, Jonas'ın etrafı kızarmış ıslak gözlerine de uyuyordu. Adam kâğıtları topladı.
Onları karıştıramadan yukarda bir kapı usulca açılıp kapandı. Jonas iskambilleri bir tarafa bırakarak elini tabancasının kabzasına attı. Sonra yukarda galeriden geçen Reynolds'un botlarının çıkardığı sesi tanıdı. Tabancayı bırakarak onun yerine kemerinden tütün kesesini aldı. Reynolds'un her zaman kullandığı pelerinin etekleri gözüktü. Merdivenden inmeye başladı. Yüzünü yeni yıkamıştı. Kıvırcık kızıl saçları kulaklarına kadar iniyordu. Sevgili Bay Reynolds yakışıklılığıyla övünürdü. Ama neden olmasın? Çok çapkındı. Yaşı onun iki katı olan Jonas'tan çok daha fazla kadın görmüştü.

Reynolds merdivenden inerek tezgâha gitti. Bir an durup Pettie'nin şişman budunu sıktı. Sonra tütün ve iskambillerle oturan Jonas'ın yanına gitti.
"İyi akşamlar, Eldred."
"Günaydın, Clay." Jonas keseyi açarak bir sigara kâğıdı aldı, içine tütünleri serpti. Sesi titriyordu ama elleri güçlüydü. "Sigara ister misin?"
"Evet. Bir sigara hoşuma gider."
Reynolds bir iskemle alıp çevirdi. Sandalyeye ata biner gibi oturarak kavuşturduğu kollarını iskemlenin arkalığına dayadı. Jonas'ın ona verdiği sigarayı parmaklarının üzerinde yuvarladı. Silahşorlara özgü eski bir oyundu bu. Büyük Tabut Avcıları pek çok eski silahşor oyunu biliyorlardı.
"Roy nerede? Sayın Kontesin yanında mı?" Üç adam Hambry'den geleli bir aydan biraz daha uzun bir süre geçmişti. Ve bu sürede Roy Depape, Deborah adlı on beş yaşındaki bir fahişeye tutulmuştu. Çarpık bacaklı kız topuklarını yere vurarak yürüyor ve gözlerini kısarak uzaklara bakıyordu. Jonas da bu yüzden onun bir kovboy sülalesinden geldiğinden kuşkulanmıştı. Ama Deborah bazen pek azametli davranıyordu. Kızı "Sayın Kontes" diye çağırmaya Clay Reynolds başlamıştı. Bazen de "Majesteleri" diye. Sarhoşken de ondan "Roy'un Taçlı Kahpesi" diye söz ediyordu.
Reynolds, Jonas'a bakarak başını salladı. "Kız sanki onu sarhoş ediyor."
"Nasıl olsa kendine gelir. Küçük bir fahişe uğruna bizimle ilişkisini kesecek değil. Kız o kadar cahil ki, 'kedi' yazmasını bile bilmiyor. Bilmiyor ya. Bunu ona sordum."
Jonas bir sigara daha sardı. Keseden çıkardığı kükürtlü kibriti başparmağının tırnağına sürerek tutuşturdu. Önce Reynolds'un sigarasını yaktı, sonra da kendisininkini.
Küçük sarı bir sokak köpeği yarasa kanadı biçimi kapının altından içeri girdi. İki adam sigaralarını tüttürerek sessizce ona baktılar. Köpek salonda ilerledi. Önce köşedeki ekşimiş kusmukları kokladı. Sonra da onu yemeye başladı. O arada kuyruğunu sallayıp duruyordu.
Reynolds verilen kâğıtlar konusunda tartışma çıkarılmaması için müşterileri uyaran tabelayı başıyla işaret etti. "Bu köpek orada yazılanları anlıyor."
Jonas aynı fikirde olmadığını açıkladı. "Hiç de değil, hiç de değil. O sadece bir köpek. Kusmuk yiyen bir it. Yirmi dakika önce bir atın nal şakırtılarını duydum. Önce bu tarafa doğru geldi. Sonra da döndü. Kiraladığınız bekçilerden biri olabilir mi acaba?"
"Hiçbir şeyi kaçınmıyorsun değil mi?"
"Dikkatsizlik zararlı olur. Çok zararlı. O atlı bizim tuttuğumuz adam mıydı?"
"Evet. Uçurumun doğu ucundaki küçük çiftliklerden birinde çalışıyor. Onların geldiğini görmüş. Üç kişi. Genç. Henüz bebek sayılacak üç yolcu." Reynolds bu bebek sözcüğünü Kuzey Baronluklar'ın yerlilerinin yaptıkları gibi söylemişti. "Beb-bek," diye. "Endişelenecek bir şey yok."
Jonas, "Haydi, haydi," dedi. "Bunu bilemeyiz." Titrek sesi yüzünden karşısındakiyle uzlaşmaya çalışan bir ihtiyar izlenimi bırakıyordu. "Gençlerin gözleri uzakları iyi görür, derler."
Reynolds, "Gençlerin gözleri onlara işaret edilen şeyleri görür," diye cevap verdi. Köpek ağzını yalayarak koşa koşa onun yanından geçti. Reynolds onun ilerlemesine bir tekmeyle yardım etti. Hayvan tekmeden kaçacak kadar çabuk davranamadı. Telaşla yarasa kanadı biçimi kapının altından dışarı fırladı. Tiz bir sesle bağırıyordu. Bu yüzden piyanonun önündeki bankın altında yatan Barkie boğuk bir ses çıkararak burnundan soludu. Eli açıldı ve iskambil kâğıdı yere düştü.
Jonas, "Belki öyle," dedi. "Belki de değil. Her neyse. Onlar Birlik'ten gelen piçler. Rimer ve yanında çalıştığı ahmak yanılmıyorsa bu gençler Yeşil bilmemnedeki büyük toprak sahiplerinin oğulları. Bu yüzden çok çok dikkatli davranmamız gerekiyor. Usul usul yürümeliyiz. Sanki ayaklarımızın altında yumurta kabukları varmış gibi. Burada en aşağı üç ay daha kalmamız gerekiyor! O delikanlılar da bütün bu aylar boyunca burada kalabilirler. Şunu bunu sayarlar ve hepsini kaydederler. Şu ara böyle hesaplar yapan birileri işimize gelmez. Bizim gibi 'yeniden temin' işinde çalışanlar için tehlikeli olur bu."
"Haydi! Onlarınki uydurma bir görev. Başlarını derde soktukları için böyle cezalandırılıyorlar. Babaları..."
"Babaları artık Farson'un bütün güneybatı sınırına hakim olduğunu ve yüksek arazide beklediğini biliyorlar. Belki o piçler de bunu duydular. Hepsi de Birlik'in ve onun mide bulandırıcı hükümdar ailesinin oyunlarının sona erdiğinin farkındalar. Bütün bunları bilemeyiz, Clay. Öyle insanların ne tarafa doğru sıçrayacaklarını hiçbir zaman tahmin edemezsin. Babalarının tekrar gözüne girmek için verilen görevi oldukça iyi bir biçimde yerine getirmeye çalışabilirler. Onları gördüğümüz zaman her şeyi daha iyi anlarız. Ama sana şimdiden bir tek şey söyleyeceğim: İstemediğimiz bir şeyi farkederlerse tabancaları kafalarına dayayarak onları bacakları kırılmış atlar gibi vuramayız. Babaları onlar sağken çocuklara çok kızmış olabilirler. Ama öldükleri takdirde kalpleri şefkatle dolar. Babalar böyledir. Onun için çok kurnazca davranmalıyız, Clay. Mümkün olduğu kadar kurnazca."
"O halde Depape'i bu işe karıştırmayalım."
Jonas o titrek sesiyle, "Roy uygun biçimde davranır," diyerek izmariti yere attı ve üzerine botunun topuğuyla bastı. Başını kaldırıp bir şeyi hesaplıyormuş gibi Kolay Av'ın cam gözlerine baktı. "Arkadaşın 'bu gece' mi dedi? O. piçler bu gece mi gelmişler?"
"Evet."

"Öyleyse yarın Avery'yi görecekler sanırım." Sözünü ettiği Mejis'in Yüksek Şerifi ve Hambry'nin Polis Müdürü Heck Avery'ydi. Gevşek davranan ihyan bir adamdı şerif.
Clay Reynolds, "Öyle sanıyorum," dedi. "Belgelerini filan gösterecekler herhalde."
"Evet, tabii ya. 'Nasılsınız, efendim?', 'Nasılsınız, efendim?' Ve 'Nasılsınız, efendim?'"
Reynolds sesini çıkarmadı. Çoğu zaman Jonas'ı anlayamıyordu. Ama on beş yaşından beri onunla birlikte dolaşıyordu. Ve genellikle soru sormamanın daha akıllıca bir şey olduğunu öğrenmişti. Böyle bir şeye kalkışılırsa ihtiyar akbaba "Özel Kapılar" diye tanımladığı yerlerden geçerek ziyaret ettiği diğer dünyalar konusunda konferans vermeye başlıyordu. Reynolds'a göre bu dünyada onu meşgul edecek yeterince kapı vardı.
Jonas, "Rimer'le konuşacağım," dedi. "O da şerife bu çocukların nerede kalmaları gerektiğini söylesin. Eski Bar K. çiftliğindeki yatakhane uygun. Nereyi kastettiğini biliyorsun, değil mi?"
Reynolds biliyordu. Mejis gibi bir baronlukta belirli bazı yerleri çabucak öğrenmek zorundaydın. Bar K. kentin kuzeydoğusunda terkedilmiş bir çiftlikti. O acayip tiz sesler çıkaran uçuruma da yakındı. Her sonbahar kanyonun ağzında çalı çırpı yakıyorlardı. Altı yedi yıl önce rüzgâr dönmüş ve ters tarafa doğru esmeye başlamıştı. Bar K.'nin önemli bir bölümü yanmıştı. Ambarlar, ahırlar, ev. Ancak yatakhane yangından kurtulmuştu. Orası İç Baronluklardan gelen üç toy çocuk için çok uygundu. Petrol alanından uzaktaydı.
Jonas taşralı Hambry'liler gibi konuşmaya başladı. "Bu hoşuna gitti değil mi? Evet, çok hoşuna gitti hem de. Bunun farkındayım, evlat. Cressia'da ne derler biliyor musun? 'Yemek odasındaki gümüşleri çalacaksan önce köpeği kilere hapset.'"
Reynolds başını salladı. İyi bir öneriydi bu. "Ya o kamyonlar? şu 'tanker' dediğin şeyler?"
Jonas, "Onların yeri iyi," dedi. "Zaten şu ara onları istemediğimiz kimselerin dikkatini çekmeden başka yere götüremeyiz. Öyle değil mi? Sen Roy'la oraya gidip taşıtların üzerini çalı çırpıyla ört. Şöyle kalın bir tabaka olmalı. Bunu öbür gün yap."
"Biz Citgo'da kaslarımızı çalıştırırken sen nerede olacaksın?"
"Gündüz mü? Belediye Başkanı'nın konağındaki ziyafete hazırlanacağım, ahmak. Thorin'in Büyük Dünya'dan gelen konuklarını buradaki uyduruk sosyeteye tanıtmak için vereceği yemeğe." Jonas bir sigara daha sarmaya başladı. Elindekilere değil de, Kolay Av'a bakıyordu. Ama yine de bir iki kıymık tütünü bile düşürmedi. "Banyo yapıp traş olacağım. İhtiyarlara özgü karışmış buklelerimi biçime sokacağım... Belki bıyığımı da kalıplarım. Buna ne dersin, Clay?"
"Kendini fazla sıkma, Eldred."
Jonas güldü. Sesi iyice tiz olduğu için Barkie homurdandı. Pettie ise karyolaya dönüştürdüğü tezgâhın üzerinde endişeyle kımıldandı.
"Demek Roy'la ben bu önemli yemeğe davetli değiliz?"
"Ah, sizi de davet edecekler. Evet, sizi büyük bir içtenlikle çağıracaklar!" Jonas yeni sardığı sigarayı Reynolds'a uzattıktan sonra kendisi için bir yenisini sarmaya başladı. "Ama ben ikinizin adına özür dileyeceğim. Sizi utandırmayacak şeyler söyleyeceğim, bana güvenebilirsiniz. Öyle sözler söyleyeceğim ki, güçlü erkekler bile ağlayacaklar belki de."
"Günümüzü o pis kokulu yerde tozların arasında dev taşıtları örterek geçirdiğimiz için. Çok iyisin, Jonas."
Jonas dalgın dalgın mırıldandı. "Orada sorular da soracağım... Salonda oradan oraya gideceğim... Pek şık olacak ve mum ağacı kokacağım... arada bir o önemsiz sorularımı soruvereceğim. Bizim işimizde olanlar dedikoduları öğrenmek için şişman ve neşeli adamlarla konuşurlar... Bir meyhaneciyle. Bir barmenle. Belki de bir ahır sahibiyle. Ya da ellerinin başparmaklarını yeleklerinin ceplerine sokarak hapishanenin ya da mahkeme binasının önünde aylak aylak dolaşanlarla. Bana gelince, Clay. Bence bu iş için en uygun olanları kadınlar. Ne kadar darkafalı olurlarsa o kadar iyi. Burnu göğüslerinden daha uzun olan yaratıklar. Dudaklarını boyatmayan ve saçlarını sıkıca geriye çekip topuz yapan bir kadın bulacağım."
"Galiba düşündüğün biri var."
"Evet. Adı Cordelia.Delgado."
"Delgado mu?"
"Bu adı biliyorsun. Galiba bu kentte herkesin ağzında bu isim var. Susan Delgado pek yakında saygıdeğer Belediye Başkanımızla buluşacak. Ve şimdi sana insan karakteri konusunda keşfettiğim bir şeyi açıklayacağım. İnsanlar o kadın gibi ağzı sıkı olanlara daha fazla açılırlar. İçki ikram eden neşeli tiplerle fazla konuşmazlar. Ve o kadının ağzı çok sıkı. O yemekte Cordelia Delgado'nun yanına oturacağım. Parfümünü beğendiğimi söyleyeceğim. Kadının hiç koku sürmeyeceğinden kesinlikle eminim. Cordelia Delgado'nun şarap kadehinin hiç boş kalmamasına da dikkat edeceğim. E, bu planımı nasıl buldun?"
"Bu plan neyle ilgili? Benim öğrenmek istediğim bu."
"Oynamamız gerekecek şato oyunuyla ilgili bir plan." Jonas artık öyle neşeli neşeli konuşmuyordu. "Bizden bu çocukların buraya ciddi bir görev yapmaktan çok, cezalandırılmak için gönderildiklerine inanmamızı istiyorlar. Akla yakın bir hikâye. Ben de az sefih gençle karşılaşmadım. Onun için hikâye inanılacak gibi. Buna her gece saat üçe kadar inanırım. Ondan sonra da biraz kuşkulanırım. Ne var biliyor musun, Clay?"
Reynolds, "Hayır," der gibi başını salladı.

"Kuşkulanmakta haklıyım. Rimer'le ihtiyar Thorin'e giderek onları Farson'un cam küresini şu ara cadıya saklatmamızın daha iyi olacağına ikna ettiğim zaman da haklıydım. Daha bir kadınla bile ilişkisi olmamış, meraklı tüysüz bir çocuk değil, gerçek bir silahşor bile küreyi bulamaz. Zamanlar garip, Clay. Fırtına geliyor, rüzgâr başladığı zaman eşyalarını uçmamaları için sıkıca bağlaman gerektiğini sen de biliyorsun."

Jonas sardığı sigaraya baktı. Reynolds'un daha önce yaptığı gibi onu eklemlerinin üzerinde oynatıp duruyordu. Sonra öne düşen saçlarını geriye itip sigarayı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sigara içmek istemiyorum," diyerek ayağa kalktı. Gerindi. Sırtından hafif çatırtılar yükseldi. "Sabahın bu saatinde sigara içtiğim için çıldırmış olmalıyım. Çok fazla sigara benim gibi bir ihtiyarın uykusunu kaçırır."

Merdivene doğru gitti. Reynolds'un da yaptığı gibi Pettie'nin bacağını sıktı. Merdivenin altında durup geriye baktı.

"O çocukları öldürmek istemiyorum. Böyle bir şey olmadan da durum gayet nazik zaten. Biraz terslik olduğunun kokusunu alırsam parmağımı bile oynatmayacağım. Elimin bir tek parmağını bile. Ama... onlara büyük plandaki yerlerini öğreteceğim."

"Biraz canlarını yak."

Jonas keyiflendi. "Evet, ortak, belki de onların canını yakmak hoşuma gidecek. Daha sonra, her şey önem kazandığında Büyük Tabut Avcıları'nın karşısına çıkmadan önce iyice düşünürler. Bizi yolda gördükleri zaman uzaktan dolaşırlar. Evet, işte bunu düşünmeye değer. Gerçekten."

Gülerek merdivenden çıkmaya başladı. Aksaması daha belirginleşmişti. Sabaha karşı böyle oluyordu. Roland'ın eski öğretmeni onu görse durumu anlardı. Çünkü Cort, Jonas'ın topallamasına neden olan darbeyi görmüştü. Cort'un babası demirağacından yapılmış sopayla Gilead'daki büyük sarayın arkasındaki avluda Eldred Jonas'ın bacağına vurmuş ve kemiğini kırmıştı. Ondan sonra delikanlının tabancasını alıp onu batıya yollamıştı.

Daha sonra delikanlı büyümüş ve tabii bir silah da bulmuştu. Bütün sürgünler gibi. Biraz çaba gösteren silah sahibi olabiliyordu. Belki bu insanlar yaşamlarının sonuna kadar bu tabancaların kabzalarının sedir ağacından yapılmış büyük silahlar gibi olmadığını unutmayacaklardı. Ama tabancaya ihtiyacı olanlar bu dünyada bile istediklerini bulabiliyorlardı.

Reynolds, Jonas gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı. Sonra da Coral Thorin'in masasına oturarak iskambilleri karıştırdı. Jonas'ın yarım bıraktığı oyunu tamamlamaya çalıştı.

Dışarda güneş doğuyordu.

5. Kente Hoşgeldiniz

Roland, Cuthbert ve Alain, Mejis Baronluğu'na geldikten iki gece sonra atlarıyla BARIŞLA GELİN yazılı kerpiç kemerin altından geçtiler. Kemerin gerisindeki taş döşeli avluyu meşaleler aydınlatıyordu. Meşalelerin bulandığı reçineye bazı maddeler katılmış olduğundan, her birinden başka başka renkte alevler yükseliyordu: yeşil, turuncumsu kırmızı, Roland'a hava fişeklerini anımsatan titreşen bir pembe. Delikanlı mırıltıları, kadınların kahkahalarını duyabiliyordu. Havaya Roland'ın her zaman Mejis'i hatırlamasına neden olacak kokular yayılmıştı: deniz tuzu, petrol ve çam.

Alain, "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum," dedi. İriyarı bir çocuktu. Hayvan yetiştiricilerinin giydiklerine benzeyen şapkasının altından bir türlü biçime girmeyen sarı saçları çıkmıştı. İyice yıkanıp temizlenmişti... Aslında hepsi de öyle. Ama Alain en iyi şartlarda bile böyle toplantılardan hoşlanmazdı. Onun için de şimdi ödü patlıyordu. Cuthbert'in durumu daha iyiydi. Ama Roland eski arkadaşının o umursamaz tavırlarının endişesini maskelediğini düşünüyordu. Şimdi onlara yol gösterilmesi gerekiyorsa bu görev ona düşüyordu.

Alain'e, "Gerektiği gibi davranacaksın," dedi. "Sadece..."

Avluyu aşarlarken Cuthbert sinirli sinirli güldü. "Ah, görünüşü iyi." Geride Belediye Başkanı'nın konağı vardı. Birkaç bölüğü olan kerpiçten yapılmış bir evdi. Bütün pencerelerden dışarı ışık ve kahkahalar dökülüyordu. "Çarşaf kadar beyaz. Ve çirkin..."

Roland sert sert, "Kes sesini," dedi. Cuthbert'in yüzündeki alaycı ifade hemen silindi. Roland bunu farketti, sonra da Alain'e döndü. "Sen sadece içinde alkol olan hiçbir şeyi içme. Bu durumda ne söylemen gerektiğini biliyorsun. Hikâyemizin geri kalan kısmını da unutma. Gülümse. Nazik davran. Toplum hayatıyla ilgili ne biliyorsan bundan yararlan. Zarif hareket et. Şerifin bizi karşılamak için nasıl çırpındığını biliyorsun."

Alain başını salladı. Şimdi kendine biraz güveniyormuş gibi bir hali vardı.

Cuthbert, "Bu insanların toplum kuralları konusunda fazla bilgileri olduğunu sanmıyorum," dedi. "Yani bu bakımdan onlardan bir adım ilerdeyiz."

Roland başıyla onayladı, sonra da kuşun kafasının Cuthbert'in atının eyer kaşına takılı olduğunu gördü. "Ve onu da ortadan kaldır."

Cuthbert "nöbetçi"sini suçlu suçlu aceleyle eyere takılı çantasına attı. Beyaz ceketli, beyaz pantolonlu ve ayaklarına sandallar giymiş olan iki adam gülerek, selamlar vererek onlara doğru geldiler.

Roland sesini alçaltarak, "Soğukkanlılığınızı kaybetmeyin," diye tembih etti. "Buraya neden geldiğimizi unutmayın. Babalarınızın yüzlerini de." Hâlâ kuşku içinde olan Alain'in omzuna vurdu. Sonra da seyislere döndü. "İyi akşamlar, baylar. Yeryüzündeki günlerinizin uzun olmasını dilerim."

İki adam gülümserken fazla parlak meşalelerin ışığında dişleri pırıldadı. Seyislerden daha yaşlıca olanı eğildi. "Sizinkiler de öyle olsun, genç efendiler. Belediye Başkanı'nın evine hoşgeldiniz."
Yüksek Şerif bir gün önce onları bu seyisler gibi büyük bir mutlulukla karşılamıştı.
O ana kadar herkes onlara sevinçle, "Hoşgeldiniz," demişti. Hatta kente giderken yanlarından geçtikleri arabacılar bile. Bu bile Roland'ın kuşkulanarak ihtiyatlı bir tavır takınması için yeterliydi. Kendi kendine, aptallık etme, diyordu. Tabii buralılar dost canlısı ve yabancılara yardım etmekten hoşlanan insanlar. Bizi de bu yüzden buraya yolladılar. Çünkü Mejis hem sapa bir yerde, hem de Birlik'e sadık. Ama yine de tetikte olmalıyız. Hatta biraz endişe de duymalıyız. Sonuçta çocukluktan yeni kurtulmuş gençleriz. Burada başımız belaya girerse buna her gördüğümüze inanmamız neden olur.
Şerifin bürosuyla Baronluk hapishanesi aynı binadaydı. Hill Sokağı'ndaki bina körfeze bakıyordu. Roland kesin olarak bilmiyordu ama Orta-Dünya'da pek az sarhoş ve karısını döven erkeğin sabah uyandığı zaman böyle şahane bir manzarayla karşılaştığını tahmin ediyordu. Güneyde renk renk kayıkhaneler vardı. Rıhtımlar hemen aşağıdaydı. Erkek çocuklar ve yaşlı adamlar orada oltayla balık tutuyorlardı. Kadınlarsa ağları ve yelkenleri tamir ediyorlardı. Onların ötesinde Hambry'nin küçük balıkçı filosu koyun ışıltılı mavi sularında sağa sola gidiyordu. Balıkçılar ağlarını sabahları denize salıyor ve öğleden sonra topluyorlardı.
Anayoldaki binaların çoğu kerpiçtendi. Ama burada Hambry'nin İş merkezine bakan binalar Giiead'ın Eski Mahallesindeki gibi alçak tuğla yapılardı. Çok da bakımlıydılar. Bahçe yollarını ağaçlar gölgeliyordu. Öndeki bahçe kapıları dövme demirdendi. Damlara turuncu kiremitler döşenmişti. Evlerin panjurları yaz güneşine karşı kapatılmıştı. Atların nalları iyice süpürülmüş taş döşeli yolda şıkırdarken Birlik'in kuzeybatı bölümünün, Arthur'un kralı olduğu eski Eld'in alev alev yandığına ve düşmanın eline geçme tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna inanmak zordu.
Hapishane, postane ve toprak bürosunun daha büyük bir kopyâsıydı. Kent Toplantı Merkezi'ninse daha küçük bir kopyası. Tabii küçük limana bakan pencerelerinde parmaklıklar vardı.
Şerif Herk Avery kocaman göbekli bir adamdı. Bütün kanun adamları gibi o da haki bir gömlekle pantolon giymişti. Galiba hapishanesinin demir şeritler geçirilmiş ön kapısının ortasındaki gözetleme deliğinden bakarak onların yaklaşmalarını beklemişti. Çünkü Roland daha ortadaki çevrilerek çalınan zile erişemeden kapı ardına kadar açıldı. Şerif Avery verandada belirdi. Göbeği önden gidiyordu. Bir mübaşirin yargıcın önünden mahkeme salonuna girmesi gibi. Şerif pek dostça bir tavırla kollarını açtı.
Sonra yerlere kadar eğildi. (Cuthbert sonradan, "Adamın dengesini kaybetmesinden, basamaklardan top gibi yuvarlanmasından korktum," diyecekti. "Belki de yuvarlana yuvarlana limana kadar gidecekti.") Herk Avery arka arkaya, "İyi günler," deyip durdu. O arada deli gibi boynunun aşağısına vuruyordu. Gülümsemesi öylesine yayılmıştı ki, sanki kafasını ikiye bölecekti. Çiftçilere benzeyen üç yardımcı Avery'nin gerisinde kapıya üşüşmüş, ağızları bir karış açık yabancılara bakıyorlardı. Onların arkasında da şerif gibi haki takımlar vardı. Evet, gerçekten de aval aval bakıyorlardı. Bu meraklı bakışlar başka türlü tanımlanamazdı.
Avery üç delikanlının elini teker teker sıktı. O sırada yine eğilip duruyordu. Roland ne derse desin, karşılama işi sona erinceye kadar da durmadı. Sonunda yabancıları içeri soktu. Büro yaz ortasının kavurucu güneşine rağmen tuğlanın yalıtıcılığı sayesinde oldukça serindi. Oda iyice büyük ve Roland'ın daha önce gördüğü şerif bürolarından daha temizdi... Delikanlı son üç yıl içinde babasıyla birkaç defa kısa yolculuğa çıktığı ve devriye için de daha uzun bir seyahat yaptığı sırada en aşağı altı şerif bürosu görmüştü.
Odanın ortasında kapağı açılıp kapanan bir yazı masası, dipte asma kilitli bir dolapta iki tüfek ve kapının yanında da bir ilan tahtası vardı. (Aynı büyük kâğıtlara arka arkaya yazılar yazılmıştı. Çünkü Orta-Dünya'da kâğıt çok azdı.) Dolaptaki tüfekler "Alaybozan" denen çok eski silahlardı. Roland, acaba bunların kurşunu var mı, diye düşündü. Ona bakarsan bu silahlarla ateş edilebilir mi? Silah dolabının solundaki açık kapıdan hapishaneye giriliyordu. Kısa koridorun iki yanında üçer hücre vardı. Etrafa sert kül suyu sabununun kokusu yayılmıştı.
Roland içinden, biz geleceğiz diye burayı temizlemişler, dedi. Bu onu hem eğlendirdi, hem de kaygılandırdı. Sanki biz İç Baronluklardan gelen bir süvari bölüğüymüşüz gibi temizlik yapmışlar. Cezalarını çeken üç delikanlı değil de, titiz bir teftişe çıkmış askerlermişiz gibi.
Ama evsahiplerinin böyle endişeyle, dikkatle davranmalarında garip olan bir şey var mıydı? Ne de olsa onlar New Canaan'dandılar. Ve dünyanın bu ücra köşesindeki insanlar onlara ülkeyi ziyarete gelen bir tür hükümdar ailesinin üyeleri gözüyle bakabilirlerdi.
Şerif yardımcılarını tanıttı. Roland hepsiyle el sıkıştı. Adlarını aklında tutmaya çalışmadı. Adlarla ilgilenmek Cuthbert'in göreviydi. O hemen hiçbir ismi unutmazdı. Boynundan monoklü sarkan kabak kafalı üçüncü yardımcı konukların önünde diz bile kırdı.
Avery, "Bunu yapma, koca ahmak!" diye bağırdı. Adamı ensesinden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Kim bilir senin ne tür bir taşralı budala olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca onları utandırdın. Tabii ya."
Roland, "Önemli değil," dedi. (Aslında çok utanmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu.) "Bildiğiniz gibi biz öyle önemli kişiler değiliz..."
Avery güldü. "Önemli kişiler mi?" Roland adamın göbeğinin beklediği gibi titreyip sarsılmadığını farketti. Göründüğünden daha sertti bu göbek. Belki göbeğin sahibi için de aynı şey söylenebilirdi. "Önemli değiliz diyor! İç-Dünya'dan yedi yüz elli kilometreyi aşarak gelmişler. Dört yıl önce Büyük Yolu izleyen bir silahşor buradan geçtiğinden beri ilk gelen resmi ziyaretçiler! Ve o önemli kişiler olmadıklarını söylüyor! Oturur musunuz, çocuklar.

Grafım var ama herhalde günün bu erken saatinde içki içmek istemezsiniz. Hatta belki de hiç içki içmiyorsunuz. Yaşlarınıza bakıyorum da... Çok genç olduğunuz besbelli. Bundan böyle açık açık söz ettiğim için beni affedeceğinizi umarım. Sonuçta genç olmak utanılacak bir şey değil. Gerçekten. Biz hepimiz de bir zamanlar gençtik. Evet... Ayrıca beyaz buzlu çayımız da var. Onu içtenlikle öneririm. Çünkü çayı Dave'in karısı yapıyor. O içecek şeyler konusunda çok ustadır."

Roland, Cuthbert'le Alain'e baktı. Delikanlılar gülerek başlarını salladılar. Şerifin söylediklerinden bir şey anlamadıklarını belli etmemeye çalışıyorlardı. Roland tekrar Şerif Avery'ye döndü. "Beyaz çay tozlu boğazlarımıza iyi gelir," dedi.

Yardımcılardan biri çay getirmeye gitti. İskemleler çekilerek şerifin kapaklı yazı masasının bir yanına dizildi. Ve günün işi başladı.

Şerif Avery kendi yerine geçti. İskemle adamın ağırlığı altında iniltiye benzeyen hafif bir ses çıkardı ama kırılmadı. Şerif, "Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz," dedi. "Ben de aynı şeyi biliyorum. Sesinizde İç-Dünya'yı duyuyorum. Daha da önemlisi bunu yüzlerinizde görüyorum.

"Ama biz burada, Hambry'de eski âdetlere sıkı sıkı bağlıyız. Evet, uyuklayan bir taşra kentiyiz ama bu böyle. Yolumuza devam ediyor ve babalarımızın yüzlerini mümkün olduğu kadar hatırlamaya çalışıyoruz. Sizi görevlerinizden fazla alıkoymayacağım. Ama, küstahlığımı affederseniz, kente beraberinizde getirdiğiniz kâğıtlar ve belgeler varsa, onlara bir göz atmak istiyorum."

Üç arkadaş da bir rastlantı sonucu bütün kâğıtlarını yanlarına almışlardı. Roland, Şerif Avery'nin böyle yapacaklarını bildiğinden de emindi. Adam onları görevlerinden fazla alıkoymayacağına söz vermesine rağmen belgeleri ağır ağır inceledi. Katlanmış kâğıtlardaki satırları Parmağıyla izleyerek kalın dudaklarını kıpırdattı. (Belgelerdeki keten oranı o kadar yüksekti ki, bunlar kâğıttan çok kumaşa benziyordu.)

Şerif bazen bir satırı ikinci kez okurken parmağını geriye doğru kaydırıyordu. İki yardımcısı arkasında duruyor, adamın geniş omuzlarının üzerinden bilgiçce tavırlarla bakıyorlardı. Roland birinden birinin okuma yazma bilip bilmediğini merak etti.

William Dearborn. Celebin oğlu.

Richard Stockworth. Çiftçinin oğlu.

Arthur Heath. Hayvan yetiştiricisinin oğlu.

Her birinin kimlik belgesi bir tanık tarafından imzalanmıştı. Dearborn'unkinin altında Hemphill'li James Reed'in imzası vardı. Stockworth'ünkinde Pennilton'lu Piet Rebenhead'inki. Heath'inkinde de Gilead'lı Lucas Rovers'ınki. Belgeler tamdı ve tarifler de delikanlılara uyuyordu. Şerif arka arkaya teşekkür ederek kâğıtları geri verdi. Roland ondan sonra cüzdanından dikkatle çıkardığı bir mektubu Avery'ye uzattı. Şerif de onu yine dikkatle aldı. Mektubun altındaki imzayı görünce gözleri irileşti. "Tanrım! Bunu bir silahşor yazmış!"

Cuthbert şaşkın şaşkın, "Evet, tabii," diye mırıldandı. Roland arkadaşının ayak bileğine sertçe bir tekme attı. Ama saygılı bakışlarını Avery'nin suratından ayırmadan.

Mektubu Gilead'lı Steven Descahin yazmıştı. Bir silahşordu o. Yani bir şövalye, silahtar, barış sağlayıcı ve barondu. Ama bu son unvanın modern çağlarda hemen hemen hiç anlamı kalmıştı. John Farson'un bağırıp çağırmalarına rağmen. Steven Deschain, Eld'li Arthur'un soyundandı. Yirmi dokuzuncu kuşağı temsil ediyordu. Ailenin bir kolundan, Arthur'un pek çok metresinden birinden gelmişti. Silahşor, Belediye Başkanı Hartwell Thorin, Kâtip Kimba Rimer ve Yüksek Şerif Herkimer Avery'ye selamlarını yolluyor ve bu belgeyi getiren üç gence dikkatlerini çekiyordu. Yani Dearborn, Stockworth ve Heath'e. Bu delikanlılar Birlik'ten özel bir görevle gönderilmişlerdi. Birlik'e ihtiyaç duyulduğu zaman yararlı olacak her şeyi sayacaklardı. (Mektupta savaş sözcüğü yoktu. Ama her satırın arasına bunun gölgesi düşüyordu.) Steven Deschain, Baronluk Birliği adına Thorin, Rimer ve Avery'den resmi sayım görevlilerine, hizmetleri sırasında her türlü yardımda bulunmalarını öneriyordu. Özellikle bütün canlı hayvanlar, yiyecekler, her tür taşıtın sayımı konusunda dikkatli olmalıydılar. Deschain gençlerin Mejis'te en aşağı üç ay kalacaklarını yazıyordu. Hatta bu süre bir yılı bile bulabilirdi. Belge resmi görevlilerden, "Bu gençler ve davranışları konularında bizi ilgilendireceğini düşündüğünüz her şeyi bütün ayrıntılarıyla yazar mısınız?" diye bir ricada da bulunuyordu. "Bizi seviyorsanız bu konuda cimri davranmayın."

Bir başka deyişle... "Bize onların doğru dürüst davranıp davranmadıklarını bildirin. Olaylardan ders alıp almadıklarını haber verin."

Yüksek Şerif bu belgeyi okuduğu sırada monoklü yardımcısı geri döndü. Elindeki tepside beyaz çay dolu dört bardak vardı. Ve elinde tepsiyle bir uşak gibi eğildi. Roland, "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak bardakları diğerlerine verdi. En sonuncuyu alıp dudaklarına götürdü. Sonra Alain'in kendisine baktığını farketti. Delikanlının ifadesiz yüzünde mavi gözleri ışıl ısıldı.

Alain bardağını buzları şıkırdatacak kadar hafifçe salladı. Roland da belli belirsiz başını salladı. Çayı yakındaki bir kaynak-evinden testiyle getireceklerini sanmıştı. Ama bardakların içinde gerçek buz parçaları vardı. Yaz günü buz. Bu ilginç bir şeydi.

Ve çay da şerifin söylediği gibi nefisti.

Avery mektubu okumasını bitirerek kâğıdı kutsal bir emanetmiş gibi Roland'a geri verdi. "Bunu üzerinizde taşıyın ama iyi koruyun, Will Dearborn. Evet, iyi koruyun onu."

"Evet, efendim." Roland mektubu ve kimlik belgesini cüzdanına yerleştirdi. Arkadaşları "Richard"la "Arthur" da aynı şeyi yaptılar.
Alain, "Bu beyaz çay harika, efendim," dedi. "Hiç bu kadar lezzetlisini içmemiştim."
Avery de kendi çayını yudumluyordu. "Öyle. Bunu bu kadar lezzetli yapan bal. Öyle değil mi, Dave?"
İlan tahtasının yanında duran monoklü yardımcı gülümsedi. "Öyle sanıyorum. Ama Judy bunu açıklamaktan hoşlanmıyor. Çayın tarifi ona annesinden kalmış."
"Ah, evet. Biz annelerimizin yüzlerini de hatırlamalıyız." Şerif Avery bir an duygusal bir tavır takındı. Ama Roland ihtiyar adamın o anda annesinin yüzünü pek düşünmediğinden emindi. Şerif, Alain'e döndü ve yüzünde şaşılacak kadar zekice bir ifade belirdi.
"Yanılmıyorsam, buzu merak ettiniz, Bay Stockworth."
Alain irkildi. "Şey, ben..."
Avery, "Hambry gibi geri kalmış bir yerde böyle bir şey bulacağınızı sanmıyordunuz değil mi?" Şakacı bir tavırla konuşmuştu ama Roland bunun gerisinde başka bir şeyler olduğunu sezdi.
Bizden hoşlanmıyor, diye düşündü. "Kentli tavırları" diye tanımladığı şeylerden nefret ediyor. Bizi nasıl davrandığımızı anlayacak kadar tanımıyor bile. Ama yine de bizden hoşlanmıyor. Bizim üç toy delikanlı olduğumuzdan emin. Ona ve buranın halkına taşralı ahmaklar gözüyle baktığımızı sanıyor.
Alain usulca, "Sadece Hambry'de değil," diye cevap verdi. "Bugünlerde her yerde olduğu gibi İç Kavis'te de buz ender bulunuyor, Şerif Avery. Yetiştiğim yıllarda buzu sadece doğumgünü gibi özel toplantılarda gördüm."
Şerif Avery yapmacık bir hayretle, "Öyle mi, öyle mi?" dedi.
Avery belki onların böyle atla kente gelmelerinden hoşlanmamıştı. Lanet olasıca sabahın yarısını ziyan ettikleri için sinirleniyordu. Giysilerinden, süslü kimlik belgelerinden, aksanlarından ve genç olmalarından hoşlanmamıştı. Özellikle çok genç olmalarından. Roland bütün bunları anlıyordu. Ama bütün hikâye bu kadar mıydı? Burada bir şeyler oluyorsa, bunlar neydi?
Avery, "Kent Toplantı Evi'nde gazla çalışan bir buzdolabı var," diye açıkladı. "Bir de fırın. İkisi de çalışır halde. Citgo'dan bol bol yer-gazı çıkıyor. Şu kentin doğusundaki petrol alanından. Herhalde buraya gelirken onun önünden geçtiniz."
Delikanlılar, "Evet," der gibi başlarını salladılar.
"Fırın artık son zamanlarda sadece ilginç bir eşya sayılıyor. Okul çocukları için bir tarih dersi.. Ama buzdolabı işe yarıyor. Gerçekten." Şerif bardağı kaldırarak yanından baktı. "Özellikle yazın." Çayından bir yudum alarak dudaklarını şapırdattı ve Alain'e gülümsedi. "Gördünüz mü ya? Bunun esrarlı bir yanı yok."
Roland, "Petrolü kullanacak yer bulamamanıza şaşıyorum," dedi. "Kentte hiç jeneratör yok mu, şerif?"
Avery, "Evet, dört beş tane var," diye cevap verdi. "En büyüğü Francis Lengyll'in Rocking B çiftliğinde. Onun çalıştığı günleri de hatırlıyorum. Bir HONDA o. Bu adı biliyor musunuz, çocuklar? HONDA adını?"
Roland, "Evet, bu adı bir iki defa gördüm," dedi. "Eski motorlu bisikletlerde."
"Gerçekten mi? Her neyse... Jeneratörlerden hiçbiri Citgo alanından çıkarılan petrolle çalışmıyor. Fazla koyu, katranlı yapışkan bir şey. Burada rafineri yok."
"Anlıyorum... Ama ne olursa olsun yazın buz harika bir şey. Bardağa nereden gelirse gelsin..." Alain buz parçalarından birini ağzına kaydırarak dişlerinin arasında çiğnedi.
Avery bir an daha ona baktı. Sanki konunun kapanıp kapanmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra bakışlarını Roland'a kaydırdı. Yine şişman suratında o hiç güvenilmeyecek abartılı gülümseme belirmişti.
"Belediye Başkanı Thorin size onun adına, 'Hoşgeldiniz,' dememi istedi. Bugün burada olamadığı için çok üzüldüğünü bildirmemi de... Bizim Sayın Belediye Başkanı'mızın işi başından aşkın. İşleri çok yoğun. Ama yarın akşam konağında bir ziyafet veriyor. Konukların çoğu yedide gelecek. Ama siz gençleri sekizde bekliyor... Yani herkes toplandığı sırada gösterişli bir giriş yapacak. Biraz tiyatromsu. Sizin gibilere tam zamanında gelmenizi söylememe hiç gerek yok. Herhalde benim sıcak yemek yediğim gecelerden daha fazla ziyafette bulundunuz."
Cuthbert endişeyle, "Resmi gece kılığı mı giyilecek?" diye sordu. "Çünkü biz uzaklardan geldik. Hemen hemen dört yüz tekerlek uzaktan. Hiçbirimiz gece kılığı ve kuşakları getirmedik."
Avery gülüyordu. Roland onun bu kez içtenlikle güldüğünü düşündü. Belki de şerif, "Arthur"un deneyimsiz ve çekingen bir yanı olduğunu açıklamasından hoşlanmıştı. "Hayır, genç efendi. Thorin buraya bir görevi yerine getirmek için geldiğinizi biliyor. Hemen hemen kovboylar gibi çalışacaksınız! Dikkatli olun, yoksa yakında size denizden ağları da çektirebilirler."
Monoklü Yardımcı Dave odanın dibinden gürültülü bir kahkaha attı. Beklenmedik bir şeydi bu. Roland, belki de bu ancak yerlilerin anlayabileceği bir şaka, diye düşündü.
"En iyi kılıklarınızı giyin. Bu yeterli olur. Zaten ziyafette kuşaklı kimse olmayacak. Hambry'de böyle şeyler yapılmıyor." Şerifin kentini ve Baronluk'unu durmadan gülerek aşağılaması Roland'ın yine ilgisini çekti. Ve bunun gerisinde yabancılara duyulan öfke de vardı.
"Her neyse... Yarın gece eğlenmekten çok çalışacaksınız sanırım Hart bu yöredeki bütün büyük çiftlik sahiplerini, hayvan yetiştiricilerini sürü sahiplerini çağırdı. Tabii böyle pek çok kişi yok. Sonuçta Mejis uçurumdan sonra çölle birleşiyor. Mallarını, mülklerini saymanız için gönderildiğiniz herkes orada olacak. Onların hepsinin Birlik'e sadık olduklarını göreceksiniz. Size canla başla yardım etmeye hazır olduklarını da. Gelecekler arasında Rocking B'den

Francis Lengyll... Piyano Çiftliği'nden John Croydon... Hem Baronluk'un atlarına bakan, hem de kendisi hayvan yetiştiren Henry Wertner... Mejis'teki 'Lazy Susan' adlı en büyük haranın sahibi olan Hash Renfrew... Tabii hara sizin ölçülerinize göre fazla büyük bir yer sayılmaz. Ziyafette daha başkaları da olacak. Rimer sizi onlarla tanıştıracak, böylece işinize hemen başlayabileceksiniz."
Roland, Cuthbert'e döndü. "Yarın gece elinden gelenin en iyisini yapmaya hazır ol."
Cuthbert başıyla onayladı. "Endişelenme, Will. Ben her şeye dikkat edeceğim."
Şerif Avery çayını yudumlayarak bardağın üzerinden delikanlılara çapkınca baktı. Bakışı o kadar sahteydi ki, Roland neredeyse sıkıntıyla kıpır kıpır kıpırdanacaktı.
"Çoğunun evlilik çağında kızları var, ziyafete onları da getirecekler. Dikkatli olun, çocuklar."
Roland çay ve ikiyüzlülüğün o sabah için yeterli olduğuna karar verdi. Başını salladı, çayını bitirerek gülümsedi. Tebessümünün Avery'ninki kadar sahte olmadığını umuyordu. Ayağa kalktı. Cuthbert'le Alain de onu izlediler.
Roland, "Bu hoş karşılama ve çay için teşekkür ederiz," dedi. "Lütfen Belediye Başkanı Thorin'e bizden bir mesaj yollayın. Nezaketi için ona teşekkür edin. Ve bizi yarın gece tam sekizde karşısında göreceğini bildirin."
"Evet. Bunu yaparım."
Roland, Dave'e döndü. Adam dikkatleri ikinci kez üzerine çektiği için şaşırıp irkildi. Az kalsın kafasını ilan tahtasına çarpacaktı. Delikanlı, "Lütfen eşinize çay için teşekkür edin," dedi. "Çok nefisti."
"Bunu ona söylerim. Teşekkürler, sai."
Dışarı çıktılar. Şerif onları fazla şişman, neşeli bir çoban köpeği gibi önüne katmıştı.
Basamakları inip yoldan ilerlerken, "Kalacağınız yere gelince..." dedi. Güneşe çıkar çıkmaz terlemeye başlamıştı.
Roland elinin ayasını alnına vurdu. "Ah, Tanrım! Size bunu sormayı unuttum. Gece o uzun yamaçta kamp kurduk. Aşağıya inerken sürüyle at gördük. Nereyi kastettiğimi herhalde anladınız..."
"Evet. Uçurum."
"Tabii kamp kurmak için izin almamıştık. Bu konuyu kiminle konuşacağımızı bilmiyoruz."
"Orası John Croydon'un. Onun kamp kurmanıza itiraz edeceğini sanmıyorum. Ama biz size daha iyi bir yer bulmak istedik. Buranın kuzeybatısında bir çiftlik var. Bar K, Orası Garber ailesinindi. Ama yangından sonra orayı bırakıp taşındılar. Şimdi çiftlik Atçılar Derneği'nin. Bu küçük grup yerli çiftçiler ve haracılardan oluşuyor. Francis Lengyll'e siz çocuklardan söz ettim. O bizim derneğin şimdiki başkanı. 'Onları Garber'lerin eski yerine yerleştirelim,' dedi. 'Neden olmasın?"
Cuthbert düşünceli ve nazik bir tavırla, "Neden olmasın?" diye yineledi. Roland ona sert sert baktı ama arkadaşı gözlerini limana dikmişti. Su böcekleri gibi sağa sola giden küçük balıkçı teknelerini seyrediyordu.
"Evet, ben de, 'Neden olmasın?' dedim. Ev yanıp kül oldu. Ama yatakhane hâlâ duruyor. Yanındaki ahır ve mutfak da öyle. Belediye Başkanı Thorin'in verdiği emre uydum ve yatakhaneyi süpürterek biraz düzene sokma cüretini gösterdim. Kilere de yiyecek doldurttum. Arada bir böcek çıkabilir. Ama ısıracak ya da insanı sokacak türden değil... Orada yılan da yoktur. Tabii zeminin altında birkaç yılan olabilir. Eğer varsa hiç aldırmayın. Ben öyle diyorum. Hey çocuklar, bırakın yılanlar orada kalsınlar."
Cuthbert kollarını kavuşturmuş, hâlâ limana bakıyordu. "Evet yılanlar zemin tahtalarının altında kalsınlar. Nasıl olsa orada mutlular"
Avery ona şaşkınlıkla bir göz attı. Gülümsemesi biraz silinir gibi oldu. Şerif sonra Roland'a döndü ve tebessümü yine iyice yayıldı. "Damda delik yok, oğlum. Yağmur yağarsa ıslanmazsınız. Buna ne diyorsunuz? Yer iyi değil mi?"
"Layık olduğumuzdan daha iyi. Siz son derecede beceriklisiniz Belediye Başkanı Thorin de çok nazik." Roland gerçekten böyle düşünüyordu. Ama önemli olan nedendi. "Onun ince düşünceli bir insan olduğu anlaşılıyor. Bunu takdir ediyoruz. Öyle değil mi, çocuklar?"
Cuthbert'le Alain bu sözleri hemen heyecanla onayladılar.
"Ve seçilen yeri teşekkürlerimizle kabul ediyoruz."
Avery başını salladı. "Bunu ona söylerim. Güvenle gidin, çocuklar."
Atların bağlandığı direğe gelince şerif orada tekrar hepsinin ellerini sıktı. Ama daha çok delikanlıların atlarıyla ilgileniyordu.
"Yarın akşam görüşmek üzere. Öyle değil mi, küçük beyler?"
Roland başını salladı. "Yarın akşam görüşürüz."
"Yalnız başınıza Bar K.'yi bulabilecek misiniz?"
Roland yine adamın gizli aşağılamasını ve bilinçsizce azametini farketti. Sanki lütfen konuşuyordu. Ama belki böylesi daha iyiydi. Yüksek Şerif onların aptal olduklarına inanırsa kim bilir bu nelere yol açardı...
Cuthbert atına bindi. "Çiftliği buluruz." Avery delikanlının eyer kaşındaki kuş kafasına şüpheyle bakıyordu. Cuthbert bunu farketti ama neyse ki bu sefer dilini tutmayı başardı. Onun böyle beklenmedik bir biçimde gevezelikten kaçınması Roland'ı hem şaşırttı, hem de memnun etti. "Hoşçakalın, şerif."
"Siz de öyle."
Avery orada atların bağlandığı direğin yanında durdu. Kollarının altı terden lekelenmiş haki gömlekli iriyarı bir adam. Avery'nin botları işine düşkün bir şerif için fazla parlak ve cilalıydı. Roland, bütün gün onu kırlarda taşıyacak at nerede, diye kendi kendine sordu. O atı görmek isterdim.

Delikanlılar uzaklaşırken şerif onlara el salladı. Yardımcıları da basamaklardan yola indiler. Dave en öndeydi. Onlar da çocuklara el salladılar.
Birlik'ten gelen piçler babalarının pahalı atlarının sırtında köşeyi dönerek anayoldan inerlerken şerifle yardımcıları el sallamayı bıraktılar. Avery, Dave Hollis'e döndü. Yardımcısının yüzündeki budalaca hayranlık yerini daha zekice bir ifadeye bırakmıştı.
"Ne diyorsun, Dave?"
Dave monoklunu ağzına götürerek pirinç çerçevesini sinirli sinirli dişlemeye başladı. Şerif Avery onu bu alışkanlığından vazgeçirmek için adama dırdır edip durmuştu. Ama uzun süre önce bundan vazgeçmişti. Dave'in karısı Judy bile bu konuda yenilgiyi kabul etmişti. Oysa kızlık adı Judy Wertner olan Judy Hollis istediğini yaptırmaya gelince insanı ezer geçerdi.
Dave, "Yumuşak onlar," dedi. "Tavuğun poposundan yeni çıkan yumurtalar kadar yumuşak."
Avery başparmaklarını kemerine sokarak öne arkaya sallanmaya başladı. "Belki. En çok konuşan çocuk... şu tepesi düz şapkalı olanı, o yumuşak olduğunu hiç düşünmüyor."
Dava hâlâ tek gözlüğünü dişliyordu. "Onun ne düşündüğü önemli değil. O artık Hambry'de. Düşüncelerini bizimkilere uydurmak için değiştirmek zorunda kalabilir."
Arkasındaki iki şerif yardımcısı güldüler. Hatta Avery bile sırıttı. O zengin çocuklarına karışmayacaklardı, zengin çocukları da onlara karışmazlarsa. Emir böyleydi. Belediye Başkanı'nın evinden gelmişti bu emir. Ama Avery bu çocuklarla biraz dalaşmaktan memnun kalacaktı. Gerçekten. Eyer kaşında o budalaca kuş kafası olan çocuğun hayalarını tekmelemek ona zevk verecekti. Çocuk orada durmuş kendisiyle alay etmişti. Herk Avery'nin bu alayı farketmeyecek kadar ahmak olduğunu düşünmüştü. Taşralı bir ahmak olduğunu. Ama Avery'ye en Çok vaiz şapkalı o çocuğun gözlerindeki soğuk ifadeyi silmek zevk verecekti. Hemphill'li Bay Will Dearborn, New Canaan'ın çok uzaklarda olduğunu ve zengin babasının ona yardım edemeyeceğini anladığı zaman gözlerinde müthiş bir korku ifadesinin belirmesi çok hoşuna gidecekti.
Avery, Dave'in omzuna vurdu. "Evet. Belki de çocuk fikirlerini değiştirmek zorunda kalacak." Gülümsedi. Ama bu tebessümü Birlik'ten gelen sayım görevlileriyle konuşurken yüzünde belirenden çok farklıydı.
Üç delikanlı Yolcuların Dinlenme Yeri'ne kadar tek sıra halinde ilerlediler. Hanın önündeki tuğladan yapılmış verandayı fırçalayan kıvırcık siyah saçlı bir genç başını kaldırarak onlara el salladı. Gerizekâlı olduğu belliydi. Üç arkadaş da ona karşılık verdiler. Sonra yan yana geldiler. Roland ortadaydı.
Roland, "Yeni dostumuz Yüksek Şerif Avery hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.
Cuthbert, "Benim bir fikrim yok," dedi. "Hiçbir fikrim yok. Fikir politikadır. Ve politika çok kötü bir şeydir, birçok genç ve güzel insanın asılmasına neden olmuştur." Öne doğru eğilerek elinin eklemleriyle ekinkargasının kurukafasına vurdu. "Ama korkarım bizim sadık nöbetçi şeriften hoşlanmadı. Şerif Avery'nin şişman bir bağırsak torbası olduğunu ve dürüstlükle hiçbir ilgisi bulunmadığını düşünüyor."
Roland, Alain'e döndü. "Ya sen, genç Bay Stockworth?"
Alain her zaman olduğu gibi bir süre düşündü. Eyerden eğilip yolun kenarından kopardığı otu dişliyordu. Sonunda, "Bizi sokakta alev alev yanarken görseydi, yangını söndürmek için üzerimize işemezdi bile," dedi.
Cuthbert bu sözleri duyunca neşeyle güldü. "Ya sen, Will? Sen ne diyorsun, sevgili komutan?"
"Şerif beni pek ilgilendirmiyor... Ama söylediği bir tek şey dikkatimi çekti. Atların otladığı uçurum dedikleri o yer en aşağı otuz tekerlek uzunluğunda çölün sınırına kadar gidiyor. Beş ya da daha fazla tekerlek genişliğinde yani. O halde Şerif Avery bizim Croydon'un Piyano Çiftliği'ne ait araziye kamp kurduğumuzu nereden biliyordu?"
İki delikanlı ona önce hayretle, sonra da düşünceli tavırla baktılar. Sonra Cuthbert eğilerek ekinkargasının kurukafasına tekrar vurdu. "Bizi gözetlemişler. Ama sen bunu hiç haber vermedin! Sana akşam yemeği yok. Bunu bir daha tekrarlanırsa kendini hapiste bulursun!"
Ama daha fazla ilerlemeden Roland'ın Şerif Avery'yle ilgili düşüncelerinin yerini daha hoş bir şey aldı. Susan Delgado. Ertesi gece kızı görecekti. Roland bundan emindi. Acaba saçlarını açacak mı, diye düşündü.
Bunu görmek için sabırsızlanıyordu.
Ve işte şimdi burada, Belediye Başkanı'nın evindeydiler. Roland, artık oyun başlasın, diye düşündü. Ama daha bu sözler kafasında belirirken ne demek istediğini kendisi de anlamadı. Herhalde şato oyununu düşünmüyordu... Hiç olmazsa şimdi.
Seyisler delikanlıların atlarını götürdüler. Üç arkadaş bir an basamakların önünde durdular. Hatta birbirlerine sokuldular da. Atların kötü havada yaptıkları gibi. Meşalelerin ışıkları henüz sakalları çıkmamış yüzlerini aydınlatıyordu. İçerde gitarlar çalıyor ve sesler yükselerek yeniden kahkahalara dönüşüyordu.
Cuthbert, "Kapıya vuracak mıyız?" diye sordu. "Yoksa açıp içeri mi gireceğiz?"
Roland bu soruyu cevaplamaktan kurtuldu. Hanın ana kapısı açıldı ve iki kadın dışarı çıktı. Arkalarına, çocukların vatanlarındaki hayvan yetiştiren çiftçilerin karıları gibi beyaz yakalı uzun elbiseler giymişler, saçlarını geriye tarayıp filelere sokmuşlardı. Filelerdeki pırlanta tozu gibi taşlar meşalelerin ışığında pırıldıyordu.
Kadınlardan daha tombul olanı gülümseyerek öne doğru çıktı. Yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptı. Zümrüt kesimi ateş taşlarından yapılmışa benzeyen küpeleri sallanarak ışıldadı. "Siz Birlik'ten gelen genç beylersiniz. Evet, öyle. Geldiğiniz için çok seviniyoruz gerçekten. İyi akşamlar, beyler. Dünyadaki günlerinizin uzun olmasını dilerim."

Üç arkadaş da aynı anda botlu ayaklarını öne doğru atarak eğildiler. İstemeden bir ağızdan kadına teşekkür ettiler. Kadın bu yüzden gülerek ellerini çırptı. Yanındaki uzun boylu, zayıf kadın sadece hafifçe gülümsedi.
Tombul kadın, "Ben Olive Thorin'im," diye açıkladı. "Belediye Başkanı'nın eşi. Bu da görümcem Coral."
Coral Thorin çocuklara başıyla şöyle bir selam verdi. Hâlâ gülümsüyordu ama dudakları fazla oynamıyor, tebessümü gözlerine yansımıyordu. Roland, Cuthbert ve Alain tekrar ayaklarını uzatarak ona da selam verdiler.
Olive Thorin, "Deniz Kıyısı'na hoşgeldiniz," dedi. Dostça gülümsemesi onu daha hoş kılıyordu. İç-Dünya'dan gelen bu genç ziyaretçilerin gözlerini kamaştırdığı belliydi. "Evimize neşeyle girin. Bunu bütün kalbimle söylüyorum. Gerçekten."
Roland, "Biz de neşeyle içeri gireceğiz, hanımefendi," diye cevap verdi. "Çünkü bizi karşılamanız bize mutluluk verdi." Kadının elini tuttu, dudaklarına götürerek öptü. Bunu düşünmeden yapmıştı. Olive Thorin'in sevinçli kahkahası gülümsemesine neden oldu. Roland, Olive Thorin'le karşılaşır karşılaşmaz kadından hoşlanmıştı. Belki de daha başlangıçta onun gibi biriyle karşılaşması iyi olmuştu. Çünkü bir sorun yaratan Susan Delgado dışında o gece hiç kimseden hoşlanmadı. Hiç kimseye güvenmedi.
Denizden rüzgâr esmesine rağmen hava yine de sıcaktı. Antredeki pelerin ve mantoları alan görevliye pek iş çıkmıyordu galiba. Roland bu işin Şerif Yardımcısı Dave'e verilmiş olduğunu farkedince fazla şaşırmadı. Adam birkaç tutam saçını parlak bir yağla yapıştırmıştı. Monoklü uşaklara özgü beyaz ceketinin önüne sarkmıştı. Roland ona başıyla selam verdi. Ellerini arkasında kavuşturmuş olan Dave de eğildi.
İki adam onlara doğru geldiler. Bunlardan biri şerifti, diğeriyse karikatürdeki "İhtiyar Doktor Ölüm"e benzeyen son derece zayıf bir adam. Ardına kadar açılmış olan çift kanatlı kapının gerisinde salon dolusu insan ellerinde kristal punç kapları, konuşuyor ve etrafta dolaştırılan tepsilerden lokma büyüklüğündeki yiyeceklerden alıyorlardı.
Roland bir an gözlerini kısarak Cuthbert'e bakacak kadar zaman buldu. "Her şey. Her ad, her surat... Her nüans. Özellikle bu."
Cuthbert yavaşça baş sallaması anlamına gelecek bir biçimde tek kaşını kaldırdı. Sonra da Roland ister istemez konuklara katıldı. Çalışan bir silahşor olarak katıldığı ilk gerçek davetti bu. Ve delikanlı pek ender olarak bu kadar çaba harcamıştı.
"İhtiyar Doktor Ölüm" aslında Kimba Rimer'dı. Thorin'in Kâtibi ve Demirbaş Bakanı. (Roland bu unvanın sırf onların ziyareti yüzünden özel olarak yaratılmış olduğundan kuşkulandı.) Rimer delikanlıdan en aşağı on iki santim uzundu. Oysa Roland, Gilead'da uzun boylu bir genç sayılıyordu. Adamın suratı kum kadar beyazdı. Sağlıksızlık belirtisi değildi böyle olması. Sadece Rimer soluk renkliydi. Adamın başının iki yanından örümcek ağları kadar ince telli kurşuni saçlar birer kanat gibi uzanıyordu. Kafasının tepesi tamamiyle kabaktı. Bir kabarcığa benzeyen burnuna kelebek gözlük takmıştı.
Delikanlılarla tanıştırıldıktan sonra, "Çocuklarım," dedi. Tatlı, kederli ve içten sesi bir politikacı ya da bir cenaze levazımatçısınınkine benziyordu. "Mejis'e hoşgeldiniz! Hambry'ye ve Belediye Başkanı'mızın mütevazı evine de!"
Roland, "Eğer bu mütevazı bir evse," diye cevap verdi. "Yapacağınız sarayı görmek isterdim." Aslında gelişigüzel söylenmiş bir laftı. Nükteden çok bir takılma. (Roland nükteleri Cuthbert'e bırakırdı.) Ama Kâtip Rimer kahkahalarla güldü. Şerif Avery de öyle.
Rimer yeteri kadar neşeli bir tavır takındığına kanaat getirdikten sonra, "Gelin çocuklar!" dedi. "Belediye Başkanı'nın sizi sabırsızlıkla beklediğinden eminim."
Arkalarından biri çekine çekine, "Evet," diye mırıldandı. Sıska görümce Coral ortadan kaybolmuştu. Ama Olive Thorin hâlâ salondaydı. Ellerini artık kalınlaşmış olan belinin hizasında nazikçe kavuşturmuştu. Başını kaldırmış yeni konuklara bakıyordu. Yüzünü yine o umut dolu, hoş tebessüm aydınlatıyordu. "Hart sizinle tanışmayı çok istiyor. Gerçekten çok çok istiyor. Kimba ben onları götüreyim mi, yoksa..."
Rimer, "Hayır, hayır, zahmet etme," dedi. "İlgilenmen gereken başka pek çok konuğun var."
"Galiba haklısın." Kadın Roland ve arkadaşlarını son defa bir reverans yaparak selamladı. Hâlâ gülümsüyordu. Tebessümü Roland'a içtenmiş gibi geldi ama delikanlı yine de, onu üzen bir şey var, diye düşündü. Son derecede mutsuz ve çaresiz.
Rimer, "Baylar?" diye sordu. Gülümserken insanı şaşırtacak kadar iri olan dişleri ortaya çıktı. "Geliyor musunuz?" Delikanlıları sırıtan şerifin önünden geçirerek kabul salonuna sok tu.
Bu salon Roland'ı pek de o kadar etkilemedi. Ne de olsa Gilead'daki Büyük Salon'u görmüştü. Bazen Dedeler Salonu diye tanımlanan yeri. Hatta her yıl verilen büyük baloyu bile gözetlemişti. Geniş Dünya'nın sonunu ve Ekim'in gelişini müjdeleyen bu toplantı "Doğu Dansı" diye biliniyordu. Gilead'daki Büyük Salon'da bir değil beş avize vardı. Etrafı gaz lambaları değil elektrik ampulleri aydınlatıyordu. Baloya gelenlerin giysileri çok daha zengindi. (Bunlardan çoğu pahalı şeylere alışmış olan genç erkekler ve kadınlardı. Yaşamları boyunca bir tek iş bile yapmamışlardı. John Farson da her fırsatta bundan söz ediyordu.) Müzik daha etkili, konuklar daha eski ve soylu ailelerdendiler. Kökleri Arthur Eld'e uzanırken aralarındaki akrabalık da artıyordu. Ülkeyi birleştiren beyaz atlı Arthur'un soyundandılar.
Ama burada Gilead da görülmeyen bir canlılık vardı. Ama bu eksiklik sadece Doğu Dansına özgü de değildi. Roland Belediye Başkanı'nın evindeki kabul salonuna girerken hissettiği hava ortadan kaybolduğu zaman aramadığınız bir şeydi. Çünkü bu sessizce, acı vermeden ölüyordu. Sıcak su dolu bir küvette kesilen bir damar gibi.
Oda büyüktü ama bir salon sayılacak kadar görkemli değildi. Daire biçimiydi. Tahta kaplama duvarlarına eski Belediye Başkanları'nın (çoğu kötü) portreleri asılmıştı. Yemek salonuna açılan kapıların yanında yüksekçe, sahne gibi bir yerde

tati ceketli ve sombrero'lu sırıtan dört gitarcı valse benzeyen ama daha oynak bir parça çalıyorlardı. Odanın ortasındaki masaya iki kesme cam punç kâsesi konmuştu. Bunlardan biri çok büyük ve süslüydü. Diğeriyse küçük ve sadeydi. İçki servisine de yine Avery'nin yardımcılarından biri bakıyordu.
Yüksek Şerifin bir gün önce onlara söylediklerine rağmen birkaç adam türlü renkte kuşak takmışlardı. Ama Roland kendini pek de uygunsuz bir kılıktaymış gibi hissetmedi. Beyaz ipek gömlek ve abiye dar siyah bir pantolon giymiş, siyah kordondan bir boyunbağı takmıştı. Her kuşaklı adama karşılık üç erkek, delikanlının hayvan yetiştiricilerin kiliseye giderken giydiklerine benzettiği biçimsiz, küt kuyruklu ceketler giymişlerdi. Bazılarıysa ceketsizdi. (Çoğu gençti bunların.) kadınlar mücevherler takmışlardı. (Ama bunlar da Bayan Thorin'in ateş taşı küpeleri kadar pahalı şeyler değillerdi.) Yuvarlak yakalı, uzun elbiselerin altından renkli iç eteğinin dantelleri gözüküyordu. Ayakkabıları koyu renk ve alçak topukluydu. Saçlarına file takmışlardı. (Bunların çoğu Olive ve Coral Thorin'inkiler gibi pırlanta tozu serpilmişçesine pırlıyorlardı.)
Sonra Roland farklı birini gördü.
Tabii Susan Delgado'ydu bu. Işıl ışıl, adeta bakılamayacak kadar güzeldi. Kız yüksek belli mavi ipek bir elbise giymişti. Tuvaletin kare biçimi yakasından göğüslerinin üstü gözüküyordu. Boynuna, Olive Thorin'in küpelerinin sahteymiş gibi durmasına neden olan zafir bir gerdanlık takmıştı. Sıcak odun ateşinin korları renginde kuşak takmış bir adamın yanında duruyordu. Bu koyu turuncumsu kırmızı Baronluk'un renkleriydi. Roland adamın evsahipleri olduğunu tahmin etti. Ama o anda adamı pek farketmedi, gözleri Susan Delgado'ya takılmıştı. Mavi tuvalet, yanık ten, yanaklarındaki boya olmayacak kadar uçuk renkli ve kusursuz olan üçgen biçimli pembelikler. Ve en önemlisi saçlar. Susan saçlarını açmıştı. Ve bu saçlar ışıltılı ipekler gibi beline kadar iniyordu. Roland birdenbire kızı istedi. Her şeyiyle. Duyguları o kadar çaresizcesine derindi ki, hastalığa benziyordu. Olduğu ve almak için geldiği her şey kızın yanında ikinci derecede kalıyordu.
Susan biraz dönünce Roland'ı farketti. Gözleri hafifçe irileşti. (Delikanlı bu gözlerin gri olduğunu gördü.) Roland'a kızın yanakları biraz daha kızarmış gibi geldi. Dudakları, o karanlık yolda dururlarken onunkilere dokunan dudakları hafifçe aralandı. Sonra Thorin'in yanında duran bir adam bir şeyler söyledi. (O da uzun boylu ve sıskaydı. Bıyıklıydı. Ve beyaz uzun saçları siyah ceketinin omuzlarına düşüyordu.) Susan ona döndü. Bir dakika sonra Thorin'in çevresini saran gruptakiler kahkahalarla gülüyorlardı. Susan da öyle. Ama beyaz saçlı adam onlara katılmadı. Soğuk bir tavırla hafifçe gülümsedi.
Roland kalbinin deli gibi çarptığının yüzünden anlaşılmadığını umuyordu. Delikanlıyı punç kâselerinin yakınında duran bu gruba doğru götürdüler. Roland, Rimer'ın kemik gibi parmaklarıyla kolunu dirseğinin yukarsından tuttuğunun hayal meyal farkındaydı. Birbirine karışan parfümlerin, duvarlardaki gaz lambalarının ve okyanusun birbirlerine karışan kokularını daha iyi duyuyordu. Ve sebepsiz yere, ah ben ölüyorum, diye düşünüyordu. Ben ölüyorum.
Kendine gel, Gilead'lı Roland! Babanın hatırına bu budalalığa son ver. Kendini topla!
Delikanlı bunu denedi... ve bir dereceye kadar da başardı... Kız ona tekrar bakarsa yine kendinden geçeceğini biliyordu. Bunun nedeni gözleriydi. O gece karanlıkta o sis rengi gözleri iyice görememişti. Ne kadar şanslı olduğumu farketmemiştim, diye düşündü kendiyle alay ederek.
Rimer, "Sayın Başkan Thorin," dedi. "Size İç Baronluklardan gelen konuklarımızı takdim edebilir miyim?"
Uzun beyaz saçlı adam ve onun yanındaki kadınla konuşan Thorin döndü. Neşelenmişti. Kâtibinden daha kısaydı ama onun kadar sıska değildi. Dar omuzlu, sıska bacakları inanılmayacak kadar uzundu. Roland onu şafak zamanı bataklıkta dolaşarak kahvaltı eden bir kuşa benzetti.
Başkan güçlü ve tiz bir sesle bağırdı. "Tabii takdim edebilirsin! Gerçekten de bunu yapabilirsin! Bu anı sabırsızlıkla, müthiş bir sabırsızlıkla bekliyorduk! Güzel bir tanışma, çok güzel bir tanışma! Hoşgeldiniz, beyler! Geçici sahibi olduğum bu evde geçireceğiniz akşamın mutlu olmasını dilerim. Dünyadaki günleriniz de uzun olsun!"
Roland adamın uzattığı kemikli elini kavradı. Bu eli sıkarken eklemlerinin çıtırdadığını duydu. Başkanın suratında rahatsız olduğunu belirten bir ifadenin belirip belirmediğine baktı. Öyle bir şey olmadığını görünce rahatladı. Bacağını uzatarak yerlere kadar eğildi.
"Sayın Başkan Thorin, William Dearborn emrinizde. Bizi böyle karşıladığınız için teşekkür ederiz. Sizin günlerinizin de bu dünyada çok uzun olmasını diliyoruz."
Ondan sonra "Arthur Heath" ve "Richard Stockworth" saygılarını sundular. Delikanlıların her yerlere kadar eğilişlerinde Thorin'in tebessümü iyice yayıldı. Rimer de elinden geldiği kadar gülücükler saçmaya çalıştı ama buna alışık olmadığı belliydi. Uzun beyaz saçlı adam bir bardak punç alıp yanındaki kadına verdi. Hâlâ hafifçe, alayla gülümsüyordu. Roland salonda herkesin onlara baktığının farkındaydı. Odada elli kişi kadar vardı. Ama delikanlı en çok kızın bakışlarının farkındaydı. Bunu teninde hissediyordu. Yumuşak bir kanat çırpışı gibi. Roland yan gözle Susan'ın ipek elbisesinin mavisini görebiliyordu. Ama ona doğrudan doğruya bakmaya cesaret edemiyordu.
Thorin, "Yolculuğunuz zor mu geçti?" diye soruyordu. "Birtakım maceralar yaşadınız ve tehlikelerle karşılaştınız mı? Yemekte bunları en ince ayrıntılarına kadar dinleyeceğiz! Gerçekten! Çünkü son zamanlarda İç Kavis'ten pek az konuk geliyor." Heyecanlı ve biraz da aptalca gülümsemesi kayboldu. Gür kaşları çatıldı. "Farson'un devriyeleriyle karşılaştınız mı?"
Roland, "Hayır, ekselans," dedi. "Biz..."
"Hayır, hayır, delikanlı... 'Ekselans' demek yok. Buna izin veremem. İstesem bile hizmet ettiğim balıkçılar ve sürücüler buna razı olmazlar. Beni lütfen 'Başkan Thorin' diye çağırın."

"Teşekkür ederiz. Yolculuğumuz sırasında pek çok acayip şeyle karşılaştık, Başkan Thorin. Ama İyi Adamlar'ı görmedik."
Rimer, "İyi Adamlar!" diye söylendi. Gülerken üst dudağı kalkınca bir köpeğe benzedi. "İyi Adamlar, ha?"
Thorin, "Her şeyi dinleyeceğiz," dedi. "Her sözcüğü. Ama heyecanım yüzünden nezaketle davranmayı unutmadan önce, size etrafımdakileri tanıtmama izin verin, genç centilmenler. Kimba'yla tanıştınız. Solumdaki bu tehlikeli görünüşlü adam Eldred Jonas. Yeni yarattığımız koruma örgütünün başı." Thorin'in gülümsemesine biraz utanç karışmıştı. "Aslında daha fazla korunmaya ihtiyacım olduğuna pek inanmıyorum. Şerif Avery her zaman dünyanın bu köşesindeki memleketimizde huzuru korumayı başardı. Ama Kimba ısrar ediyor. Ve Kimba ısrar ettiği zaman Belediye Başkanı da boyun eğer."
Rimer, "Bu çok akıllıca bir şey, efendim," diyerek eğildi. Jonas dışında hepsi güldü. O hâlâ hafifçe gülümsüyordu. Sonra başıyla selam verdi. "Memnun oldum, beyler." Sesi ince ve titrekti. Jonas delikanlılara dünyadaki günlerinin uzun olmasını dilediğini söyledi. Üçüne de. En son Roland'ın elini sıktı. Eli, titrek sesinden umulmayacak kadar güçlü ve avucu da kuruydu. Roland o sırada Jonas'ın sağ elinin üzerinde, baş ve işaret parmağının arasındaki yumuşak ete yapılmış olan acayip mavi dövmeyi farketti. Bu bir tabuta benziyordu.
Roland düşünmeden, "Uzun günler, hoş geceler," diye mırıldandı. Bu çocukluğundan kalma bir selam biçimiydi. Delikanlı daha sonra bunun Hemphill gibi kırsal kesimdeki bir yerden çok, Gilead'a uyacak sözler olduğunu düşündü. Basit ve küçük bir hataydı. Ama Roland hata yapma paylarının, babasının onu Marten'in yolunun üzerinden kurtarmak için buraya yolladığı zaman sandığından daha az olduğuna inanmaya başlıyordu.
Jonas, "Size de," dedi. Parlak gözleriyle Roland'ı küstahlığa yakın bir dikkatle tepeden tırnağa kadar süzdü. Hâlâ delikanlının elini tutuyordu. Sonra Roland'ın elini bırakarak geriledi.
Belediye Başkanı Thorin, Jonas'la konuşan kadını selamlayarak, "Cordelia Delgado," diye açıkladı. Roland kadına doğru eğilirken aileden gelen o benzerliği farketti... Ama Susan'ın güzel yüzündeki cömertçe ifade, Cordelia'nın suratında aynı etkiyi yapmıyordu. Hatları büzülmüştü bu yüzün. Delikanlı, o Susan'ın annesi olamaz, diye düşündü. Galiba Cordelia Delgado bunun için biraz genç.
Thorin tanıtma törenini, "Ve özel dostumuz Susan Delgado," diye tamamladı. Biraz bocalamış gibiydi. Roland, Susan herkesi böyle etkiler, diye düşündü. Başkan gibi yaşlı birini bile. Thorin eklemleri irileşmiş elini kızın belinin arkasına dayayarak onu öne çıkmaya zorladı. Başını ona doğru eğiyor, sırıtıyordu. Roland ani, zehirli bir kıskançlık duydu. Ama adamın yaşı ve tombul, hoş karısı düşünülecek olursa gülünç bir şeydi bu. Gelgelelim delikanlı yine de kıskançlık duyuyordu. Şiddetli bir duyguydu kıskançlık. Cort olsaydı, "Bir arının poposu kadar sivri," derdi.
Sonra Susan başını Roland'a doğru kaldırdı. Ve delikanlı yine onun gözlerinin içine baktı. Bir şiir ya da romanda bir kadının gözlerinde boğulmaktan söz edildiğini duymuş ve bunu gülünç bulmuştu. Hâlâ da gülünç buluyordu. Ama bunun pekâlâ olabileceğini artık kabul geliyordu. Ve kız da biliyordu bunu. Roland, Susan'ın gözlerindeki endişeyi farketti. Hatta belki korku da vardı bu gözlerde.
Bana söz ver. Belediye Başkanı'nın evinde karşılaştığımız zaman beni ilk kez görüyormuşsun gibi davranacaksın."
Bu sözleri hatırlaması Roland'ı kendine getirdi, kafasını berraklaştırdı ve görüş alanını da biraz genişletti. Yani Jonas'ın yanındaki, yüzü biraz Susan'a benzeyen kadının kıza merak ve endişeyle baktığını farkedecek kadar.
Roland yerlere kadar eğildi ama kızın uzattığı yüzüksüz eline sadece hafifçe dokundu. Yine de parmaklarının arasından kızınkine bir kıvılcım sıçradığını farketti. Susan'ın gözlerinin bir an irileşmesinden onun da bunu hissettiğini sezdi.
Roland, "Tanıştığımıza memnun oldum, sai," dedi. Kayıtsızca davranmaya çalışmıştı. Ama sesi kulağına ince ve yapmacık gibi geldi. Ne çare ki, başlamıştı bir kere. Sanki bütün dünya onu (onları) seyrediyordu. Sözlerine devam etmekten başka çaresi yoktu. Boğazına üç defa vurdu. "Günlerinizin uzun olmasını dilerim..."
"Ve sizinki de, Bay Dearborn."
Susan kaba sayılacak bir çabuklukla Alain'e döndü. Sonra da Cuthbert'e. O da eğilerek boynuna vurdu, sonra da ciddi ciddi, "Acaba bir an ayaklarınızın dibinde yatabilir miyim, küçük hanım?" diye sordu. "Güzelliğiniz yüzünden dizlerimin bağı çözüldü. Başımı bu soğuk fayanslara dayayarak aşağıdan birkaç dakika profilinize bakarsam kendime geleceğimden eminim."
Herkes bu sözlere güldü. Jonas ve Bayan Cordelia bile. Susan sevimli bir utangaçlıkla kızardı ve Cuthbert'in elinin üzerine vurdu. Roland bu kez arkadaşına bu abartılı şaklabanlıkları yüzünden minnet duydu.
Punç kâsesinin yanındaki gruba biri daha katıldı. Küt kuyruklu ceketiyle tıknaz görünen bir adamdı. Yanakları pespembeydi. Ama galiba bunun nedeni içki değil, rüzgâr yakmasıydı. Açık renk gözlerinin etrafı kırışık içindeydi. Roland, bu adam bir çiftçi, diye kararını verdi. Babasıyla az dolaşmamıştı ve bu tipi tanıyordu.
Yeni gelen dostça bir gülümseyişle, "Bu gece sürüyle genç kızla tanışacaksınız, çocuklar," dedi. "Dikkat etmezseniz parfüm kokuları yüzünden sarhoş olursunuz. Ama onlarla tanışmadan önce sıra bende. Fran Lengyll hizmetinizde." Çabucak ve kısaca el sıktı. Eli güçlüydü. Boyun kırıp eğilmek gibi saçmalıklara da kalkışmadı.
"Rocking B çiftliğinin sahibiyim... Ya da o benim sahibim. Artık bu görüş açınıza bağlı. Ayrıca Atçılar Derneği'nin de patronuyum. Yani hiç olmazsa diğerleri beni kovuncaya kadar. Bar K. benim fikrimdi. Orada rahat olduğunuzu umarım."
Alain, "Yerimiz kusursuz, efendim," dedi. "Temiz ve kuru. Yirmi kişilik yer var. Teşekkür ederiz. Çok naziksiniz."
Lengyll, "Saçma," dedi ama memnun kalmış gibi bir hali vardı. Bir bardak puncu başına dikti. "Hepimiz beraberiz, oğlum. Son zamanlarda John Farson inatçılık tarlasındaki bir tek saman sadece. Herkes dünyanın geçip gittiğini

söylüyor. Hah! Evet, öyle. Ama dünya cehenneme giden yolda biraz daha ilerlemiş oldu. Bizim görevimiz samanın fırına yaklaşmasını elimizden geldiğince engellemek. Başarabildiğimiz sürede. Babalarımızdan çok çocuklarımızın geleceği için."

Başkan Thorin, "Doğru, doğru," dedi. Çok ciddi bir tavırla konuşmuş ama gülünç olmuştu. Roland bu sıska yaşlı adamın Susan'ın elini sıkıca tuttuğunu farketti. (Kız bunun pek farkında değilmiş gibiydi. Dikkatle Lengyll'e bakıyordu.) Delikanlı birdenbire durumu kavradığını düşündü. Belediye Başkanı Susan'ın dayısı ya da yakın bir akrabasıydı. Lengyll kıza da, Thorin'e de aldırmıyordu. Gözlerini üç yeni konuğa dikmişti. İki delikanlıyı dikkatle süzdü. En son da Roland'ı.

"Biz Mejis'lilerin yapabileceği bir şey varsa, bunu hemen isteyin, oğlum. Ben, John Croydon, Hash Renfrew, Jake White, Hank Wertner... hepimize ya da herhangi birimize söyleyin. Evet, bu gece onlarla tanışacaksınız. Karıları, oğulları ve kızlarıyla da. İstediğinizi bize söylemeniz yeterli olur. Burada Yeni Canaan'ın merkezinden iyice uzaktayız ama yine de Birlik'i güçle destekliyoruz. Evet, tüm gücümüzle destekliyoruz."

Rimer yavaşça, "Çok güzel konuştun," dedi.

Lengyll, "Şimdi," dedi gülümseyerek. "Buraya gelmenizi uygun bir biçimde kutlayacağız. Punç içebilmek için bir hayli beklediniz. Herhalde boğazınız toz kadar kuru."

Dönüp daha büyük ve süslü olan kâsedeki kepçeye uzandı. Yardımcıya eliyle yaklaşmamasını işaret etti. Konukları, onlara servis yaparak onurlandırmayı istediği anlaşılıyordu.

Roland yavaşça, "Bay Lengyll," dedi. Ama sesinde yine de otorite vardı. Fran Lengyll bunu farkederek döndü.

"Küçük kâsedeki alkolsüz punç sanırım. Öyle değil mi?"

Lengyll düşündü. Önce delikanlının ne demek istediğini anlamamıştı. Sonra kaşlarını kaldırdı. İlk kez o zaman Roland ve arkadaşlarını sadece Birlik ve İç Baronlukların sembolleri gibi görmekten vazgeçti. Birer insandı onlar. Gençtiler. Aslında birer çocuk.

"Evet?"

"Lütfen bize o kâseden punç verin." Roland şimdi herkesin gözlerini onlara dikmiş olduğunun farkındaydı. Özellikle kızın gözlerini. Ama o dikkatle sadece çiftçiye bakıyor, yine de gözucuyla her şeyi görebiliyordu. Jonas yine o alaycı tavrıyla gülümsemeye başlamıştı. Bütün bunların ne anlama geldiğinin farkındaydı. Galiba Thorin ve Rimer de öyle. Bu taşralı fareler çok şey biliyorlardı. Hatta bilmeleri gerekenden daha fazlasını. Roland bunu daha sonra dikkatle düşünmek zorundaydı. Ancak şu ara bu konu pek önemli değildi.

"Hambry'ye görevle gönderilmemize neden olan bir olayla ilgili bu. O olayda babalarımızın yüzlerini unutmuştuk."

Roland sıkıntıyla ister istemez bir konuşma yaptığını düşündü. Neyse ki, salondakilerin hepsine hitap etmiyordu. Buna da şükür! Ama yine de karşısındaki grup daha kalabalıklaşmıştı. Bu durumda konuşmasını tamamlamaktan başka çaresi yoktu. Tekne suya indirilmişti. "Ayrıntıların üzerinde durmama gerek yok. Biliyorum, siz de böyle bir şeyi beklemiyorsunuz. Size şu kadarını söyleyebilirim. Burada geçirdiğimiz sürece içki içmemeye söz verdik. Bir tür ceza olarak."

Punç kâselerinin etrafındaki grup bir an sessizce durdu. Sonra Lengyll, "Babanız böyle açık açık konuştuğunuzu duysaydı sizinle gururlanırdı, Will Dearborn," dedi. "Evet, gerçekten. Ama hangi benim diyen delikanlı arada sırada biraz gürültü etmez?" Roland'ın omzuna vurdu. Vuruşu sertti ama tebessümü içten gibiydi. Ancak bakışlarındaki ifadeyi anlamak zordu. Kırışıklıkların arasına gömülmüş bu gözlerde düşünceli bir pırıltı vardı. "Onun yerine ben gururlanabilir miyim?"

Roland da gülümsedi. "Evet. Ve çok teşekkür ederim."

Cuthbert atıldı. "Ben de."

Alain, "Ve ben de," dedi.

Lengyll kadehlere içki doldurarak onları çabucak dağıttı. Ellerinde kupalar olanlarınkileri aldı ve yerlerine alkolsüz punç dolu olanları verdi. Gruptakilerin hepsi de içkilerini aldıktan sonra döndü, şerefe kadeh kaldırmak niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Ama Rimer onun omzuna vurarak başını hafifçe salladı. Ve Belediye Başkanı'na bir göz attı. Başkan irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu. Ağzı da biraz açılmıştı. Roland onu bir penilik yerde oturan ve oyuna iyice dalmış bir tiyatro meraklısına benzetti. Lengyll kâtibin bakışlarını izledi, sonra o da başını salladı.

Ardından Rimer müzisyenlerin ortasında duran gitarcıya baktı. Adam çaldığı parçayı yarıda kesti. Diğerleri de öyle. Misafirler önce onlara baktılar, sonra da Thorin konuşmaya başlarken salonun ortasına. Başkan sesini o andaki gibi kullandığı zaman hiç de gülünç değildi. Etraftan iyice duyulan hoş bir sesti bu.

Başkan, "Sayın Bayanlar ve Baylar," dedi. "Dostlarım! Üç yeni dostumuza 'hoşgeldin' diyebilmem için bana yardım edin! Bu gençler İç Baronluklardan geldiler. Birlik adına uzun mesafeleri aşan ve türlü tehlikeyle karşılaşan olağanüstü gençler onlar. Düzene ve barışa hizmet ediyorlar."

Susan Delgado punç kupasını bir tarafa bıraktı. Elini (biraz da zorlukla) dayısının avucundan kurtardı ve alkışlamaya başladı. Diğerleri de ona katıldılar. Salona yayılan alkışlar kısa ama dostçaydı. Roland, Eldred Jonas'ın kadehini bırakıp alkışlara katılmadığını farketti.

Thorin gülümseyerek genç adama döndü. Kadehini kaldırdı. "Son bir söz söyleyebilir miyim, Will Dearborn?"

Roland, Hambry'li aksanıyla konuştu. "Evet. Tabii. Çok teşekkür ederiz." Bu söz yeniden alkışlar ve kahkahalarla karşılandı.

Thorin kupasını daha da yukarıya kaldırdı. Salondaki herkes onu taklit etti. Avizenin ışığında kristaller yıldız yıldız ışıldadılar.
"Sayın Bayanlar ve Baylar, karşınızda Hemphill'den William Dearborn, Pennilyon'dan Richard Stockworth ve Gilead'lı Arthur Heath."
Konuklar bu son sözleri duydukları zaman hayretle mırıldandılar. Sanki Başkan, "Cennetten Arthur Heath," demiş gibi.
"Onları hoş karşılayın. Hoş şeyler verin. Mejis'te geçirecekleri günleri tatlılaştırın. İşlerinde onlara yardım edin. Hepimiz için çok değerli olan o amaçlarına destek verin. Belediye Başkanı'nız böyle söylüyor."
Diğerleri, "BİZ DE ÖYLE SÖYLÜYORUZ!" diye gürlediler.
Thorin içkisini yudumladı. Diğerleri de ona katıldılar. Yeniden alkış sesleri duyuldu. Roland döndü ve yine Susan'ın gözlerinin içine baktı. Bunu yapmamak elinde değildi. Kız da bir an gözlerini ondan kaçırmadı. Roland, Susan'ın bakışlarından bu karşılaşmanın onu da kendisi kadar etkilediğini anladı. Sonra ona benzeyen kadın eğilerek kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Susan döndü. Yüzü bir maske gibi ifadesizdi... Ama Roland onun gözlerindeki ilgiyi görmüştü. Ve yine yapılanın düzeltileceğini, verilen sözün geri alınabileceğini düşündü.
Yemek salonuna girerlerken Cordelia yeğeninin elini çekiştirdi. Salona bu akşam destekler üzerine dört masa kurulmuştu. (Masalar birbirlerine o kadar yakınlardı ki, aralarında rahatlıkla geçilecek yer bile yoktu.) Cordelia, Susan'ı çekiştirerek Fran Lengyll'le konuşmaya dalmış olan Belediye Başkanı'yla Jonas'dan uzaklaştırdı.
Öfkeyle, "Neden ona öyle baktın, küçük hanım?" diye fısıldadı. Yine alnının ortasında dikey çizgi belirmişti. Bu gece bir hendek kadar derin gözüküyordu. "O güzel ama beyinsiz kafandan neler geçiyor?" Kadının bu sözleri söyleyiş tarzından Susan halasının öfkeden çılgına dönmüş olduğunu anladı.
"Kime baktım? Ve nasıl?" Susan sesindeki ifadenin çok uygun olduğunu düşündü. Ama ah, ama kalbi...
Cordelia onun parmaklarını canını acıtıncaya kadar sıktı. "Bana yalan söyleme, Çok Güzel ve Genç Küçük Hanım! Şimdi bana söyle bakalım, o pek süslü üç züppeyi daha önce gördün mü? Bana gerçeği söylemelisin!"
"Hayır, görmedim. Nereden göreceğim? Canımı yakıyorsun, hala!"
Cord Hala kinle gülerek kızın parmaklarını daha da sıktı. "Canının şimdi biraz yanması, ilerde acıyla kıvranmandan daha iyi. Küstahlığı bırak! O çapkın bakışlarını da kontrol et."
"Hala! Ne demek istediğini anlayamıyorum..."
Cordelia sert bir sesle, "Bence pekâlâ da anlıyorsun," dedi. Konukların geçebilmeleri için yeğenini iyice duvar panosuna dayadı. Onların kayıkhanesinin yanındakinin sahibi olan çiftçi, "Merhaba," dediği zaman Cordelia ona dostça gülümsedi. Tekrar Susan'a dönmeden "İyi akşamlar," dedi.
"Beni dinle, küçük hanım. Beni iyi dinle. Ben senin inek gibi baktığını gördüğüme göre oradakilerin yarısı da bunu farketti demektir. Neyse... Olan oldu. Ama artık bu iş şuracıkta sona eriyor. Çocuk-genç kız oyunları oynamanın zamanı geçti. Anlıyor musun?"
Susan sesini çıkarmadı. Yüzünde Cordelia'nın o en çok nefret ettiği inatçı ifade belirmişti. Kadın bu ifadeyi gördüğü zaman yeğenini burnu kanayıncaya ve o iri ceylan gözlerinden yaşlar akıncaya kadar tokatlamak istiyordu.
"Yemin ettin ve bir anlaşma imzaladın. Belgeler verildi. O uğursuz cadının fikri alındı. Paralar harcandı. Ve sen söz verdin! Belki bunun senin için bir önemi yok, kız! Ama bunun baban için ne anlama geleceğini unutma."
Susan'ın gözleri doldu yine. Cordelia bu yaşları görünce pek sevindi. Ağabeysi bir işe yaramayan, onu durmadan sinirlendiren bir yaratıktı. Sadece bu fazla güzel kadın-çocuğun dünyaya gelmesini sağlayabilmişti... Ama adam işe yarıyordu. Ölüsü bile.
"Şimdi bana söz ver! Bakışlarına dikkat edeceksin! Ve o çocuğun geldiğini gördüğün zaman onun yolundan çekilecek, yana sapacaksın. Evet, ondan olabildiğince uzaklaşacaksın."
Susan, "Söz veriyorum, hala," diye fısıldadı. "Gerçekten."
Cordelia gülümsedi. Kadın böyle anlarda bayağı güzelleşiyordu. Hala ve yeğen tuvaletlerini hışırdatarak yan yana yemek salonuna girdiler. Susan'ın göğsündeki zafir gerdanlık ışıldıyordu. Yemek salonundakilerin çoğu, "Birbirlerine ne kadar da benziyor," dediler. "Zavallı Pat Delgado yanlarında olsaydı onlarla çok gururlanırdı."
Roland ortadaki masanın baş tarafına yakın bir yerde oturuyordu Lengyll'den daha iriyarı ve tıknaz bir çiftçi olan Hash Renfrew'la Thorin'in suratsız kızkardeşi Coral'ın arasındaydı. Renfrew bir hayli punç içmişti. Sofraya çorba getirildiği zaman bira içmekte de usta olduğunu kendi kendine kanıtlamaya çalıştı.
Adam balıkçılıktan söz etti. ("Artık bu iş eskisi gibi değil, oğlum. Ama neyse ki, son zamanlarda ağlara daha az değişim geçirmiş balıklar takılıyor. Bu da bir şey sayılır.") Renfrew çiftçilik konusunu da açtı. ("Burada insanlar hemen her şeyi yetiştirebilirler. Mısır ve fasulye olması şartıyla.") Sonunda sözü en çok sevdiği anlaşılan o konulara getirdi: atçılık, avcılık ve çiftçilik. Bu işler eskisi gibi devam ediyordu. Ama kıyıdaki otlaklarla kaplı Baronluklar'ın durumu kırk yıldan beri pek de parlak sayılmazdı.
Roland, "Hayvanların kanları temizlenmiyor mu artık?" diye sordu. Çünkü geldiği yerde temizlenmeye başlamıştı.
Renfrew başını salladı. Patates çorbasını bırakmış kızarmış dana şeritlerini yemeye başlamıştı. Onları eliyle alıyor ve biranın yardımıyla yutuyordu. "Evet, genç efendi. Hayvanların kanları gerçekten çok güzel temizlenmeye başlıyor. Hem safkanlarda, hem de sıradan hayvanlarda beş yavrudan üçü temiz. Dördüncüsü çalıştırılacak durumda oluyor, ama üremesine izin verilmiyor. O beş yavrudan sadece biri fazla bacak ya da gözle doğuyor. Ya da bağırsakları vücudunun dışında oluyor. Bu oran çok iyi. Ama doğumların sayısı iyice azalıyor. Aygırlar yine işe yarıyorlar ama galiba güçleri az. Döllenme kolay kolay olmuyor."

Renfrew bir an Roland'ın önünden Coral Thorin'e doğru eğildi. "Affedersiniz, hanımefendi." Kadın tatsız bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. (Roland'a Jonas'ın tebessümünü hatırlattı.) Coral kaşığıyla çorbasını karıştırdı ve bir şey söylemedi. Renfrew bira kupasındaki birayı bitirerek neşeyle dudaklarını şapırdattı. Ve kupasını tekrar uzattı. Kupa doldurulurken yine Roland'a döndü.
"İşler artık eskisi kadar iyi değil. Ama daha da kötü olabilirdi. Tabii Farson denen o aşağılık köpek istediğini yaptığı takdirde her şey iyice kötüleşecek." (Renfrew bu kez Coral Thorin'den özür dilemek zahmetine girmedi.) "Hep birlikte çaba harcamamız gerekiyor. Bu şart. Şu ara böyle çabalar işe yarar. Zengini fakiri, küçüğü büyüğü, herkes elinden geleni yapmalı." Adam sonra Lengyll'in sözlerini destekledi. Roland'a o ve arkadaşlarının sadece isteklerini, ihtiyaçlarını açıklamalarının yeterli olacağını söyledi.
'Roland, "Bilgi bizim için yeterli," dedi. "Her şeyin sayısı."
Renfrew başını salladı. "Tabii. Sayı olmadan sayım olmaz." Gülerken biraları etrafa sıçrattı. Roland'ın solunda oturan Coral Thorin biraz salata yedi. Dana şeritlerine elini bile sürmedi. Yine hafifçe gülümsüyordu. Sonra çorbasını karıştırdı. Roland onun kulaklarının hiçbir kusuru olmadığından emindi. Herhalde ağabeysine bu konuşmaları kelimesi kelimesine anlatacaktı. Ya da belki de raporu Rimer'e verecekti. Belki kesin bir şey söylemek için çok erkendi ama Roland'a ülkenin gerçek güçlü adamı Rimer'miş gibi geliyordu. Belki de Jonas'la birlikte.
Roland, "Örneğin," dedi. "Kaç binek atı var? Birlik'e nasıl bir rakamı bildireceğiz?"
"Ondalık mı, toplam mı?"
"Toplam."
Renfrew kupasını bırakarak bir hesap yapmaya başladı. Roland da o arada masanın diğer tarafına baktı. Lengyll'e hayvan yetiştiricisi Henry Wertner'in bakıştıklarını farketti. Onlar bu konuşmayı duymuşlardı. Dikkatini tekrar yanındaki adama verdiği zaman bir şeyin daha farkına vardı. Hash Renfrew sarhoştu. Ama galiba genç Will Dearborn'un inanmasını istediği kadar da değil.
"Toplam dediniz değil mi? Yani Birlik'e olan borcumuzu kastetmiyorsunuz. Ya da sıkışık durumda oraya gönderebileceğimiz hayvan sayısını?"
"Evet."
"Durun bakayım, genç sai. Fran'ın yüz kırk baş hayvanı olmalı. John Croydon'un yüze yakın. Hank Wertner'in kendi hayvanlarının sayısı kırka yakın. Uçurumda Baronluk için altmış hayvan daha yetiştiriyor. Hükümetin atları bunlar, Bay Dearborn."
Roland gülümsedi. "Bunu çok iyi biliyorum. Yarık toynaklar, kısa' boyunlar. Doymak bilmeyen mideler. Hızla koşamayan yaratıklar."
Renfrew bu sözler karşısında kahkahalarla gülerek başını salladı... Ama Roland kendi kendine, bu sözlerim onu gerçekten eğlendirdi mi, diye sordu. Hambry'de yüzeyde sularla derindekiler zıt yönlere doğru akıyor.
"Bana gelince. On, on iki yıllık kötü bir süre geçirdim. Beyin humması. Bir ara uçurumda iki yüz at koşuyordu. Üzerlerinde Lazy Susan işareti olan hayvanlar, Ama galiba şimdi orada ancak seksen at var."
Roland başını salladı. "Yani şimdi dört yüz yirmi hayvandan söz ediyoruz."
Renfrew, "Ah, bundan fazla," diyerek güldü. Bira kupasını almak için uzanırken iş ve havanın etkisiyle kızarmış elinin yanıyla ona vurdu. Kupa devrildi. Küfrederek onu kaldırdı. Kupayı tekrar doldurmak için ağır ağır gelen biracı çocuğa da küfretti.
Renfrew yine birasını içtikten sonra delikanlı onu zorladı. "Ondan daha fazla mı?"
"Burasının balıkçılık yapan değil, daha çok at yetiştiren bir ülke olduğunu unutmamalısınız, Bay Dearborn. Birbirimize takılıyoruz. Biz ve balıkçılar. Ama pek çok 'pul sıyırıcısı'nın evinin arkasında bir beygiri var. Atın üzerine yağmur yağmasını önleyecek kapalı bir yeri olmayanlar da hayvanlarını Baronluk ahırlarına koyuyorlar. Baronluk ahırlarına onun zavallı babası bakardı."
Renfrew başıyla Susan'ı işaret etti. Kız masanın karşı tarafında, Roland'dan üç iskemle ötede oturuyordu. Başa geçmiş olan Belediye Başkanı'yla aralarında masanın köşesi vardı. Roland kızın oturtulduğu yeri biraz garip buldu. Özellikle Thorin'in karısı masanın tâ dibine yakın bir yerde oturduğu için. Kadının bir yanında Cuthbert vardı,, diğer tarafındaysa henüz tanıştırılmadıkları bir çiftçi.
Roland, herhalde Thorin dikkatleri üzerine çekmek için yanında genç ve güzel bir akrabasının olmasını istiyor, diye düşündü. Ya da ona bakıp neşelenmek için. Ama bu durum yine de garip. Bu durum insanın karısına neredeyse bir hakaret sayılır. Madem karısıyla konuşmaktan sıkılıyor, o halde zavallıyı neden başka bir masanın başına oturtmadı? Ah, ama onların kendi gelenekleri var. Hepsi bu kadar. Ve bu ülkenin töreleri de senin üzerine vazife değil. Senin üzerine vazife olan bu adamın atların sayısıyla ilgili delice sözleri.
Sonra Renfrew'ya döndü. "Başka ne kadar koşucu at var dersiniz? Toplam olarak?"
Renfrew ona kurnazca baktı. "Dürüst bir cevap yüzünden başım derde girmeyecek değil mi, evlat? Ben Birlik yanlısı bir adamım. Gerçekten. Sapına kadar Birlik'çiyim. Herhalde mezar taşıma Excalibur'u oyacaklar. Ama Hambry'nin ve Mejis'in hazinelerinin ellerinden alınmasını istemiyorum."
"Böyle bir şey olmayacak, sai. Zaten sizi istemediğiniz bir şeyi vermeye nasıl zorlarız? Elimizdeki güçlerin hepsi de kuzey ve batıda. İyi Adam'a karşı savaşıyorlar."
Renfrew bu sözleri düşündü. Sonra da başını salladı.
"Ve artık beni Will diye çağıramaz mısınız?"

Çiftçi sevinerek başıyla onayladı. Elini delikanlıya ikinci defa uzattı. Roland elini avuçlarının arasına alınca da neşeyle güldü. Bu iki avuç arası el sıkışmasını daha çok sürücüler ve kovboylar tercih ederlerdi.
"Kötü günler geçiriyoruz, Will. Ve bu da terbiyesiz davranışlara neden oluyor. Bence Mejis ve etrafında yüz elli at daha olabilir. Kastettiğim cins atlar."
"Safkan."
Renfrew yine başını sallayarak delikanlının sırtına vurdu. Birasından bol bol içti. "Evet, safkan."
Masanın başından kahkahalar yükseldi. Jonas'ın komik bir şey söylediği anlaşılıyordu. Susan kaygısızca gülüyordu. Başını arkaya atmış, ellerini zafir gerdanlığının önünde birbirlerine kenetlemişti. Kızın solunda oturan Cordelia ve onun yanına geçmiş olan Jonas da kahkahalar atıyorlardı. Thorin ise gülmekten kırılıyordu. İskemlesinde öne arkaya sallanıyor, peçeteyle gözlerini siliyordu.
Renfrew, "O çok güzel bir kız," dedi. Adeta huşuyla konuşmuştu. Roland sağından hafif bir ses geldiğinden pek emin olamadı. Kadınca bir "hıh" sesi miydi? Delikanlı o tarafa baktı. Coral Thorin hâlâ çorbasını karıştırıp duruyordu.
"Belediye Başkanı o kızın dayısı mı? Ya da amcası?"
Ondan sonra olanlar Roland'ın hafızasına olanca canlılığıyla kazındı. Sanki biri dünyanın bütün renklerini ve seslerini salıvermişti. Susan'ın arkasındaki kadife perdeler daha parlak bir kırmızıya büründü. Coral Thorin'in çirkin kahkahası bir dal kırılırken çıkan çatırtıya benziyordu. Roland, Coral'ın sesinin yakınlarında herkesin konuşmalarını keserek ona bakacak kadar yüksek olduğunu düşündü... Ama sadece Renfrew ve masanın karşı tarafında oturan iki çiftçi kadına baktılar.
"Dayısı mı?" Kadın o akşam ilk kez konuşuyordu. "Dayısıymış. Ah çok hoş! Öyle değil mi, Rennie?"
Renfrew hiçbir şey söylemedi. Sadece bira kupasını iterek sonunda çorbasını içmeye başladı,
"Size şaşıyorum, genç adam. Gerçekten. Belki İç-Dünyalar'dansınız. Ama, Tanrım, gerçek dünya konusunda eğitiminizle ilgilenen kimse bunu tamamlamamış. Demek istediğim kitaplar ve haritalar değil. O kız, Thorin'in..." Coral yerel aksanla bir kelime söyledi ama Roland ne olduğunu çıkaramadı. Seefin gibi bir şeydi bu. Ya da Sheevin.
"Efendim?" Delikanlı gülümsüyordu ama dudağını donduran bu tebessüm ona çok sahteymiş gibi de geliyordu. Midesinde bir ağırlık vardı, sanki punç ve nezaketen yediği dana şeritleriyle çorba birbirine karışıp bir topağa dönüşmüşlerdi. Roland, Susan'a, "Hizmet mi ediyorsun?" diye sormuştu. Bununla kızın sofraya servis yapıp yapmadığını kastetmişti. Ama galiba Susan gerçekten hizmet ediyordu. Ancak bundan daha küçük bir odada herhalde. Roland birdenbire başka bir şey duymak istemediğini düşündü. Belediye Başkanı'nın kızkardeşinin kullandığı kelimenin anlamı da onu hiç ilgilendirmiyordu.
Sofranın başından yine kahkahalar yükseldi. Susan başını arkaya atmış gülüyordu. Yanakları pembe, gözleri ışıl ısıldı. Tuvaletinin bir askısı koluna doğru kaymış, omzundaki yumuşak çukur ortaya çıkmıştı. Roland kalbinde korku ve özlemle bakarken Susan askıyı parmağıyla dalgın dalgın yerine itti.
Renfrew, "Bu 'tam küçük kadın' anlamına geliyor," dedi. Sıkıldığı belliydi. "Bu eski bir deyim. Son zamanlarda pek kullanılmıyor..."
Coral Thorin, "Boşversene, Rennie," dedi. Sonra Roland'a döndü. "O sadece eski bir kovboy. Sevgili beygirlerinden uzaktayken bile bütün pislikleri süpürüp atmaya çalışıyormuş gibi davranıyor. Sheevin 'ikincil eş' anlamına geliyor. Annemin ninesinin zamanında bu sözcük 'fahişe' anlamında kullanılıyordu. Ama belirli türde bir fahişe anlamında." Açık renk gözleriyle Susan'a baktı. Kız şimdi birasını yudumluyordu. Coral tekrar delikanlıya döndü. Bakışlarında kinci bir alay vardı. Bu ifade Roland'ın hiç hoşuna gitmedi. "Para vermeniz gereken bir fahişe anlamına. Basit insanlarla iş yapmayacak kadar kibar olan biri anlamına."
Roland, "Yani o ağabeyinizin metresi mi?" diye sordu. Ona dudakları buza dönmüş gibi geliyordu."
Coral, "Evet," dedi. "Ama daha biraraya gelmediler. Hasat'a kadar bekleyecekler. Bunun ağabeyimin hiç hoşuna gitmediğinden eminim. Ama kız için eski günlerde olduğu gibi para verdi. Onu satın aldı. Evet, öyle." Coral bir an durdu, sonra da ekledi.. "Babası kızını görseydi, utancından ölürdü." Bu sözleri kederli bir memnunlukla söylemişti.
Renfrew hem sıkıntıyla, hem de ukalaca bir tavırla, "Belediye Başkanı hakkında sert yargılara varmamalıyız," diye mırıldandı.
Coral ona aldırmadı. Susan'ın ipek tuvaletini yakasından gözüken dekoltesini ve beline kadar inen saçlarını inceliyordu. Coral Thorin'in yüzündeki o hafif alaycı ifade kaybolmuş, onun yerini insanı donduran bir aşağılama almıştı.
Roland istememesine rağmen Başkan'ın iri eklemli ellerinin Susan'ın tuvaletinin askılarını indirdiğini, çıplak omuzlarının üzerinde dolaştığını düşündü. Adamın gri yengece benzeyen ellerini saçlarının arasına soktuğunu hayal etti. Başını çevirerek masanın diğer ucuna doğru döndü. Orada gördüğü şey daha iyi sayılmazdı. Delikanlı Olive Thorin'e baktı. Masanın diğer ucuna atılan Olive'e. Kadın sofranın başında kahkahalarla gülen insanlara dikmişti gözlerini. Yerine genç ve güzel bir kızı geçiren kocasına. Ona kendi ateş taşı küpelerini biçimsizleştirip sönükleştiren bir gerdanlık hediye eden adama, Olive'in yüzünde Coral'ınki gibi nefret ve öfkeli bir aşağılama yoktu. Öyle olsaydı ona bakmak daha kolaylaşacaktı. Ama kadın kocasını alçakgönüllü, umutlu ve mutsuz gözlerle süzüyordu. Roland artık neden kadının kederli olduğunu düşündüğünü anlıyordu. Olive'in kederli olması için pek çok nedeni vardı.
Başkan ve yanındakiler yine güldüler. Rimer başında oturduğu diğer masadan eğilerek bir nükte yaptı. Hoş bir şey olmalıydı; bu kez Jonas da kahkahalar atmaya başladı, Susan elini göğsüne götürdü. Sonra peçetesini alarak göz kuyruklarındaki gülmesinin neden olduğu yaşları silmek için yukarı kaldırdı. Thorin avucunu kızın diğer elinin üzerine koydu. Susan, Roland'a doğru baktı. Hâlâ gülüyordu. Delikanlıyla göz göze geldiler. Roland masanın dibinde oturan ve

mutsuzca gülümseyen Olive'i düşündü. Kadın önünde tuz ve baharat kapları ve elini sürmediği çorbayla öylece oturuyordu. Olive, Susan'ın onu görebileceği bir yerdeydi. Roland, tabancalarım yanımda olsaydı, diye düşündü. Birini çeker ve Susan Delgado'nun bir fahişeye yakışan o soğuk kalbine bir kurşun gönderirdim.
Sonra kendi kendine, sen kimi kandırmaya çalışıyorsun, dedi.
O arada garson çocuklardan biri yanında belirdi. Önüne balık dolu bir tabağı koydu. Roland ömrü boyunca iştahının hiç böylesine kapanmamış olduğunu düşündü... Ama yemekleri yine de yiyecekti. Ve Lazy Susan Çiftliği'nden Hash Renfrew'yle yaptığı konuşmasının kafasında yarattığı soruların üzerinde duracaktı. Babasının yüzünü hatırlayacaktı. Roland, evet, onu hatırlayacağım, dedi içinden. Ama şu zafirlerin yukarsındaki yüzü unutabilirsem...
Yemek sona ermek bilmedi. Delikanlılar yemekten sonra da kaçamadılar. Kabul salonunun ortasındaki masa kaldırılmıştı. Konuklar tekrar oraya döndüler. İyice yükselen dalgaların gerilemesi gibi. Konuklar Cuthbert'in sonradan "Başkan Thorin'in Eğlence Bakanı" diye tanımladığı kısa boylu, kızıl saçlı, neşeli bir adamın talimatına uyarak yan yana iki daire oluşturdular.
Dairelerin bir kız, bir erkek sırasıyla oluşturmaları bor kahkahalar arasında biraz da zorlukla başarıldı. (Roland konuklardan dörtte üçünün sarhoş olduğunu tahmin ediyordu.) Sonra gitarcılar bir quesa çalmaya başladılar. Bu bir tür oynak Amerikan ya da İskoç dansıydı. Daireler ters yönde dönmeye başladılar. Herkes el ele tutuşmuştu. Sonra iki dairenin birbirine yanaştığı noktadaki delikanlıyla kız bir çift oluşturdular. Ve kızın dairesinin ortasında dansa başladılar. Diğerleri el çırpıyor ve bağırıyorlardı.
Şef gitarcı bu eski ve çok sevildiği anlaşılan geleneksel dansı gülünç sahneler sağlamak için dikkatle yönetiyordu. Muchachos'u gülünç çiftler oluşturmak için birdenbire durduruyordu. Uzun boylu kadın-kısa erkek. Şişman kadın-sıska erkek. Yaşlı kadın-genç adam. (Cuthbert sonunda ninesinin annesi yaşında bir kadınla yanlara doğru ayak sağlamak zorunda kaldı. Yaşlı kadın soluk soluğa gıdaklar gibi kahkahalar atıyor, diğerleri takdirle bağrışıyorlardı.)
Roland'ın bu budalaca dansın hiç sona ermeyeceğini düşündüğü bir sırada müzik birdenbire durdu ve delikanlı kendini Susan Delgado'nun karşısında buldu.
Roland bir an hiçbir şey yapamadı, kıza bakakaldı. Gözlerinin yuvalarından uğradıklarından emindi. Uyuşmuş ayaklarını hiç kımıldatamayacağından da. Sonra kız kollarını kaldırdı ve müzik başladı. (Başkan Thorin'in ve hafifçe gülümseyen, gözünden hiçbir şey kaçmayan Eldred Jonas'ın da bulunduğu daire genç çifti alkışladı. Delikanlı Susan'la dansa başladı.)
Roland önce kızı döndürdü. (Uyuşmuş olsun olmasın ayakları her zamanki gibi ustaca ve zarifçe hareket ediyorlardı.) Delikanlıya vücudu camdan oluşmuş gibi geliyordu. Sonra kızın vücudunun kendisininkine dokunduğunu farketti. Ve o zaman tam bir insana dönüştü.
Susan bir an ona sokuldu. Konuşmaya başladığı zaman soluğu Roland'ın kulağını gıdıkladı. Delikanlı, bir kadın erkeği çıldırtabilir mi, diye kendisine sordu. Gerçekten delirtebilir mi? Bu geceye kadar böyle bir şeye inanamamıştı. Ama bu gece her şey değişmişti.
Susan, "Dikkatli ve dürüst davrandığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı.
Roland hafifçe gerilerken aynı anda kızı döndürdü. Elini Susan'ın sırtına dayamıştı. Avucu serin satenin üzerindeydi, parmaklarıysa sıcak tene dokunuyordu. Kız hiç duraklamadan onun hareketlerini izledi. Duraklamıyor, sendelemiyordu. Ayakları kusursuz bir zarafetle dans ediyor, incecik ipek ayakkabılarıyla delikanlının botlu iri ayaklarından korkmuyordu.
Roland, "Ben dikkatli davranabilirim, sai," dedi. "Ama dürüstlük? Bu kelimeyi bilmenize bile şaşırdım."
Kız başını kaldırarak delikanlının soğuk suratına baktı. Yüzündeki gülümseme silindi. Roland, Susan'ın gözlerinde öfkeli bir pırıltının belirdiğini gördü. Ama ondan önceki kırgınlığı da. Sanki kızı tokatlamıştı. Roland hem sevindi, hem de üzüldü.
Susan fısıldadı. "Neden böyle konuşuyorsun?"
Roland cevap veremeden müzik sona erdi... Ama delikanlı ne söyleyecekti, bunu da bilmiyordu. Susan reverans yaptı, Roland eğildi. Etraflarındakiler alkışlayarak ıslık çaldılar. Sonra iki genç kendi dairelerindeki yerlerini aldılar. Gitarlar tekrar başladı. Roland iki yanındaki dansçıların ellerini tuttuklarını farketti. Ve daireyle birlikte tekrar dönmeye başladı. Roland gülüyor, ayaklarını yana doğru sallıyor ve tempoya uyarak el çırpıyordu. Susan'ın arkasında bir yerde aynı şeyleri yaptığını biliyordu. Kendi kendine, o da bir an önce benim gibi buradan çıkmayı istiyor mu, diye soruyordu. Karanlıklara karışmayı? Karanlıklarda yalnız kalmayı? Böylece karanlıkta asıl yüzü alev alev yanacak kadar ısınmadan o sahte çehresini bir tarafa bırakacaktı.

6. Sheemie

Saat ona doğru İç Baronluklardan gelen üç genç evsahiplerine teşekkürlerini sunduktan sonra mis kokulu yaz gecesine çıktılar. Baronluk'un hayvan yetiştiricisi Henry Wertner'in yanında duran Cordelia Delgado yabancıların yorulmuş olduklarını söyledi. Wertner güldü ve komik sayılacak koyu bir lehçeyle, "Hayır, hanımefendi," dedi. "O yaşta çocuklar şiddetli yağmurdan sonra bir odun yığınını araştıran farelere benzerler. Gerçekten. Bar K.'deki ranzalarına saatler sonra gidecekler."
Olive Thorin de delikanlıların gidişinden kısa bir süre başının ağrıdığını bahane ederek salondan ayrıldı. Rengi öylesine uçmuştu ki, neredeyse gören buna inanacaktı.

Saat on birde Belediye Başkanı, kâtibi ve yeni kurulmuş koruma örgütünün başı Thorin'in çalışma odasında geride kalan birkaç konukla konuşuyorlardı. (Bu konukların hepsi çiftçiydi. Ve yine hepsi de Atçılar Demeği'nin üyeleriydiler.) Konuşma kısa ama ateşli oldu. Odadaki çiftçilerden bazıları Birlik'in elçilerinin o kadar genç oldukları için rahatladıklarını açıkladılar. Eldred Jonas bu sözler karşısında hiçbir şey söylemedi. Uzun parmaklı, bembeyaz ellerine bakarak yine alaycı bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.
Gece yarısı yaklaşırken Susan evindeydi ve yatmak için soyunuyordu. Hiç olmazsa zafir gerdanlığı düşünmesine gerek yoktu. O Baronluk'a ait bir mücevherdi ve kız Belediye Başkanı'nın evinden ayrılmadan önce gerdanlık kasaya kilitlenmişti. "Ama Biz Ne Kadar Soyluyuz" der gibi davranan Will Dearborn gerdanlık ve kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün. Başkan Thorin mücevheri Susan'dan almıştı. (Kız Thorin'in isteğine rağmen onu, "Hart," diye çağıramıyordu. Hatta bu adı kendi kendine bile söyleyemiyordu.) Başkan gerdanlığı kabul salonunun yanındaki holde almıştı. Buradaki duvar halısında Arthur Eld'in resmi vardı; elinde kılıcıyla gömüldüğü piramitten çıkıyordu. Thorin bu fırsattan yararlanarak kızı dudaklarından çabucak öpmüş, göğüslerine de şöyle bir dokunmuştu. Zaten Susan bütün o sonsuz gece boyunca göğüsleri çıplakmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Başkan kulağına melodrama kaçan bir tavırla, "Hasat'ın gelmesi için çıldırıyorum," diye fısıldamıştı. "Bu yazın her günü bir yüzyıl gibi." Soluğu konyak kokuyordu.
Susan şimdi odasında kısa, sert vuruşlarla saçlarını fırçalıyor ve küçülmekte olan aya bakıyordu. Ömrü boyunca hiç bu kadar öfkelenmemişti. Thorin'e kızıyordu. Cordelia Hala'sına da. Ve o kendini üstün gören ukala Will Dearborn'u düşündükçe öfkesinden çıldırıyordu. Ama en çok da kendine kızıyordu.
Babası ona bir keresinde, "Her durumda yapabileceğin üç şey vardır, kızım," demişti. "Bir şey yapmaya karar verirsin. Bir şey yapmamaya karar verirsin... Ya da hiç. karar vermezsin." Babası açık açık söylememişti ama ona göre bu üçüncüsü zayıf ve akılsız insanların başvuracakları bir yoldu. (Zaten söylemesine de gerek yoktu.) Susan da kendi kendine bu yola hiçbir zaman sapmayacağına yemin etmişti... Ama yine de bu çirkin duruma sürüklenmesine göz yummuştu. Şimdi ona bütün seçenekler kötü ve şerefsizceymiş gibi geliyordu.
Bütün yollar ya taşlarla doluydu ya da tekerlek göbeğine kadar gelen çamurla.
Olive Thorin Başkan'ın evinde odasında oturuyordu. (Hart'la on yıldan beri bir odayı paylaşmamıştı. Beş yıldan beri de aynı karyolayı.) Arkasında sade pamuklu bir gecelik olan kadın da oturmuş küçülen aya bakıyordu. Kendini bu özel ve güvenli yere attıktan sonra ağlamıştı... Ama uzun süre değil. Şimdi gözleri kuruydu. Ve içini kurumuş bir ağaç kütüğü kadar bomboş hissediyordu.
En kötüsü hangisiydi? Hart'ın bu durumunun ne kadar gurur kırıcı olduğunu anlamaması mı? Ve sadece Olive için de değil. Kocası kabara kabara, çalım satarak dolaşır ve her fırsatta Susan Delgado'nun tuvaletinin göğsünden içeri bakmaya çalışırken çok kimse onun arkasından gülüyordu. Onların arasında kendi kâtibi de vardı. Kız büyümüş karnıyla halasının yanına döndüğü zaman bu durum sona erebilirdi. Ama buna daha aylar vardı. Büyücü böyle istemişti. Kız kolay kolay hamile kalmazsa bu süre daha da uzayabilirdi. Ve hepsinin en gülüncü ve en gurur kırıcı olanı neydi? Kendisinin, John Haverty'nin kızı Olive'in kocasını hâlâ sevmesiydi. Hart kendini fazla beğenen, kibirli ve caka satmaya meraklı bir budalaydı. Ama Olive ona yine de âşıktı.
Bir şey daha vardı. Hart'ın orta yaşın sonlarında George'un Keçileri'ne dönmesinden çok daha başka bir şey. Olive'e bir entrika çevriliyormuş gibi geliyordu. Tehlikeli ve şerefsizce bir dolap. Hart'ın bu konuda pek bilgisi yoktu. Ama Olive, Kimba Rimer'le o iğrenç topalın kocasına sadece onun bilmesini istedikleri kadar bilgi verdiklerini tahmin ediyordu. Bir zamanlar Hart, Rimer gibilerin onu böyle atlatmasına izin vermezdi. Hem de kısa bir süre önce. O günlerde Elmer Jonas'la arkadaşlarına bir göz atar ve onları daha bir kez sıcak yemek yiyemeden batıya defederdi. Ama bu Hart'ın Susan Delgado'nun gri gözleri, dik göğüsleri ve dümdüz karnı yüzünden sarhoş olmasından önceydi.
Olive lambayı üfleyerek söndürdü. Sonra usulca yatağına girdi. Şafağa kadar uy uyamayacaktı.
Saat birde evin halka açık olan bölümünde dört temizlikçi kadından başka kimse yoktu. Kadınlar işlerini Eldred Jonas'ın kontrolunda sessizce (ve endişeyle) yapıyorlardı. Sonra biri başını kaldırarak adamın oturup sigara içtiği pencerenin önündeki bankta olmadığını gördü. Bunu usulca arkadaşlarına haber verdi. Kadınlar biraz gevşediler o zaman. Ama yine de ne güldüler, ne de şarkı söylediler. Elinde mavi tabut dövmesi olan adam gölgelerin arasına gizlenmiş olabilirdi. Belki hâlâ onları gözetliyordu.
Saat ikide temizlikçiler bile gitmişlerdi artık. Bu saatte Gilead'daki bir parti dedikodu ve ışıltının doruğuna erişirdi. Ama Gilead çok uzaklardaydı. Orası sadece başka bir baronluk değil, adeta başka bir dünyaydı. Burası Dış Kavisti. Ve Dış Kavisle kibarlar bile erken yatıyorlardı.
Ama Yolcuların Dinlenme Yeri'nde kibarlar yoktu. Kolay Av'ın bütün meyhaneyi gören gözlerinin altında gecenin henüz yeni başladığını düşünenler toplanmıştı.
Meyhanenin bir köşesinde hâlâ konçları kıvrık çizmelerini çıkarmamış olan balıkçılar içki içiyor ve az bir parayla "Beni Seyret" oynuyorlardı. Sağ taraflarında bir poker masası vardı. Sol tarafta ise çoğu sığırtmaç olan bir grup "İblisin Geçidi"nin yanında durmuş bağırıyor, fikir yürütüyordu. Zarların meyilli kadifeden yuvarlanmasını seyrediyorlardı. Salonun diğer ucunda Sheb McCurdy boogie çalıyordu. Sağ eli uçuyor, sol eli inip kalkıyordu. Soluk yanakları ve boynundan terler akıyordu. Onun yanında ve yukarsında Pettie bir taburenin üzerinde ayakta duruyordu. Sarhoştu. İri kalçalarını sallıyor ve şarkının sözlerini olanca sesiyle haykırarak söylüyordu. "Haydi, gel, bebek, ambarda tavuk var. Hangi ambar, kimin ambarı? Benim ambarım. Haydi, gel, bebek, bebek, bebek, öküzü boynuzlarından yakala..."

Sheemie piyanonun yanında durdu. Elinde büyük bir kova, başını kaldırmış kadına sırıtıyor, ve onunla birlikte şarkı söylemeye çalışıyordu. Pettie uzaklaşması için ona vurdu. Ama hiçbir sözü ve kıvrılıp bükülmeyi de kaçırmadan. Sheemie o acayip kahkahasını attı. Sesi tizdi ama kötü de değildi.
Bir yanda hedefe ok atılıyordu. Salonun dibinin yakınındaki bir bölmede Up'ard ve Killian Kontesi Jillian olduğunu iddia eden bir fahişe ("Biz uzaklardaki Garkan'dan sürgüne yollandık, hayatım. Biz çok özel insanlarız.") iki kovboyla ilgileniyor ve o arada piposunu da içiyordu. Barın önüne dizilmiş olan serseriler, itler, sığırtmaçlar, kovboylar, sürücüler, gemiciler ve silahşorlar Kolay Av'ın çift kafasının altında içki içiyorlardı.
Meyhanede gerçek iki silahşor vardı. Barın bir ucunda kendi başlarına içkilerini yudumluyorlardı. Kimse onlara katılmaya kalkmıyordu. Bunun tek nedeni kalçalarının üzerine indirilmiş ve silahşor tarzı bağlanmış tabancaları değildi. O sırada Mejis'te silahlar ender görülen şeylerdi. Ama hiç görülmemiş de sayılmazlardı. Yerlilerin onlardan pek korktukları yoktu. Ama barın önündeki bu iki adam bütün gün yapmak istemedikleri bir işle uğraşanların yaptıkları gibi suratlarını asmışlardı. Durup dururken kavga çıkaracakları belliydi. Günü yeni bir dulun kocasını arabayla eve göndererek sona erdirmek hoşlarına gidecekti.
Barmen Stanley onlara arka arkaya viski veriyor ama adamlarla konuşmaya kalkışmıyordu. Hatta onlara, "Hava ne sıcak, değil mi, baylar?" bile dememişti. İki silahşor ter kokuyorlardı ve ellerine de çam reçinesi bulaşmıştı. Ama Stanley'in adamları ellerindeki mavi tabut dövmesini görmesini engelleyecek kadar değil. Neyse ki, hiç olmazsa o kız saçlı, topal bacaklı yaşlı akbaba yanlarında değildi. Stanley'e göre Büyük Tabut Avcıları'nın en kötüsü Jonas'tı. Ama bu ikisi de yeteri kadar kötüydüler. Ve barmen onları kızdırmak niyetinde değildi. Tabii bu mümkündüyse. Şansları yardım ederse kimse bu adamları öfkelendirmeyecekti. Belki de çok yorgun oldukları için erkenden gideceklerdi.
Reynolds ve Depape gerçekten yorgundular. Bütün günü Citgo'da geçirmişlerdi. Yanlarında (Texaco, Citgo, Sunoco ve Exxon gibi) saçma sapan şeyler yazılı bir dizi boş çelik tankeri kamufle etmeye çalışmışlardı. Onlara bir trilyon çam dalını getirip üst üste dizmişler gibi geliyordu. Ama içki içmeyi erkenden kesmek gibi bir niyetleri de yoktu. Eğer Sayın Kontes olsaydı Depape belki böyle yapacaktı. Ama (asıl adı Gert Moggins olan) kız bir çiftlikte çalışıyordu. Ancak iki gece sonra dönecekti. Depape sıkıntıyla, "Bol para verirlerse orada bir hafta kalacak," diye söylenerek gözlüğünü burnunda yukarıya doğru itti.
Reynolds, "Canı cehenneme," dedi.
"Öyle söyleme..."
Reynolds barın öbür ucunu işaret etti. "Ben kendime bedava yemek alacağım." Oraya mutfaktan yeni getirilmiş olan buğulanmış midye dolu bir kova konulmuştu. "Sen de ister misin?"
"Onlar sümüğe benziyor. İnsanın boğazından öyle kayıyorlar. Bana bir şerit tuzlanmış dana eti getir."
"Pekâlâ, ortak." Reynolds barın önünden ilerledi. Diğerleri hemen iyi yana açıldılar. Hatta adamın ipek astarlı pelerinin değmemesi için iyice gerilediler.
Depape, Piyano Çiftliği'nde pirzola yiyen Sayın Kontes'i düşünürken canı büsbütün sıkıldı. İçkisini başına dikti. Elindeki reçine kokusu yüzünden suratını buruşturdu. Sonra bardağını Stanley Ruiz'e doğru uzattı. "Şunu doldur, köpek!" diye bağırdı. Tezgâha sırtını dönerek dirseklerini ve kabaetlerini oraya dayamış olan bir kovboy Depape'nin böğürmesi yüzünden irkilerek öne doğru çıktı. Ve bu, felaketin başlaması için yeterli oldu.
Sheemie midyelerin getirildiği kapıya doğru gidiyordu. Kovayı iki eliyle kavrayıp yukarı kaldırmıştı. Daha sonra meyhane boşaldığı zaman orayı temizleyecekti. Ama şimdiki görevi elinde kovayla dolaşmak ve bulduğu bütün bitirilmemiş içkileri içine boşaltmaktı. Bu karmakarışık ab-ı hayat sonunda tezgâhın arkasındaki testiye dolduruluyordu. Testinin üzerine dürüstçe "Deve Sidiği" yazılmıştı. Üç yeni karşılığı içkiden bir duble içilebiliyordu. Bu parasız pulsuzlar ya da pervasızlar için bir içkiydi. Her gece böyle pek çok insan Kolay Av'ın haşin bakışlı gözlerinin önünden geçiyordu. Stanley testiyi boşaltmak konusunda ender zorluk çekiyordu. Gece sona ererken testinin boşalmamış olması önemli değildi. Nasıl olsa başka geceler de vardı. Ve tabii susamış ahmaklar da.
Ama Sheemie bu gece barın arkasındaki Deve Sidiği testisine erişemedi. Ayağı irkilen kovboyun botuna takıldı. Hayretle bağırarak dizüstü düştü. Kovadaki sıvı öne doğru dalgalandı. Ve İblisin İlk Kötülük Yasası'na ("En kötü şey olacaksa olur" düstûruna), uyarak Roy Depape'nin dizinden aşağısı bira, grafve beyaz yıldırım karışımıyla sırılsıklam oldu.
Tezgâhın önündeki konuşmalar kesildi. Zar masasının başındaki damların sesleri de öyle. Sheb döndü ve Sheemie'nin, Jonas'ın gamlarından birinin önünde diz çökmüş olduğunu gördü. Ve piyano çalmayı bıraktı. Gözlerini yumarak bütün ruhunu şarkısına döken Pette üç dört mezür tiz bir sesle bağırmayı sürdürdü. Sonra sudaki halkalar gibi dalga dalga etrafa yayılan sessizliği farketti. Şarkı söylemeyi bırakıp gözlerini açtı. Bu tür bir sessizlik genellikle birinin öldürüleceği anlamına gelirdi. Öyle bir şey olacaksa, bunu kaçırmak istemiyordu.
Depape hiç kımıldamadan duruyor, yerden yükselen alkolün keskin kokusunu içine çekiyordu. Kokuya aldırdığı yoktu. Hiç olmazsa reçinenin pis kokusunu bastırıyordu. Genç adam pantolonunun dizlerine yapışmasına da aldırmıyordu. O neşe sıvısı botlarının içine aksaydı belki biraz sinirlenirdi ama öyle bir şey olmamıştı.
Depape elini tabancasının kabzasına attı. Çok şükür! İşte ona yapış yapış ellerini ve orada olmayan fahişeyi unutturacak bir şey çıkmıştı. Ve iyi bir eğlence her zaman biraz ıslanmaya değerdi.
Şimdi ortalıkta çıt çıkmıyordu. Stanley barın gerisinde bir asker gibi dimdik duruyor, gömleğinin kollarına geçirmiş olduğu lastiği sinirli sinirli çekiştiriyordu. Tezgâhın diğer ucunda Reynolds ortağına zekice bir ilgiyle bakıyordu. Buharları tüten kovadan bir midye alıp tezgâhın kenarına vurdu. Midyeyi lop bir yumurtanın kabuğu gibi kırdı.

Depape'nin ayağının dibindeki Sheemie başını kaldırdı. Karışık, kıvırcık siyah saçlarının altında gözleri korkuyla irileşmişti. Gülümsemeye çabalıyordu.
Depape, "Ah, çocuk," dedi. "Beni iyice ıslattın."
"Affedersin, büyük adam. Ayağım takıldı." Elini kaldırarak omzunun üzerinden işaret etti. Parmaklarının ucundan etrafa Deve Sidiği damlaları uçuştu. Bir yerde biri sinirli sinirli boğazını temizledi. Öö-hööö! Oda irileşmiş gözlerle doluydu, içersi o kadar sessizdi ki, saçakların altında uğuldayan rüzgârı ve üç kilometre ötede Hambry Burnu'ndaki kayalara çarpan dalgaların şapırtısını duyabiliyorlardı.
Öne doğru çıkan kovboy, "Haydi oradan!" dedi. Yirmi yaşındaydı ve birdenbire annesini bir daha göremeyeceğinden korkmaya başlamıştı. "Suçu benim üzerime atma, kahrolasıca gerizekâlı!"
Depape, "Kazanın nasıl olduğu beni ilgilendirmiyor," dedi. Bir seyirci topluluğunun karşısında olduğunun farkındaydı. Ve seyircilerin en çok eğlenmek istediklerini de biliyordu. Depape eski bir oyuncu gibi onları memnun etmeye hazırdı. Depape kot kadife pantolonunu dizinin üstünden tutarak yukarıya çekti. Botlarının burunları ortaya çıktı; parlak ve ıslaktılar.
"Şuraya bak. Botlarıma bulaştırdığın şeyi görüyor musun?"
Sheemie başını kaldırarak silahşora baktı. Dehşet içinde sırıtıyordu.
Stanley Ruiz bu işe izin veremeyeceğini, hiç olmazsa engel olmak için bir çaba göstermesi gerektiğini düşündü. Çocuğun annesi Dolores Sheeler'ı eskiden iyi tanırdı. Belki de Sheemie onun oğluydu. Ne olursa olsun, çocuğu seviyordu. Aptal ama iyi kalpliydi. İçki içmiyor, her zaman işini yapıyordu. Ayrıca en soğuk ve sisli günde bile insana gülümsüyordu. Bu yetenek normal zekâlı insanların çoğunda yoktu.
Barmen öne doğru bir adım atarak saygı dolu alçak bir sesle, "Sai Depape," dedi. "Olanlar için çok üzgünüm. Eğer bu üzücü olayı unutursak bu gece bütün içkilerinizi memnunlukla bedava..."
Depape adeta farkedilemeyecek kadar hızla hareket etti. Ama o gece meyhanede olanları şaşırtan şey bu değildi. Sonuçta Jonas'la birlikte dolaşan bir adamın hızlı silahı çekmesi gerekirdi. Müşterileri hayrete düşüren silahşorun hedefi görmek için dönmek zahmetine girmemesiydi. Depape, Stanley'nin sesinden onun nerede olduğunu anlamıştı. Depape tabancasını çektiği gibi sağa doğru yükselen bir kavis çizdi. Ve silah Stanley Ruiz'in ağzına geldi. Barmenin dudakları ezildi ve üç dişi kırıldı. Tezgâhın arkasındaki aynaya kanlar sıçradı. Yukarı doğru sıçrayan birkaç damla da Kolay Av'ın sol taraftaki burnuna geldi. Stanley bir çığlık atarak ellerini yüzüne götürdü. Sendeleyerek geriledi ve arkadaki rafa çarptı. O sessizlikte birbirine çarpan şişelerin şıngırtısından çok gürültü çıktı.
Reynolds barın diğer ucunda bir midye daha kırıp sahneyi ilgiyle seyretmeyi sürdürdü. Bu olay bir oyun kadar güzeldi. Depape dikkatini tekrar yere diz çökmüş olan çocuğa verdi. "Botlarımı temizle!"
Sheemie'nin yüzünde rahatladığını açıklayan biraz da şaşkınca bir ifade belirdi. Botları temizlemek! Evet! Tabii! Hemen! Çocuk her zaman arka cebinde duran bezi çıkardı. Bez henüz kirlenmemişti. Yapı en azından fazla kirli sayılmazdı.
Depape sabırla, "Hayır," dedi. Sheemie başını kaldırarak ona şaşkın şaşkın baktı. Ağzı da açılmıştı. "O pis bezi geldiği yere geri koy. Onu görmek bile istemiyorum!"
Sheemie bezi tekrar arka cebine tıktı.
Depape yine o sabırlı sesle, "Botlarımı yala," diye emretti. "Benim istediğim bu. Botlarımı onlar tekrar kuruyuncaya kadar yalayacaksın, iyice temiz olmalılar. Botlarıma baktığın zaman tavşanınkine benzeyen salak suratını görmelisin."
Sheemie kendisinden ne istendiğini pek anlamamış gibi durakladı. Belki de hâlâ bu emri anlamaya çalışıyordu.
Sheb'in piyanosunun arkasındaki güvenli olduğunu umduğu yere sinmiş olan Barkie Callahan, "Ben olsam bunu yapardım, çocuk," dedi. ""Güneşin doğduğunu görmek istiyorsan senden isteneni yapmalısın."
Ama Depape bu pelte beyinli çocuğun güneşin doğduğunu görmemesine karar vermişti bile. Bu dünyada göremeyecekti artık. Ama silahşor sesini çıkarmadı. O zamana kadar botlarını hiç yalatmamıştı. Hoşuna giderse -ve seksi bulursa- belki Sayın Kontes'ten de aynı şeyi isteyecekti.
"Bunu yapmam gerekli mi?" Sheemie'nin gözleri dolmaya başlamıştı. "Çok üzüldüğümü söyleyemez miyim? Sonra botlarını iyice parlatırım."
Depape, "Botlarımı yala, gerizekâlı eşek," dedi.
Sheemie'nin saçları alnına düştü. Çocuk dilini hafifçe çıkardı. Başını Depape'nin botlarına doğru eğerken ilk gözyaşı damlası düştü.
Biri, "Durun!" dedi. "Durun!" O sessizlikte herkesin şok geçirmesine neden oldu bu ses. Birdenbire söylendiği ya da seste öfke olduğu için değil. Ses neşeli olduğu için insanı sarsıyordu. "Buna kesinlikle izin veremem. Hayır. Mümkün olsaydı verirdim ama imkânsız. Çünkü sağlığa aykırı. Kim bilir etrafa ne tür bir hastalık yayılır? İnsan bunu düşünürken beyni sarsılıyor. Ke-sin-lik-le sar-sı-lı-yoooor!"
Yarasa kanatlarına benzeyen kapının hemen önünde bu budalaca ve öldürücü olabilecek sözleri söyleyen yabancı duruyordu. Orta boylu bir delikanlıydı. Geriye ittiği düz tepeli şapkasının altından kan şık kumral saçları çıkmıştı. Ancak... delikanlı tabancasını silahşora doğrultmamıştı. Depape bunu hemen farketti. Delikanlı fazla ukalaydı Zaten henüz çocuk sayılırdı. Boynuna büyük, komik bir madalyon gibi bir kuşun kurukafasını asmıştı. Bunun nedenini ancak Tanrılar bilirdi Zincir kuşun göz çukurlarından geçirilmişti. Yabancının elinde de tabanca değil, lanet olasıca bir sapan vardı. Depape, zaten onun gibi henüz sakalı çıkmamış bir budala tabancayı nereden bulacak, diye düşündü. Silahşor kahkahalarla gülmeye başladı.

Çocuk da ona katıldı. Her şeyin pek gülünç gözüktüğünü anlıyormuş gibi başını sallıyordu. Olanlar çok gülünçtü gerçekten. Kahkahaları diğerlerini de etkiliyordu. Hâlâ taburenin üstünde duran Pettie kıkır kıkır güldü, sonra da elleriyle ağzını kapattı.
Depape, "Burası senin gibi çocuklara göre bir yer değil," dedi. Eski bir beşlik olan tabancasını hâlâ kılıfına sokmamıştı. Bara dayadığı elinde tutuyor, namlusundan Stanley Ruiz'in kanları damlıyordu. Depape demir namlusunu tezgâhtan kaldırmadan silahı hafifçe salladı. "Böyle yerlere gelen çocuklar kötü alışkanlıklar edinirler, yavrucuk; Bunlardan biri de ölmek olabilir, Onun için sana bir tek fırsat veriyorum. Çık git."
"Teşekkür ederim, efendim. Bu tek fırsatı takdirle karşılıyorum." Delikanlı müthiş etkileyici bir içtenlikle konuşuyordu... Yerinden de kıpırdamamıştı. Hâlâ yarasa kanadı gibi kapının önünde duruyordu. Sapanın lastiğini iyice germişti. Depape lastiğin ortasındaki kapçıkta ne olduğunu tam göremiyordu. Ama gaz lambasının ışığında pırıldıyordu.
Depape, "Ee?" diye homurdandı. Bu iş fazla uzamaya başlamıştı.
"Canınızı sıktığımı biliyorum, efendim. Bir başbelası olduğumu da. Ben iç sıkıcı bir yaratığım. Ama sizce bir sakıncası yoksa, sevgili dostum, bana verdiğiniz o bir tek fırsatı önünüzde diz çökmüş olan şu çocuğa devretmek istiyorum. Bırakın sizden özür dilesin, sizi memnun edinceye kadar beziyle botlarınızı parlatsın. İzin verin de yaşamını sürdürsün."
Pokercilerin bulundukları taraftan bu önerinin beğenildiğini belirten mırıltılar geldi. Bu, Depape'nin hiç hoşuna gitmedi. Ve silahşor birdenbire kararını verdi. Bu çocuk da ölecekti. Onu küstahlığı yüzünden adam edecekti. Artıkları üzerine döken yaratığın gerizekâlı olduğu belliydi. Ama kapıda duran, piçin böyle bir mazereti bile yoktu. O sadece pek komik olduğunu sanıyordu.
Depape şefkatle, "Bence bir hata yaptın, çocuk," dedi. "Bana kalırsa..." Sapanın ortasındaki kapçık hafifçe aşağı indi... Ya da Depape'e öyle geldi. Silahşor harekete geçti.
Hambry'de bu olaydan yıllarca söz ettiler. Gilead'ın düşmesinden ve Birlik'in sona ermesinden otuz yıl sonra bile, herkes hâlâ bunu konuşuyordu. Artık son zamanlara kadar o gece meyhanede olduğunu iddia eden büyükbabaların sayısı beş yüzü geçmişti. (Birkaç nine de aynı şeyi söylüyordu.) Hepsi de o gece meyhanede bira içtiklerini ve bütün olanları gördüklerini anlatıyorlardı.
Depape gençti ve bir yılan kadar da hızlıydı. Ama buna rağmen Cuthbert Allgood'a ateş etmeyi başaramadı. Lastik bırakılırken "şak-tıng!" diye bir ses duyuldu. Çelik ışıldadı ve meyhanenin dumanlı havasında karatahtaya çekilen bir çizgi gibi dümdüz ilerledi. Depape bir çığlık attı. Tabancası yere yuvarlandı ve botlu bir ayak bir tekmede silahı silahşorun yanından uzaklaştırdı. (Büyük Tabut Avcıları Hambry'de oldukları sürede kimse bunu yapanın kendisi olduğunu söylemedi.) Ama onlar gittikten sonra yüzlerce insan bunu iddia etti. Depape yine bağırarak kanayan elini havaya kaldırdı. Can acısına hiç gelemezdi. Eline acıyla ve gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. Cuthbert'in küçük topu adamın orta parmağının ucunu ezmiş ve tırnağını koparmıştı. Bilye daha aşağıya gelseydi silahşor avucundan dumanları üfleyerek halkalar oluşturabilecekti.
O arada Cuthbert sabanının kapçığına yine çelik bir bilye koymuş ve lastiği yeniden germişti bile. "Şimdi dikkatinizi bana verin, iyi efendim..."
Reynolds arkasından, "Onun dikkati konusunda bir şey söyleyemem," dedi. "Ama ben sana bütün dikkatimi veriyorum, ortak. Bilmiyorum bu nesneyi kullanmakta gerçekten usta mısın? Ya da çok mu Şanslısın? Ama iki durumda da artık o oyuncakla işin bitti. Lastiği gevşet ve sapanı bırak. Onu şu önündeki masaya koyduğunu görmek istiyorum."
Cuthbert üzüntüyle, "Yine gafil avlandım," dedi. "Toyluğum yüzün den kötü duruma düştüm. Gençliğim bana ihanet etti"
"Toy musun, değil misin, bunu bilmiyorum, kardeş. Ama senin gafil avlandığın kesin." Reynolds, Cuthbert'in arkasında, onun biraz soluna doğru duruyordu. Tabancasını uzattı. Cuthbert namlunun başının arkasına dayandığını hissetti. Reynolds horozu çekti. Bir sessizlik gölcüğü halini alan meyhanede bu ses herkese pek şiddetliymiş giy geldi. "Şimdi o sapanı bırak."
"İyi efendim, korkarım bu önerinizi reddedeceğim. Özür dilerim."
"Ne?"
Cuthbert, "Anlayacağınız," diye başladı. "Çok güvendiğim sapanımla şu hoş arkadaşınızın kafasına nişan almış bulunmaktayım." Depape endişeyle kımıldayarak tezgâha dayandı. Cuthbert'in sesi kamçı gibi sakladı; hiç de toy bir gencin sesine benzemiyordu. "Kımıldama! Tekrar hareket edersen kendini ölmüş bil!"
Depape durakladı. Kanlı elini reçine yapışmış gömleğine dayamıştı. Yüzünde ilk kez korku dolu bir ifade belirmişti. Ve Reynolds ilk defa o gece, hatta Jonas'a katılalı beri ilk kez otoritenin elinden kaymak üzere olduğunu hissetti... Ama bu nasıl olabilirdi? Bu küstah çocuğun arkasından dolaşıp ona nişan almışken? Hayır, artık bu olayı sona erdirmeliydi.
Cuthbert sesini alçaltarak daha önce olduğu gibi sıradan bir konuşma yapıyormuş gibi, "Beni vurursan," dedi. Sesi şakacıydı. "Bu bilye uçar ve arkadaşın da benimle birlikte ölür."
Reynolds, "Buna inanmıyorum," diye homurdandı. Ama kendi sesindeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Kuşkuya benziyordu. "Hiç kimse böyle bir atış yapamaz."
"Neden buna arkadaşının karar vermesini istemiyoruz?" Delikanlı sesini uysalca yükseltti. "Hey Bay Gözlüklü!" diye seslendi. "Arkadaşının beni vurmasını istiyor musun?"
Depape bağırdı. "Hayır!"

Sesi tizleşmişti. Paniğe kapılmak üzereydi. "Hayır, Clay! Sakın ateş etme!"
Reynolds şaşkın şaşkın, "Berabere kaldık," diye mırıldandı. Sonra hu şaşkınlığının yerini dehşet aldı. Çünkü iri bir bıçağın keskin tarafı boğazında kaymıştı. Bıçak çıkık gırtlak kemiğinin hemen üzerindeki nazik deriye bastırıldı.
Alain yavaşça, "Hiç de değil," dedi. "O tabancayı bırak, dostum. Yoksa gırtlağını keserim."
Jonas yarasa kanadına gibi kapıların dışında duruyordu. Şansı yardım ettiği için bu gösteriye zamanında yetişmişti. Şimdi sahneyi hayret, horgörü ve dehşete pek yakın bir duyguyla seyrediyordu. Önce o Birlik piçlerinden biri Depape'i yaralamıştı. Reynolds tabancayı onun başına dayadığı zaman da yuvarlak yüzlü, kovboy omuzlu iriyarı çocuk bıçağı silahşorun boynuna bastırmıştı. İki piç de en fazla on beş yaşındaydı. İkisinin de tabancası yoktu. Harika! Jonas bunun gezginci bir sirkin numaralarından daha eğlenceli olacağını düşünecekti. Ama durum düzeltilmediği takdirde birtakım sorunlar çıkacağını biliyordu. Etrafa bu ürkütücü adamlarının çocuklardan korktukları yayılırsa Hambry'de nasıl iş yapacaklardı? Bunun tam tersi olması gerekirken.
Belki biri öldürülmeden bu olaya son verebilirim, diye düşündü. Tabii bunu istiyorsam. Evet, istiyor muyum?
Jonas istediğine karar verdi. Kurnaz davranırlarsa bu karşılaşmadan galip çıkabilirlerdi. Ayrıca kararını da verdi. Bu Birlik piçleri Mejis Baronluğu'ndan sağsalim ayrılamayacaklardı. Tabii çok şanslıysalar o başka.
Üçüncü çocuk neredeydi? Şu Dearborn?
İyi bir soruydu bu. Önemli bir soru. Jonas Roy ve Clay gibi kıstırılırsa sıkıntısı utanca dönüşecek, küçük düşecekti.
Dearborn meyhanede değildi. Bu kesindi. Jonas topuklarının üzerinde dönerek Güney Anacadde'yi iki yönde bakışlarıyla taradı. Ayın on dördü iki gece geride kalmıştı. Ama yine de Öpen Ay'ın ışıklarında her taraf adeta gündüz gibi aydınlıktı. Etrafta kimse yoktu. Ne sokakta, ne de karşı tarafta. Hambry'nin ticaret merkezi o taraftaydı. Önünde bir veranda vardı. Işığın Korucuları'nı gösteren totemler dizilmişti buraya: Ayı, Kaplumbağa, Balık, Kartal, Aslan, Yarasa ve Kurt. On iki Koruyucu'dan yedisi. Totemler ayışığında mermerden yapılmış gibi parlıyordu. Çocuklar herhalde onlara bayılıyorlardı. Orada da kimse yoktu İyi! Harika!
Jonas merkezle kasap arasındaki geçide de dikkatle baktı. Atılmış kutuların ,arkasındaki gölgeyi farketti. Bir an kasları gerildi. Sonra bir kedinin parlak yeşil gözlerini görünce rahatladı. Başını sallayarak harekete geçti. Yarasa kanadına benzeyen kapının sol kanadını itip Yolcuların Dinlenme Yeri'ne girdi. Alain menteşenin gıcırtısını duydu. Ama daha dönemeden Jonas tabancasını onun şakağına dayadı.
"Oğlum, o domuz bıçağını bir tarafa bırak. Tabii berbersen o başka. Seni ikinci defa uyarmayacağım."
Alain, "Olmaz," dedi.
Jonas çocuğun hemen boyun eğeceğini sanmıştı. Bundan başka hiçbir şeye karşı hazır değildi. İyice şaşaladı. "Ne?"
Alain, "Beni duydun," dedi. "Sana, 'Olmaz,' dedim."
Üç arkadaş Deniz Kıyısı'nda nezaketle davranarak izin aldıktan sonra Roland diğerlerinden ayrılmıştı. İki arkadaşının istedikleri gibi eğlenmelerine izin vermişti. Onların sonunda kendilerini Yolcuların Dinlenme Yeri'nde bulacaklarından emindi. Ama kumar oynayacak paraları yoktu. Soğuk çaydan daha etkili bir şey de içemeyeceklerdi. Roland bu yüz'den başlarının derde gireceğini sanmıyordu. Delikanlı kente başka yoldan inmiş ve atını şehrin iki alanından aşağıdakine bırakmıştı. Hayvanı herkesin kullandığı direğe bağlamıştı. (Aceleci bu davranış karşısında bir tek defa şaşkın şaşkın kişnemişti. Ama o kadar.) Roland o andan beri uyuklayan boş sokaklarda dolaşıyordu. Şapkasını gözlerine kadar indirmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Eklemleri sızlıyordu.
Kafası sorularla doluydu. Burada kötü bir şeyler vardı. Çok kötü. Önce buna hayal gücünün neden olduğunu sanmıştı. Çocuksu yanı, gerçek çarpışmaların olduğu yerden uzaklaştırıldığı için hayali dertler ve masallara yakışacak entrikalar yaratmıştı. Ama Roland, Rennie'yle yaptığı konuşmadan sonra gerçeği anlamıştı. Bazı sorular, hatta esrarlı şeyler vardı. Ama işin acı yanı Roland onlardan bir anlam çıkarmaya çalışmak bir yana, dikkatini bu konuya veremiyordu bile. Bunu her dervişinde karşısında Susan Delgado'nun yüzü beliriyordu... Yüzü ya da beline kadar inen saçları. Hatta dansta onun botlarını korkusuzca izleyen, duraklamayan, geride kalmayan ipek iskarpinli ayakları. Delikanlı tekrar tekrar kıza son söylediği sözleri duyuyordu. Bir çocuk-rahip gibi yine ukalaca bir tavırla, soğuk bir sesle konuşmuştu. O ses tonunu ve sözleri silebilmek için hemen her şeyini verebilirdi. Onları geri alabilmek için. Hasat zamanı Thorin'in yanında olacaktı kız. İlk karlar yağmadan önce hamile kalacaktı. Belki de ona bir erkek vâris de verecekti? Ama bu önemli miydi? Tâ zamanın başlangıcından beri zengin erkekler, ünlü adamlar ve soylular her zaman metres tutmuşlardı. Anlatılanlara göre Arthur Eld'in kırk odalığı vardı. Bu nedenle bütün bunlar Roland için önemli miydi?
Ben o kıza âşık oldum. Onun için de çok önemli.
Sarsıcı bir fikirdi bu. Ama delikanlının bunu kafasından atması imkânsızdı. Roland kalbindeki duyguyu çok iyi biliyordu. Susan'ı seviyordu. Evet, çok güçlüydü bu ihtimal. Ama delikanlının bir yanı da kızdan nefret ediyordu. Ve bu yanı yemekte aklına gelen o sarsıcı düşünceden vazgeçmiyordu. Silahlı olsaydı Susan Delgado'yu kalbinden vuracaktı. Bunun bir nedeni kıskançlıktı. Ama hepsi o kadar değildi. Hatta en önemli kısmı bile. Delikanlı masanın bir ucundan kederle ama yine de cesurca gülümseyen Olive Delgado'yla kendi annesi arasında tarif edilemeyecek ama güçlü bir bağ kurmuştu. Annesiyle babasının danışmanını yakaladığı gün Gabrielle'in gözlerinde de aynı kederli, pişmanlık dolu ifade belirmemiş miydi? Marten'in gömleğinin yakası açıktı. Annesinin dümdüz elbisesinin bir omzu kaymıştı. O sıcak sabah neler olduğu o kadar belliydi ki.
Roland'ın kafası dehşetle bu hayalden kaçtı. Onun yerine Susan Delgado'ya döndü. Kızın gri gözleri ve ışıltılı saçlarına. Roland onu görür gibi oldu. Susan başını kaldırmış gülüyordu. Ellerini Thorin'in ona verdiği zafir gerdanlığın önünde birbirine kavuşturmuştu.

Roland, belki bu anlaşma konusunda onu affedebilirim, diye düşündü. Ama kızın onu çok çekmesine rağmen Olive Thorin'in kendi yerinde oturan Susan'a bakarken yüzünde beliren o acıklı gülümseme bağışlanacak gibi değildi. Susan kadının yerinde oturuyor ve gülüyordu üstelik.
Roland ayışığında yürürken bütün bu sahneler hayalinde birbirini kovalıyordu. Ama böyle şeyleri düşünmemeliydi. Onu buraya Susan Delgado için yollamamışlardı. Eklemleri çıtırdayan gülünç Belediye Başkanı ve içler acısı karısı için de... Ama delikanlı yine de onları kafasından kovamıyor, kendini asıl konuya veremiyordu. Babasının yüzünü unutmuştu. Şimdi ayışığında yürüyor ve o suratı yeniden bulacağını umuyordu.
Delikanlı böylece gümüş yaldıza dönüşmüş uykulu anayoldan indi. Güneyden kuzeye doğru gidiyor, belki Alain'le Cuthbert'e boğazlarını ıslatacak bir şeyler ikram edebilirim, diye düşünüyordu. Aceleci'yi alıp geceyi sona erdirmeden Şeytan Yokuşu'nda birkaç el zar atmalarını da sağlarım. Delikanlı sonra Jonas'ı gördü. Adamın sıska vücudunu ve uzun beyaz saçlarını tanımamak imkânsızdı. Silahşor meyhanenin yarasaya benzeyen çift kanatlı kapının önünde durmuş içeriyi gözetliyordu. Bir elini tabancasına atmış, vücudu gerilmişti. Roland o anda her şeyi unuttu. Bir şeyler oluyordu. Bert ve Alain içerdelerse bu onlarla ilgili olmalı, diye düşündü. Ne de olsa kentte yabancıyız. Ve Hambry'de herkesin bu geceki yemekte açıkladıkları gibi Birlik'i sevmeleri de mümkün değil. Zaten buna ihtimal vermiyordum. Belki de başları dertte olanlar Jonas'ın arkadaşları. Her neyse... İçerde bir şeyler olduğu kesin.
Roland yavaşça ticaret merkezinin önündeki basamaklardan çıktı. Bunu neden yaptığını pek bilmiyordu. Oraya tahtadan oyulmuş birtakım hayvan heykelleri dizilmişti. Herhalde bunlar sıkıca zemine, çakılmışlardı. Meyhaneden çıkan sarhoşların çocukluklarından kalma şarkıları söyleyerek onları alıp götürmemeleri için. Roland en uçtaki heykelin arkasına saklandı. Ayı heykeliydi bu. Delikanlı şapkasının tepesinin gözükmemesi için dizlerini büktü. Jonas'ın dönerek o tarafa doğru baktığını gördü. Silahşor sonra sola döndü. Bir şeyi dikkatle süzüyordu...
Roland pek hafif bir ses duydu. Miyav! miyav!
Bu bir kedi. Şu geçitte.
Jonas geçide bir an daha baktı, sonra da meyhaneye girdi. Roland hemen tahtadan oyulmuş ayının arkasından çıkarak basamaklardan indi ve sokağa fırladı. Onda Alain'in o "dokunma" gücü yoktu. Ama sezgileri bazen çok güçlüydü. Şimdi de önsezisi ona acele etmesini söylüyordu.
Yukarda Öpen Ay bir bulutun arkasına girdi.
Koşucu Pettie hâlâ taburenin üstünde duruyordu. Ama ayılmıştı ve şarkı söylemeyi de aklından bile geçirmiyor, gördüklerine inanamıyordu. Jonas, Reynolds'a nişan almış olan çocuğa nişan almıştı. Reynolds'da bir başka çocuğa. (Bu delikanlı boynuna bir zincirle kuş kurukafası asmıştı.) Ve o da Roy Depape'e nişan almıştı. Hatta çocuk Depape'in kanının biraz dökülmesine neden olmuştu. Ve Jonas bıçağını Reynolds'un gırtlağına dayamış olan çocuğa onu bırakmasını söylediği zaman iriyarı delikanlı kabul etmemişti.
Pettie, ışıklarımı söndürüp beni yolun sonundaki açıklığa gönderebilirsiniz, diye düşündü. Çünkü.artık her şeyi gördüm. Gerçekten... Herhalde tabureden inmesi gerekiyordu. Her an ateş edilmeye başlanabilirdi. Hem de bol bol. Ama bazen insanın tehlikeyi göze alması gerekliydi.
Çünkü bazı şeyler kaçırılamayacak kadar olağanüstüydü.
Alain, "Biz bu kente Birlik'in bir işi için geldik," diye hatırlattı. Bir elini Reynolds'un terli saçlarının arasına sokmuştu. Diğer elindeki bıçağı adamın gırtlağına bastırıyordu ama derisini yaracak kadar değil. "Bize zarar verirseniz Birlik bunu haber alır. Babalarımız da öyle. Sizi köpekler gibi kovalarlar. Ve yakalandığınız zaman da herhalde tepe-üstü asarlar."
Jonas, "Oğlum," dedi. "Buradan iki yüz tekerlek öteye kadar bir tek Birlik devriyesi yok. Hatta belki de üç yüz tekerlek öteye kadar. Ama şu tepenin hemen arkasında bir devriye de olsaydı yine bana vızgelirdi. Babanızın da vızgeldiği gibi. Şimdi o bıçağı bırak, yoksa şu lanet olasıca beynini uçururum."
"Hayır."
Cuthbert neşeyle, "Bu olayın gelecekteki gelişmeleri harika olacak," diyerek güldü... Ama şimdi gevezece sözlerinin altında bir şeyler vardı. Korku değildi. Telaş da. Belki sadece delikanlının sinirleri gerilmişti. Jonas, herhalde bu onun işine yarayacak bir sinirlilik, diye düşündü. Ziyafette bu çocukları küçümsemişti. Her şey karmakarışık olsa bile bu belliydi. "Sen Richard'ı vuracaksın. Richard'da Bay Pelerin'in gırtlağını kesecek. Tam Bay Pelerin bana ateş ettiği sırada. Ölmekte olan zavallı parmaklarım sapanımın lastiğini gevşetecek. Ve çelik bilye Bay Gözlüklü'nün beyin yerine kullandığı o şeye saplanacak. Ama hiç olmazsa sen çıkıp gidebileceksin. Herhalde bu ölen arkadaşlarını çok rahatlatacak."
Alain tabancayı şakağına dayamış olan adama, "Berabere kaldık diyelim," diye önerdi. "Hepimiz geriler ve buradan çıkar gideriz."
Jonas, "Olmaz, evlat," dedi. Sesi sabırlıydı. Öfkesinin belli olmadığından emindi. Ama kızgınlığı gitgide artıyordu. Tanrım! Geçici olsa bile onlara böyle meydan okunması! "Hiç kimse Büyük Tabut Avcıları'na böyle davranamaz!"
Sert ve soğuk bir şey Jonas'ın gömleğinin üzerine, kürek kemiklerinin tam ortasına dayandı. Silahşor bunun ne olduğunu ve bıçağı kimin tuttuğunu biliyordu. Oyunu kaybettiklerini anladı. Ama böyle gülünç, çıldırtıcı bir şeyin nasıl olabildiğini kavrayamadı.
O sivri uçlu madeni tutan delikanlı, "Tabancanı kılıfına sok," diye emretti. Sesi sakin ve duygusuzdu. "Bunu hemen yap. Yoksa bıçak kalbine saplanacak. Artık konuşmak yok. Konuşmalar sona erdi. Ya söylediğimi yaparsın ya da ölürsün."

Jonas sesteki iki şeyi farketti. Gençliği ve gerçeği. Silahşor tabancasını hemen kılıfına soktu.
"Sen, siyah saçlı. Tabancayı arkadaşımın kulağından çekip hemen kılıfına sok. Şimdi!"
Clay Reynolds bu sözlerin ikinci defa söylenmesini beklemedi. Alain gırtlağındaki bıçak çekilince uzun uzun, titrek titrek soluk aldı. Cuthbert etrafına bakınmadı. Dirseğini bükmüş, sapanın lastiğini germişti.
Roland, "Sen bardaki," dedi. "Tabancanı kılıfına koy." Depape isteneni yaptı. Yaralı parmağı tabanca kayışına çarptığı için yüzünü buruşturdu. Cuthbert ancak o tabancasını yerine soktuktan sonra sapanı tutan elini gevşetti ve bilyenin avucuna düşmesini sağladı.
Gelişmeler sonuna varırken bütün bu olayların nedeni unutulmuştu. Şimdi Sheemie ayağa kalkarak salonda hantalca koştu. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Cuthbert'in ellerinden birini tutup birkaç defa öptü. (Başka zaman bu şapırtılar diğerlerine komik gelebilirdi.) Çocuk delikanlının elini bir an yanağına bastırdı. Sonra Reynolds'un yanından geçerek yarasa gibi kapının sağ kanadını itti. Ve hâlâ yarı sarhoş olan ve gözlerinden uyku akan şerifin kollarına düştü. Avery'yi Sheb hapishaneden çağırmıştı. Şerif Belediye Başkanı'nın resmi ziyaretinden sonra hücrelerden birinde sızmıştı.
"Bu tam bir rezalet, öyle değil mi?"
Konuşan Avery'ydi. Kimse cevap vermedi. Şerif de bunu beklemiyordu zaten. Çıkarlarını biliyorlarsa bir şey söylememeleri gerekirdi.
Hapishanedeki büro üç güçlü kuvvetli delikanlıyı ve iri bir şerifi alamayacak kadar küçüktü. Avery bu yüzden onları yakındaki Kent Toplantı Salonu'na götürmüştü. Burada kirişlerde güvercinler kanat çırpıyorlardı. Podyumun gerisindeki büyük saat düzenle tıkırdıyordu.
Sade bir odaydı burası. Ama yine de şerif iyi yer seçmişti. Kentliler ve Baronluk toprak sahipleri yüzyıllardan beri karar vermek, yasa çıkarmak ve zaman zaman da kötü sorunlar yaratan birilerini batıya göndermek için burada toplanırlardı. Ayın ışıklarının süzüldüğü karanlık yerde ciddi bir hava vardı. Roland ihtiyar Jonas'ın bile bunu hissettiğini sezdi. Salon Şerif Hark Avery'ye başka koşullarda elde edemeyeceği bir otorite veriyordu.
Salona "çıplak banklar" denen meşe ağacından yapılmış sıralar konmuştu. Oturulacak ya da sırt dayanılacak yerlerde yastık da yoktu. Otuz bank vardı salonda. Ortadaki geniş açıklığın iki yanına otuzar sıra dizilmişti. Jonas, Depape ve Reynolds açıklığın solundaki ilk bankta oturuyorlardı. Roland, Cuthbert ve Alain ise sağda, onların tam karşısında. Reynolds ve Depape utançla somurtmuşlardı. Jonas'ın sakin ve soğuk bir hali vardı. Will Dearborn'un küçük grubu sessizce bekliyordu. Roland, Cuthbert'e onun anlayacağını umduğu bir biçimde anlamlı anlamlı bakmıştı: Küstah bir tek kelime söylersen, o dilini koparırım! Arkadaşı bunu anlamış gibiydi; o budalaca "nöbetçisi" kurukafayı da bir yere saklamıştı. Bu da iyiye işaretti.
Avery tekrarladı. "Bu tam bir rezalet." Derin derin soludu. Nefesi alkol kokulu bir rüzgâr gibi diğerlerinin yüzlerine çarptı. Şerif podyumun kenarına ilişmiş, kısa bacaklarını aşağıya sarkıtmıştı. Silahşorlarla delikanlılar bezginlikle karışık bir hayretle bakıyordu.
Yan kapı açılarak Yardımcı Dave içeri girdi. Beyaz servis ceketini çıkarmış, monoklünü her zamanki haki gömleğinin cebine sokmuştu. Bir elinde bir fincan vardı. Diğer elindeyse Roland'ın katlanmış huş ağacı kabuğuna benzettiği bir şey.
Avery, "İlk yarısını kaynattın mı, David?" diye sordu. Şimdi suratında rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı.
"Evet."
"İki defa kaynattın değil mi?"
"Evet. İki defa."
"Çünkü tarif böyleydi."
Dave bıkkın bıkkın, "Evet," deyip fincanı Avery'ye verdi. Şerif kabı ona doğru uzatınca da huş kabuğunun içindeki geri kalan şeyleri fincana boşalttı.
Avery kaptaki sıvıyı dalgalandırdı. Buna kuşkulu ve bıkkın bir ifadeyle bakıyordu. Sonra sıvıyı içerek yüzünü buruşturdu. "İğrenç! Bu neden bu kadar kötü?"
Jonas, "Nedir o?" diye sordu.
"Başağrısı için toz. Tabii sarhoşluk tozu da diyebilirsin. Bu ilacı o ihtiyar cadı verdi. Şu Cöos Tepesi'nde yaşayan büyücü. Nereyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?" Avery, Jonas'a kurnazca baktı. Yaşlı silahşor bu bakışın farkında değilmiş gibi bir tavır takındı. Ama Roland onun şerifin bakışlarının farkında olduğundan emindi. Ve bu ne anlama geliyordu? İşte sana esrarlı bir şey daha!
Depape, Cöos sözcüğünü duyunca başını kaldırdı. Sonra yaralı parmağını emmeyi sürdürdü. Onun ilersinde Reynolds pelerinine sarılmış oturuyordu. Gözlerini sert bir tavırla kucağına dikmişti.
Roland öğrenmek istedi, "ilaç etkili oluyor mu?"
"Evet, oğlum. Ama cadının ilacının karşılığını ödemeniz gerekiyor. Bunu unutmayın, her zaman ödemek zorundasınız. Puncu fazla kaçırdığınız zaman bu ilaç başağrısını geçiriyor. Ama bağırsakların müthiş sancımasına neden oluyor. Gerçekten. Ve o gaz..." Bunu belirtmek için elini yüzüne doğru salladı. Fincandan bir yudum daha aldı. Sonra onu bir kenara bıraktı. Eskisi gibi ciddi bir tavır takındı. Ama odadaki sıkıntılı hava biraz dağılır gibi olmuştu. Hepsi de bunun farkındaydılar. "Şimdi bu mesele konusunda ne yapacağız?"
Hark Avery sağda, en dipte olan Reynolds'dan başlayarak en soldaki Alain'i -Richard Stockworth'u- ağır ağır süzdü. "E, çocuklar? Bir tarafta Belediye Başkanı'nın adamları. Diğer tarafta da Birlik'in... görevlileri. Altı kişi az kalsın cinayet

işleyeceklerdi. Neden? Bir gerizekâlı ve bir kovadan dökülen artıklar yüzünden." Önce Büyük Tabut Avcıları'nı işaret etti. Sonra da Birlik'in sayıcılarını. "İki barut fıçısı. Ve ortada da şişman bir şerif. Onun için... şimdi ne düşünüyorsunuz? Çekinmeyin, konuşun! Yolun aşağısındaki Carol'ın randevuevinde hiç çekinmiyordunuz. Burada da çekinmeyin!"
Kimse bir şey söylemedi. Avery o pis sıvıdan birkaç yudum daha aldı. Sonra fincanı bırakarak diğerlerine kararlı bir tavırla baktı. Ondan sonraki sözleri Roland'ı pek şaşırtmadı. Bu tam Avery gibi bir adamdan bekleyeceği gibi şeydi. Hatta ses tonuna kadar. Şerif bu ses tonuyla kendini gerektiğinde zor kararlar verebilecek bir erkek saydığını açıklıyordu.
"Size ne yapacağımızı söyleyeceğim. Olayı unutacağız."
Şerif şimdi gürültülü itirazlar bekleyen ve bununla başa çıkmaya hazır olan bir adam tavrı takındı. Kimse konuşmadığı ve ayaklarını yere sürmediği için şaşalayıp sıkıldı. Ama yapması gereken bir görevi vardı ve gece saatleri de geçiyordu. Şerif omuzlarını dikleştirerek konuşmasını sürdürdü.
"Önümüzdeki üç dört ayı kimin kimi öldüreceğini bekleyerek geçiremem. Hayır! Ayrıca yarım akıllı Sheemie yüzünden kavga çıkarmanızın cezasını da ben çekemem!
"Sizin pratik yanınıza hitap ediyorum, çocuklar! Burada kaldığınız sürede sizin dostunuz ya da düşmanınız olabileceğimi unutmayın... Ama soylu yanınıza hitap etmezsem hata yapmış olurum. Güçlü ve hassas soylu bir yanınız olduğundan eminim."
Şerif şimdi de soylu bir tavır takınmaya çalıştı. Ama Roland'a göre hiç de başarılı olamadı. Avery dikkatini Jonas'a verdi.
"Sai, Birlik'ten gelen üç gencin başına dert açmayı isteyeceğine inanamam. Birlik hemen hemen elli kuşak boyunca bizim anamızın sütü ve babamızın da koruyucu eli gibi oldu. Ona karşı herhalde saygısızlık etmek istemezsin. Öyle değil mi?"
Jonas başını salladı ve yüzünde yine o hafif, alaycı tebessüm belirdi.
Avery de başıyla onayladı. Böylece işlerin yolunda gittiğini belirtiyordu. "Hepinizin de yapması gereken işleri, yerine getirmesi gereken görevleri var. Böyle bir şeyin işlerinize engel olmasını herhalde istemezsiniz."
Bu kez hepsi başlarını, "Hayır," der gibi salladılar.
"Onun için ben şimdi sizden şunu yapmanızı istiyorum, ayağa kalkarak birbirinize dönün ve el sıkışın. Birbirinizden özür dileyin. Bunu yapmazsanız o zaman şafak sökerken atlarınıza biner ve batıya gidersiniz. Bu da bana vızgelir."
Avery fincanı alıp bu sefer sıvıdan daha fazla içti. Roland adamın elinin hafifçe titrediğini farketti. Buna da şaşmadı. Şerifinki sadece blöftü tabii. Jonas, Reynolds ve Depape'in elindeki o küçük mavi tabut dövmelerini gördüğü an otoritesinin onlara işlemeyeceğini anlamış olmalıydı. Herhalde bu geceden sonra Roland, Cuthbert ve Alain için de aynı şeyleri düşünecekti. Yani Dearborn, Stockworth ve Heath konusunda. Şerifin bütün umudu hepsinin çıkarlarını düşünmeleriydi. Roland bunu düşünüyordu zaten. Jonas da öyle. Çünkü delikanlı ayağa kalkarken o da aynı şeyi yaptı. Avery biraz irkildi. Sanki Jonas'ın tabancasını, Dearborn'un da belindeki bıçağını çekmesini bekliyordu. Soluk soluğa meyhaneye girdiği sırada delikanlının silahşorun sırtına dayadığı o bıçağı.
Ama ne tabanca çeken oldu, ne de bıçak. Jonas, Roland'a doğru dönerek elini uzattı.
O ince, titrek sesiyle, "Şerif haklı, oğlum," dedi.
"Evet."
"Yaşlı bir adamın elini sıkar ve her şeye yeniden başlayacağına söz verir misin?"
"Evet." Roland da elini uzattı.
Jonas onun parmaklarını kavradı. "Senden özür diliyorum."
"Ben de özür diliyorum, Bay Jonas." Roland sol elini boynuna vurdu. Yaşlılarla konuşulurken böyle yapılması gerekiyordu.
İkisi yerlerine otururken Alain'le Reynolds kalktılar. Sanki daha önce bu törenin provasını yapmış gibi düzgünce. En son ayağa kalkanlar Cuthbert'le Depape oldu. Roland, Cuthbert'in yine saçmalayacağından hemen hemen emindi. O budala dayanamayacaktı. Delikanlı, ama Bert de bu gece Depape'in alay edilmeyecek bir adam olduğunu herhalde anladı, diye düşündü.
Bert, "Özür diliyorum," dedi. Sesi hayran olunacak kadar ciddiydi.
Depape mırıldandı. "Ben de öyle." Kanlı elini uzattı. Roland'ın gözlerinin önünde bir an kâbuslara yakışacak bir sahne belirdi. Cuthbert silahşorun elini olanca gücüyle sıkacak ve kızıl saçlı adam da sıcak bir sobaya konmuş bir baykuş gibi bağıracaktı. Ama Bert bu konuda da konuşurken olduğu gibi yine dikkatli davrandı. Kendini tuttu.
Avery podyumun kenarında, tombul bacaklarını sarkıtmış oturuyor, bir amcaya yakışan bir neşeyle onlara bakıyordu. Hatta yardımcısı Dave bile gülümsüyordu.
"Şimdi ben de hepinizle el sıkışacağım. Sonra da sizi buradan yollayacağım. Çünkü artık geç oldu. Gerçekten. Ve benim gibilerin güzellik uykularına ihtiyaçları vardır." Şerif güldü. Ama kimse ona katılmayınca yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Podyumdan inerek el sıkmaya başladı. Bunu uzun ve fırtınalı bir sevişme döneminden sonra inatçı bir çifti evlendirmeyi başaran bir rahibin heyecanıyla yapıyordu.
Dışarı çıktıkları zaman ay artık batmıştı. Temiz Denizin ötesinde gökyüzünde ilk ışıklar beliriyordu.
Jonas, "Belki tekrar karşılaşırız, sai," dedi. Roland, "Evet, belki," diyerek atına bindi.

Büyük Tabut Avcıları Deniz Kıyısı'nın bir buçuk kilometre kadar güneyindeki bekçinin evinde kalıyorlardı. Burası kentten yedi buçuk kilometre uzaklıktaydı.
Jonas yarı yolda yana saptı. Orada aydınlanmaya başlayan kayalık dik yamaç denize doğru iniyordu.
"İn bakalım, bayım." Silahşor Depape'e bakıyordu.
"Jonas... Jonas... Ben..."
"İn," dedim.
Dudaklarını sinirli sinirli dişleyen Depape atından indi.
"Gözlüğünü çıkar."
"Ne oluyor, Jonas? Ben..."
"Gözlüğünün kırılmasını istiyorsan o zaman bırak kalsın."
Depape dişlerini dudağına geçirerek altın çerçeveli gözlüğünü çıkardı. Daha bunu yaparken Jonas genç adamın başının yanına müthiş bir yumruk indirdi. Depape haykırdı ve yalpalayarak uçuruma yaklaştı. Jonas öne atıldı. Yumruğu indirdiği anda olduğu gibi çok hızlı hareket ediyordu. Depape tam uçuruma yuvarlanacağı sırada onu gömleğinin önünden yakaladı. Gömleğin kumaşını elinde bükerek Depape'i kendine doğru çekti. Derin bir soluk alırken burnuna çam reçinesi ve Depape'in ter kokusu geldi.
Jonas soluk soluğa, "Seni aşağıya atmalıyım," diye homurdandı. "Bize ne kadar zarar verdiğinin farkında mısın?"
"Ben... Jonas, kötü bir niyetim... ben sadece biraz eğlenmek... onların nasıl olduklarını nereden bilecektik..."
Jonas'ın eli yavaş yavaş gevşedi. Depape'in telaşla söylediği son sözler onu etkilemişti. "Onların nasıl olduklarını nereden bilecektik?" Bu düzgün bir cümle değildi, ama doğruydu. "Bu gece kavga çıkmasaydı onların nasıl birileri olduğunu belki de hiç öğrenemeyecektik." Bu açıdan bakıldığı zaman Depape onlara iyilik etmiş bile sayılırdı. Tanıdığın iblis, tanımadığın şeytana her zaman tercih edilirdi. Yine de bu olay duyulacak ve herkes gülecekti. Ama belki böylesi daha iyiydi. O gülüşmeler zamanı gelince sona erecekti.
"Jonas, senden özür diliyorum!"
Yaşlı silahşor, "Keş sesini," dedi. Doğuda güneş kısa bir süre sonra ufuktan yukarıya tırmanacaktı. Çaba ve keder dolu bu dünyanın göreceği yeni günü ilk ışıklarıyla aydınlatacaktı. "Seni aşağıya atacak değilim. Çünkü o zaman Clay'i de atmam, sonra da ikinizi izlemem gerekecek. O piçler sana yaptıkları gibi, bizi de zor duruma düşürdüler. Öyle değil mi?"
Depape, "Evet, öyle," demek istiyordu ama bu tehlikeli olurdu. İhtiyatlı davranarak sesini çıkarmadı.
"Buraya gel, Clay."
Reynolds atından indi.
"Şimdi çömelelim."
Üç silahşor çömeldi. Botlarının topuklarını kaldırmış burunlarının ucunda duruyorlardı. Jonas bir otu kopararak dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Bize o piçler Birlik'ten geldiklerini söylediler. Bize öyle söylendi. Buna inanmamamız için bir neden yoktu. Kötü çocuklar Temiz Deniz kıyısında uyuklayan Mejis Baronluğu'na gönderilmişlerdi. Çalışacaklardı, Görevlerinin beşte üçü ceza, beşte ikisi de kefaretti. Bize böyle söylemediler mi?"
İki silahşor başlarını, "Evet," der gibi salladılar.
"Bu geceden sonra ikiniz de bu hikâyeye inanıyor musunuz?"
Depape bu sefer de, "Hayır," dermişçesine kafasını salladı. Clay de öyle.
Depape, "Onlar zengin çocukları olabilirler," dedi. "Ama hepsi bu kadar değil. Bu geceki davranışlarına bakıyorum da... Onlar tıpkı..." Sesi hafifledi. Düşüncesini tamamlamak pek istemiyordu. Çok gülünç bir şeydi bu.
Ama Jonas tamamlamaya hazırdı. "O çocuklar birer silahşor gibi davrandılar."
Depape de, Reynolds da önce sesini çıkarmadı. Sonra Clay Reynolds, "Ama onlar çok genç, Eldred," diye itiraz etti. "Yani yıl bakımından."
"Belki de silahşor çırağı olabilecek yaştalar. Her neyse... Bunu öğreneceğiz..." Jonas, Depape'e döndü. "Atla bir yolculuk yapacaksın ahbap."
"Ama Jonas!"
"Bu gece hiçbirimiz de başarılı olamadık. Ama olay çıkmasına neden olan salak sensin." Jonas, Depape'e baktı. Ama o gözlerini yere dikti. "Onların izini sürerek geri gideceksin, Roy. Benim merakımı giderecek cevaplar alıncaya kadar sorular soracaksın. Clay'le ben daha çok, bekleyeceğiz ve gözetleyeceğiz. Hatta onlarla şato oyunu oynayacağımızı bile söyleyebilirim. Onlar bizden şüphelenmeden yeterince bilgi edindiğimiz zaman belki oynarız da."
Ağzındaki otu ısırdı. Otun uzun ucu yuvarlanarak Jonas'ın botlarının arasına düştü.
"Onun elini neden sıktığımı biliyor musun? Dearborn denilen o çocuğun lanet olasıca elini? Çünkü şu ara kayığı sarsamam, çocuklar. Tam limana yaklaştığı sırada bunu yapamam. Latigo'yla beklediğimiz adamlar artık pek yakında buraya doğru gelecekler. Onlar bu yöreye gelinceye kadar çıkarımız gereği sakin sakin oturacağız. Ama sana şu kadarını söyleyeceğim: Hiç kimse Eldred Jonas'ın sırtına bıçak dayayamaz. Bunu yapan ölür. Şimdi beni dinle, Roy. Beni bunu sana iki defa anlatmak zorunda bırakma."
Jonas dizlerinin üzerinden Depape'e doğru eğilerek konuşmaya başladı. Genç adam bir süre sonra başını salladı. Aslında küçük bir yolculuk hoşuna gidecekti. Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeki son komediden sonra hava değişikliği iyi olacaktı.

Üç arkadaş Bar K.'ye yaklaştıkları ve güneş de ufukta belirdiği zaman Cuthbert uzayıp giden sessizliği bozdu. "Eh! Bu eğlenceli ve eğitici bir gece oldu. Öyle değil mi?" Roland da cevap vermedi, Alain de. Cuthbert tekrar eyerinin kaşındaki yerine taktığı karga kafasına doğru eğildi. "Ya sen ne diyorsun, eski dost? Bu gecenin zevkini çıkardık mı? Ziyafet bir daire dansı. Ve geceyi ölümle burun buruna gelerek tamamladık. Bu sana zevk verdi mi?"
"Nöbetçi" iri kara gözleriyle Cuthbert'in atının önüne doğru baktı.
Delikanlı, "Konuşamayacak kadar yorgun olduğunu söylüyor," diyerek esnedi, "Aslında ben de öyle." Roland'a döndü. "Bay Jonas seninle el sıkıştıktan sonra onun gözlerinin içine baktım, Will. O seni öldürmek niyetinde."
Roland, "Evet," der gibi başını salladı.
Alain atıldı. "Onlar hepimizi öldürmek niyetindeler."
Roland başıyla onayladı. "Bu işi onlar için güçleştireceğiz. Ama o üçlü hakkımızda ziyafet sırasında öğrendiklerinden daha fazla şey biliyor artık. Bir daha onlara arkadan sokulamayacağız."
Durdu. Jonas'ın onlardan dört buçuk kilometre ötede yaptığı gibi, ama Roland ve arkadaşları doğruca Temiz Deniz'e değil, uçuruma inen uzun yamaca bakıyorlardı, Bir at sürüsü batıdan doğuya doğru gidiyordu. Hayvanlar bu ışıkta gölgelere benziyorlardı.
Alain, "Ne görüyorsun, Roland?" diye sordu biraz da çekinerek.
Delikanlı, "Bela," dedi. "Ve bizim yolumuzun üzerinde." Sonra atını mahmuzlayarak yola devam etti. Grup Bar K.'deki yatakhaneye varmadan Roland yine Susan'ı düşünmeye başlamıştı. Başını çuvaldan yapılmış yastığına koyduktan beş dakika sonra da kızı rüyasında görüyordu artık.

7. Uçurumun Kenarında

Belediye Başkanı'nın evindeki ziyafet ve Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeki olayın üzerinden üç hafta geçmişti. Roland'ın ka-tet'iyle Jonas'ın grubu arasında bir sorun çıkmamıştı. Gökyüzünde Öpen Ay küçülmüş, yerine Satıcının Ayı incecik bir hilal halinde gözükmüştü. Günler güneşli ve sıcaktı. Yaşlılar bunun hatırladıkları en güzel yaz olduğunu söylüyorlardı.
Yine güzel bir yaz günü öğleye doğru Susan Delgado, Pylon adlı iki yıllık bir roso'yu uçurumun yanından kuzeye doğru sürüyordu. Rüzgâr kızın gözyaşlarını kurutmuştu, şimdi bağlamayıp serbest bıraktığı saçlarını arkasında uçuruyordu. Susan, Pylon'un daha hızlı gitmesini istiyordu. Mahmuzsuz botlarıyla hayvanın iki yanına vurdu. At hemen biraz hızlandı. Kulakları başına yapışmış, kuyruğu dikleşmişti. Susan kot pantolonuyla rengi solmuş, çok büyük bir haki gömlek giymişti. (Bu babasının gömleklerinden biriydi. Ve soruna da bu giysi neden olmuştu.) Kız hafif çalışma eyerinin üzerinden eğilerek bir eliyle kaşı yakaladı. Diğer eliyle de atın güçlü, ipek gibi boynunun yanını okşadı.
"Daha hızlı," diye fısıldadı. "Daha hızlı. Haydi, oğlum!"
Pylon biraz daha hızlandı. Kız onun daha da hızlanabileceğini biliyordu. Hatta düşündüğünden daha da hızlı gidebilecekti at.
Uçurumun yakınındaki en yüksek sırtta hızla ilerlediler. Susan aşağıya doğru inen yemyeşil ve sapsarı yamacı görmüyordu bile. Toprakların Temiz Denizin mavi sisleri arasında nasıl kaybolduğuyla da ilgilenmiyordu. Bugün sadece Pylon'un hafif bir gökgürültüsüne benzeyen düzgün nal seslerini duymak ve atın kaslarını büzüp açmasını hissetmek istiyordu. Susan kendi düşüncelerinden kaçmaya çalışıyordu.
Ve her şeye, bu sabah aşağıya ata binmek için arkasında babasının eski gömleğiyle inmesi neden olmuştu.
Cord Hala fırının başındaydı. Sabahlığına sarınmıştı. Başında hâlâ saç filesi vardı. Bir kâseye yulaf ezmesi koyarak sofraya getirdi. Susan halası elinde kâseyle ona doğru döner dönmez sorun çıkacağını anladı. Kadının dudakları seğiriyordu. Cord Hala Susan'ın soyduğu portakala hoşnutsuzca baktı. O zamana kadar çoktan eline geçmiş olması gereken gümüşler ve altınlar yüzünden hâlâ öfkeliydi. Bu paranın verilmesi cadı alay edercesine Susan'ın sonbahara kadar beklemesine karar verdiği için daha da gecikecekti.
Ama asıl neden bu değildi. Ve Susan da bunu biliyordu. Kısacası halayla yeğen birbirlerinden iyice bıkmışlardı. Para Cordelia'nın düşkırıklığına uğramasına neden olan tek beklentisi değildi. Uçurumun hemen yanındaki bu evde yazın artık yalnız kalacağını ummuştu... Tabii Bay Eldred Jonas da onu zaman zaman görmeye gelecekti. Cordelia'nın adamı beğendiği anlaşılıyordu. Ama işte kadınla Susan hâlâ aynı evdelerdi. Bu iki kişiden biri yaşlanmaya başlamıştı. Hoşnutsuzluk dolu suratı zayıftı, hiçbir şeyi beğenmediğini belirten dudakları da ipince. Yüksek yakalı giysilerinin altında göğüsleri küçücüktü. (Cordelia, Susan'a sık sık, "Önce boyun yaşlanır," diyordu.) Kestane rengi saçlarının eski parlaklığı kalmamış, aralarında tel tel beyazlar belirmeye başlamıştı. Buna karşılık diğeri genç, zeki ve çevikti; fiziki güzelliğinin doruğuna yaklaşıyordu. Halayla yeğen birbirlerinin sinirine dokunuyorlardı. Her söz sanki kıvılcımlar çıkmasına neden oluyordu. Buna şaşmamak gerekirdi, ikisine de büyük sevgisi olan ve onların birbirlerini sevmelerini sağlayacak adam ölmüştü.
Cordelia kâseyi masaya koyarak, "O ata mı bineceksin?" diye sordu. Sabah güneşinin aydınlattığı yere oturdu. Uygunsuz bir yerdi bu. Bay Jonas orada olsaydı Cordelia bunu kesinlikle yapmazdı. Güçlü ışık yüzünü oyulmuş bir maskeye dönüştürüyordu. Ağzının bir yanında uçuk çıkmıştı. Doğru dürüst uyuyamadığı zaman hep böyle olurdu.
Susan, "Evet," dedi.
"Öyleyse ondan daha fazlasını yemelisin. O saat dokuza kadar seni tutmaz, kız."

"Pekâlâ tutar." Susan portakal dilimlerini daha hızlı yemeye başladı. Lafın dönüp dolaşıp nereye varacağını biliyordu. Halasının gözlerindeki hoşnutsuzluğun ve nefretin de farkındaydı. Sorun çıkmadan sofradan kalkıp gitmek istiyordu.
Cord Hala, "Neden sana da bundan bir kâse vermemi istemiyorsun?" diyerek kaşığını yulaf ezmesine gürültüyle soktu. Susan bunu bir at ayağını çamura -ya da pisliğe- soktuğu zaman çıkan sese benzetti. Midesi büzüldü. "Bu seni öğle yemeğine kadar tutar. Yani o kadar uzun süre ata bineceksen. Tabii senin gibi zarif bir hanımefendi ev işleriyle ilgilenmek zahmetine katlanmaz..."
"İşleri bitirdim." Susan, "Bunu sen de biliyorsun," diye eklemedi. "Sen aynanın önünde oturup o uçuğu yoklarken ben işleri yaptım."
Cordelia Hala bulamaca kaymak gibi tereyağı da attı. Susan kadının bütün bunları yemesine rağmen hâlâ nasıl sıpsıska kalabildiğini anlayamıyordu. Kız yağın erimesini seyretti. Ona bir an kahvaltı uygarca bir biçimde sona erecekmiş gibi geldi.
Ondan sonra da gömlek meselesi çıktı.
"Gitmeden önce o arkandaki paçavrayı çıkarmanı istiyorum,. Susan. Thorin'in sana geçen hafta yolladığı yeni binici bluzlarından birini giy. Hiç olmazsa ona bu kadar..."
Cordelia sözünü kesmeseydi Susan'ın öfkesi yine de taşacaktı Kız elini gömleğin koluna sürdü. Bunun dokusu hoşuna gidiyordu. Yıkana yıkana kadifeye benzemişti. "Bu paçavra babamındı."
Cornelia burun kıvırdı. "Evet, Pat'indi. O senin için çok büyük. Ve eski de. Zaten uygun bir kılık değil. Belki daha küçükken bir erkeğin düğmeli gömleğini giymenin bir sakıncası olmazdı. Ama artık göğüslerin gelişti, bir kadınınki gibi..."
Binici bluzları bir köşeye askılarla asılmıştı. Dört gün önce gönderilmiş olmasına karşın Susan onları alıp odasına çıkarma zahmetine bile girmemişti. Üç bluz yollamıştı Thorin. Hepsi de ipektendi. Biri kırmızı, biri yeşil, biri de mavi. Herhalde küçük bir servet değerindeydi bunlar. Ama Susan bu iddialı giysilerden nefret ediyordu. Bluzlar kırmalarla süslenmişti. Kolları rüzgârda gözalıcı bir biçimde dalgalanacaktı. Yakaları budalaca denecek kadar geniş ve yumuşacıktı... Tabii göğüs kısımları da iyice açıktı. Susan, Thorin'in karşısına o bluzlardan biriyle çıkarsa adam sadece onun dekoltesini görecekti herhalde. Ama tabii Susan'ın ona böyle görünmek gibi bir niyeti yoktu. Tabii mümkünse.
Susan, "'Bir kadınınki gibi,' diye tanımladığın göğüslerim beni ilgilendirmiyor," dedi. "Onların ben atla dolaşırken başkaları ilgilendireceğini de sanmıyorum."
"Belki ilgilendirmez, belki de ilgilendirir. Baronluk'un çiftçilerinden biri seni görebilir. Hatta Rennie bile. Senin de bildiğin gibi sık sık o tarafa gidiyor. Hart'a onun sana nezaketle hediye ettiği camisa'larından birini giymiş olduğunu söylemesinin bir zararı olmaz. Öyle değil mi? Neden bu kadar dikkafalısın, kız? Neden her zaman isteksiz ve haksız davranıyorsun?"
Susan, "Bu konu şu ya da bu biçimde seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu. "Sen paranı aldın ya. Öyle değil mi? Ve daha fazlasını da alacaksın. Adam benimle yattıktan sonra."
Cord Hala'nın suratı geçirdiği şok yüzünden bembeyaz kesildi. Öfkeyle masanın üzerinden eğilerek kızı tokatladı. "Evimde bu kelimeyi nasıl söyleyebiliyorsun, gidi sürtük? Bu ne cüret?"
Susan'ın gözleri doldu. Özellikle kadın "evimde" dediği için. "Burası benim babamın evi! Onun ve benim evim! Senin gidecek hiçbir yerin yoktu. Belki Fakir Mahallesi'ne gitmek zorunda kalacaktın. Babam sana acıyıp evine aldı! Seni evine aldı, hala!"
Kızın elinde son iki portakal dilimi kalmıştı. Onları kadının suratına attı. Sonra masadan kalkmak için öyle hızla geriledi ki, sandalyesi sarsıldı, iskemle devrilirken kız da yere yuvarlandı. Halasının gölgesi Susan'ın üzerine düştü. Kız telaşla sürünerek bu gölgeden kaçtı. Saçları yüzüne düşmüştü, tokatın indiği yer zonkluyordu. Yaşlar gözlerini yakıyordu. Boğazı şişmiş, sanki kavrulmuştu.
Cordelia, "Seni nankör!" dedi. Sesi yumuşak ve kin doluydu; kızı okşayacakmış gibi konuşuyordu. "Senin için bütün yaptıklarımdan sonra... Hart Thorin'in bütün lütuflarından sonra... Ah! Bu sabah binmeyi düşündüğün o beygir bile Hart'ın bir hediyesi..."
Halasının gerçekleri böyle çarpıtması yüzünden öfkesinden çıldıran Susan tiz bir sesle, "PYLON BİZİMDİ," diye bağırdı. "HEPSİ DE BİZİMDİ! ATLAR. TOPRAKLAR... ONLAR BİZİMDİ!"
Cordelia, "Sesini alçalt," dedi.
Susan derin bir soluk alarak kendine hakim olmaya çalıştı. Yüzüne düşen saçlarını geriye itti. Yanağında Cord Hala'nın elinin kırmızı izi kalmıştı. Kadın bunu görünce biraz irkildi.
Susan, "Babam bütün bunlara hiçbir zaman izin vermezdi," dedi. "Hart Thorin'e gitmeme hiçbir zaman razı olmazdı. Belediye Başkanı ya da... patronu olarak Hart Thorin hakkında ne düşünürse düşünsün... böyle bir şeye asla izin vermezdi. Ve sen de bunu biliyorsun. Evet, biliyorsun!"
Cord Hala gözlerini devirdi. Sonra da sanki Susan'ın çıldırdığını açıklamak istiyormuş gibi parmağıyla havada daireler çizdi. "Bu işe sen kendin razı oldun, Çok Genç ve Çok Güzel Kızımız! Evet, sen razı oldun ya! Şimdi çocukça bunalımların yüzünden bu işten vazgeçmek istiyorsan..."
Susan, "Evet," diye başını salladı. "Bu alışverişe razı oldum! Evet, öyle. Ancak sen gece gündüz dırdır ederek başımın etini yediğin için. Ağlayarak bana geldiğin..."
Cordelia sinirlendi. "Ben hiçbir zaman öyle bir şey yapmadım!"

"Her şeyi böyle çabucak unuttun mu, hala? Evet, herhalde. Bugün sabah kahvaltısında beni tokatladığını unutacağın gibi. Ama ben unutmadım. Sen ağladın ya! Ağladın ve bizi bu topraklardan atmalarından korktuğunu söyledin. Yasalara göre burada oturmaya hakkımız olmadığından söz ettin. Ağlayarak, 'Sokaklara düşeceğiz,' dedin. Evet, sen..."
Cord Hala, "Benimle böyle konuşmaktan vazgeç!" diye bağırdı. Susan'ın onun yaptıklarını tekrarlaması, üstelik eski dilde konuşarak bunları yüzüne vurması kadını deli ediyordu. "Eski dilde konuşmaya hiç hakkın yok! Bir koyun gibi meleyerek budalaca şikâyetlerde bulunmaya da öyle! Haydi git! Defol!"
Ama Susan bağırmasını sürdürdü. Öfkesine engel olamıyordu artık.
"Durmadan ağladın! Bizi sokağa atacaklarını, batıya göndereceklerini söyledin. Babamın yerini de, Hambry'yi de bir daha göremeyeceğimizden söz ettin... Beni iyice korkuttuktan sonra katandaki o konuyu açtın. Pek sevimli küçük bir bebeğim olacaktı. Aslında zaten bizim olan topraklarımız bize geri verilecekti! Aynı şekilde yine bizim olan atlarımızı da geri alabilecektik! Belediye Başkanı'nın dürüstlüğünü kanıtlamak için bana bir at hediye edildi. Annesinin dünyaya getirmesine yardım ettiğim o tay! Bir tek kâğıt kaybolduğu için benim olan her şeyi elimden almışlardı. Ama şimdi zaten benim olan toprakları ve atları bana vereceklerdi. Bütün bunları hak etmek için ne yaptım? Başkanın sana para vermesi için neyi başardım? Kırk yıllık karısı koridorun dibindeki odada uyurken onunla yatacağıma söz vermekten başka ne yaptım?"
Cord Hala öfkeyle gülümsüyordu. "Yani istediğin para mı? İstiyor musun? Para istiyor musun? Pekâlâ, paran senin olacak. Onu al, sakla, kaybet, domuzlara yedir! Bu bana vızgelecek!"
Ocağın yanındaki çengele asılı olan çantasını kaptı. İçini karıştırmaya başladı. Ama sonra hareketleri gitgide yavaşladı. Ve tavırları da inandırıcı olmaktan çıktı. Mutfak kapısının solundaki duvarda bir ayna asılıydı. Susan aynadan halasının yüzünü görebiliyordu. Bu surattaki ifade yüzünden neredeyse yüreğine inecekti. Cordelia'nın yüzünde nefret, üzüntü ve açgözlülük vardı.
"Vazgeç, hala! Parayı vermeyi hiç istemediğinin farkındayım. Zaten ben de onu istemiyorum. Bir fahişeye yakışacak bir şey bu."
Cord Hala kıza döndü. Yüzünden şok geçirdiği anlaşılıyordu. O arada uygun biçimde çantasını da unuttu. "Bu fahişelik değil, ahmak kız! Tarihin en büyük kadınlarının bazıları hükümdarların metresleriydi. Ünlü adamlardan bazılarının anneleri de hükümdarların metresleriydi. Bu fahişelik değil!" .
Susan kırmızı ipek bluzu asılı olduğu yerden kaparak üzerine tuttu. İpek göğüs hattını ortaya çıkarmıştı. "O halde Thorin bana neden bu fahişelere yakışan giysileri yolluyor?"
"Susan!" Cord Hala'nın gözleri dolmuştu.
Kız portakal dilimleri gibi bluzu da kadının suratına attı. İpek Cordelia'nın ayakkabılarının üzerine düştü. "O kadar beğeniyorsan bluzu yerden al ve kendin giy! Thorin'den böylesine hoşlanıyorsan, onun yatağını da sen paylaş!"
Susan dönüp kapıdan fırladı. Halasının deli gibi attığı isterik çığlıklar onu izledi. "Sakın budalaca şeyler düşüneyim deme! Budalaca düşünceler aptalca hareketlere neden olur! Ve her ikisi için de artık çok geç! Sen teklifi kabul ettin!"
Bunu Susan da biliyordu. Ve Pylon'u uçurumun yanından ne kadar hızlı sürerse sürsün bu gerçekten kaçamıyordu. Evet, kabul etmişti. Pat Delgado kızının başındaki bu dert yüzünden dehşete kapılırdı ama bir şeyi açıkça görürdü. Söz vermişti. Ve verilen sözler yerine getirilirdi. Bunu yapmayanlar cehennemi boylarlardı.
Susan, posillo yorulmadan hayvanı yavaşlattı. Arkaya bakınca hemen hemen bir buçuk kilometre kadar ilerlemiş olduğunu gördü. Atını daha da yavaşlattı. Eşkin, tırıs. Sonunda Pylon sadece hızlı yürümeye başladı. Susan derin bir soluk alıp verdi. O sabah ilk kez güneşli günün güzelliğini farketti. Batıdaki puslu havada martılar uçuşuyorlardı. Kızın etrafında yüksek otlar vardı. Her gölgelik yerde çiçekler açmıştı. Peygamber çiçekleri, acı baklalar, mercanlar. Ve kızın en sevdiği tatlı mavi ipek çiçekleri. Her taraftan arıların uykulu vızıltıları geliyordu. Bu ses kızı rahatlattı. Coşan duyguları biraz yatıştı. Ve Susan kendi kendine bir şeyi itiraf edebildi... İtiraf etti, sonra da yüksek sesle söyledi.
"Will Dearborn," dedi ve delikanlının adını söylediği için ürperdi Oysa Pylon ve arılardan başka onu duyacak kimse yoktu.
Susan bu nedenle ismi tekrarladı. Ve hemen arkasından elini kaldırarak bileğinin içini öptü. Kanın yüzeye yakın aktığı yeri. Düşünmeden yaptığı bu hareket onu şaşırtmış, böyle bir şey yapacağı aklına gelmemişti. Cildinin tadı ve teri onu heyecanlandırdı.
Sonra babasının her zaman savurduğu küfürü tekrarladı. "Lanet olsun!" Ve botunun üzerinden ileriye tükürdü. Şu son üç hafta Will Dearborn yaşamının altüst olmasına yol açmıştı. Karışık siyah saçları, insanı sarsan mavi gözleri ve diğerlerini amansızca yargılayan tavırlarıyla. "Ben dikkatli davranabilirim, sai. Ama dürüstlük? Bu kelimeyi bilmenize bile şaşırdım."
Susan'ın bu sözleri her düşünüşünde kanı öfke ve utançla kaynamaya başlıyordu. "Beni yargılamaya nasıl cüret etti? Doğduğu günden beri lüks içinde yaşamış. Bu kesin. Hizmetkârlar her kaprisini yerine getirmişler. Çok fazla altın da verilmiş ona. İhtiyacı olmayacak kadar. İstediklerini ona bedava bile verirlermiş. Yaltaklanmak için. Öyle bir çocuk - evet o aslında sadece bir çocuk- karşılaştığım o zorlukları, o seçenekleri nereden bilecek? Hatta Hemphillli Bay Will Dearborn aslında seçimi benim yapmadığımı nereden anlayacak? Beni bu yola sapmaya zorladılar. Ana kedi kaçan yavrusunu kutuya geri götürdüğü zaman yaptığı gibi. Ensesinden yakalayarak.
Ama bütün bunlara rağmen delikanlı kızın aklından çıkmıyordu. Cord Hala farkında değilse bile Susan o sabahki kavgada üçüncü bir kişinin bulunduğunu biliyordu.
Susan'ın bildiği başka bir şey daha vardı. Halasını fena halde sarsacak bir şey.

Will Dearborn da onu unutmamıştı.
Karşılama ziyafeti ve Dearborn'un o korkunç sözlerinden bir hafta sonra Yolcuların Dinlenme Yeri'nde temizlik yapan çocuk Susan'la halasının paylaştıkları eve gelmişti. Herkes delikanlıyı Sheemie diye çağırıyordu. Çocuğun elinde büyük bir demet vardı. Daha çok uçurumda yetişen kır çiçeklerinden oluşmuştu demet, ama aralarında pembe yaban gülleri de vardı. Bunlar pembe imla işaretlerine benziyordu. Sheemie kızın kendisini çağırmasını beklemeden bahçe kapısını açarken sevinçle gülüyordu.
Susan o sırada ön bahçe yolunu süpürüyordu. Cordelia Hala ise arka bahçedeydi. Neyse ki... Ama şaşılacak bir durum değildi. Son günlerde Susan'la kadın birbirlerinden olabildiğince uzaklaştıkları zaman biraz olsun iyi geçinebiliyorlardı.
Sheemie neşeyle, "Günaydın Pat'in kızı Susan Delgado," dedi. "Size bir görevle geldim. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Ah, evet, ben herkes için sorun yaratıyorum. Bunu ben de onlar kadar biliyorum. İşte bunlar sizin. Alın."
Sheemie çiçekleri Susan'a uzattı. Kız çiçeklerin arasında katlanmış küçük bir zarfın sıkıştırılmış olduğunu farketti.
"Susan?" Cord Hala'nın sesi evin yanından geliyor... ve gitgide yaklaşıyordu. "Susan, bahçe kapısı mı açıldı?"
Kız da, "Evet, hala," diye seslendi. Kahretsin! Bu kadının kulakları ne kadar keskindi! Susan zarfı papatyalar ve mercanların arasından hızla, ustalıkla çekip aldı, giysisinin cebine soktu.
Sheemie, "Bunu size benim üçüncü en iyi arkadaşım yolladı," diye açıkladı. "Şimdi benim üç en iyi arkadaşım var. Bu kadar." Çocuk iki parmağını kaldırdı. Kaşlarını çattı. İki parmağını daha kaldırmayı denedi. Sonra da neşeyle güldü. "En iyi arkadaşım Arthur Heath. İkinci en iyi arkadaşım Dick Stockworth. Üçüncü en iyi arkadaşım da..."
Susan alçak ama telaşlı bir sesle, "Hiş..." dedi, Sheemie'nin yüzündeki tebessüm silindi. "Sakın o üç arkadaşından söz etme!"
Hafif bir sıcaklık kızın cildine hızla yayılıyordu. Sanki bir hummaya tutulmuş gibi. Sıcaklık yanaklarından boynuna indi. Sonra da tâ ayaklarına. Son hafta Hambry'de Sheemie'nin yeni dostlarından çok söz edilmişti. Söz edilecek başka konu yokmuş gibiydi. Kızın duyduğu hikâyeler çok garipti. Ama bunlar doğru olmasaydı her tanık aynı şeyleri anlatır mıydı?,
Cord Hala evin köşesinden çıktığı sırada Susan hâlâ kendini toplamaya çalışıyordu. Sheemie kadını görünce bir adım geriledi. Şaşkınımın yerini endişe aldı. Cordelia'nın arı sokmalarına karşı alerjisi vardı. Bu yüzden hasır 'brera'sının tepesinden eski bahçe elbisesinin eteğine kadar ince bir kumaşa sarınmıştı. Güçlü ışıkta acayip, gölgedeyse korkunç gözüküyordu. Kılığına ek olarak eldivenli elinde kirli bir çim makası da vardı.
Kadın buketi gördü ve makası kaldırarak hızla yaklaştı. Yeğeninin yanına geldiği zaman makası belindeki bir ilmeye soktu. (Susan'a halası bunu istemeye istemeye yapmış gibi geldi.) Cordelia yüzündeki peçeyi açtı. "Bunu sana kim yolladı?"
Susan, "Bilmiyorum, hala," dedi. Sesi her şeye rağmen oldukça sakin çıkmıştı. "Bu genç adam handan..."
Cord Hala burun kıvırdı. "Han!"
Susan konuşmasını sürdürdü. "Sheemie çiçekleri kimin yolladığını bilmiyor sanırım." Kız delikanlıyı bir an önce oradan göndermek istiyordu. "O... şey... yani..."
"Evet, aptalın teki. Bunu biliyorum." Cord Hala Susan'a bir an öfkeyle baktı. Sonra da dikkatini Sheemie'ye verdi. Eldivenli ellerini dizlerine dayayarak delikanlının yüzüne yüzüne bağırmaya başladı. "BU... ÇİÇEKLERİ... KİM... YOLLADI... GENÇ... ADAM?"
Peçesinin iki yana açtığı parçaları tekrar birleşti. Sheemie bir adım daha geriledi. Korkmuş gibiydi.
"BELKİ DE... BUNU... DENİZ KIYISI'NDAN... BİRİ... YOLLADI... ÇİÇEKLERİ... GÖNDEREN... BELEDİYE... BAŞKANI... THORİN Mİ?.. BANA... BUNU... SÖYLERSEN... SANA... BİR... PENİ... VERİRİM..."
Susan'ın yüreğine indi. Sheemie'nin her şeyi söyleyeceğinden emindi. Delikanlı kızın başını belaya sokacağını kavrayacak kadar zeki değildi. Herhalde Will'in başı da derde girecekti.
Ama Sheemie sadece, "Hayır," der gibi başını salladı. "Hatırlamıyorum. Kafamın içi bomboş sai. Gerçekten. Stanley benim böcek kafalı olduğumu söylüyor."
Ve yine neşeyle güldü. Gülüşü çok güzeldi. Dişleri düzgün ve bembeyazdı. Cord Hala buna yüzünü buruşturarak karşılık verdi. "Kahretsin! O halde çık git. Doğruca kente gitmelisin. Burada kaz tüyü alacağını umarak bekleyip durma. Seninki gibi hiçbir şeyi hatırlamayan bir çocuk bir peniye layık değildir. Ve sakın bir daha buraya geleyim deme! Küçük hanıma kim çiçek yollamak isterse istesin! Beni duyuyor musun?"
Sheemie hızlı hızlı başını salladı. Sonra, "Sai?" diye mırıldandı.
Cord Hala delikanlıya öfkeyle baktı. Bugün alnındaki dikey çizgi iyice belirginleşmişti.
"Neden örümcek ağlarına sarıldın, sai?"
Cordelia, "Hemen çık git, küstah köpek!" diye bağırdı, istediği zaman sesini ürkütücü hale getirebiliyordu. Sheemie korkuyla geriye doğru sıçrayarak ondan uzaklaştı. Cord Hala arkasından bakıyordu. Delikanlının anayoldan doğruca kente gittiğinden, kapılarına gelip bahşiş almak umuduyla beklemeyeceğinden emin olduktan sonra yeğenine döndü. "Ah, Çok Genç ve Çok Güzel Küçük Hanım, o çiçekleri solmadan suya koy. Ve gizli hayranının kim olduğunu düşünerek ortalıkta dalgın dalgın dolaşma."
Cordelia sonra gülümsedi. Gerçek bir tebessümdü bu. Susan'ı en çok yaralayan, aklını en çok karıştıran şey halasının masallardaki kötü yaratıklara benzememesiydi. Ya da Cöos'lu Rhea gibi bir cadı olmaması. Susan'ın karşısındaki bir canavar değildi. Cordelia sadece toplum bakımından biraz iddialı, gümüş ve altına hırsı olan hiç evlenmemiş biriydi. Ve beş parasız sokağa atılmaktan da çok korkuyordu.

Cord Hala yapmacık, tatsız bir şefkatle, "Bizim gibilerin ev işleriyle ilgilenmeleri daha iyidir, Susie'cik," dedi. "Hayalleri, bütçeleri bunu kaldırabilecek kimselere bırakmalıdırlar."
Susan çiçeklerin Will'den geldiğinden emindi. Yanılmadığını da anladı. Delikanlı oldukça güzel, okunaklı bir yazıyla kâğıda birkaç cümle karalamıştı.

Sevgili Susan Delgado,
Geçen gece yersiz sözler söyledim. Senden özür diliyorum. Seni görüp konuşabilir miyim? Gizlice görüşmeliyiz. Bu çok önemli. Beni görmeye razıysan bu pusulayı getiren çocukla haber yolla. O güvenilir biri.
Will Dearborn

Will Dearborn, "Bu çok önemli," cümlesinin altını çizmişti. Susan onun için bu kadar önemli olan konuyu öğrenmeyi çok istiyordu. Bir yandan da kendi kendini uyardı. Budalaca bir şeyler yapmaktan kaçınmalıyım. Belki de Will bana âşık oldu... Eğer öyleyse suç kimde? Kim onunla konuşup atına bindi? Sirklere yakışacak bir biçimde attan inerek ona bacaklarını kim gösterdi? Kim ellerini delikanlının omuzlarına koyarak onu öptü?
Susan bunları düşünürken yanakları ve alnı alev alev yanmaya başladı. Başka bir sıcak halka da vücudundan aşağıya kaydı. Will'i öptüğü için pişman olduğundan pek de emin değildi. Ama hayıflansın hayıflanmasın aslında bir hataydı bu. Şimdi Will'i görmesi daha da büyük bir hata olacaktı.
Ama Susan yine de delikanlıyı görmek istiyordu. Ve için için delikanlıya duyduğu öfkeyi bir tarafa bırakmaya hazır olduğunu da biliyordu. Ama verdiği bir söz vardı.
O iğrenç söz!
Kız o akşam uyuyamadı. Karyolasında dönüp durdu. Önce cevap vermemesinin daha iyi, daha vakarlı bir davranış olacağını düşündü. Sonra kafasında nasıl bir cevap yazacağını tasarladı. Bunlardan bazıları azametli, bazıları da buz gibiydi. Kimisindeyse hafif flörtçü bir hava vardı.
Gece yarısını belirten çan çaldı. Eski gün sona ermiş, yenisi başlamıştı. Susan, bu kadarı yeter, diye kararını verdi. Karyolasından fırlayarak oda kapısına gitti. Kapıyı açıp başını dışarı uzattı. Koridora baktı. Cord Hala'nın bir flütün sesini andıran horultularını duyunca kapısını tekrar kapattı. Pencerenin önündeki küçük yazı masasına giderek lambayı yaktı. Masanın üst çekmesinden bir tabaka parşömen kâğıt alıp ikiye böldü. (Hambry'de kâğıt ziyan etmekten daha kötü sayılan bir tek şey vardı: safkan hayvanların soyunu bozmak.) Susan hızla yazmaya başladı. En ufak bir tereddüdün yine kararsızlık içinde saatler geçirmesine neden olacağını biliyordu. Pusulaya ne ad yazdı, ne de alta imzasını attı. Cevabını bir solukta yazdı.

Seni göremem. Bu uygun olmaz.

Kâğıdı arka arkaya katladı. Lambasını söndürerek yatağına döndü. Pusulayı yastığının altına sakladı. Ertesi gün alışveriş için kente gittiği zaman Yolcuların Dinlenme Yeri'nin önünden geçti. Burası sabah saat on birde bir yolun kenarında kötü biçimde ölmüş olan bir şeye benziyordu.
Meyhanenin önündeki sıkıştırılmış topraktan avluyu atların bağlandığı uzun bir parmaklık ve altındaki yalak bölüyordu. Sheemie elarabasıyla parmaklığın yanından ilerliyor, bir gece önce atlardan kalan pislikleri kürekle topluyordu. Gülünç pembe bir sombrero giymişti ve "Altın Ayakkabılar" şarkısını söylüyordu. Susan, çok keyifli, diye düşündü. Meyhanenin müdavimlerinden çoğunun bu sabah onun kadar neşeli kalkacaklarını sanmıyorum. Düşünülecek olursa kim daha aptal?
Susan kendisiyle ilgilenen birileri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Sonra da Sheemie'ye yaklaşarak onun omzuna vurdu. Delikanlı önce korktu. Susan delikanlıya hak verdi. Duyduğu hikâyelere göre Jonas'ın arkadaşı Depape botlarına içki döktüğü için zavallıyı öldürmeye kalkmıştı.
Sonra Sheemie kızı tanıdı. "Kentin sınırından gelen Susan Delgado, selam." Dostça bir tavırla konuşuyordu. "Sana iyi günler diliyorum, sai."
Eğildi. Üç yeni dostunun İç Baronluklar'a özgü bir biçimde verdikleri selamı komikçe taklide çalışmıştı. Susan da gülerek bir reverans yaptı. (Ayağında kot pantolon olduğu için sanki eteklerini tutuyormuş gibi davranmak zorunda kaldı. Ama Mejis'li kadınlar böyle yapmaya alışıktılar.)
Sheemie, "Çiçeklerimi görüyor musun, sai?" diye sorarak hanın boyanmamış olan yan duvarını işaret etti. Gördükleri kıza çok dokundu. Delikanlı duvarın dibine karışık beyaz ve mavi ipek çiçekleri dikmişti. Çiçeklerin hem gözüpek, hem de içe dokunan bir halleri vardı. Orada hafif rüzgârda dalgalanıyorlardı. Ama arkalarında eski bir han, önlerinde de pislik dolu bir avlu vardı.
"Onları sen mi yetiştirdin, Sheemie?"
"Evet. Ben yetiştirdim. Gilead'dan Bay Arthur Heath bana sarı çiçekler getireceğine söz verdi."
"Ben sarı ipek çiçeği hiç görmedim."
"Evet. Ben de öyle. Ama Bay Arthur Heath, Gilead'da sarı ipek çiçekleri olduğunu söylüyor." Sheemie, Susan'a ciddi ciddi baktı. Elindeki küreği dimdik tutuyordu. Hazırol vaziyetindeki bir askerin tüfeğini ya da mızrağını tuttuğu gibi. "Bay Arthur Heath hayatımı kurtardı Onun için her şeyi yaparım."
Bu sözler de Susan'a dokundu. "Gerçek mi, Sheemie?"

"Ayrıca onun bir nöbetçisi de var. Bir kuş kafası. Onunla konuşuyormuş gibi yapıyor. O zaman gülüyor muyum? Evet, hem de iki yanım sızlayıncaya kadar."
Kız yine birilerinin kendisine bakıp bakmadığını anlamak için etrafına bir göz attı. (Yolun karşısındaki totemler dışında kimse yoktu.) Susan iyice katladığı pusulayı kot pantolonunun cebinden çıkardı.
"Bunu benim için Bay Dearborn'a verir misin? O da senin dostun. Öyle değil mi?"
"Will mi? Evet." Sheemie kâğıdı alıp dikkatle cebine yerleştirdi.
"Bundan sakın kimseye söz etme."
Delikanlı, "Hişşş..." diyerek bir parmağını dudağına götürdü. Kadınların giydiği o pembe gülünç hasır şapkanın altında gözlerini komik bir biçimde yuvarlak yuvarlak açmıştı. "Sana çiçekleri getirdiğim zamanki gibi. Hiçbir şey söylemem. "Sus sus sus."
"Evet, öyle. Sus sus sus. İyi günler, Sheemie."
"İyi günler, Susan Delgado."
Delikanlı temizlik işine döndü. Susan durup bir an onu seyretti. Hem endişeliydi, hem de hoşnutsuz. Pusulayı başarıyla Sheemie'ye vermişti ama şimdi onu geri almak istiyordu. Yazdığını çizecek ve Will'e onunla buluşacağını bildirecekti. Delikanlının o mavi gözleriyle kendisine dikkatle baktığını tekrar görebilseydi...
Sonra Jonas'ın öbür arkadaşı, şu hep pelerinle dolaşanı ticaret merkezinden tembelce dışarı çıktı. Kız onun kendisini görmediğinden emindi. Silahşor başını eğmiş, sigara sarıyordu. Ama Susan şansını zorlamak istemiyordu. Reynolds, Jonas'ın arkadaşıydı ve onunla konuşuyordu. Jonas ise Cord Hala'yla. Hem de çok fazla! Cordelia onun çiçek getiren delikanlıyla konuştuğunu duyarsa yine sorguya çekmeye kalkışacaktı. Ona cevap vermek istemediği sorular soracaktı.
Bütün bunlar geride kaldı artık, Susan. Tarih oldu. Köprünün altından çok su aktı. Geçmişi düşünmekten vazgeçmen daha iyi olur.
Susan kendi kendine böyle diyerek Pylon'u durdurup uçurum boyunca ileriye baktı. Orada dolaşan ve otlayan atlara. Bu sabah şaşılacak kadar çok hayvan vardı.
Ama bunun da bir yararı olmadı. Aklına durmadan Will Dearborn geliyordu.
Onunla karşılaşmam ne büyük şanssızlık! Cöos'tan dönerken Will'e karşılaşmasaydım şimdiye kadar durumumu kabullenmiş olurdum. Sonuçta ben pratik bir kızım. Verilen söz de tutulur! Bir erkekle beraber olma fikrinin kendisini bu kadar sarsacağı hiç aklına gelmemişti. Çocuğu olacağı düşüncesiyse onu heyecanlandırmıştı.
Ama Will Dearborn her şeyi değiştirmişti. Susan'ın kafasına girmiş ve oraya yerleşmişti. Dışarı atılamayacak bir kiracı gibi. Delikanlının dans ederken söyledikleri Susan'ın aklından çıkmıyordu. Nefret ettiğin bir şarkıyı mırıldanmaktan kendini almadığın gibi. O sözler budalaca şeylerdi. Kibirle söylenmişti... Ama bunlarda biraz da gerçek payı yok muydu? Rhea, Hart Thorin konusunda haklıydı. Susan'ın bu bakımdan hiçbir kuşkusu yoktu artık. Cadılar erkeklerin istekleri konusunda haklılar, diye düşünüyordu. Başka bakımlardan yanılsalar bile. Bu hoş bir düşünce değildi ama galiba gerçekti.
Kızın gerektiği şeyleri kabul etmesini Will "Kahrolasıca" Dearborn engelliyordu. Onu tartışmalara zorluyordu. Kendi kulağına bile yabancı gelen tiz ve çaresizce bir sesle hem de. Will rüyalarına da giriyordu. Onun beline sarılıyor ve öpüyordu, öpüyor, öpüyordu.
Susan attan yere atlayarak yokuştan biraz indi. Atın dizginlerini eline sarmıştı. Pylon yavaşça onu izledi. Kız durup güneybatıdaki sislere bakarken başını eğerek tekrar otlamaya başladı.
Susan, Will Dearborn'u bir kere daha görmem gerekiyor, diye düşündü. Böylece doğduğumdan beri varolan o pratik yanım tekrar işe elkoyma fırsatını bulur. Onu normal boyda görmeliyim. Sıcak düşüncelerim ve daha sıcak rüyalarım yüzünden Will'i devleştirdim. Bunu yaptıktan sonra yaşamımı bildiğim gibi sürdürürüm. Gereken şeyleri de yaparım...
Belki de bu yola o nedenle sapmıştı. Bir gün önce de aynı şeyi yapmıştı. Bundan bir gün önce de. Ondan daha önceki ünlerde de. Aşağı pazarda Will'in uçurumun bu bölümünde dolaştığın, duymuştu.
Susan arkasını döndü. Birdenbire Will'in orada olacağını anlamıştı. Sanki düşünceleri delikanlıyı çağırmıştı. Ya da ka'sı.
Ama şimdi sadece mavi gökyüzünü ve alçak sırtı gördü. Yan yatan bir kadının üst bacağı, kalçası ve beli gibi yumuşak kavisler çiziyordu. Susan acı bir düşkırıklığının kalbine dolduğunu hissetti. Adeta bunun tadını duyabiliyordu. Islak çay yapraklarına benzeyen bir şeydi.
Susan, Pylon'a doğru döndü. Atına binerek eve dönecek ve halasından özür dileyecekti. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Bu işi ne çabuk hallederse o kadar iyi olacaktı. Sol üzengiye uzandı. Üzengi biraz bükülmüştü.
Aynı anda ufukta bir atlı belirdi. Bu kişi Susan'ın bir kadının kalçasına benzettiği yerde dururken silueti gökyüzüne çizildi. Atlı orada bekledi. Bir hayvanın sırtındaki bir erkeğin silueti. Ama kız onun kim olduğunu hemen anladı.
Ani bir paniğe kapılarak, kaç, dedi kendi kendine. Atına atla ve dörtnala uzaklaş! Buradan git! Korkunç bir şey olmadan buradan kaç!.. Bu gerçek bir ka'ya dönüşmeden, seni ve planlarını bir rüzgâr gibi uzaklara uçurmadan önce!
Ama Susan kaçmadı. Bir elinde Pylon'un dizginleriyle duruyordu. Rosillo başını kaldırarak ona baktı ve usulca kişnedi. Yamaçtan inen iğdiş edilmiş doru küheylanı selamlıyordu. Kız atına bir şeyler mırıldandı.
Will yaklaştı ve başını eğerek Susan'a baktı. Sonra zarif bir hareketle attan indi. Kız bunca yıl ata binmesine rağmen bu bakımdan delikanlıyla yanşamayacağını düşündü. Will bu sefer ne ayağını uzatarak topuğuna bastı, ne de şapkasını sallayarak komik bir ciddilikle selam verdi. Bu kez Susan'ı ısrarla, ciddi ciddi süzüyordu. Bakışları kızı sarsacak kadar olgun bir insanınki gibiydi,

Uçurumun o derin sessizliğinde iki genç birbirlerine baktılar. Gilead'lı Roland ve Mejis'li Susan. Ve kız rüzgârın kalbinde esmeye başladığını hissetti. Bu onu hem korkuttu,, hem de sevindirdi. Eşit derecede.
Will, "Günaydın, Susan," dedi. "Seni tekrar gördüğüm için seviniyorum."
Kız bir şey söylemedi. Delikanlıyı süzüyor ve bekliyordu. Acaba Will kalbimin atışlarını benim gibi duyabiliyor mu? Tabii duymuyor. Bu romantik saçmalıklardan biri! Ama yine de yarı çapı elli metre olan bir alanda kalbinin nasıl çarptığını her canlı duyabilirmiş gibi geliyordu.
Will öne doğru bir adım attı. Kız bir adım geriledi. Delikanlıya kuşkuyla bakıyordu. Will bir an başını eğdi. Tekrar kaldırdığı zaman dudakları gerilmişti.
"Senden özür diliyorum," dedi.
"Öyle mi?" Kızın sesi soğuktu.
"O gece o sözleri söylemeye hiç hakkım yoktu."
Susan bu sözleri duyunca bir an öfkelendi. "Hakkın olup olmadığı beni ilgilendirmiyor! Beni ilgilendiren o sözlerin haksızca olması! Beni 'kıran da bu oldu!"
Sol gözüne dolan yaşlardan bir damla yanağından kaydı. Demek ki, gözlerinde hâlâ yaş kalmıştı.
Susan sözlerinin Will'i utandıracağını düşünüyordu. Delikanlı kızardı ama yine de gözlerini ondan ayırmadı.
"Sana âşık oldum," diye mırıldandı. "İşte o sözleri bu yüzden söyledim. Galiba her şey sen daha beni öpmeden önce oldu."
Susan bu sözler üzerine güldü... Ama Will'in içtenlikle konuşması yüzünden tiz kahkahası kulaklarına pek sahteymiş gibi geldi. "Bay Dearborn..."
"Will. Lütfen."
Kız aptal bir çocukla uğraşan bir öğretmen gibi, "Bay Dearborn," dedi. "Bu fikir gülünç. Bir tek defa karşılaştığımız için mi? Bir tek öpücük yüzünden mi? Kardeşçe bir öpücük yüzünden?" Şimdi kızarma sırası Susan'daydı. Ama kız telaşla konuşmasını sürdürdü. "Böyle şeyler hikâyelerde olur, gerçek hayatta değil."
Ama delikanlı gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Susan o zaman Roland'la ilgili bazı gerçekleri gördü. Kişiliğinin derin duygusal yanı harika yabancı bir maden damarı gibi pratikliğinin granitine gömülmüştü. Delikanlı aşkı bir çiçek değil, bir gerçek gibi kabul ediyordu. Bu yüzden kızın nazik aşağılaması ikisini de etkilemiyordu.
Will, "Senden özür diliyorum," diye tekrarladı. Onun vahşice inadı Susan'ı kızdırdı, eğlendirdi ve sarstı. Hem de aynı anda. "Aşkıma karşılık vermeni beklemiyorum. Onun için açıkça konuştum. Bana yaşa. minin karmakarışık olduğunu söyledin..." Delikanlı ancak bu anda kızdan gözlerini kaçırarak uçuruma doğru baktı. Hatta hafifçe güldü de "O adamdan 'ahmak' diye söz ettim. Senin yüzüne karşı. Şimdi... asıl aptal olan kim?"
Susan dayanamayarak gülümsedi. "Ayrıca onun sert içkilerden ve genç kızlardan hoşlandığını duyduğunu da söyledin."
Roland elinin ayasını alnına vurdu. Eğer bu hareketi arkadaşı Arthur Heath yapsaydı Susan onun bunu komiklik olsun diye yaptığını düşünürdü. Ama Will öyle değildi. Susan delikanlının komik davranışlardan pek hoşlanmadığını sanıyordu.
Aralarında yine bir sessizlik oldu. Ama daha önceki kadar sıkıcı değildi. İki at, Aceleci ve Pylon yan yana memnun memnun otluyorlardı. Birer at olsaydık, durum daha kolaylaşırdı, diye düşündü Susan. Az kalsın kıkır kıkır gülecekti.
"Bay Dearborn, benim bir anlaşma yaptığımı herhalde biliyorsunuz?"
"He." Kız hayretle kaşlarını kaldırınca Will güldü. Delikanlı Hambry yerlisi gibi söylemişti bu sözü. Sonra ekledi. "Alay etmiyorum. Ama bu lehçe... sanki insanın içine sızıyor."
"Size durumu kim açıkladı?"
"Belediye Başkanı'nın kızkardeşi."
"Coral!" Susan burnunu kırıştırdı ve buna hiç şaşmadığını düşündü. Herhalde durumunu daha kabaca açıklayacak başkaları da vardı. Örneğin, Eldred Jonas. Sonra Cöos'lu Rhea! Neyse... Bunun üzerinde durmamak daha iyi olacaktı.
"Durumumu anlıyorsunuz... Ve... bana karşı neler hissediyorsanız onlara cevap vermemi de beklemiyorsunuz... O halde neden konuşuyoruz? Neden bana haber yolladınız? Bence bu durum sizi de rahatsız ediyor..."
Delikanlı, "Evet," dedi. Sonra da çok basit bir gerçeği açıklıyormuş gibi ekledi. "Beni gerçekten rahatsız ediyor. Size bakarken kendimi zorlukla tutuyorum."
"O halde bana bakmamanız iyi olacak. Konuşmamanız. Ve düşünmemeniz de." Susan'ın sesi hem sertti, hem de biraz titriyordu. Will bu sözleri söyleyecek cesareti nereden buluyordu? Açık açık nasıl konuşuyor ve gözlerini ona dikiyordu? "Neden bana o çiçeklerle pusulayı yolladınız? Başıma nasıl bir dert açabileceğinizin farkında değil miydiniz? Halamı bilseydiniz... O bana zaten sizden söz etmişti. O pusulayı- ya da burada konuştuğumuzu görseydi..."
Susan onları hâlâ kimsenin görmediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. Anladığı kadarıyla onları gözetleyen yoktu. Will elini uzatarak kızın omzuna dokundu. Susan ona bakınca delikanlı parmakları yanmış gibi elini çekti.
Will, "Size bütün o sözleri durumu anlamanız için söyledim," dedi. "Hepsi bu kadar. Hissettiklerim sadece beni ilgilendirir. Siz onlardan sorumlu değilsiniz."
Susan, ama aslında sorumluyum, diye düşündü. Çünkü seni öptüm. Bence ikimizin duygularından ben sorumlu sayılırım.
"Dans ederken söylediklerim yüzünden pişmanlık duyuyorum. Bütün kalbimle. Beni affetmeyecek misiniz?"

Kız, "Evet," dedi. Delikanlı o anda kendisini kollarına alsaydı, olacaklara aldırmayacak ve buna izin verecekti. Ama Will sadece şapkasını çıkararak nazik bir tavırla eğildi.
"Teşekkür ederim, sai."
"Beni böyle çağırmayın. O sözden nefret ediyorum. Adım Susan."
"Beni de Will diye çağırır mısın?"
Kız, "Evet," der gibi başını salladı.
"İyi. Susan, size bir şey sormak istiyorum. Kıskandığı için size hakaret eden, sizi kıran o genç olarak değil. Bu tamamiyle bambaşka bir şey. Bu soruyu sorabilir miyim?"
Kız ihtiyatla, "Evet, galiba," dedi.,
"Birlik'ten yana mısınız?"
Susan büyük bir şaşkınlıkla Will'e bakakaldı. Hiç beklemediği bir soruydu... Ama delikanlı ona ciddi bir tavırla bakıyordu.
Susan, "Siz ve dostlarınızın sayım yapacağınızı sanıyordum," dedi. "İnekleri, silahları, mızrakları, tekneleri ve kim bilir daha neleri. Ama Birlik'i destekleyenleri de sayacağın hiç aklıma gelmemişti."
Will şaşırdı. Dudaklarında hafif bir tebessüm uçuştu. Şu andaki ifadesi onu yaşından çok daha büyük gösteriyordu.
Susan bir an söylediği son sözleri düşündü. Delikanlıyı neyin etkilediğini anlayarak utangaç bir tavırla hafifçe güldü.
"Halamla babam da eski dildeki anlamıyla 'siz ve dostlarınız' sözcüklerini kullanırlardı. Bu tanımlama Eskiler'in bir kolu olan ve kendilerine 'Dostlar' diyen bir gruptan gelme bir şey."
"Biliyorum. Benim ülkemde de hâlâ 'Dost İnsanlar' var."
"Öyle mi?"
"Evet... 'Dostlar'ın konuşma tarzını seviyorum, kulağa çok hoş geliyor."
Susan gömlek yüzünden çıkan tartışmayı hatırladı. "Ama halam konuştuğu zaman değil. Şimdi sorunuza cevap vereyim: Evet, ben Birlik'ten yanayım sanırım. Çünkü babam da öyleydi. Ama Birlik'i olanca gücümle destekleyip desteklemediğimi sorarsanız... pek sanmıyorum. Son zamanlarda Birlik'ten doğru dürüst haber alamıyoruz. Daha çok, serserilerle uzaklara yolculuk yapan satıcılar bize dedikoduları ve haberleri getiriyorlar. Artık tren işlemediği için." Kız omzunu silkti.
"Konuştuğum sıradan insanların çoğu da böyle düşünüyordu. Ama yine de sizin Belediye Başkanı Thorin..."
"O benim Belediye Başkanım Thorin değil." Susan'ın sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.
"Öyleyse Baronluk'un Belediye Başkanı Thorin diyelim, istediğimiz için bize her bakımdan yardımcı oldu. Hatta biz istemeden bile. Parmaklarımı şaklattım mı Kimba Rimer karşımda beliriyor."
Kız elinde olmadan yine etrafına bakındı. "O halde parmaklarınızı şaklatmayın." Bunun bir şaka olduğunu belirtmek için gülümsemeye çalıştı. Ama pek de başarılı olmadı.
"Kentliler, balıkçılar, çiftçiler, kovboylar! Hepsi de Birlik'i övüyorlar ama bence laf olsun diye. Oysa Belediye Başkanı, Kâtibi ve Atçılar Derneği üyeleri, Lengyll, Garber ve diğerleri..."
Susan kısaca, "Onları tanıyorum," dedi.
"Hepsi de Birlik'i müthiş bir heyecanla destekliyor. Birlik'ten Şerif Avery'ye söz etmeniz yeterli. Adam cevap verirken neredeyse dans ediyor. Her çiftlik evinin konuk odasında bize içki ikram ediyorlar. Pid'in anısına yapılmış bir kupadan içmemizi istiyorlar."
Kız biraz da şakacı bir tavırla, "Ne içmenizi istiyorlar?" diye sordu. "Bira mı, graf mı?"
"Ayrıca şarap, viski ve pettibone." Will ciddi tavrını sürdürüyordu. "Bizim yeminimizi bozmamızı istiyorlarmış gibi davranıyorlar. Bu size garip gelmiyor mu?"
"Evet, biraz. Ya da belki de Hambry konukseverliği. Bu yörede biri -özellikle bir genç- içki içmemeye yemin ettiğini söylediği zaman diğerleri onun ciddi olmadığını düşünürler."
"Peki, kentin en nüfuzlu insanlarının Birlik'i böyle hevesle desteklemelerine ne diyorsunuz?"
"İşte bu garip."
Gerçekten de öyleydi. Pat Delgado işi yüzünden hara sahipleri ve çiftçileri hemen her gün görüyordu. Babası izin verdiği zaman onun peşinden ayrılmayan kız da öyle. Bu yüzden o adamlarla sık sık karşılaşmıştı. Çoğunun soğuk insanlar olduğunu düşünmüştü hep. John Croydon ya da Jake Weld'in bir Arthur Eld kupasını kaldırarak romantik sözler söylediğini hayal bile edemiyordu... Özellikle günün ortasında, ilgilenilecek ve satılacak hayvanlar varken.
Will gözlerini Susan'a dikmişti. Sanki kızın kafasından geçenleri okuyordu.
"Belki de o büyük adamları eskisi kadar sık görmüyorsunuz," dedi. "Yani babanız ölmeden önceki günlerde olduğu kadar."
"Belki... Ama budalalar düşündüklerinin tersini konuşmayı öğrenebilirler mi?"
Will bu sefer ihtiyatla hafifçe tebessüm etmedi. Neşeyle güldü. Ve o zaman bütün yüzü aydınlandı. Tanrılar! Ne kadar da yakışıklıydı! "Hiç sanmıyorum. Bizim ülkede dendiği gibi, 'Kaplanlar da beneklerini değiştiremezler.' Başkan Thorin'le yalnız kaldığınız zaman bizim gibilerden, yani arkadaşlarımla benden herhalde söz etmiyor? Dürüst cevap verin. Yoksa bu sormaya hakkım olmayan bir soru mu? Galiba..."
"Bu soru hoşuma gitmedi." Susan başını küstahça, uzun saç örgüsünü dalgalandıracak kadar sertçe salladı. "Ben dürüstlükten pek anlamam. Birileri bana bunu açıklamak nezaketini göstermişti." Ama Will'in utançla kızararak başını eğmesi onu umduğu kadar memnun etmedi. Susan bazı kızların flört etmek kadar gençlerin damarına basmaktan da

hoşlandıklarını biliyordu. Ama galiba bu ona göre bir şey değildi. Susan delikanlıyı pençelemeyi kesinlikle istemiyordu. Bu nedenle sözlerini daha yumuşak bir tavırla sürdürdü. "Zaten onunla yalnız kalmıyorum."
Susan ziyafet gecesi Thorin'in ona holde sarıldığını ve şeker kavanozu peşindeki bir çocuk gibi elini göğsüne uzattığını hatırladı. "Senin için yanıp tutuşuyorum," dediğini de. Üzüntüyle, nasıl da yalan söylüyorsun, Susan, diye düşündü. Ah, seni yalancı!
"Her neyse... Hart'ın siz ve arkadaşlarınızla ilgili düşünceleri sizi pek ilgilendirmiyor sanırım. Öyle değil mi? Yapmanız gereken bir işiniz var, hepsi o kadar. Madem Thorin size yardıma çalışıyor, neden bunu kabul etmiyor ve ona minnet duymuyorsunuz?"
"Çünkü burada kötü giden bir şeyler var." Will'in sesindeki ciddiyet kızı biraz korkuttu.
"Kötü bir şey mi? Belediye Başkanı'yla mı ilgili? Yoksa Atçılar Derneği'yle mi? Siz neden söz ediyorsunuz?"
Delikanlı kıza uzun uzun baktıktan sonra kararını verdi. "Size güveneceğim, Susan."
Kız, "Aşkınız gibi güveninizi de. istediğimden pek emin değilim," dedi.
Roland başını salladı. "Ama buraya yapmam için gönderildiğim görevi yerine getirmem şart. Bunun için birine güvenmem gerekiyor. Bunu anlayabiliyor musunuz?"
Susan delikanlının gözlerinin içine baktı, sonra da anladığını belirtmek için başını salladı.
Roland ona yaklaştı. Susan'a o kadar yakındı ki, kız onun cildinin sıcaklığını hissedebildiğini düşündü. "Aşağıya bakın. Ve bana ne gördüğünüzü söyleyin."
Kız şöyle bir bakıp omzunu silkti. "Uçurum denen yamaç! Her zamanki gibi." Hafifçe gülümsedi. "Ve her zamanki kadar da güzel. Bütün dünyada en sevdiğim yer burasıdır."
"Evet. Çok güzel gerçekten. Başka ne görüyorsunuz?"
"Tabii atları." Susan bunun bir şaka olduğunu belirtmek için gülümsedi. (Aslında bu babasının eski şakalarından biriydi.) Ama delikanlı onun tebessümüne karşılık vermedi. Bu genç yakışıklıydı, kentte anlatılan hikâyeler doğruysa çok da cesurdu. Kafası hızlı çalışıyordu. Hareketleri de çevikti. Ama espriden pek anlamıyordu. Tabii bundan daha kötü kusurlar da vardı. Beklemediği bir anda kızın göğsüne doğru uzanmak bunlardan biriydi.
"Atlar, evet. Tabii. Ama sayıları size doğruymuş gibi geliyor mu? Bütün yaşamınız boyunca uçurumda atları gördünüz. Atçılar Derneği dışında sizden başka kimse bu konuda kesinlikle konuşacak bilgiye sahip değil."
"Ve siz onlara güvenmiyorsunuz, öyle mi?"
"Bize istediğimiz her şeyi verdiler. Yemek masasının altında bekleyen köpekler kadar da sokulganlar. Ama, hayır... Onlara güvendiğimi sanmıyorum."
"Ama bana güveniyorsunuz."
Will kıza o güzel ama korkutucu gözleriyle ısrarla bakıyordu. Bu gözler ilerde olacaklarından daha koyu maviydiler. Daha sonra oradan oraya giderek geçirilen günlerin güneşiyle henüz renkleri solmamıştı. Delikanlı, "Birine güvenmem gerekiyor," diye yineledi.
Susan delikanlı onu azarlamış gibi başını öne eğdi. Will uzanıp şefkatle onun çenesini tuttu. Kızın başını tekrar kaldırdı. "Size sayıları doğru gibi geliyor mu? İyi düşünün."
Ama delikanlı artık dikkatini bu konuya çektiği için Susan'ın düşünmesine gerek yoktu. Galiba bir süreden beri değişikliğin farkındaydı. Ama bu ağır ağır olmuştu. Gözden kaçırılması kolaydı.
Kız sonunda; "Hayır," dedi. "Sayılar doğru değil."
"Atların sayısı çok mu az? Yoksa çok fazla mı?"
Susan bir an durakladı. Soluk aldı ve içini çekti. "Fazla. Çok çok fazla."
Will Dearborn yumruklarını omuzlarının hizasına kaldırarak bir defa salladı. Mavi gözleri büyükbabasının ona anlattığı "kıvılcım ışıkları" gibi ateş saçıyordu. "Bunu biliyordum," dedi. "Bunu biliyordum."
Will, "Aşağıda kaç at var?" diye sordu.
"Aşağımızda mı? Yoksa bütün yamaçta mı?"
"Sadece aşağımızda."
Susan dikkatle baktıysa da, atları saymaya kalkışmadı. Böyle yapmak bir işe yaramaz, sadece insanın aklını karıştırırdı. Yaklaşık yirmi attan oluşan dört büyük grup gördü. Hayvanlar yeşil otlu yerde dolaşıyorlardı. Mavi gökyüzünde dolaşan kuşlar gibi. Dokuz daha küçük grup vardı. Dört beş atlık... Ve birkaç çift. (Onlar kıza âşıkları hatırlattı Ama galiba her şey ona bugün bu konuyu anımsatıyordu.) Bazı atlar da yalnız başlarına dörtnala koşuyorlardı. Çoğu genç aygırlardı.
Will biraz duraksayarak alçak sesle, "Yüz altmış?" diye sordu.
Susan ona hayretle baktı. "Evet. Ben de yüz altmış kadar olduklarını düşünüyordum. Tamı tamına."
"Ve gördüğümüz alan uçurumun ne kadarı? Dörtte biri mi? Üçte birimi?"
"Hayır. Daha küçük." Susan delikanlıya hafifçe gülümsedi. "Bunu bildiğinizi sanıyorum. Tüm otlağın altıda biri olmalı."
"Her altıda birlik yerde yüz altmış at oluyorsa, o zaman toplam..."
Susan onun, "Dokuz yüz altmış,"' demesini bekledi. Delikanlı bu sayıyı söyleyince de başını salladı.
Will bir an daha aşağıya baktı. Aceleci burnuyla onu sırtından itince Susan güldüğünü belli etmemek için parmaklarını bükerek elini ağzına götürdü. Delikanlının atın burnunu sabırsızca itmesinden de onun gülünç hiçbir şey görmediğini anladı.

Will, "Sizce kaç at ahırlarda yetiştiriliyor ya da çalıştırılıyor?" diye sordu.
"Aşağıdaki her üç ata karşılık bir hayvan sanırım." .
"Yani bin iki yüz baş attan söz ediyoruz. Bunların hepsi de normal hayvanlar. Aralarında değişim geçirmiş olanlar yok."
Delikanlı yine kızı şaşırtmıştı. "Evet. Burada, Mejis'te öyle değişim geçirmiş at pek yok... Ona bakarsanız bütün Dış Baronluklar'da durum aynı."
"Yani her beş attan üçünün üremesine izin veriyorsunuz diyebilir miyiz?"
"Hepsinin üremesine izin veriyoruz! Tabii binde bir sakat hayvan doğuyor ve onun öldürülmesi gerekiyor ama..."
"Ama beş yavrudan biri değişim geçirmiş türde bir yaratık değil, öyle mi? Yani... Renfrew nasıl demişti? "Fazladan bir bacağı yok. Ya da bağırsakları dışarda sallanmıyor.'"
Kızın yüzünden şok geçirdiği anlaşılıyordu. Bu da yeterli bir cevaptı. "Size bunları kim söyledi?"
"Renfrew! Ayrıca burada, Mejis'te beş yüz yetmiş normal at olduğunu da açıkladı."
"Ama bu..." Susan şaşkın şaşkın güldü. "Delilik bu. Babam burada olsaydı..."
"Ama burada değil." Will'in sesi son derecede ifadesizdi. "O öldü."
Kız bir an delikanlının ses tonunun değiştiğini kavrayamadı. Ama sonra kafasının içinde bir yerde güneş tutulmaya başlamış gibi yüzü karardı. "Babam bir kazaya kurban gitti. Bunu anlıyor musunuz,. Will Dearborn? Bir kaza oldu. Bu çok acı bir şeydi. Ama bazen böyle olaylar oluyor. Bir at onun üzerine yuvarlandı. Okyanus Köpüğü adlı hayvan, Fran atın otların arasındaki bir yılandan ürktüğünü söylüyor."
"Fran Lengyll mi?"
"Evet." Kızın rengi uçuktu ama yanakları pembe pembeydi. Sheemie'yle ona yolladığı buketteki yaban gülleri gibi. "Fran babamla kilometrelerce yolu aştı. Aslında iki yakın dost değillerdi. Bir kere ayrı tabakadandılar. Ama birlikte ata binerlerdi. Fran'in ilk karısının vaftizimde giymem için yaptığı kep bir yerde olacak. Fran'le babam birlikte çok dolaştılar. Onun babamın ölümü konusunda yalan söyleyeceğine inanamam. Hele onun... olayla ilgisi olduğuna hiç..."
Ama Susan yine de kuşkuyla aşağıda koşuşan atlara baktı. Sayıları çok fazlaydı. Babası bu durumu farkederdi. Ve babası da şimdi onun kendi kendine sorduğu şeyi öğrenmek isterdi. Fazla atların üzerinde kimin işareti var?"
Will, "Fran Lengyll'le arkadaşım Stockworth atlardan söz etmişler," dedi. Kayıtsızca bir tavırla konuşmuştu ama yüzündeki ifade öyle değildi. "Arkadaşımla kaynak suyu içerlerken bu konu açılmış. Lengyll, Richard Stockworth'e önce bira ikram etmek istemiş ama arkadaşım içmek istemediğini söylemiş. Sonra konu atlardan açılmış. Aralarında Belediye Başkanı Thorin'in 'Hoşgeldiniz' ziyafeti sırasında Renfrew'le yaptığıma benzer bir konuşma geçmiş. Richard, Fran Lengyll'e binek atlarının sayısını tahmin etmesini söylediği zaman o da,'Galiba dört yüz,'demiş."
"Çılgınlık bu!'"
Will başını salladı. "Öyle gözüküyor."
"Bu insanlar buradaki atları görebileceğinizin farkında değiller mi?"
Delikanlı, "İşe henüz başladığımızı biliyorlar," dedi. "Önce balıkçılarla konuştuğumuzu da. Onların bu işin bir ay süreceğini düşündüklerinden eminim. Ondan sonra atlarla ilgileneceğimize inanıyorlar, o arada bize karşı tavırları... bunu nasıl anlatayım bilmem ki? Neyse bunu bir tarafa bırakalım. Ben iyi konuşmasını bilmem. Ama arkadaşım Arthur onların tavırlarını, 'nazik bir aşağılama' diye tanımlıyor. Atları gözlerimizin önünde bir yere bırakıyorlar. Galiba gördüklerimizi anlayamayacağınızı sanıyorlar. Ya da gördüklerimize inanamayacağımızı. Sizi burada bulduğum için seviniyorum."
Susan, atların doğru sayısını açıklamam için mi, diye düşündü. Bütün neden bu mu?
Sonra delikanlıya, "Ama eninde sonunda atları saymaya başlayacaksınız," dedi. "Yani buna da sıra gelecek. Herhalde Birlik'in ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de atlar."
Delikanlı ona garip bir tavırla baktı. Sanki Susan çok belirgin bir şeyi farkedememiş gibi. Kız bu yüzden sıkıldı.
"Ne? Ne var?"
"Bu işe başladığımız sırada fazla atların gönderilmiş olacağını düşünüyorlar belki de."
"Nereye gönderilecekler?"
"Bunu bilmiyorum. Ama bu durum hoşuma gitmiyor. Susan, bu konuşma aramızda kalacak değil mi?"
Susan, "Evet," der gibi başını salladı. Yanlarında bir büyük olmadan uçurumda Will Dearborn'a konuştuğunu birine açıklaması delilik olurdu. Yanlarında sadece Aceleci'yle Pylon vardı.
"Belki de her şey normal. Ama eğer öyle değilse bu bilgi tehlikeli olabilir."
Ve Susan'ın aklına tekrar babası geldi. Lengyll ona ve Cord Hala'ya Pat'in attan fırladığını ve Okyanus Köpüğü'nün de onun üzerinde yuvarlandığını söylemişti. İkisinin de adamın anlattıklarından şüphelenmeleri için hiçbir neden yoktu. Ama Fran Lengyll, Will'in arkadaşına Mejis'te sadece dört yüz binek atı olduğundan söz etmişti. Ve bu da korkunç bir yalandı.
Delikanlı atına doğru döndü. Susan buna sevindi.
Bir yanı onun kalmasını istiyordu. Bulutların uzun gölgeleri çayırların üzerinden uçarken ona iyice yaklaşmalıydı. Ama burada gereğinden fazla bile kalmışlardı. Birinin gelip, onları göreceğini düşünmek için bir neden yoktu. Ama nedense bu düşünce Susan'ın içini rahatlatacağına onu daha da endişelendirdi.
Will mızrak kılıfının yanından sarkan üzengiyi düzeltti. (Aceleci gırtlağından hafif bir ses çıkardı. Sanki, "Gitme zamanı geldi de geçti bile," diyordu.) Delikanlı sonra tekrar Susan'a döndü. Will ona bakarken kız neredeyse

bayılacaktı. Şimdi ka fikri inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü. Susan kendi kendine bunun sadece dim olduğunu söylemeye çalıştı. Yani bir şeyi daha önce de yaşamış gibi hissediyordu. Ama bu dim değildi. Daha çok, insanın tâ başından beri aradığı yolu bulmasına benziyordu.
"Size söylemek istediğim bir şey daha var. Başladığımız yere dönmek hoşuma gitmeyecek. Ama bunu yapmak zorundayım."
Kız güç duyulacak bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu konu artık kapandı. Öyle değil mi?"
"Sizi sevdiğimi ve kıskandığımı söyledim..." Delikanlının, sesi ilk kez değişti. Şimdi gırtlağından titreyerek çıkıyordu. Gözleri de dolmuştu. Bu değişiklik Susan'ı telaşlandırdı. "Dahası da vardı. Daha başka şeyler de."
"Will, sizi dinlemek istemiyorum." Kız körleşmiş gibi atına doğru döndü. Ama delikanlı onu omzundan yakalayarak kendine doğru çevirdi. Tutuşu sert değildi. Ama bunda korkutucu bir kararlılık vardı. Susan çaresizce delikanlının yüzüne baktı: Onun evinden uzakta, çok genç bir insan olduğunu düşündü. Birdenbire Will'e fazla karşı koyamayacağını anladı. Delikanlıyı öylesine istiyordu ki, kalbi sızlıyordu.
Avuçlarını Will'in yanağına koyarak onun cildinin dokusunu hissetmek için yaşamının bir yılını verebilirdi.
"Babanızı özlüyor musunuz, Susan?"
Kız, "Evet," diye fısıldadı. "Bütün kalbimle."
"Ben de annemi aynı şekilde özlüyorum." Şimdi kızın iki omzunu da tutuyordu. Bir damla gözyaşı yanağında aşağıya doğru gümüş bir çizgi çizdi.
"O öldü mü?"
"Hayır. Bir şey oldu. Nasıl açıklayacağımı, hatta ne düşüneceğimi bile bilmiyorum! Şimdi bundan nasıl söz edeceğim? Annem bir bakıma öldü. Benim için."
"Will, feci bir şey bu."
Delikanlı başını salladı. "Onu son gördüğüm zaman bana öyle bir baktı ki... Bu bakışını mezara girinceye kadar unutmayacağım. Yüzünde utanç, sevgi ve umut vardı. Gördüğüm ve onun hakkında öğrendiğim şey yüzünden utanıyordu. Ama belki de onu anlayıp kendisini affedeceğimi umuyordu..." Delikanlı derin bir soluk aldı. "Ziyafet gecesi yemeğin sonlarına doğru Rimer komik bir şey söyledi. Hepiniz güldünüz..."
Susan, "Belki öyle yaptım," dedi. "Çünkü içlerinde sadece ben gülmeseydim garip kaçardı. Rimer'den hiç hoşlanmıyorum. Bence o entrikacı, içten pazarlıklı biri."
"Hepiniz güldünüz. O sırada bakışlarım masanın diğer ucuna, Olive Thorin'e kaydı. Ve bir an... kısa bir an onun annem olduğunu sandım. Çünkü yüzündeki ifade aynıydı. Yanlış bir zamanda yanlış bir kapıyı açtığım ve ne olduğunu anladığım zaman annemin yüzünde beliren o ifadeyle..."
Susan, "Sus!" diye bağırarak delikanlının ellerinden kurtuldu, içinde her şey birdenbire harekete geçti sanki. Onları bağlayan iplerinden kurtuldu. Kızın kendine hakim olmak için kullandığı tokalar ve kıskaçlar eridiler. "Sus! Sadece sus! Ondan söz ettiğini duymak istemiyorum!"
Pylon'a doğru elini uzattı. Ama dünya artık ıslak prizmalara dönüşmüştü. Susan hıçkırmaya başladı. Will'in onu omuzlarından tutarak tekrar çevirdiğini hissetti. Ve bu ellere karşı koymadı.
"O kadar utanıyorum ki..." diye mırıldandı. "Çok utanıyorum ve korkuyorum. Çok pişmanım. Babamın yüzünü unuttum ve... ve..."
"Ve bu yüzü bir daha hatırlayamayacağım," demek istiyordu. Ama bir şey söylemesine gerek kalmadı. Will ağzını dudaklarıyla kapattı. Susan önce delikanlının kendisini öpmesine izin verdi... Sonra bu öpücüklere karşılık vermeye başladı. Will'in gözlerinin altındaki yaşları başparmaklarıyla usul usul sildi. Sonra çok istediği gibi avuçlarını delikanlının yanaklarından yukarıya kaydırdı. Harika bir duyguydu bu. Susan kollarını Will'in boynuna dolayarak onu ateşle öptü. Orada iki atın arasında. Hayvanlar birbirlerine baktılar, sonra otlamalarını sürdürdüler.
Bunlar Roland'ın yaşamının en güzel öpücükleriydi. Ve silahşor onları hiçbir zaman unutmayacaktı. Susan'ın dudaklarının yumuşaklığı. Düzgün dişleri. Soluğunun güzel kokusu. Roland elini kızın saçlarına götürerek parmaklarını aralarına soktu. İpek gibiydi bu saçlar. Roland saçların yumuşaklığını da hiçbir zaman unutmayacaktı.
Sonra Susan delikanlıdan uzaklaştı. Yüzü utanç ve ihtirasla kızarmıştı. Bir elini ağzına götürdü. İrileşmiş gözleriyle Will'in gözlerinin içine bakıyordu. Bir yarışı tamamlamış gibi soluk soluğaydı. İki gencin arasından elektrik akımı geçiyordu sanki. Bu, delikanlının o ana kadar hissettiği şeylere hiç benzemiyordu. Nehir gibi akıyor ve insanı humma gibi sarsıyordu.
Kız titrek bir sesle, "Bu kadar," dedi. "Burada duralım. Beni gerçekten seviyorsan şerefime leke sürmeme izin verme! Ben söz verdim. Belki daha sonra bir şeyler olabilir. Sözümü yerine getirdikten sonra... Beni hâlâ istiyorsan..."
Delikanlı sakin bir tavırla, "Seni sonsuza dek beklerim," diye cevap verdi. "Senin için her şeyi yaparım. Ama bir kenara çekilerek başka bir erkeğe gitmene izin veremem."
"Beni gerçekten seviyorsan benden uzaklaşırsın. Lütfen, Will!"
"Bir öpücük daha."
Susan hemen öne doğru bir adım attı ve yüzünü güvenle delikanlıya doğru kaldırdı. Will o anda her istediğini yapabileceğini anladı. Kız artık kendine hakim değildi. Marten'in annesine yaptıkları...
Bu düşünce ihtirasını söndürdü; şaşkınlık dolu bir karanlıkta kıvılcımlar saçarak düşen, sonra da sönen kömür parçalarına dönüştürdü Babasının ilişkiyi kabullenmesi...
(Ben bunu iki yıldan beri biliyorum.)

...pek çok bakımdan o yıl olanların en kötüsüydü. Bu kıza nasıl âşık olunabilirdi? Herhangi bir kıza. Kötü kalplerin gerekli olduğu böyle bir dünyada? O eski olay tekrarlanabilirdi.
Ama yine de Susan'a âşıktı.
Delikanlı istediği o ihtiraslı öpücük yerine dudaklarını kızın ağzının yanına hafifçe dokundurdu. Ağzına kendi gözyaşlarının tuzu geldi. Susan ensesindeki tüyleri okşadığı zaman da ürperdi.
Kız delikanlının kulağına, "Olive Thorin'e acı vermeyi hiçbir zaman istemedim," diye fısıldadı. "Seni incitmeyi ne kadar istemezsem, Will. Başlangıçta hiçbir şeyi anlayamadım. Ve şimdi olanları düzeltmek için artık çok geç. Ama sana... minnet duyuyorum. İstediğini alabilirdin ama bunu yapmadın... Ve seni hiçbir zaman unutmayacağım. Senin tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu da. Galiba bu karşılaştığım en iyi, en güzel şeydi. Sanki dünyayla gökyüzü birbirine karışmıştı."
"Ben de her şeyi hatırlayacağım." Delikanlı kızın ata binmesini seyretti. İlk karşılaştıkları gece karanlıkta bacaklarının nasıl pırıldadığını hatırladı. Ve birdenbire Susan'ın gitmesine izin veremeyeceğini anladı. Uzanarak kızın botuna dokundu.
"Susan..."
Kız, "Hayır," dedi. "Lütfen."
Will geri çekildi. Bunu nasıl başardıysa!
Susan, "Bu bizim sırrımız, öyle değil mi?" diye sordu. "Aramızda kalacak?"
Delikanlı Hambry lehçesiyle, "He," dedi.
Kız kederli bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan sonra bana hiç yaklaşma, Will. Lütfen. Ve ben de sana yaklaşmamaya çalışacağım."
Will bunu düşündü. "Eğer yapabilirsek."
"Yapmalıyız, Will. Yapmalıyız."
Susan hızla uzaklaştı. Roland, Aceleci'nin üzengisinin yanında durmuş onun arkasından bakıyordu. Kız ufukta kaybolduğu sırada o hâlâ bakıyordu.
Şerif Avery, yardımcısı Dave ve diğer yardımcısı George Riggins hapishanenin önündeki verandada otururlarken Bay Stockworth'le Bay Heath atlarını ağır ağır sürerek yoldan geçtiler. Heath'in eyer kaşında hâlâ o budala kuş kafatası vardı. Öğle çanları on beş dakika önce çalmıştı. Şerif Avery iki delikanlının öğle yemeğine gittiğini tahmin etti. Belki Millbank'a gideceklerdi, belki de oldukça güzel öğle yemeği çıkaran hana. Orada puf böreği gibi şeyler yapıyorlardı. Ama Avery daha doyurucu şeylerden hoşlanırdı. Yarım tavuk, bir dana budu ona uygundu.
Bay Heath elini sallayarak ona gülümsedi. "İyi günler, baylar. Ömrünüz uzun olsun. Ilık rüzgârlar essin. Mutlu öğle uykuları."
Şerif ve yardımcıları da el sallayarak gülümsediler. Delikanlılar gözden kaybolduktan sonra Dave, "Bütün sabahlı rıhtımda geçirdiler," dedi. "Ağları saydılar. Ağları! Buna inanabiliyor musun?"
Şerif Avery, "Tabii," diyerek şişman kabaetini kaldırdı ve öğle yemeğine hazırlık için yellendi. "Evet, inanabiliyorum. Gerçekten."
George, "Jonas'ın adamlarını öyle yenmeselerdi," dedi. "Üçünün de beceriksiz olduğunu düşünürdüm."
"Herhalde onlar buna pek aldırmazlardı." Avery, Dave'e baktı. Yardımcısı monoklünü kurdelesinin ucunda döndürüyor ve çocukların gittikleri tarafa doğru bakıyordu. Bazı kentliler bu Birlik piçlerinden, "Küçük Tabut Avcıları," diye söz etmeye başlamışlardı. Avery buna ne anlam vereceğini pek bilemiyordu. Delikanlılarla Thorin'in sert adamlarının arasını bulmuştu. Rimer bu çabalarını överek ona bir altın vermişti. Ama yine de... bu delikanlılar neyin nesiydi?
Avery, Dave'e döndü. "Onların buraya geldikleri gün yumuşak çocuklar olduklarını düşünmüştün. Şimdi ne diyorsun?"
"Şimdi mi?" Dave monoklünü son bir defa döndürdü, sonra da gözüne takarak şerife baktı. "Şimdi onların sandığımdan biraz daha sert olduklarını düşünüyorum."
Şerif, evet, gerçekten, diye düşündü. Ama sert, zeki demek değildir. Tanrılara şükürler olsun ki, böyle! Evet, Tanrılara şükürler olsun!
"Bir öküz kadar acıktım," diyerek ayağa kalktı. "Gerçekten." Eğilip ellerini dizlerine koydu ve yine sesli sesli gaz kaçırdı. Dave'le George bakıştılar. George elini yüzüne doğru kaldırarak salladı. Baronluk Şerifi Herkimer Avery doğruldu. Yüzünde tam rahatlık, hem de beklenti vardı. "Dışarda içerdekinden daha fazla yer olduğu kesin. Haydi çocuklar. Yoldan aşağı inip biraz bir şeyler yiyelim."
Günbatımının bile Bar K. yatakhanesinin verandasından görülen manzarayı biraz olsun güzelleştirmesi imkânsızdı. Çiftlikten geriye bir burası, bir de mutfak ve ahırlar kalmıştı. Yatakhane L biçiminde yapılmıştı. Veranda da kısa olan bölümün önündeydi. Buraya delikanlıların sayısına göre oturulacak eşyalar bırakılmıştı. Kıymık kıymık iki salıncaklı sandalye ve tahta bir sandık. Bunun yanına sırt dayamak için bir tahta mıhlanmıştı. Ama tahta yine de sallanıyordu.
Bu akşam Alain salıncaklı sandalyelerden birinde oturuyordu. Cuthbert ise sandığın üzerinde. Nedense burada oturmak hoşuna gidiyordu. Parmaklığa "nöbetçi" takılmıştı. Kuşun kafatası bastırılmış topraktan avluya ve Garber'ların yanan evinin kalıntılarına doğru bakıyordu.
Alain iliklerine kadar yorulmuştu. Çiftliğin batısındaki çayda yıkanmışlardı ama delikanlının burnuna hâlâ yosun ve balık kokusu geliyordu. Bütün günü ağları sayarak geçirmişlerdi. Alain'in sıkı bir çalışmaya hiçbir itirazı yoktu. Bu tekdüze olsa bile. Ama işe yaramayacak bir çalışmadan hoşlanmıyordu. Bugünkü de öyle bir işti işte. Hambry halkı ikiye bölünmüştü: balıkçılar ve at yetiştirenler. Delikanlıların balıkçıların arasında bulabilecekleri bir şey yoktu. Üç

hafta süren çabalardan sonra hepsi de bunu biliyordu. Aradıkları cevaplar uçurumdaydı. Ama o ana kadar oraya bir göz atmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Roland öyle emir vermişti.
Rüzgâr birden şiddetlendi. Delikanlılar bir an incecik'in çıkardığı hem çığlığa, hem de homurtuya benzeyen sesleri duydular.
Alain, "Bu sesten nefret ediyorum," dedi.
Bu gece kendisinden beklenmeyecek kadar sessizleşmiş ve düşüncelere dalmış olan Cuthbert başını sallayarak, "He," dedi Hambry lehçesiyle. Hepsi de böyle söylüyordu artık. "Öyle ya," ve "Gerçekten," de diyorlardı. Alain, Hambry'nin tozlarını botlarından sildikten sonra bile hâlâ aynı lehçeyle konuşacaklarından kuşkulanıyordu.
Arkalarından, yatakhanenin kapısının içersinden incecik'inki kadar kötü olmayan bir ses geldi. Güvercinlerin mırıltıları. Sonra yatakhanenin yan tarafından üçüncü bir ses yükseldi. Alain'le Cuthbert'in oturmuş günbatımını seyrederken farkına varmadan bekledikleri sesti; Aceleci'nin nal şakırtıları.
Roland binanın köşesinden çıktı. Atını yavaşça sürüyordu. Aynı anda Alain'e yaklaşan olayların habercisi gibi gözüken bir şey oldu... Bir tür işaretti bu. Bir kanat sesi duyuldu. Havada kara bir gölge belirdi. Sonra bir kuş birdenbire Roland'ın omzuna kondu.
Delikanlı irkilmedi. Başını bile çevirmedi. Atların bağlandığı direğe doğru giderek elini uzattı. Yavaşça, "Gel," dedi. Ve güvercin onun avucuna kondu. Kuşun bir bacağına bir kapsül bağlanmıştı. Roland kapsülü alıp açtı. İçinden sıkıca sarılmış küçücük bir kâğıt şeridi aldı. Diğer elindeki güvercini uzattı.
Alain de avucunu açtı. "Gel." Güvercin ona doğru uçtu. Roland attan inerken o da kuşu yatakhaneye götürdü. Kafesleri oraya, açık bir pencerenin önüne koymuşlardı. Alain ortadaki kafesin kapağını açıp elini uzattı. Yeni gelen güvercin de zıplayarak içeri girdi. Kafesteki kuşsa delikanlının avucuna sıçradı. Alain kafesin kapağını kapatıp sürguledi. Odada ilerleyerek Bert'in ranzasına gitti. Oradaki yastığı çevirdi; altına içinde boş kâğıt şeritler ve ufacık bir dolmakalem olan küçük bir zarfı saklamışlardı. Alain kalemle bir şeridi aldı. Kalemin kendi haznesi vardı, doldurmak gerekmiyordu.
Delikanlı tekrar verandaya çıktı. Roland'la Cuthbert güvercinin Gilead'dan getirdiği kâğıt şeridi inceliyorlardı. Üzerinde küçücük geometrik şekiller vardı.
Alain, "Ne yazıyor?" diye sordu. Şifre basitti ama Alain bunu ezberleyememişti. Bu nedenle bir bakışta mesajı okuyamıyordu. Oysa Roland'la Cuthbert şifreyi hemen öğrenmişlerdi. Alain'in yeteneği başka konularla ilgiliydi, iz sürmek, kolaylıkla 'dokunabilmek.'
Cuthbert, "Farson doğuya doğru gidiyor," diye okudu. "Güçleri bölündü. Biri büyük, biri küçük. Olağanüstü bir şey görüyor musunuz?" Delikanlı Roland'a baktı. Biraz alınmış gibiydi. "Olağanüstü bir şey mi? Bu da ne demek?"
Roland başını iki yana salladı. Bu sorunun ne anlama geldiğini o da bilmiyordu. Mesajı gönderen adamların da bilmediğinden emindi. Onlardan biri de babasıydı tabii.
Alain kâğıt şeritle kalemi Cuthbert'e verdi. Bert tek parmağıyla hafifçe mırıldanan güvercinin başını okşadı. Kuş batıya doğru uçmak için acele ediyormuş gibi kanatlarını açtı.
Cuthbert, "Ne yazayım?" diye sordu. "Aynını mı?"
Roland başıyla onayladı.
Alain, "Ama biz olağanüstü şeyler gördük," dedi. "Ve burada kötü şeyler döndüğünü de biliyoruz! Atlar... ve şu güneydeki küçük çiftlik... Adını unuttum..."
Cuthbert hatırlıyordu. "Rocking H."
"Evet, Rocking H. Orada öküzler var! Öküzler! Tanrım ben onları hiç görmedim. Sadece kitaplardaki resimleri biliyorum!"
Roland telaşlandı. "Hayvanları gördüğünü bilen var mı?"
Alain sabırsızca omzunu silkti. "Sanmıyorum. Etrafta sürücü vardı... üç, belki de dört kişi..."
Cuthbert yavaşça, "Evet, dört," dedi.
"Ama onlar bizimle ilgilenmediler. Bazı şeyleri gördüğümüz zaman bile onları farketmediğimizi sanıyorlar."
"Ve hep böyle de olmalı." Roland arkadaşlarını süzdü. Ama yüzünde dalgın bir ifade vardı. Sanki çok başka şeyleri düşünmüyordu. Delikanlı dönerek batan güneşe doğru baktı. Alain arkadaşının gömleğinin yakasında bir şey olduğunu gördü. Bunu aldı. Ama bu işi o kadar hızlı ve ustalıkla yaptı ki, Roland hissetmedi bile. Alain biraz da gururla, Bert bunu başaramazdı, diye düşündü.
"Evet ama..."
Roland, "Aynı mesaj," diyerek verandanın üst basamağına oturdu ve batıdaki akşama özgü o kırmızılığa baktı. "Sabırlı olun, Bay Richard Stockworth ve Bay Arthur Heath. Bazı şeyleri biliyoruz. Ve bazı başka şeylere de inanıyoruz. Ama John Farson sırf at alabilmek için buralara kadar gelir mi? Hiç sanmıyorum. Evet, atlar çok değerli. Gerçekten... Ama emin değilim. Onun için de beklememiz gerekiyor."
"Pekâlâ, pekâlâ. Aynı mesaj." Cuthbert kâğıt şeridi parmaklığın üzerine koyarak düzeltti. Sonra üzerine bir dizi küçük sembol yazdı. Alain bu mesajı okuyabildi. Çünkü Hambry'ye geleli beri bu diziyi birkaç kez görmüştü. "Mesajı aldık. Biz iyiyiz. Bu ara bildirilecek bir şey yok."
Kâğıt şerit kapsüle konup güvercinin bacağına bağlandı. Alain basamaklardan inerek hâlâ sabırla eyerinin alınmasını bekleyen Aceleci'nin yanına gitti. Güvercinini gurubun solgunlaşan renklerine doğru tuttu. "Git!"
Kuş kanatlarını çırparak bir anda havalandı. Arkadaşlar onu bir an görebildiler, Rengi koyulaşan gökyüzünde bir gölge gibiydi.

Roland güvercinin arkasından baktı. Yüzünde hâlâ o dalgın ifade . vardı. Alain kendi kendine, acaba bu akşam doğru karar verebildi mi, diye düşündü. Yaşamı boyunca o akşama kadar aklına böyle bir şey hiç gelmemişti. Geleceğini de sanmamıştı.
"Roland?"
"Hıı..." Delikanlı derin uykusundan yarı uyanan biri gibi mırıldanmıştı.
"İstersen onun eyerini ben çıkarayım." Alain başıyla Aceleci'yi işaret etti. "Ve kaşağılayım."
Roland bir süre cevap vermedi. Alain soruyu yineleyince delikanlı, "Hayır," dedi. "Bu işi ben yaparım. Bir iki dakika sonra." Ve günbatımını seyretmeyi sürdürdü.
Alain verandanın basamaklarından çıkarak salıncaklı sandalyesine yerleşti. Bert zaten sandığın üzerine oturmuştu. İki arkadaş Roland'ın arkasında kalıyorlardı şimdi. Cuthbert kaşlarını kaldırarak Alain'e baktı. Roland'ı işaret etti, sonra tekrar Alain'e döndü.
Alain de Roland'ın yakasından aldığı şeyi arkadaşına uzattı. Bu ışıkta kolaylıkla görülemeyecek bir şeydi. Ama Cuthbert'inkiler bir silahşorun gözleriydi. Delikanlı Alain'in uzattığı şeyi kolaylıkla aldı.
Bu uzun bir saç teliydi. Altın gibi bir tel. Alain, Bert'in yüzünden arkadaşının o saç telinin kime ait olduğunu bildiğini anladı. Hambry'ye geleli beri bir tek uzun sarı saçlı kızla karşılaşmışlardı. İki çocuk göz göze geldiler. Alain, Bert'in gözlerinde hem endişe, hem de neşe olduğunu farketti.
Cuthbert Algood işaret parmağını şakağına dayayarak bir tabancanın tetiğini çekiyormuş gibi yaptı.
Alain başını salladı.
Verandanın basamağında oturan ve arkası onlara dönük olan Roland hâlâ dalgın dalgın batmakta olan güneşe bakıyordu.

8. Satıcının Ayı'nın Işıkları Altında

Mejis'in hemen hemen altı yüz kilometre batısındaki Ritzy kasabası pek de hoş bir yer sayılmazdı. Roy Depape oraya bazılarının Yaz Sonu Ayı dedikleri Satıcının Ayı'nın on dördünden üç gün önce geldi ve bir gün sonra da ayrıldı. ,
Aslında burası kasaba bile sayılmazdı. Berbat bir madenci köyüydü; Vi Castis Yarı'ndan yetmiş metre kadar ötede, Vi Castis Dağları'nın doğu yamacındaydı. Köyün bir tek sokağı vardı. Yoldaki araba tekerleklerinin açtığı çukurlar demir kadar sertleşmişti. Sonbahar fırtınaları ve yağmurları başladıktan sonra da çamur deryasına dönecekti. Yolun kenarında "Ayı ve Kaplumbağa Dükkânı" vardı. Ama Vi Castis Şirketi madencilerin oradan alışveriş yapmalarını yasaklamıştı. Yine aynı yoldaki şirketin dükkânındansa sadece madenciler alışveriş yapıyorlardı. Hapishaneyle Kasaba Toplantı Salonu aynı binadaydı. Önünden yeldeğirmeniyle darağacı karışımı bir şey yükseliyordu. Yolu birbirinden daha pis, umutsuz ve tehlikeli altı meyhane süslüyordu.
Ritzy iki tepenin arasındaydı. Dev iki omzun arasında öne eğilen çirkin bir kafaya benziyordu. Kasabanın yukarsında, güneyde şirketin madencilerin kalmasını sağladığı harap kulübeler vardı. Rüzgârın her esişinde etrafa kireç dökülmemiş genel tuvaletlerin kokusu yayılıyordu. Madenler kuzeydeydi. Gelişigüzel kazılmış, destek konmamış tehlikeli kuyular on beş metre kadar aşağıya iniyor, sonra altın, gümüş, bakır ve arada sırada da ateş taşları yığınlarını kapmaya çalışan parlaklar gibi etrafa yayılıyorlardı. Madenler dışardan bakıldığında taşlı çıplak topraklara açılmış deliklere benziyordu. Dik dik bakan gözler gibiydiler. Her birinin yatay geçidinin yanında kendi toprak ve moloz yığınları vardı.
Bir zamanlar bu bölgede özel madenler de bulunuyordu. Ama artık böyle şeyler sona ermişti. Her şeyi Vi Castis Şirketi idare ediyordu. Depape bütün bunları biliyordu. Çünkü Büyük Tabut Avcıları bu küçük eğlenceye katılmışlardı. Aslında ellerindeki o tabut dövmelerini buradan yetmiş beş kilometre bile ötede olmayan Wind kasabasında yaptırmışlardı. O çamur gölü Ritzy'den de berbat bir yerdi. Bütün bunlar ne kadar önce olmuştu? Depape bunu pek bilemiyordu. Ama galiba bilmesi gerekirdi. Ancak iş geçmişi düşünmeye geldiğinde çoğu zaman bocalıyordu. Hatta kaç yaşında olduğunu hatırlamak bile ona zor geliyordu. Çünkü dünya geçip gitmiş ve zaman da değişmişti; daha yumuşaktı şimdi.
Ama Depape'nin hatırlamakta zorluk çekmediği bir tek şey vardı. Yaralı.parmağını bir yere her çarpışında hissettiği o feci acı bu anıyı canlı tutuyordu. Depape'in hatırladığı şey kendi kendine verdiği sözdü. Dearborn, Stockworth ve Heath'in cesetlerini sıraya dizecekti. O piçler ellerini küçük bir kızın kâğıt bebekleri gibi uzatmış olacaklardı. Üç. haftadan beri Sayın Kontesi özleyen o organıyla da ölülerin yüzlerini yıkayacaktı. Ama idrarının fazlasını New Canaan'dan Gilead'lı Arthur Heath'e saklayacaktı. O durmadan gülen geveze köpek iyice yıkanacaktı.
Depape, Ritzy'nin tek yolunun güneşin doğduğu yere bakan ucundan kasabadan çıktı. Atını ilk tepenin yanından yukarıya doğru tırısa kaldırdı. Sonra da geriye bir defa bakmak için tepede durdu. Bir gece önce Hattigan'ın meyhanesinin arkasında o ihtiyar köpekle konuşurken Ritzy'de gürültüden geçilmiyordu. Ama bu sabah saat yedideyse bir hayalete benziyordu. Yağmalanan tepelerin yukarsında hâlâ gözüken Satıcının Ayı gibi. Ama Depape madenlerden gelen tangırtıları duyuyordu. Tabii ya. O bebekler haftada yedi gün tangırdıyorlardı. Kötüler için dinlenme yoktu... Galiba kendisi de buna dahildi. Depape her zamanki düşüncesizliğiyle atının kafasını şiddetle çevirdi. Hayvan iyice mahmuzladı ve doğuya doğru ilerledi. Hâlâ o ihtiyar köpeği düşünüyordu. Ona göre yaşlı budalaya adil davranmıştı. Ödül vaat etmiş ve verilen bilginin karşılığını da ödemişti.

Yeni doğan güneşin ışıklarında gözlük camları ışıldayan Depape . evet, dedi kendi kendine. O ihtiyar böcek şikâyet edemez sanırım' (Bu, akşamdan kalmadığı ender sabahlardan biriydi ve keyfi de yerindeydi.)
Depape o genç hayvanların izlerini bulmakta zorluk çekmemişti. Delikanlılar anlaşılan New Canaan'dan baştan sona kadar Büyük Yol'u izleyerek doğuya gelmişlerdi. Uğradıkları her kent ve kasabada dikkati çekmişlerdi. İçinden geçip gittikleri yerlerde bile. Ama neden olmasın? Güzel atlara binmiş, yüzlerinde yara bere olmayan, ellerinde ne tür insanlar olduklarını açıklayan dövmeler bulunmayan, iyi giyimli, pahalı şapkalı delikanlılardı onlar. Grubu özellikle hanlarda ve meyhanedekiler iyi hatırlıyorlardı. Delikanlılar susuzluklarını gidermek için bu yerlere uğramışlar ama alkollü içkiler içmemişlerdi. Bira ve graf da öyle. Evet, onları çok iyi hatırlıyorlardı. Yolcu çocuklar. Pırıl pırıl delikanlılar. Sanki daha önceki, o daha iyi günlerden çıkıp gelmişlerdi.
Depape atıyla ilerlerken, suratlarına işeyeceğim, diye düşündü. Teker teker! BayArthur'u ise... hah hah ha!., sona saklayacağım. Eğer yolun sonundaki açıklıkta olmasaydın, idrarımı biriktirir ve seni onunla boğardım.
Evet, delikanlıları farketmişlerdi ama bu kadarı yeterli değildi. Bu kadarcık bilgiyle Hambry'ye dönerse Jonas tabancasını çeker, burnunu uçururdu. Ve o anda bunu hak etmiş olurdu. "Onlar zengin çocukları olabilirler. Ama hepsi bu kadar değil." Bunu Depape kendisi de söylemişti. Soru şuydu: Bundan başka? Ve silahşor sonunda pislik ve kükürt kokan Ritzy'de aradığını bulmuştu. Belki her şeyi öğrenememişti. Ama yeteri kadar bilgi edinerek atını Hambry'ye doğru döndürmüştü. Yoksa lanet olasıca New Canaan'a kadar gitmek zorunda kalacaktı.
Önce iki meyhaneye uğramış ve su katılmış bira içmişti. Sonunda sıra Hattigan'ın yerine gelmişti. Depape yine sulu bira söylemiş ve barmenle konuşmaya hazırlanmıştı. Ama o daha ağacı sallamaya basmadan istediği elma daldan avucuna düşüvermişti. Güzelce.
Yaşlı bir adam insanın kafasını sancıtan tiz bir sesle konuşuyordu. Zengin yaşlı piç. Zaten ihtiyar piçler içki içtiler mi hep böyle yaparlardı. Adam eski günlerden söz ediyordu. Yaşlı piçlerin her zaman yaptıkları gibi- ihtiyar köpek dünyanın geçip gittiğinden, o çocukken her şeyin çok daha iyi olduğundan dem vuruyordu. Sonra Depape'in kulak kesilmesine neden olan bir şey söyledi. "Belki de eski günler geri geliyor. Çünkü ben iki ay önce üç genç lordu görmedim mi? Belki de daha da kısa bir süre önceydi. Onlardan birine bir içki ikram etmedim mi? Şekerli gazoz olsa bile."
Ağzında sadece dört dişi kalmış olan genç bir kadın, "Sen genç bir lordla taze tezeği bile birbirinden ayıramazsın," dedi.
Bu sözler üzerine meyhanedekilerin hepsi de güldüler. Yaşlı piç alınmıştı, öfkeyle etrafına bakındı. "Pekâlâ da ayırırım. Ben senin öğrenemeyeceğin kadar çok şeyi unuttum! Gerçekten. O çocuklardan biri Eld soyundandı. Çünkü onun suratında babasını gördüm... Senin şu sarkık göğüslerini gördüğüm gibi, Jölene." Sonra ihtiyar köpek Depape'in bile takdir ettiği bir şeyi yaptı. Meyhanenin gediklisi fahişenin bluzunun önünü çekerek içine birasının geri kalanını döktü. Gürültülü kahkahalar ve şiddetli alkışlar bile kadının öfkeli çığlığını örtemedi. Yaşlı adamın feryatlarını da öyle. Çünkü genç kadın adamın başını ve omuzlarını tokatlayıp yumruklamaya başlamıştı. İhtiyar önce sadece öfkeyle bağırıyordu. Ama sonra kadın ihtiyar piçin bira bardağını alarak onun kafasının yanına vurdu. Bardak kırıldı ve ihtiyar köpek can acısıyla haykırmaya başladı. Kanlar sulu biraya karışarak yaşlı piçin yüzünden akmaya başladı.
Kadın, "Defolup git!" diye bağırarak adamı kapıya doğru itti. Meyhanedeki madenciler de yaşlı köpeğin ilerlemesi için ona güçlü tekkeler indirdiler. (Adamlar kolaylıkla taraf değiştirmişlerdi. Rüzgârın yön değiştirmesi gibi.) "Sakın geri geleyim deme, ihtiyar hayvan! Nefesin o ottan kokuyor. Defol, eski günler ve genç lordlarla ilgili kahrolasıca hikâyelerini de alıp götür!"
Yaşlı piç böylece odada zorla yürütüldü. (Hattigan'ın müşterilerini eğlendiren trompetçinin önünden geçti. Bu melon şapkalı, değerli genç sanatçı da ihtiyar köpeğin tozlu pantolonuna tekmeyi indirirken "Oynayın, Hanımlar, Oynayın" adlı parçanın bir tek notasını bile kaçırtmadı.) İhtiyar yarasa kanadına benzeyen kapıdan çıktı ve yüzükoyun sokağa kapaklandı.
Depape ağır ağır onu izlemişti. Yaşlı köpeğin kalkmasına yardım etti. O sırada burnuna o keskin koku geldi. Bira kokusu değildi bu. ihtiyar piçin soluğu kokuyordu ve dudaklarının kenarlarında her şeyi açıklayan o yeşilimsi-gri lekelerden vardı. Evet, ot neden olmuştu bunlara. İhtiyar piç belki de bunu yeni içmeye başlıyordu. (Bilinen nedenle şeytan-otu dağlarda, bayırlarda yetişiyordu. Kentte satılan viski ve bira gibi parayla değil, bedavaydı.) İnsan buna başladı mı, sonu çabuk geliyordu.
Yaşlı köpek boğuk boğuk, "Çok saygısızlar," dedi. "Anlayışlı da değiller."
Depape, "He, öyle," diye cevap verdi. Geldiği o kırsal yöreye özgü lehçeden henüz kurtulamamıştı.
İhtiyar piç başını kaldırmış ona bakıyor, olduğu yerde yalpalıyordu. Yarılmış kafasından kırışık yanağına doğru akan kanları beceriksizce silmeye çalışıyordu. "Oğlum, bir içki paran var mı? Babanın suratını hatırla ve yaşlı birine bir içki içmesi için para ver."
Depape, "Ben yardımdan pek hoşlanmam," dedi. "Ama belki içki parası kazanabilirsin. Şuraya büroma gel de bu işi konuşalım."
Yaşlı köpeği yoldan tahta kaldırıma çıkardı. Altından ve üstünden ışıklar süzülen yarasa kanadı gibi kapıların iyice soluna doğru gitti. Olanca sesleriyle şarkı söyleyen üç madencinin geçmesini bekledi. ('Sevdiğim kadın... Boylu boslu... Vücudunu... bir top gibi... hareket ettiriyor...") Hâlâ yaşlı köpeği dirseğinden tutan Depape onu Hattigan'la yandaki cenazeevinin arasındaki geçide soktu. Ritzy'ye yapılan bir ziyaret bir anda sona erebilir, diye düşünüyordu. İçki iç, kurşunu ye ve yandakiler de seni gömsünler.

Depape ihtiyar piçi geçidin dibindeki parmaklığa ve çöp yığınlarına doğru götürürken adam, "Büron ha?" diyerek gıdaklar gibi güldü.
Rüzgar sertleşmişti. Madenlerden' yükselen sülfür ve fenol kokusu. Depape'in genzini yakıyordu. Sağ taraftan Hattigan'ın meyhanesinden orada eğlenen sarhoşların gürültüsü geliyordu. "Büron ha? İşte bu çok güzel."
"Evet, bürom."
İhtiyar geçidin yukarsında parlayan ayın ışıklarında silahşora dikkatle baktı. "Sen Mejis'ten misin? Yoksa Tepachi'den mi?"
"Belki birinden, belki de diğerinden. Belki ikisinden de değil."
"Seni tanıyor muyum?" Yaşlı adam şimdi ona daha da dikkatle bakıyordu. Sanki öpüleceğini umuyormuş gibi ayaklarının ucunda yükselmişti. Ööö!
Depape adamı itti. "Bana o kadar yaklaşma, babalık." Ama biraz umutlanmıştı. O, Jonas ve Reynolds daha önce de Ritzy'ye gelmişlerdi, ihtiyar onun yüzünü hatırlayabildiğine göre daha sonra gördüğü delikanlılardan söz ederken yalan uydurmuyor demekti. '
"Bana o üç genç lorddan söz et, babalık." Depape Hattigan'ın meyhanesinin duvarına vurdu. "Belki bu içerdekileri ilgilendirmiyor. Ama beni ilgilendirdiğinden emin olabilirsin."
İhtiyar piç ona bulanık gözlerle ama bir şeyi hesaplamaya çalışıyormuş gibi baktı. "Bu işten bana biraz para çıkar mı?"
Depape, "Evet," dedi. "Bana istediklerimi anlatırsan sana para veririm."
"Altın mı?"
"Önce anlat. Ondan sonra bakarız."
"Hayır, efendim. Önce pazarlık edelim. Ondan sonra konuşurum."
Depape adamı kolundan yakaladığı gibi döndürdü. İhtiyarın sopaya benzeyen bileğini sıska kürek kemiklerine kadar kaldırdı. "Tepemi attırma, babalık. Yoksa işe kolunu kırarak başlarım."
İhtiyar köpek soluk soluğa, "Bırak kolumu!" diye bağırdı. "Bırak kolumu! Cömertliğine güveneceğim, genç bey. Çünkü yüzün cömert bir insanınki gibi. Evet! Gerçekten!"
Depape adamın kolunu bıraktı. Yaşlı piç onu ihtiyatla süzdü. Omuzunu ovuşturup duruyordu. Yanağında pıhtılaşmaya başlayan kanlar ayışığında siyahmış gibi gözüküyordu.
İhtiyar, "Üç kişiydiler," dedi. "Soylu üç çocuk."
"Çocuklar mı, lordlar mı, babalık? Hangisi?"
Yaşlı piç bu soruyu düşündü. Kafasına yediği darbe, gece havası ve kolunun bükülmesi onu ayıltmış gibiydi. Hiç olmazsa geçici bir süre için.
Sonunda, "Her ikisi de sanırım," dedi. "Onlardan birinin bir lord olduğu kesindi. Meyhanedekiler buna ister inansınlar, ister inanmasınlar. Çünkü ben onun babasını gördüm. Ve babası tabancalar taşıyordu. Senin belindekiler gibi berbat şeyler de değillerdi. Özür dilerim. Bunların son günlerde bulunabilen silahların en iyileri olduklarını biliyorum. Ama o beydeki gerçek tabancalardı. Babam daha çocukken görülenler gibi. Kabzaları sandal ağacından büyük tabancalar."
Depape ihtiyara bakakaldı. Heyecanlanmaya başlıyordu... Ayrıca istememesine rağmen bir tür huşu da duyuyordu. Jonas, "Onlar birer silahşor gibi davrandılar," demişti. Reynolds yabancıların çok genç olduklarını söyleyerek itiraz ettiği zaman da, "Belki de çırak onlar," diye üstelemişti. Şimdi patronun haklı olduğu anlaşılıyordu.
"Kabzaları sandal ağacından mıydı?" diye sordu. "Sandal ağacından kabzalar, öyle mi, babalık?"
"Evet." ihtiyar, Depape'in heyecanlandığını ve kendisine inandığını farketmişti. Göğsü gözle görülecek kadar kabardı.
"Yani adam bir silahşordu, öyle mi? Bu delikanlının babasında büyük tabancalar vardı?"
"Evet. Bir silahşordu o. Son Lordlar'dan biri. Artık soyları sona eriyor. Ama babam onu çok iyi tanıyordu. Gilead'lı Steven Deschain. Henry'nin oğlu Steven."
"Peki yakında gördüğün o çocuk..."
"O Steven'in oğlu. 'Uzun Boylu' Henry'nin torunu. Diğer iki delikanlı da soyluya benziyordu. Belki onlar da lordların çocukları. Ama o dikkatimi çeken çocuk doğruca Arthur Eld'in soyundan gelme. Ya şu kadından ya bu kadından. Sen iki ayağının üzerinde nasıl yürüyorsan, bu da o kadar kesin. Eh, artık paramı hak etmedim mi?"
Depape evet demeyi düşündü ama sonra bu yaşlı köpeğin sözünü ettiği piçin o üçünden hangisi olduğunu bilmediğini kavradı.
Düşünceli düşünceli, "Üç delikanlı," diye mırıldandı. "Üç soylu çocuk. Onların tabancaları var mıydı?"
Yaşlı piç, "Bu kentin toprak kazıcılarının görebilecekleri bir yerde değildi bunlar," diyerek pis pis güldü. "Ama silahları gerçekten vardı. Herhalde sardıkları yatakların içindeydi. Buna saatim ve izin kâğıdım üzerine bahse girerim.".
Depape, "Evet, herhalde girersin," dedi. "Üç delikanlı. İçlerinden biri de bir lordun oğlu. Bir silahşorun. Öyle düşünüyorsun. Gilead'lı Steven'in oğlu." Bu ad ona tanıdık geliyordu. Tabii ya.
"Gilead'lı Steven Deschain. Adı bu."
"Peki bu genç lord ne ad verdi?"
İhtiyar köpek hatırlamaya çalışırken yüzünü korkunç bir biçimde buruşturdu. "Deerfield? Deerstine. Tam olarak hatırlamıyorum..."
"Tamam, tamam. Ben bu adı bitiyorum. Ve sen parayı hak ettin."
"Öyle mi?" Yaşlı köpek yine silahşora sokuldu. Soluğu ot yüzünden mide bulandıracak kadar tatlıydı. "Gümüş mü vereceksin, altın mı? Hangisi, dostum?"

Depape, "Kurşun," diyerek tabancasını çekti ve ihtiyarın göğsüne iki el ateş etti. Aslında yaşlı adama iyilik etmiş sayılırdı.
Silahşor şimdi Mejis'e doğru gidiyordu. Yolculuk bu sefer daha kısa sürecekti. Her pis küçük kasabaya uğrayarak sorular sormak zorunda kalmayacaktı.
Depape'in başının hemen yukarsından kanat sesleri geldi. Bir güvercin ilerdeki bir kayaya kondu. Sanki dinlenmek istiyordu. Güvercin koyu griydi ve boynunun etrafında beyaz bir halka vardı, ilginç bir kuştu. Depape, yaban güvercini değil, diye düşündü. Birinin evinden kaçan bir kuş mu? Dünyanın bu ıssız ve kasvetli köşesinde bir insanın yarı vahşi bir köpekten başka bir hayvan yetiştireceğini sanmıyordu. Köpeği de hırsızlığa kalkışanları ısırması için beslerlerdi. (Hoş, bu adamların çalınmaya değer neleri vardı? Silahşorun bu soruyu cevaplaması imkânsızdı.) Ama tabii her şey mümkündü. Her neyse... Gece mola verdiği zaman kızarmış güvercin yemek iyi olacaktı.
Depape tabancasını çekti. Ama horozu indiremeden güvercin havalanarak doğuya doğru uçmaya başladı. Silahşor yine de kuşun arkasından ateş etti. Bazen insana şansı yardım ediyordu. Ama bu kez öyle olmadı. Güvercin hafifçe alçaldı. Sonra yükselerek Depape'in de gittiği yöne doğru uçtu. Silahşor bir an atının üzerinde öylece oturdu Kuşu kaçırdığı için fazla sinirlenmemişti. Jonas'ın öğrendiklerinden çok memnun kalacağını düşünüyordu.
Silahşor bir süre sonra atını mahmuzladı. Baronluk Deniz Yolu'nda atını tırısa kaldırarak Mejis'e doğru gitti. Onu utandıran çocuklar hesaplarının görülmesi için orada kendisini bekliyorlardı. Onlar birer lord olabilirlerdi. Silahşorların oğulları da. Ama son günlerde öyleleri bile ölüyorlardı. O yaşlı piçin de sağ olsaydı hiç kuşkusuz belirteceği gibi, dünya geçip gitmişti.
Roy Depape, Ritzy'den ayrılarak atını Hambry'ye doğru döndürdükten üç gün sonra Roland, Cuthbert ve Alain de yola çıktılar. Atlarını kentin kuzey ve batısına doğru sürdüler. Önce uçurum denen uzun yamaçtan indiler. Sonra da Hambry'lilerin Kötü Çayır dedikleri, kimsenin malı olmayan bölgeden geçtiler. Ve sonunda çöle benzeyen çorak topraklara eriştiler. İlerde aşınmış, parçalanmış dik kayalar vardı. Açıklık yere çıktıkları için artık etrafı iyice görebiliyorlardı. Bu kayaların tam ortasındaki karanlık yer dikkati çekiyordu. İki yanı sanki öfkeli bir tanrı onları baltayla kırmış gibi parçalanmıştı.
Uçurumun sonuyla kayalıkların arasındaki uzaklık dokuz kilometre kadardı. Yolun dörtte üçünü aştıkları sırada düzlüğün tek gerçek coğrafi özelliğine rastladılar. Dimdik bir kaya. İlk ekleminden kıvrılmış bir parmağa benziyordu. Altında da küçük, bumerang biçimi yeşil bir alan vardı. Cuthbert ulur gibi bağırdı. Sesi ilerdeki kayalıklara çarparak geri döndü. Gevezelik ediyormuş gibi sesler çıkaran, değişim geçirmiş bir hayvan sürüsü yeşilliklerin arasından fırlayarak geriye, güneydoğuya doğru kaçtılar. Uçuruma doğru.
Roland, "Bu Sarkan Kaya," diye açıkladı. "Dibinde bir kaynak var. Buradaki bu tür tek kayanın bu olduğunu söylüyorlar."
Yollarına devam ederlerken sadece bu kadar konuştular. Ama Cuthbert'le Alain rahatladıklarını belirtmek için Roland'ın arkasından birbirlerine baktılar. Çünkü son üç hafta sanki yerlerinde saymışlardı.
Yaz etraflarından geçip gitmişti. Roland için, "Beklemeliyiz," demek kolaydı. "En fazla önemsiz şeylerle ilgilenmeyiz. Gözucuyla gördüğümüz şeyleri saymalıyız." Ama iki arkadaş Roland'ın o hiçbir şeyle ilgilenmediğini belirten halinden hoşlanmıyor, bunu kuşkuyla karşılıyorlardı. Delikanlı Clay Reynolds'ın pelerinin bir başka türüymüş gibi. bu ruh haline bürünüyordu. İki delikanlı aralarında konuşmuyorlardı. Buna hiç gerek yoktu. İkisi de Roland'ın Belediye Başkanı Thorin'in metres olarak almayı düşündüğü o güzel kızla ilgilendiğini biliyorlardı. (O uzun sarı saç başka kimin olabilirdi?) Arkadaşları o kızla sevişmeye kalkışırsa başları çok kötü belaya girecekti. Ama Roland'ın kur yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir hali yoktu. Cuthbert de, Alain de arkadaşlarının yakasında başka sarı tel de bulmamışlardı. Ve Roland bu gece hemen hemen eskisi gibiydi. Sanki o dalgınlık pelerinini bir kenara atmıştı. Belki geçici bir durumdu. Şansları yardım ederse sürekli olabilirdi. Bekleyip sonucu görmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Sonunda ka her şeyi açıklayacaktı. Her zaman olduğu gibi.
Dik kayalara bir buçuk kilometre kala arkalarından esen deniz kokulu güçlü rüzgâr birdenbire kesildi. Ve üç arkadaş yardan gelen alçak, ahenksiz sesi duydular. Dar Eyebolt Kanyonu denilen yerdi burası. Alain atının dizginlerini çekti. Yüzünde son derecede ekşi bir meyveyi ısırmış gibi ifade belirmişti. Delikanlı bu sesi güçlü bir elin sıkıştırıp birbirine sürterek ufaladığı bir avuç çakıla benzetti. Yarın yukarsında sanki ses onları çekiyormuş gibi akbabalar uçuşuyorlardı.
Cuthbert eklemlerinin üstünü kuş kafasına vurdu. "Nöbetçi bundan hoşlanmadı, Will. Ben de hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Buraya kadar neden geldik?"
Roland, "Saymak için," dedi. "Bizi buraya her şeyi saymamız ve her şeyi görmemiz için yolladılar. Bu da yine sayıp görmemiz gereken bir şey."
Cuthbert, "Ah, öyle ya..." diye mırıldandı. Atına biraz zorlukla hakim olabiliyordu. İncecik'in o alçak, gıcırtıya benzeyen iniltisi hayvanı ürkütüyordu. "Bin altı yüz on dört balık ağı. Yedi yüz on küçük tekne. İki yüz on dört büyük tekne. Kimsenin varolduklarını kabul etmediği yetmiş öküz. Ve kentin kuzeyinde bir 'incecik'. Su kahrolasıca şey her neyse..."
Roland, "Biz de bunu öğreneceğiz," dedi.
Atlarını sürerek ses dalgasının içine girdiler. Bu hiçbirinin hoşuna gitmedi. Ama kimse geri dönmelerini de önermedi. Tâ buraya kadar gelmişlerdi ve Roland haklıydı. Bu onların göreviydi. Ayrıca... merak da ediyorlardı.
Yarın ağzını Susan'ın Roland'a söylediği gibi çalı çırpıyla tıkamışlardı. Sonbahara kadar bunların çoğu kurumuş olacaktı herhalde. Ama şimdi yığılmış dalların üzerinde yapraklar vardı ve bu yüzden yar gözükmüyordu. Çalı çırpının

ortasında bir yol açılmıştı. Ama atların geçemeyeceği kadar dardı. (Zaten hayvanlar da belki oradan geçmemek için direneceklerdi.) Işık sönükleştiği için Roland etrafı pek de iyi göremiyordu.
Cuthbert, "Buradan geçecek miyiz?" diye sordu. "Hesap Tutarı Melek buna karşı olduğumu kaydetsin. Ama size uyacağım."
Roland arkadaşlarını çalıların arasından geçirerek o sesin kaynağına doğru götürmek niyetinde değildi. Çünkü bir incecik'in ne olduğu konusunda belli belirsiz bir fikri vardı. Son birkaç hafta sorular sormuş ama işine yarayacak cevaplar alamamıştı. Şerif Avery, "Ben sizin yerinizde olsaydım oraya yaklaşmazdım bile," demişti. Roland en yararlı bilgiyi yine Susan'dan almıştı. O ilk karşılaştıkları gece.
"Rahat ol, Bert. Oraya gidecek değiliz."
Alain yavaşça, "İyi," diye mırıldanınca Roland güldü.
Yarın batı yanında dar ve dik bir patika vardı. Ama dikkati hareket ederlerse o yolu izleyebilirlerdi. Tek sıra halinde ilerlemeye başladılar. Bir keresinde durup yola yuvarlanmış olan kayaları temizlediler. Sivri uçlu çakıl ve boynuz gibi parçaları sağlarındaki iniltiler yükselen yere attılar. Bu işi bitirdikten sonra tam tekrar atlarına binecekleri sırada bir tür iri bir kuş -belki de bir orman ya da çayır tavuğu- gürültüyle kanat çırparak uçurumun yanından yükseldi. Roland tabancalarına uzandı. Alain'le Cuthbert'in de aynı şeyi yaptıklarını gördü. Bu çok komikti. Çünkü silahlarını, korumak için muşambaya sarmış ve Bar K.'deki yatakhanenin zeminindeki tahtaların altına saklamışlardı.
Üç arkadaş birbirlerine baktılar. Hiçbir şey söylemediler. (Ama bakışları çok şey anlatıyordu.) Roland incecik'e bu kadar yaklaşıldığı zaman etkinin daha da arttığını farketti. Bu, insanın alışabileceği bir ses değildi. Tersine. Eyebolt Kanyonu'nun yakınında ne kadar kalırsanız, ses beyninizi o kadar sarsıyordu. Hem kulaklarınıza, hem de ağzınıza doluyor; göğüs kemiğinin altındaki sinir düğümünün titreşmesine neden oluyor, gözlerin arkasındaki ıslak ve nazik dokuyu kemiriyordu. Ama en kötüsü kafanızın içine girip size, dünyada korktuğunuz her şeyin yoldaki dönemecin ya da ilerdeki taş yığınının arkasında beklediğini söylemesiydi. Oradan dışarı süzülerek sizi yakalamak için bekliyordu.
Grup patikanın tepesindeki yassı ve çorak yere ulaşıp tepelerinde gökyüzünü tekrar gördüklerinde durum biraz iyileşti. Ama o sırada karanlık hemen hemen çökmüştü- Atlardan inerek uçurumun ufalanan kenarına gidince gölgeler yüzünden pek bir şey göremediler.
Cuthbert öfkeyle, "İşte bu olmadı," dedi. "Daha erken yola çıkmalıydık, Roland... Yani Will. Amma da aptalız!"
"İstersen burada senin için tekrar Roland olabilirim. Ve görmek için geldiğimiz şeyi göreceğiz. Saymak için geldiğimiz şeyi sayacağız. Bir 'incecik'... senin de dediğin gibi. Sadece bekle."
Üç arkadaş beklediler. Yirmi dakikadan daha kısa bir süre sonra Satıcının Ayı ufuktan yükseldi. Tam yaza uygun kusursuz bir aydı... Koskocaman ve turuncu. Dünyaya çarpmak üzere olan bir gezegen gibi karanlıklaşan menekşe rengi gökyüzünde belirdi. Ayın yüzündeki Satıcı gayet iyi gözüküyordu. Çığlıklar atan çuval dolusu ruhla Nones'ten çıkıp gelen varlık. Satıcı kamburdu. Gölgelerden oluşan varlığın kaldırdığı omzuna vurduğu çuval çok belirgindi. Onun gerisinde turuncu ışık cehennem alevlerine benziyordu.
Cuthbert, "Oo," dedi. "Bu hiç de hoş bir görünüm değil. Özellikle aşağıdan da o ses gelirken."
Ama delikanlılar yine de yerlerinden kımıldamadılar. (Atları da öyle. Yalnız hayvanlar onlara buradan daha önce gitmiş olmaları gerektiğini hatırlatmak istercesine sık sık dizginlerini çekiştiriyorlardı.) Ay gökyüzünde yükselirken biraz küçülerek gümüşe dönüştü. Sonunda beyaz ışıkları Eyebolt Kanyonu'na vurabileceği bir noktaya ulaştı. Üç çocuk durmuş aşağıya bakıyorlardı. Hiçbiri de konuşmuyordu. Roland arkadaşlarını bilmiyordu ama kendisi istense de konuşamayacaktı.
Susan, "Kutu biçimi bir vadi," demişti. "Kısa kenarları dik." Bu tarif gerçekten çok uygundu. Kız ayrıca yarın yan yatmış bir bacaya benzediğinden de söz etmişti. Roland, galiba bu da doğru, diye düşündü. Tabii baca devrilirken biraz parçalanırsa ve ortasında çarpık bir yer olursa.
Uçurumun dibi o çarpık yere kadar normale benziyordu. Ayın ışıklarının aydınlattığı karmakarışık kemik yığınları bile olağanüstü şeyler sayılmazlardı. Kutu gibi yara giren hayvanların çoğu gerip dönüp dışarı çıkmayı başaramamışlardı. Ayrıca uçurumun ağzına yığılan çalı çırpı da kaçmayı zorlaştırıyordu. Yanlar tırmanılamayacak kadar dikti. Çıkılabilecek bir tek yer vardı. O küçük çarpık yerden önceydi bu. Oradan yukarıya doğru çukurumsu bir çizgi uzanıyordu. İçersinde bazı çıkıntılı kayalar vardı. Belki bir insan onlara tutunarak yukarı çıkabilirdi. Belki! Tabii Roland'ın bunun üzerinde durması için bir neden yoktu. Ama yine de durdu. Bütün yaşamı boyunca kaçma yollarının üzerinde duracağı gibi.
Vadinin dibindeki yarığın ötesinde üç delikanlının o zamana kadar görmedikleri bir şey vardı... Birkaç saat sonra yatakhaneye döndükleri zaman ne gördüklerinden pek de emin olmadıklarını açıkladılar. Eyebolt Kanyonu'nun yarıktan ötedeki bölümü gümüşümsü koyu bir sıvıyla kaplıydı. Bundan şerit şerit duman ya da sisler yılanlar gibi kıvrılıp bükülerek yükseliyordu. Sıvı ağır ağır hareket ediyormuş gibiydi. Onu içeriye hapseden yamaçlara çarpıyordu. Delikanlılar daha sonra hem sıvı, hem de sislerin hafif yeşil olduğunu öğreneceklerdi. Bunların gümüşümsü gözükmelerinin nedeni ayışığıydı.
Üç arkadaş incecik'e bakarlarken kara bir gölge uçarak sıvının yüzeyine doğru indi. Belki de bu daha önce onları korkutan kuştu. Havada bir şeyi kaptı. Bir böcek miydi? Daha küçük bir kuş muydu? Sonra gölge yeniden yükselmeye başladı. Ama bunu başaramadan vadinin dibinden gümüşümsü sıvı bir kol uzandı. Bir an o gıcırtılı homurtu biraz yükseldi. Ve hemen hemen insan sesine dönüştü. Kol kuşu havada kaparak aşağıya çekti. İncecik'in yüzeyinde odak noktası belli olmayan yeşilimsi bir ışık çaktı. Elektrik akımı gibi. Sonra kayboldu.

Üç çocuk korku dolu gözlerle birbirlerine baktılar.
Birdenbire bir ses duyuldu. Haydi, atla, silahşor. Bu, incecik'in sesiydi. Roland'ın babasının sesiydi. Kadınları baştan çıkaran büyücü Marten'in sesiydi. En korkuncu bu Roland'ın kendi sesiydi.
Haydi atla. Böylece bütün dertlerin sona ersin. Burada kızlarla ilgili seni üzecek aşklar yok. Çocuksu kalbini ezecek kaybolmuş annelerin yası da tutulmuyor. Sadece evrenin ortasında gitgide büyüyen boşluğun mırıltısı var. Çürüyen etlerin tatlı pis kokusu da.
Haydi gel, silahşor. İncecik'in bir parçası halini al!
Yüzünde dalgın bir ifadeyle boş boş bakan Alain yarın kenarında yürümeye başladı. Sağ botu kenara öylesine yakındı ki, topuğundan yükselen tozlar ve avuç avuç çakıl aşağıya uçuyordu. Alain beş adım yürüdü. Sonra Roland onu kemerinden yakaladığı gibi şiddetle geri çekti.
"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"
Alain ona bir uyurgezerin gözleriyle baktı. Sonra gözleri giderek berraklaşmaya başladı. "Bil... bilmiyorum... Roland."
Aşağılarında incecik mırıldanıyor, homurdanıyor, sanki şarkı söylüyordu. Buna bir başka ses de karışıyordu: cıvık cıvık çamurun akarken çıkardığına benzeyen bir ses'.
Cuthbert atıldı. "Ama ben hepimizin nereye gideceğini biliyorum. Bar K.'ye dönüyoruz. Haydi, gelin, buradan uzaklaşalım." Yalvarırcasına Roland'a baktı. "Lütfen. Korkunç bir şey bu."
"Pekâlâ!"
Ama delikanlı arkadaşlarını patikaya geri götürmeden önce uçurumun kenarına yaklaşarak aşağıdaki sisli, gümüşümsü yoğun sıvıya baktı. Açık açık meydan okurcasına, "Sayıyorum," dedi. "Bir incecik. Sayıldı." Sonra sesini alçaltarak ekledi. "Kahrol!"
Delikanlılar geri dönerlerken kendilerini toparladılar. Yar ve incecik'in kavrulmuş ölü kokusundan sonra yüzlerine vuran serin, deniz kokulu rüzgâr onları canlandırdı.
Atların yorulmaması için uçurumdaki yamacı çaprazlamasına çıkarlarken Alain, "Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu. "Bunu biliyor musun?"
"Hayır. Aslına bakarsan bilmiyorum."
Cuthbert neşeyle, "işe akşam yemeğiyle başlayabiliriz," diyerek sözlerini güçlendirmek için nöbetçinin içi boş kafatasına vurdu.
"Ne demek istediğimi biliyorsun."
Cuthbert, "Evet," diye başını salladı. "Ve sana bir şey söyleyeceğim, Roland."
"Will! Lütfen! Artık uçurumdan döndük. Onun için izin ver de Will olayım."'
"Tamam, tamam! Çok güzel! Sana bir şey söyleyeceğim, Will. Artık ağları, tekneleri, dokuma tezgâhlarını ve tekerlek demirlerini saymayı daha fazla sürdüremeyiz. Önemsiz şeyler bitmek üzere. Hambry'de yetiştirilen atları saymaya başladığımız zaman aptal gibi davranmak da zorlaşacak. Ben buna inanıyorum."
Roland, "Evet," diyerek Aceleci'yi durdurdu. Dönüp geldikleri yöne baktı. Bir an atların halleri onu büyüledi. Hayvanlar bir tür ay-çılgınlığına kapılmış gibiydiler. Gümüşümsü otların üzerinde koşuyor, sıçrıyorlardı. "Ama ikinize tekrar söylüyorum. Bu sadece atlarla ilgili bir mesele değil. Farson'un atlara ihtiyacı mı var? Evet, belki. Birlik'in de öyle. Öküzlere de. Ama burada her tarafta atlar var. 'Belki bizimkiler kadar güze! değiller. Bunu kabul ediyorum. Ama dedikleri gibi: 'Bir fırtınada herhangi bir liman işe yarar.' O halde... sorun atlar değilse nedir? Bunu öğreninceye ya da hiçbir zaman öğrenemeyeceğimize karar verinceye kadar şimdiki gibi devam edeceğiz."
Cevabın bir bölümü onları Bar K.'de bekliyordu. Atların bağlandığı direğe konmuş, küstahça kuyruğunu kımıldatıyordu. Güvercin Roland'ın avucuna atladığı zaman delikanlı kuşun bir kanadının tüylerinin biraz yolunmuş olduğunu gördü. Bir hayvan, belki de bir kedi ona üzerine atılacak kadar yaklaşmış sanırım, diye düşündü.
Güvercinin bacağına takılmış olan mesaj kısaydı. Ama delikanlıların anlayamadığı pek çok şeyi açıklıyordu.
Roland mesajı okuduktan sonra kendi kendine, Susan'ı tekrar görmem gerekiyor, dedi. Ve müthiş bir mutluluk duydu. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve Satıcının Ayı'nın ışıkları altında gülümsedi.

9. Citgo

Satıcının Ayı küçülmeye başladı. Ortadan kaybolduğu zaman yazın en sıcak, en güzel günlerini de birlikte götürecekti. Dolunaydan dört gün sonra Belediye. Başkanı'nın konağında çalışan yaşlı mozo Susan'ın halasıyla paylaştığı eve geldi. (Miguel, Hart Thorin'den önceki yıllarda orada çalışmıştı. Thorin çiftliğine döndükten sonra da bunu sürdürecekti.) Adam doru bir kısrak getirmişti. Söz verilen atların ikincisiydi. Susan, Felicia'yı hemen tanıdı. Çocukluğunda en sevdiği atlardan biri de oydu.
Kız, Miguel'e sarılarak adamın sakallı yanaklarına öpücükler kondurdu. Yaşlı adam gülümsedi. Dişleri olsaydı hepsi ortaya çıkacaktı. Susan, "Gracias, gracias," dedi. "Binlerce teşekkür, yaşlı baba!"
Miguel, "Da nada," diyerek dizginlen Susan'a uzattı. "Belediye Başkanı'nın içten bir armağanı."
Susan, Miguel'in uzaklaşmasını seyrederken dudaklarındaki tebessüm yavaş yavaş silindi. Felicia yanında uysalca duruyor, kestane rengi derisi yaz güneşinde ışıldıyordu. Bir rüya gibiydi o. Ama bu bir rüya değildi. Başlangıçta öyle gözükmüştü. Susan'ın bütün bunları gerçek olmadığı duygusuna kapılması, tuzağa düşmesinin diğer nedenlerinden biriydi. Ama hiçbirinin de rüya olmadığı kesindi artık. Onun dürüst olduğu kanıtlanmıştı. Ve şimdi zengin bir adam ona

"içten" armağanlar yolluyordu. Tabii bu sözcük geleneklere uyulduğunun belirtilmesi için söylenmişti. Ya da acı bir alaydı. Artık insanın ruh haline ya da bakış açısına bağlı bir şeydi. Felicia da Pylon gibi bir hediye değildi aslında. Yaptığı anlaşmanın adım adım yerine getirilmesiydi. Cord Hala şok geçiriyormuş gibi bir tavır takınacaktı ama Susan gerçeği biliyordu; kendisini bekleyen fahişelikti. Gerçek buydu işte.
Susan hediyeyi ahıra götürürken Cord Hala mutfak penceresindeydi. (Kıza göre bu bir armağan da değildi. Ona kendi malını geri veriyorlardı.) Cordelia neşeyle seslenerek atın gönderilmesine sevindiğini söyledi. Böylece Susan ata bakarken sıkılmak için fazla zaman bulamayacaktı. Öfkeli bir karşılık kızın dilinin ucuna kadar geldiyse de, kendini tuttu. Bluzlar konusunda avaz avaz bağırma yarışından sonra aralarında ihtiyatlı bir ateşkes başlamıştı. Susan da bunu bozanın kendisi olmasını istemiyordu. Kafasında ve kalbinde pek çok şey vardı Halasıyla bir defa daha tartışırsa ona kırılıp ikiye ayrılıverecekmiş gibi geliyordu. Bir botun bastığı kuru bir dal gibi. Susan on yaşlarındayken babasına neden her zaman o kadar sessiz olduğunu sormuştu. Babası da, "Çünkü çoğu zaman en iyisi sessiz kalmaktır," demişti. Bu cevap kızı o zaman şaşırtmıştı. Ama şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu.
Felicia'yı ahıra, Pylon'un yanına soktu. Atı silerek yem verdi. Kısrak yulafları yerken Susan atın toynaklarını inceledi. Kısrağın nalları pek hoşuna gitmedi. Deniz Kıyısı'nda işler böyleydi işte. Susan bu nedenle babasının ahırın kapısının yanındaki çiviye asılı olan nal torbasını aldı. Kayışını başından ve omzundan geçirerek torbayı kalçasına doğru sarkıttı. Üç kilometre ötedeki Hookey'nin Ahırı'na gitti. Torba kalçasına çarparken babasının hayali olanca canlılığıyla gözlerinin önünde belirdi. Kızın kalbi kederle burkuldu, neredeyse ağlayacaktı. Şu andaki durumum babamı çok sarsardı, diye düşündü. Hatta belki de tiksinti duyardı. Ve babam Will Dearborn'dan hoşlanırdı. Bundan eminim. Ondan hoşlanır ve bana uygun bir genç olduğunu düşünürdü. Bu düşünce her şeyden çok acı verdi ona.
Susan at nallamayı pek erken öğrenmişti. Ruh hali uygunken bundan hoşlanırdı da. Toz toprak içinde yapılan kaba saba bir işti. İnsanın güçlü bir tekme yiyerek eğlenmesi de işe çeşni katar ve bir kızın gerçeklere dönmesini sağlardı. Ama Susan nalların nasıl yapıldığını bilmiyordu. Öğrenmek istediği de yoktu. Brian Hooley nalları ahır ve hanının arkasındaki nalbant dükkânında yapardı. Susan uygun büyüklükte dört nalı kolaylıkla seçti. Bu işi yaparken burnuna gelen atlarla samanların kokusu hoşuna gitti. Taze boya kokusu da. Hookey'nin ahırı ve nalbant dükkânı gerçekten pek derli topluydu. Kız başını kaldırdığı zaman ahırın damında bir tek delik olmadığını gördü. Hookey'nin işlerinin yolunda olduğu anlaşılıyordu.
Hâlâ nalbant önlüğünü çıkarmamış olan adam dört yeni nalı bir kirişe yazdı. Tek gözünü korkunç bir biçimde kısarak yazdığı rakamlara baktı. Susan çekine çekine ödemeden söz edince güldü ve kıza, borcunu ödeyeceğinden eminim," dedi. "Zaten sen de, ben de bir yere gitmiyoruz, öyle değil mi? Tabii ki hayır." Bu sözleri söylerken sakarı ve at kokan yerde kızı kapıya doğru götürüyordu. Hookey bir yıl önce dört nal gibi önemsiz bir konudan bile böyle kayıtsızca söz etmezdi. Ama artık Susan Belediye Başkanı Thorin'in "aziz dostu"ydu ve durum değişmişti.
Hookey'nin loş ahırından sonra öğle saatlerinin parlak güneşi göz Kamaştırıyordu. Susan bir an etrafını göremedi. El yordamıyla sokağa doğru gitti. Kalçasının üzerinde sallanan deri torbanın içindeki nallar şıkırdıyordu. Susan ışıkta karşısında beliren silueti farketmek için ancak bir saniye bulabildi. Sonra bu gölge ona dişlerini takırdatacak ve Felicia'nın yeni nallarının şakırdamalarına neden olacak kadar şiddetle çarptı. Kız az kalsın yere yuvarlanıyordu. Ama güçlü eller çabucak uzanarak onu omuzlarından kavradı. O arada kızın gözleri ışığa alışmıştı. Onu toprakların üzerine devirmesine ramak kalan kişinin Will'in arkadaşı Richard Stockworth olduğunu gördü. Bu olay yüzünden hem sıkıldı, hem de eğlendi.
Delikanlı onu gerçekten yere yuvarlamış gibi elbisesinin kollarını süpürdü. "Ah affedersiniz, sai. Bir şey olmadı ya? İyisiniz değil mi?"
Susan, "Çok iyiyim," diyerek gülümsedi. "Lütfen özür dilemeyin.
Birdenbire içinden ayaklarının ucunda yükselerek Stockworth'ün dudaklarına bir öpücük kondurmak geldi. Ona, "Bunu Will'e verin," diyecekti. "Ve ona sözlerime aldırmamasını da söyleyin! Will'e bunun geldiği yerde daha binlercesinin olduğunu açıklayın! Gelip onların her birini alsın!"
Ama onun yerine dikkatini gözlerinin önünde beliren komik sahneye verdi. Richard Stockworth, Will'i şap diye öpüyor ve bunu Susan Delgado'nun yolladığını söylüyordu. Kız kıkır kıkır gülmeye başladı. Ellini ağzına götürdü ama bunun da bir yararı olmadı. Richard Stockworth de ona gülümsedi... İhtiyatla, çekine çekine... Susan, herhalde deli olduğumu düşünüyor, dedi kendi kendine. Gerçekten de deliyim! Deliyim!
Sonra, "İyi günler, Bay Stockworth," diye mırıldandı. Daha gülünç duruma düşmemek için yürümeye başladı.
Delikanlı da seslendi. "İyi günler, Susan Delgado."
Kız yolda elli metre kadar ilerledikten sonra dönüp bir defa arkasına baktı. Ama delikanlı gözden kaybolmuştu. Susan onun Hookey'nin dükkânına girmediğinden emindi. Bay Stockworth'ün kentin bu ucunda ne işi olduğunu merak etti.
Susan yarım saat sonra yeni nalları babasının torbasından çıkarırken bu sorusunun yanıtını aldı. İki nalın arasına katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. Kız daha bunu açmadan Bay Stockworth'le çarpışmasının bir kaza olmadığını anladı.
Susan, Will'in elyazısını hemen tanıdı. Çiçek demetine iliştirilmiş pusuladakinin aynıydı yazı.

Susan, bu akşam benimle Citgo'da buluşabilir misin? Ya da yarın akşam? Bu çok önemli! Bunun daha önce konuştuğumuz konuyla ilgisi var. Lütfen.
W.

Not: Bu pusulayı yakman daha iyi olur.

Susan kâğıdı hemen yaktı. Alevler yükselir, sonra da sönerken onu en çok etkileyen o sözcüğü arka arkaya tekrarladı. "Lütfen."
Susan'la Cord Hala sessizce ekmek ve çorbadan oluşan akşam yemeklerini yediler. Daha sonra kız Felicia'yla uçuruma giderek güneşin batışını seyretti. Will'le bu akşam buluşmayacaktı. Hayır. Istırabının en önemli nedeni aklına estiği gibi düşünmeden davranmasıydı. Ama yarın?
Neden Citgo?
Bunun daha önce konuştuğumuz konuyla ilgisi var.
Evet, belki. Susan'ın Will'in şerefli bir insan olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Ama artık sık sık o ve arkadaşlarının gerçekten söyledikleri gibi insanlar olup olmadıklarını kendi kendine soruyordu. Will herhalde onu göreviyle ilgili bir şey yüzünden görmek istiyordu. (Ama uçurumdaki fazla sayıdaki atın bir petrol alanıyla ne ilgisi olabilirdi, bunu bilemiyordu.) Ama şimdi Will'le aralarında bir şeyler vardı. Tatlı ve tehlikeli bir şeyler. Belki buluştukları zaman önce konuşacaklardı ama sonunda öpüşmeye başlayacaklardı... Ve bu öpüşme de sadece bir başlangıç olacaktı. Bütün bunları bilmek kızın duygularını etkilemiyordu. Delikanlıyı görmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.
Şimdi Susan, Hart Thorin'in 'dürüstlüğü' için önceden ödediği yeni atının sırtında güneşin batıda büyüyerek kızıla dönüşmesini seyrediyor, incecik'in hafif homurtusunu dinliyordu. Ve on altı yıllık ömründe ilk kez kararsızlıktan bocalıyordu. Bütün istedikleri şerefle ilgili inandığı her şeye aykırıydı. Kafası zıt düşünceler yüzünden sanki gümbürdüyordu. Ve sağlam olmayan bir evin etrafında esmeye başlayan bir rüzgâr gibi ka'nın güçlenip kendisini sardığını hissediyordu. Ama insanın bu nedenle şerefinden vazgeçmesi çok kolaydı. Öyle değil mi? O çok güçlü ka'dan söz ederek iffetin lekelenmesini hoş görmek? Bu korkakça bir düşünceydi.
Susan kendini Brian Hookey'nin ahırından güneşe çıkarken olduğu kadar kör gibi hissediyordu. Bir ara çaresizliğinden sessizce ama farkına varmadan ağladı da. Mantıklı bir biçimde doğru dürüst düşünmeye çalışırken Will'i tekrar öpme isteği kendini hissettiriyordu.
Susan pek dindar bir kız değildi. Orta-Dünya'nın tanrılarına da pek inanmıyordu. Bu nedenle sonunda güneş battığı ve onun kaybolduğu yerde gökyüzü kırmızıdan mora döndüğü zaman son çare babasına dua etmeyi denedi. Ve cevabı da aldı. Belki yanıt babasından gelmişti, belki de kendi kalbinden. Bunu bilmiyordu.
Susan'ın kafasında bir ses, bırak ka kendi başının çaresine baksın, dedi. Zaten böyle yapacak. Her zaman yapıyor. Ka şerefine önem vermemeni isterse öyle de olur. Şu ara kendinden başka düşünmen gereken yok, Susan. Ka'yı bırak ve verdiğin sözü düşün. Bu zor bir şey ama yapmalısın.
Susan, pekâlâ, dedi kendi kendine. Şimdiki ruh haliyle, herhangi bir karar onu rahatlatacaktı. Bu Will'i tekrar görme fırsatını elinden kaçırmasına yol açacak olsa bile. Pekâlâ... Verdiğim sözü tutacağım. Ka başının çaresine bakabilir. Koyulaşan gölgelerin arasında ağzını çarpıtarak Felicia'ya dilini şaklattı. Ve evine döndü.
Ertesi gün pazardı. Kovboyların geleneksel dinlenme günü Roland'ın küçük grubu da o gün çalışmamaya karar verdi. Cuthbert, "Bu adilce olur," dedi. "Zaten ne yaptığımızı bile bilmiyoruz."
Bu üç arkadaşın Hambry'ye geldikten sonra geçirecekleri altıncı pazar günü olacaktı. Cuthbert o gün yukarı pazarda parlak renkli şallara bakıyordu. (Aslında aşağı pazar daha ucuzdu ama delikanlının hoşuna gitmeyecek kadar balık kokuyordu.) Cuthbert ağlamamaya çalışıyordu. Çünkü annesinin de çok sevdiği bir şalı vardı. Delikanlı annesi bazen ata bindiği vakit şalın omuzlarından geriye doğru uçtuğunu hatırlıyordu. Annesini öylesine özlemişti ki, gözleri dolmuştu.
Delikanlı orada durmuş renkli şalları ve yanda asılı battaniyelerini inceliyordu. Ellerini bir sanat galerisinin müşterisi gibi arkasında kavuşturmuştu. (O arada gözlerini kırparak yaşların akmasını engellemeye çalışıyordu.) Sonra biri omzuna hafifçe vurdu. Delikanlı döndü, sarı saçlı kız karşısındaydı.
Cuthbert, Roland'ın ona âşık olmasına hiç şaşmadı. Kız kot pantolon ve çiftçi gömleğiyle bile soluk kesecek kadar güzeldi. Susan saçlarını arkaya tarayarak işlenmemiş deriden şeritlerle bağlamıştı. Cuthbert o zamana kadar böylesine parlak gri gözler görmemişti. Delikanlı, Roland'ın yaşamında bu kızdan başka şeyler düşünebilmesi şaşılacak şey, diye aklından geçirdi. Kızın gelişi Cuthbert için yararlı oldu, annesiyle ilgili duygusal düşünceleri kaybolup gitti.
Delikanlı ancak, "Sai," diyebildi. Bu kadarını söyleyebilmişti. Hiç olmazsa bir başlangıç sayılırdı.
Susan başını salladı ve Mejis'lilerin corvette dedikleri küçük cüzdanı uzattı. Ancak birkaç bozuk para alabilen bu ufak deri cüzdanları erkeklerden çok kadınlar taşırdı.
Susan, "Bunu düşürdünüz," dedi.
"Hayır. Teşekkür ederim, sai." Bu cüzdan daha çok erkeklere yakışan siyah deriden yapılmış sade bir şeydi, üzerinde süsler yoktu. Ama Cuthbert cüzdanı daha önce hiç görmemişti. Zaten corvette de taşımıyordu.
Susan, "Bu sizin," dedi. Bakışları o kadar ısrarlıydı ki, Cuthbert'e cildini yakıyormuş gibi geldi. Aslında delikanlının durumu hemen kavraması gerekirdi. Ama kızın beklenmedik bir anda ortaya çıkması onu şaşırtmıştı. Susan'ın kurnazlığı da öyle. Delikanlı bunu itiraf ediyordu. İnsan bu kadar güzel bir kızın pek de zeki olmayacağını düşünüyordu, genellikle güzel kızların zeki olmaları gerekli değildi. Bert'e göre güzel Kızların tek yapmaları gereken şey sabah uyanmaktı. Susan ısrar etti. "Bu gerçekten sizin."
Cuthbert, "Ah, evet," diye mırıldanarak cüzdanı kızın elinden adeta kaptı. Aptal aptal gülümsediğinin farkındaydı. "Evet, siz söyleyince, sai..."

"Susan." Kız gülümsüyordu ama gözlerinde tetikte olduğunu gösteren ciddi bir ifade vardı. "Lütfen beni 'Susan' diye çağırın."
"Bunu memnunlukla yaparım. Sizden özür dilerim, Susan. Sadece kafamla hafızam bugün pazar olduğunu hatırladılar ve el ele vererek tatile çıktılar. Onların kaçtıklarını da söyleyebiliriz. Bu nedenle beyinsiz bir kafayla kaldım."
Cuthbert daha bir saat böyle gezevelik edebilirdi. (Bunu daha önce de yapmıştı. Roland'la Alain bu konuda tanıklık edebilirlerdi.) Ama Susan bir abla ciddiliğiyle onu susturdu. "Kafanızı kontrol edemediğinize kolaylıkla inanabilirim, Bay Heath. Onun altından sarkan dilinize de öyle. Ama belki ilerde cüzdanınıza daha iyi sahip olabilirsiniz. İyi günler."
Delikanlı bir kelime daha söyleyemeden kız uzaklaşıp gitti.
Cuthbert, Roland'ı son günlerde sık sık gittiği yerde buldu. Uçurumun, yerlilerin çoğunun "Kent Bekçisi" diye tanımladığı bayırda. Buradan pazar günü öğleden sonra mavi ince bir sis altında uyuklayan Hambry olduğu gibi gözüküyordu. Ama Cuthbert en eski arkadaşını durmadan oraya çeken şeyin Hambry'nin manzarası olduğunu sanmıyordu. Daha akla yakın nedeninin Delgado'ların evi olduğunu düşünüyordu.
Bugün Roland'ın yanında Alain de vardı. İkisi de konuşmuyorlardı. Cuthbert ihsanların uzun süre konuşmadan oturabilecekleri fikrini kabul etmekte zorluk çekmiyordu. Ama bunu hiçbir zaman anlayamayacağından emindi.
Delikanlı atını dörtnala sürerek arkadaşlarına doğru gitti. Elini gömleğinin içine sokarak corvette'i çıkardı. "Bunu Susan Delgado verdi. Yukarı pazarda. Çok güzel bir kız. Ayrıca bir yılan kadar da kurnaz Bunu büyük bir hayranlıkla söylüyorum."
Roland'ın yüzü sanki aydınlandı, canlandı. Cuthbert'in attığı corvette'i tek eliyle yakaladı. Dişiyle ağzındaki şeridi açtı. Bir yolcunun az bir para taşıyacağı çantanın içinde katlanmış bir tek kâğıt vardı. Roland çabucak açıp okudu. Ve gözlerindeki o pırıltı söndü. Dudaklarındaki tebessüm de silindi.
Alain, "Ne diyor?" diye sordu.
Roland kâğıdı ona verdi, sonra da uçuruma bakmasını sürdürdü. Cuthbert arkadaşının gözlerindeki derin kederi gördüğü zaman Susan Delgado'nun onun hayatına ne dereceye kadar girmiş olduğunu anladı. Alain'le kendi hayatına da tabii.
Alain pusulayı Cuthbert'e uzattı. Tek bir satır vardı bunda.

Buluşmamamız daha iyi olur. Çok üzgünüm.

Cuthbert iki kez okudu. Sanki tekrarlamak sözleri değiştirecekti. Delikanlı sonra kâğıdı Roland'a geri verdi. O da pusulayı tekrar corvette'e koyarak şeridi çekti. Küçük cüzdanı gömleğinin içine soktu.
Cuthbert sessizlikten, tehlikeden daha çok nefret ederdi. (Ona göre asıl tehlike buydu.) Ama delikanlının kafasından geçirdiği her söze giriş ona duygusuzca ve toyca geldi. Özellikle arkadaşının yüzündeki ifadeyi gördüğü zaman. Susan gibi güzel bir kızı Hambry'nin uzun boylu, kemikli, sıska Belediye Başkanı'nın kollarında olduğunu düşünmek Cuthbert'i tiksindiriyordu. Ama Roland'ın yüzündeki ifade şimdi daha güçlü duygular uyandırıyordu. Cuthbert bu yüzden Susan'dan nefret edebilirdi.
Sonunda Alain biraz da çekinerek konuşmaya başladı. "Ve şimdi, Roland? Kız olmadan gidip o petrol alanına bakacak mıyız?"
Cuthbert arkadaşına hayranlık duydu. Çoğu insan Alain Johns'la ilk karşılaştığı zaman onun kafasının fazla çalışmadığını düşünür ve çocuğu önemsemezdi. Oysa bunun gerçekle hiçbir ilgisi yoktu. Alain şimdi Cuthbert'in hiçbir zaman başaramayacağı bir incelikle Roland'a aşkla ilgili ilk mutsuz deneyiminin sorumluluklarını değiştiremeyeceğini belirtiyordu.
Ve Roland da buna karşılık verdi. Eyer kaşında doğrularak dimdik oturdu. Yaz günlerinin öğleden sonra saatlerine özgü güçlü altınımsı ışıkları yüzünü aydınlatırken gölgeleri de belirginleşirdi. Bir an bu yüzde Roland'ın ilerde nasıl bir erkek olacağını açıklayan izler belirdi. Cuthbert o olgun erkeğin hayaletini farkederek ürperdi. Ne gördüğünü bilmiyordu. Sadece bunun korkunç bir şey olduğunun farkındaydı.
Roland, "Büyük Tabut Avcıları," dedi. "Onları kentte gördün mü?"
Cuthbert, "Jonas'la Reynolds'u," diye yanıtladı. "Depape hâlâ ortada yok. Galiba Jonas meyhanedeki o geceden sonra bir öfke krizi sırasında adamı boğup uçurumdan denize attı."
Roland, "Hayır," der gibi başını salladı. "Jonas'ın güvenebildiği insanlara çok ihtiyacı var. Onları ortadan kaldıramaz. O da bizim gibi nazik durumda. Hayır. Depape'i bir süre için bir yere yollamış olmalı."
Alain öğrenmek istedi. "Nereye?"
"Otların arasını tuvalet gibi kullanacağı ve hava kötüyse yağmurda uyumak zorunda kalacağı bir yere." Roland kısaca, neşesizce güldü. "Bence Jonas, Depape'i bizim izlerimizi sürmeye yolladı."
Alain ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Ama buna pek şaşmamıştı. Roland Aceleci'nin sırtında rahatça oturmuş, yamacın uykulu derinliklerine ve otlayan atlara bakıyordu. Bir elini farkına varmadan gömleğinin altına soktuğu corvette'e sürüyordu. Sonra tekrar dönüp arkadaşlarına baktı.
"Biraz daha bekleyeceğiz," dedi. "Belki Susan fikrini değiştirir."
Alain, "Roland..." diye başladı. Sesindeki şefkat öldürücüydü.
Roland arkadaşı devam edemeden ellerini kaldırdı. "Bana olan güvenin sarsılmasın, Alain. Ben şimdi babamın oğlu olarak konuşuyorum."

"Pekâlâ." Alain uzanarak bir an Roland'ın omzunu kavradı. Cuthbert ise henüz kararını vermemişti. Roland belki "babasının oğlu" olarak hareket ediyordu. Belki de etmiyordu. Cuthbert, Roland'ın bu anda kendi kafasından geçenleri bile anlayamadığını seziyordu.
Roland hafifçe gülümseyerek, "Cort'un bizim gibi kurtçukların en önemli zayıflıklarından söz ettiğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "O ne derdi?"
Alain, Cort'un sert tavırlarını taklit ederek, "Hiç düşünmeden koşuyor ve bir çukura düşüyorsunuz!" dedi.
Roland'ın gülümsemesi biraz yayıldı. "Evet. İşte ben bu sözü her zaman hatırlamak niyetindeyim, çocuklar. Arabanın içinde ne olduğunu anlamak için onu devirecek değilim... Tabii başka seçenek yoksa o zaman durum değişir. Belki Susan düşünecek zaman bulursa fikrini değiştirir ve kalkıp gelir. Eğer... aramızdaki diğer... diğer meseleler olmasaydı benimle buluşmakta bir sakınca görmezdi."
Delikanlı bir an sustu. Diğerleri de bir süre seslerini çıkarmadılar.
Sonra Alain, "Keşke babalarımız bizi buraya yollamasalardı," diye mırıldandı. Ama aslında onları yollayan Roland'ın babasıydı ve üçü de bunu biliyorlardı. "Böyle meseleler için çok genciz. Yaş bakımından yani."
, Cuthbert, "O gece meyhanede başarılı olduk," dedi.
"Bu eğitimdi, kurnazlık değil. Ayrıca onlar bizi ciddiye almadılar. Ama bu bir daha olmayacak."
Roland, "Burada neler bulacağımızı bilselerdi bizi yollamazlardı," diye fikrini açıkladı. "Benim babam da, sizinkiler de. Ama artık olanlar oldu. Bazı şeylerle karşılaştık. Başımız da dertte. Fakat kaçamayız. Öyle değil mi?"
Alain'le Cuthbert başlarını salladılar. Evet, başları dertteydi gerçekten. Artık bunun kuşku götürecek yanı yoktu.
"Her neyse... Artık bunları düşünüp endişelenmek için çok geç. Bekleyecek ve Susan'ın geleceğini umacağız. Yanımda Hambry'den Citgo'yu bilen biri olmadan petrol alanına gitmek istemiyorum... Ama Depape geri geldiği takdirde şansımızı denememiz gerekecek. Onun neler öğreneceğini Tanrı bilir. Ya da Jonas'a memnun etmek için ne hikâyeler uyduracağını. Bu konuşmadan sonra Jonas'ın neler yapacağını da kimse bilemez. Tabancalar çekilebilir."
Cuthbert, "Etrafta sürünerek dolaştıktan sonra böyle bir şey neredeyse hoşuma gider," dedi.
Alain, "Kıza bir pusula daha yollayacak mısın, Will Dearborn?" diye sordu.
Roland bunu düşündü. Cuthbert onun cevabı konusunda kendi kendine bahse girdi. Ve bahsi kaybetti.
Delikanlı, "Hayır," dedi. "Susan'a zaman tanımamız gerekiyor. Bu zor ama başka çare yok. Kızın meraka kapılıp fikrini değiştireceğini umalım."
Roland bu sözlerden sonra atını artık onların evi halini alan yatakhaneye doğru döndürdü. Cuthbert'le Alain de onu izlediler.
Susan pazar gününün geri kalan saatlerini çalışarak geçirdi. Ahırları temizledi. Su taşıdı. Basamakları yıkadı. Cord Hala bütün bunları sessizce seyretti. Yüzünde hem kuşku, hem de hayret vardı. Susan halasının yüzündeki ifadeyle hiç ilgilenmiyordu. İyice yorulmayı ve böylece uykusuz bir gece daha geçirmekten kurtulmayı istiyordu. Her şey sona ermişti. Artık bunu Will de öğrenmiş olmalıydı. En iyisi buydu. Yapılması gereken şey yapılmalıydı.
Susan son kirli durulama suyunu mutfağın arkasına boşaltırken Cord Hala sadece, "Sen çıldırdın mı, kız?" diye sordu. "Pazar günü bu!"
Kız dönüp bakmadan kısaca cevap verdi. "Hayır, hiç çıldırmadım."
Susan amacının yarısına ulaştı. Ay doğduktan sonra yatmaya çıkarken kolları yorulmuştu, bacakları sızlıyor, sırtı sancıyordu. Ama yine de uyuyamadı. Gözleri açık öyle mutsuzca yattı. Saatler geçti, Ay battı. Ama Susan hâlâ uyuyamamıştı. Karanlıklara bakarak, babam öldürülmüş olabilir mi, diye kendi kendine sordu. En ufak da olsa böyle bir olasılık sözkonusu olabilir mi? Babamın ağzını kapatmak, gözlerini yummak için.
Kız sonunda bir karara vardı. Roland gibi. Eğer delikanlının o gözleri, ellerinin ve dudaklarının dokunuşu kendisini çekmeseydi onunla buluşmayı hemen kabul edecekti. Hiç olmazsa dertli kafasının rahat edebilmesi için.
Susan bu gerçeği kavrayınca rahatladı. Ve uykuya daldı.
Ertesi günü akşama doğru Roland ve arkadaşları Yolcuların Dinlenme Yeri'nde karınlarını doyuruyorlardı. (Soğuk dana etli sandviçler, litre litre buzlu beyaz çay. Yardımcı Dave'in karısının yaptığı kadar nefis değildi çay, ama yine de fena sayılmazdı.) Dışarda çiçeklerini sulayan Sheemie içeri girdi. Başına pembe sombrero'sunu giymişti, neşeyle gülüyordu. Elinde küçük bir paket vardı.
Çocuk sevinçle, "Merhaba Küçük Tabut Avcıları," diye bağırdı Sonra da eğildi. Bu hareketi arkadaşların selamlarının komik ama ustaca bir taklidiydi. Özellikle Cuthbert bu selamın bahçe sandaletleriyle verilmesinden çok hoşlandı. "Nasılsınız? İyi olduğunuzu umuyorum. Gerçekten!"
Cuthbert, "Çok çok iyiyiz," dedi. "Ama hiçbirimiz Küçük Tabut Avcıları diye çağrılmaktan hoşlanmıyoruz. Onun için bu adın üzerinde fazla durmamaya çalış. Tamam mı?"
Sheemie yine neşeyle, "Tamam," diyerek başını salladı. "Evet, tamam, Bay Arthur Heath. Hayatımı kurtaran o iyi genç!" Çocuk bir an durup onlara neden yaklaştığını hatırlayamamış gibi şaşkın şaşkın bakındı. Sonra gözleri parladı ve bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Paketi Roland'a uzattı. "Bu senin, Will Dearborn!"
"Gerçek mi? Nedir o?"
"Tohum! Gerçekten!"
"Bu senin armağanın mı, Sheemie?"
"Ah, hayır."

Roland paketi aldı. Aslında bu katlanarak mumla mühürlenmiş bir zarftı. Önde ya da arkada yazı yoktu. Delikanlı zarfı yoklarken parmaklarının ucuna tohum gibi şeyler gelmedi.
"O halde bunu kim yolladı?"
Sheemie, "Hatırlamıyorum," diyerek gözlerini kaçırdı. Roland, kafası biraz çalışıyor, diye düşündü. Onun için de uzun süre mutsuz olmuyor. Ve yalan söylemeyi ise hiçbir zaman başaramıyor. Sheemie umutla, çekine çekine tekrar Roland'a baktı. "Ama sana söylemem gereken şeyi hatırlıyorum."
"Gerçekten mi? Öyleyse,söyle, Sheemie."
Çocuk zorlukla ezberlediği bir şeyi tekrarlayan biri gibi hem gurur, hem de endişeyle, "Bunlar uçurumda saçtığın tohumlar," dedi.
Roland'ın gözleri öylesine alev alev yandı ki, Sheemie sendeleyerek bir adım geriledi. Sonra somberero'sunu çabucak çekiştirdi ve telaşla güvenli çiçeklerinin yanına döndü. Will Dearborn'dan hoşlanıyordu. Onun arkadaşlarından da. (Özellikle Bay Arthur Heath'den. Bazen öyle şeyler söylüyordu ki, Sheemie kasıkları çatlayacakmış gibi gülüyordu.) Ama şu an Will-sai'nin gözlerinde onu çok korkutan bir şey görmüştü. Sheemie o anda Will'in de pelerinli adam ya da botlarını yalayarak temizlemesini isteyen silahşor veya titrek sesli ak saçlı ihtiyar Jonas gibi bir katil olduğunu anlamıştı.
Will de o adamlar kadar kötüydü. Hatta belki de daha kötü.
Roland "tohum paketi"ni gömleğinin içine soktu. Ve üç arkadaş Bar K.'nin verandasına dönünceye kadar da onu açmadı. Uzaklarda incecik homurdanıyor ve atlar da bu yüzden sinirli sinirli kulaklarını oynatıyorlardı.
Cuthbert sonunda, "E?" diye sordu. Artık kendini tutamayacaktı.
Roland zarfı gömleğinin içinden alarak açtı. Ve Susan'ın ne söylemesi gerektiğini iyi bildiğini düşündü. Tamı tamına. Delikanlı zarftaki tek kâğıdı açarken diğer iki genç ona doğru eğildiler. Alain solundan, Cuthbert de sağından. Roland yine kızın sade ve düzgün yazısını gördü. Mesaj daha öncekinden uzun değildi. Ama içeriği ondan çok farklıydı.

Citgo'nun kent tarafında, yoldan bir buçuk kilometre ötede bir portakal bahçesi var. Ay doğarken benimle orada buluş. Yalnız gel.
S.

Altına kitap harfleriyle bir şey daha yazılmıştı. BUNU YAK! Alain, "Biz gözcülük ederiz," dedi. Roland başını salladı. "Evet. Ama uzaktan." Sonra pusulayı yaktı.
Yarı ot bürümüş araba yolunun dibindeki dikdörtgen biçimi portakal bahçesi bakımlıydı. Burada on iki sıra kadar portakal ağacı vardı. Roland karanlık bastıktan sonra oraya ulaştı. Ama gitgide küçülen Satıcının Ayı'nın ufuktan yukarı tırmanmasına daha yarım saat vardı.
Delikanlı portakal ağaçlarının oluşturduğu dizinin önünden ilerlerken kuzeydeki petrol alanından gelen ve bir iskeletin çıkardığına benzeyen sesleri duydu. (Cıyaklayan pistonlar, gıcırdayan dişliler, gümbürdeyen işletme milleri.) Roland evini çok özledi birdenbire. Buna portakal çiçeklerinin o hafif kokusu neden oldu. Petrolün kara kokusunu biraz olsun örtüyordu. Bu oyuncak-bahçe New Canaan'daki büyük elmalıklara benzemiyordu... Ama yine de onları andıran bir yanı vardı. Aynı vakar ve uygarlık duygusu. Çok gerekli olmayan bir şeye ayrılan bir hayli zaman. Delikanlı burada yetiştirilen portakalların pek işe yaradıklarını sanmıyordu. Sıcak bölgelerden iyice kuzeyde portakallar limon kadar ekşi oluyorlardı. Ama yine de rüzgâr ağaçları hafifçe sarstığı zaman koku Roland'ın acı bir özlemle Gilead'ı düşünmesine neden oldu. Ve delikanlı ilk kez o zaman vatanını bir daha görememesi ihtimali olduğunu düşündü. O da gökyüzündeki yaşlı Satıcının Ayı gibi bir gezginci olmuştu bile.
Roland, Susan'ın geldiğini duydu. Ama kız ancak kendisine iyice yaklaştığı zaman. O dost değil de bir düşman olsaydı delikanlı belki tabancasını çekip ateş edecek zamanı zar zor bulacaktı. Roland derin bir hayranlık duydu. Ve yıldızların ışığında kızın yüzünü gördüğü an kalbinin mutlulukla dolduğunu hissetti.
Roland dönünce kız da durdu ve ona sadece baktı. Ellerini farkına varmadan pek tatlı, çocuksu bir tavırla belinin önünde birbirine kavuşturmuştu. Roland, Susan'a doğru bir adım attı. Ama kız ellerini kaldırınca onun korktuğunu sanarak şaşkın şaşkın durakladı. Loş ışıkta kızın hareketini yanlış yorumlamıştı. Susan o anda durabilirdi. Ama durmamayı tercih etti. Mahsus delikanlıya yaklaştı. Yırtmaçlı binici eteği ve sade siyah botlar giymiş, bu uzun boylu genç kız sombrero'sunu arkaya, örgülü saçının üzerine atmıştı.
Susan titrek bir sesle, "Will Dearborn," dedi. "Buluşmamız hem iyi, hem de kötü." Sonra Roland onu öpmeye başladı. İyice incelmiş olan Satıcının Ayı aç aç yükselirken iki genç alev alev yanıyorlardı.
Rhea, Cöos tepesindeki ıssız kulübesinde, mutfak masasının başında oturuyordu. Büyük Tabut Avcıları'nın ona bir buçuk ay önce getirdikleri cam kürenin üzerine eğilmişti. Kürenin pembe ışığı yüzüne vuruyordu. Ama artık hiç kimse suratının genç bir kızınki gibi olduğunu düşünmezdi. Aslında büyücü olağanüstü güçlüydü. Bu sayede uzun yıllar yaşamayı başarmıştı. (Hambry'nin sadece en uzun ömürlü sakinlerinin Cöos'lu Rhea'nın yaşı konusunda bir fikirleri vardı. Ama o da kesin olmaktan çok uzaktı.) Ancak cam küre sonunda cadının bu gücünü götürüyor, kuvvetini emiyordu. Bir vampirin kan emmesi gibi. Yaşlı kadının arkasındaki kulübenin en büyük odası her zamankinden daha karmakarışık ve pisti. Yaşlı kadının son günlerde etrafı temizliyormuş gibi yapacak kadar bile zamanı yoktu. Cam küre bütün vaktini alıyordu. Büyücü küreye bakmadığı zamansa ona bakmayı düşünüp duruyordu... ve, ah! O camda neler görüyordu neler!

Ermot kadının sıska bacaklarından birine sürünerek sinirli sinirli tısladı. Ama cadı onu farketmedi bile. Onun yerine kürenin zehir pembesi ışığına doğru daha da eğildi. Kürenin içinde gördükleri onu büyülemişti.
Dürüst olduğunu kanıtlamak için ona gelen kızı görüyordu. Küreye ilk baktığı zaman farkettiği o delikanlıyı da. Yaşını anlayıncaya kadar bir silahşor sandığı o çocuğu.
Şarkı söyleyerek Rhea'ya gelen ama daha uygun bir sessizlik içinde kulübeden uzaklaşan o budala kız hâlâ dürüst olabilirdi. (Çocuğa bir bakirenin birbirine karışan açgözlülüğü ve çekingenliğiyle dokunuyor ve onu öpüyordu.) Ama böyle devam ederse kızın dürüstlüğü çabuk sona erecekti. Ve Hart Thorin bu tertemiz genç metresini yatağına aldığı zaman pek şaşıracaktı! Tabii bu konuda erkekleri kandırmanın çok yolu vardı. (Zaten erkekler de bu konuda aldatılmak için adeta yalvarıyorlardı.) Ama tabii kızın bu yöntemleri bilmesi imkânsızdı. Ah, müthiş bir şeydi bu! Ve o Azametli Küçük Hanım'ın burnunun kırılmasını, onun rezil olmasını buradan, bu harika kürenin yardımıyla seyredebilecekti. Ah, ne şahaneydi bu!
Cadı cam kürenin üzerine daha da eğildi. Çökmüş gözçukurları pembe bir ateşle doldu. Onun cilvelerine aldırmadığını sezen Ermot zeminde kederle süzüldü. Böcek aramaya başladı. Musty sıçrayıp ondan uzaklaştı. Tıslayarak kedice küfürler ediyordu. Alevlerin aydınlattığı duvardaki altı ayaklı biçimsiz gölgesi dev gibiydi.
Roland o müthiş anın hızla yaklaştığını hissetti. Ve nasılsa gerileyerek kızdan uzaklaşmayı başardı. Kız da geriledi o zaman. Gözleri irileşmiş, yanakları kızarmıştı. Roland yeni doğan ayın ışıklarında bile onun kızardığını farkedebiliyordu.
Susan ondan yarı döndü. Roland kızın somprero'sun un sırtında yana kaymış olduğunu gördü. Titreyen elini uzatarak şapkayı düzeltti. Susan bir an onun parmaklarını güçle kavradı. Sonra eğildi ve delikanlının cildine dokunmak istediği için çıkardığı binici eldivenlerini yerden aldı. Tekrar doğrulduğu zaman yüzüne hücum eden kanları birdenbire çekildi. Susan sendeledi. Eğer Roland onu omuzlarından tutmasaydı yere yığılacaktı. Kız ona döndü. Gözlerinde pişmanlık vardı.
"Ne yapacağız? Ah, Will, ne yapacağız?"
Roland, "Elimizden gelenin en iyisini," dedi. "İkimiz de her zaman yaptığımız gibi. Babalarımızın bize öğrettikleri gibi."
"Çılgınlık bu."
Roland vücudundaki sızıya rağmen kendini hiç bu kadar aklı başında bulmamıştı. Ama sesini çıkarmadı.
Susan, "Bunun ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve delikanlının cevabını beklemeden sözlerini sürdürdü. "Evet, tabii biliyorsun. Bunu görüyorum. Bizi birarada görmeleri bile ciddi sorunlara yol açar. Hele deminki gibi..."
Ürperdi. Roland ona doğru uzandı ama kız geriledi. "Böyle yapmaman daha iyi olacak, Will. Eğer istediğini yaparsan sadece sevişir ve bir şey de başaramayız. Ama niyetin buysa o başka."
"Öyle olmadığını biliyorsun."
Susan başını salladı. "Arkadaşlarından gözcülük etmelerini istedin mi?"
Roland, "Evet," dedi. Sonra da yüzü Susan'ın pek sevdiği o beklenmedik gülümsemeyle aydınlandı. "Ama onlar bizi gözetleyebilecekleri bir yerde değiller."
Susan, "Tanrılara şükürler olsun," diyerek dalgın dalgın güldü. Sonra da delikanlıya yaklaştı. Şimdi o kadar yakındı ki, Roland onu tekrar kollarına almamak için kendini zor tuttu. Susan başını kaldırarak merakla delikanlının yüzüne baktı.
"Sen aslında kimsin, Will?"
Roland omzunu silkti. "Bir ad da diğeri kadar işe yarar. Buna cevap veren kalp dürüstse tabii. Susan, bugün Belediye Başkanı'nın evine gittin. Arkadaşım Richard seni atla oraya giderken görmüş."
Susan başını salladı. "Evet, elbise provaları için. Ben bu yılın 'Hasat Kızı' olacağım. Bu Hart'ın isteği. Ben hiçbir zaman böyle bir şeyi istemezdim. Bu sözlerime dikkat et. Sürüyle saçmalık! Ve herhalde Olive için de çok acı bir şey."
Delikanlı, "Sen Hasat Kızları'nın en güzeli olacaksın," dedi. Sesindeki içtenlik Susan'ın coşkuya kapılmasına neden oldu. Yanakları yine alev alev yanmaya başladı. Hasat Kızı öğle ziyafetiyle alacakaranlık basarken büyük ateşin yakılması töreni arasında beş ayrı elbise giyiyordu. Bunların her biri diğerinden daha süslüydü. (Gilead'da ise dokuz giysi hazırlanırdı. Susan bu bakımdan ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.) Kız bütün o elbiseleri Will için memnunlukla giyebilirdi. Yani o Hasat Delikanlısı olsaydı. (Bu yılın Hasat Delikanlısı Hart Thorin'in temsilcisi olan İrin suratlı, soluk benizli Jamie McCann'di. Başkan bu unvan için fazla yaşlı, en aşağı kırk yaş büyüktü.) Susan altıncı elbiseyi daha mutlulukla giyerdi. İncecik askıları olan gümüşümsü düz bir giysiydi. Eteği çok kısa, dizlerinin çok yukarsındaydı. Ama bunu hizmetçisi Maria, terzisi Conchetta ve Hart Thorin'den başka kimse görmeyecekti. Susan eğlenceler sona erdikten sonra bu kılıkta yaşlı adamın metresi olarak ona gidecekti.
"Belediye Konağı'ndayken kendilerine Büyük Tabut Avcıları adını takmış olan adamları gördün mü?"
Kız, "Jonas'la o pelerinli adamı gördüm," dedi. "Avluda durmuş konuşuyorlardı."
"Ya Depape'i? Şu kızıl saçlı olanı?"
Susan, "Hayır," der gibi başını salladı.
"Sen şato oyununu biliyor musun, Susan?"
"Evet. Küçükken babam bana öğretmişti."

"O halde kırmızı taşların tahtanın bir ucunda, beyazların da diğer ucunda durduklarını biliyorsun. Sonra tepelerin arkasından çıkarak usul usul birbirlerine yaklaşıyorlar. Görülmemek için engeller oluşturuyorlar. Hambry'de olanlar da buna benziyor. Oyunda olduğu gibi şimdi soru şu: Önce kim gizlendiği yerden çıkacak? Anlıyor musun?"
Susan anladığını belirtmek için başını salladı. "Oyunda tepesinin yanından ilk çıkan kimse savunmasız durumda oluyor."
"Yaşamda da öyle. Her zaman. Ama bazen gizlendiğin yerde kalmak bile zorlaşıyor. Arkadaşlarımla ben sayma cesaretini gösterebildiğimiz her şeyi saydık. Geri kalanları saymak..."
"Örneğin uçurumdaki atları,"
"Evet, öyle. Onları saymak gizlendiğimiz yerden çıkmak olacak. Ya da varolduklarını bildiğimiz öküzleri..."
Kız kaşlarını kaldırdı. "Hambry'de hiç öküz yok! Herhalde yanılıyorsun."
"Hayır, yanıltmıyorum."
"Nerede bu öküzler?"
"Rocking H.'da."
Susan bu sefer de kaşlarını düşünceli düşünceli çattı. "Orası Laslo Rimer'in."
"Evet. Kimba'nın kardeşinin. Hambry'deki son zamanlarda saklanan hazineler sadece o öküzler de değil. Atçılar Derneği'nin ahırlarına saklanmış olan sürüyle fazla araba, fazla koşum takımları ve fazla yem var.,."
"Will! Olamaz!"
"Evet. Bütün bunlar ve daha başka şeyler de. Ama onları saymak... sayarken görülmek, ortaya çıkmamız demek olacak. Yani şato oyununda yenilme tehlikesini göze almamız. Son günlerimiz birer kâbustan farksızdı. Hambry'nin uçurum tarafına gitmeden sanki işimiz başımızdan aşkınmış gibi görünmeye çalışıyoruz. En büyük tehlike o tarafta. Ama böyle rol yapmak gün geçtikçe daha zorlaşıyor. Sonra bir mesaj da aldık..."
"Bir mesaj mı? Nasıl? Kimden?"
"Galiba bunları bilmemen daha iyi olacak. Ama bu mesaj aradığımız bazı cevapların Citgo'da olabileceğini düşünmemize yol açtı."
"Will, sence oradaki şeyler babamın başına gelenleri daha iyi anlamama yardım eder mi?"
"Bilmiyorum. Bu mümkün. Ama sanmıyorum. Emin olduğum tek şey şu: Sonunda önemli bir şeyi sayma fırsatı elime geçti. Ama bunu yaparken görülmemem gerekiyor." Roland'ın kanındaki ateş Susan'a elini uzatmasına yetecek kadar soğumuştu. Kızın kanındaki ateş de bu eli güvenle tutulmasına yetecek kadar. Ama Susan eldivenlerini giymişti. Sonradan üzülmektense ihtiyatlı davranmak daha iyiydi. Kız, "Haydi, gel," dedi. "Bildiğim bir patika var."
Ayın soluk ışıklarının aydınlattığı alacakaranlıkta Susan delikanlıyı portakal bahçesinden çıkardı ve gıcırdayıp gümbürdeyen petrol alanına doğru götürdü. Bu sesler Roland'ın sırtını ürpertiyordu. Keşke Bar K.'de zemindeki tahtaların altına sakladığım tabancalarım şimdi yapımda olsaydı, diye düşündü.
Susan fısıltıya yakın bir sesle, "Bana güvenebilirsin, Will," dedi. "Ama bu sana çok yardımım dokunacak anlamına da gelmiyor. Bütün hayatım boyunca Citgo'nun gürültüsünü duyduğum bir yerde yaşamama rağmen petrol alanına ancak parmaklarımla sayabileceğim kadar gittim. Gerçekten. İlk iki üç sefer arkadaşlarım meydan okudukları için alana girdim."
"Sonra?"
"Babamla gittim. Eskiler onu her zaman ilgilendirirdi. Cord Hala, 'Onların artıklarıyla ilgilendiğin için sonun çok kötü olacak,' derdi hep." Susan uzun uzun yutkundu. "Evet, sonu gerçekten kötü oldu. Ama bundan Eskiler'in sorumlu olduklarını sanmıyorum. Zavallı babacığım."
Dikensiz tellerden oluşan engele erişmişlerdi. Engelin gerisinde petrol kuleleri Lord Perth boyunda nöbetçiler gibi gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Roland, Susan onlardan on dokuzunun hâlâ çalıştığını söylemişti, diye düşündü. Makinelerin sesleri korkunçtu. Sanki birtakım canavarları boğarak öldürüyorlardı. Tabii burası çocukların içeri girmek için birbirlerine meydan okuyacakları türden bir yerdi. Bir çeşit üzeri açık hayaletli ev.
Roland kızın geçebilmesi için iki teli birbirinden ayırdı. Susan da aynı şeyi onun için yaptı. Delikanlı telden geçerken en yakınındaki direkte beyaz porselen silindirlerin bir sıraya dizilmiş olduklarını gördü. Her birinden bir tel geçiyordu. Roland silindirlerden birine vurarak, "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Yani eskiden ne işe yaradıklarını?"
"Evet. Elektrik varken bir kısmı buradan geçerdi." Kız bir an durduktan sonra utançla ekledi. "Bana dokunduğun zaman aynı şeyi hissediyorum."
Roland, Susan'ın yanağını, kulağının hemen altını öptü. Kız titredi ve elini bir an delikanlının yanağına koydu. Sonra da ondan uzaklaştı.
"Arkadaşlarının her şeye dikkat edeceklerini umarım."
"Evet, edecekler."
"Bir işaret kararlaştırdınız mı?"
"Gece atmacası gibi bir ses çıkaracaklar. Buna gerek kalmayacağını umalım."
"Evet, öyle." Susan, Roland'ın elinden tutarak petrol alanına çekti.
İlerde ilk gaz alevi belirdiği zaman Roland yavaşça küfretti. (Kız babasının ölümünden beri kimsenin böyle sövdüğünü duymamıştı.) Delikanlı elini kemerine attı. Diğeriyle kızın elini tutuyordu.
"Endişelenme! Bu sadece kandil. Gaz borusu yani,"

Roland ağır ağır gevşedi. "Onu kullanıyorlar, öyle değil mi?"
"Evet. Birkaç makineyi çalıştırmak için. Hepsi de oyuncak gibi şeyler. Onlardan daha çok buz yapmak için yararlanıyorlar."
"Şerifle tanıştığımız gün buzlu çay içmiştim."
Ortası mavimsi sarı alev tekrar belirdiği zaman bu kez irkilmedi. Hambry'lilerin kandil dedikleri şeyin gerisindeki üç gaz tankına ilgisizce bir göz attı. Biraz ilerde gazın doldurulup taşınabileceği paslı tenekeler vardı.
Susan, "Böyle şeyleri daha önce de gördün mü?" diye sordu.
Delikanlı, "Evet," der gibi başını salladı.
Kız, "İç Baronluklar çok güzel ve olağanüstü yerler olmalılar," dedi.
Roland ağır ağır döndü. "Onların Dış Kavis'tekilerden daha garip olmadıklarını düşünmeye başlıyorum." Sonra işaret etti. "Şuradaki bina nedir? Eskiler'den kalma mı?"
"Evet."
Citgo'nun doğusunda toprak birdenbire dikleşerek ağaçlıklı bir yamaca dönüşüyor ve ortasından bir yol geçiyordu. Bu yol ayışığında bir saçın ayrılma yeri kadar belirgindi. Yamacın dibine yakın bir yerde etrafı molozlarla çevrili harap bir bina vardı. Molozlar devrilmiş olan çok sayıda bacadan kalmaydı. Böyle olduğu hâlâ yıkılmamış olan bacadan anlaşılıyordu. Eskiler başka neler yapmış olurlarsa olsunlar, çevreye pek çok duman saçmışlardı.
Susan, "Babam çocukken orada birçok yararlı şey varmış," diye açıkladı. "Kâğıt filan gibi şeyler. Hatta hâlâ kullanır halde olan mürekkepli yazıcılar... Hiç olmazsa bir süre için. Onları şiddetle salladığın zaman yazı yazabiliyormuşsun." Binanın sol tarafını işaret etti. Orada kırık taşlarla döşeli kare biçimi, geniş bir yer vardı. Eskiler'in yolculuk yaptıkları atsız taşıtların paslanmış kalıntıları duruyordu. "Bir zamanlar orada gaz tanklarına benzeyen ama onlardan çok daha büyük gümüş gibi tenekeler vardı. Geri kalanlar gibi paslanmıyorlardı da. Bilmiyorum onlar ne oldu? Belki de birileri su depolamak için alıp götürdüler. Ama ben bunu yapmazdım. Pis olmasalar bile yine de uğursuzluk getirirlerdi."
Susan başını Roland'a doğru kaldırdı. Delikanlı ayışığında onu öptü.
"Ah, Will. Bu senin için ne acı bir durum."
"İkimiz için de acı." Sonra birbirlerine ancak yeni gençlerin yapabilecekleri gibi üzüntüyle uzun uzun baktılar. Sonunda bakışlarını kaçırarak el ele yürümeyi sürdürdüler.
Susan kendisini en çok neyin korkuttuğuna karar veremiyordu. Hâlâ petrol pompalayan o birkaç kule mi, yoksa sessiz kalmış olan diğerleri mi? Kız bir tek şeyden emindi. Yanında bir arkadaşı olmadıkça bu alanın çevresindeki tele bile yaklaşamazdı. Pompalar gıcırdıyor, arada bir silindirler bıçaklanan birinin çığlığına benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Belirli aralarda kandil bir ejderhanın soluk almasına benzeyen bir sesle tutuşuyordu. Susan kulak kesilmişti. Gece atmacasının iki notadan oluşan ıslığa benzeyen tiz sesini kaçırmamaya çalışıyordu.
Geniş bir yola geldiler. Herhalde bir zamanlar petrol alanının bakımı için kullanılan yol alanını ikiye bölüyordu. Tam ortasından contaları paslanmış çelik bir boru uzanıyordu. Boru betondan derin, hendeğim. si bir yere yerleştirilmişti. Paslı üst kavisi toprak hizasından daha yukarda kalıyordu.
Roland, "Bu nedir?" diye sordu.
"Şuradaki binaya petrol götüren boru sanırım. Ama artık bunun bir değeri yok. Yıllardan beri kupkuru."
Delikanlı tek dizinin üzerine çökerek elini dikkatle beton hendekle borunun paslı yanının arasına soktu. Susan onu endişeyle seyrediyor, zayıf ya da kadınca bir şey söylememek için dudağını dişliyordu. "Ya o unutulmuş karanlık yerde insanı sokan örümcekler varsa?" gibi bir şey. "Ya elin oraya sıkışırsa? O zaman ne yaparız?" gibi.
Roland elini çektiği zaman parmaklarının sıkışmasının imkânsız olduğu anlaşıldı. Eline kapkara, kaygan ham petrol bulaşmıştı.
Delikanlı hafifçe gülümseyerek, "Yıllardan beri kupkuru öyle mi?"
Boruyu yolun üzerindeki çürümüş kapıya erişinceye kadar izlediler. Boru kapının altından geçiyordu. (Susan ayın sönük ışığında borunun eski ek yerlerinden petrol sızdığını görebiliyordu.) Susan'la Roland kapının üzerinden aştılar. Kız delikanlı ona yardım ederken ellerinin kibar kimseler için fazla samimi olduğunu düşündü. Ve Roland'ın her dokunuşu içini coşkuyla doldurdu. Dokunmayı kesmezse kafamın tepesi kandil gibi patlayacak, diye düşünerek güldü.
"Susan?"
"Bir şey yok, Will. Sadece sinirlerim gerildi."
İki genç kapının diğer tarafında dururlarken yine uzun uzun bakıştılar. Sonra yan yana yamaçtan indiler. Yürürlerken Susan garip bir şeyi farketti. Çamların çoğunun alt dalları kesilmişti. Ayışığında balta izleri ve leke leke reçineler kolaylıkla gözüküyordu. Bu iş yeni yapılmışa benziyordu. Kız ağaçları Roland'a işaret etti. Delikanlı başını salladı ama bir şey söylemedi.
Tepenin eteğinde boru yerden yükseliyor, paslı bir dizi iskelenin üzerinden terkedilmiş binaya doğru yetmiş metre kadar uzanıyordu. Sonra birdenbire sona eriyordu. Ucu savaş alanında kesilmiş bir bacak gibi çentik çentikti. Altında kurumaya başlayan yapışkan petrolden bir gölcük vardı. Susan üzerindeki ölü kuşlardan gölcüğün uzun bir süreden beri orada olduğunu anladı. Kuşlar petrolün ne olduğunu anlamak için aşağıya konmuş ve oraya yapışmışlardı. Ve kötü bir biçimde ağır ağır ölmüşlerdi herhalde.
Susan bu sahneye hiçbir şey anlayamıyormuş gibi irileşmiş gözlerle bakıyordu. Sonra Will onun bacağına usulca vurdu. Delikanlı yere çömelmişti. Kız da yanına çömeldi. İki genç diz dize durdular. Susan, Roland'ın parmaklarıyla

çizdiği geniş kavisi gitgide artan bir hayretle izledi. Gördüklerine inanamıyordu. Burada izler vardı. Çok iri izler. Bu izleri sadece bir tek şey bırakmış olabilirdi.
Susan, "Öküzler," dedi.
"Evet. Şuradan gelmişler." Roland borunun kesildiği yeri gösterdi. "Ve sonra..." Botlarının ucunda döndü. Hâlâ diz çökmüş durumdaydı. Geriyi ağaçlığın başladığı yamacı gösterdi. Susan daha önce görmüş olması gereken şeyi farketti. O bir avcının kızıydı. İzleri silmek ve ağır bir şey çekildiği ya da yuvarlandığı için karışan toprakları saklamak için biraz çaba gösterilmişti ama fazla değil. Zaman içinde yerin düzeltilmiş olmasına rağmen izler hâlâ belliydi. Susan öküzlerin neleri çektiklerini anladığını bile düşündü. Will'in de bunu bildiğini anladı.
İzler borunun ucundan iki yana doğru birer kavis çiziyordu. Susanla delikanlı sağ taraftakini izlediler. Kız öküzlerin ayak izlerine pas karışmış olmasına şaşmadı. İzler fazla derin değildi. Sonuçta oldukça kurak bir yaz geçirmişlerdi. Yer de beton kadar sertti. Ama izler yine de belli oluyordu. Onları hâlâ görebilmelerinden hayvanların iyice ağır şeyler çekmiş oldukları anlaşılıyordu. Ah, tabii ya, yoksa öküzlere neden ihtiyaçları olacaktı.
İki genç yamacın eteğindeki ormanın kenarına geldiklerinde Will, "Bak," dedi. Susan sonunda onun dikkatini neyin çektiğini anladı. Ama bunun için yere diz çökmek zorunda kaldı. Şimdi dizlerinin ve ellerinin üzerinde duruyordu. Will'in gözleri ne kadar da keskindi. Adeta doğaüstü bir yetenekti onunkisi. Burada bot izleri vardı. Taze değillerdi. Ama öküzlerin ayaklarının ve tekerleklerin bıraktığı izlerden daha yeniydiler.
Delikanlı, "Bu pelerinli adamın," diyerek çok belirgin bazı izleri işaret etti. "Reynolds'un."
"Will! Bunu bilemezsin!"
Roland şaşırdı, sonrada güldü. "Tabii bilebilirim. Adam bir ayağını hafifçe içeriye doğru basıyor. Solunu. İşte bak." Parmağının ucuyla izlerin üzerinde daireler çizdi. Sonra da kızın kendisine nasıl baktığını farkederek yine güldü. "Bu büyü değil, Patrick'in kızı Susan. Sadece iz sürmeyi bilmek."
Susan, "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu. "Oysa çok gençsin. Sen kimsin, Will?"
Roland ayağa kalkarak kızın gözlerinin içine baktı. Eğilmesine gerek yoktu. Çünkü Susan bir kız için hayli boyluydu. Delikanlı, "Benim adım Will değil, Roland," diye açıkladı. "Ve artık hayatım senin ellerinde. Bu benim için önemli değil. Ama galiba senin hayatını da tehlikeye atıyorum. Bu adı müthiş bir sır gibi saklamalısın."
Kız şaşkın şaşkın, "Roland..." diye mırıldandı. Sanki bu ismin tadını almaya çalışıyordu.
"Evet. Hangi adı daha çok beğendin?"
Susan hemen, "Asıl adını," dedi. "Bu soylu bir ad gerçekten."
Roland rahatladığı için gülümsedi. Bu gülümseme onu yine çok genç gösterdi.
Susan ayaklarının ucunda yükselerek onu öptü. Başlangıçta safça olan bu öpücük sonra bir aleve dönüştü.
Bu ka'ydı. Rüzgâra benzeyen ka.
Susan bunu söylemek için ağzını açtı, sonra tuhaf ama inandırıcı bir duygu onu sardı. Biri onları gözetliyordu. Gülünç ama doğruydu. Hatta onları kimin gözetlediğini bildiğine de inanıyordu. Susan gerileyerek Roland'dan uzaklaştı. Botunun topukları yarı silinmiş öküz izlerine takılırken sendeledi. Kız soluk soluğa, "Seni ihtiyar dişi köpek," diye söylendi. "Defol! Bizi bilmediğim bir şekilde gözetliyorsan, hemen defol!"
Rhea, Cöos Tepesi'nde cam küreden geriledi. Yılanının tıslamasına benzer bir sesle küfrediyordu. Susan'ın ne dediğini bilmiyordu. Küre sesleri değil, sadece görüntüyü yansıtabiliyordu. Ama büyücü kızın onları gözetlediğini hissettiğini biliyordu. Susan bunu anladığı an görüntü birdenbire kaybolmuştu. Cam parlak pembe bir ışık çıkarmış, ondan sonra da kapkara kesilmişti. Büyücünün yaptığı bütün işaretlere rağmen artık aydınlanmıyordu.
Cadı sonunda çabalamaktan vazgeçti. "Pekâlâ, pek güzel, öyle olsun!" Kulübenin kapısında ipnotize ettiği o aşağılık, fazla titiz kızı iyi hatırlıyordu. (Ama bu gençle beraberken hiç de titiz davranmıyordu. Öyle değil mi?) Büyücü kıza Belediye Başkanı'yla buluştuktan sonra ne yapması gerektiğini söylediğini unutmamıştı. Rhea sırıtmaya başladı ve keyfi yerine geldi. Susan ömründe ilk kez Mejis'in Yüksek Belediye Başkanı Hart Thorin'le değil de bu serseri çocukla yatarsa her şey çok daha gülünç olacaktı.
Rhea pis kokulu kulübesinde gölgelerin arasında oturarak, gıdaklar gibi güldü.
Susan, Rhea'yı anlatırken delikanlı irileşmiş gözlerle ona bakakaldı. ("Dürüstlüğün Kanıtlanması" için gerekli olan o muayenenin en önemli ayrıntısından, o gurur kırıcı olaydan hiç söz etmedi kız.) Roland'ın ateşi kontrolü tekrar ele almasını sağlayacak kadar hafiflemişti. Bu olayın o ve arkadaşlarının Hambry'de yapmaya çalıştıkları işle bir ilgisi yoktu. Görevini tehlikeye atamazdı. (Delikanlı kendi kendine böyle diyordu.) Ama Susan'ın durumuyla yakından ilgileniyordu. Kızın durumu önemliydi. Şerefiyse daha da önemli.
Susan'ın sözleri sona erdiği zaman delikanlı, "Bence seninki bir hayal," dedi.
"Hiç sanmıyorum." Kızın sesinde hafif bir soğukluk vardı.
"Vicdanınla ilgili olmasın?"
Susan bu sözleri duyunca gözlerini yere dikti ve sesini çıkarmadı.
"Susan, sana hiçbir zaman zarar vermek istemem."
"Ve sen beni seviyorsun, öyle mi?" Kız başını kaldırmamıştı.
"Evet, seviyorum."
"O halde artık beni öpme ve bana dokunma. Böylesi daha iyi. Bunu yaparsan dayanamayacağım."
Roland bir şey söylemeden başını öne doğru salladı ve elini uzattı. Susan bu eli tuttu. İki genç akılları karışmadan önce gittikleri yöne doğru ilerlediler.

Ormanın kenarına on metre kala ikisi de şık yapraklara rağmen madeni pırıltıyı farkettiler. Susan, bu yapraklar fazla sık, diye düşündü Çok çok sık.
Tabii gördükleri çam dallarıydı. Yamaçtaki ağaçlardan baltayla kesilmiş dalları taş döşeli alandan götürülmüş olan büyük gümüş tankları gizlemek için birbirlerine karıştırarak yığmışlardı. Gümüşümsü depoları buraya kadar sürüklemişlerdi. Herhalde bu işi öküzlere yaptırmışlardı. Sonra da depoları gizlemişlerdi. Ama neden?
Roland birbirine girmiş çam dallarını inceledi. Sonra da birkaçını yana çekti. Böylece kapıya benzeyen bir açıklık oluştu. Delikanlı kıza girmesi için işaret etti. "Çok dikkatli ol. Onların tuzaklar kurduklarını sanmıyorum. İçeri girenlerin ayaklarının takılması için teller germediklerinden de eminim. Ama dikkatli davranmak her zaman iyidir."
Her şeyi gizleyen dalların gerisinde tankları düzgünce sıraya dizmişlerdi. Çocukların günün sonunda kurşun askerleri sıraya dizmeleri gibi. Susan tankerleri gizlemelerinin bir nedenini anladı: Onlara yeniden tekerlekler takılmıştı. Kızın göğsünün hizasına kadar gelen bu tekerlek sağlam meşe tahtasından yapılmıştı. Her tekerleğin etrafında demirden ince bir çember vardı. Tekerlekler yeniydi. Demir çemberler de öyle. Teker göbekleri ısmarlama yapılmıştı. Susan Baronluk'ta bu ince işi yapacak bir tek kişi olduğunu biliyordu. Brian Hookey. Felicia'nın yeni nalları için gittiği nalbant. Susan omzunda babasını nal torbasıyla ona gittiği zaman adam dostça bir tavırla gülümseyerek omzuna vurmuştu. Pat Delgado'nun en yakın arkadaşlarından olan Brian Hookey.
Susan dükkânda etrafına bakınarak Hookey'nin işlerinin yolunda olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Ve yanılmamıştı tabii. Demirciye bol bol iş çıkmıştı. Bir kere Hookey herhalde çok sayıda çember ve tekerlek yapmıştı. Ve tabii biri ona bütün bunlar için para vermişti. Bir ihtimal Eldred Jonas'dı. Ama Kimba Rimer daha uygundu. Hart? Susan onun bu işe karıştığına inanıyordu. Başkanın aklı fikri -o yarım aklı- bu yaz başka şeylerdeydi.
Tankerlerin gerisinde kabaca açılmış bir keçi yolu vardı. Roland yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bir rahip gibi ağır ağır yürüyor ve tankerlerin arkalarına yazılmış olan o Şaşılmaz sözcükleri okuyordu: CİTGO, SUNOCO, EXXON, CONO-CO. Delikanlı bir keresinde durup duraklaya duraklaya okudu. "Daha iyi bir yarın için daha temiz yakıt." Sonra burun kıvırdı. "Saçma! İşte bu yarın!"
"Roland... yani Will... bunlar ne işe yarayacak?"
Delikanlı önce cevap vermedi. Parlak çelikten yapılmış depoların yanından ilerledi. Anlaşılmaz bir biçimde çalıştırılmış olan petrol borusunun bu tarafında on dört tanker vardı. Kız diğer tarafta da aynı sayıda taşıt olduğunu tahmin etti. Roland yürürken her tankerin yanına yumruğuyla vuruyordu. Boğuk bir ses duyuluyordu o zaman. Depoların hepsine de Citgo petrol alanından yakıt doldurulmuş olduğu anlaşılıyordu.
Delikanlı, "Herhalde bunlar bir süre önce onarıldı," dedi. "Bütün bunları Büyük Tabut Avcıları'nın kendilerinin yaptıklarını sanmıyorum. Ama işi yönettikleri kesin... Önce eski çürümüş lastik tekerlekler değiştirilmiş. Sonra tanklar doldurulmuş. Onları buraya, tepenin eteğine getirmek için öküzleri kullanmışlar. Çünkü en uygun yer burasıymış. Fazla atların uçurumda dolaşmaları da uygun olduğu gibi. Sonra biz geldik. Onlar da ihtiyatlı davranarak taşıtların üzerlerini örttüler. Belki biz aptal birer bebeğiz. Ama tekerlekleri yenilenmiş, doldurulmuş yirmi sekiz petrol tankerinden kuşkulanacak kadar da aklımız var. Onun için buraya gelerek taşıtların üzerlerini örtmüşler. Jonas, Reynolds ve Depape."
"Evet."
Susan delikanlıyı kolundan tutarak tekrar sordu. "Ama neden?"
Roland, "Farson için," dedi. Sakin bir tavırla konuşmuştu ama aslında hiç de öyle değildi. "O İyi Adam için. Birlik Farson'un birkaç savaş makinesi bulduğunu biliyor. Onlar ya Eskiler'den kalma ya da Farson onları başka bir yerden ele geçirdi. Ama Birlik o makinelerden korkmuyor. Çünkü hiçbiri de çalışmıyor. Bazıları Farson'un öyle kırık dökük şeylere güvendiği için çıldırmış olduğunu düşünüyor ama..."
"Ama belki de o makineler bozuk değil. Belki de onlara sadece bu sıvı gerekiyor. Farson da bunu biliyor."
Roland, "Evet," der gibi başını salladı.
Susan tankerlerden birinin yanına dokundu. Parmaklarının ucuna koyu petrol bulaştı. Kız parmakuçlarını biraraya getirerek kokladı. Sonra da eğilip bir tutam ot kopardı. Onlarla ellerini sildi. "Bu sıvı bizim makinelerimize uymuyor. Bunu denediler. Bu sıvı, boruları tıkıyor."
Roland tekrar başını salladı. "İç Kavis'teki vatandaşlarım da bunu biliyorlar. Ve bu gerçeğe güveniyorlar. Ama Farson bu kadar zahmeti göze aldığına... ve bize bildirildiği gibi gelip onları almaları için bir grup adam gönderdiğine göre ... ya ham petrolü kullanılacak hale getirmek için gerekli inceltme işlemini biliyor ya da bildiğini sanıyor. Birlik güçlerini hızla gerilemenin imkânsız olduğu bir yere çekmeyi başarırsa ve paletlerin üzerinde ilerleyen makine-silahları kullanabilirse, o zaman çarpışmadan daha fazla bir şey kazanmış olur. On bin atlı savaşçıyı öldürür ve savaşı da kazanır."
"Ama herhalde baban bunu biliyor?.."
Roland sıkıntıyla başını iki yana salladı. Babalarının ne kadar bilgi edindikleri önemli bir soruydu. Bunlardan ne anlam çıkardıkları da bir başkası. Üçüncüsü ise onları sürükleyen güçtü. Gereksinim, korku, tâ Arthur Eld'den beri babadan oğula geçen o inanılmaz gurur. Roland kıza ancak en belirgin tahminini açıklayabilirdi.
"Bence bizimkiler Farson'a öldürücü bir darbe indirmek için daha fazla beklemeyi göze alamıyorlar. Bekledikleri takdirde Birlik içinden çürüyecek. Ve o zaman Orta-Dünya'nın önemli bir bölümü de onunla birlikte mahvolacak."

"Ama..." Susan duraklayarak dudağını ısırdı, başını olamaz anlamında sallıyordu. "Bunu Farson'un bile bilmesi gerekir... anlaması..." Başını kaldırıp Roland'a baktı. "Eskiler'in yöntemleri ölüm demek. Bunu herkes biliyor. Gerçekten."
Gilead'lı Roland birdenbire Hax adlı bir aşçıyı hatırladı. Adam bir ipin ucundan sallanıyor ve ekinkargaları ölünün ayağının altındaki ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Hax, Farson uğruna ölmüştü. Ama daha önce Farson uğruna çocukları zehirlemişti.
Delikanlı, "John Farson demek," diye mırıldandı. "Ölüm demek."
Tekrar portakal bahçesine döndüler.
Âşıklara (çünkü onlar en belirgin fiziksel anlamı dışında iki âşıktılar artık) aradan saatler geçmiş gibi geliyordu. Ama petrol alanında sadece kırk beş dakika kalmışlardı. Yazın küçülmüş olan son ayı hâlâ parlaktı. Tepelerinde ışıldamayı sürdürüyordu.
Susan delikanlıyı patikaların birinden atını bağladığı yere götürdü, pylon başını sallayarak Roland'a hafifçe kişnedi. Delikanlı kızın atın gürültüsünün duyulmaması için her önlemi almış olduğunu gördü. Tokalar yastıkçıklarla beslenmiş, üzengiler de keçeye sarılmıştı.
Roland, Susan'a döndü.
O ilk yılların acılarını ve tatlılığını kim hatırlayabilir? İlk gerçek aşkımızı, ateşimiz iyice çıktığı sırada sayıklamamıza neden olan hayaller kadar hatırlayabiliriz ancak. O gece, soluklaşan ayın altında Roland Deschain ve Susan Delgado birbirlerine karşı duydukları arzuyla paramparça oluyorlardı sanki. Doğru olanı bulmaya çalışıyor, derin ve çaresizce duyguları yüzünden kalpleri sızlıyordu.
İki genç birbirlerine yaklaştılar. Sonra gerilediler. Büyülenmiş gibi birbirlerine baktılar. Tekrar yaklaştılar, sonra durdular. Susan delikanlının söylediklerini bir tür dehşetle hatırladı. "Senin için her şeyi yaparım. Ama seni bir erkekle paylaşamam!" Kız Başkan Thorin'e verdiği sözden dönmeyecekti. Belki de dönmesi imkânsızdı. Ve galiba Roland da onu bu sözünden vazgeçirmeyecekti. Ya da geçiremeyecekti. Ve işin en kötüsü de şuydu: Ka rüzgâr kadar güçlüydü ama şeref ve verdikleri sözlerin daha baskın çıkacağı anlaşılıyordu.
Susan kuruyan dudaklarının arasından, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.
"Bilmiyorum... Düşünmem gerekiyor. Arkadaşlarımla da konuşmalıyım. Eve döndüğün zaman başın halanla derde girecek mi? Nereye gittiğini, ne yaptığını öğrenmek isteyecek mi?"
"Sen benim için mi endişeleniyorsun, Willy? Yoksa kendin ve planların için mi?"
Roland kıza cevap vermedi, ona sadece baktı. Susan bir an sonra gözlerini ondan kaçırdı.
"Affedersin. Acımasız bir sözdü. Hayır, halam beni sorguya çekmeyecek. Ben çoğu zaman gece atla dolaşmaya çıkarım ama pek ender evden bu kadar uzaklaşırım."
"Halan bu kadar uzaklara geldiğini anlar mı?"
"Hayır. Son zamanlarda birbirimize çok dikkatli davranıyoruz. Aynı evde iki barut fıçısının bulunmasına benziyor." Susan ellerini uzattı. Eldivenlerini kemerine sokmuştu. Delikanlının ellerini kavrayan parmakları soğuktu. Fısıltıyla ekledi. "Bunun sonu iyi gelmeyecek."
"Böyle söyleme, Susan!"
"Ama söylüyorum. Söylemeliyim. Ama ne olursa olsun... seni seviyorum, Roland."
Delikanlı kızı kollarına alarak onu öptü. Sonra Susan onun kulağına, "Beni seviyorsan, beni sev," diye fısıldadı. "Benimle seviş. Sözümden dönmemi sağla."
Uzun bir an Susan'ın kalbi durdu sanki. Delikanlı cevap vermedi. Kız o zaman biraz umutlandı. Ama Roland sonra, "Olmaz," der gibi başını salladı. Bir defa ama kesin bir tavırla. "Bunu yapamam, Susan."
"Yani şerefin bana duyduğunu açıkladığın aşkından daha mı önemli?" Susan delikanlının kollarından sıyrılarak ağlamaya başladı. Atına binerken Roland'ın botunu tutmasına da aldırmadı. Onun alçak sesle, "Dur," demesine de. Pylon'u bağladığı ipi tutup bir çekişte gevşek düğümü çözdü. Hayvanı mahmuzsuz tek ayağıyla dürterek döndürdü. Roland hâlâ ona sesleniyordu. Sesini daha yükseltmişti. Ama Susan o müthiş öfkesi sönmeden Pylon'u dörtnala koşturarak oradan uzaklaştı. Roland, Thorin'den sonra beni istemeyecek, kabul edemeyecek, diyordu kendi kendine. Oysa ben Thorin'e söz verdiğim zaman yeryüzünde Roland adında birinin olduğundan bile haberim yoktu. Bu durumda neden şerefsizliğin ve bunu izleyecek utancın sadece benim payıma düşmesini istiyor? Buna nasıl cüret ediyor? Susan daha sonra yatağında uykusuz yatarken Roland'ın hiçbir bakımdan ısrar etmediğini kavrayacaktı. Kız daha portakal bahçesinden çıkmadan sol elini yanağına götürdü ve parmakları ıslandı. Susan o zaman Roland'ın da ağlamış olduğunu anladı.
Roland ay battıktan çok sonrasına kadar kentin dışındaki yollarda dolaştı. Kaynayıp coşan duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu, bir süre Citgo'da öğrendiği şeyler konusunda ne yapacağını düşünüyor, sonra aklına yine Susan geliyordu. Kızın isteğini yerine getirmemekle aptallık mı etmişti?. Onun paylaşmalarını istediği şeyi reddettiği için? "Beni seviyorsan, benimle seviş." Bu sözler kalbini parça parça etmişti. Ne var ki, benliğinin derinliklerinde, babasının sesini en iyi duyduğu o yerde hata yapmamış olduğunu hissediyordu. Ve kız ne düşünürse düşünsün bu sadece bir şeref meselesi de değildi. Ama Susan'ın böyle düşünmesine izin verecekti. Kızın ondan biraz nefret etmesi, ikisinin de ne müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını anlamasından daha iyiydi.
Roland saat üçe doğru tam Bar K.'ye döneceği sırada anayoldan gelen hızlı nal seslerini duydu. Sesler batı tarafından yaklaşıyordu. Roland Aceleci'yi yüksek bitkilerin sardığı bir çitin arkasında durdurdu. Bunun neden önemli olduğunu

düşünmemişti bile. On dakika boyunca nal sesleri gitgide yaklaştı. Şafaktan önceki alacakaranlığın sessizliğinde gürültü uzaklara kadar yayılıyordu. Roland bu saatte atını deli gibi Hambry'ye doğru süren atların kim olduğunu sezecek zaman buldu. Ay batmıştı. Ama delikanlı çiti saran dikenlerin arasından bile Roy Depape'i tanıdı. Şafak zamanı Büyük Tabut Avcıları yine üç kişi olacaklardı.

10. Kuş ve Ayı ve Tavşan ve Balık

Susan Delgado'nun yaşamının en önemli günü Roland'la ayışığında petrol alanında gezmesinden iki hafta kadar sonra başladı. Yaşamı daire biçimi bir taş gibi bu merkezin etrafında döndü. Susan o geceden sonra Roland'ı altı defa daha gördü. Ama uzaktan. İşleri yüzünden bir an karşılaştıklarında birbirlerini fazla tanımayan kimseler gibi ellerini kaldırarak selamlaşıyorlardı. Susan her seferinde müthiş bir acı duydu. Sanki kalbine keskin bir bıçağı saplıyor ve onu çeviriyorlardı. Roland'ın da aynı şeyi hissettiğini umuyordu. Belki bu zalimce bir Şeydi ama... Bu iki mutsuz haftanın tek iyi yanı kızın, herkesin kendisi ve Will Dearborn adını taşıyan genç hakkında dedikodu yapacaklarına ilişkin o müthiş korkusunun hafiflemesiydi. Hatta Susan korkusu hafiflediği için üzüldü bile. Dedikodu mu? Dedikodu yapılacak hiçbir şev yoktu ki.

Sonra Satıcının Ayı'nın kaybolması ve Kadın Avcı'nın doğması arasındaki bir gün ka sonunda geldi ve Susan'ı uçurdu. Evi, ambarı her şeyi. Her şey evin kapısına birinin gelmesiyle başladı.

Susan çamaşırı yıkama işini bitirmişti. Evde sadece iki kadın olduğu için bu iş kolaydı.

İçerdeki odada yatak çarşaflarını düzelten Cord Hala, "Paçavra satın alan adamsa, lütfen gönder gitsin," diye seslendi. Ama gelen eskici değildi. Kapıya vuran Deniz Kıyısı'ndaki oda hizmetçisi Maria'ydı. Kızın çok üzgünmüş gibi bir hali vardı. Maria, Susan'ın Hasat günü Belediye Başkanı'nın evindeki öğle yemeğinde ve daha sonraki törende giyeceği ikinci ipek elbisenin mahvolduğunu açıkladı. Bu yüzden ona çok kızmışlardı. Şansı yardım etmezse onu Onnie's Ford'a geri göndereceklerdi. Oysa annesiyle babasına bakıyordu. Başka kimseleri yoktu onların. "Ah, çok acı. Çok çok acı. Gelebilir misiniz? Lütfen."

Susan bu çağrıya memnunlukla uydu. Son günlerde evden, durmadan dırdır eden şirret halasından uzaklaşmaya can atıyordu. Hasat yaklaşırken Susan'la Cordelia birbirlerine büsbütün katlanamaz olmuşlardı.

Pylon'u aldılar. At sabah serinliğinde iki kızı mutlulukla taşıdı. Maria hikâyesini çabucak anlattı. Susan hemen kızın Deniz Kıyısındaki durumunun öyle tehlikede olmadığını anladı. Ufak tefek, siyah saçlı hizmetçi pek de önemli olmayan bir durumu dramatik bir hale sokuyordu. Böyle şeylere meraklıydı. Karakterinin (sevimli) bir ayrıntısıydı bu. İkinci Hasat elbisesini diğerlerinden ayrı bir yere koymuşlardı. (Susan bunu, "Boncuklu Mavi Elbise" diye tanımlıyordu. Kahvaltıda giyeceği birinci elbiseyi ise, "Yüksek Belli, Kabarık Kollu Beyaz Giysi" diye). Mavi elbisenin üzerinde biraz daha çalışılması gerekiyordu. Ama ikinci kattaki dikiş odasına bir hayvan girmiş ve giysiyi kemirerek parça parça etmişti. Eğer bu, ateş yakıldıktan sonra baloya giyeceği elbise olsaydı o zaman durum gerçekten ciddi sayılacaktı. Ama Boncuklu Mavi Elbise'yi bazı kimseleri gündüz kabul etmek için giyecekti. Hasat'a daha iki ay vardı ve bu sürede yerine bir yenisi yapılabilirdi. Evet, Hasat'a sadece iki ay kalmıştı! Yaşlı cadı o gece Susan'a bu kurtuluş müjdesini verdiği zaman kıza Başkan Thorin'e hizmet etmesi için arada daha milyonlarca yıl varmış gibi gelmişti. Ama şimdi artık bu süre kısalmış ve iki aya inmişti. Susan farkına varmadan bu düşüncesine itiraz etmek istiyormuş gibi kımıldandı.

Maria, "Hanımefendi," dedi. Susan onun kendisini, "Sai," diye çağırmasına izin vermiyordu. Maria'ysa hanımını adıyla çağıramıyordu. Onun için de bu yolu seçmişti. Henüz on altısında olan Susan bu sözleri komik buluyordu. Maria da olsa olsa ondan ancak iki üç yaş büyüktü. "İyi misiniz, hanımefendi?"

"Sadece sırtım tutuldu, Maria. Hepsi o kadar."

"Ah, evet, bazen bana da öyle oluyor. İnsanın canı kötü yanıyor. Üç teyzem o 'eriten hastalık'tan öldüler. Sırtım ağrıdığı zaman bu yüzden korkuyorum..."

"Mavi Elbise'yi nasıl bir hayvan kemirmiş, biliyor musun?"

Maria bu sırrı hanımının kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. Sanki Deniz Kıyısı'na giden yolda değil de pazar kurulan kalabalık geçitteydiler. "Bir rakunun gündüz hava sıcak olduğu için açılan, sonra gece kapatılması unutulan bir pencereden girdiğinden söz ettiler. Ama ben odayı iyice kokladım. Kimba Rimer de öyle. Sonra aşağıya inip durumu inceledi. Sizi almam için beni göndermeden hemen önce."

"Burnuna ne kokusu geldi?"

Maria tekrar öne doğru eğildi. Bu kez sesini daha alçaltmıştı. Oysa yolda hiç kimse yoktu. "Köpek osuruğu."

Bir an gökgürültüsünden önceki gibi bir sessizlik oldu. Sonra Susan gülmeye başladı. Midesine sancı girinceye, yaşlar yanaklarından akıncaya kadar güldü, güldü.

"Y-Yani... Başkanın kendi k-k-köpeği... K-K-Kurt aşağıdaki dikiş odasına girerek benim M-M..." Susan sözlerini tamamlayamadı. Kahkahalarla sarsılıyordu.

Maria ciddi ciddi, "Evet," dedi. Susan'ın gülmesini hiç yadırgamamıştı... Susan'ın Maria'nın sevdiği yanlarından biri de buydu. "Ama bence hayvan suçlu değil. Bir köpek fırsat buldu mu içinden geleni yapar. Aşağı kattaki hizmetçiler..." Maria cümlesini tamamlamadı. "Herhalde bunu başkana da, Kimba Rimer'e de söylemezsiniz, hanımefendi?"

"Maria, çok ayıp. Ben o kadar aşağılık bir insan mıyım?"

"Hayır, hanımefendi. Benim için çok değerlisiniz. Gerçekten. Ben sadece aşağı kattaki kızların sıcak günlerde beş çayı için dikiş odasına girdiklerini söylemek istedim. Orası nöbetçi kulesinin tam gölgesinde kalıyor. Evdeki en serin oda. Hatta ana kabul salonundan bile daha serin."
Susan, "Bunu unutmayacağım..." diye mırıldandı. Öğle ziyafetini ve kabul törenini mutfağın gerisindeki dikiş odasında düzenlemeyi düşünerek tekrar kıkır kıkır gülmeye başladı. "Devam et."
Maria sanki geri kalanlar çok belliymiş gibi, "Anlatacak başka bir şey yok, hanımefendi," dedi. "Hizmetçi kızlar orada pasta yiyor, kırıntılarını etrafa saçıyorlar. Herhalde Kurt onların kokusunu aldı. Galiba kapı da açıktı. Köpek pasta kırıntılarını yedikten sonra sıra elbiseye geldi. Onu da bir denedi. İkinci yemek olarak."
Bu sefer ikisi birlikte güldüler.
Ama Susan eve döndüğü sırada hiç gülmüyordu.
Cordelia Delgado yaklaşan nal seslerini duyunca koltuğundan fırlayarak mutfak penceresine koştu. Kadın başbelası yeğeni kapıdan çıktığı ve o sıkıcı buluşma olayı da sona erdiği zaman bunun yaşamının en mutlu anı olacağını düşünüyordu. Susan o ufacık tefecik hizmetçi kızla elbise provası için iki saat önce çıkıp gitmişti. Cordelia gelenin Susan olduğundan emindi. Bir sorun çıktığından da. Normal durumda o küçük budala sıcak bir günde sevgili atlarını dörtnala koşturmazdı.
Susan atın bir Delgado'dan beklenmeyecek bir hareketle durdururken kadın yeğenini endişeyle seyretti. Ellerini sinirli sinirli ovuşturup buruyordu. Kız hiç de zarif olmayan bir tavırla Pylon'un üzerinden atladı. Örgüsü yarı açılmıştı. Pek beğendiği (ve başına dert açan) o lanet olasıca sarı saçları iyice karışmıştı. Rengi uçmuştu ama yanaklarının yukarsında kıpkırmızı birer leke vardı. Bu, Cordelia'nın hiç hoşuna gitmedi. Ağabeysi Pat kızdığı ya da korktuğu zaman yüzü böyle kızarırdı.
Kadın evyenin önünde durdu. Şimdi sadece ellerini ovuşturmuyor, dudaklarını da ısırıyordu. Ah, bu başbelası kızın çıkıp gitmesi ne iyi olacaktı! Susan, Pylon'un sırtından eyeri çıkararak ahıra doğru götürürken Cord Hala, "Bir sorun çıkarmadın ya?" diye fısıldadı, "Ah, Çok Güzel ve Genç Kızım, böyle bir şey yapmadığını umarım. Artık çok geç. Bir sorun yaratmamış olmanı dilerim."
Susan yirmi dakika sonra içeri girdiği zaman halasının sinirli ve öfkeli hali kaybolmuştu. Cordelia onları tehlikeli bir silahı saklayan biri gibi bir yana bırakmıştı. Yine salıncaklı sandalyesinde oturmuş örgü örüyordu. Susan'a döndüğünde suratında yüzeyde kalan sakin bir ifade vardı. Kızın musluğa giderek bir leğene tulumbadan soğuk su doldurmasını seyretti. Susan suyu yüzüne çarptı. Sonra kurulanmak için havluya uzanacağı yerde pencereden dışarı baktı. Yüzündeki ifade Cordelia'yı fena halde korkuttu. Herhalde Susan bu ifadenin acı ve çaresizlik olduğunu düşünüyordu. Ama Cordelia'ya göre çocuksu bir dikbaşlılık ifadesiydi.
Kadın sakin ve yumuşak bir sesle, "Pekâlâ, Susan," dedi. Susan, Cordelia'nın bu ses tonunu değil devam ettirmek, tutturabilmek için ne büyük çaba harcadığını hiçbir zaman anlayamayacaktı. Yani ilerde bir gün yeniyetme asi bir kızı oluncaya kadar. "Seni bu kadar öfkelendiren nedir?"
Susan halasına, salıncaklı sandalyesinde bir kaya kadar sakin oturan Cordelia Delgado'ya döndü. İçinden halasına saldırıp kadının kendini üstün gördüğünü belirten o sıska suratını tırmalayarak şerit şerit parçalamak geçti. O arada, "Bu senin suçun!" diye bağıracaktı. "Senin! Sadece senin!" Susan kendini pislenmiş gibi hissediyordu.
Hayır, bu yeterince güçlü bir sözcük değildi. Kendini pisliğe batmış gibi hissediyordu. Aslında pek bir şey olmamıştı, işte ona dehşet veren de buydu. Pek bir şey olmamıştı. Henüz.
Kız sadece, "Bu kadar belli oluyor mü?" dedi.
Cordelia, "Tabii oluyor," diye cevap verdi. "Şimdi anlat bakalım kız. Hart seninle yattı mı?"
"Evet... Ah, hayır... Hayır..."
Cord Hala kucağında örgüsüyle sandalyesinde oturuyordu. Kaşlarını kaldırmış, kızın konuşmasını sürdürmesini bekliyordu.
Susan sonunda olanları anlattı. Sesi ifadesizdi ama sonlara doğru biraz titremeye başladı. Yalnızca o kadar. Cord Hala biraz rahatladı. Ama ihtiyatı da elden bırakmadı. Belki sadece bu kaz kafalı kızın sinirlerinin gerilmesiyle ilgiliydi.
Elbisenin yerini alacak giysi tamamlanmamıştı. Bütün yedek tuvaletler gibi. Yapılacak başka çok iş vardı. Maria da bu yüzden Susan'ı balta gibi sıska suratlı başterzi Conchetta Morgenstern'e teslim etmişti. Kadın hiçbir şey söylemeden Susan'ı birinci kattaki dikiş odasına götürmüştü. Susan bazen, söylenmeyen sözler altın olsaydı, diye düşünürdü. Conchetta da başkanın kızkardeşi gibi bir servet yapardı. Coral'ın çok zengin olduğu söyleniyordu.
Boncuklu Mavi Elbise alçak tavanın altında bir köşeye sıkıştırılmış olan başsız bir mankenin üzerine geçirilmişti. Ama Susan'ın sandığı gibi paramparça değildi. Sırtta küçük bir delik vardı ve eteğin bazı yerleri tarazlanmıştı.
Kız çekine çekine, "Bu düzeltilemez mi?" diye sordu.
Conchetta sert sert, "Hayır," dedi. "O pantolonu çıkar, kız. Gömleği de."
Susan söylenileni yaptı. Soğuk odada kollarını göğsünün üzerine kavuşturarak çıplak ayak bekledi... Aslında göğüslerini saklamasına gerek yoktu. Başterzi onun görünüşüyle hiçbir zaman ilgilenmiyordu.
Boncuklu Mavi Elbise'nin yerini Aplikeli Pembe Giysi'nin alacağı anlaşılıyordu. Susan elbiseyi aşağıdan giyerek askıları omuzlarına doğru çekti. Conchetta ölçü alırken o da sabırla bekledi. Terzi kadın bazen tebeşirle taş duvara bir şeyler yazıyor, bazen de elbiseyi çekerek Susan'ın bel ya da kalçasına daha iyi oturmasını sağlıyordu. O arada dipteki duvarda asılı olan aynaya bakarak giysiyi kontrol ediyordu. Susan prova sırasında her zaman yaptığı gibi başka şeyler

düşünceye başladı. Kafasının istediği konuya kaymasına izin verdi. Son zamanlarda hep aynı hayali kurmak istiyordu. Roland'la uçurumda ata binmek. İkisi yan yana. Ve sonunda Hambry'ye bakan o bildiği söğüt korusuna gitmek.
Conchetta sert sert, "Mümkün olduğu kadar kımıldama," dedi. "Hemen döneceğim."
Susan onun odadan çıktığını pek farketmedi bile. Hatta Belediye Başkanı'nın evinde olduğunu da unuttu. Benliğinin en önemli yanı orada değildi. Roland'la birlikte söğüt korusundaydı. Burnuna ağaçların yarı acı, yarı tatlı kokusu geliyordu. Çay şırıldayarak dedikodu yapacaktı. Roland'la karşılıklı uzanacaklardı. Delikanlı avucunu onun yüzünde dolaştıracak, sonra da kollarına alacaktı.
Bu hayal öylesine güçlüydü ki Susan, biri arkasından beline sarıldığı zaman karşı koymadı. Sonra adamın kulağına soluduğunu duydu. Burnuna tütün kokusu geldi. O zaman ne olduğunu anladı. Onu okşayan Roland değil, Hart Thorin'di. Sıska, kemikli ellerini uzatmıştı. Susan aynaya bakınca adamın sol omzunun üzerinde bir hortlak gibi belirdiğini gördü. Dili dışarı sarkmıştı. Sıcak günlerde köpeklerin yaptıkları gibi. Susan müthiş bir tiksinti duydu. Ağzında sanki çürümüş yiyeceklerin tadı vardı. Thorin'in ellerinin eklemleri edepsizce çatırdıyordu.
Susan adamın ellerini tutarak kaldırmaya çalıştı.
"Başkan Thorin... Hart... böyle yapmamalısın. Burası yeri değil... Hele zamanı hiç değil... Rhea'nın söylediğine göre..."
"Rhea'nın canı cehenneme. Bütün cadıların da öyle." Thorin artık kültürlü bir politikacı gibi konuşmuyordu. Lehçesi Onnie's Ford'dan kaba saba bir rençbere yakışacak kadar koyulaşmıştı. Tütün kokusu dayanılacak gibi değildi. Susan böyle sürerse kusacağını düşündü. "Kımıldama kız. Beni baştan çıkaran güzel. Bana engel olma."
Susan, daha sonra, aynı şeyi tekrarlayacak, diye düşündü ve müthiş bir yorgunluk duydu. Artık ilk adımı attı. Her fırsatta aynı şeyi tekrarlayacak. Bundan sonra bu eve gelmek....Şato oyununa benzeyecekti.
Thorin rüyadaymış gibi ona bakıyor, çenesi parlıyordu. Çünkü heyecanı arasında salyaları akmıştı. Bunu hissederek eliyle çenesini sildi. Hâlâ boş gözlerle kızı süzüyordu. Sonra kendini topladı ve dönerek odadan çıktı.
Dışardan hafif bir gürültü geldi. Belediye Başkanı biriyle çarpışmıştı. Susan onun usulca, "Affedersin, affedersin," diye mırıldandığını duydu. (Thorin ondan mırıltıyla bile olsa özür dilememişti.) Sonra Conchetta içeri girdi. Almaya gittiği kumaşı bir şal gibi omzuna atmıştı. Bir bakışta Susan'ın renginin uçtuğunu ve yanaklarında parlayan gözyaşlarını farketti. Susan, hiçbir şey söylemeyecek, diye düşündü. Hiçbiri söylemeyecek zaten. Kendi kendime düştüğüm bu tuzaktan kurtulmama yardım için parmaklarını bile oynatmayacaklar. Yardım istersem, "Bu tuzağı kendin kurdun, ikincil eş," diyecekler. Acı çekmem için ileri sürecekleri mazeret bu olacak.
Ama Conchetta onu şaşırttı. "Hayat çok zor, küçük hanım. Buna şimdiden alışmaya başlaman çok iyi olur."
Susan'ın artık duygularını yansıtmayan ifadesiz sesi sonunda kesildi. Cord Hala örgüsünü bir yana bırakarak ayağa kalktı. Çay yapmak için çaydanlığı ocağa koydu.
"Olayı fazla abartıyorsun, Susan." Hem akıllı, hem de şefkatli bir akraba gibi konuşmaya çalışmış, ama hiç başarılı olamamıştı. "Bu Manchester soyundan aldığın bir özellik. Onların yarısı şair olduklarını sanırlardı. Diğer yarısıysa ressam olduklarını. Ve çoğu gece dans edemeyecek kadar sarhoş olurdu. Thorin sana biraz sarılmış. Bu kadar sinirlenecek ne var? Bu olay uykunu kaçırmaya bile değmez."
Susan, "Sen bunu nerden bileceksin?" diye sordu. Bu saygısızca bir sözdü. Ama artık böyle şeylere aldıracak halde değildi. Öyle bir raddeye gelmişti ki, halasının onu aşağılarcasına, sanki çok deneyimli bir kadınmış gibi konuşması dışında her şeye katlanacaktı. Kadının bu tavırları sinirlerini iyice bozuyordu.
Cordelia tek kaşını kaldırdı. Alınmamış gibiydi. "Ah, bunu yüzüme vurmaktan ne kadar da hoşlanıyorsun! Kız kurusu Cord Hala. Evde kalmış Cord Hala. Saçları kırlaşmaya başlamış bakire Cord Hala. Evet? Ah, Pek Genç ve Pek Güzel Küçük Hanım, ben belki bakireyim. Ama gençken benim de birkaç âşığım oldu... Dünya geçip gitmeden önce, diyebiliriz. Belki onlardan biri Fran Lengyll'di."
Susan, belki de değildi, diye düşündü. Fran Lengyll halamdan en asağı on beş yaş büyük. Belki de yirmi beş.
"Evet, benim de bazı deneyimlerim oldu."
"O âşıklardan herhangi biri altmış beş yaşında mıydı? Nefesi kokan ve eklemleri çatırdayan bir adam mıydı?"
Cordelia'nın fena halde öfkeleneceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Olan daha kötüydü. Cordelia şimdi boş boş bakıyordu. Aynadan gördüğü Thorin gibi. "Olan olmuş, Susan." Cordelia'nın dar suratında bir an korkunç ve kötü bir gülümseme uçuştu. Göz açıp kapayıncaya kadar. "Evet, olan olmuş."
Susan dehşetle, "Babam bu olanlardan nefret ederdi!" diye bağırdı. "Evet, nefret ederdi. Buna izin verdiğin için senden de! Adama böyle davranması için cesaret verdin! Babam buna da kızardı!"
Cord Hala, "Belki," dedi ve yüzünde yine o korkunç gülümseme belirip kayboldu. "Belki. Ama baban daha çok başka bir şeyden nefret ederdi. Bir tek şeyden. Sözünden dönmenin şerefine süreceği lekeden. Kalleş bir çocuğun vereceği utançtan. Baban verdiğin sözü tutmanı isterdi, Susan. Babanın yüzünü hatırlamak istiyorsan, bunu yapmalısın."
. Susan halasına baktı. Titreyen dudakları gerilmiş, ağzı yarım daireye dönüşmüştü. Gözleri de yine dolmuştu. Mümkün olsaydı halasına, biriyle karşılaştım, diyecekti. Onu seviyorum. Bu her şeyi değiştiriyor. Bunu anlayamıyor musun? Biriyle karşılaştım ve onu seviyorum! Ama Cord Hala kızın böyle sözler söyleyebileceği biri olsaydı, Susan zaten böyle bir tuzağa düşmezdi. Kız döndü ve hiçbir şey söylemeden sendeleyerek evden çıktı. Akan gözyaşları çevresindeki her şey bulanıklaşıyor, yaz sonu dünyasını hüzünlü renklere boğuyordu.
Susan atın sırtında ilerliyordu. Nereye gittiğinin farkında değildi. Ama yine de bir yanı belirli bir hedefi seçmişti anlaşılan. Çünkü kız evden ayrıldıktan kırk dakika sonra, Thorin bir büyükannenin anlattın, masaldaki kötü bir cin gibi kendisine yaklaşmadan önce hayal ettiği o söğüt korusuna ulaştı.

Söğütlerin arasında çok hoş bir serinlik vardı. Susan eyersiz bindiği Felicia'yı bir dala bağladı. Sonra da korunun tam ortasındaki küçük açıklıkta ağır ağır yürüdü. Çay buradan geçiyordu. Susan açıklığı kaplamış olan yumuşak yosunların üzerine oturdu. Evet, tabii buraya gelmişti. Çünkü sekiz dokuz yaşındayken keşfettiği bu açıklığa bütün gizli kederlerini ve sevinçlerini getirmişti. Babasının ölümünden sonraki o bitmeyecekmiş gibi gözüken günlerde bu koruya gelmişti. Ona bütün dünyayı Pat Delgado'nun ölümüyle sona ermiş gibi geliyordu. Hiç olmazsa kendi özel dünyası. Sadece bu açıklık Susan'ın o acı veren kederinin derinliğini öğrenmişti. Kız derdini çaya anlatmış, o da bunu alıp götürmüştü.

Susan tekrar ağlamaya başladı. Başını dizlerine dayayarak hıçkırdı. Bir kıza yakışmayacak, yüksek, garip sesler çıkarıyordu. Sanki kargalar kavga ediyorlardı. Susan, babam bir dakika için geri gelebilseydi, diye düşündü. Bunun için her şeyi verirdim. Her şeyi. Babama verdiğim sözü tutmamın gerekip gerekmediğini sorardım.

Başını çaya doğru uzatmış ağlıyordu. Sonra kırılan bir dalın çatırtısını duyarak irkildi. Omzunun üzerinden dehşet ve çaresizlikle baktı. Burası onun gizli yeriydi. Kimsenin onu burada bulmasını istemiyordu. Özellikle yere düşüp kafasını çarpan bir çocuk gibi ağlarken. Bir dal daha çatırdadı. Evet, biri buraya gelmişti. Kesinlikle. En olmayacak bir anda Susan'ın gizli yerine girmişti.

Kız, "Çabuk git!" diye bağırdı. Sesi gözyaşlarından boğuklaşmıştı, Bu ses kendi kulağına bile biraz yabancı geldi. "Kimsen, hemen git! Nazik davran ve beni yalnız bırak!"

Ama o siluet yaklaşmayı sürdürdü. Susan gelen kişinin Will Dearborn olduğunu düşündü. Roland, dedi kendi kendine. Onun asıl adı Roland. Sonra hayal gücünün fazla çalıştığına karar verdi. Hayal görüyordu artık. Ancak delikanlı yere diz çökerek onu kolların?, aldığı zaman gelenin gerçekten Roland olduğuna inanabildi. Sonra paniğe kapıldığı için Roland'a sıkıca sarıldı. "Benim burada olduğumu nereden anladın..."

"Senin uçurumdan geçtiğini gördüm. Bazen düşünmek için gittiğim o yerdeydim. Ve seni gördüm. Aslında peşine takılmayacaktım ama sonra atını eyerlememiş olduğunu farkettim. Bir sorun olabileceğini düşündüm."

"Türlü sorun var!"

Roland gözlerini iri iri açarak ciddi bir tavırla kızın yanaklarını öpmeye başladı. Yüzünün iki yanını da tekrar tekrar öptü. Susan ancak o zaman delikanlının gözyaşlarını böyle sildiğini anladı. Roland sonra kızı omuzlarından tuttu. Gözlerinin içine bakabilmek için onu hafifçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Daha önceki sözlerin, Susan. Onları tekrarlarsan, ben de istediğini yaparım. Bilmiyorum bu bir vaat mi, yoksa bir uyarı mı? Ya da ikisi birden mi?.. Ama tekrarlarsan, istediğin olur."

Roland'a ne demek istediğini sormaya gerek yoktu. Susan'a yer altından kayıyormuş gibi geldi. Kız daha sonra hayatında ilk ve tek defa ka'yı gerçekten hissettiğini düşünecekti. Gökyüzünden değil de yerden esen bir rüzgârdı bu. Susan, sonunda bana geldi, dedi kendi kendine. İyi ya da kötü bu benim ka'm.

"Roland?"

"Efendim, Susan?"

"Madem beni seviyorsun, benimle seviş."

"Evet, küçük hanım. Bu isteğini yerine getireceğim."

Roland Orta-Dünya'nın Susan'ın hiçbir zaman göremeyeceği bir köşesinde yapılmış olan gömleğinin düğmelerini açtı ve kızı kollarına aldı.

Ka.

İki genç birbirlerinin giysilerini çıkarmalarına yardım ettiler. En güzel kaz tüyleri kadar yumuşak olan yosunların üzerine karşılıklı uzandılar. Susan'ın hayal ettiği gibi yüz yüze.

Daha sonra iki âşık Mejis Baronluğu'nda birbirlerinin oldular. Ve böylece felaketi davet ettiler.

Ka.

İki genç birbirlerinin kollarında yatıyor, Felicia'nın sakin bakışları altında mutluluk sonrası öpücüklerini paylaşıyorlardı. Roland'ın uykusu gelmişti. Bu da anlaşılacak bir durumdu. Bu yaz çok baskı altında kalmiş ve doğru dürüst uyuyamamıştı. O sırada bilmiyordu ama Roland yaşamının geri kalan kısmında hiçbir zaman rahatça uyuyamayacaktı.

"Roland?" Kızın sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Çok da tatlıydı.

"Evet?"

"Beni koruyacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Zamanı gelince o adama gidemem artık. Belki bana dokunmasına, ufak tefek hırsızlıklarına katlanabilirim. Sen benimle olursan bunlara dayanabilirim. Ama Hasat gecesi Thorin'e gidemem. Böyle şeyler için bazı hileler varmış ama ben onlardan yararlanmayacağım. Açıkçası Thorin'in yatağını paylaşamam."

Roland, "Pekâlâ," dedi. "İyi." Sonra kızın gözleri hayretle irileşirken delikanlı etrafına bakındı. Ama açıklıkta kimse yoktu. Susan'a döndü. Uykusu iyice açılmıştı artık. "Ne? Ne var?"

Kız, "Şu anda çocuğunu taşıyor olabilirim," dedi. "Bunu hiç düşündün mü?"

Roland düşünmemişti. Ama şimdi düşünüyordu. Bir çocuk. Tâ gerilere, o sisli yıllara kadar uzanan zincire eklenecek bir halka daha. O yıllarda Arthur Eld dev kılıcı Exalibur'u havaya kaldırmış ve silahşorlarının başında savaşmıştı. Başında Bütün Dünya'nın tacı vardı. Ama neyse, bunları bir tarafa bırakalım. Babam bu işe ne der? Ya Gabrille büyükanne olduğunu öğrendiği zaman?

Roland hafifçe gülümsemeye başlamışken annesini düşünür düşünmez yüzündeki tebessüm silindi. Aklına kadının boynundaki iz geldi. Son günlerde annesini her hatırlayışında daima aklına onun dairesine beklenmedik bir anda girdiği zaman boynunda gördüğü iz geliyordu. Ve Gabrielle'in usulca, kederle gülümseyişi.
Sonra delikanlı Susan'a, "Benim çocuğumu taşıyorsan," dedi. "Şans bana gülüyor demektir."
"Ve bana da." Şimdi kız da gülümsüyordu. Ama bu tebessümde hüzün de vardı. "Çok genciz, sanırım. Çocukluktan yeni kurtulduk."
Roland arkaüstü dönerek mavi gökyüzüne baktı. Belki de Susan'ın söylediği doğruydu ama bu önemli değildi. Bazen "doğru"yla "gerçek" aynı olmuyordu. Roland'ın birbirine zıt iki yanının merkezindeki o mağara gibi boş yerde barınan kesinliklerden biri de buydu. İkisini de bastırarak aşk denilen çılgınlığa sarılmayı başarmasıysa ona annesinin bir armağanıydı. Delikanlının geri kalan özellikleri arasında mizah yeteneği yoktu... Daha da önemlisi mecaz denen şeyi bilmiyordu bile. Çocuğumuz olması için çok genç miyiz? Ne olmuş? Tohum ekildiyse gelişir.
"Ne olursa olsun, yapmamız gerekeni yaparız. Ve başımıza neler gelirse gelsin, seni daima seveceğim."
Susan gülümsedi. Roland bu sözleri sıradan gerçekleri açıklarcasına söylemişti: Gökyüzü yukardadır. Yeryüzü aşağıdadır. Su güneye doğru akar.
"Roland, sen kaç yaşındasın?" Kız bazen genç olmasına rağmen delikanlı kendisinden çok daha küçükmüş gibi bir duyguya kapılıyor ve bu da onu endişelendiriyordu. Roland bazen dikkatini bir noktada topluyor ve o zaman yüzünde Susan'ı korkutan haşin bir ifade beliriyordu. Gülümsediği zamansa bir âşığa değil, küçük bir erkek kardeşe benziyordu.
Delikanlı, "Buraya geldiğim zamankinden daha büyüğüm," dedi. "Hem de çok çok büyük ve olgun. Jonas'la adamlarının karşısında daha altı ay kalırsam zorlukla yürüyeceğim. Ve ata binebilmek için beni popomdan kaldırmaları gerekecek."
Kız bu sözleri duyunca güldü. Roland da onu burnundan öptü.
"Beni koruyacaksın, değil mi?"
Delikanlı, "Evet," diyerek kızın gülüşüne karşılık verdi. Susan başını salladı ve o da arkaüstü döndü. Böyle yattılar. Kalçaları birbirine değiyordu.
Susan alçak sesle, "Beni korumalısın," dedi. "Bütün umutlarımı sana bağladım. Her şeyden vazgeçtim."
Roland, "Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye cevap verdi. "Bundan hiç kuşkun olmasın. Ama şu ara her zamanki gibi davranmalın, Susan. Bir süre daha geçmesi gerekiyor. Bunu biliyorum. Çünkü Depape geri döndü ve şimdiye kadar hikâyesini anlatmıştır. Ama onlar henüz bize karşı harekete geçmediler. Depape ne öğrendiyse, Jonas beklemelerinin onların yararına olduğunu düşünüyor. Tabii bu yüzden harekete geçtiği zaman daha da tehlikeli olacak. Ama şu ara hâlâ şato oyununu oynuyoruz."
"Ama Hasat ateşi yakıldıktan sonra... Thorin..."
"Hiçbir zaman ona gitmeyeceksin! Buna inanabilirsin. Sana söz veriyorum."
Susan böylesine cüretle davranabildiğine kendi de şaşmasına rağmen delikanlıya sokuldu...
Daha sonra Roland, "Citgo'dayken sana birileri bizi gözetliyormuş gibi gelmişti, Susan. Şimdi de bunu hissediyor musun?" diye sordu.
Kız ona düşünceli bir tavırla, uzun uzun baktı. "Bilmiyorum... Kafam başka yerlerdeydi, bunu sen de biliyorsun."
Susan korunun yukarsındaki daire biçimi gökyüzüne baktı. "Burası çok güzel," diye mırıldanırken gözleri ağır ağır kapandı.
Roland da dalmak üzereydi. Çok garip, diye düşünüyordu. Bu sefer ona birileri bizi gözetliyormuş gibi gelmedi... Ama bana geldi... Oysa korunun yakınında hiç kimse olmadığına yemin edebilirim.
Neyse... Bu duygu... ya hayaldi ya da gerçek ama artık kayboldu. Roland, Susan'ın elini tuttu. Kızın parmakları alışıkmış gibi delikanlınınkilere dolandı.
Roland gözlerini yumdu.
Rhea bütün bunları cam kürede gördü. Olanlar çok ilginçti, evet, çok ilginç. Ama daha önce de aşk sahneleri görmüştü, ilerlemiş yaşında bunun olağanüstü bir şey olduğunu düşünmüyordu. Onu asıl ilgilendiren bu fingirdemeden sonra olacaklardı.
Kız o gün, "İşimiz bitti mi?" diye sormuştu.
Rhea, "Belki önemsiz bir şey daha var," diye yanıtlamış, sonra da o küstah kaltağa ne yapması gerektiğini söylemişti. Evet, ikisi kulübenin kapısında dururlarken kıza çok kesin talimat vermişti. Öpen Ay'ın ışıkları onları aydınlatıyordu. Susan Delgado o acayip uykuya dalmıştı. Rhea onun saç örgüsünü okşuyor ve kulağına emirlerini fısıldıyordu. İşte o günkü talimatı yerine gelecekti... Büyücünün görmeyi istediği de buydu... iki bebenin yatmaları değil. Onlar sanki yeryüzünde ilk kez bunu ikisi keşfetmişler gibi davranıyorlardı.
Arada biraz durup gevezelik etmişlerdi. (Rhea söylenenleri dinleyebilmek için çok şey verirdi.)
Büyücü, "Ama bakalım birkaç dakika sonra kendini ne kadar seksi hissedeceksin, gidi burnu büyük dişi köpek," diye homurdandı. Küreden süzülüp çakan pembe ışığa doğru daha da eğildi. Bazen ışığın yüzünün kemiklerini bile sızlattığını hissediyordu... Ama bu iyi bir sızıydı... Evet, gerçekten çok iyi.
Neyse, o iki çocuğun sevişmeleri sona ermişti. Hiç olmazsa şimdilik... Sevgililer el ele tutuşarak uykuya daldılar.
Rhea, "Şimdi," diye mırıldandı. "Şimdi, küçüğüm. Uslu bir kız gibi davran ve sana söylenileni yap."

Susan onu duymuş gibi gözlerini açtı. Ama boş boş bakıyordu bu gözler. Kız sanki hem uyuyor, hem de uyanmıştı. Rhea, Susan'ın elini yavaşça delikanlının avucundan çektiğini gördü. Kız doğrulup oturdu. Susan etrafına bakındı. Ayağa kalktı...
Aynı anda altı ayaklı kedi Musty büyücünün kucağına sıçradı. Ya sevgi ya da yiyecek istediği için miyavlıyordu. Yaşlı kadın boş bulunup bir çığlık attı. Aynı anda büyücü küresi karardı. Rüzgârda bir mum alevinin sönmesi gibi.
Rhea tekrar bir çığlık attı. Bu kez de öfkeyle. Kedi kaçamadan onu yakaladı. Hayvanı odadaki ocağın içine fırlattı. Yaz olduğu için ocağın içi boştu. Ama cadı kemikli, biçimsiz parmağını o tarafa doğru uzattı. Ve ocaktaki yarı yanmış kütükten sarı bir alev yükseldi. Musty bağırarak ocaktan kaçtı. Gözleri irileşmişti. Çatal kuyruğundan iyi söndürülmemiş bir sigar gibi dumanlar yükseliyordu.
Rhea kedinin arkasından tükürür gibi, "Evet, kaç!" dedi. "Defol iğrenç yaratık!"
Cam küreye döndü, ellerini açarak başparmaklarını birbirlerine dayadı. Bütün gücüyle isteklerini bir noktada topladı. Kalbi göğsünde hastalıklı bir öfkeyle çırpınmaya başlayıncaya kadar kendini zorladı. Ama sadece kürenin o normal pembe ışıkla aydınlanmasından daha fazlasını başaramadı. Kürenin içinde görüntüler belirmedi. Cadının düşkırıklığı acı oldu. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Ve zamanı gelince sonucu kendi gözleriyle de görebilecekti. Tabii bunun için kente inmek zahmetine katlanırsa...
Olanları herkes görecekti.
Keyfi yerine gelen cadı küreyi gizli yerine koydu.
Roland'ın uykusu derinleşmeden hemen önce delikanlının kafasında uyarı çanı çalmaya başladı. Uykusu derinleşseydi bunu farkedemeyecekti. Belki de kızın parmaklarının artık kendisininkilere dolanmış olmadığını hayal meyal farketmişti. Ya da neden sezgiydi. Roland bu hafif çan sesine aldırmayabilirdi. Az kalsın öyle de yapacaktı. Ama sonunda güçlü eğitimi baskın çıktı. Delikanlı gerçek uykunun eşiğinden geri döndü. Uyanabilmek için çaba harcaması gerekti. Suya dalan bir dalgıcın yüzeye çıkabilmek için ayaklarını vurmasına benziyordu bu. Başlangıçta zordu ama sonra daha kolaylaştı. Ve Roland uyanmaya başlarken endişesi arttı.
Gözlerini açarak soluna baktı. Susan artık orada değildi. Doğrulup oturdu ve sağına bir göz attı. Yüksek çayın kenarından başka bir şey görmedi... Ama yine de kızın o tarafta olduğunu sezdi.
"Susan?"
Cevap çıkmadı. Roland ayağa kalkarak pantolonunu ararken böyle romantik bir kameriyeye gelmesini hiç beklemediği öğretmeni Cord'un sert sesi kafasında yankılandı. Zaman yok, kurtçuk!
Roland giyinmeden çayın yanına giderek aşağıya baktı. Evet, Susan oradaydı. Giyinmemiş olan kızın arkası delikanlıya dönüktü. Saçlarını açmıştı. Altına benzeyen bu saçlar kızın hemen hemen lir biçimi kalçalarına kadar iniyordu. Çayın yüzeyinden yükselen buz gibi hava saçlarının uçlarını sisler gibi sarıyordu.
Susan akarsuyun kenarında bir dizinin üstüne çökmüştü. Bir kolunu dirseğine kadar suya sokmuş, bir şeyler arıyordu.
"Susan!"
Kız yine cevap vermedi. Delikanlının kafasında buz gibi bir düşünce belirdi. Onun içine bir iblis girdi. Ben onun yanında kaygısızca yatarken kızı bir iblis ele geçirdi. Ama aslında buna ihtimal vermiyordu. Bu açıklığın yakınında bir iblis olsaydı bunu hissederdim. İkimiz de.
Hatta atlar bile. Ama Susan'da bir tuhaflık var.
Kız yatağın dibinden aldığı bir şeyi gözlerinin önüne kadar kaldırdı. Elinden sular akıyordu. Aldığı bir taştı. Susan onu inceledikten sonra suya geri attı. Başını eğerek yeniden uzandı. Saçının iki tutamı şimdi suda yüzüyordu. Çay kıza şaka yapar gibi saçlarını aktığı yöne doğru çekiyordu.
"Susan!"
Susan hiç karşılık vermedi. Yataktan bir taş daha aldı. Üçgen biçimi beyaz bir kuvars parçasıydı. Kırılmış ve hemen hemen mızrak başı biçimini almıştı. Susan başını sola doğru eğdi ve saçlarının bir tutamını kavradı. Karışmış saçlarını tarayıp açmaya hazırlanan bir kadın gibi. Ama tarağı yoktu. Elinde sadece keskin kenarlı o taş vardı. Roland bir an dehşetle donup kalmıştı. Susan'ın yaptıkları yüzünden duyduğu utanç ve suç duygusunun etkisiyle boğazını kesmek niyetinde olduğunu sanıyordu. Delikanlı ondan sonraki haftalarda dehşetle o çok kesin şeyi düşünecekti: Boğazını kesmeye niyetlenseydi onu durdurmak için zamanında yetişemezdim.
Roland sonra uğradığı felçten kurtuldu. Kendini dik kenardan aşağıya attı. Tabanlarına batan sivri taşlara da aldırmadı. Kıza daha erişemeden o tuttuğu altın saç tutamının bir kısmını kuvarzın keskin tarafıyla kesti.
Delikanlı Susan'ı yakaladı. Kızın düzgün yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Sanki canı yanıyormuş gibi dudakları titriyordu. Ve Susan hemen hemen anlaşılamayacak bir biçimde, "Hayır," demeye çabaladı. "Hhhhhhh..."
Kestiği saçların bir tutamı altın teller gibi kalçasına yapışmıştı. Geri kalan kısmı suya kapılarak uzaklaşmıştı. Susan, Roland'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Taşın keskin kenarını saçlarına götürmeye, bu delice berberliği sürdürmeye çalışıyordu. Delikanlıyla kız barda iddiaya girerek bilek güreşi yapan adamlar gibi çekişiyorlardı. Ve kız bu güreşi kazanmak üzereydi. Roland fiziksel bakımdan ondan güçlüydü. Ama Susan'ı etkisine alan büyüden daha güçlü olamazdı. Üçgen biçimi beyaz kuvarz ağır ağır kızın sarkan saçlarına yaklaştı. Susan'ın dudaklarının arasından hâlâ o korkutucu ses çıkıyordu. "Hhhhhh..."
"Susan! Dur artık! Uyan!"
"Hhhhhh..."

Kızıp çıplak kolları görülecek bir biçimde titriyordu. Kasları büzülmüş, küçük sert taşlara benzemişti. Kuvarz şakağına, yanağına ve gözçukuruna gitgide daha yaklaşıyor, yaklaşıyordu.
Roland yüzünü kızın yanağına doğru yaklaştırdı. Bunu hiç düşünmeden yapmıştı. Zaten böyle davrandığı zaman hep başarılı oluyordu. Delikanlı bunu başarabilmek için Susan'ın taşı kavramış olan yumruğunun on santim daha yükselmesine izin verdi. Roland dudaklarını kızın kulağına yaklaştırarak dilini şaklattı.
Susan bu sesi duyunca irkildi. Ses bir mızrak gibi beynini delip geçmişti anlaşılan. Kız gözlerini kırpıştırdı. Roland'ın tutuşuna karşı direnci biraz hafifledi. Delikanlı bu fırsattan yararlanarak Susan'ın bileğini büktü.
"Ah! Ahhhh!"
Taş kızın parmakları açılan elinden uçup suya düştü. Susan delikanlıya bakakaldı, artık uyanmıştı. Şaşkınlık dolu gözleri yaşarmıştı. Bileğini ovup duruyordu. Roland kızın bileğinin şişeceğini düşündü.
"Canımı yaktın, Roland. Bana bunu neden..."
Susan susup etrafına bakındı. Şimdi sadece yüzünde değil, vücudunun her hattında, duruşunda şaşkınlık vardı. Elleriyle vücudunu örtmeye çalıştı. Sonra hâlâ yalnız olduklarını farkederek ellerini indirdi. Omzunun üzerinden kıyıya inen ayak izlerine baktı. Çıplak ayakların bıraktığı izlerdi hepsi de.
Susan, "Buraya nasıl indim? diye sordu. "Uyuduktan sonra beni buraya sen mi taşıdın? Ve neden canımı yaktın? Ah, Roland, ben seni seviyorum, neden canımı yaktın?"
Delikanlı, kızın kalçasına yapışmış olan saç tutamını alarak ona doğru tuttu. "Keskin kenarlı bir taş almıştın. Onunla kendini kesmeye çalışıyordun. Durmak da istemiyordun. Korktuğum için canını yaktım. Neyse ki, bileğini kırmadım. Buna seviniyorum... Yani bileğini kırdığımı sanmıyorum."
Roland kızın elini tutarak sağa sola çevirdi. Birbirine sürünen ince İlmiklerin çıkardığı sesi duyacağını sanıyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Kızın bileğini rahatça çevirebildi. Susan şaşkın gözlerle bakarken delikanlı elini dudaklarına götürerek bileğinin içini, ince damarların gözüktüğü yeri öptü.
Roland, Aceleci'yi uçurumun kenarından atla geçen birinin görmemesi için söğütlerin iyice içersinde bir yere bağlamıştı.
Hayvana yaklaşarak, "Rahat ol," diye mırıldandı. "Biraz daha uslu uslu bekle, iyi kalpli Aceleci."
At toynağını yere vurarak hafifçe kişnedi. Sanki çağın sonuna kadar uslu uslu bekleyeceğini belirtmeye çalışıyordu. Delikanlı eyer çantasını açıp içinden çelik bir kap aldı. Roland'ın ihtiyacına göre kâh tencere görevi yapıyordu, kâh tava. Uzaklaşacağı sırada tekrar döndü. Yatağını denk yaparak Aceleci'nin eyerinin arkasına bağlamıştı. Geceyi uçurumda kamp kurarak geçirmeyi planlamıştı. Düşünmesi gereken çok şey vardı.
Roland ham deriden yapışmış şeritlerden birini çekiştirdi. Elini battaniyelerin arasına sokup küçük madeni bir kutuyu çıkardı ve boynuna asılı küçücük bir anahtarla açtı. Kutunun içinde ince gümüş bir zincire takılı bir madalyon vardı. Bir avuç yedek kurşun da. (Madalyona annesinin karakalemle çizilmiş bir resmi geçirilmişti.) Roland kurşunlardan birini alarak yumruğunu sıktı, sonra Susan'ın yanına döndü. Kız korku dolu gözlerle ona bakıyordu.
"İkinci kez seviştikten sonra olanları hatırlamıyorum," dedi. "Sadece gökyüzüne bakarak kendimi ne kadar iyi hissettiğimi düşündüğümü anımsıyorum. Sonra uykuya daldığımı da. Ah, Roland, görünüşüm ok mu kötü?"
"Bence kötü değil. Ama bunu sen benden daha iyi bilirsin. Gel."
Delikanlı kaba su doldurup kıyıya bıraktı. Susan endişeyle kabın "zerine eğildi. Başının sol tarafındaki saçları koluna bıraktı. Sonra kolunu ağır ağır yana doğru uzattı. Saçları parlak altından bir şerit gibi uzandı. Kız o biçimsizce kesilmiş yeri hemen gördü. Bu kısmı dikkatle inceledi. Sonra da içini çekerek tutamı bıraktı. Ama üzüntüden çok rahatladığı için.
"Bu kesilmiş yeri saklayabilirim. Saçlarımı ördüğüm zaman kimse anlayamaz. Sonuçta sadece saç bu. Kadınların övündükleri bir şey Halam bunu bana sık sık söyler. Ama neden, Roland? Bunu neden yaptım?"
Roland'ın bu konuda bir fikri vardı. Bir kadın saçlarıyla övünebildiğine göre... Saç kesme de yine bir kadından beklenecek bir kötülüktü. Böyle bir şey bir erkeğin aklına pek gelmezdi. "Belediye Başkanı'nın karısı... bu onun işi miydi? Roland sanmıyordu. Bu daha çok Rhea'dan beklenecek bir şeydi. Tepeden Kötü Otlar, Asılma Kayası ve Eyebolt Kanyonu'na bakan cadı bu tuzağı kurmuş olabilirdi. Başkan Thorin'in Hasat'tan sonraki sabah yarı sarhoş halde ve yanında çıplak kafalı bir metresle uyanmasını istiyordu.
"Susan, bir şeyi deneyebilir miyim?"
Kız hafifçe gülümsedi. "Şurada halen denemediğin bir şeyi mi? Evet, ne istersen onu yap."
"Ben öyle bir şeyi düşünmüyordum." Roland yumruğunu açarak kıza kurşunu gösterdi. "Bunu sana kimin yaptığını ve nedenini öğrenmek istiyorum." İçin için ekledi. Başka şeyleri de. Ama henüz onların ne olduğunu bilmiyorum.
Susan kurşuna baktı. Roland bunu elinin üzerinde oynatmaya başladı. Kurşunu ustalıkla ileri geri yuvarlıyordu. Eklemleri bir dokuma tezgâhının kolu gibi yukarı kalkıp aşağıya iniyordu. Susan onu çocuksu bir merak ve neşeyle izliyordu. "Bunu nerede öğrendin?"
"Evimde. Ama bu önemli değil."
"Beni ipnotize mi edeceksin?"
"Evet... Ve senin ilk kez ipnotize edileceğini de sanmıyorum." Roland kurşunu daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Dalgalanan eklemlerinin üzerinde kurşun batı yönüyle doğu arasında gidip geliyordu. "Bana izin veriyor musun?"
Kız, "Evet," dedi. "Tabii başarabilirsen."

Roland tabii ki başarabiliyordu. Susan'ın hızla ipnotize olması aynı, şeyin ona daha önce uygulandığını gösteriyordu. Hem de yakınlarda, Ama Roland kızın gönüllü olmasına karşın ondan istediğini öğrenemedi. (Cort olsaydı, "Bazıları hevesle uyurlar," derdi.) Susan bir noktadan öteye gidemedi. Bunun utangaçlık ya da iffetle bir ilgisi yoktu. Susan çayın kenarında gözleri açık uyurken uzaklardan geliyormuş gibi bir sesle ve sakin sakin cadının muayenesini anlattı. (Roland yumruklarını öylesine sıktı ki, tırnakları avuçlarına battı.) Ama kız bir noktadan sonrasını hatırlayamadı.
Susan, "Rhea'yla kulübenin kapısına gittik," dedi. "Orada durduk. Öpen Ay'ın ışıkları yüzümüze vuruyordu. Cadı saçlarımı okşuyordu." Bu kadarını anımsıyordu. Büyücünün dokunuşları onda tiksinti uyandırmıştı. Özellikle daha önce olanlar yüzünden. Ama Susan bu bakımdan hiçbir şey yapamamıştı. Kolları kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı. Dili de konuşamayacağı kadar. Cadı kulağına bir şeyler fısıldarken orada öylece durmuştu.
Roland, "Ne?" diye sordu. "Cadı kulağına ne fısıldadı?"
Susan, "Bilmiyorum," dedi. "Gerisi pembe."
"Pembe mi? Ne demek istiyorsun?"
Kız, "Pembe," diye tekrarladı. Sanki Roland'ın mahsus böyle ısrarca davrandığına inanıyormuş gibiydi. Neredeyse neşeyle konuşacaktı. "Büyücü, 'Evet,' dedi. 'Çok güzel. Tamam. Sen iyi bir kızsın.' Sonra her şey pembeleşti. Pembe ve parlak oldu."
"Parlak mı?"
"Evet, ay gibi. Ve sonra..." Kız durakladı. "Galiba sonra o aya dönüştü. Belki de Öpen Ay'a. Parlak pembe. Bir greyfurt gibi yusyuvarlak."
Roland, başka yollardan kızın hafızasına girmeye çalıştıysa da, başarılı olamadı. Denediği her yolun sonunda karşısına o "parlak pembe" çıktı. Bu önce kızın anılarını sona erdiriyor, sonra da dolunaya dönüşüyordu. Bunun Roland için hiçbir anlamı yoktu. Mavi aylardan söz edildiğini duymuştu. Ama pembesinden? Hayır. Delikanlı bir tek şeyden emindi. Yaşlı cadı Susan'a unutması için güçlü bir emir vermişti.
Roland kızı daha derinlere götürmeyi düşündü. Susan buna hazırdı. Ama kendisi cesaret edemedi. Deneyimini en çok arkadaşlarını ipnotize ederek kazanmıştı. Sınıfta yapılan bu çalışmalar genellikle heyecanlı, arada sırada da ürkütücü olmuştu. Yanlarında bir aksilik olduğu zaman durumu düzeltmek için her zaman Cort ya da Vannay bulunmuştu. Şimdi burada işe karışacak öğretmenler yoktu. Ya onu derinlere götürür ama sonra geri döndürmeyi başaramazsam, diye korkuyordu. Ayrıca ona alt-zihinde iblisler olduğunu söylemişlerdi. Onların bulunduğu yere indiğin zaman bazen seni karşılamak için yüzerek mağaralarından çıkıyorlarmış.
Her şey bir yana, vakit geç oluyordu artık. Burada daha fazla kalmaları doğru olmayacaktı.
"Susan, beni duyuyor musun?"
"Evet, Roland. Seni çok iyi duyuyorum."
"İyi. Şimdi bir dize söyleyeceğim. Sözlerim sona erdiği zaman uyanmış olacaksın. Ve konuştuklarımızın hepsini hatırlayacaksın. Anlıyor musun?"
"Evet."
"Dinle: Kuş ve ayı ve tavşan ve balık. Sevdiğime en çok istediği şeyi ver."
Kız kendine gelirken gülümsedi. Roland'ın o zamana dek gördüğü en güzel görüntülerden biriydi. Susan gerindi, sonra kollarını delikanlının boynuna dolayarak yüzüne öpücükler kondurdu. "Sen, sen, sen, sen. En çok istediğim şey sensin, Roland. Tek isteğim. Sen ve sen, sonsuza dek."
Çayın kıyısında yine birbirlerinin kollarına atıldılar. Şırıldayan suyun yanında. Sen, sen, sen, sen.
Roland yirmi dakika sonra Susan'ın Felicia'ya binmesine yardım etti. Kız eğildi, delikanlının yüzünü avuçlarının arasına alarak onu öptü.
"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu.
"Pek yakında. Ama çok dikkatli olmalıyız."
"Evet. Şimdiye dek iki âşığın olmadığı kadar dikkatli. Neyse ki, sen çok zekisin."
"Sheemie'den yararlanabiliriz. Ama sık sık değil."
"Evet. Ve Roland... Yeşil Kalp'teki pavyonu biliyor musun? Hava güzel olduğu zaman çay ve pasta verilen yerin çok yakınında..."
Roland orayı biliyordu. Hill Sokağı'nda, hapishaneyle Kent Toplantı Salonu'ndan elli metre kadar yukardaydı Yeşil Kalp. İlginç yolları, şemsiyelerin gölgelediği masaları, çimli dans pavyonu ve hayvanat bahçesiyle kentin en güzel yerlerinden biriydi.
Kız, "Geride taştan yapılmış bir duvar var," diye ekledi. "Pavyonla hayvanat bahçesinin arasında. Beni görmeyi çok istersen..."
Delikanlı, "Ben her zaman seni çok görmeyi isteyeceğim," dedi.
Susan onun ciddileşmesi karşısında gülümsedi. "Aşağı yollardan birinde kızılımsı bir kaya var. Onu hemen farkedeceksin. Küçükken arkadaşım Amy'yle oraya birbirimiz için pusulalar bırakırdık. Ben fırsat bulduğum zaman kayaya bakacağım. Sen de aynı şeyi yap."
"Olur." Dikkatli davranırlarsa bir süre Sheemie'den yararlanabileceklerdi. Kızıl kaya da yine bir süre işlerine yarayabilirdi. Ama ne kadar dikkatli davranırlarsa davransınlar eninde sonunda bir hata yapacaklardı. Çünkü Büyük Tabut Avcıları herhalde artık Roland ve arkadaşları hakkında delikanlının istemediği kadar çok bilgiye sahiptiler. Ama

tehlike ne kadar büyük olursa olsun Roland, Susan'ı görmek zorundaydı. Ona, görmediği takdirde ölecekmiş gibi geliyordu. Susan'ın da aynı şeyleri hissettiğini anlamak için ona bir defa bakması yeterliydi.
Roland, "Jonas'la iki adamına özellikle dikkat et," diye kızı uyardı.
"Olur. Bir öpücük daha lütfen."
Delikanlı onu memnunlukla öptü. Neredeyse kızı atın sırtından indirecekti. Ama artık çılgınlığı bir tarafa bırakmanın ve ihtiyatlı davranmanın zamanı gelmişti.
"Güle güle, Susan. Seni..." Roland bir an durakladı, sonra gülerek sözlerini yerel lehçeyle tamamladı. "Seni seviyorum."
"Ben de seni, Roland. Kalbim tümüyle senin."
Kız söğütlerin arasından süzülürken Roland onun koskocaman bir kalbi olduğunu düşündü. Artık kızın kalbindeki o ağırlığı kendisininkinin üzerinde hissediyordu. Susan'ın iyice uzaklaştığından emin oluncaya kadar bekledi. Sonra Aceleci'ye binip atı ters yönde koşturmaya başladı. Oyunun yeni ve tehlikeli bölümünün başladığının farkındaydı.
Susanla Roland'ın ayrılmasından kısa bir süre sonra Cordelia Delgado, Hambry Ticaret Merkezi'nden erzak dolu bir kutuyla çıktı. Oldukça endişeliydi. Tabii endişesinin nedeni Susan'dı. Her zaman Susan. Kızın sonunda Hasat gelmeden önce budalaca bir şey yapacağından korkuyordu.
İki el... güçlü eller... kadının kollarındaki erzak dolu kutuyu kaparken Cordelia bütün bu düşünceleri unuttu. Hayretle karganınkini andıran bir ses çıkardı. Gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdı. Eldred Jonas'ın Ayı ve Kaplumbağa totemlerinin arasında durduğunu gördü. Silahşor ona gülümsüyordu. Uzun ve beyaz (Cordelia'ya göre güzel) saçları omuzlarına düşüyordu. Kadın kalbinin biraz daha hızla çarpmaya başladığını hissetti. Her zaman Jonas gibi erkekleri beğenmişti. Gülümseyen ve açık saçıklığın sınırına yaklaşan şakalar yapan ama dimdik duran erkekleri.
"Sizi şaşırttım. Özür dilerim, Cordelia."
Kadın, "Hayır," dedi. Ona biraz soluk soluğa konuşmuş gibi geldi. "Sadece güneş günün bu saatinde çok parlak..."
"İzin verirseniz sizinle birlikte biraz yürüyeceğim. Ben anayolun köşesine kadar gidip oradan Hill Sokağı'na sapacağım. Ama eşyanızı oraya kadar taşımanıza yardım edebilir miyim?"
Cordelia, "Çok teşekkür ederim," dedi. Basamaklardan tahta kaplı kaldırıma indiler. Cordelia onları kimin gördüğünü anlamak için etrafa çabucak bir göz attı.
Yakışıklı Jonas'ın yanındaydı ve adam satın aldığı şeyleri taşıyordu. Çevrede onu memnun edecek kadar çok kimse vardı. Cordelia, Millicent Ortega'yı farketti. Kadın Ann'ın Giysileri dükkânından bakıyordu. Bir ineğinkine benzeyen suratında Cordelia'yı memnun eden hayret vardı. Ağzı da O biçiminde açılmıştı.
"Sizi Cordelia diye çağırmamın bir sakıncası olmadığını umarım." Jonas, kadının iki eliyle taşıyabildiği kutuyu koltuğunun altına sıkıştırdı. "Başkan Thorin'in evindeki 'Hoşgeldin' ziyafetinden beri sizi iyi tanıdığımı düşünüyorum."
"Beni Cordelia diye çağırabilirsiniz."
"Ben de sizin için sadece Eldred olabilir miyim?"
"Bence sizi bir süre daha Bay Jonas diye çağırmam uygun olur." Cordelia çapkınca olduğunu umduğu bir tavırla adama gülümsedi. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başlamıştı. (Ama kadının aklına Delgado ailesindeki tek kaz kafalının Susan olmadığı gelmedi.)
Jonas, "Öyle," dedi. Ama yüzündeki düşkırıklığına uğradığını belirten ifade öyle komikti ki, kadın güldü. Adam ekledi. "Ya yeğeniniz? O iyi mi?"
"Çok iyi. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Bazen beni üzüyor ama..."
"On altı yaşında olup da büyüklerini üzmeyen kız var mı?"
"Haklısınız."
"Ama yeğeniniz konusunda sizin ek sorumluluklarınız da var. Sonbaharla ilgili olarak. Ancak yeğeninizin bunu takdir ettiğini sanmıyorum."
Cordelia bir şey söylemedi. Bu boşboğazlık olurdu. Ama Jonas'a pek çok şeyi açıklayan bir tavırla anlamlı anlamlı baktı.
"Lütfen ona iyi dileklerimi iletin."
"Olur." Ama Cordelia yeğenine bundan söz edecek değildi. Susan (Cordelia'ya göre) Başkan Thorin'in korumalarına karşı müthiş bir nefret duyuyordu. Kızı bu duygularından vazgeçirmeye çalışmanın herhalde bir yararı olmayacaktı. Genç kızlar her şeyi iyi bildiklerini sanırlardı. Kadın Jonas'ın yeleğinin yakasının altından hafifçe gözüken yıldıza baktı. "Yardımlarınızı hiç hak etmeyen kentimiz için ek bir sorumluluk yüklenmişseniz sanırım, sai Jonas."
Adam, "Evet," diye başını salladı. "Şerif Avery'ye yardım ediyorum." Sesi ince ve titrekti. Cordelia bu sesi çok canayakın buluyordu. "Yardımcılarından biri... adı Claypool..."
"Evet. Frank Claypool."
"...teknesinden düşüp bacağını kırmış. İnsan bir tekneden düşüp bacağını nasıl kırar, Cordelia."
Kadın neşeyle güldü. (Hambry'de herkesin onları seyrettiği düşüncesi belki doğru değildi... Ama Cordelia'ya öyleymiş gibi geliyordu. Ve bu duygu hiç de fena bir şey değildi.) "Bunu bilemiyorum."
Jonas anayolla Camio Vega'nın köşesinde durdu. Ama bundan hiç memnun değilmiş gibi bir hali vardı. "Ben buradan sapacağım."
Kutuyu kadına geri verdi. "Bunu taşıyabileceğinizden emin misiniz? Tabii sizi evinize kadar götürebilirim."

"Buna hiç gerek yok. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Eldred" Boynu ve yanakları kızarmış, sanki alev alev yanıyordu. Ama Jonas'ın gülümsemesi böyle yanmaya değerdi. Adam iki elini başına götürerek ona selam verdi. Sonra Şerifin Bürosu'na doğru yokuşu çıkmaya başladı.
Cordelia da yürüyerek eve gitti. Mağazadan çıktığı zaman ağır bulduğu kutu şimdi ona tüy kadar hafifmiş gibi geliyordu. Bu duygu yedi yüz elli metre kadar sürdü. Ama ev uzaktan gözüktüğü sırada kadın yine iki yanından terlerin aktığını ve kollarının da ağrıdığını hissetti. Tanrılara şükür olsun, yaz hemen hemen sona ermişti... ve kısrağını bahçe kapısından sokan şu kız Susan değil miydi?
Cordelia, "Susan!" diye seslendi. Artık hayal âleminden yere indiği için sesinde kıza karşı duyduğu o eski öfke vardı. "Kutuyu düşürüp yumurtaları kırmadan önce gelip bana yardım et!"
Susan, Felicia'yı otlaması için ön bahçede bırakıp halasına yaklaştı. On dakika önce olsaydı Cordelia kızın halini hiç farketmeyecekti. Kafası başka hiçbir şeyi algılayamayacak kadar Eldred Jonas'la ilgili düşüncelerle doluydu. Ama sıcak güneş aklındaki romantik düşünceleri uçurmuş ve ayaklarının yine yere basmasını sağlamıştı. Susan kutuyu (hemen hemen Jonas kadar kolaylıkla) aldı. Cordelia kızın halinden pek hoşlanmadığını düşündü. Bir kere ruh hali değişmişti. Evden ayrılırken yarı isterik bir şaşkınlık içindeydi. Oysa şimdi sakindi, bakışları da mutluydu. Şu anda karşısındaki tıpı tıpına eski yıllardaki Susan'dı... Bu yılki durmadan sızlanan, yakınan haşin kız değil. Cordelia'nın kesinlikle parmak basacağı bir şey yoktu. Ancak...
Ah, vardı ama. Bir şey. Cordelia uzanarak kızın bugün ondan umulmayacak kadar biçimsizce ördüğü saçını yakaladı. Tabii Susan atla dolaşmıştı. Bu durum örgünün biçimsizliğini izah edebilirdi. Ama saçın renginin koyulaşmasını açıklayamazdı. Sanki bir yığın parlak altın lekelenmeye başlamıştı. Susan halası saçlarına dokunduğu zaman suçlu suçlu irkildi. Neden?
Cordelia, "Saçların ıslak, Susan," dedi. "Gidip bir yerde yüzdün mü?"
"Hayır. Hookey'nin ahırının önünde durdum ve oradaki tulumbadan su alarak başımı ıslattım. Onun böyle şeylere itirazı yok. Kuyusu çok derin. Hava çok sıcak. Belki daha sonra sağanak başlar. Öyle olacağını umarım. Felicia'ya da orada su içirdim." Kız halasının gözlerinin içine saf saf bakıyordu. Ama Cordelia'ya bu gözlerde yine de bir şey varmış gibi geldi. Bunun ne olduğunu bilemiyordu. Susan'ın çok büyük ve önemli bir sırrı sakladığı fikri Cordelia'nın hemen aklına gelmedi. Ona sorsalardı yeğeninin bir doğumgünü hediyesi ya da bir sürpriz partiden daha önemli bir sırrı saklayamayacağını söylerdi... Bu tür sırları da ancak bir iki gün saklayabilirdi. Ama burada bir terslik vardı. Cordelia parmaklarını kızın binici gömleğine doğru indirdi.
"Ama bu kuru."
Susan, "Dikkatli davrandım," diyerek şaşkın şaşkın halasına baktı. 'Toz ıslak gömleğe çok kötü yapışıyor. Bunu bana sen öğrettin, hala."
"Ama saçlarına dokunduğum zaman irkildin."
Susan, "Evet," dedi. "Gerçekten öyle. O uğursuz cadı da bana öyle dokundu. Ve o zamandan beri bana böyle dokunulması hoşuma gitmiyor. Şimdi bu erzakı götürebilir miyim? Atımı kızgın güneşten kurtarmam gerekiyor."
"Küstahlık etme, Susan." Ama nedense Susan'ın sesindeki öfke garip bir biçimde Cordelia'nın rahatlamasına neden olmuştu. Susan'ın değişmiş olduğu şüphesi hafiflemeye başladı. Onda bir tuhaflık olduğu düşüncesi.
"O halde sen de canımı sıkma."
"Susan! Hemen benden özür dile!"
Kız derin bir soluk aldı. Bir an nefesini tuttu, sonra da verdi. "Evet, hala. Özür diliyorum. Ama hava çok sıcak."
"Evet. Bu kutudakileri kilere koy. Teşekkür ederim."
Susan kucağında kutuyla eve doğru gitti. Kız, birlikte yürümelerine imkân olmayacak kadar uzaklaştığı zaman Cordelia da onu izledi.
Herhalde biraz budalaca davranıyordu. Galiba Eldred'le flört etme neden olmuştu buna. Ama kız tehlikeli bir çağdaydı. Ve çok şey Susan'ın önlerindeki yedi hafta doğru dürüst davranmasına bağlıydı. Ondan sonra kız Thorin'in sorunu olacaktı. Ama o güne kadar Cordelia'nın sorunuydu. Cordelia yeğeninin sonunda verdiği söze sadık kalacağından emindi. Ama Hasat Bayramı'na kadar onu yakın bir göz hapsine almak iyi olacaktı. Bir kızın dürüstlüğü konusunda tetikte olmak daha iyiydi.
KANSAS,
BİR YERDE,
BİR ZAMANDA
Eddie kımıldandı. İncecik etraflarında hâlâ aksi bir kaynana gibi sızlanıyordu. Yukarlarında yıldızlar yeni umutlar gibi ışıldıyorlardı... Ya da kötü niyetler gibi. Genç adam Susannah'ya baktı. Kadın sakat bacaklarını altına almış oturuyordu. Eddie sonra Jake'e bir göz attı. Çocuk bir burito yiyordu. Genç adam en son Oy'a döndü. Hayvan burnunu Jake'in ayak bileğine dayamış ona sakin bir sevgiyle bakıyordu.
Ateş sönükleşmişti ama hâlâ yanıyordu. Batıdaki İblis Ayı için de aynı şey söylenebilirdi.
"Roland." Eddie'nin sesi kendi kulaklarına bile gıcırtılı gibi geldi. Sanki yaşlı birinin sesiydi bu.
Su içmek için duraklamış olan silahşor kaşlarını kaldırarak genç adama baktı.
"Bu hikâyenin bütün ayrıntılarını nereden biliyorsun?"
Bu soru Roland'ı eğlendirmiş gibiydi. "Öğrenmek istediğinin aslında bu olduğunu sanmıyorum, Eddie."

Roland bu bakımdan haklıydı. Bu yaşlı, uzun boylu, çirkin adam haklı çıkmayı âdet edinmişti zaten. Eddie'ye göre silahşorun en sinir bozucu özelliklerinden biri de buydu. "Pekâlâ. Ne kadar zamandır konuşuyorsun? Asıl öğrenmek istediğim bu!"
"Rahatsız mı oldun? Gidip yatmak ister misin?"
Eddie, benimle alay ediyor, diye düşündü... ama bu düşünce da ha aklına gelirken bunun doğru olmadığını anladı. Hayır, rahatsız olmamıştı. Roland onlara Rhea ve cam küreyi anlatmaya başladığında beri bağdaş kurmuş oturuyordu ama eklemleri tutulmamıştı. Tuvalete gitme ihtiyacını da duymuyordu. Acıkmış da değildi. Jake geri kalan tek burrito'yu yiyordu. Zaten acıkmış, uykusu gelmiş ya da her tarafı tutulmuş olması için ne sebep vardı? Hâlâ ateş yanarken, ay da henüz batmamışken?
Eğlendiği anlaşılan Roland'ın gözlerine baktı ve silahşorun kafasından geçenleri okuduğunu anladı.
"Hayır. Gidip yatmak istemiyorum, istemediğimi sen de biliyorsun. Ama Roland... uzun süreden beri konuşuyorsun." Eddie susarak başını eğdi ve ellerine baktı. Sonra kafasını tekrar kaldırdı. Endişeyle gülümsüyordu. "Hatta, 'Günlerden beri,' diyebilirdim."
"Ama zaman burada farklı. Bunu sana söyledim. Şimdi bunu kendin de anlıyorsun. Son zamanlarda geceler hep aynı uzunlukta değil. Günler de öyle... Ama insan zamanı geceleri daha iyi farkediyor. Öyle değil mi? Evet, öyle."
"Zamanı 'incecik' mi uzatıyor?" Eddie bu adı söylerken yine o acayip ürkütücü sesi duydu. Titreşen bir madenin sesine benziyordu. Ya da dünyanın en büyük sivrisineğinin vızıltısına.
"Onun da etkisi olabilir. Ama benim dünyamda durum böyle."
Susannah bataklık kumuna benzeyen tatlı bir rüyadan yarı uyanan biri gibi kımıldandı. Eddie'ye hem soğuk, hem de sabırsız bir tavırla baktı. "Bırak da adam konuşsun, Eddie."
Jake, "Evet," dedi. "Bırak da adam konuşsun."
Oy da burnunu çocuğun bileğinden kaldırmadan mırıldandı. "Dam. Sun."
Eddie, "Pekâlâ," dedi. "Bir sorun yok."
Roland bakışlarını onların üzerinde dolaştırdı. "Bundan emin misiniz? Gerisi..." Sözlerini tamamlamayı başaramadı. Eddie silahşorun korktuğunu anladı.
Roland'a usulca, "Devam et," dedi. "Gerisi nasılsa öyle olsun." Etrafına bakındı. Kansas. Onlar Kansas'talardı. Bir yerde, bir zamanda.
Ama genç adama Mejis ve görmediği o insanlar onlara çok yakınmış gibi geliyordu. Cordelia ve Jonas ve Brian Hookey ve Sheemie ve Koruyucu Pettie ve Cuthbert Allgood. Roland'ın kayıp Susan'ı iyice yaklaştı artık. Çünkü gerçek burada adamakıllı incelmişti. Eski bir kot pantolonun arkasının incelmesi gibi. Ve karanlık Roland istediği kadar sürecekti. Eddie silahşorun karanlığı farkettiğini sanmıyordu. Neden farkedecekti? Eddie, Roland'ın kafasının içi uzun bir süreden beri çok Karanlık bir gece gibi, diye düşündü. ...ve şafağın sökmesine de uzun bir süre var.
Eddie uzanıp silahşorun o nasırlı ellerinden birine dokundu. Bir katilin eliydi bu. Genç adam bu eli şefkatle ve sevgiyle bir an tuttu.
"Devam et, Roland. Hikâyeni anlat."
Susannah dalgın dalgın, "Sonuna kadar," diye mırıldandı. "Damarı kes." Ayışığı gözlerine doluyordu.
Jake, "Sonuna kadar anlat," dedi.
Oy fısıldadı. "Anlat."
Roland, Eddie'nin elini bir an tuttuktan sonra bıraktı. Hemen konuşmaya başlamadan gözlerini sönmeye yüz tutan ateşe dikti. Eddie onun bir yolunu bulmaya çalıştığını sezdi. Arka arkaya kapıları yokluyordu. Sonunda açabileceği bir kapı buldu. Ve arkasında gördüğü şey gülümsemesine ve başını kaldırarak Eddie'ye bakmasına neden oldu.
Roland, "Gerçek aşk iç sıkıcı bir şey," dedi.
"Ne dedin?"
Silahşor, "Gerçek aşk iç sıkıcı bir şey," diye tekrarladı. "Bağımlılık yaratan herhangi güçlü bir uyuşturucu gibi. Ve bütün güçlü uyuşturucular gibi de..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GEL, HASAT

1. Kadın Avcı Ayı'nın Işıkları Altında

Gerçek aşk, bütün diğer bağımlılık yaratan güçlü uyuşturucular gibi iç sıkıcı bir şeydir. Karşılaşma ve keşfetme hikâyesi anlatılır anlatılmaz öpücükler çabucak bayatlar, okşamalar sıkıcı olur... Dünyanın bütün ses ve renkleri çevrelerinde koyulaşıp parlaklaşırken o öpücükleri paylaşan ve birbirlerini okşayan âşıkların dışındakiler için böyledir hiç kuşkusuz. Bütün güçlü uyuşturucular gibi, gerçek ilk aşk da sadece bunun tutsağı olanlar için ilginçtir.
Ve bütün diğer güçlü uyuşturucular gibi, ilk gerçek aşk da tehlikelidir.
Bazıları "Kadın Avcı"yı yazın son ayı diye tanımlıyorlardı, bazılarıysa sonbaharın ilk ayı diye. Ne olursa olsun bu, Baronluk'ta yaşamın değiştiğine işaret ediyordu. Rüzgârlar sonbaharda doğu-batı tarafına gitgide daha fazla ve kesin bir biçimde dönerken, balıkçılar körfeze açılmadan önce muşambalarının altına kazak giyiyorlardı. Hambry'nin

kuzeyindeki Baronluk meyva bahçelerinde ve (John Croydon, Henry Wertner, Jake White ve suratsız zengin Coral Thorin'in daha küçük bağlarında) ağaç dizilerinin aralarında toplayıcılar belirmeye başlıyordu. Ellerinde o çarpık merdivenleri vardı. Onları boş fıçılar yüklenmiş t arabaları izliyordu. Elma şaraphanelerinin rüzgâr esen taraflarında levaya küfe küfe ezilen meyvaların tatlı kokusu yayılıyordu. Özellikle Deniz Kıyısı'nın bir buçuk kilometre kuzeyindeki Büyük Baronluk Elma şarabı Fabrikası'ndan. Kadın Avcı büyürken Temiz Deniz'in kıyısından uzakta havalar hâlâ sıcak, gökyüzü de gece gündüz açıktı. Ama yazın gerçek kavuruculuğu Satıcı'yla birlikte kaybolmuştu. Tarlalardaki Ürünlerin son biçilmesine başlandı. Ve bu iş bir haftada tamamlandı. Son ürün her zaman az olurdu. Çiftçiler ve tarla kiralamış olanlar küfrediyor, başlarını kaşıyarak kendi kendilerine bu zahmete neden katlandıklarını soruyorlardı... Ama rüzgârlı ve yağmurlu ihtiyar mart geldiği ve ambarlarla sandıklar boşalmaya başladığı zaman bu sorunun cevabını alıyorlardı. Baronluk bahçelerinde, çiftçilerin büyük, toprak kiralayanların da küçük, kentlilerinse ufacık arka bahçelerinde kadınlar, erkekler ve çocuklar arkalarında eski giysileri, ayaklarında botlarıyla gözüküyorlardı. Başlarında da sombrero'ları ve sombrera'lan oluyordu. Pantolonların paçalarını bileklerinin hizasında iyice büzüp bağlıyorlardı. Çünkü Kadın Avcı süresince çok sayıda yılan ve akrep çölden doğuya doğru akın ediyordu. Yaşlı Şeytan Ayı şişmanlamaya başladığı sırada Yolcuların Dinlenme Yeri'nin ve karşıdaki ticaret merkezinin atların bağlandığı parmaklıklarından sıra sıra çıngıraklı yılanlar sarkıyordu. Diğer dükkânlar da atların bağlandığı yerleri aynı biçimde suluyorlardı. En fazla yılan derisi toplayanlara Hasat Bayramı'nda ödüller veriliyordu. Ama bunu her zaman ya han ya da ticaret merkezi kazanıyordu. Tarlalarda ve bahçelerde başlarına eşarplar bağlamış ve göğüslerine Hasat muskaları saklamış kadınlar sepetleri sırayla diziyorlardı. Son salatalıklar, son domatesler, son mısırlar toplanıyordu. Günler serinleşir ve sonbahar fırtınaları yaklaşırken bu ürünleri kabak, balkabağı, patates ve sivri kökler izliyordu. Böylece Mejis'te Hasat mevsimi başlamış oluyordu. Gökyüzünde her yıldızlı gece Kadın Avcı yayını çekiyor ve Orta-Dünya'da hiçbir kadının ya da erkeğin görmediği o acayip, sulu toprakların üzerinden doğuya doğru bakıyordu.

Eroin, şeytan otu, gerçek aşk gibi güçlü bir uyuşturucunun pençesinde olanlar çoğu zaman yaşam denilen gergin ipin üzerinde yürürken gizlilik ve vecd arasındaki hassas dengeyi korumaya çalıştıklarını farkederler. İnsanın ipin üzerinde dengesini kaybetmemesi ayık biri için bile zordur. Bunu çılgınlık durumunda yapabilmesi hemen hemen imkânsızdır. Uzun süredeyse tümüyle olanaksızdır.

Roland'la Susan çıldırmışlardı. Ama hiç olmazsa bunu bilmek gibi önemsiz bir avantajları vardı. Ve sırrın da uzun süre saklanması gerekmiyordu. En çok, Hasat Günü Panayırı'na kadar gizleyeceklerdi. Ama tabii Büyük Tabut Avcıları açıkça ortaya çıktıkları takdirde her şey bundan daha çabuk sona erecekti. Roland aslında ilk hareketin bir başka oyuncu tarafından yapılacağını düşünüyordu. Ama ilk adımı kim atarsa atsın Jonas'la adamları da orada olacaklar, olayın bir parçası halini alacaklardı. Üç çocuk için işin en tehlikeli yanı da bu olacaktı.

Roland'la Susan dikkatli davranıyorlardı. Hiç olmazsa çılgın insanlar ne kadar dikkatle davranabilirlere o kadar. Aynı yerde arka arkaya iki kez buluşmuyorlardı. Aynı zamanda birden fazla buluşmaktan kaçınıyorlardı. Buluşmaya giderken öyle sinsice yollara başvurmuyorlardı. Hambry'de binicilere sık sık rastlanıyordu. Ama sinsice hareket edenler hemen farkediliyordu. Susan arkadaşlarından yardım isteyerek atla yaptığı gezintileri gizlemeye çalışmıyordu. (Oysa ona böyle yardım edecek arkadaşları vardı.) Tanığa ihtiyacı olanlar bazı sırları saklamaya çalışıyorlar demekti. Susan, Cord Hala'nın atla çıktığı gezintiler yüzünden gitgide daha endişelendiğini seziyordu. Özellikle akşama doğru çıktığı gezintiler yüzünden. Ama o ana kadar kızın sık sık tekrarladığı bahaneyi de kabul ediyordu. "Yalnız kalmak için zamana ihtiyacım var. Verdiğim sözü düşünmeli ve sorumluluğu kabul etmeliyim." İşin garibi bu öneriyi başlangıçta yapan Cöos'taki büyücüydü.!

İki genç söğüt korusunda, körfezin kuzey uzantısındaki terkedilerek harap olmaya bırakılmış kayıkhanelerde, kasvetli Cöos'un içerlerinde bir çoban kulübesinde, Kötü Çayırlar'da gizli bir gecekonduda buluşuyorlardı. Bunlar genelde bağımlıların kötü alışkanlıklarının gerektirdiği şeyleri yapmak için buluştukları yerler kadar sefildi. Ama Susanla Roland gecekondunun çürüyen duvarlarını, kulübenin damındaki delikleri görmüyor ve deniz suyuyla ıslanmış eski kayıkhanelerin Köşelerindeki çürüyen ağların kokularını duymuyorlardı. Aşk yüzünden iyice "dalgaya düşmüşlerdi. Ve onlar için dünyanın yüzündeki her yara güzelliği gösteren bir işaretti.

İlk çılgınlık haftalarında randevulaşmak için kızıl kayadan iki defa yararlandılar. Sonra Roland'ın kafasının derinliklerindeki bir ses ona artık bu yola başvurmamalarını söyledi. Kaya gizlilik oyunu oynayan çocuklara göreydi. Ama o ve aşkı çocuk değillerdi artık. Sırları ortaya çıkarsa en hafif ceza sürülmek olacaktı. Kızıl kaya dikkati çeken bir yerdeydi ve bazı şeyleri yazmak korkunç tehlikeliydi. İmzalanmamış ve mahsus belirsizce yazılmış mesajlar bile.

İki genç de Sheemie'den yararlanmalarının daha güvenli olduğunu düşünüyorlardı. Durmadan gülümseyen gerizekâlı çocuk... şaşılacak kadar... şey... ketumdu. Roland bu sözcüğü seçmeden önce uzun uzun düşündü. Bu doğru kelimeydi. Susmasını bilmek basit bir kurnazlıktan daha vakarlı bir şeydi. Zaten Sheemie'nin kurnaz olması da imkânsızdı. Bu her zaman böyle olacaktı. Gözlerini sizden kaçırmadan yalan söyleyemeyen bir insanın kurnaz olduğu hiçbir zaman düşünülemezdi.

İki sevgili fiziksel aşklarının alev alev yandığı o beş hafta boyunca Sheemie'den altı defa yararlandılar. Üç sefer randevulaşmak, iki kere buluşma yerlerini değiştirmek ve bir kez de bu işten vazgeçmek için. Çünkü Susan, Piyano Çiftliği'nden atlıların Kötü Çayırlar'daki gecekondunun yakınında sürüden kaçmış hayvanları aradıklarını görmüştü. Roland'ın kafasının derinliklerindeki o ses kızıl kayanın tehlikeleri konusunda yaptığı gibi Sheemie bakımından onu hiç uyarmadı... Ama delikanlının vicdanı konuşuyordu. Ve Roland sonunda bundan Susan'a söz etti. (İki genç bir eyer battaniyesine sarılmışlardı.) O zaman kızın vicdanının da onu rahatsız ettiğini anladı. Sheemie'nin başına bir dert

açılabilirdi. Bu hiç de adilce bir şey olmazdı. Roland'la Susan bu sonuca vardıktan sonra randevularını aralarında kararlaştırmaya başladılar. Kız, "Seninle buluşamayacaksam," dedi. "Pencereme kurutuyormuşum gibi kırmızı bir gömlek asarım." Delikanlı da buluşma yerine gelemeyeceğini belirtmek için Hookey'nin dükkânının karşısındaki avlunun kuzeydoğu köşesine beyaz bir taş bırakacaktı. Kent tulumbasının bulunduğu yere. Son çare olarak da yine kızıl kayayı kullanacaklardı. Tehlikeli olsun olmasın. Artık Sheemie'yi işlerine -bu aşk macerasına- bir daha karıştırmayacaklardı.
Cuthbert'le Alain, Roland'ın bu "uyuşturucu bağımlılığını" önce inanmazlık, haset ve endişeli bir alayla karşıladılar. Sonra da bir tür sessiz dehşetle. Onları güvenli olduğu sanılan bir yere göndermişlerdi. Onlarsa burasının entrika kaynayan bir yer olduğunu keşfetmişlerdi. Sayım yapmaya geldikleri Baronluk'ta, ileri gelenlerin çoğunun Birlik'in en büyük düşmanının tarafına geçtiklerini öğrenmişlerdi. Büyük bir mezarlığı dolduracak kadar insan öldürdüklerini tahmin ettikleri üç sert adamı kendilerine düşman etmişlerdi. Ama yine de bu zorluklarla başa çıkacaklarına inanıyorlardı. Çünkü başlarında lider olarak arkadaşları vardı. İki delikanlının kafasında Roland, Cort'u yendiği, üstelik de silah olarak atmacasını .kullandığı için yan efsaneleşmiş bir insan halini almıştı. Arkadaşları inanılmayacak bir yaşta -on dördünde- bir silahşor olmuştu. Görev için Gilead'dan ayrılırken onlara da silah verilmesi çocuklar için çok önemliydi. Ama sonra Hambry kentinde ve ait olduğu Baronluk'ta komplonun ne kadar geniş kapsamlı tutulduğunu anlamışlardı. İki çocuk bu durumu kavradıkları zaman güvendikleri silah Roland olmuştu. Ve şimdi...
Bir akşam Cuthbert, Roland atla Susan'la buluşmaya gittikten kısa bir süre sonra, "O suya atılmış tabancaya döndü!" diye bağırdı. Yatakhanenin verandasının ötesinde yarım ay halindeki Kadın Avcı doğuyordu. "Sudan çıkarıp kurulasan bile tekrar ateş edip etmeyeceğini Tanrı bilir!"
Alain verandanın parmaklığına doğru baktı. "Hişşş! Bekle." Cuthbert'in öfkesini geçirmeye çalışıyordu. (Normal şartlarda kolay olurdu.) "Nöbetçi nerede? Bu akşam erken mi yattı?"
Bu sözler Cuthbert'i büsbütün sinirlendirdi. Günlerden beri ekin-kargasının kafatasını görmemişti. Kaç gün olduğunu biliyor ve bunu bir uğursuzluk işareti sayıyordu. "Ortalıkta yok," diye cevap verdi. "Ama yatmaya gitmedi." Sonra öfkeyle batıya, Roland'ın dev gibi atının üzerinde gözden kaybolduğu tarafa doğru baktı. "Kayboldu sanırım. Bildiğimiz birinin aklı, kalbi ve mantığı gibi."
Alain toylukla, "O düzelecek," dedi. "Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Roland'ı bebekliğimizden beri tanıyoruz. Gerçekten. Ona bir şey olmayacak."
Cuthbert usulca, "Ben artık onu tanıdığımı sanmıyorum," derken sesinde o her zamanki neşesi yoktu.
İki arkadaş farklı yollarla Roland'la konuşmaya çalışmışlardı. Ama ikisi de aynı cevabı almışlardı. Bu cevap bile sayılmazdı. Tek taraflı tartışmalar sırasında Roland'ın gözlerinde dalgın (ve belki de hafifçe endişeli) bir ifade belirmişti. Uyuşturucu bağımlısı biriyle konuşmaya çalışan bir kimsenin yabancı olmadığı bir durumdu. Roland'ın yüzündeki ifade delikanlının kafasının sadece Susan'ın biçimi, Susan'ın cildinin kokusu ve Susan'ın vücudunun uyandırdığı duygularla ilgilendiğini açıklıyordu. Ve bu durumu açıklamak için "ilgilenmek" sözcüğü de saçmaydı. Bu ilgi değil bir saplantıydı artık.
Cuthbert, "Yaptıkları için o kızdan biraz nefret ediyorum," dedi. Sesinde Alain'in o zamana kadar duymadığı kıskançlık, düşkırıklığı ve korku karışımı vardı. "Belki de daha fazla."
Alain çok şaşırdığını belli etmemeye çalıştıysa da başaramadı. "Böyle söylememelisin. Ne de olsa bu durumdan kız sorumlu değil..."
"Değil mi? Susan, Roland'la Citgo'ya gitti. Onun gördüklerini kız da gördü. Seviştikten sonra Roland'ın Susan'a başka neler açıkladığını Tanrı bilir. Ve kız hiç aptal değil. Bu macerada üzerine düşeni başarıyla yapmasından da anlaşılıyor böyle olduğu." Alain, Bert'in kızın corvetle'le yaptığı ustaca oyunu düşündüğünü tahmin etti. "Susan sorunun bir parçası halini aldığını herhalde biliyor. Bunu bilmeli!"
Acı duyguları insanı korkutacak kadar su yüzüne çıkmıştı. Alain, Susan en iyi arkadaşını elinden aldığı için onu kıskanıyor, diye düşündü. Ama hepsi bu kadar değil. Bert en yakın arkadaşını şimdiye dek gördüğümüz kızların en güzelini elde ettiği için kıskanıyor.
Alain eğilerek Cuthbert'in omzunu kavradı. Avluya sıkıntılı sıkıntılı bakan delikanlı ona doğru döndü. Alain'in yüzündeki haşin ifadeyi farkedince de şaşırdı. Alain, "Bu ka," dedi.
Cuthbert neredeyse burun kıvıracaktı. "Birilerinin hırsızlık, şehvet ya da budalalığı ka'ya yıktığı her seferinde sıcak bir yemek yeseydim..."
Alain arkadaşının omzunu onun canını yakacak kadar sıktı. Cuthbert ondan uzaklaşabilirdi ama bunu yapmadı. Dikkatle arkadaşını inceliyordu. O şakaya meraklı sulu çocuk ortadan kaybolmuştu. Hiç olmazsa şimdilik. Alain, "Birilerini suçlamak ikimizin de yapamayacağı bir şey," dedi. "Bunu anlamıyor musun? O ikisini ka sürüklüyorsa o zaman kimseyi suçlayamayız. Bu duyguyu yenmeliyiz. Roland'a ihtiyacımız var. Ve belki kıza da ihtiyacımız olacak."
Cuthbert, Alain'e pek uzun gelen bir süre onun gözlerinin içine baktı. Alain onun öfkesiyle mantığının çarpıştığını anladı. Ve sonunda mantık kazandı. (Belki de şimdilik.)
"Pekâlâ, çok güzel. Ka bu. Herkesin suçları yüklediği ka. Sonuçta o büyük görünmeyen dünya bunun için var, öyle değil mi? Budalalıklarımızın suçunu yüklenmemek için? Artık omzumu kırmadan beri bırak, Al."
Alain elini çekerek arkasına yaslandı. Rahatlamıştı. "Şimdi... uçurum konusunda ne yapmamız gerektiğini bilebilseydik. Yakında sayıma başlamazsak..."

Cuthbert, "Aslında bu konuda bir fikrim var," dedi. "Sadece biraz geliştirmek gerekiyor. Roland'ın bu bakımdan yardım edebileceğinden eminim... Tabii dikkatini birimizden birine birkaç dakika verebilirsek

İki arkadaş bir süre hiç konuşmadan oturdular. Avluya bakıyorlardı. Yatakhanede güvercinler guruldayorlardı. Roland'la Bert'in tartışmalarının bir nedeni de bu kuşlardı. Alain bir sigara sardı. Bu işi ağır ağır yaptı; sonuç biraz gülünç olsa da, sigarayı yaktığı zaman kâğıt açılıvermedi.

Cuthbert, "Baban seni görseydi derini yüzerdi," dedi. Ama sesinde hayranlık vardı. Sonraki yıl Kadın Avcı Ayı'nın yeniden doğduğu sırada üçü de sigara tiryakisi olacaklardı. Gözlerindeki çocuksu bakışın çoğu silinmiş, güneşten yanmış üç genç.

Alain başını salladı. Dış Kavis'in tütünü başını biraz döndürüyor ve boğazını da yakıyordu. Ama sigara sinirlerini yatıştırıyordu. Ve bu ara sinirlerinin yatışmasına ihtiyacı vardı. Bert'i bilmiyordu ama ona son günlerde rüzgârda kan kokusu varmış gibi geliyordu. Belki de bu kanların birazı onlarınki olacaktı. Alain pek korkmuyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Ama delikanlı çok, çok endişeliydi.

Cuthbert'le Alain çocuklarından beri şahinler gibi eğitilmiş ve silahlara alıştırılmışlardı. Ancak yanlış bir fikre saplanmışlardı. Bu onların yaşlarındaki çocuklarda çok görülen bir şeydi. Büyüklerin onlardan çok daha üstün olduğunu düşünüyorlardı. En azından aklı ve planlama konularında. Çocuklar büyüklerin ne yaptıklarını bildiklerinden emindiler. Roland bu bakımdan onlardan daha akıllıydı. Hatta aşk hastalığı bile bunu engelleyemiyordu. Ama arkadaşları şato oyununu unutmuşlardı. Bu oyunda iki tarafın da gözleri bağlanıyordu. Delikanlılar Büyük Tabut Avcıları'ndan en aşağı ikisinin İç-Dünya'dan gelen bu üç yeniyetme konusunda son derece kaygılı olduklarını bilselerdi çok şaşırırlardı. Ve bu sert adamlar iki tarafın da oynadığı bekleme oyunundan iyice bıkmışlardı artık.

Kadın Avcı büyürken Reynolds'la Depape bir sabah erkenden birlikte Yolcuların Dinlenme Yeri'nin ikinci katından aşağıya indiler. Ana salon sessizdi. Sadece horultular ve balgamlı hırıltılar duyuluyordu. Humbry'nin en işlek meyhanesinde bu geceki eğlence sona ermişti.

Yanında sessiz bir konuk olan Jonas, Coral'ın yarasa kanadı gibi kapının solundaki masasında oturmuş, Kâtibin Pasyansı'nı oynuyordu. Bu gece tuniğini giymişti ve iskambillerin üzerine eğilirken soluğu hafifçe buharlaşıyordu. Hava don olacak kadar soğuk değildi. Henüz. Ama yakında olacaktı. Havadaki ayaz bunu kesinlikle haber veriyordu. Konuğun solukları da buharlaşıyordu. Kimba Rimer iskelet gibi vücuduyla üzerinde turuncu çizgiler olan gri bir atkıya iyice sarınmıştı. Tam konuya girecekleri sırada Roy'la Clay gözüktüler. (Rimer onları Pinç ve Jilly diye düşünüyordu.) Kovboyların ikinci katın odalarındaki eğlencelerinin de o gece için sona erdiği anlaşılıyordu.

Reynolds, "Eldred," dedi. Sonra da ekledi, "Sai Rimer."

Rimer başını eğerek selamlarına karşılık verdi. Tiksintiyle bir Reynolds'a baktı, bir Depape'e. "Uzun günler ve geceler, baylar." Hiç kuşkusuz dünya geçip gitti, diye düşündü. Şu ikisi gibi aşağılık yaratıkların önemli mevkilerde olmaları bunu gösteriyor. Jonas da onlardan ancak biraz üstün sayılır.

Clay Reynolds, "Seninle konuşabilir miyiz, Eldred?" diye sordu "Roy'la ben... konuşuyorduk da..."

Jonas titrek sesiyle, "Bu hiç de akıllıca bir şey değil," dedi. Rimer yaşamının sonunda ölüm meleğinin sesinin onunki gibi olduğunu farketseydi buna hiç şaşmayacaktı. Jonas konuşmasını sürdürdü. "Konuşmak düşünmeye yol açar. Ve düşünmek de sizin gibi çocuklar için tehlikeli olur. Burnunuzu kurşunlarla karıştırmak gibi."

Depape o lanet olasıca kahkahalarından birini attı. Anırır gibi. Sanki alay edildiğinin farkında değildi.

Reynolds, "Dinle, Jonas," diye başladı. Sonra da kararsızca Rimer'e baktı.

Jonas masaya yeni kâğıtları dizdi. "Sai Rimer'in yanında konuşabilirsiniz. Ne de olsa başpatronumuz o. Onun şerefine Kâtip Pasyansı oynuyorum. Gerçekten."

Reynolds şaşırdı, "Ben sandım ki... Yani Belediye Başkanı Thorin..."

Rimer, "Hart Thorin, İyi Adam'la yaptığımız anlaşmanın hiçbir ayrıntısını öğrenmek istemiyor," dedi. "Bu konuda bütün istediği kazançtan pay, Bay Reynolds. Başkanın şu ara en çok önem verdiği şey Hasat Bayramı Panayırı'nın güzel geçmesi... Ve o genç hanımla yaptığı anlaşmanın... sorun çıkmadan uygulanması."

Jonas koyu Mejis lehçesiyle, "Evet," diye mırıldandı. "İşte diplomatça konuşma buna denir. Ama Roy biraz şaşkın. Onun için bu sözleri açıklayacağım. Belediye Başkanı Thorin bütün gününü Susan Delgado'yu hayal ederek geçiriyor. O gece de kalbi heyecandan patlayacak ve adam karyolaya yığılıp kalacak. Evet!"

Depape yine anırır gibi güldü. Sonra da dirseğiyle Reynolds'u dürttü. "İyi anlamış değil mi, Clay? Adamla kız..."

. Reynolds sırıttı ama gözlerinde hâlâ endişe vardı. Rimer kasımda suyun yüzünde beliren buz tabakasını andıran bir gülümsemeyle Jonas'a baktı ve silahşorun yeni çektiği yediliyi işaret etti. "Sevgili dostum Jonas, kırmızı siyahın üzerine konacak."

"Ben senin sevgili dostun değilim." Silahşor kupa yedilisini gölge sekizinin üzerine koydu. "Bunu hatırlaman iyi olur." Sonra Reynolds'la Depape'ye döndü. "Şimdi... siz ne istiyorsunuz, çocuklar? Rimer'le biraz konuşacağız."

Reynolds elini bir iskemlenin sırt dayanacak yerine koydu. "Belki hepimiz kafa kafaya veririz. Bakalım düşüncelerimiz birbirine uyuyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Jonas iskambillerini topladı. Sinirlenmiş gibiydi. Clay Reynolds elini iskemlenin arkasından telaşla çekti. "Ne söyleyeceksen sen söyle de olsun bitsin."

Depape, "Artık Bar K.'ye gitmemizin zamanının geldiğini düşünüyoruz," dedi. "Etrafa bir göz atalım. Bakalım Ritzy'deki ihtiyarın söylediklerini destekleyecek bir şeyler var mı?"

Reynolds da ekledi. "Orada başka neleri olduğunu görelim. Artık o gün yaklaşıyor, Eldred. Ve tehlikeyi göze alamayız. Belki de..."
"Evet? Onlarda neler var dersiniz? Tabancalar? Elektrik? Şişelerin içinde peri kızları? Kim bilir? Bu konuyu düşüneceğim, Clay."
"Ama..."
"Düşüneceğim, dedim. Haydi şimdi yukarı çıkın. İkiniz de. Kendi peri kızlarınıza dönün."
Reynolds'la Depape önce Jonas'a baktılar, sonra da birbirlerine. Masadan gerilediler. Rimer soğuk bir tebessümle onları seyrediyordu.
Reynolds merdivenin aşağısında durdu. İskambilleri karıştıran Jonas duraklayarak ona baktı. Kalın kaşlarını kaldırmıştı.
"Onları bir keresinde önemsemedik. Bizi rezil ettiler. Bunun tekrarlanmasını istemiyorum. Hepsi bu kadar."
"Popon yediğin hayali tekme yüzünden hâlâ sızlıyor değil mi? Eh, benimki de öyle. Ve sana tekrar söylüyorum, yaptıklarını onlara ödeteceğiz. Hesap hazır. Zamanı gelince faturayı onlara vereceğim. Faizi de belirteceğim. O arada bizi endişelendirerek ilk adımı bizim atmamıza neden olmalarına izin veremem. Zaman bizden yana, onlardan değil. Bunu anlıyor musun?"
"Evet."
"Bunu hatırlamaya çalışacak mısın?"
Reynolds, "Evet," diye tekrarladı. Bu cevap ona yetmiş gibiydi.
"Roy? Bana güveniyor musun?"
"Evet, Eldred. Sonuna kadar." Jonas, Depape'i Ritzy'deki başarısı yüzünden övmüştü. Genç adam pek sevinmişti buna. Dişinin kokusunu aldığı zaman yerlerde yuvarlanan bir köpek gibi.
"O halde ikiniz de artık yukarı çıkın. Bırakın patronla konuşup şu işi bitireyim. Artık yaşlandım. Geceleri böyle geç saatlere kadar oturamıyorum."
İki silahşor gittikten sonra Jonas yeniden kâğıtları açtı. Sonra da salonda etrafına bakındı. İçerde on iki kişi kadar vardı. Piyanist Sheb ve fedai Barkie de dahil hepsi yarı sızmış, uykuya dalmışlardı. Kapının yanındaki iki adamın alçak sesle yapacakları konuşmayı dinleyebilecek kadar yakında kimse yoktu. Horlayan ayyaşlardan biri bilinmeyen bir nedenle uyuyormuş gibi yapsa bile. Jonas siyah bir şövalyenin üzerine kırmızı bir kraliçeyi koydu. Sonra da başını kaldırarak Rimer'e baktı. "Haydi! Ne söyleyeceksen söyle."
"Aslında o ikisi benim düşündüklerimi söylediler bile. Sai Depape beyni çok iri olduğunu için hiçbir zaman utanmayacak. Ama Reynolds bir silahşor için oldukça zeki sayılır. Öyle değil mi?"
Jonas başını salladı. "Ayın ışıkları uygunken Clay'in de kafası çalışır," dedi. "Üstelik traş da olmuş. Yani sen şimdi Deniz Kıyısı'ndan tâ buraya kadar o üç bebeğin daha yakından incelenmeleri gerektiğini söylemeye mi geldin?" Rimer omzunu silkti.
"Belki öyle. Ve öyleyse bunu yapabilecek adam da benim tabii. Ama Bar K.'de ne bulacağız?"
Rimer, "Bunu öğreniriz," diyerek parmağını Jonas'ın iskambillerinden birine vurdu. "İşte Kâtip."
"Evet. Ve hemen hemen burada birlikte oturduğum adam kadar da çirkin." Jonas Kâtib'i iskambillerin en üstüne koydu. Kâtip Paul'du. Silahşor yeni kart açınca bu kez de Luke çıktı. Destede geriye Peter'le Matthew kalmıştı. Jonas kurnaz bir tavırla Rimer'e baktı. "Duygularını' benim arkadaşlarımdan daha ustaca gizliyorsun. Ama için için sen de onlar kadar endişelisin.O yatakhanede ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun? Bunu sana söyleyeceğim: yedek botlar, annelerinin resimleri, pis pis kokan çoraplar... Ve bir yere saklanmış tabancalar. Herhalde onları zemindeki tahtaların altına gizlediler."
"Onların silahları olduğuna gerçekten inanıyor musun?"
"Evet. Roy bu bakımdan haklı. O üç çocuk Gilead'dan. Eld sülalesinden olmaları ihtimali yüksek. Ya da Eld soyundan geldiklerine inanmaktan hoşlanan ailelerin çocukları. Silahşor çırakları olabilirler. Onları henüz hak etmedikleri silahlarla buraya yollamışlar. 'Herkes bana vızgelir; dermiş gibi bakan o uzun boylu çocuk konusunda kuşkularım var. O belki de artık bir silahşor. Ama bu mümkün mü? Sanmıyorum. Olsa bile onu adilce bir karşılaşmada altedebilirim. Bunu biliyorum. O çocuk da biliyor."
"Öyleyse onları buraya neden yolladılar?"
"İç Baronluklar senin onlara ihanet ettiğinden kuşkulandıkları için değil, sai Rimer. Bu bakımdan için rahat etsin."
Rimer atkısından başını uzatarak dimdik oturdu. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Bana bir hain olduğumu söylemeye nasıl cüret ediyorsun? Bu ne cüret?"
Eldred Jonas, Hambry'nin Demirbaş Bakanı'nın yüzüne karşı pis pis güldü. Beyaz saçlı adam gülerken bir kurta benzedi. "Ben bütün hayatım boyunca her şeyi doğru adlarıyla belirttim. Artık bundan vazgeçecek değilim. Senin için önemli olan tek şey şu: Beni tutanlara hiçbir zaman kalleşlik etmedim."
"O ideallere inanmasaydım..."
"İdeallerine boşver şimdi! Geç oldu ve ben gidip yatmak istiyorum. New Canaan ve Gilead'dakilerin burada neler olup bittiği konusunda en ufak bir fikirleri bile yok. İçlerinden pek azının buralara kadar geldiğinden eminim. Son zamanlarda yolculuk yapamayacak kadar meşguller. Her şeyin başlarına geçmemesi için çabalayıp duruyorlar. Hayır, bütün bildikleri, bebekliklerinde okudukları resimli kitaplardan öğrendikleri mutlu kovboyların sürülerin peşinden gidiyor oldukları. Mutlu balıkçılar teknelerine koskocaman balıkları çekiyorlar. Ambarlar dolduğu zaman dans

ediyorlar. Yeşil Kalp pavyonunda büyük maşrapalarla graf içiyorlar. Rimer, İsa adına kalın kafalı biri gibi davranma! Zaten her gün böyleleriyle uğraşıyorum!"
"Onlar Mejis'in sakin ve güvenli bir yer olduğuna inanıyorlar."
"Evet. Dingin kırsal yaşam. Gerçekten. Bundan hiç kuşkum yok Kendi yaşam tarzlarının tehlikede olduğunu biliyorlar... bütün o soyluluk, şövalye ruhu, atalara tapma. Son savaş sınırlarından iki yüz tekerlek kadar kuzeyde olabilir. Ama Farson ordularını silip süpürmek için ateş arabalarını ve robotlarını kullandığı zaman savaş güneye doğru sarkabilir. Hem de hızla. İç Baronluklardan bazıları bunun kokusunu yirmi yıl önce aldılar. Hatta belki de daha önce. Onlar bu piçleri senin sırlarını öğrenmeleri için yollamadılar, Rimer. Onlar gibi insanlar bebeklerini bilerek tehlikeye atamazlar. Bu adamlar çocukları tehlikeden uzaklaştırmak için Mejis'e gönderdiler. Ama bu o gençlerin kör ya da aptal oldukları anlamına gelmiyor. Tanrılar adına, aklı başında insanlar gibi davranalım. Onlar birer çocuk!"
"Eski çiftliğe gidersen başka neler bulabilirsin?"
"Belki mesaj göndermek için kullandıkları bazı şeyleri. Belki bir heliograf. En akla yakın olanı bu. Eyebolt'un ötesinde bir çobana ya da toprak kiralamış olan birine para yedirmiş olabilirler. Mesajı alması için eğittikleri biri olmalı. Sözkonusu kişi gelen haberi ışıkla onlara iletiyor ya da kendisi getiriyor. Yürüyerek. Ama kısa bir süre sonra mesajların bir işe yaraması için çok geç kalmış olacaklar. Öyle değil mi?"
"Belki. Ama henüz geç değil. Ve sen de haklısın. Ancak çocuk olsunlar olmasınlar onlar beni endişelendiriyor."
"Beni dinle, bunun için hiçbir neden yok! Pek yakında benim halim vaktim yerinde olacak. Sense zengin olacaksın. İstersen Belediye Başkanı bile olabileceksin. Kim kalkıp seni durduracak? Thorin mi? Gülünç bir yaratık o. Coral mı? Eminim o ağabeysini asman için sana yardım bile eder. Belki de baron olmak daha hoşuna gider. Yani bu unvan yeniden kullanılmaya başlanırsa..." Jonas, Rimer'in gözlerinde bir pırıltının belirdiğini farkederek güldü. Desteden Matthew çıktı ve silahşor onu diğer Kâtipler'in yanına koydu. "Evet, en çok bunu istediğin belli. Mücevherler güzeldir. Altınlar ise çok değerli. Ama insanların karşında yerlere kadar eğilip yaltaklanmaları kadar hoş bir şey olamaz. Öyle değil mi?"
Rimer, "Artık sığırtmaçları saymaya başlamaları gerekirdi," dedi.
Ellerini iskambillere doğru uzatmış olan Jonas duraksladı. Bu onun da aklına gelmişti. Özellikle şu son iki haftada.
Rimer, "Ağlarımızın ve teknelerimizin sayılması aslında ne kadar zaman alır?" diye sordu. "Tutulan balıklarla ilgili grafiklerin çizilmesi? O çocukların artık uçurumda olmaları gerekirdi. İnekleri ve atları saymaları, ahırları kontrol etmeleri. Doğumla ilgili belgelere bakmaları. Aslında bu işe iki hafta önce başlamış olmalılardı. Tabii orada ne bulacaklarını biliyorlarsa o başka."
Jonas, Rimer'in neyi kastettiğini biliyordu. Ama buna inanamadı. İnanamazdı. Ancak haftada bir defa traş olan o çocuklar bu kadar kurnazlık edemezlerdi.
Ak saçlı adam sonunda, "Hayır," dedi. "Bütün bunların nedeni suçlu kalbinin sana fısıldadı şeyler. Görevlerini çok başarıyla yerine getirmek istiyorlar. Bu yüzden de gözleri bozuk ihtiyarlar gibi usul usul sürünürcesine ilerliyorlar. Yakında uçuruma da gidecek ve bitkin düşünceye kadar sayım yapacaklar!"
"Ya öyle olmazsa?"
Jonas, bu iyi bir soru, diye düşündü. O zaman bir yolunu bulup onları ortadan kaldırmamız gerekir. Belki pusuya düşürürüz. Gizlendiğimiz yerden üç kurşun ve bebekler de ortadan kaybolur. Tabii kentte bu işe bozulanlar olur. Buradakiler o çocukları seviyorlar. Ama Rimer Hasat Bayramı'na kadar işi idare eder. Hasat'tan sonra da bu olayın hiç önemi kalmaz.
Jonas sonunda, "Bar K.'ye gidip etrafa bir göz atacağım," dedi. "Kendim gideceğim. Yalnız başıma, Clay'le Roy'un peşimden gelmelerini istemiyorum."
"Bu iyi bir plana benziyor."
"Belki benimle gelip biraz yardım edersin."
Kimba Rimer'in yüzünde yine o buz gibi tebessüm belirdi. "Geleceğimi sanmıyorum."
Jonas başını öne doğru sallayarak tekrar iskambilleri açmaya başladı. Bar K.'ye gitmek biraz tehlikeli olacaktı. Ama gerçek bir sorunla karşılaşacağını sanmıyordu. Özellikle oraya yalnız gittiği takdirde. Sonuçta onlar sadece çocuktu ve her gün oradan ayrılıyor, saatlerce de dönmüyorlardı.
"Haberi ne zaman alabileceğim, sai Jonas?"
"Vermeye hazır olduğum zaman. Beni zorlama."
Rimer sıska ellerini kaldırarak avuçlarını silahşora doğru uzattı "Özür dilerim, sai."
Ak saçlı adam biraz yumuşayarak yine başını salladı. Bir kâğıt daha açtı. Anahtarlarla ilgilenen Kâtip Peter'di. Jonas iskambili üst sıraya koyarak ona baktı. Bir yandan da parmaklarını uzun beyaz saçlarının arasına sokarak tarar gibi yaptı. Sonra kâğıttan başını kaldırıp Rimer'e bir göz attı. Adam da kaşlarını kaldırmış onu süzüyordu.
Başkanın kâtibi, "Gülüyorsun," dedi.
"Evet." Jonas tekrar iskambilleri açmaya başladı. "Çok memnunum. Bütün Kâtipler çıktı. Bu oyunu ben kazanacağım."
Rhea için Kadın Avcı süresi düşkırıklıkları ve karşılık görmeyen isteklerle geçti. Planları altüst olmuştu. Kedisinin en olmayacak zamanda kucağına atlaması yüzünden onu neyin engellediğini, nasıl engellediğini anlayamamıştı. Susan Delgado'yu ele geçiren o bacaksız, kızın saçlarını kesmesine engel olmuştu büyük olasılıkla... Ama nasıl? Aslında o piç neyin nesiydi? Cadı sık sık bu soruyu soruyordu kendi kendine. Merakı, o müthiş öfkesini izliyordu. Cöos'lu Rhea engellenmeye alışık değildi.

Büyücü odada Musty'nin çökmüş olduğu yere bir göz attı. Kedi onu dikkatle izliyordu. Genellikle hayvan ocağa yerleşerek uyuklardı. (Anlaşılan bacadan gelen o serin havadan hoşlanıyordu.) Ama postunu cadının alevi yaladıktan sonra artık odun yığınını tercih ediyordu.
Rhea'nın ruh hali düşünülürse hayvan akıllıca davranıyordu. Yaşlı kadın, "Yaşamana izin verdiğim için şanslısın," diye homurdandı. "Cinlerin dostu!"
Cam küreye dönerek ellerini üstünde dolaştırmaya başladı. Ama camda sadece o pembe ışık dönüp duruyordu. Bir tek görüntü bile yoktu. Rhea sonunda ayağa kalkarak kapıya gitti. Açıp gece semasına baktı. Ay yarımdan biraz büyüktü artık. Parlak yüzeyinde Kadın Avcı şekli iyice belirmeye başlıyordu. Rhea cam küreye haykıramadığı küfürleri aydaki kadına doğru sıralamaya başladı. (Cam kürenin içinde bir varlık olabilirdi. Belki de küfürlere kızmak için bekliyordu.) Cadı küfürleri savururken kemikli yumruğunu iki defa kapının çerçevesine indirdi. Aklına gelen her müstehcen sözü söyledi. Hatta çocukların oyun alanında birbirlerine söyledikleri pis kelimeleri bile. Hiçbir zaman bu kadar öfkelenmemişti. O kıza bir emir vermişti. Ama o, sebep ne olursa olsun, buna itaat etmemişti. O sürtük Cöos'lu Rhea'ya karşı geldiği için ölümü hak etmişti.
Yaşlı cadı, "Ama hemen değil," diye fısıldadı. "Önce topraklarda yuvarlanmalı. Bu tozlar hamur halini alıncaya kadar onun üzerine işemeliler. O güzelim sarı saçları çamurlara bulanmalı. Küçük düşmeli... gururu kırılmalı... onun yüzüne tükürmeliler."
Büyücü tekrar kapının çerçevesine yumruğunu indirince bu kez eklemlerinin üzerinden etrafa kanlar sıçradı. Tek sorun kızı ipnotize ettiği zaman verdiği emre uymaması değildi. Bir mesele daha vardı. Bu diğerine bağlıydı ama çok daha ciddiydi. Rhea artık cam küreyi kullanamayacak kadar sarsılmıştı. Küreye beklenmedik anlarda kısaca bir göz atabiliyordu. Ellerini sallayarak yaptığı işaretlerin, mırıldandığı sihirli sözlerin bir yararı olmadığını biliyordu. O sözler ve işaretler iradesini bir noktada toplamak için başvurduğu yöntemlerdi. Ve şimdi Rhea o küçük kaltak ve bacaksız âşığı yüzünden kürenin içinde dönen pembe sisi yaracak biçimde dikkatini toplayamıyordu. Aslında bir şey görmeyecek kadar kızgındı.
Rhea ayın yüzünde yarı belirmiş olan kadına baktı. "Onu eskisi gibi nasıl kullanabilirim? Bunu bana söyle! Söyle!" Ama Kadın Avcı ona hiçbir şey söylemedi. Yaşlı cadı kanayan eklemlerini ağzına götürerek içeri girdi.
Musty onun geldiğini görünce odun yığınıyla baca arasındaki örümcek ağlarıyla dolu yere sindi.

2. Penceredeki Kız

Kadın Avcı, eskilerin deyişiyle, artık "karnını doldurmuştu." Öğle zamanı bile gökyüzünde görülebiliyordu. Parlak sonbahar güneşine yakalanmış soluk renkli bir kadın vampir. Yolcuların Dinlenme Yeri gibi meyhanelerin ve büyük çiftlik evlerinin verandalarında eski iş tulumlu saçlarına samanlar takılmış ciddi adamlar belirmeye başladı. Her biri sombrero'sunu giymişti. Her birinin kucağında ürün doldurulmuş sepet vardı. Her biri de boşalan dünyaya renkleri uçmuş gözleriyle bakıyordu.
Yolları kabak yüklü arabalar tıkıyordu. Ambarların yanlarına siklamen rengi sivri kökler ve parlak turuncu balkabakları yığılmıştı. Tarlalarda patates arabaları ilerliyor, toplayıcılar da onları izliyorlardı. Hambry Ticaret Merkezi'nin önünde Hasat muskaları sanki sihir yapılmış gibi belirdiler; rüzgâr çanları gibi Koruyucular'ın oyulmuş heykellerinden sarkıyorlardı
Bütün Mejis'te genç kızlar Hasat gecesi giyecekleri tuvaletlerini dikiyor ve Yeşil Kalp'te dans edecekleri delikanlıları düşlüyorlardı. (Giysi iyi olmadığı zaman da ağlıyorlardı.) Küçük erkek kardeşleri panayırda kazanacakları ödülleri, oynayacakları oyunları ve binecekleri atları düşünüyor ve uykuları kaçıyordu. Hatta büyükleri bile bazen sızlayan ellerine ve ağrıyan sırtlarına rağmen Hasat'ın vereceği zevkleri düşünerek uyuyamıyorlardı.
Yaz yeşil giysisini son defa dalgalandırarak usulca gitmiş ve ürün alma mevsimi gelmişti.
Hasat dansları ve panayır eğlenceleri Rhea'ya vızgeliyordu. Ama o da diğerleri gibi uyuyamıyor, çoğu gece leş gibi kokan şiltesinde şafağa kadar hiç uyumadan yatıyordu. Kafası öfkeyle zonkluyordu. Jonas'ın Kâtip Rimer'le konuştuğu geceden kısa bir süre sonra iyice içerek sızmaya karar verdi. Ama graf fıçısının hemen hemen boş olduğunu gördüğü zaman büsbütün sinirlendi. Etrafta korkunç küfürleri yankılanmaya başladı.
Büyücü yeniden küfürleri sıralamak için derin bir soluk alırken aklına bir şey geldi. Dâhice bir düşünce. Susan Delgado'nun saçlarını kesmesini istemiş, ama emirleri işe yaramamıştı; bunun nedenini de bilmiyordu... Ancak kız konusunda bildiği bir şey vardı, öyle değil mi? İlginç bir şey. Gerçekten. Hem de çok ilginç.
Rhea, Thorin'e gidip bildiklerini anlatmak niyetinde değildi. Belediye Başkanı'nın o harika cam küreyi unuttuğunu umuyordu. Tatlı bir muttu bu. (Herhalde budalaca bir şey de.) Ama kızın halası... Cordelia Delgado yeğeninin artık bakire olmadığını, deneyimli bir fahişeye dönüşme yolunda ilerlediğini öğrenirse ne yapardı? Rhea, Cordela'nın da Thorin'e gideceğini sanmıyordu. Kadın namus kumkumasıydı ama aptal değildi. Yine de bu açıklama çok şeye neden olabilirdi, öyle değil mi? Güvercinlerin arasına bir kedi salıverilmiş gibi... "Miyav!"
Rhea kedileri düşünüyordu ve işte Musty de oradaydı. Ayışığında verandada durmuş, ona umut ve kuşkuyla bakıyordu. Rhea, korkunç bir biçimde gülümseyerek kollarını açtı. "Gel bana, hayatım! Bana gel, tatlım!"
Affedildiğini anlayan Musty hanımının kollarına atıldı. Rhea yaşlı, sararmış diliyle onun gövdesinin yanlarını yalarken hayvan da gürültülü gürültülü hırlamaya başladı. O gece cadı bir haftadan beri ilk kez derin derin uyudu. Ertesi sabah cam küreyi eline alınca sisler hemen dağılıverdi. Cadı bütün günü kürenin büyüsüne kapılmış gibi geçirdi. Nefret ettiği

insanları gözetledi. Pek az su içti, hiçbir şey yemedi. Güneş batarken yeterince kendine geldi ve küstah küçük şıllık konusunda henüz hiçbir şey yapmamış olduğunu hatırladı. Ama bu önemli değildi. Rhea bu işi nasıl başarabileceğini biliyordu artık... Bütün sonuçları da küre yardımıyla seyredebilecekti. Tüm itirazları, haykırışmaları ve yakınmaları! Susan'ın gözyaşlarını görecekti. En hoşu da bu olacaktı. Susan'ın gözyaşlarını görmek!
Rhea bacağına dolanarak yukarı çıkan Ermot'a, "Bu da benim kendi küçük haşatım olacak," dedi. Kucağında yılanla oturarak gülmeye başladı.
İki arkadaş Aceleci'nin yaklaşan nal seslerini duydukları zaman Alain endişeyle, "Verdiğin sözü unutma," dedi. "Öfkelenme."
Cuthbert, "Olur," diye cevap verdi ama bu bakımdan kuşkusu vardı. Roland, yatakhanenin uzun bölüğünün yanından dolaşarak avluya girdi. Batmakta olan güneşin son ışıklarında gölgesi peşinden sürükleniyordu. Cuthbert sinirli sinirli yumruklarını sıktı. Sonra kendini zorlayarak parmaklarını açtı. Ama Roland'ın attan inmesini seyrederken yumruklarını tekrar sıktı ve tırnakları avuçlarına battı.
Cuthbert, yine bir oyalama daha, diye düşündü. Bir tartışma. Tanrılar, bütün bunlardan bıkıp usandım! Ölecek kadar hem de!
Bir gece önce güvercinler yüzünden yine tartışmışlardı. Cuthbert güvercinlerin biriyle batıya petrol tankerleriyle ilgili bir haber göndermelerini istemişti. Roland ise bunu hâlâ istemiyordu. Bu nedenle tartışmaya başlamışlardı. Ama aslında Roland tartışmıyordu. (Cuthbert'i öfkelendiren şeylerden biri de buydu. İncecik'in sesi gibi sinirlerini törpülüyordu.) Roland son zamanlarda tartışmak tenezzülünde bulunmuyordu. Bakışları da dalgındı. Sanki sadece vücudu oradaydı; geri kalanı, ruhu, canı, ka'sı Susan Delagado'nun yanındaydı.
Roland gece sadece, "Hayır," demişti. "Böyle şeyler için artık çok geç."
Cuthbert, "Bunu bilemezsin," diye itiraz etmişti. "Gilead'dan yardım gelemeyecek kadar geç olsa bile, öneri gelmesi için henüz o kadar geç değil. Bunu göremeyecek kadar kör müsün?"
"Bize nasıl bir öneride bulunabilirler ki?" Roland, Cuthbert'in sesindeki öfkeyi farketmemiş gibiydi. Kendi sesi sakindi. Mantıklı ve tamamiyle ilgisiz. Cuthbert, durumun ne kadar acil olduğunun farkında bile değil, diye düşünmüştü. "Bunu bilseydik, onlara sormamıza gerek kalmazdı. Öyle değil mi, Roland?"
"Biz sadece bekler, onlar harekete geçtikleri zaman da hepsini durdurabiliriz. Sen öneri değil, içini rahat ettirecek bir şeyler istiyorsun, Cuthbert."
Cuthbert kendi kendine, yani sen kızla bulduğun her yerde sevişerek bekleyeceksin, demişti.
Sonra da soğuk bir tavırla, "Sen bu konuyu doğru dürüst düşünemiyorsun," diye söylenmişti. Alain'in inilti gibi bir ses çıkararak soluğunu tuttuğunun farkındaydı. İkisi de yaşamları boyunca Roland'a böyle bir şey söylememişlerdi. Ama Cuthbert bunu söylemişti işte, sonra da arkadaşının patlamasını endişeyle beklemişti.
Ama öyle bir şey olmamıştı. Roland, "Hayır," diye karşılık vermişti. "Düşünüyorum." Sonra da başka hiçbir şey söylemeden yatakhaneye girmişti.
Cuthbert şimdi arkadaşı Aceleci'nin kayışlarındaki tokaları açar ve eyeri çıkarırken, kendi kendine, hayır, dedi. Düşünemiyorsun. Ama. bu olayları doğru dürüst düşünmen gerekiyor. Bütün tanrılar adına, bunu yapmak zorundasın!
Roland eyerle verandaya yaklaşarak onu basamaklara bırakırken Cuthbert de, "Merhaba," diye mırıldandı. "Öğleden sonra çok çalışmış olmalısın." Alain onun ayak bileğine tekmeyi indirdiyse de, delikanlı ona aldırmadı.
Roland açıkladı. "Susan'laydım." Kendini ne savundu, ne bahaneler buldu, ne de itiraz etti. Cuthbert'in gözlerinin önünde şok geçirmesine neden olacak kadar canlı bir sahne belirdi. Roland'la Susan bir yerde, bir kulübede sevişiyorlardı...
Delikanlı içinden Roland'a bağırdı. Neden her zaman birinci olman gerekiyor? Neden her zaman sen? Tanrılar seni lanetlesin, Roland! Kahretsin!
Sonra, "Biz rıhtımlardaydık," diye açıkladı. Her zamanki neşeli tavırlarıyla konuşmaya çalışmış ama pek başaramamıştı. "Botları, denizcilik aletlerini ve midye tarağı denilen şeyleri saydık. Tabii korkunç eğlendik. Öyle değil mi?"
Roland sordu. "Bunları yapmak için benim yardımıma mı ihtiyacınız vardı?" Aceieci'nin yanına giderek eyer battaniyesini aldı. "Sesin bu yüzden mi öfkeli?"
"Sesim öfkeliyse bunun nedeni balıkçıların çoğunun arkamızdan bize gülmeleri! Durmadan rıhtımlara gidiyoruz. Onlar bizim aptal olduğumuzu düşünüyorlar, Roland."
Delikanlı başını salladı. "Bu da çok iyi."
Alain usulca, "Belki..." dedi. "Ama Rimer bizim aptal olduğumuzu düşünmüyor... Biz önünden geçerken bakışları bunu açıklıyor. Jonas da öyle. Onlar bizim aptal olduğumuzu düşünmüyorlarsa, o halde ne düşünüyorlar?"
Roland ikinci basamakta durakladı. Kolundaki eyer battaniyesini unutmuştu. Cuthbert ilk defa onun dikkatini çekebildiklerini düşündü Tanrılara şükürler olsun. Sürprizlerin sonu gelmiyor!
Roland, "Uçuruma mahsus gitmediğimizi, çünkü orada ne olduğunu zaten bildiğimizi düşünüyorlar," dedi. "Şimdi böyle düşünmüyorlarsa bile yakında düşünecekler."
"Cuthbert'in bir planı var."
Roland'ın meraklı ama dalgınlaşmaya başlayan bakışları Cuthbert'e kaydı. Şakacı Cuthbert'e. Çırak Cuthbert'e. Doğuya, Dış Kavis'e taşıdığı tabancayı henüz hak etmemiş olan Cuthbert'e. Bakir olan ve her zaman ikinci sırada kalacak Cuthbert'e. Tanrılar, dedi kendi kendine Cuthbert. Ondan nefret etmek istemiyorum! Ama artık bu öyle kolay ki!

Sonra, "Yarın ikimiz gidip Şerif Avery'yi görelim," diye fikrini açıkladı. "Sanki bir nezaket ziyareti yapmış gibi davranırız. Zaten kendimizi üç nazik ama biraz aptal genç olarak tanıttık. Öyle değil mi?"
Roland gülerek başını salladı. "Tamı tamına."
"Şerife artık Hambry'nin kıyı bölümündeki işlerimizin bittiğini açıklayalım. 'Çiftlik ve kovboylar konusunda da aynı titizlikle davranacağız,' diyelim. 'Ama bir sorunu çıkarmayı, insanların işlerini engellemeyi de istemiyoruz. Ne de olsa yılın en fazla çalışılan zamanı. Hem çiftçiler, hem de diğerleri için.' Bizim gibi kentli budalalar bile bu kadarını bilirler. Ve iyi şerifimize bir liste verelim..."
Roland'ın gözleri parladı. Battaniyeyi verandanın parmaklığına atarak Cuthbert'i omuzlarından yakaladı. Onu sertçe kucakladı. Cuthbert'in burnuna Roland'ın yakasından yükselen leylak kokusu geldi. Bir an arkadaşının boynuna ellerini dolayarak onu boğmak için çılgınca ve güçlü bir istek duydu. Ama onun yerine delikanlının sırtına hafifçe vurdu.
Roland gerilerken sevinçle gülüyordu. "Ziyaret edeceğimiz çiftliklerin bir listesini. Evet! Ve adamlar böylece her şeyi önceden haber aldıkları için görmemizi istemedikleri sürüleri daha sonraki çiftliğe götürürler. Ya da listenin en sonundakine. Aynı şeyi koşum takımları, yem ve aletler için de yaparlar... Çok akıllıca bir plan bu, Cuthbert. Sen bir dâhisin."
Cuthbert, "Hiç de değil," dedi. "Ben sadece hepimizi ilgilendiren bir sorunu düşünmek için biraz zaman ayırdım. Hatta belki de bütün Birlik'i ilgilendiren bir sorun düşünmemiz şart. Öyle değil mi?"
Alain yüzünü buruşturdu ama Roland bunu farketmemiş gibiydi. Hâlâ gülüyordu. On dört yaşında bile yüzündeki bu ifade insanı endişelendiriyordu. Gerçek şuydu: Roland güldüğü zaman sanki biraz çıldırmış gibi bir izlenim bırakıyordu. "Biliyor musun, görmemiz için oldukça çok sayıda değişim geçirmiş hayvanları da getirirler. Hayvanların temiz kandan olmadıklarıyla ilgili yalanlarına inanmayı sürdürmemiz için." Bir an durup düşünür gibi yaptı.
"Neden sen ve Alain gidip şerifi görmüyorsunuz, Bert? Bence bu çok iyi olur."
Cuthbert az kalsın Roland'a saldıracaktı. "Evet, neden olmasın?" diye haykırmak istiyordu. "O zaman Susan'ı sadece yarın öğleden sonra değil, sabah da görebilirsin! Seni budala! Seni aşktan kafasını kaybetmiş ahmak!"
Onu Alain kurtardı. Belki de hepsini kurtardı.
Alain sert sert, "Budala gibi konuşma!" dedi. Roland hayretle hızla ona doğru döndü. Alain'in öyle sert konuşmasına hiç alışık değildi. "Sen bizim liderimizsin, Roland! Thorin, Avery ve kentliler böyle düşünüyor. Biz de öyle."
"Ama kimse bana bu görevi vermedi..."
Cuthbert, "Buna gerek yoktu ki!" diye bağırdı. "Sen silahlarını kazandın! Buradakiler pek inanamıyorlar ama sen bir silahşorsun! Son zamanlarda ben de buna pek inanamıyorum! Şerife senin gitmen gerekiyor! Bu çok açık! Seninle hangimizin gideceği önemli değil." Daha fazlasını söyleyemedi. Devam ederse işin sonu nereye varacaktı? Belki de grup dağılacak, hata bir daha onarılamayacaktı. Cuthbert bu yüzden ağzını sıkıca kapattı. Alain'in bu sefer tekme atmasına gerek yoktu.
Delikanlı yine Roland'ın patlamasını bekledi. Ama bu kez de öyle olmadı.
Roland o yeni tavırlarıyla, yani Cuthbert'in onu uyandırmak için ısırmak istemesine neden olan o uysal ve hiçbir şeyi önemsemez tavırlarıyla, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sen ve ben, Bert. Saat sekiz sana uygun mu?"
Cuthbert, "Hem de çok uygun," dedi. Artık konuşma sona ermiş ve karar verilmişti. Cuthbert'in kalbi şimdi deli gibi çarpıyordu. Bacaklarının üst kısmındaki kaslar lastiğe dönüşmüş gibiydi. Büyük Tabut Avcıları'yla karşılaştıkları zaman da öyle olmuştu.
Roland, "En güzel halimizde olacağız," diyerek başını salladı, "iç Baronluklardan gelen, iyiniyetli ama biraz kafasız gençler. Tamam." İçeri girerken artık gülmüyor, hafifçe gülümsüyordu.
Cuthbert'le Alain birbirlerine bakarak aynı anda hızla soluklarını verdiler. Cuthbert başını eğerek avluyu işaret etti, sonra basamaklardan indi. Alain de onu izledi. İkisi yatakhaneye arkalarını dönüp dikdörtgen biçimi avlunun ortasında durdular. Doğuda yeni yükselmeye başlayan dolunay ince bulutların arkasına gizlenmişti.
Cuthbert, "Bu kız onu büyüledi," dedi. "Belki istiyor belki istemiyor ama sonunda ölmemize neden olacak. Bekle de gör."
"Böyle şeyler söylememelisin. Şaka yollu olsa bile."
"Tamam, tamam. Kız başımıza Eld'in mücevherli taçlarını takacak ve biz sonsuza dek yaşayacağız."
"Ona kızmaktan vazgeçmelisin, Bert. Bunu yapmak zorundasın."
Cuthbert sıkıntıyla arkadaşına baktı. "Yapamıyorum."
Sonbaharın şiddetli fırtınalarına bir ay, hatta belki de daha uzun bir süre vardı. Ama ertesi sabah hava kurşuniydi ve yağmur çiseliyordu. Roland'la Cuthbert atkılarına sarındılar, Alain'i evle ilgili birkaç işi yapması için bıraktılar. Roland kemerine çiftliklerle ilgili programı sokmuştu. Önce Baronluk'a ait olan üç küçük çiftliğe gideceklerdi. Üç arkadaş programı bir gece önce hazırlamışlardı. Bundan grubun gülünç denecek kadar yavaş çalışacağı anlaşılıyordu. Uçurumda ve meyve bahçelerinde hemen hemen Yıl Sonu Panayırı'na kadar çalışacaklardı. Böylesi rıhtımlardaki çalışma hızına da uyuyordu.
İki arkadaş şimdi atlarıyla sessizce kente doğru gidiyorlardı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Yolları Delgado'ların evinin önünden geçiyordu. Roland başını kaldırınca Susan'ın penceresinde oturttuğunu gördü. Sonbahar sabahının kurşuni ışığında parlak bir görüntüydü bu. Delikanlının kalbi hop etti. O sırada bilmiyordu ama kızı sonsuza kadar en iyi böyle hatırlayacaktı. Güzel Susan. Penceredeki kız. Yaşamımızda daha sonra yakamızı bırakmayacak olan hayaletlerin önünden böyle geçeriz. Onlar yol kenarında, fakir dilenciler gibi öylece otururlar. Onları sadece gözucuyla

görürüz. Eğer görebilirsek. Onların bizi bekledikleri ender olarak aklımıza gelir. O da gelirse. Ama onlar yine de beklerler. Biz geçtikten sonra anılardan oluşan çıkınlarını toplar ve peşimize takılırlar. Ayak izlerimizi takip ederek yavaş yavaş bize yetişirler.
Roland, Susan'a elini kaldırdı. Eli ağzına doğru gitti. Kıza bir öpücük gönderecekti. Ama bu çılgınlık olurdu. Elini dudaklarına değmeden daha yukarıya kaldırarak bir parmağını alnına götürdü. Böylece kızı küstahça selamlamış oluyordu.
Susan da gülümseyerek ona aynı şekilde karşılık verdi. İkisi de Cordelia'yı farketmediler. Kadın son kabak ve sivri köklerini kontrol için yağmurda bahçeye çıkmıştı. Orada duruyordu. Sombrero'sunu hemen hemen gözlerine kadar indirmişti. Balkabaklarını koruyan korkuluğun arkasına yarı saklanmış gibiydi.
Cordelia, Roland'la Cuthbert'in geçişlerini seyretti. (Cuthbert'i pek görmedi bile. Onu diğer delikanlı ilgilendiriyordu.) Kadın bir atlı çocuğa, bir penceresinin önünde oturan Susan'a baktı. Kız yaldızlı bir kafesteki kuş gibi neşeyle bir şarkı mırıldanıyordu.
Şüphe keskin bir hançer gibi Cordelia'nın kalbine saplandı. Susan'ın huyu çok çabuk değişmişti. Korkunç derecede öfkeli ve kederli hali yerini şaşkınca ama yine de neşeli bir uysallığa bırakıyordu. Her şeyi kabul etmiş gibi. Ama belki de bu kabul etmek değildi.
Cordelia kendi kendine, "Sen çıldırmışsın," diye fısıldadı. Elindeki palamsı bıçağın sapını sıkıca kavramıştı. Birdenbire çamurlu bahçede dizüstü çökerek sarmaşığa benzeyen sivri kök bitkisini kesmeye başladı. Kökleri ustalıkla, çabucak evin yanına doğru atıyordu. "Onların arasında bir şey yok. Olsaydı bunu farkederdim. O yaşta çocuklar gizlilik içinde davranamazlar... Dinlenme evindeki sarhoşlar gibi.
"Ama gülümsemeleri... Birbirlerine gülümseme tarzları."
Cordelia, "Bu çok normal," dedi. Bitkiyi kesiyor ve parçayı fırlat,, yordu. Bir sivri kökü nerdeyse ortadan bölüyordu. Bitki artık ürün veremeyecekti. Ama bunu farketmedi bile. Son zamanlarda kendi kendine fısıldamaya başlamıştı. Hasat Günü yaklaşır ve ağabeysinin sorun çıkaran kızıyla uğraşmak gitgide zorlaşırken, kendi kendine konuşmayı âdet edinmişti. "İnsanlar birbirlerine gülümserler. Hepsi o kadar.
"O selam ve Susan'ın verdiği karşılık da öyle. Aşağıda yakışıklı şövalye güzel bir kızı selamlıyor. Yukardaki kız öyle biri kendisini farkettiği için memnun oluyor.
"Gençlik gençliği çağırıyor, hepsi o kadar. Ama yine de...
"Çocuğun gözlerindeki ifade... Ve Susan'ın gözlerindeki.
"Aman saçma bu. Tabii. Ancak...
"Ancak sen başka bir şeyi daha gördün.
"Evet, belki. Bana bir an delikanlı Susan'a öpücük yollayacakmış gibi geldi... Ve son anda kendini topladı ve hareketini selama dönüştürdü.
"Öyle bir şey yaptıysa bile bunun da önemi yok. Genç şövalyeler küstah olur. Özellikle babalarının kontrolundan kurtuldukları zaman. Ve bu üç çocuk bildiğin gibi zaten yaramazlık etmişler."
Evet, bütün bunların hepsi de doğruydu. Ama bu düşünceler Cordelia'nın kalbindeki buz gibi hançerin kaybolmasını sağlayamadı.
Roland kapıya vurdu ve onu Jonas karşıladı. İki çocuğu Şerifin Bürosu'na soktu. Gömleğine şerif yardımcılarının taktığı o yıldızlardan birini iliştirmişti. İki gence ifadesiz gözlerle baktı. "Çocuklar," dedi. "Yağmurdan kaçın. İçeri girin."
Onların girmeleri için geriledi. Aksaması Roland'ın o zamana kadar gördüğünden çok daha belirgindi. Delikanlı buna nemli havanın neden olduğunu düşündü.
Roland'la Cuthbert içeri girdiler. Bir köşede bir gaz sopası yanıyordu. Herhalde bunu Citgo'daki "kandil'den alınan petrolle dolduruyorlardı. Çocukların ilk geldikleri gün serin olan büyük oda şimdi insanı bunaltacak kadar sıcaktı. Üç hücrede üzgün sarhoşlar vardı. Dört adam ve ortadaki hücrede yalnız başına oturan bir kadın. Kadın mı? Roland, kadının parmağını burnuna daha fazla sokarsa bir daha geri çekemeyeceğini düşündü. Clay Reynolds ilan tahtasına dayanmış, bir süpürge çöpüyle dişlerini karıştırıyordu. Şerif Yardımcısı Dave Kapaklı yazı masasının başına geçmişti. Çenesini ovuşturuyor ve monoklünün arkasından masaya konmuş olan oyun tahtasına bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Roland Bert'le onların oynadıkları şato oyununu yarıda kestiklerini anladı ama buna hiç şaşmadılar.
Reynolds, "Şuraya bak, Eldred," dedi. "İç-Dünya'dan gelen iki çocuk bunlar. Anneleriniz sokağa çıktığınızı biliyor mu, yavrucuklar?"
Cuthbert zekice, "Evet, biliyorlar," diye cevap verdi. "Seni iyi gördüm, sai Reynolds. Yağmur herhalde kaşıntına iyi geldi."
Roland dirseğiyle arkadaşının omzunu dürttü. Ona bakmamıştı ve yüzünde hâlâ o hafif hoş gülümseme vardı. "Arkadaşımın kusuruna bakma, sai. Şakaları bazen nezaket sınırını aşar. Ama galiba elinde değil. Birbirimizi iğnelememize hiç gerek yok. Olanları unutmaya karar vermiştik, öyle değil mi?"
Jonas, "Evet, tabii," dedi. "Bir yanlış anlama olmuştu." Topallayarak yazı masasına, oyun tahtasına doğru gitti. Kendi tarafına geçerken gülümsemesi ekşi bir ifadeye dönüştü. "Ben yaşlı bir köpekten de daha kötü durumdayım. Biri beni ortadan kaldırmalı. Gerçekten. Toprak soğuktur ama insana acı vermez, öyle değil mi, çocuklar?"

Oyun tahtasına baktı ye bir adamı kendi tepesinin yanından döndürdü. Şatoya doğru gidiyordu ve bu yüzden savunmasız durumdaydı. Roland, ama bu durumda o kadar da savunmasız değil, diye düşündü. Şerif Yardımcısı Dave'in bu oyunu ustalıkla oynadığını pek sanmıyorum.
Delikanlı başıyla Jonas'ın göğsündeki yıldızı işaret etti. "Görüyorum artık Baronluk için çalışıyorsun."
Ak saçlı adam oldukça dostça bir tavırla, "Öyle gibi," diye cevap verdi. "Aslında biri bacağını kırdı. Ben de yardım ediyorum. Hepsi o kadar."
"Ya sai Reynolds? Sai Depape? Onlar da yardım mı ediyorlar?"
Jonas, "Evet, öyle gibi," dedi. "Ya sizin balıkçılar arasındaki işleriniz? Çok yavaş gidiyormuş sanırım."
"Sonunda o işi bitirdik. Yavaş giden iş değil bizdik. Kötü şeyler yaptığımız için rezil olduk ve buraya gönderildik. Bu bizim için yeterli oldu. Buradan da aynı şekilde ayrılmak istemiyoruz. Yarışı ağır ağır ama düzenle ilerleyen kazanır. Öyle değil mi?"
Jonas başını salladı. "Evet. Öyle.' 'Yarışçılar,' kimlerse?"
Binanın derinliklerinde bir yerden bir sifon sesi geldi. Roland, Hambry Şerifinin Bürosu'nda insanın evinde rahatını sağlayan her şey var/diye düşündü. Su sesini merdivenden inen ağır birinin ayak sesleri izledi. Ve birkaç dakika sonra da Şerif Avery gözüktü. Bir eliyle kemerini takıyor, diğer eliyle ter içindeki geniş alnını kuruluyordu. Roland adamın bu becerisine hayran oldu.
Şerif, "Öööf!" diye bağırdı. "Dün gece yediğim fasulyeler kestirmeden gidiyorlar!" Bir Roland'a baktı, bir Cuthbert'e. Sonra tekrar Roland'a döndü. "Ah, çocuklar! Ağları sayarken çok mu ıslandınız?"
Jonas, "Sai Dearborn biraz önce artık ağları saydıkları günlerin sona erdiğini söylüyordu," dedi. Parmaklarının ucuyla uzun saçlarını geriye itti. Clay Reynolds yine kamburunu çıkararak ilan tahtasına dayanmıştı. Roland'la Cuthbert'e açık açık nefretle bakıyordu.
"Öyle mi?" Ah, çok güzel, çok güzel. Şimdi ne yapacaksınız, çocuklar? Size yardım edebileceğimiz bir konu var mı? Çünkü bizim hoşumuza en çok bu gider. Gerektiği zaman yardım elini uzatmak. Gerçekten." .
Roland, "Aslında bize gerçekten yardım edebilirsiniz?" diyerek elini kemerine attı ve listeyi çıkardı. "Artık uçurumda çalışmamız gerekiyor. Ama kimseyi rahatsız etmek istemiyoruz."
Şerif Yardımcısı Dave sırıtarak şövalyesini kendi tepesinin yanından geçirdi. Jonas hemen şato oyununu yaparak Dave'in güçlerinin sol yanını tamamiyle yardı. Şerif yardımcısının suratındaki tebessüm kayboldu. Şimdi şaşkın şaşkın, boş boş bakıyordu. "Bunu nasıl basardın?"
Jonas, "Kolaylıkla," deyip güldü. Yazı masasından gerileyerek diğerlerine baktı. "Şunu unutma, Dave: Ben kazanmak için oynarım! Bu elimde değil. Karakterim böyle." Bütün dikkatini Roland'a verirken gülümsemesi yayıldı. "Akrebin yerde can çekişen kıza dediği gibi! Beni eline alırken zehirli olduğumu biliyordun!"
Susan hayvanlara yem verdikten sonra içeri girerek meyve suyu içmek için soğuk kilere gitti. Her zaman böyle yapardı. Ocağın önünde duran halasının kendisini seyrettiğinin farkında değildi. Cordelia konuşmaya başlayınca birden irkildi. Bunun nedeni sadece kadının ansızın konuşmaya başlaması değildi. Cordelia'nın sesindeki soğuklukta kızı etkilemişti.
"O çocuğu tanıyor musun?"
içinde meyve suyu olan küçük testi kızın elinden kaydı. Susan helmen altından tuttu. Portakal suyu ziyan edilemeyecek kadar değerliydi. Özellikle yılın bu mevsiminde. Kız döndü ve halasının odun kutusunun yanında durduğunu gördü. Cordelia, sombrero'sunu antredeki bir çengele asmıştı. Ama arkasında hâlâ şalı, ayaklarında da çamurlu botları vardı. Cuchillo'su üst üste dizilmiş odunların üzerinde duruyor, kenarından hâlâ sivri kök dalları sarkıyordu. Kadının sesi soğuktu ama gözleri şüpheyle alev alev yanıyordu.
Susan'ın kafası birdenbire berraklaştı, duyguları da iyice güçlendi. Hayır dersen başın belaya girer, diye düşündü. Hatta çocuğun kim olduğunu sorarsan. Onun için de...
Kız kayıtsızca, "İkisini de tanıyorum," diye cevap verdi. "Onlarla ziyafette tanıştım. Sen de öyle. Beni korkuttun, hala."
"O çocuk sana neden selam verdi?"
"Ne bileyim ben? Belki de içinden öyle geldi."
Cordelia öne doğru atıldı. Çamurlu botları yüzünden kaydı. Dengesini buldu ve Susan'ı kollarından yakaladı. Şimdi gözleri öfkesinden alevler saçıyordu. "Benimle küstahça konuşma kız! Bana burun da yapma! Ah, Çok Genç ve Çok Güzel, Küçük Hanım! Yoksa..."
Susan öyle şiddetle geriledi ki, Cordelia sendeledi. Eğer masaya dayanmasaydı yere yuvarlanacaktı. Arkasında mutfağın temiz zemininde çamurlu ayak izleri kalmıştı. Bunlar birer suçlamaya benziyorlardı. Susan, "Bir daha bana böyle söylersen..." diye bağırdı. "Seni... Seni tokatlarım! Gerçekten!"
Cordelia vahşice gülümserken dişleri ortaya çıktı. "Babanın tek yakın akrabasını tokatlayacaksın, öyle mi? Bu kadar kötü mü davranacaksın?"
"Neden olmasın? Sen beni tokatlamıyor musun, hala?"
Cordelia'nın gözlerindeki alev biraz sönükleşir gibi oldu. Artık gülümsemiyordu da. "Susan! Ben sana binde bir tokat atıyorum. Bebekliğinden beri belki seni altı defa tokatladım. O da erişebildiğin herşeyi almaya çalışman yüzünden. Ocakta içinde su kaynayan kabı bile almaya..."
Susan, "Sen son zamanlarda beni dilinle tokatlıyorsun," dedi. "Buna katlandım. Ne de aptalmışım! Ama artık bitti. Beni tokatlamana artık katlanmayacağım. Para karşılığı bir adama yollanacak kadar büyüksem o zaman benimle konuşurken terbiyeli davranman gerektiği kadar da büyüğüm demektir."

Cordelia kendini savunmak için ağzını açtı. Kızın öfkesi onu şaşırtmıştı. Sonra yeğeninin onu çocuklar konusundan zekice uzaklaştırmaya çalıştığını anladı. O çocuk konusundan.
"Onunla sadece ziyafette karşılaştın, öyle mi, Susan? Yani Dearborn'la." İçinden ekledi. Kimi kastettiğimi pekâlâ biliyorsun."
Susan, "Onunla kentte karşılaştığım da oldu," dedi. Bakışlarını halasından kaçırmıyordu. Ama bunu başarmak için çok çaba harcıyordu. Yarı-doğruları yalanlar izleyecekti. Gecenin alacakaranlığı izlemesi gibi. "O üçüyle kentte karşılaştım. Tamam mı?"
Hayır. Susan endişeyle Cordelia'nın tatmin olmadığını anladı.
"Susan... o Dearborn denilen çocukla buluşmadığına yemin eder misin? Babanın adına yemin eder misin?"
Susan, bütün o akşam gezintileri, diye düşündü. Bütün o bahaneler. Kimsenin bizi görmemesi için aldığımız önlemler. Ve her şey yağmurlu bir sabah şöyle bir el sallama yüzünden tehlikeye girdi. Her şey. Ama başka türlü olacağını mı sanıyorduk? O kadar aptallaşmış mıydık?
Evet... ve hayır. Gerçek şuydu: Çıldırmışlardı. Hâlâ da öyleydiler..
Susan babası onun küçük bir yalanını yakaladığı zaman adamın yüzünde beliren ifadeyi hatırlayıp duruyordu. Garip, biraz meraklı bir düşkırıklığı ifadesiydi bu. Susan'ın yalanları masumca şeylerdi ama yine de bir dikenin batması gibi babasını yaralamıştı.
Kız sonunda, "Hayır, yemin etmeyeceğim," dedi. "Bunu benden istemeye hakkın yok."
Cordelia tiz bir sesle, "Yemin et!" diye haykırdı. El yordamıyla masayı bulup dayandı. Sanki dengesini bulmaya çalışıyordu. "Yemin et! yemin et! Bu bir çocuk oyunu değil! Sen de artık bir çocuk sayılmazsın. Bana yemin et! Hâlâ tertemiz olduğuna yemin et!"
Susan, "Hayır," diyerek çıkmak için döndü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ama her şeyi olanca berraklığıyla görüyordu. Roland bunun ne olduğunu anlardı. Susan her şeyi bir silahşorun gözleriyle görüyordu. Mutfakta uçuruma doğru bakan bir pencere vardı. Kız camda halasının hayalete benzeyen aksini gördü. Cord Hala yumruğunu kaldırmış ona doğru geliyordu. Susan dönmeden kadını durdurmak için elini kaldırdı. "Bana el kaldırma! Bana el kaldırma, adi dişi köpek!" Kız camdaki hayaletin gözlerinin şok ve üzüntüyle irileştiğini farketti. Hayaletin yumruğu gevşedi, eli yanına düştü.
Cordelia kırıldığını belirten hafif bir sesle, "Susan," dedi. "Bana nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun? Dilin nasıl böyle kabalaştı? Bana olan saygını ne kaybettirdi?"
Susan ona cevap vermeden mutfaktan çıktı. Avluyu geçerek ahıra gitti. Buraya çocukluğundan beri tanıdığı kokular yayılmıştı. At, saman ve kereste kokuları kafasına dolarak zihnindeki o korkunç berraklığın kaybolmasını sağladı. Susan kendini birdenbire çocukluk yıllarında buldu. Kafa karışıklığının gölgeleri gölgeleri arasında kayboldu. Pylon başını çevirip ona baktı ve hafifçe kişnedi. Susan başını atın boynuna dayayarak ağlamaya başladı.
Dearborn'la Heath gittikten sonra Şerif Avery, "İşte!" dedi. "Tam senin söylediğin gibi. Bu çocuklar sadece yavaş çalışıyorlar. Fazla dikkatle." Düzgünce yazılmış listeyi yukarı kaldırarak bir dakika inceledi. Sonra da mutlu mutlu gıdaklar gibi güldü. "Ve şuna bak! Ne güzel! Hah! Onların görmelerini istemediğimiz şeyleri günler öncesinden alıp götürebiliriz. Gerçekten."
Reynolds, "Onlar aptal," diye homurdandı. Ama yine de onlara saldırmak için kendisine bir şans verilmesini istiyordu. Dearborn meyhanede olanların gerçekten geçmişte kaldığını sanıyorsa, diye düşünüyordu. Artık aptal da değil, iyice gerizekâlı sayılır.
Şerif Yardımcısı Dave sesini çıkarmadı. Monoklünün arkasından üzüntüyle şato tahtasına bakıyordu. Jonas beyaz ordusunu altı hızı hareketle mahvetmişti. Silahşorun güçleri kırmızı tepenin iki yanından sel gibi akmış ve bu sel Dave'in bütün umudunu süpürüp götürmüştü
Avery, "İçimden ıslanmamak için bir şeylere sarınıp bu listeyi Deniz Kıyısı'na götürmek geçiyor," dedi. Hâlâ alay ve sevinçle kâğıda bakıyordu. Hayvan ve tahıl çiftliklerinin düzgün bir listesi vardı. Ayrıca bu yerlerde hangi tarihlerde sayım yapılacağı da yazılmıştı. Bu iş yılın sonuna, hatta daha sonrasına kadar sürecekti. Tanrılar!
Jonas, "Neden öyle yapmıyorsun?" diye mırıldanarak ayağa kalktı. Can acısı yakıcı bir yıldırım gibi bacağından yukarı çıktı.
Dave sordu. "Bir oyun daha, sai Jonas?" Taşları tahtaya dizmeye başlamıştı.
"Ot yiyen bir köpekle oynamayı tercih ederim." Dave'in boynundan budalalık akan yüzüne doğru yayılan kırmızılık Jonas'a kinle karışık bir zevk verdi. Silahşor topallayarak kapıya gitti. Açıp verandaya çıktı. Çiseleme sürekli yağmura dönüşmüştü. Hill Sokağı boştu. Yerdeki ıslak taşlar parlıyordu.
Reynolds onu izlemişti. "Eldred..."
Jonas dönmeden, "Git başımdan," dedi.
Clay bir an duraksadı. Sonra tekrar içeri girerek kapıyı kapattı.
Jonas kendi kendine, kahretsin, nen var senin, diye sordu.
O iki küçük köpek yavrusunun davranışları ve yaptıkları liste yüzünden sevinmesi gerekirdi. Avery kadar. Rimer de bu sabah ziyaretini duyduğunda şerif gibi sevinecekti. Rimer'e hemen hemen üç gün önce çocukların uçuruma gidip canları çıkıncaya kadar sayım yapacaklarını söylememiş miydi? Evet. O halde neden böyle kararsızdı? Niçin kahrolasıca sinirleri bu kadar gerilmişti? Farson'un adamı Latigo'yla hâlâ temas sağlanamadığı için mi? Reynolds bir gün Darağacı Kayası'ndan eli boş döndüğü için mi? Ertesi gün Depape'i yolladığı zaman da aynı şey olduğu için mi?

Herhalde neden bu değildi. Latigo mutlaka gelecekti. Hem de yanında kalabalık bir grupla. Ama aslında henüz erkendi. Bunu biliyordu. Hasat'a daha hemen hemen bir ay vardı.
Yoksa neden sadece kötü havanın bacağımı etkilemesi mi? O eski yarayı canlandırıp beni sinirlendirmesi mi?
Hayır. Sancı gerçekten kötüydü. Ama daha önce şimdikinden daha şiddetlisi olmuştu. Dert kafasındaydı. Jonas saçağın altındaki bir direğe yaslanarak kiremitlere çarpan yağmur damlalarının sesini dinledi. Şato oyununu düşünüyordu. Bu oyunda bazen zeki bir oyuncu bir an tepesinin yanından bakıp sonra hızla geri çekilirdi. Şimdi de ona böyle bir şey oluyormuş gibi geliyordu. Her şey o kadar yolundaydı ki, burnuna kötü kokular geliyordu. Delice bir düşünceydi bu. Ama yine de her nasılsa hiç delice değildi.
Jonas, "Benimle şato oyunu mu oynuyorsun bacaksız?" diye mırıldandı. "Eğer öyleyse yakında evinde annenle kalmadığım için pişman olacaksın. Evet, gerçekten."
Roland'la Cuthbert uçurumun kenarından Bar K.'ye doğru gittiler. Bugün sayım yapılamayacaktı. Başlangıçta yağmura ve kurşuni gökyüzüne rağmen Cuthbert hemen hemen eskisi kadar keyiflenmişti.
"Onların halini gördün mü?" dedi gülerek. "Onların halini gördün mü, Roland?.. Yani Will? İnandılar, öyle değil mi? Bütün yemi olduğu gibi yuttular?"
"Evet."
"Bundan sonra ne yapacağız? Nasıl bir adım atacağız?"
Roland bir an boş gözlerle arkadaşına baktı. Sanki kestirirken birdenbire uyanmıştı. "Bundan sonra ilk adımı onlar atacaklar. Biz sayım yapacak ve bekleyeceğiz."
Cuthbert'in bütün keyfi kaçtı. İçinde coşan ve sel gibi akmaya hazır sitemleri kontrol altına almaya çalıştı. Bu sitemlerin temelinde iki düşünce vardı: Roland o malum genç hanımın inkâr edilmeyecek güzelliklerinden yararlanmak için görevini ihmal ediyordu. Daha da önemlisi Roland Orta-Dünya'nın ona çok ihtiyacı olduğu sırada aklını yitirmişti. Ancak Roland hangi görevi ihmal ediyordu? Ve neden Roland'ın hatalı olduğunu düşünüyordu? Bunu ona mantığı mı söylüyordu? sezgileri mi? Yoksa arkadaşını pis pis kıskandığı için mi böyle düşünüyordu. Cuthbert, Jonas'ın Şerif Yardımcısı Dave'in ordusunu nasıl mahvettiğini hatırladı. Çünkü Dave aceleci davranmıştı. Ama yaşam bir şato oyunu sayılmazdı... Öyle değil mi? Cuthbert bunu bilemiyordu. Ama önsezilerinin onu bir tek konuda yanıltmadığından emindi. Roland felakete koşuyordu. Ve tabii hepsi de.
Cuthbert, uyan, Roland, diye düşündü. Lütfen. Çok geç kalmadan uyanmalısın!

3. Şato Oyunu

O günü bir hafta süren berbat bir hava izledi. İnsanların öğle yemeğinden sonra adeta sürünürcesine yataklarına girerek uzun uzun uyumalarına, uyandıkları zaman kendilerini aptal gibi hissetmelerine ve durumu kavrayamamalarına neden olan bir hava. Sürekli yağmur elma toplamanın son aşamasını tehlikeli bir hale sokuyordu. (Birkaç kişinin bacağı kırıldı. Yedi Mil elma bahçesinde genç bir kadın merdivenin tepesinden düşerek belkemiğini kırdı.) Patates tarlalarında çalışmak zorlaştı. Yapışkan çamurlara batan arabaları kurtarmak da hemen hemen patateslerin toplanması kadar zaman aldı. Yeşil Kalp'teki Hasat Bayramı için hazırlanan süsler sırsıklam oldu ve yerlerinden indirilmesi gerekti. Gönüllü işçiler tekrar çalışmaya başlayabilmek için endişeyle havanın düzelmesini beklediler.
Hava, görevleri sayım yapmak olan delikanlılar için de elverişsizdi. Ama hiç olmazsa ahırlara giriyor ve hayvanları sayabiliyorlardı. Bunun fiziksel aşkı keşfeden bir kızla bir delikanlı için uygun bir hava olduğu sanılabilirdi. Ama Susanla Roland bu gri günlerde sadece iki defa buluştular. Yaptıkları şeyin tehlikesi neredeyse elle tutulacak bir hal alıyordu.
İki genç birinci sefer Deniz Kıyısı yolundaki terkedilmiş bir kayıkhanede buluştular. İkinci defa ise Citgo'nun aşağındaki, doğuya düşen harap bir binada. Bir zamanlar rafinerinin kafeteryası olan yerde Roland'ın eyer battaniyesini yere serdiler. Susan delikanlının adını tekrar tekrar söylerken eski gölgeli odalar ve harap koridorlarda ürken güvercinlerin kanat sesleri yankılandı.
Yerliler, ahmak ıslatan hiçbir zaman dinmeyecek ve incecik'in durgun havaya yayılan gıcırtı gibi sesi bütün Hambry'lileri çıldırtacak, diye düşünürlerken adeta boraya benzeyen sert bir rüzgâr okyanustan esmeye başladı. Ve bütün bulutları uçurdu. Kent bir sabah uyandığı zaman gökyüzü mavi çelik gibi ışıl ısıldı. Güneş, sabah körfezi altına dönüştürüyordu, öğleden sonraysa beyaz ateşe. O uyuşukluk kaybolmuştu. Patates tarlalarında arabalar yeni bir canlılıkla ilerlemeye başladı. Yeşil Kalp'te kadınlardan oluşan bir ordu Jamie McCann'le Susan Delgado'nun o yılın Hasat Delikanlısı ve Hasat Kızı İlan edilecekleri podyumu tekrar çiçeklerle süslemeye başladılar.
Roland, Cuthbert ve Alain, uçurumun Belediye Başkanı'nın evine en yakın olan kısmında yeni bir azimle çalışmaya başladılar. Sağrılarına Baronluk işareti dağlanmış olan ve etrafta koşuşan atları sayıyorlardı. Parlak gökyüzü ve sert rüzgâr onları canlandırıyor, neşelendiriyordu. Çocuklar üç, belki de dört gün bağırarak, haykırarak, gülerek atlarını dörtnala sürdüler. O eski dostlukları yenilenmişti.
Yine böyle güneşli ve serin günlerden birinde Eldred Jonas Şerifin Bürosu'ndan çıkıp Yeşil Kalp'e doğru yürümeye başladı. Hem Depape, hem de Reynolds'dan kurtulmuştu. İki adamı Darağacı Kayası'na gitmişlerdi. Pek yakında gelmeleri gereken Latigo'nun öncüleriyle buluşmaya çalışacaklardı. Jonas'ın planı basitti; pavyonda bir bardak bira içecek ve oradaki hazırlıkları seyredecekti: koyun kızartılacak çukurların kazılmasını, büyük ateş için odunların dizilmesini, kentin tapması için taç giyecek delikanlıya kızın çıkacakları sahneyi çiçeklerle süsleyen kadınları. Ve hava

fişeklerinin nasıl yerleştirilecekleriyle ilgili tartışmaları dinleyecekti. Belki bir iki saat dinlenmek için uygun bir çiçek-kızı seçerim, diye düşünüyordu. Meyhanedeki fahişelerin bakımını tümüyle Roy ve Clay'e bırakıyordu. Ama on yedi yaşında taze bir çiçek-kızı başkaydı.
Nemli hava sona ererken kalçasındaki sancı da dinmişti. Artık son bir hafta yaptığı gibi canı acıyarak, yalpalayarak yürümüyordu. Sadece eskisi gibi aksıyordu. Belki açık havada bir iki bira içmek yeterli olacaktı. Ama genç bir kız fikri aklından çıkmıyordu. Genç, duru ciltli, dik göğüslü. Taze. Solukları tatlı kokan. Taze, tatlı dudaklı...
"Bay Jonas? Eldred?"
Silahşor gülümseyerek bu sözleri söyleyen kimseye döndü. Orada duran kadife tenli, iri gözlü, nemli dudakları aralanmış genç bir kız değildi. Orta yaşa yakın sıska bir kadındı. Dümdüz göğüslü, dümdüz kalçalı, uçuk renkli dudaklarını iyice birbirine bastırmış, saçlarını fazla sıkıca geriye doğru çekmiş bir kadın. Sadece kadının irileşmiş gözleri Jonas'ın hayaline uyuyordu. Silahşor alayla, yanılmıyorsam birinin kalbini çaldım, diye düşündü.
"Ah, Cordelia," diyerek uzandı, kadının elini avuçlarının arasına aldı. "Bu sabah ne kadar güzelsiniz!"
Yanakları biraz kızaran kadın hafifçe gülümsedi. Ve bir an altmış değil de kırk beşindeymiş gibi gözüktü. Jonas, oysa o altmışında değil, diye düşündü. Ağzının etrafındaki çizgiler ve gözlerinin altındaki morluklar... onlar yeni.
Cordelia, "Çok naziksiniz," dedi. "Ama ben gerçeği biliyorum. Doğru dürüst uyuyamıyorum. Ve benim çağımda bir kadın uyuyamazsa çabucak yaşlanır."
Jonas, "Uyuyamadığınıza üzüldüm," diye cevap verdi. "Ama artık hava düzeldiğine göre belki..."
"Bunun havayla ilgisi yok. Sizinle konuşabilir miyim, Eldred? Çok düşündüm çok. Sonunda ancak sizin fikrinizi sormaya cesaret edebileceğimi anladım."
Jonas'ın tebessümü yayıldı. Kadının elini kolundan geçirdi ve avucunu onun parmaklarının üzerine koydu. Cordelia artık iyice kızarmıştı, yanakları alev alevdi. Kan beynine çıkan kadın saatlerce konuşabilirdi. Ve Jonas'a Cordelia'nın her sözü ilginç olacakmış gibi geliyordu.
Belirli bir yaş ve karakterde olan kadınların dillerinin çözülmesi açısından çay şaraptan daha etkiliydi. Jonas bira ve belki de bir çiçek-kızıyla ilgili planından hiç düşünmeden vazgeçti. Sai Delgado'yu Yeşil Kalp pavyonunun güneşli bir köşesine oturttu. (Burası Susan'la Roland'ın o çok iyi bildikleri kızıl kayaya yakındı.) Büyük bir demlik çay söyledi. Pasta da. Çayla pastayı beklerken Hasat Bayramı hazırlıklarını seyrettiler. Güneşin aydınlattığı parkta çekiç ve testere gürültüleri, bağırışmalar ve kahkahalar yankılanıyordu.
Cordelia, "Bütün bayram günleri hoş oluyor," dedi. "Ama Hasat Bayramı'nda hepimiz çocuklaşıyoruz. Öyle değil mi?"
O çağda bile kendini bir çocuk gibi hissetmeyen Jonas, "Evet, gerçekten öyle," diye cevap verdi.
"Yine de en çok hoşuma giden o büyük ateş." Cordelia parkın bir köşesine sahneye çaprazlama gelecek biçimde yığılan odun ve tahtalara bakıyordu. Yığın giderek tahtadan bir çadıra benziyordu. "Kentlilerin doldurulmuş korkuluklarını getirip ateşe atmalarına bayılıyorum. Barbarca belki. Ama yine de her zaman hoş bir biçimde ürpermeme neden oluyor."
Jonas, "Evet," dedi. Sonra da içinden ekledi. Acaba bu Hasat gecesinde ateşe atılan korkuluklardan üçünün domuz eti gibi kokacağını ve cadılar gibi haykıracaklarını bilseydi ne yapardı? Şansım yardım ederse en fazla o açık mavi gözlü piç çığlıklar atacak!
Çay ve pastalar geldi. Jonas onlara servis yapmak için eğilen kızın dolgun göğsüne bakmadı bile. Artık gözü ilginç sai Delgado'daydı. Kadın sinirli sinirli kımıldanıyordu. Yüzünde garip, çaresizce bir ifade vardı.
Garson kız uzaklaştıktan sonra Jonas fincanlara çay doldurdu. Demliği tekrar üç ayaklı tepsisinin üzerine yerleştirdi. Sonra kadının elini avucuyla örttü. En içten sesiyle, "Şimdi, Cordelia," dedi. "Sizi üzen bir şey olduğunu görüyorum. Şunu açıklayın. Dostunuz Eldred'e açılın."
Kadın dudaklarını o kadar sıkıca birbirine bastırdı ki, kayboldular sanki. Ama bu bile Cordelia'nın titremesine engel olamadı. Gözleri yaşlarla doldu. Sonra yaşlar akmaya başladı. Jonas bir peçeteyi aldı. Masanın üzerinden eğilerek Cordelia'nın gözyaşlarını sildi.
Silahşor şefkatle, "Anlatın," dedi.
"Anlatacağım. Olanları birine anlatamazsam çıldıracağım. Ama bana söz vermelisiniz, Eldred."
"Tabii, hayatım." Bu zararsız sözcük yüzünden bile Cordelia kıpkırmızı kesildi. Silahşor kadının elini sıktı. "İstediğiniz her sözü verir, her şeyi yaparım."
"Ama bu söylediklerimi Half'a anlatmayın. O örümceğe benzeyen iğrenç Kâtibe de. Ama özellikle Belediye Başkanı'na. Eğer şüphelerimde haklıysam ve Hart da bunu öğrenirse, kızı batıya gönderebilir." Cordelia sanki gerçeği ilk kez kavramış gibi inledi. "İkimizi de gönderebilir."
Jonas hâlâ anlayışlı bir tavırla gülümsüyordu. "Belediye Başkanı Thorin'e bir tek kelime bile söylemeyeceğim. Kimba Rimer'e de öyle. Söz veriyorum."
Silahşora bir an kadın kendisine açılmayacakmış gibi geldi... Ya da belki de açılamayacaktı. Sonra Cordelia bir kumaşın yırtılmasını andıran alçak bir sesle soluk soluğa bir tek kelime söyledi. "Dearborn."
Kadın Jonas'ın aklından çıkmayan bu adı söyler söylemez adamın kalbi hop etti. Hâlâ gülümsüyordu ama dayanamayarak kadının elini şiddetle sıktı. Cordelia yüzünü buruşturdu.
Jonas, "Affedersiniz," diye mırıldandı. "Sadece beni biraz şaşırttınız. Dearborn... oldukça nazik bir delikanlı... Ama acaba tümüyle güvenilecek birimi?"

"Korkarım o benim Susan'ımla beraber oldu." Bu sefer de Cordelia adamın elini sıktı. Jonas buna aldırmadı. Hatta kadının bu hareketini pek farketmedi bile. Hâlâ gülümsüyor, ne kadar şaşırdığının belli olmadığını umuyordu.
"Korkarım o çocuk yeğenimle beraber oldu. Yani bir erkekle bir kadın gibi? Ah, ne feci bir şey bu!"
Cordelia sessiz bir acılıkla ağlıyor, onları farkedip etmediklerini anlamak için arada sırada etrafa çabucak bir göz atıyordu. Bir kuş gibi. Jonas çakal ve vahşi köpeklerin iğrenç kokulu yemeklerinden başlarını kaldırarak aynı şekilde etraflarına baktıklarını görmüştü. Kadının mümkün olduğu kadar içini dökmesine izin verdi. Onun sakinleşmesini istiyordu. Anlaşılmayan lafların ona bir yararı olmazdı. Jonas, Cordelia'nın gözyaşlarının azalmaya başladığını farkedince ona çay dolu bir fincanı uzattı. "Şunu için."
"Evet. Teşekkür ederim." Çay, hâlâ buharları tütecek kadar sıcaktı. Ama Cordelia açgözlü bir çabuklukla içti. Jonas, o ihtiyar boğazı tenekeyle astarlanmış olmalı, diye düşündü. Kadın sonra fincanı masaya bıraktı. Silahşor fincanı tekrar doldururken kadın kırmalı punuelo'suyla gözyaşlarını adeta öfkeyle sildi.
"O çocuktan hoşlanmıyorum," dedi. "Ondan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum. O üçüne de. İç-Dünya'ya özgü züppece selamlarından, küstahça bakışlarından ve acayip konuşma tarzlarında nefret ediyorum! En nefret ettiğimse o Dearborn! Ama aralarında bir şeyler olduysa... ve korkarım ben bundan eminim... asıl suçlu kız. Öyle değil mi? Ne de olsa hayvanca dürtülere bir kadının karşı koyması gerekir."
Jonas masanın üzerinden eğilerek kadına dostluk ve anlayışla baktı. "Bana her şeyi anlatın, Cordelia."
Cordelia da anlattı.

Rhea, cam kürenin her şeyine bayılıyordu. Ama en bayıldığı kürenin her zaman ona insanları en iğrenç hallerinde göstermesiydi. Kürenin pembe derinliklerinde hiçbir zaman bir çocuğun oyun sırasında düşen arkadaşını teselli ettiğini görmüyordu. Ya da yorgun bir kocanın başını eşinin dizine dayadığını. Veya yaşlıların günün sonunda birlikte yemek yediklerini. Böyle şeylerin Rhea gibi küreyi de ilgilendirmediği anlaşılıyordu.
Büyücü onun yerine yakın akrabalar arasındaki cinsel ilişkileri, çocuklarını döven anneleri, karılarına dayak atan kocaları seyrediyordu. Bir grup çocuğun kentin batısına doğru gittiklerini de gördü. Çocuklar bir kemiğin yardımıyla köpekleri yanlarına çekiyor ve eğlence olsun diye hayvanların kuyruklarını kesiyorlardı. (Rhea sekiz yaşlarındaki bu kabadayı çocukların kendilerine "Büyük Tabut Avcıları" dediklerini duysaydı herhalde çok eğlenirdi.) Yaşlı cadı hırsızlıklara ve en aşağı bir cinayete de tanık oldu. Bir serseri önemsiz bir tartışma yüzünden arkadaşını saman tırmığıyla öldürdü. Olay o ilk yağmurlu gece oldu. Ceset hâlâ Büyük Batı Yolu'nun kenarındaki hendekte çürüyordu. Üzeri bir tabaka saman ve otlarla örtülmüştü. Belki ölü sonbahar fırtınaları bir yılı daha sona erdirmek için esmeye başlamadan önce bulunurdu. Belki de bulunmazdı.
Rhea, Cordelia Delgado'yla o sert Silahşor Jonas'ın Yeşil Kalp'te dışardaki masalardan birinde oturduklarını gördü. Bir şeylerden söz ediyorlardı... Ama Cordelia gerçeği bilmiyor, öyle değil mi, diye düşündü cadı. Şey, tabii bilmiyor! Ama o kızkurusunun bir dişi köpeğinkine benzeyen gözlerindeki ifadeyi görebiliyorum. Jonas'a âşık. Yüzü pespembe. İnsanları arkadan vuran başarısız bir silahşor yüzünden kanı tutuşmuş. Bu çok komik! Evet, gerçekten. Arada sırada onları gözetlemem iyi olacak. Herhalde beni çok eğlendirecek.
Cam küre Rhea'ya, Cordelia'yla Jonas'ı gösterdikten sonra yine bulanıklaştı. Cadı küreyi kilidinde göz resmi olan kutusuna kaldırdı. Cordelia'yı kürede görmek ihtiyar cadıya kadının o sürtük yeğeniyle henüz işinin tamamlanmamış olduğunu hatırlattı. Rhea'nın bunu bitirmemiş olmasının garip ama anlaşılır bir yanı vardı. Genç kızın icabına nasıl bakabileceğini anlar anlamaz duyguları sakinleşmiş, kafası berraklaşmıştı. Ve kürede yeniden hayaller belirmişti. Rhea onlara daldığı için Susan Delgado'nun hayatta olduğunu bile unutmuştu. Geçici olarak. Ama büyücü şimdi planını anımsamıştı. Güvercinlerin arasına kediyi salıverecekti. Kedi deyince de...
"Musty? Heey, Musty, nerdesin?"
Kedi odun yığınının arasından sürünerek çıktı. Pis ve loş kulübede gözleri ışıldıyordu. (Hava düzelince Rhea kepenkleri kapatmıştı.) Musty çatal kuyruğunu sallıyordu. Sonra cadının kucağına sıçradı.
Rhea eğilerek onu yalamaya başladı. "Sana bir iş vereceğim." Musty'nin postunun sihirli tadı cadının ağzı ve boğazına yayıldı.
Musty hırlayarak sırtını kamburlaştırdı. Altı bacaklı değişim geçirmiş bir kedi için yaşam çok güzeldi.

Jonas mümkün olduğu kadar çabuk Cordelia'yı başından savdı. Ama istediği kadar da çabuk değil. Çünkü sıska kızkurusuyla dostluğunun bozulmasını istemiyordu. Cordelia ilerde işine yarayabilirdi. Silahşor sonunda Cordelia'nın ağzının kenarını öptü. Kadın öylesine kıpkırmızı kesildi ki, Jonas onun birdenbire cinnet geçirmesinden korktu. Sonra kadına onu bu kadar endişelendiren olayı inceleyeceğini söyledi.
Cordelia telaşlandı. "Ama el altından."
Onu evine doğru götüren silahşor, "Evet," dedi. "Tabii el altından. Ayrıca ben çok sıkı ağızlı bir adamımdır."
Cordelia'nın kesinlikle emin olmadıkça rahat etmeyeceğini, edemeyeceğini biliyordu. Ama Jonas aslında kadınınkinin boş bir endişe olduğunu düşünüyordu. Yeniyetme gençler her şeyi dramatize etmekten hoşlanırlardı. Öyle değil mi? Ve o genç kız halasının bir şeyden endişelendiğini farkettiğinde kadının korkularını gidereceği yerde daha da şiddetlendirebilirdi. Bunu Cordelia'ya da söyledi.
Kadın bahçesini yoldan ayıran beyaz parmaklığın önünde durdu. Yüzünde çok rahatladığını belirten bir ifade vardı. Jonas, sırtı sert bir fırçayla kaşınan bir katıra benziyor, diye düşündü.

Cordelia, "Ah," dedi. "Bu hiç aklıma gelmedi... Ama böyle olabilir değil mi?"
Jonas, 'Tabii olabilir," diye cevap verdi. "Ama ben durumu yine de büyük bir dikkatle inceleyeceğim. Korkulu rüya görmektense uyanık kalmak daha iyidir." Yine kadının ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. "Ve Deniz Kıyısı'ndakilere hiçbir şey söylemeyeceğiz. Bir imada bile bulunmayacağız."
"Teşekkür ederim, Eldred. Ah, çok teşekkür ederim!" Cordelia telaşla eve girmeden önce silahşora sarıldı. Adamın gömleğinin önüne dokunan göğüsleri küçücük birer taş parçası gibiydi. "Belki bu gece rahatça uyuyabilirim."
Jonas kendi kendine, sen uyuyabilirsin, dedi. Ama acaba ben uyuyabilecek miyim?
Atını bıraktığı Hookey'nin ahırına doğru gitti. Başını önüne eğmiş, ellerini arkasından kavuşturmuştu. Yolun karşı tarafında bir grup çocuk koşuyordu. İçlerinden ikisi uçları kanlı köpek kuyruklarını sallıyorlardı.
Çocuklardan biri karşıdan Jonas'a küstahça, "Tabut Avcıları!" diye bağırdı. "Biz de sizin gibi Büyük Tabut Avcıları'yız!"
Jonas tabancasını çekerek onlara nişan aldı. Bunu öylesine hızlı yaptı ki, dehşete kapılan çocuklar bir an onu olduğu gibi gördüler: Dudakları gerilip dişleri ortaya çıkmıştı, gözleri ateş saçıyordu. İnsan elbisesi giymiş, beyaz tüylü bir kurta benziyordu.
Jonas, "Defolun küçük piçler," diye homurdandı. "Yoksa sizi ayakkabılarınızdan uçururum ve babalarınız da buna sevinir! Haydi!"
Çocuklar bir an donmuş gibi durdular. Sonra da ulur gibi bağırarak kaçtılar. İçlerinden biri ganimeti geride bıraktı. Köpek kuyruğu kanlı bir yelpaze gibi tahta kaldırımda duruyordu. Jonas onu görünce yüzünü buruşturdu. Tabancasını kılıfına sokarak ellerini yine arkasında kavuşturdu. Tekrar yürümeye başladı. Bu haliyle tanrılarının nasıl varlıklar olduklarını düşünen bir vaize benziyordu. Tanrıların adına! Bana ne oluyor? O küçük yaramazlara neden silah çektim? Tabii sıkıntılıyım. Endişeliyim de.
Evet gerçekten endişeliyim. O dümdüz göğüslü kart kızkurusu kuşkularıyla beni fena halde sarstı. Ama Thorin yüzünden değildi kaygısı. Dearborn Hasat Bayramı'nda öğle zamanı kent alanında kızla sevişsin isterse! Bana vızgelir! Ama bu olay Dearborn'un beni başka konularda aldatmış olabileceğini gösteriyor.
Bir keresinde bana usulca arkamdan sokuldu. Onun bir daha böyle yapmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Ama eğer kızla ilişki kurduysa, yine aynı şeyi yapmış sayılır. Öyle değil mi?
Hu... Buralarda dedikleri gibi! Hıı. O çocuk, Belediye Başkanı'nın metres adayıyla bir maceraya atılacak kadar küstah ve izini belli etmeyecek kadar da sinsiyse, o zaman İç-Dünya'dan gelen delikanlılarla ilgili fikrim yanlış demektir. Ben onların iki elleri ve bir kandille bile arka deliklerini bulamayacak piçler olduklarını sanıyordum.
Clay ne demişti? "Bir keresinde onları önemsemedik. Ve rezil olduk. Bunun tekrar olmasını istemiyorum."
Tekrar oldu mu? Dearborn ve arkadaşları durumu nereye kadar öğrendiler? Ve bunu kimlere açıkladılar? Dearborn, Belediye Başkanı'nın seçtiği kızla ilişki kurmayı başardığına göre... Eldred Jonas'ı böyle önemli bir konuda aldatabildiğine göre... herkesi kandırabildiğine göre.
Brian Hookey, "İyi günler, sai Jonas," dedi. Ağzı kulaklarına varıyordu. Nalbantlara özgü o geniş göğsüne düşen sombrero'su ezilmişti. Silahşorun önünde neredeyse yere kapanacaktı. "Taze graf içer misiniz, sai? Yeni ezilmiş..."
Jonas sert sert, "Benim bütün istediğim atım," dedi. "Çabuk onu getir ve bu vak vaklamayı da kes."
"Peki. Bu emrini hemen yerine getireceğim. Teşekkür ederim, sai." Hookey silahşorun isteğini yerine getirmek için koşarken bir ara sırıtarak omzunun üzerinden sinirli sinirli geriye baktı. Jonas'ın kendisini oracıkta vuruvermesinden korkuyordu.
Jonas on dakika sonra Büyük Yol'da batıya doğru gidiyordu. Gülünç ama güçlü bir isteğe kapılmıştı. Atını mahmuzlayarak dörtnala Koşturmak ve bütün bu ahmaklıkları geride bırakmak istiyordu: Saçları ağarmış keçi-çocuk Thorin, tüm yeniyetmeier gibi beceriksizce sevişen Roland ve Susan. Elleri hızlı, kafaları ağır Roy ve Clay. Rimer ve hırsı. Cordelia Delgado'nun ikisiyle ilgili iğrenç hayalleri. Herhalde kadın onları ağaçlıklı kuytu bir yerde baş başa görüyordu. Jonas ona şiir okurken, kadın da adamın başına takması için çiçeklerden bir taç yapıyordu.
Jonas daha önce de sezgileri ona bir şeyler fısıldadığı zaman atına atlayıp uzaklaşmıştı. Ama bu sefer kaçması imkânsızdı. O piçlerden intikam almaya yemin etmişti. Başkalarına ettiği pek çok yemini bozmuştu. Ama kendisine verdiği sözden asla dönmemişti.
Ayrıca John Farson'u da düşünmesi gerekiyordu. İyi Adam'la karşılıklı hiç konuşmamıştı. (Hiçbir zaman konuşmayı da istememişti. Farson'un kaprisli, tehlikeli bir deli olduğu söyleniyordu.) Ama George Latigo'yla iş yapmıştı. Herhalde yakında oraya gelecek olan Farson'un adamlarının başında yine Latigo olacaktı. Zaten Büyük Tabut Avcıları'nı da Latigo tutmuştu. Üstelik bolca avans vermişti. (Jonas parayı henüz Depape ve Reynolds'la paylaşmamıştı.) Latigo, Birlik'in en önemli kuvvetleri Shaved Dağları'nda ya da onların yakınında ortadan kalktığı takdirde daha fazla savaş ganimeti vereceğini de söylemişti.
Latigo gerçekten önemli biriydi. Ama peşinden gelen adam kadar da değil. Ayrıca riske atılmadan hiçbir önemli ödül elde edilemezdi. Atları, öküzleri, taze sebze dolu arabaları, petrolü ve küreyi -özellikle büyücü küresini- teslim edebilirlerse her şey yolunda gidecekti. Ama bunu yapamazlarsa Farson'la yardımcılarının her gece oynadıkları polo oyunlarında top yerine onların kafalarını kullanacaklardı. Bu olabilirdi. Jonas da biliyordu bunu. İlerde bir gün böyle bir şeyin olacağı kesindi. Ama Jonas'ın kafası sonunda gövdesinden ayrıldığı zaman buna Dearborn ve arkadaşları gibi sümüklüler neden olmayacaktı. Kimin soyundan gelmiş olurlarsa olsunlar.

Ama bu çocuk Thorin'in sonbahar eğlencesiyle bir maceraya atıldıysa ...ve böyle bir sırrı saklamayı başardıysa... kim bilir başka neler saklıyor? Belki de benimle şato oyunu oynuyor?"
Eğer öyleyse bu oyunu fazla sürdüremeyecek. Genç Bayan Dearborn tepesinin yanından burnunu gösterdiği an, ben orada olacağım. Ve bir kurşunda burnunu götüreceğim.
Şu anda soru şuydu: Önce nereye gidecekti? Bar K.'ye gidip fazla ihmal ettiği o işi yapmalı ve çocukların kaldıkları yeri mi aramalıydı? Bunu yapabilirdi. Herhalde üç delikanlı uçurumda Baronluk'un atlarını sayıyorlardı şu anda. Üçü de. Ama Jonas atlar yüzünden kafasından olmazdı. Öyle değil mi? Hayır, İyi Adam için atlar küçük ek bir eğlenceydi. Jonas onun yerine atını Citgo'ya doğru sürdü.
Silahşor önce tankerleri kontrol etti. Eskisi gibiydiler. Olmaları gerektiği gibi. Düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi. Zamanı gelince yeni tekerlekleriyle ilerlemeye hazırdılar. Yeni kamuflaj sayesinde gözükmüyorlardı da. Onları örten çam dallarından bazılarının uçları sararmaya başlamıştı. Ama son yağmurlar taze kalmalarını sağlamıştı. Görebildiği kadarıyla kimse dalları yerinden oynatmamıştı.
Jonas sonra tepeye tırmandı. Borunun yanından yürüyor ve dinlenmek için gitgide daha sık duraklıyordu. Yamaçla petrol alanı arasındaki çürümüş kapıya eriştiği sırada sakat bacağı iyice sancımaya başlamıştı. Kapıyı inceledi ve en üst tahtadaki lekeleri görünce kaşları çatıldı. Belki de biri kapıyı açmaya kalkışırsa menteşelerinden çıkıp devrileceğini düşünmüş, kapının üzerinden aşmaya karar vermişti.
Silahşor ondan sonraki saati kulelerinin etrafında dolaşarak geçirdi. Özellikle hâlâ çalışan kuyuları inceliyor, bir iz bulmaya çalışıyordu. Bir hayli iz buldu ama kimlere alt olduğunu anlamak imkânsızdı. Özellikle bir hafta yağmur yağdıktan sonra. İç-Dünya'dan çocuklar buraya gelmiş olabilirlerdi. Kentten o pis çocuklar da öyle. Belki Arthur Eld ve şövalyeleri de buraya gelmişlerdi. Kesin bir karar verememek silahşoru sinirlendirdi. Şato oyun tahtası dışında bu tür belirsizliklere her zaman kızardı.
Geldiği yoldan geri döndü. Yamaçtan atının bulunduğu yere inecek ve kente dönecekti. Bacağı fena halde sancıyordu. Acıyı yatıştırmak için sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Bar K.'deki yatakhaneye başka gün gidecekti artık.
Silahşor kapıyla aradaki uzaklığın yarısına geldiği sırada Citgo'yu Büyük Yol'a bağlayan ot bürümüş patikayı gördü. O dar yolda hiçbir şey bulamayacaktı. Ama buraya kadar gelmişti, onun için de bu işi tamamlaması iyi olacaktı.
İşi tamamlamaya boşver. içkiye ihtiyacım var.
Ama bazen eğitiminin isteğini yendiğine tanık olan sadece Roland değildi. Jonas içini çekerek bacağını ovuşturdu. Sonra da araba tekerleklerinin çift çukurlar açtığı ot bürümüş yola ulaştı.
Ve orada bir şey gördü.
Eski patikanın Büyük Yol'la birleştiği yerde, ot dolu bir hendekteydi. Jonas önce yaban otlarının arasındaki düzgün beyaz şeyi farketti. Onun bir taş olduğunu sandı. Sonra bir gözçukuru olabilecek siyah yuvarlağın farkına vardı. Öyleyse bu taş değil bir kafatasıydı.
Jonas homurdanarak diz çöktü ve kafatasını çıkardı. Arkasında kuyular gıcırdayıp gümbürdüyordu. Bulduğu şeyin bir ekinkargasına ait olduğunu anladı. Bunu daha önce de görmüştü. Kahretsin kentte kurukafayı görmeyen mi kalmıştı? Bu, o gösteriş meraklısı Arthur Heath'e aitti. Ve bütün gösteriş meraklıları gibi bazı şeylerden yararlanması gerekiyordu.
Bundan "nöbetçi" diye söz ediyor, bazen kurukafayı eyer kaşına takıyordu. Öyle değil mi? Bazen de bir zincirle boynuna. Evet o gece meyhanede de boynunda bu kurukafa vardı ve...
Silahşor kuşun kafasını parmaklarının arasında çevirdi. İçinde bir şey fıkırdadı. Jonas kurukafayı eğerek avucuna doğru tutup salladı. Avucuna altın zincirin bir parçası düştü. Evet, çocuk bunu boynuna zincirle takıyordu. Her nasılsa zincir kopmuş ve kurukafa da hendeğe düşmüştü. Heath onu aramak zahmetine girmemişti. Birinin onu bulabileceği aklına bile gelmemişti herhalde. Çocuklar dikkatsiz oluyorlardı. Büyüyüp tam bir erkek olmayı başarmaları, daha önce ölüp gitmemeleri şaşılacak bir şeydi.
Jonas orada diz çökmüş kuş kafasını incelerken yüzünde sakin bir ifade vardı. Ama dümdüz, çizgisiz alnının gerisinde beyni müthiş bir öfkeyle kaynıyordu. Şimdiye dek hiç bu kadar kızmamıştı belki de. Evet, o çocuklar buraya gelmişler. Bunu bana dün söyleselerdi gülüp geçerdim. Onların tankerleri gördüklerini de kabul etmek zorundayım. Kamuflaj olsun olmasın. Bu kurukafayı bulmasaydım hiç emin olamazdım.
Onlarla işim bittiği zaman gözçukurları seninkiler kadar boş olacak, ekinkargası hazretleri! Onların gözlerini ben oyacağım!
Kurukafayı tam fırlatıp atacakken fikrini değiştirdi. Belki işe yarardı. Bir elinde kuş kafası atını bıraktığı yere doğru gitti.
Coral Thorin anayoldan Yolcuların Dinlenme Yeri'ne doğru iniyordu. Beyni zonkluyor, kalbi titriyordu. Kalkalı sadece bir saat olmuştu. Ama gece içkiyi fazla kaçırdığı için ona uyandığından beri bir gün geçmiş gibi geliyordu. Son zamanlarda çok içiyordu, kendisi de bunun farkındaydı. Artık hemen hemen her gece içmeye başlamıştı. Ama dikkatli davranıyor, başkalarının görebilecekleri yerlerde bir iki kadeh içiyordu. Hem de hafif içkiler. O ana dek kimsenin bu durumdan şüphe ettiğini sanmıyordu. Kimse kuşkulanmadığı sürece içmeye devam edebilirim, diye düşünüyordu. Yoksa o gerizekâlı ağabeyime nasıl dayanabilirim? Budalalarla dolu bu kente? Ve tabii Atçılar Derneği üyelerinin hepsinin ve büyük toprak sahiplerinin yarısının vatan haini olduklarını bilmeye? "Birlik'in canı cehenneme," diye fısıldadı. "Eldeki bir kuş hepsinden iyidir."

Ama elimde gerçekten bir kuş var mı? Herhangi birimizin? Farson verdiği sözleri tutacak mı? Latigo adlı adamın verdiği ve eşsiz Kimba Rimer'imizin açıkladığı sözleri? Bu konuda kuşkulara kapılıyordu. Despotların verdikleri sözleri unutmak gibi bir âdetleri vardı. Elindeki kuş da parmaklarını gagalar, avucuna pisler, sonra da uçup giderdi. Ama tabii artık bunun da önemi yoktu. O yolunu seçmişti. Zaten insanlar her zaman içmeyi, kumar oynamayı ve sevişmeyi istiyorlardı. Kimin karşısında eğildikleri ya da vergilerin kimin adına toplandığı önemsizdi.
Ama vicdan denilen o yaşlı iblis fısıldamaya başladığı zaman birkaç kadeh onu susturmana yardımcı oluyordu.
Coral, Craven'in Cenaze Evi'nin önünde durarak yolun yukarsına doğru baktı. Çocuklar yüksek merdivenlere çıkmış gülüyor, direklerin tepelerine ve saçaklara kâğıt fenerler asıyorlardı. Bu parlak renkli fenerler Hasat Bayramı gecesinde yakılacaktı. Böylece Hambry'nin ana-caddesi yumuşak ışıkların yüzlerce tonuyla dolacaktı.
Coral bir an kendi çocukluğuna döndü. Hayran hayran renkli kâğıt fenerlere bakıyor, bağrışmaları ve havai fişeklerin gürültüsünü, Yeşil Kalp'ten gelen dans müziğini dinliyordu, Babası elinden tutmuştu... Öbür tarafında duran Hart'ın elini de. Bu anıya göre ağabeysi ilk uzun pantolonuyla gururlanıyordu.
Geçmişe özlem kadını aldı götürdü; önce tatlıydı, sonra acılaştı. O çocuk büyüyüp soluk suratlı, bir meyhane ve genelevi olan bir kadına dönüşmüştü. (Tabii bu kadının uçurumun yakınında çok geniş toprakları da vardı.) Son zamanlarda âşık olarak kendisine ağabeyinin kâtibini bulabilmişti. Her sabah uyandığı zaman tek amacı mümkün olduğu kadar çabucak bir tek atmaktı. Bütün bunlar nasıl olmuştu? O küçük çocuğun sonunda gözlerini kullandığı bu kadın halini alacağı hiç aklına gelmezdi.
Coral kendi kendine, nerde hata yaptım, diye sordu. Sonra da güldü. Ah, Tanrım, yoldan çıkan bu günahkâr-çocuk nerde hata yaptı? Şimdi "Haleluya!" diyebilir misin? Bir yıl önce kentten geçen gezginci vaiz kadını öyle güzel taklit etmişti ki, tekrar güldü. (Vaiz kadının adı Sylvia Pittston'du.) Coral hana doğru daha keyifli bir" tavırla yürümeye başladı.
Sheemie dışarda, geri kalan ipek çiçekleriyle meşguldü. Coral'a el sallayarak, "Günaydın," diye seslendi. Kadın da elini kaldırarak ona karşılık verdi, bir şeyler söyledi. Sheemie iyi bir çocuktu. Coral onun yerine başka birini kolaylıkla bulabilirdi ama Depape delikanlıyı öldürmediği için memnundu... herhalde.
Meyhane hemen hemen boştu ama içersi çok aydınlıktı. Bütün gaz lambaları yakılmıştı. Salon temizdi de. Herhalde Sheemie tükürük hokkalarını boşaltmıştı. Coral gerisini barın arkasında duran tombul kadının yaptığını tahmin etti. Makyaj kadının yanaklarının solukluğu, gözlerinin çukura kaçmış olduğunu ve boynunun kırışmaya başladığını örtemiyordu. (Coral kadınların boyunlarındaki kertenkeleninkine benzeyen deriyi gördüğü zaman için için ürperirdi.) Bara bakan Koşucu Pettie'ydi. Kolay Av'ın sert bakışları altında, Stanley gelip onu kovuncaya kadar bu işi sürdürecekti. Pettie, Coral'a açık açık bir şey söylememiş ama isteklerini yine de belli etmeyi başarmıştı. Kadının fahişelik günleri hemen hemen sona eriyordu. Pettie de barda çalışmayı çok istiyordu. Coral barda çalışan kadınlar olduğunu biliyordu. Bu ilk olmayacaktı. Pass o'the River'daki Orman Ağaçları'nda kadın barmen vardı. Sahilden yukarda Tavares'teki Glencove'da da öyle. Ama oradaki kadın barmen çiçekten ölmüştü. Pettie, Stanley Ruiz'in ondan on beş yaş genç ve çok daha sağlıklı olduğu gerçeğini görmeye yanaşmıyordu. Pettie koşmak yerinde yoksullar mezarlığında çürürken Stanley, Kolay Av'ın altında içki servisi yapmayı sürdürecekti.
Pettie, "İyi akşamlar, sai Thorin," dedi. Ve daha Coral ağzını açamadan barın üzerine bir küçük kadeh koyarak viski doldurdu. Coral içkiye sıkıntıyla baktı. Acaba hepsi de gerçeği biliyor mu, diye düşündü.
Sonra da söylendi. "Onu istemiyorum. Eld adına, neden isteyeyim? Güneş daha batmadı bile. Babanın adına, o viskiyi şişeye geri koy! Sonra da defolup git! Zaten saat beşte kimlere servis yaptığını sanıyorsun? Hayaletlere mi?"
Pettie'nin suratı asıldı, yüzündeki boyalar çatlamış gibi oldu. Barın altından bir huni alarak şişenin ağzına soktu ve viskiyi "tekrar şişeye koydu. İçkinin birazı huniye rağmen tezgâha döküldü. Pettie'nin tombul elleri titriyordu. Yüzükleri yoktu. (Pettie yüzüklerini yiyecek alabilmek için yolun karşısındaki dükkâna rehin vermişti.) "Özür dilerim, sai! Gerçekten. Ben sadece düşündüm ki..."
Coral, "Ne düşündüğün umurumda değil," diyerek akları kızarmış gözleriyle Sheb'e baktı. Adam piyanonun önündeki taburesinde oturmuş, eski bir nota defterini karıştırırken şimdi duraklamıştı. Ağzı bir karış açık bara bakıyordu. "Ya sen neye bakıyorsun, kurbağa?"
"Hiçbir şeye, sai Thorin. Ben..."
"Öyleyse bunu gidip başka bir yerde yap. Bu domuzu da birlikte götür. Neden onunla yatmıyorsun? Bu domuzun cildine iyi gelir. Hatta belki senin cildine de."
"Ben..."
"Defol! Sağır mısın? ikiniz de gidin!" Pettie'yle Sheb yukardaki odalara çıkmadılar, doğruca mutfağa gittiler. Ama Coral için ne yaptıkları hiç önemli değildi. İkisi de cehenneme gitselerdi ona yine vızgelecekti. Suratı sızlıyordu. Karşımda olmasınlar da nereye defolurlarsa defolsunlar! Coral barın arkasına geçerek etrafına bakındı. Dipteki köşede iki adam kâğıt oynuyorlardı. Reynolds da onları seyrediyor ve birasını yudumluyordu. Tezgâhın diğer ucunda da bir adam vardı. Ama gözlerini ilerde bir noktaya dikmiş boş boş bakıyordu. Kendi dünyasında kaybolmuştu. Kimsenin özellikle Coral Thorin'le ilgilendiği yoktu, ilgilenseler ne olurdu? Pettie bildiğine göre, hepsi de biliyor demekti.
Kadın parmağını barın üzerindeki viski gölcüğüne batırdı. Sonra parmağını emdi. Aynı şeyi tekrarladı. Şişeyi kaptı. Ama bardağa içki koyamadan grimsi yeşil gözlü, örümceğe benzeyen iğrenç, acayip bir şey barın üzerine sıçradı. Tıslayıp duruyordu. Coral bir çığlık atarak geriledi. Viski şişesini ayaklarının arasına düşürdü... Neyse ki, şişe kırılmadı. Kadına bir an şişe yerine kendi kafası paramparça olacakmış gibi geldi. Şişen, zonklayan beyni kafatasını

çürük bir yumurta gibi parçalayacaktı. Bir gürültü oldu. Kumar oynayan adamlar ayağa fırlarken iskemleleri devrilmişti. Reynolds ise tabancasını çekmişti

Coral kendi kulağına bile yabancı gelen titrek bir sesle, "Hayır," dedi. Gözyuvarları zonkluyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Kadın şimdi insanların korkudan (ilebileceklerini anlıyordu. "Hayır, baylar, endişelenecek bir şey yok!"

Coral içki şişesini almak için eğildi. Başı bel hizasından daha aşağıya uzanırken tekrar kafasının parçalanacağına inandı. İçinde hâlâ dörtte bir viski olan şişeyi alıp başına dikti. Kim görürse görsün, ne düşünürlerse düşünsünler aldıracak değildi.

Musty onun bu düşüncelerini sezmiş gibi tekrar tısladı. Bugün tasması kırmızıydı. Ama kedinin boynunda sevimli değil de uğursuz bir şeymiş gibi duruyordu. Hayvanın tasmasına küçük beyaz bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı.

Biri heceleri uzata uzata, "Onu vurmamı ister misiniz?" diye sordu, "isterseniz bunu yaparım. Bir kurşun ve geride sadece pençeleri kalır." Konuşan Jonas'tı. Yarasa kanadı biçimi kapının hemen önünde duruyordu. Silahşorun hali Coral'ınkinden daha iyi değildi. Ama Coral onun söylediğini yapabileceğinden emindi.

"Hayır. Yoksa o yaşlı dişi köpek bizi çekirgelere dönüştürür. Ya da böyle bir şeye. Bu yaratık onun hizmetinde."

Jonas salonda ilerledi. "Hangi dişi köpek."

"Rhea Dubativo. Onu Cöos'lu Rhea diye çağırırlar."

"Ah, o bir köpek değil, yaşlı bir cadı."

"Her ikisi de."

Jonas kedinin sırtını okşadı. Musty buna izin verdi. Hatta silahşorun elinin altında sırtını bile kamburlaştırdı. Ama Jonas kediyi bir defa okşamakla yetindi. Hayvanın tüyleri iğrenç bir biçimde nemliydi.

Jonas başıyla viski şişesini işaret etti. "Bunu benimle paylaşmayı düşünür müsünüz? Daha erken ama bacağım çok sancıyor. Günahtan bıkmış bir iblis gibi,"

"Erken ya da geç. Sizin bacağınız, benim başım. Bu benim ikramım olsun."

Jonas beyaz kaşlarını kaldırdı.

"Halinize şükredin ve içmenize bakın."

Coral, Musty'ye doğru uzandı. Kedi yine tısladı ama kadının pusulayı tasmasının altından almasına izin verdi. Coral kâğıdı açarak kargacık burgacık yazılmış üç kelimeden oluşan mesajı okudu.

Kumdum. Çocuğu yolla.

Jonas; "Onu görebilir miyim?" diye sordu. İlk viskisini içmiş ve içki midesini ısıtmıştı. Şimdi dünya ona daha iyi bir yermiş gibi gözüküyordu.

"Neden olmasın?" Coral kâğıdı ona uzattı. Jonas pusulaya bir göz attı, sonra da geri verdi. Rhea'yı hemen hemen unutmuştu. Ve bu bir hataydı. Ah, ama her şeyi hatırlamak da zordu. Öyle değil mi? Jonas son zamanlarda kendini bir silahşordan çok, bir ziyafette aynı anda sunulacak dokuz tür yemek hazırlaması gereken bir aşçıya benzetiyordu. Neyse ki, ihtiyar cadı kendini ona hatırlatmıştı. Tanrılar onun susuzluğunu kutsasınlar! Benimkini de! Çünkü bu yüzden bara tam zamanında geldim, diye geçirdi aklından.

Coral, "Sheemie!" diye bağırdı. O da viskinin etkisini gösterdiğini hissediyor, yavaş yavaş bir insana dönüşmeye başlıyordu. Hatta Eldred Jonas'ın başkanın kızkardeşiyle müstehcen bir gece geçirmeyi isteyip istemeyeceğini bile düşünüyordu... Saatlerin geçişini neyin hızlandıracağını kim bilebilirdi?

Sheemie yarasa kanadı biçimi kapıdan içeri girdi. Elleri kirlenmişti. Pembe sombrero'su sırtında, cuerda'sının ucunda sallanıyordu. "Evet, Coral Thorin! İşte buradayım."

Kadın çocuğun başının üzerinden dışarıya, gökyüzüne bakarak saati hesaplamaya çalıştı. Hayır, bu gece olmaz, dedi kendi kendine. Bunu Rhea için bile yapmam. Karanlık bastıktan sonra Sheemie'yi o tepeye yollamam. İşte o kadar!

"Bir şey yok." Coral'ın sesi her zamankinden daha şefkatliydi. "Sen çiçeklerine dön. Üzerlerini iyice örtmeyi de unutma. Don olacak."

Coral, Rhea'nın pusulasını çevirerek arkasına bir tek kelime yazdı.

yarın

Kâğıdı katlayıp Jonas'a verdi. "Bunu benim için bu pis kokan yaratığın tasmasının altına sıkıştırır mısınız? Ona dokunmak istemiyorum."

Jonas onun bu isteğini yerine getirdi. Kedi o acayip yeşil gözleriyle onlara vahşice son bir defa baktı. Sonra bardan fırladı ve yarasa kanadı biçimi kapının altından geçerek gözden kayboldu.

Coral, "Zamanımız az," dedi. Ne demek istediğini kendisi de bilmiyordu. Ama Jonas onu çok iyi anlamış gibi başını salladı. Kadın ekledi. "Gizli gizli içki içen bir kadınla yukarı çıkmak ister misin? Aman aman güzel bir kadın değilim. Ama buz gibi biri olduğum da söylenemez."

Jonas bir an düşündü sonra da, "Evet," der gibi başını salladı. Gözleri parlıyordu. Bu kadın da Cordelia Delgado kadar sıskaydı... Ama arada çok fark vardı! Hem de ne fark! "Tamam!"

Coral gülümsedi. Başağrısı geçmişti.

Jonas ekledi. "Bana bir dakika ver. Bir adım bile atma." Reynolds'un oturduğu tarafa doğru gitti.

"Bir iskemle çek, Eldred."

"Olmaz! Beni bir hanım bekliyor."

Reynolds'un gözü bir an bara doğru kaydı. "Şaka yapıyorsun!"
"Ben hiçbir zaman kadınlar konusunda şaka yapmam, Clay. Şimdi beni iyi dinle."
Reynolds gözlerini Jonas'a dikerek öne doğru eğildi. Silahşor karşısındakinin Depape olmamasına sevindi. O da istenileni yapardı; genellikle oldukça başarılı bir biçimde. Ama ancak işi ona on defa anlattıktan sonra.
Jonas, "Lengyll'e git," dedi. "Ona şu petrol alanına on iki kişi koymak istediğimizi söyle. Ondan daha az olamaz. İyice gizlenecek, ortalara çıkmayacak, avlar tam tuzağa düşerken ateşe başlayıp işi bozmayacak kimseler. Pusu kuracaklar. Tabii gerekliyse. Ona adamların başında Brian Hookey'nin olacağını açıkla. Hookey soğukkanlı, aklı başında biri. O zavallıların çoğu için böyle bir şey söylenemez."
Reynolds'un gözlerinde hırslı ve mutlu bir pırıltı belirdi. "O piçleri mi bekliyorsun?"
"Oraya bir defa gitmişler. Belki tekrar giderler. Eğer böyle olursa onları çapraz ateşe alıp öldürsünler. Hiçbir uyarıda bulunmadan, birdenbire. Anlıyor musun?"
"Evet. Peki, sonradan ne hikâye anlatılacak?"
Jonas ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Ah, o petrol ve tanker işi onların başının altından çıkmış. Bilinmeyen suçortakları onların emirleri üzerine tankerleri Farson'a götüreceklermiş. Hasat zamanı kentliler bizi omuzlarında taşıyacaklar. Bizi hainleri ortaya çıkaran kahramanlar olarak selamlayacaklar. Roy nerde?"
"Darağacı Kayası'na gitti. Onu öğle zamanı gördüm. Onların geleceklerini söyledi, Eldred. Rüzgâr doğudan esmeye başladığı zaman yaklaşan bir atın nal seslerini duyabildiğinden söz etti."
"Belki de Depape duymak istediğini duyuyor." Ama Jonas, Depape'in haklı olduğunu sanıyordu. Hana geldiği sırada morali bozuk olan silahşor şimdi iyice keyiflenmişti.
"Tankerleri yakında yollayacağız! O piçler ister alana gitsinler ister gitmesinler. Taşıtları gece ikişer ikişer göndereceğiz. Nuh'un gemisine bindirilen hayvanlar gibi." Jonas güldü. "Ama geride birkaçını bırakacağız. Bir kapandaki peynir parçası gibi."
"Ya fareler gelmezlerse?
Jonas omzunu silkti. "Bu olmazsa başka bir yol buluruz. Yarın onları biraz daha sıkıştırmak niyetindeyim. Kızmalarını ve akıllarının karışmasını istiyorum. Haydi şimdi gidip işini yap. Şuradaki hanım beni bekliyor."
"Senin yerinde olmayı istemezdim, Eldred."
Jonas başını salladı. Yarım saat sonra bacağındaki sancıyı unutacağını düşünüyordu. "Tabii, o seni çikolata parçası gibi yerdi."
Coral'ın kollarını kavuşturarak beklediği bara döndü". Kadın kollarını açarak silahşorun elini tuttu ve göğsüne bastırdı. Jonas, "Şişeyi de götürelim mi?" diye sordu.
Coral Thorin, "Neden olmasın?" dedi.
Coral son birkaç aydan beri yaptığı gibi sarhoş olup sızsaydı karyola yaylarının gıcırtısı onu uyandırmazdı. Patlayan bir bomba bile hatta. Jonas'la kadın içki şişesini yukarı getirmişlerdi ama Coral'ın handa kendisine ayırdığı yatak odasında komidinin üzerinde duruyordu. (Burası fahişelerin kullandığı odaların üç katı büyüklükteydi.) Viskiden içmemişlerdi. Coral'ın vücudu sızlıyordu ama kafası berraktı. Seks hiç olmazsa bu kadar işe yarıyordu.
Jonas penceredeydi, şafağı haber veren ilk gri ışıklara bakıyordu. Bir yandan da pantolonunu giyiyordu. Çıplak sırtında birbirleriyle kesişen izler vardı. Coral ona kendisini kimin böyle vahşice kırbaçladığını ve bundan nasıl kurtulduğunu sormak istedi. Ama sonra sesini çıkarmamasının daha iyi olacağına karar verdi.
Onun yerine, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.
"Galiba işe biraz boya bularak başlayacağım. Herhangi bir renk olabilir. Ve bir de hâlâ kuyruğu olan bir sokak köpeği bulmam gerekiyor. Bundan ötesini bilmek isteyeceğini sanmıyorum, sai."
"Pekâlâ." Coral uzanarak örtüyü çenesine kadar çekti. Ona bir' hafta uyuyabilirmiş gibi geliyordu.
Jonas hızla botlarını giydi. Silah kayışını tokalayarak kapıya doğru gitti. Elini tokmağa atıp durdu. Coral ona baktı. Grimsi gözleri yarı uykuluydu. Jonas, "Hiç bu kadar zevklisi olmadı," dedi,
Coral gülümsedi. "Evet, ahbap. Ben de aynı fikirdeyim."

3. Roland ve Cuthbert

Roland, Cuthbert ve Alain, Jonas Coral'ın Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeki odasından ayrıldıktan hemen hemen iki saat sonra Bar K. yatakhanesinin önündeki verandaya çıktılar. O sırada güneş ufuktan iyice yükselmişti. Çocuklar aslında geç kalkmazlardı. Ama Cuthbert, "İç-Dünya imajımızı korumamız gerekli," demişti. "Tembel değil ama rahat gençler."
Roland gerindi. Kollarını geniş bir Y biçiminde gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Sonra eğilerek botlarının burnunu kavrarken sırtı çatırdadı.
Alain, "Bu sesten nefret ediyorum," dedi. Sıkıntılı ve uykuluydu. Aslında bütün gece kâbuslar ve önseziler yüzünden bütün rahatı kaçmıştı. İçlerinde sadece onun böyle bir derdi vardı. Belki de bunun nedeni her zaman güçlü olan o "dokunuş" yeteneğiydi.
Cuthbert, "O da bu yüzden öyle yapıyor zaten," diyerek Alain'in omzuna vurdu. "Biraz neşelen, oğlum. Keyifsiz olamayacak kadar yakışıklısın."
Roland doğruldu ve üç arkadaş tozlu avluda ahırlara doğru gittiler. Yolun yarısında Roland birdenbire durakladı. Alain az kalsın ona çarpacaktı. Roland doğuya doğru bakıyordu. Garip, dalgın bir sesle, "Ah..." dedi. Hatta hafifçe gülümsedi.

Cuthbert bir yankı gibi tekrarladı. "Ah? Ah, ne büyük bir lider? Ah, harika, biraz sonra o mis kokulu hanımı göreceğim. Ah, kahretsin, bütün gün pis pis kokan arkadaşlarımla birlikte çalışacağım."
Alain başını eğerek botlarına baktı. Gilead'dan ayrıldıkları sırada yeniydiler. Rahat da değillerdi. Ama şimdi genişlemiş ve yıpranmışlardı. Topukları biraz aşınmıştı. Ve rahattılar. İşte giyilen botlar ne kadar rahat olabilirlerse. Onlara şu ara bakmak, arkadaşlarına bakmaktan daha iyiydi. Son günlerde Cuthbert'in şakalarında gizli bir iğneleme vardı. O eski neşesinin yerini zalimce ve hoş olmayan bir tavır almıştı. Alain her an Cuthbert'in iğnelemeleri yüzünden Roland'ın parlamasını bekliyordu. Sivri uçlu bir çakmak taşının çarptığı bir çelik gibi. Roland bir vuruşta Cuthbert'i devirecekti. Bir bakıma Alain böyle olmasını neredeyse istiyordu. Böylece o gergin hava kaybolabilirdi.
Ama bu sabah da öyle bir şey olmadı.
Roland uysalca, "Sadece 'Ah,'" diyerek yürümeye başladı.
Üç arkadaş hayvanları eyerlerken Cuthbert, "Özür dilerim," dedi. "Bunu dinlemek istemeyeceğini biliyorum. Ama güvercinler konusunda bir iki söz daha söylemem gerekiyor. Ben hâlâ o mesajın..."
Roland, "Sana bir söz vereceğim," diyerek gülümsedi.
Cuthbert biraz da kuşkuyla ona baktı. "Evet?"
"Eğer o mesajı yarın sabah da göndermek istiyorsan öyle yaparız. Seçeceğin güvercinin bacağına senin yazacağın mesaj bağlanacak ve onu batıya, Gilead'a yollayacağız. Ne diyorsun, Arthur Heath? Bu adilce olur, değil mi?"
Cuthbert, Roland'a Alain'in kalbini sızlatan bir şüpheyle baktı. Sonra o da gülümsedi. "Evet. Adilce. Sağol."
Sonra Roland, Alain'e garip gelen ve önsezilerini kaygıyla harekete geçiren bir şey söyledi. "Bana henüz teşekkür etme."
Sheemie, "Oraya gitmek istemiyorum, sai Thorin," dedi. Genelde sakin olan yüzünde şimdi korku vardı. Endişeyle kaşlarını çatmıştı. "O kadın insanı korkutuyor. Bir ayı kadar korkunç. Burnunun tam şurasında da bir etbeni var." Başparmağıyla küçük ve biçimli burnunun ucunu işaret etti.
Coral daha dün çocuğun bu isteksizliği yüzünden avaz avaz bağırarak onu azarlardı. Oysa bugün kendisinden beklenmeyecek kadar sabırlıydı. "Çok doğru. Ama, Sheemie, kadın özellikle seni istedi. Sonra bahşiş de veriyor. Bunu sen de biliyorsun. Bahşişi bol."
Sheemie sıkıntıyla, "Kadın beni hamamböceğine döndürürse o bahşiş hiçbir işe yaramaz," dedi. "Hamamböcekleri bakır para harcayamazlar."
Ama yine de Coral'ın onu hanın yük katırı Caprichoso'nun bağlı olduğu yere götürmesine razı oldu. Barkie katırın sırtına iki küçük fıçı yüklemişti. Bunlardan içi kum dolu olanı denge içindi. Diğerindeyse Rhea'nın hoşlandığı taze üretilmiş graf vardı.
Coral neşeyle, "Panayır günü yaklaşıyor," dedi. "Eh, artık iki üç hafta bile kalmadı."
"Evet." Bu sözler Sheemie'yi biraz keyiflendirmişti. Panayırlara bayılıyordu. Işıklar, havai fişekleri, danslar, oyunlar, kahkahalar. Panayır günü geldiği zaman herkes mutlu oluyor ve acı sözler de söylemiyordu.
Coral ekledi. "Cebinde bakır paralar olan bir delikanlı panayırda çok eğlenir. Bu kesin."
"Haklısınız, sai Thorin." Sheemie yaşamın en önemli prensiplerinden birini keşfetmiş birine benziyordu. "Evet, doğruya doğru. Gerçekten."
Coral, Caprichoso'nun ipten oluşan dizginlerini çocuğun avucuna koyarak parmaklarını onların üzerine kapattı. "İyi yolculuklar, oğlum. O yaşlı kargaya nazik davran. En güzel selamını ver...Ve hava kararmadan tepeden inmeye de dikkat et."
Sheemie, "Evet, çok önce," dedi. Karanlık bastıktan sonra hâlâ Cöos'ta olma düşüncesiyle titredi. "Evet, çok önce. Bu çok kesin."
"Aferin, oğlum." Coral çocuğun arkasından baktı. Sheemie pembe sombrero'sunu başına geçirmiş, ipinden tuttuğu huysuz katırın yanında yürüyordu. Çocuk ilk alçak tepenin arkasında kaybolurken kadın, "Aferin, oğlum," diye tekrarladı.
Jonas bir sırtın yamacında yüksek otların arasından yüzükoyun yatıyordu. Piçler, Bar K.'den ayrıldıktan sonra bir saat kadar bekledi. Sonra sırtın doruğuna tırmandı. Çocukları hemen gördü. Delikanlılar altı kilometre ötedeki kahverengi yamaçta birer nokta gibiydiler. Günlük görevlerini yapmaya gidiyorlardı. Kuşkulandıklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Bu çocuklar başlangıçta sandığımdan daha kurnazlar, diye aklından geçirdi Jonas. Ama sandıkları kadar da zeki değiller.
Jonas atla Bar K.'nin üç yüz elli metre kadar yakınına gitti. Sonbaharın başındaki bu günde parlak güneş yanmış olan binaların kalıntılarını aydınlatıyordu. Çiftlikten geriye sadece yatakhane ve ahırlar kalmıştı. Silahşor atını çiftliğe su veren kaynağın etrafındaki kavak korusuna bağladı. Çocuklar oraya yıkadıkları çamaşırlarını ve diğer eşyalarını kurumaları için asmışlardı. Jonas pantolon ve gömlekleri alçak dallardan alıp yere attı. Onları bir yığın haline getirerek üzerlerine işedi. Sonra da atının yanına döndü.
Eyer çantalarının birinden kesik bir köpek kuyruğunu çıkarırken at ayağını şiddetle yere vurdu. Sanki kuyruktan kurtulduğuna sevindiğini açıklamaya çalışıyordu. Silahşor de ondan kurtulduğu zaman sevinecekti. Kuyruk etrafa pek belirgin bir koku saçmaya başlamıştı. Jonas diğer eyer çantasından küçük bir kavanoz kırmızı boya ve bir fırça aldı. Onları bugün ahırlara bakan Brian Hookey'nin büyük oğlu vermişti. Herhalde sai Hookey artık Citgo'daydı.
Jonas gizlenmeye gerek görmeden yatakhaneye gitti... Zaten burada saklanabileceği bir yer de yoktu. Saklanmasını gerektirecek birileri de. Çocuklar gitmişlerdi.

Delikanlılardan biri, verandadaki salıncaklı sandalyeye gerçek bir kitap bırakmıştı. Mercer'in Vaaz ve Düşünce adlı eseri. Kitaplar. Orta-Dünya'da ender görülen çok değerli nesnelerdi. Özellikle merkezden uzaklaştıkça. Jonas, Mejis'e geleli beri, Deniz Kıyısı'ndaki birkaç cilt dışında ilk kez bir kitap görüyordu. Kitabı açtı. Bir kadın güzel bir yazıyla buraya, "Çok değerli oğluma, ANNESİNDEN sevgilerle," diye yazmıştı. Jonas bu sayfayı kopardı. Boya kavanozunu açarak parmaklarını içine soktu. Üçüncü parmağının ucuyla ANNESİNDEN sözcüğünü sildi. Küçük parmağının tırnağını kullanarak yukarsına kadın cinsel organının argo sözcüğünü yazdı. Sonra kâğıdı görülebilecek bir yere çiviye astı. Kitabın sayfalarını yırtarak parçaların üzerinde tepindi. Bu kitap hangi çocuğun acaba, diye merak etti. Dearborn'un olduğunu umarım. Ama aslında önemli değil.
Jonas içeriye girdiği zaman ilk gördüğü kafeslerinde hu çeken güvercinler oldu. Çocukların mesaj göndermek için helio kullandıklarını sanmıştı. Ama güvercinler! Vay vay vay! Bu daha hoş!
Silahşor kuşlara, "Birkaç dakika sonra sizinle ilgileneceğim," dedi. "Sabırlı olun, yavrucuklarım! Fırsat varken ötmeyi sürdürün."
Merakla etrafına bakındı. Güvercinlerin sesleri kulaklarına hoş geliyordu. "Çocuklar mı, lordlar mı?" Roy, Ritzy'deki ihtiyara bunu sormuştu. Yaşlı adam da, "Belki ikisi de," demişti. Jonas, yatakhanenin durumuna bakılırsa derli toplu çocuklar, diye düşündü. İyi eğitilmişler. Üç ranzadaki yataklar yapılmış, her ranzanın ayakucuna bazı eşyalar düzgünce dizilmişti. Her yığında bir annenin resmi vardı. Birinde hem anne, hem de babanın.
Silahşor bazı belgeler, adlar yazılı kâğıtlar bulacağını ummuştu. (Hatta o kızın yolladığı aşk mektuplarını.) Ama burada öyle şeyler yoktu. Çocuklar ya da lordlar... bu bacaksızlar yeteri kadar ihtiyatlıydılar. Jonas resimleri çerçevelerinden çıkararak yırttı. Eşyaları dört bir yana saçtı. Kısıtlı zamanının el verdiği kadar onları da parçaladı. Abiye bir pantolonun cebinde bulduğu keten mendile sümkürdü. Sonra mendili yeşil sıvının iyice gözükmesi için delikanlının şık botlarının burnuna serdi. Bütün güç çalışıp hayvanları saydıktan sonra yerine döndüğün zaman bir yabancının sümüklerini kişisel eşyalarından birinin üzerinde görmek kadar sinir bozucu bir şey daha olabilir miydi?
Güvercinler şimdi ürkmüşlerdi. Silahşor kafeslerin kapaklarını açtığı zaman kanat çırparak ondan kaçmaya çalıştılar. Tabii bunun bir yararı olmadı. Jonas kuşları teker teker yakalayarak boyunlarını kırdı. Ondan sonra da her çocuğun yastığının altına bir güvercin koydu.
O yastıklardan birinin altında bir ödül daha buldu: Kâğıt şeritler ve doldurulan bir kalem. Herhalde bunlarla mesajlar hazırlanıyordu. Jonas kalemi kırarak odanın her köşesine fırlattı. Kâğıt şeritleriyse cebine koydu. Kâğıt her zaman işe yarardı.
Güvercinleri öldürdükten sonra etrafı daha iyi dinlemeye başlamıştı. Tahta zeminde bir aşağı bir yukarı yürüyor, başını eğmiş etrafı dinliyordu.

Alain atını dörtnala sürerek yaklaşırken Roland arkadaşının hatları gerilerek bembeyaz kesilmiş yüzüne ve korku dolu gözlerine aldırmadı. "Burada otuz bir hayvan saydım," dedi. "Hepsinde de Baronluk işareti var. Taç ve kalkan damgası. Ya sen?"
Alain, "Geri dönmeliyiz!" diye bağırdı. "Kötü bir şey var! Bunu bana o 'dokunuş' haber veriyor. Onu hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim."
Roland sordu. "Sen kaç hayvan saydın?" Böyle zamanlarda bazen Alain'in dokunma gücü yardımcı olmaktan çok, insanı sinirlendiriyordu.
"Kırk. Ya da kırk bir! Unuttum. Bu önemli mi? Saymamızı istemedikleri hayvanları çoktan götürdüler. Roland, söylediklerimi duymadın mı? Geri dönmek zorundayız! Kötü bir şeyler oluyor! Yatakhanede bir kötülük var!"
Roland beş yüz metre ilerde atını sakin sakin süren Cuthbert'e bir göz attı. Sonra tekrar Alain'e döndü. Kaşlarını sessizce bir soru soruyormuş gibi kaldırmıştı.
"Bert mi? Onda hiçbir zaman 'dokunuş' yok. Bunu sen de biliyorsun. Ama ben seziyorum! Seziyorum! Bunun sen de farkındasın. 'Roland, lütfen! Yatakhaneye kim girdiyse o güvercinleri görecek! Belki tabancalarımızı da bulacak!" Her zaman çok sakin olan Alain endişe ve üzüntüsünden neredeyse ağlayacaktı. "Benimle geri dönmeyeceksen o zaman izin ver de ben gideyim! Roland, babanın adına, bana izin ver!"
Roland, "Babanın adına, sana izin veriyorum!" dedi. "Ben otuz bir at saydım. Sen de kırk. Evet, kırk, diyeceğiz. Kırk güzel bir sayı. Diğerleri kadar güzel diyebiliriz. Şimdi seninle yer değiştirip tekrar sayacağız."
Alain hemen hemen fısıldarcasına, "Ne var senin?" dedi. Roland'a onun çıldırdığından eminmiş gibi bakıyordu.
"Hiçbir şeyim yok."
"Olacakları biliyordun! Bu sabah oradan ayrılırken olacakları biliyordun!"
Roland, "Ah," dedi. "Bir şeyler görmüş olabilirim. Belki bir görüntü ama...Bana güveniyor musun, Al? Bence önemli olan bu. Bana güveniyor musun? Yoksa kalbimi verdiğim zaman aklımı da kaçırdığımı mı sanıyorsun? Onun gibi?" Başıyla Cuthbert'in olduğu tarafı işaret etti. Ama hâlâ Alain'e bakıyor ve hafifçe gülümsüyordu. Ancak gözlerinde dalgın ve amansızca bir ifade vardı. Her zamanki gibi sanki ufkun ötesine bakıyordu. Alain, acaba Susan Delgado onun bu bakışını gördü mü, diye düşündü. Gördüyse ne anlam vermiştir?
"Sana güveniyorum." Artık Alain'in aklı öylesine karışmıştı ki, bu sözlerinin doğru mu, yalan mı olduğunu bile bilmiyordu.
"İyi. O halde şimdi benimle yer değiştir. Unutma, ben otuz bir at saydım."

Alain, "Otuz bir," diyerek başını salladı. Ellerini kaldırdı, sonra da hızla kalçalarına doğru indirdi. Ellerini öyle hızlı vurdu ki, genelde sakin bir hayvan olan atı kulaklarını kısarak çocuğun altında kımıldandı. "Otuz bir."
Roland, "Seni memnun edecekse bugün çiftliğe daha erken döneriz," deyip uzaklaştı. Alain onun arkasından baktı. Arkadaşının kafa...

Gıcırr... Gıcırrr... gıcırrr.
Jonas'ın duymayı istediği de buydu. Oysa artık bu işten vazgeçmeye hazırlanıyordu. Çocukların gizli yerinin ranzalara daha yakın olacağını sanmıştı. Ama bu bacaksızlar gerçekten kurnazdılar.
Silahşor bir dizinin üzerine çöktü ve bıçağıyla gıcırdayan tahtayı kaldırdı. Altında üç çıkın vardı. Üçü de koyu renk pamuklu şeritlere sarılmıştı. Bu şeritler nemliydi ve tabanca yağı kokuyordu. Jonas çıkınları alarak her birini teker teker açtı. Çocukların kaç kalibrelik silahlar getirdiklerini merak ediyordu. Tabancalar işe yarayacak silahlardı ama öyle olağanüstü de sayılmazlardı. İki çıkında belli olmayan bir nedenle "kesici" diye tanımlanan beş kurşunluk revolverler vardı. Üçüncüsündeyse 'k' tabanca. Diğerlerinden kalitece daha üstün altılık silahlar. Bir an Jonas'ın kalbi durdu sanki. Bir silahşorun büyük tabancalarını bulduğunu sandı. Gerçek mavi çelik namluları ve sandal ağacından kabzaları olan silahlar. Jonas planları ne olursa olsun öyle silahları yatakhanede bırakamazdı. Ama sonra tabancaların sade kabzalarını görünce rahatladı. İnsan düşkırıklığına uğramayı istemezdi ama böyle şeylerin harika bir biçimde kafayı berraklaştırdığı da bir gerçekti.
Silahşor tabancaları yeniden sararak çukura bıraktı. Tahtayı da yerine koydu. Kentten çulsuz birtakım itler buraya gelip nöbetçi bulunmayan yatakhaneyi altüst edebilirler, eşyaları parçalayabilirler. Yırlamadıkları şeyleri de etrafa saçarlar. Ama böyle gizli bir yeri bulmak? Hayır, oğlum, işte bunu başaramazlar.
Sen çocukların bütün bunları kentten gelen haytaların yaptıklarına inanacaklarını sanıyor musun?
İnanabilirler. Başlangıçta bu bacaksızları önemsemedim. Ama şimdi yüz seksen derece dönüp onları gözümde büyütmeyi de istemiyorum. Ayrıca bu bakımdan dikkatli davranmak zorunda da değilim. İster inansınlar, ister inanmasınlar bu olay o piçleri öfkelendirecek. Belki de tepelerinin arkasından fırlayacak kadar kızacaklar. İhtiyatı bir tarafa bırakacaklar...ve belalarını da bulacaklar.
Jonas kesik köpek kuyruğunu güvercin kafeslerinden birine soktu. Şimdi kuyruk havaya dikilmiş dev bir kuş tüyü gibiydi. Jonas boyayla duvarlara, "Bilmem nemi ye!" gibi mahalle çocuklarına özgü o sevimli sözcükleri yazdı. "Defolup geldiğiniz yere gidin zengin itler!" gibi.
Sonra odadan çıktı. Bar K.'de hâlâ yalnız olup olmadığını anlamak için bir dakika kadar verandada durdu. Evet, tabii yalnızdı. Ama sonlara doğru bir an endişe duymuştu. Birisi kokusunu almış gibi. Belki de bunun nedeni İç-Dünya'ya özgü telapatiydi.
Böyle bir şey var. Bunu sen de biliyorsun. Buna "dokunuş" deniyor.
Evet. Ama bu, silahşorların, sanatçıların ve delilerin bir aracı. İster çocuk, ister lord olsunlar o piçlerin değil.
Ama Jonas yine de koşarcasına atına doğru gitti. Hayvana atlayarak kente doğru ilerlemeye başladı. Olaylar patlak vermek üzereydi. Ve Şeytan Ayı gökyüzünde iyice yuvarlaşıncaya kadar yapılması gereken çok şey vardı.

Rhea'nın evinin taş duvarları ve damındaki çatlamış kiremitleri yapışkan yosunlar içindeydi. Kulübe Cöos'taki en son tepeye çöreklenmişti. Gerisindeki kuzeybatıya doğru manzara nefisti. Kötü Çayırlar, çöl, Darağacı Kayası, Eyebolt Kanyonu. Ama Sheemie öğleden hemen sonra Caprichoso'yu ihtiyatla Rhea'nın avlusuna sokarken güzel manzaraları hiç düşünmüyordu. Son bir saat boyunca açlığı gitgide artmıştı. Ama şimdi midesinin sancıması durmuştu. Çocuk buradan Baronluk'taki her yerden daha çok nefret ediyordu.
Kuleleri her zaman gıcır gıcır eden, şangır şangır sesler çıkaran Citgo'dan bile daha çok.
Sheemie katırı avluya sokarken, "Sai?" diye seslendi. Kulübeye yaklaşırlarken Capi'nin inadı tuttu. Katır ayaklarını sıkıca yere basarak başını eğdi. Ama Sheemie ipini çekiştirdiği zaman tekrar yürümeye razı oldu. Çocuk neredeyse buna üzülecekti.
"Hanımefendi? Bir sineğe bile zarar vermeyecek yaşlı iyi hanım? Burada mısınız? İyi bir çocuk olan Sheemie size o/rafınızı getirdi." Sheemie gülümsedi, zararsız biri olduğunu belirtmek için diğer elini uzatarak avucuna açtı. Ama kulübeden yine ses çıkmadı. Çocuğa bağırsakları sanki düğüm düğüm olmuş gibi geldi.
Sonra da karnına sancı girdi. Sheemie bir an küçük bir bebek gibi altına kaçıracağını sandı. Sonra yellendi ve biraz rahatladı. Hiç olmazsa bağırsakları bakımından.
Sheemie yürümesini sürdürdü. Her adımda huzursuzluğu daha da artıyordu. Avlu taşlıydı ve şurada burada bitmiş olan yaban otları sararmıştı. Sanki kulübede,oturan kadın bir dokunuşuyla toprakları bile çürütmüştü. Burada bostanımsı bir yer de vardı. Sheemie buradaki sebzelerin... daha çok balkabağı ve sivri köklerin... hepsinin de değişim geçirmiş acayip şeyler olduklarını farketti. Sonra gözü bostan korkuluğuna ilişti. O da değişim geçirmiş bir yaratıktı. Bir yerine iki kafası olan iğrenç bir şey. Göğsünden bir kadının içi doldurulmuş saten eldiveni uzanmıştı.
Sheemie, sai Thorin ne söylerse söylesin beni bir daha buraya gönderemez, diye düşündü. Dünyadaki bütün bakır paraları bana verseler buraya bir daha gelmem!
Kulübenin kapısı açıktı. Çocuğa açık bir ağız gibi gözüktü. İçerden mide bulandırıcı kötü bir koku yayılıyordu. Sheemie kulübeden on beş adım kadar geride durdu. Capi (orada neden beklediklerini sorarmış gibi) burnuyla kabaetini itince küçük bir çığlık attı. Bu ses onu ürküttüğü için neredeyse koşarak kaçacaktı. Ancak bütün irade gücünü

kullanarak orada bekleyebildi. Hava güneşliydi. Ama burada, bu tepede güneşin hiç önemi yokmuş gibiydi. Sheemie buraya ilk kez gelmiyordu. Ve Rhea'nın tepesi hiçbir zaman hoş bir yer de değildi. Ama nedense bugün burası daha da kötüydü. Buraya gelmek çocuğun gece yarısı uyanıp incecik'in sesini duyduğu zaman hissettiklerini duymasına neden oluyordu. Sanki iğrenç bir şey ona doğru kayıyordu. Çılgın bakışlı, kırmızı gözlü, pençelerini uzatmış bir yaratık.
"S... S... Sai? Kimse yok mu? Ben..."
"Yaklaş!" Ses açık kapıdan geliyordu. "Seni görebileceğim bir yere gel, gerizekâlı!"
Sheemie inlememeye ya da bağırmamaya çalışarak sesin emrini yerine getirdi. Ona bu tepeden bir daha aşağıya inemeyecekmiş gibi geliyordu. Belki Caprichoso ama kendisi asla! Zavallı Sheemie yemek kazanını boylayacaktı. Bu gece sıcak yemek. Yarına çorba. Ve yılın sonuna kadar da soğuk et! İşte sonu böyle olacaktı.
Çocuk lastiğe dönen bacaklarının üzerinde istemeye istemeye Rhea'nın verandasına kadar gitti. Eğer dizleri birbirine daha yakın olsaydı, kastanyet gibi takırdayacaklardı. Kadının sesi bile eskisi gibi değildi.
"S... Sai? Ben korkuyorum. Ge... Gerçekten."
Ses, "Tabii korkmalısın," dedi. Kulübeden çıkan ses güneşe doğru pis kokulu bir duman gibi yayıldı. "Neyse, bunu bırak şimdi. Sadece dediğimi yap. Stanley'nin oğlu Sheemie, daha yaklaş."
Çocuk isteneni yaptı. Ama duyduğu dehşet her adımda ayaklarını kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Başını öne eğmiş olan katır da onu izledi. Capi oraya çıkıncaya kadar kaz gibi sesler çıkarmıştı. Hem de hiç durmadan. Ama şimdi hiç sesi çıkmıyordu.
O ses gölgelerin arasından, "İşte buradasın," diye fısıldadı. "Evet, buradasın, gerçekten."
Cadı, açık kapıdan içeri süzülen güneşe çıktı. Bir an gözleri kamaştığı için suratını buruşturdu. Kucağında boş graf fıçısı vardı. Ermot ise bir gerdanlık gibi boynuna sarılmıştı.
Sheemie yılanı daha önce de görmüş ve her seferinde kendi kendine, bu şey beni soksa, diye düşünmüştü. Kim bilir ölmeden önce can acısıyla nasıl kıvranırım. Ama bugün aklına öyle bir şey gelmedi. Ermot, Rhea'nın boynunda doğal görünüyordu. Yaşlı kadının yanakları iyice çökmüştü. Şimdi suratı bir kurukafanınkini andırıyordu. Seyrek saçlarının altından gözüken kahverengi lekeler fazla çıkık alnına da yayılıyordu. Kafasına üşüşmüş böcekler gibi. Büyücünün sol gözünün altında iltihaplı bir yara vardı. Sırıtırken ağzındaki birkaç diş ortaya çıktı.
Cadı, "Görünüşüm hoşuna gitmiyor, öyle değil mi?" diye sordu. "Kalbinin buz gibi donmasına neden oluyor. Yanılmıyorum ya?"
Sheemie kekeledi. "Ha... Hayır." Sonra bu cevap ona uygun gibi gelmediği için ekledi. "E... Evet!" Ama tanrılar, bu cevap daha da kötü gibiydi. Sonunda, "Çok güzelsin, sai," deyiverdi.
Kadın hemen hemen sessiz kahkahalar atarak boş içki fıçısını çocuğun kucağına verdi. Sheemie'yi öyle itti ki, zavallı neredeyse yere oturacaktı. Cadı ona şöyle bir dokunmuştu yalnızca. Ama bu kadarı bile Sheemie'nin tüylerinin diken diken olması için yeterliydi.
"Vay vay vay! Güzel olan, güzel şey yapandır, derler. Öyle değil mi? Bu da bana uyuyor. Evet, tamı tamına. Bana grafımı hemen getir, gerizekâlı!"
"Peki, sai. Hemen, sai!" Sheemie boş fıçıyı katırın yanına götürdü. Graf dolu olan küçük fıçının iplerini çözmeye başladı. Cadının onu izlediğinin farkındaydı. Bu yüzden eli ayağı dolandı. Ama sonunda fıçıyı çözebildi. Az kalsın ellerinin arasından kayıyordu. Çocuk, kâbuslara özgü bir an fıçının taşlı yere düşerek parçalanacağını sandı. Ama son anda sıkıca tutmayı başardı. Fıçıyı kadına götürdü ve yılanın artık cadının boynunda olmadığını farkedecek kadar zamanı zor buldu. Sonra yılanın botlarının üzerinden süzüldüğünü hissetti. Ermot başını kaldırarak ona baktı ve tısladı. Garip bir biçimde gülümserken normalden fazla sayıda olan zehirli dişleri ortaya çıktı.
"Hızlı hareket etme, oğlum. Bugün Ermot'un aksiliği üstünde. Fıçıyı şuraya, kapının içine koy. Benim taşıyamayacağım kadar ağır. Son zamanlarda birkaç övün yemeği atladım."
Sheemie öne doğru eğildi. (Sai Thorin ona cadıyı kibarca selamlamasını söylemişti. İşte şimdi bunu yapıyordu.) Yüzünü buruşturmuştu. Ayaklarını hareket ettirerek sırtındaki baskıyı azaltamıyordu. Çünkü yılan hâlâ botlarının üzerindeydi. Doğrulmayı başarınca Rhea ona eski, lekeli bir zarfı uzattı. Zarfı kırmızı balmumuyla mühürlemişti. Sheemie büyücünün bu balmumunu elde etmek için nelerden yararlandığını düşünmek bile istemiyordu.
"Bunu al ve Cordelia Delgado'ya götür. Onu tanıyor musun?"
Sheemie, "E... Evet," demeyi becerebildi. "Sai Susan'ın halası."
"Doğru." Çocuk çekine çekine elini uzattı. Ama büyücü bir an zarfı geri çekti. "Senin okuman yazman yok değil mi, gerizekâlı?"
"Evet yok. Kelimeler ve harfler kafamda kalmıyor, uçup gidiyorlar."
"İyi. Dikkatli ol, bunu okuma yazma bilen birine sakın gösterme. Yoksa bir gece Ermot'un yastığının altında seni beklediğini görürsün. Ben uzakları görürüm. Sheemie. Beni duyuyor musun? Ben uzakları görürüm!"
Cadının verdiği sadece bir zarftı ama Sheemie'nin parmaklarına hem ağır, hem de iğrenç bir şeymiş gibi geldi. Sanki kâğıt değil, insan derisinden yapılmıştı. Zaten Rhea, Cordelia Delgado'ya ne tür bir mektup yollayabilirdi? Çocuk sai Delgado'nun suratının örümcek ağlarına bulanmış olduğu o günü hatırlayarak titredi. O ağları kulübesinin kapısında duran bu iğrenç yaratık örmüş olabilirdi.
Rhea, "Zarfı kaybedersen hemen anlarım," diye fısıldadı. "Bunu başkasına açıklarsan onu da farkederim. Unutma, Stanley'in oğlu, ben uzakları görebilirim."

"Dikkatli olurum, sai." Zarfı kaybetmesi belki daha iyi olurdu ama bunu yapamazdı. Sheemie aptaldı. Herkes böyle söylüyordu. Ama cadının kendisini buraya neden çağırdığını anlamayacak kadar da geri zekâlı değildi. Bunun bir fıçı graf'ı teslim etmekle bir ilgisi yoktu. Büyücü bu mektubu alıp Cordelia Delgado'ya vermesi için getirtmişti onu.
Rhea, "Biraz içeri girmek ister misin?" diye fısıldayarak çocuğun kasığını işaret etti. "Bende özel bir mantar var. Ondan biraz yedin mi, beğendiğin birine benzeyebilirim."
Sheemie pantolonunu sıkıca tutarak, "Ah, bunu yapamam," dedi. Sırıtıyordu ama gülüşü daha çok derisinden fırlamaya çalışan bir çığlık gibiydi. "O acayip şey geçen hafta düştü. Gerçekten."
Rhea ona bir an ağzı bir karış açık bakakaldı. Yaşamında ancak birkaç defa şaşalamıştı. İşte bu da o anlardan biriydi. Sonra hırıltılı bir sesle gülmeye başladı. Balmumuna benzeyen ellerini karnına bastırmış, neşeyle öne arkaya sallanıyordu. Şaşalayan Ermot uzun yeşil karnının üzerinde hızla kayarak kulübeye daldı. İçerde bir yerde kedi yılana tısladı.
"Haydi, git." Rhea hâlâ gülüyordu. Uzanarak çocuğun gömleğinin cebine üç... dört peni attı. "Seni iri ahmak, haydi git buradan! Çiçeklere bakarak da oyalanma!"
"Peki, sai..."
Sheemie daha fazla bir şey söyleyemeden cadı kapıyı çarparak kapattı. Tahtaların arasından toz bulutçukları fışkırdı.

Roland saat ikide Bar K.'ye dönmelerini önerdiği zaman Cuthbert şaşırdı. Nedenini sorunca arkadaşı sadece omzunu silkti ve başka bir şey söylemeye yanaşmadı. Bert, Alain'e baktı. Onun da yüzünde düşünceli bir ifade vardı.
Yatakhaneye yaklaşırlarken Cuthbert'e uğursuz bir şeyler olmuş gibi geldi. Bir tepeyi tırmandılar ve yukardan çiftliğe baktılar. Yatakhanenin kapısı açıktı.
Alain, "Roland!" diye bağırdı. Çiftliğin kaynağının bulunduğu kavak korusunu işaret ediyordu. Oradan ayrılırken dallarda düzgünce asılı olan eşyaları etrafa saçılmıştı:
Cuthbert atından atlayıp onlara doğru koştu. Bir gömleği alarak kokladı, sonra da fırlayıp attı. Öfkeyle, "Üzerine işemişler!" diye bağırdı.
Roland, "Haydi gel," dedi. "Gidip başka ne zarar vermişler bir bakalım."
Bakılacak çok zarar vardı. Cuthbert gözlerini Roland'a dikerek, sen bunu bekliyordun, diye düşündü.
Roland ölmüş güvercinlerden birinin üzerine eğilerek bir şeyi aldı. Bu öyle inceydi ki, Cuthbert önce onun ne olduğunu anlayamadı. Sonra Roland doğrularak elindeki şeyi arkadaşlarına doğru uzattı. Bir tek saç teliydi. Çok uzun ve bembeyaz. Roland baş ve işaret parmaklarını açınca saç teli yere doğru uçtu. Ve Cuthbert Allgood'un annesiyle babasının yırtılmış resminin üzerine kondu.
Cuthbert, "Madem o ihtiyar köpeğin buraya geleceğini biliyordun, o halde neden yatakhaneye dönüp onu gebertmedik?" diye sordu.
Roland sakin bir tavırla, "Çünkü zaman yanlıştı," dedi.
"Ama o bize böyle yapardı! Onun yerinde içimizden biri olsaydı, onun eşyalarını mahvetseydi, Jonas hemen tabancasını çekerdi."
Roland yine sakin sakin, "Biz onun gibi değiliz," dedi.
"Gidip Jonas'ı bulacak, bir yumrukta dişlerini ensesinden fırlatacağım."
Roland, "Olmaz," dedi. Hâlâ yumuşak bir tavırla konuşuyordu.
Bert arkadaşı o sakin tavrıyla bir tek kelime daha söylerse çıldıracaktı. O anda arkadaşlığı da, ka-tet'i de unutmuştu. Bu kavramlar benliğinin derinliklerine kaydı ve üzerlerini kıpkızıl bir öfke örttü, "Jonas buraya geldi. Jonas eşyalarımızın üzerine işedi. En çok değer verdiğimiz resimleri yırttı. Duvarlara mahalle çocuklarından beklenecek müstehcen sözler yazdı. Güvercinlerimizi öldürdü... Roland böyle olacağını biliyordu... Ama hiçbir şey yapmadı... Ve hiçbir şey yapmamayı da sürdürecek. Tabii o küçük sürtükle yatmak dışında. Evet, onu sık sık görecek. Çünkü artık Roland'ı sadece bu ilgilendiriyor!"
Cuthbert içinden ekledi. Ama bir dahaki buluşmanızda kız suratının halinden hiç hoşlanmayacak. Bunu ben sağlayacağım.
Delikanlı yumruğunu geriye doğru attı. Alain onu bileğinden yakaladı. Roland sanki Cuthbert'in öfkeli suratı ve sıktığı yumruğu onun için hiç önemli değilmiş gibi dönerek yere fırlatılmış olan battaniyeleri toplamaya başladı.
Cuthbert, Alain'in şu ya da bu şekilde elinden kurtulmak için diğer yumruğunu da sıktı. Arkadaşının o dürüst ifadeli yuvarlak, saf yüzü ve üzüntüsü öfkesini biraz yatıştırdı. Onun kavgası Alain'le değildi. Cuthbert arkadaşının burada kötü bir şeyler olduğunu sezdiğinden emindi. Ama Roland'ın Jonas çıkıp gidinceye kadar Alain'in bir şey yapmaması için ısrar ettiğinden de kuşkulanıyordu.
Alain kolunu Bert'in omzuna atarak, "Benimle gel," dedi. "Babanın hatırına. Haydi gel. Sakinleşmen gerekiyor. Aramızda kavga etmenin zamanı değil."
Cuthbert, "Liderimizin beyninin aşağıya, kasıklarına doğru kaymasının da zamanı değil," dedi. Sesini alçaltmaya gerek görmemişti. Ama Alain onu ikinci defa çekti. Bert de arkadaşının kendisini kapıya doğru çekmesine izin verdi.
Çocuk, öfkeme son kez hakim olacağım, diye düşünüyordu. Ama sadece bu kadarını başarabileceğimi sanıyorum. Hayır, bunu biliyorum. Alain'den bunu Roland'a söylemesini isteyeceğim.

Alain'i en yakın arkadaşıyla konuşmak için aracı olarak kullanma fikri Cuthbert'in kalbini şiddetli, çaresizce bir gazapla doldurdu. Verandaya açılan kapıda durup Roland'a döndü. "O kız seni bir korkağa dönüştürdü," dedi. Alain yanında soluğunu hışırtıyla tuttu.
Roland birdenbire taşa dönüşmüş gibi kalakaldı. Arkası arkadaşlarına dönüktü. Kucağında battaniyeler vardı. Cuthbert o anda arkadaşının dönerek kendisine doğru atılacağına inandı. Ve dövüşeceklerdi. Birinden biri ölünceye ya da bayılıncaya veya kör kalıncaya kadar hem de. Herhalde zarar gören kendisi olacaktı ama Cuthbert artık buna aldırmıyordu.
Ama Roland dönmedi. "Jonas bizim kurnazlığımızı ve ihtiyatımızı çalmaya geldi," dedi. "Ve senin bakımından başarılı da oldu!"
"Hayır!" diye bağırdı Cuthbert. "Bir yanınla buna gerçekten inandığını biliyorum. Ama bu doğru değil. Gerçek şu: Sen pusulayı şaşırdın! İhtiyatsızlığına 'aşk' adını verdin! Sorumsuzluğu bir meziyet haline soktun! Ben..."
Alain neredeyse öfkeyle bağıracaktı. "Tanrıların adına, haydi gel!" Arkadaşını kapıdan dışarı çekti.
Cuthbert, Roland'ı göremez olunca, istememesine rağmen, öfkesi Alain'e yöneldi. Hiddeti rüzgârla yön değiştiren bir fırıldağa benziyordu. İki arkadaş güneşli avluda karşı karşıya durdular. Alain'in yüzünde üzgün ve dalgın bir ifade vardı. Cuthbert ellerinin yanına bırakmıştı. Yumruklarını öylesine sıkmıştı ki, elleri titriyordu.
"Neden onu her zaman affediyorsun? Niçin?"
"Roland uçurumda bana kendisine güvenip güvenmediğini sordu. Güvendiğimi söyledim. Ve ona güveniyorum."
"O halde sen ahmağın tekisin!"
"Ve o bir silahşor! Beklememiz gerektiğini söylüyorsa öyle yapmak zorundayız."
"O kazara bir silahşor oldu. Roland bir acube! Değişim geçirmiş bir yaratık!"
Alain sessiz bir şok geçirerek Cuthbert'e baktı.
"Benimle gel, Alain. Bu delice oyuna son vermenin zamanı geldi. Jonas'ı bulup öldürürüz. Ka-tet'imiz bozuldu. Yeni bir ka-tet oluştururuz. Sen ve ben."
"Ka-tet bozulmadı! Bozulursa bunun sorumlusu sen olursun. Ve bir şey olursa seni hiçbir zaman affetmem."
Sessizleşme sırası Cuthbert'teydi.
"Neden atla dolaşmaya çıkmıyorsun? Uzun uzun dolaş. Sakinleşmek için kendine zaman tanı. Her şey dostluğumuza bağlı..."
"Sen bunu Roland'a söyle!"
"Hayır. Ben sana söylüyorum. Jonas annem hakkında iğrenç bir söz yazmış. Roland'ın haklı olduğuna inanmasaydım, bunun intikamını almak için seninle gelmez miydim sanıyorsun? Jonas'ın istediğinin bu olduğuna inanmasaydım? O kendimizi kaybedip tepemizin yanından körcesine fırlamamızı ve saldırıya geçmemizi istiyor."
Cuthbert, "Bu doğru," dedi. "Ama yanlış da!" Yumrukları ağır ağır gevşiyor, parmakları açılıyordu. "Sen olanları göremiyorsun. Bense bunu açıklayacak kelimeler bulamıyorum. Susan'ın ka-tet'imizin kuyusundaki suyu zehirlediğini söylersem beni kıskançlıkla suçlayacaksın. Ama bence kız istemeden, farkına varmadan bunu yaptı. Roland'ın kafasını zehirledi. Böylece cehennemin kapıları açıldı. Roland o kapıdan yayılan sıcaklığı hissediyor ama buna Susan'a olan duygularının yol açtığını sanıyor... Ancak biz daha iyisi yapmalıyız, Al. Daha iyi düşünmeliyiz. Hem Roland, hem de kendimiz ve babalarımız için,"
"Yani, sence Susan bizim düşmanımız mı?"
"Hayır. Öyle olsaydı iş kolaylaşırdı." Cuthbert derin bir soluk aldı, sonra verdi. Bunu üç kez yineledi. Her solukta aklı başına geliyor, kendini topluyordu. "Neyse. Artık bu konuda söylenecek başka bir şey yok. Önerin iyiydi. Atla dolaşmaya çıkacağım. Saatlerce dolaşacağım."
Bert atına doğru giderken döndü.
"Roland'a yanıldığını söyle. Ona, beklememiz konusunda haklıysa bile, yanlış nedenler yüzünden böyle olduğunu anlat. Bu nedenle de tümüyle hatalı olduğunu ona açıkla." Bir an duraksadı. "Ona cehennemin kapısı hakkında söylediklerimi tekrarla. Bunun da benim 'dokunuş'umla ilgili olduğunu söyle. Bunu yapar mısın?"
"Evet. Jonas'a yaklaşayım deme, Bert."
Cuthbert atına atladı. "Hiçbir konuda söz vermiyorum."
"Sen olgun bir erkek değilsin." Alain'in sesi üzüntülüydü, dokunsalar ağlayacaktı. "Hiçbirimiz tam bir erkek değiliz."
Cuthbert, "Bu bakımdan yanıldığını umarım," dedi. "Çünkü yakında erkeklerin yapmaları gereken işlerle uğraşacağız." Atını döndürerek dörtnala sürdü.
Delikanlı Deniz Kıyısı yolundan çıktı. Hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Kafasının kapısını açık bırakırsa bazen içeriye beklenmedik şeylerin giriverdiğini öğrenmişti. Çoğu zaman yararlı da oluyordu bunlar.
Ama bu öğleden sonra saatlerinde beklediği olmadı. Aklı karışan, üzülen, yeni bir fikir bulamayan (hatta bunu umut edemeyen) Cuthbert sonunda Hambry'ye döndü. Anayolun bir ucundan diğerine doğru giderken kendisini selamlayanlara el salladı ya da onlarla konuştu. Üç arkadaş kentte pek çok iyi insanla tanışmışlardı. Cuthbert onlardan bazılarını dost sayıyordu. Ona Hambry kentinin sıradan insanları üçünü evlat edinmişler gibi geliyordu. Onların evlerinden ve ailelerinden uzakta üç çocuk olduğunu düşünüyorlardı. Bert bu sıradan insanları görüp tanıdıkça onların Rimer ve Jonas'ın küçük pis oyununa katılmadıklarına inanıyordu. Zaten İyi Adam neden Hambry'yi seçmişti? İyiniyetli yerliler yüzünden kimsenin durumdan şüphelenmeyeceğini bildiği için, değil mi?

Bugün sokakta pek çok insan vardı. Çiftçiler pazarında hararetli alışverişler yapılıyordu. Tezgâhların önleri kalabalıktı. Çocuklar Pinch ve Jilly gösterisini seyredip gülüyorlardı. (Jill o anda Pinch'i sağa sola kovalıyor ve zavallının kafasına süpürgesiyle vuruyordu.) Hasat Bayramı'yla ilgili süsleme işleri de hızla ilerliyordu. Ama panayır fikri Cuthbert'i pek sevindirmiyordu. Bir beklentisi de yoktu. Bunun, nedeni yaklaşan Hasat'ın kendi bayramı olmaması mıydı? Gilead hasadı olmaması? Belki... Ama neden daha çok kafasının ağır düşüncelerin altında ezilmesiydi. Kalbinin de ağır düşüncelerin altında. Çocuk, eğer büyümek buysa, diye düşünüyordu. Bu deneyimden vazgeçebilirdim.
Cuthbert kentten çıktı. Şimdi okyanus arkasında kalıyor, güneş yüzüne vuruyor, arkasında gölgesi gitgide uzuyordu. Delikanlı çok geçmeden Büyük Yol'dan saptı. Uçurumdan geçmeyi ve Bar K.'ye dönmeyi düşünüyordu. Ama bunu yapamadan eski dostu Sheemie'yle karşılaştı. Çocuk bir katırı çekiyordu. Başını önüne eğmiş, omuzları da düşmüştü. Pembe sombrero'su çarpılmış, botları toza bulanmıştı. Sanki dünyanın bir ucundan yürüyerek gelmişti.
Cuthbert, "Sheemie!" diye bağırdı. Çocuğun ona neşeyle gülmesini ve saçma sapan bir şeyler söylemesini bekliyordu. "Uzun günler ve güzel geceler seninle olsun! Nasılsın..."
Sheemie başını kaldırdı. Sombrero'sunun kenarı da yukarıya doğru kalkarken Cuthbert birdenbire sustu. Çocuğun yüzündeki o müthiş korkuyu farketmişti. Sheemie'nin yanakları bembeyaz, gözleri dehşet doluydu. Dudakları titriyordu.
Sheemie isteseydi iki saat önce Delgado'ların evine ulaşabilirdi. Ama bir kaplumbağa gibi ağır ağır yürümüştü. Gömleğinin içindeki mektup her adımını ağırlaştırıyormuş gibiydi. Korkunçtu, çok korkunçtu... Sheemie bunu düşünemiyordu bile. Zaten düşünme makinem kırık. Gerçekten.
Cuthbert çabucak atından atlayıp telaşla Sheemie'nin yanına gitti. Ellerini çocuğun omuzlarına koyarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Eski dostuna anlat. O sana gülmez. Bir an bile."
Arthur Heath'in şefkatli sesini duyan ve yüzündeki endişeli ifadeyi gören Sheemie ağlamaya başladı. Rhea'nın mektuptan kimseye söz etmemesiyle ilgili kesin emri de kafasından uçtu gitti. Hıçkırarak o sabahtan beri olanları anlattı. Cuthbert iki defa ona daha yavaş konuşmasını, söyledi. Çocuğu bir ağaca doğru götürdü. İkisi gölgede oturdular. Sheemie sonunda yavaş konuşmayı başardı. Cuthbert onu gitgide artan bir endişeyle dinliyordu. Sheemie hikâyesinin sonunda gömleğinin içinden mektubu çıkardı.
Cuthbert mührü kırıp mektubu okudu, okudukça da gözleri irileşti.
Jonas, Bar K.'ye yaptığı yolculuktan neşeyle döndüğü sırada Depape onu Yolcuların Dinlenme Yeri'nde bekliyordu. Depape sonunda bir öncünün çıkageldiğini açıkladı. Jonas daha da keyiflendi. Roy'un da sevineceğini sanmıştı ama kovboyun hiç de öyle bir hali yoktu. Çok keyifsizdi.
Depape, "Adam Deniz Kıyısı'na gitti," diye açıkladı. "Herhalde onu bekliyorlardı. Adam hemen gelmeni istedi. Burada yemek yiyerek oyalanma. Ben senin yerinde olsaydım bir çörek bile yemezdim. İçki de içmezdim. O adamla başa çıkmak için kafanın yerinde olması gerekiyor."
"Bugün insana bol bol nasihat ediyorsun, öyle değil mi, Roy?" Jonas onunla açık açık alay ediyordu. Ama Pettie ona viski getirdiği zaman içkiyi geri çevirdi. Onun yerine su istedi. Roy biraz sıkıntılı, diye Kararını verdi. Rengi de uçmuş. Bizim sevgili Roy. Sheb piyanonun başına geçip tuşlara basınca Depape irkilerek o tarafa döndü. Elini de tabancasının kabzasına atmıştı. Jonas bunu ilginç buldu. Biraz da kaygı verici.
"Anlat bakalım, oğlum. Seni endişelendiren nedir?"
Roy somurtarak başını salladı. "Bunu ben de bilmiyorum."
"O adamın adı nedir?"
"Ben sormadım, o da söylemedi. Ama bana Farson'un sugu'unu gösterdi. Biliyorsun..." Depape sesini biraz alçalttı. "Şu göz."
Jonas biliyordu tabii. O dik dik bakan koca gözden hiç hoşlanmıyor, Farson'un o işareti neden seçtiğini de anlayamıyordu. İyi Adam neden zırhlı bir yumruğu seçmedi, diye düşünüyordu. Ya da çapraz iki kılıcı. Veya bir kuşu? Örneğin, bir şahini? Şahin güzel bir sigul olurdu. Ama o göz...
Silahşor sonra, "Pekâlâ," diyerek suyu içti. Viskiden daha hoşuna gitti. Bayağı susamıştı. "Gerisini ben kendim öğreneyim, olur mu?"
Yarasa kanadına benzeyen kapıya gidip tam kanatları ittiği sırada Depape arkasından seslendi. Jonas geri döndü. Depape, "O başkalarına benziyor," dedi.
"Ne demek istiyorsun?"
"Bunu ben de bilmiyorum." Depape'in hem şaşırmış, hem de utanmış gibi bir hali vardı... Ama inadı da tutmuş gibiydi. Fikrinden dönmek niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. "Adamla sadece beş dakika konuştuk. Ama bir keresinde ona baktım ve karşımdakinin Ritzy'de konuştuğum o ihtiyar köpek olduğunu sandım. Şu vurduğum yaşlı adam. Biraz sonra adama tekrar bir göz attım ve kahretsin, diye düşündüm. Bu karşımda duran benim yaşlı babam! Sonra bu da geçti ve adam eski halini aldı."
"Nasıl oldu bunlar?"
"Herhalde her şeyi sen kendi gözlerinle göreceksin. Ama bu durumun hoşuna gideceğini pek sanmıyorum."
Jonas kapının bir kanadını itmiş öyle duruyor, düşünceli görünüyordu. "Roy, gelen Farson'un kendisi değildi sanırım. Öyle değil mi? Yani İyi Adam kılık değiştirmiş olamaz."
Depape duraksayarak kaşlarını çattı. Sonra da başını salladı. "Hayır." .

"Bundan emin misin? Unutma, biz İyi Adam'ı sadece bir defa gördük. Üstelik uzaktan." Latigo, Farson'u onlara göstermişti. Hemen hemen on altı ay önce.
"Eminim. Farson'un ne kadar iriyarı olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"
Jonas, "Evet," der gibi başını salladı. Farson bir Lord Perth değildi. Ama boyu bir seksen ya da daha uzundu. Hem göğsü, hem de kalçaları genişti.
"Bu adam Clay'in boyundaydı. Ya da ondan biraz kısa. Ve kime benzerse benzesin boyu aynı kalıyordu." Depape bir an durakladı, sonra da ekledi. "O bir ölü gibi gülüyor. Onun bu gülüşüne zorlukla dayanabildim."
"Ne demek 'bir ölü gibi?"
Depape başını salladı. "Bunu ben de bilemiyorum."
Eldred Jonas yirmi dakika sonra HUZUR İÇİNDE GİRİN yazılı kemerin altından geçti. Deniz Kıyısı'nın avlusuna girerken endişeliydi. Çünkü Latigo'nun geleceğini sanmıştı... Ama Depape yanılmıyorsa gelen Latigo değildi.
Miguel ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Her zamanki gibi gülerken dişetleri ortaya çıkmıştı. Jonas'ın atının dizginlerini tuttu.
"Reconocimiento."
"Por nede, kefe."
Jonas içeri girdi. Olive Thorin ön salonda üzgün bir hayalet gibi oturuyordu. Silahşor başıyla kadına selam verdi. Olive de ona karşılık vererek keyifsizce gülümsemeyi başardı.
"Sai Jonas, sizi çok iyi gördüm. Hart'la karşılaşırsanız..."
Jonas, "Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Ama ben kâtibi görmeye geldim." Çabucak yukarı çıkarak kâtibin dairesine doğru gitti. Gaz lambalarının pek de iyi aydınlatamadığı taş döşeli bir koridorda ilerledi.
Koridorun dibindeki meşe ve pirinçten yapılmış büyük kapıya vurdu. Rimer'i, Susan Delgado gibi kızlar ilgilendirmiyordu. Ama gücün sağladığı şeyler hoşuna gidiyordu.
Biri, "İçeri gir, dostum," diye seslendi. Ama Rimer'in sesi değildi. Bu sözleri acayip bir gülüş izledi. Sanki biri kıkır kıkır gülüyordu. Jonas'ın tüyleri diken diken oldu. Roy, "O bir ölü gibi gülüyor..." demişti.
Jonas kapıyı iterek içeri girdi. Rimer kadınların dudakları ve kalçalarıyla ne kadar ilgilenmezse, buhurdan da o kadar hoşlanmazdı. Ama şimdi içerde buhur yanıyordu. Etrafa ağacımsı bir koku yayılmıştı. Jonas'a Gilead'daki sarayı, Büyük Salon'da verilen resmi davetleri hatırlattı. Gaz lambaları iyice açılmıştı. Denizden esen rüzgâr açık pencerelerden içeriye sızarak mor kadife perdeleri hafifçe dalgalandırıyordu. Hükümdar ailelerine özgü bu renkten Rimer çok hoşlanırdı. Kâtip ortalarda yoktu. Başkaları da. Salonun önündeki balkonun kapıları açıktı. Ama Jonas orada da kimse olmadığını gördü.
Odada biraz daha ilerledi. Başını çevirmeden arkasını görebilmek için dipteki altın yaldız çerçeveli aynaya bir göz attı. ilerde soldaki masada iki kişilik bir sofra hazırlanmış, soğuk yemekler konmuştu. Ama iki yandaki iskemlelerde kimse oturmuyordu. Oysa biri onunla konuşmuştu. Sesten anlaşıldığı kadarıyla kapının hemen önünde duran biri. Jonas tabancasını çekti.
Ona içeri girmesini söyleyen ses, "Yapma canım," dedi. Ses Jonas'ın sol omzunun hemen arkasından gelmişti. "Buna hiç gerek yok. Burada hepimiz dostuz. Aynı taraftanız bildiğin gibi."
Jonas topuklarının üzerinde döndü. Birdenbire kendini yaşlı ve hantal biri gibi hissetmeye başlamıştı. Şimdi karşısında orta boylu, görünüşe göre güçlü kuvvetli biri duruyordu. Yabancının gözleri parlak mavi, yanakları da pespembeydi. Bunun nedeni belki sağlığının yerinde olması, belki de şaraptı. Gülümserken aralanan dudaklarının arasından küçük dişleri gözüküyordu. Bu dişleri sivriltmek için törpülemiş olmalıydılar. Herhalde böyle sivri dişler doğal olamazdı. Yabancının arkasında kutsal bir adamın cüppesine benzeyen siyah bir elbise vardı. Kukuletasını geri itmişti. Jonas önce adamın kafasının kabak olduğunu düşündü. Ama sonra yanıldığını anladı. Yabancının kafası iyice traş edilmiş, geride incecik tüyler kalmıştı,
Kara cüppeli adam, "Oyuncağı kaldır," dedi. "Dediğim gibi burada hepimiz dostuz. Canciğer iki arkadaş. Ekmek yiyecek ve pek çok şeyden söz edeceğiz. Öküzler ve petrol tankerlerinden. Frank Sinatra'nın Bing Crosby'den gerçekten üstün olup olmadığından."
"Kim? Kimden üstün?"
"Onlar tanıdığım kimseler değil. Boşver." Siyahlı adam yine kıkırdadı. Jonas, ancak bir tımarhanenin parmaklıklı penceresinden böyle bir ses gelir, diye düşündü.
Dönüp tekrar aynaya baktı. Bu sefer siyahlı adamın olanca canlılığıyla orada durduğunu ve kendisine gülümsediğini gördü. Tanrılar, bu adam deminden beri orada mıydı, diye düşündü.
Sonra kendi kendine, evet, öyle, dedi. Ama adam kendini gösterinceye kadar onu göremezdin. Onun büyücü olup olmadığını bilmiyorum. Ama sihirden anladığı kesin. Belki de Farson'un büyücüsüdür.
Geri döndü. Siyah cüppeli adam hâlâ gülümsüyordu. Dişleri şimdi sipsivri değildi. Ama daha önce sivri uçluydular. Jonas bu konuda iddiaya girer ve izin kağıdıyla saatini ortaya koyardı.
"Rimer nerde?"
Siyahlı adam, "Onu genç sai Delgado'yla çalışması için yolladım," diye açıkladı. "Kızın Hasat Günü'nde sorulacak soruların cevaplarını iyice ezberlemesi gerekiyor." Kolunu dostça bir tavırla Jonas'ın omzuna atarak onu masaya doğru götürdü. "Bence baş başa konuşmamız daha iyi olur."

Jonas, Farson'un adamını kızdırmak istemiyordu. Ama onun kolunun dokunuşuna dayanamayacaktı. Nedenini bilmiyordu ama dokunuşu katlanılacak gibi değildi. Jonas omzunu silkerek adamın kolundan kurtuldu ve iskemlelerden birine gitti. Titrememeye çalışıyordu. Boşuna Depape Darağacı Kayası'ndan öyle sapsarı bir suratla dönmemişti! Kahrolsun! Depape'in durumuna şaşmamak lazımdı.
Siyahlı yabancı Jonas'ın davranışına, alınmadı ve yine kıkır kıkır güldü. (Jonas, evet, diye düşündü. Gerçekten bir ölü gibi gülüyor. gerçekten.) Silahşor sonra odadaki adamın Cort'un babası Fardo olduğunu sandı bir an. Uzun yıllar önce kendisini batıya yollayan o adam olduğunu. Yeniden tabancasına uzandı. Sonra karşısında yine o siyahlı yabancı belirdi. Jonas'a bakıyor ve her şeyi anlamış gibi pis pis gülüyordu. O mavi gözleri gaz lambalarının alevleri gibi titreşiyordu.
"İlginç bir şey mi gördün, sai Jonas?"
Jonas iskemleye oturarak, "Evet," dedi. "Yiyecek." Bir parça ekmek alıp ağzına attı. Ekmek kurumuş diline yapıştı ama yine de azimle bu lokmayı çiğnedi.
"Aferin." Siyahlı yabancı da sofranın başına geçerek şaraba uzandı. Önce Jonas'ın kadehini doldurdu. "Şimdi dostum, bana o üç başbelası çocuk geldiğinden beri yaptığın her şeyi anlat. Bildiğin ve planladığın her şeyi de. Bir tek kelimeyi bile atlamanı istemiyorum."
"Önce bana sugu'unu göster."
"Tabii. Ne kadar da ihtiyatlısın."
Siyahlı adam elini cüppesinin içine sokarak kare biçimi bir maden parçasını çıkardı. Jonas bunun gümüş olduğunu tahmin etti. Yabancı madeni masaya attı. Silahşorun tabağından takırdayarak kayan madenin üzerinde Jonas'ın beklediği o işaret vardı. Dik dik bakan o iğrenç göz.
"Tatmin oldun mu?"
Jonas, "Evet," der gibi başını salladı.
"Onu bana doğru kaydır."
Silahşor madene doğru uzandı. Ama her zaman hiç titremeyen eli bu kez sesine benzemişti. Titriyordu. Jonas bir an parmaklarının titremesini seyretti. Sonra da elini çabucak masaya koydu.
"Bunu...bunu yapmak istemiyorum."
Hayır. İstemiyordu. O madene dokunursa gümüşe oyulmuş göz birdenbire oynayacak...ve ona bakacaktı.
Siyahlı yabancı kıkır kıkır gülerek, "Gel," der gibi bir işaret yaptı. Jonas'ın gümüş bir tokaya benzettiği sigul yabancıya doğru kaydı. Ve onun evde dokunmuş kumaştan yapılma cüppesinin yeninden içeri girdi.
"Abrakadabra! Böh! Son! Şimdi..." Siyahlı yabancı nazik nazik şarabını yudumlayarak konuşmasını sürdürdü. "Şu iç sıkıcı formaliteler sona erdiyse..."
Jonas atıldı. "Bir şey daha var... Sen benim adımı biliyorsun. Ben de seninkini öğrenmek istiyorum."
Siyah cüppeli adam, "Beni Walter diye çağır," dedi. Ve birdenbire dudaklarındaki tebessüm kayboldu, "iyi kalpli Walter! O benim işte. Şimdi nerde olduğumuza ve ne yöne gittiğimize bakalım. Yani kısacası konuşalım."

Cuthbert yatakhaneye döndüğü sırada gece olmuştu. Roland'la Alain iskambil oynuyorlardı. İçeriyi temizlemişlerdi. Yatakhane hemen hemen eski haline dönmüştü. (Eski ustabaşının dolabında buldukları terebantinin sayesinde duvarlara yazılmış sözler bile onların pembe birer hayaletine dönüşmüşlerdi.) İki arkadaş şimdi Casa Fuerte ya da kendi memleketlerindeki adıyla "Sıcak Yer" oyununa dalmışlardı. Adı şu ya da bu, aslında Casa Fuerte, "Beni Seyret'in iki kişinin oynadığı bir türüydü. Beni Seyret dünyanın ilk gençlik günlerinden beri barlarda, yatakhanelerde ve kamp ateşlerinin etrafında oynanıyordu.
Roland, Bettin ruh halini anlamak için başını kaldırıp ona şöyle bir baktı. Genç silahşor görünüşte her zamanki kadar sakindi. Dört zor elden sonra Alain'le berabere kalmayı bile başarmıştı. Ama için için kararsızlık ve ıstırap yüzünden huzursuzdu. Alain ona Cuthbert'le avluda konuştukları sırada onun neler söylediğini açıklamıştı. Bir dosttan duyulamayacak kadar korkunç şeylerdi bunlar. İkinci ağızdan duyulduğu zaman bile sarsıcıydı. Ama Roland'ı en çok Bert'in oradan ayrılırken söylediği sözler yaralamıştı. "Sen ihtiyatsızlığına 'aşk' adını verdin. Sorumsuzluğu bir meziyet haline soktun," Bu suçlamaların doğru olmasının en ufak bir ihtimali var mıydı? Roland kendi kendine tekrar tekrar, hayır diyordu. Arkadaşlarıma izlememizi emrettiğim yol çetin ama mantıklı. Anlamlı olan tek yol bu. Cuthbert'in bağırması öfkesinden. Buna sinir gerginliği neden oldu... Özel yerimizin iğrenç bir biçimde kirletilmesi de tepesini attırdı.'Ama yine de...
"Roland'a yanıldığını söyle. Yanlış nedenler yüzünden haklı olduğunu. Bu nedenle de tümüyle hatalı."
Bu olamaz!
Olabilir mi?
Cuthbert gülümsüyordu; çiftliğe dönerken atını dörtnala koşturmuş gibi yüzü kızarmıştı. Genç, yakışıklı ve hayat doluydu. Mutlu gözüküyordu. Hatta hemen hemen eski Cuthbert gibiydi. Bir ekinkargasının kurukafasına saçma sapan ama sevimli sözler söyleyen ve biri, "Lütfen sesini kes," deyinceye kadar bunu sürdüren o delikanlı.
Gelgelelim Roland gördüklerine güvenemedi, Cuthbert'in gülümsemesinde bir tuhaflık vardı. Yüzünün kızarmasının nedeni sağlık değil, öfke olabilirdi. Gözlerindeki pırıltı da neşeli bir çocuğunkinden çok, hummaya tutulmuş bir insanınkine benziyordu. Roland'ın yüzünden düşünceleri anlaşılmıyordu ama delikanlının yüreğine indi. Fırtınanın

kendiliğinden geçeceğini ummuştu. Sadece zaman meselesiydi. Ama galiba öyle olmamıştı. Roland, Alain'e bir göz attı ve onun da aynı şeyleri düşündüğünü anladı.
İçinden, Cuthbert, dedi. Üç hafta sonra bütün bunlar sona erecek. Keşke "bunu sana açıklayabilseydim.
Sonra kafasında basitliğiyle onu sersemleten bir düşünce belirdi: Bunu ona neden açıklayamıyorsun?
Roland bu sorunun cevabını bilmediğini farketti. Neden arkadaşlarına hiçbir şeyi açıklamıyor, düşüncelerini kendine saklıyordu?
"Merhaba Bert," dedi. "Güzel bir gezinti..."
"Evet, evet. Güzel bir gezinti oldu. Çok güzel bir gezinti. Öğretici bir gezinti. Dışarı gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."
Cuthbert'in gözlerindeki yüzeyde kalan o tuhaf neşe Roland'ı gitgide daha endişelendiriyordu. Ama yine de iskambilleri masaya yüzleri yere gelecek bir biçimde, düzgünce, yelpaze gibi dizdi. Ve ayağa kalktı.
Alain onun kolunu çekiştirdi. "Hayır." Alçak sesinde panik vardı. "Onun ne halde olduğunu görmüyor musun?"
Roland, "Görüyorum," dedi. Ve kalbine umutsuzluk doldu.
Artık bir arkadaşa benzemeyen arkadaşına doğru ağır ağır giderken, ben sarhoş gibi bir durumdayken karar veriyordum, diye düşündü. Yoksa veremiyor muydum? Artık bundan emin değildi.
"Bana göstereceğin nedir, Bert?"
Cuthbert, "Olağanüstü bir şey," diyerek güldü. Sesi nefret doluydu, hatta belki öldürme arzusu da. "Buna yakından bakmak isteyeceksin. Eminim."
Alain, "Bert, nen var senin?" diye sordu.
"Nem mi var? Benim hiçbir şeyim yok, Al. Güneş doğarken uçuşan bir kuş kadar neşeliyim. Çiçeğe konan bir arı, okyanustaki bir balık kadar." Kapıdan çıkmak için dönerken tekrar güldü.
Alain, "Dışarı çıkma, Roland," dedi. "Bert aklını kaçırmış."
Roland, "Grubumuz dağılıyorsa," diye cevap verdi. "O zaman Mejis'ten sağ çıkma şansımız da kalmadı demektir. Durum böyle olduğuna göre bir dostun elinde ölmeyi düşman tarafından öldürülmeye tercih ederim."
Dışarı çıktı. Alain bir anlık tereddütten sonra onu izledi. Yüzünde müthiş bir üzüntü vardı.
Kadın Avcı kaybolmuştu. Şeytan Ayı ise henüz suratını göstermeye başlamamıştı. Ama gökyüzünde yıldızlar ışıldıyor ve etrafı görülecek kadar aydınlatıyordu. Cuthbert'in eyerini çıkarmadığı atı direğe bağlıydı. Gerisindeki tozlu avlu lekeli gümüşten yapılmış gibi pırıldıyordu.
Roland, "Göstereceğin nedir?" diye öğrenmek istedi.
Neyse ki, hiçbiri tabancasını takmamıştı. Hiç olmazsa bu da sevinilecek bir şeydi. "Neyi göstereceksin?"
"O burada." Cuthbert yatakhaneyle yanmış evin arasındaki bir yeri işaret etti. Kendine çok güveniyormuş gibi bir tavır takınmıştı.
Ama Roland olağanüstü bir şey göremedi. Cuthbert'in yanına giderek yere baktı.
"Ben hiçbir şey..."
Cuthbert'in yumruğu çenesine inerken Roland'ın kafasında parlak ışıklar patladı. Yıldızların ışıklarından bin defa daha parlaktılar. Bert yaşamları boyunca Roland'a ilk kez vuruyordu. (Tabii çok küçükken ya da oyun oynarlarken başka.)
Roland kendinden geçmedi. Ama kollarıyla bacaklarının kontrolünü kaybetti. Evet, kolları ve bacakları vardı ama sanki başka bir ülkedeydiler. Bezden yapılmış bir bebeğin kolları ve bacakları gibi sallanıyorlardı. Genç silahşor arkaüstü devrildi. Etrafından tozlar yükseldi.
Yıldızlar da garip bir biçimde kayıyorlar, kavisler çiziyor ve arkalarında süt gibi izler bırakıyorlardı. Delikanlının kulakları da çınlıyordu.
Roland, Alain'in "Ah, seni budala! Seni kafasız ahmak!" diye bağırdığını duydu. Ama onun çığlığı da uzaklardan geliyordu.
Roland büyük bir çaba sarfederek başını çevirdi. Alain'in kendisine doğru geldiğini ama Cuthbert'in onu iterek uzaklaştırdığını gördü. Bert artık gülmüyordu. "Bu onunla benim aramda, Al. Sen bu işe karışma!"
"Sen ona yumruk attın, köpek!" Alain çabuk kızmazdı. Ama şimdi gitgide öfkelenmeye başlıyordu. Cuthbert bu yüzden yaptığına pişman olabilirdi. Roland, ayağa kalkmalıyım, diye düşündü. Daha da kötü bir şey olmadan aralarına girmeliyim. Tozların arasında kollarını, bacaklarını yüzermiş gibi oynattı.
Cuthbert, "Evet," dedi. "Onu yumrukladım. Çünkü o bizi enayi yerine koydu. Ben de onun bu iyiliğine karşılık verdim." Başını eğip arkadaşına baktı. "İşte sana göstermek istediğim buydu, Roland! Şu yeri! Şimdi arasında yattığın o tozları! Bunun tadına var. Belki uykudan uyanmanı sağlar."
Şimdi Roland da öfkelenmeye başlıyor, kafasına yayılan soğukluğu hissediyordu. Onunla savaşmaya çalıştı ama başarılı olamadığını farketti. Artık Jonas'ın hiç önemi yoktu. Citgo'daki tankerlerin de. Öğrendikleri malzemeyle ilgili komplonun da. Birlik ve korunmak için çabaladığı ka-tet de önemini kaybedecekti.
Delikanlının kol ve bacaklarındaki yüzeyde kalan uyuşukluk geçmeye başlıyordu. Roland ellerini yere dayayarak doğrulup oturdu. Başını kaldırıp sakin sakin Bert'e baktı. Parmaklarını kıvırdığı ellerini yere bastırmış, yüz hatları gerilmişti. Yıldızların ışıkları gözlerine vuruyordu.
"Seni çok severim, Cuthbert. Ama artık itaatsizliğe ve kıskançlık kavgalarına izin vermeyeceğim. Sana bütün yaptıklarını ödetmeye kalkarsam sonunda paramparça olursun. Onun için sana yalnızca ben farkında olmadığım bir anda bana vurmanın bedelini ödeteceğim."

Cuthbert rahatça Hambry lehçesiyle konuşmaya başladı.
"Bunu yapabileceğinden hiç kuşkum yok, ahbap. Ama belki önce şuna bir göz atmak istersin." Katlaşmış bir kâğıdı Roland'ı aşağılarcasına önüne attı. Kâğıt genç silahşorun göğsüne çarparak kucağına düştü.
Roland kâğıdı aldı. Gitgide artan öfkesinin yakıcılığını biraz kaybettiğinin farkındaydı. "Nedir bu?"
"Aç da bak. Yıldızlar etrafı yeterince aydınlatıyor. Onu okuyabilirsin."
Roland istemeye istemeye yavaşça kâğıdı açtı ve güçlükle okunan elyazısına göz gezdirdi.

Kız artık saf ve temiz değil. Will Dearborn onun her şeyine sahip oldu. E, bu hoşuna gitti mi?

Roland pusulayı iki defa okudu. Kâğıdı tutan elleri titriyordu. Gözlerinin önünden Susanla buluştukları her yer geçmeye başladı: kayıkhane, kulübe, gecekondu. Roland şimdi onlara başka açıdan bakıyordu. Çünkü onları bir bankası da görmüştü. Susan'la zekice davrandıklarını sanmışlardı. Her şeyin gizli kaldığına inanmışlardı. Sırlarını sakladıklarına. Ve biri bütün bu sürede onları gözetlemişti. Susan haklıydı. Biri ikisini birarada görmüştü.
Roland, her şeyi tehlikeye attım, diye düşündü. Onunkiyle birlikte bizim hayatlarımızı da.
Ona cehenneme açılan kapıyla ilgili sözlerimi söyle.
Delikanlı Susan'ın sesini de duydu. "Ka rüzgâr gibi... Beni seviyorsan benimle seviş."
Roland da öyle yapmıştı. Gençliğe özgü o kendini beğenmişliğiyle her şeyin yolunda gideceğine inanmıştı. Sırf kendisi Roland olduğu için. Yani o, o'ydu ve ka da aşkına hizmet etmeliydi. Roland, "Budalalık ettim," dedi. Sesi de elleri gibi titriyordu.
Cuthbert, "Gerçekten öyle," diye cevap verdi. "Gerçekten." Roland'ın karşısına, tozların arasına diz çöktü. "Şimdi beni yumruklamak istiyorsan vur gitsin. İstediğin kadar sert olsun. Başarabildiğin kadar çok. Sana karşılık vermeyeceğim. Seni uyandırmak, sorumluluklarını hatırlamanı sağlamak için elimden geleni yaptım. Yine uyumak niyetindeysen, bir şey diyemem. Öyle olsun. Ne olursa olsun seni hâlâ seviyorum." Bert ellerini Roland'ın omuzlarına koyarak arkadaşını yanağından çabucak öptü.
Roland ağlamaya başladı. Bunun bir nedeni minnetti. Ama daha önemlisi, utanç ve şaşkınlık karışımı bir duyguydu. Hatta benliğinin ufak, kara bir noktası Cuthbert'ten nefret ediyordu. Her zaman da edecekti. Bu kara yer, Cuthbert'ten o beklenmedik yumruktan çok, yanağına kondurduğu öpücük yüzünden nefret ediyordu. Arkadaşı onu uyandırdığı için değil, kendisini bağışladığı için.
Roland ayağa kalktı. Tozlu elinde hâlâ mektup vardı. Diğer eliyle yüzünü siliyor ve yanaklarında ıslak lekeler bırakıyordu. Sendelediği ve Cuthbert kendisini tutmak için elini uzattığı zaman arkadaşını şiddetle itti. Cuthbert az kalsın yuvarlanıyordu; neyse ki, Alain onu omuzlarından yakaladı.
Sonra Roland ağır ağır tekrar yere çöktü. Ama bu sefer Cuthbert'in önünde ellerini kaldırmış, başını önüne eğmişti.
Cuthbert, "Roland!" diye bağırdı. "Yapma!"
Genç silahşor, "Evet," dedi. "Ben babamın yüzünü unuttum. Ve senden özür diliyorum."
"Evet, tamam, tanrılar adına! Evet!" Cuthbert'in sesi sanki o da ağlamaya başlamış gibi çıkıyordu. "Sadece... ayağa kalk. Lütfen! Seni böyle görmek kalbimi parça parça ediyor!"
Roland, benim böyle aşağılanmam şart, diye düşündü. Küçük düşmem. Ama buna ben kendim neden oldum, öyle değil mi?
Bu karanlık avlu... Beynim zonkluyor ve kalbim hem korku, hem de utanç dolu. Ben bunu hak ettim. Bedeli ödüyorum.
İki arkadaşı onun ayağa kalkmasına yardım ettiler. Sonra Roland hemen hemen normal sayılacak sesle, "Sol yumruğun bir hayli güçlü, Bert," dedi.
Cuthbert, "Ancak biri yumruğu yiyeceğini bilmediği zaman," diye cevap verdi.
"Bu mektup... onu nasıl ele geçirdin?"
Cuthbert, Sheemie'yle nasıl karşılaştıklarını anlattı. Çocuğun sanki ka'nın işe karışmasını bekliyormuş gibi mutsuzca, ağır ağır hareket ettiğini açıkladı. Ve ka "Arthur Heath" kılığında onun bu isteğini yerine getirmişti.
Roland düşünceli bir tavırla, "Mektubu cadı yazmış," dedi. "Ama bütün bunları nasıl öğrendi? Cöos'tan hiç ayrılmıyor. Ya da Susan bana öyle söyledi."
"Bunu bilemem. Açıkçası pek aldırdığım da yok. Şu anda beni en çok Sheemie ilgilendiriyor. Çocuk bana anlattıkları yüzünden ve mektubu verdiği için zarar görmemeli. Ondan sonra da Rhea'nın bir defa açıkladığı şeyi tekrar ilan etmeye kalkışmasını engellemekle ilgileneceğim."
Roland, "En aşağı bir tek korkunç hata yaptım," dedi. "Ama Susan'a âşık olmamı bir başka hata saymıyorum. Bunu değiştirmek benim elimde değildi. Susan için de öyle. Buna inanıyor musunuz?"
Alain hemen, "Evet," dedi. Cuthbert ise ancak bir dakika kadar sonra istemeye istemeye, "Evet, Roland," diye mırıldandı.
"Kibirli ve akılsızdım. Bu pusula Susan'ın halasının eline geçseydi kızı sürgüne yollarlardı."
Cuthbert alayla ekledi. "Bizi de darağacı yoluyla cehenneme gönderirlerdi. Ama tabii ikisini kıyaslarsak bu sonuncusu senin için fazla önemli sayılamaz."
Alain, "Cadı ne olacak?" diye sordu. "Onu ne yapacağız?"
Roland hafifçe gülümseyerek kuzeybatıya doğru döndü. "Rhea... O ne olursa olsun, birinci sınıf başbelası. Öyle değil mi? Ve başbelalılarına hadlerini bildirmek gerekir."

Yatakhaneye doğru gitmeye başladı. Başını eğmiş, ayaklarını sürüyordu. Cuthbert, Alain'e baktı. Onun da dolmuştu. Bert ona elini uzattı. Alain bir an bu ele baktıktan sonra başını salladı. Arkadaşından çok, kendisiyle ilgili bir şeye, "Evet," diyormuş gibiydi. Sonra Bert'in elini sıktı.
"Sen yapman gereken şeyi yaptın," dedi Alain. "Başlangıçta kuşkularım vardı. Ama artık yok."
Cuthbert soluğunu verdi. "Ve bunu gereken biçimde yaptım. Onu gafil avlamasaydım..." ,
"Seni iyice pataklardı. Her tarafın morarıp kararırdı."
Cuthbert, "Daha fazla renge bürünür ve sonunda gökkuşağına dönerdim."
Alain, "Hatta Büyücünün Gökkuşağı'na benzerdin," dedi.
Bu sözler Cuthbert'i güldürdü, iki arkadaş yatakhaneye doğru gittiler. Roland ilerde Cuthbert'in atının eyerini çıkarıyordu.
Cuthbert ona yardım etmek için o tarafa dönecek oldu. Ama Alain onu durdurdu. "Bırak da kısa bir süre yalnız kalsın. Yapabileceğin en iyi şey bu."
İki arkadaş ilerlediler. Roland on dakika sonra yatakhaneye girdini zaman Cuthbert'in kendi iskambilleriyle oynadığını gördü. Üstelik kazanıyordu da.
Genç silahşor, "Bert," dedi.
Cuthbert başını kaldırdı.
"Yarın seninle küçük bir işimiz var, Cöos'ta."
"Cadıyı öldürecek miyiz?"
Roland uzun uzun düşündü. Sonra başını kaldırdı. "Öldürmemiz gerekir." Dudağını dişliyordu.
"Evet, öldürmemiz gerekir. Ama öldürecek miyiz?"
"Bence gerekmedikçe öldürmeyelim." Roland daha sonra bu kararı yüzünden acı bir pişmanlık duyacaktı. Tabii bu bir karardıysa. Ancak hiçbir zaman bu sonuca nasıl vardığını anlayamadığını düşünmeyecekti. Sonuçta Mejis'te geçirdiği o sonbahar sırasında Jake Chambers yaşlarında bir çocuktu. Ve çocukların çoğu birini öldürmeyi kolaylıkla düşünemezler, böyle bir şeyi doğal karşılamazlar. "Cadı bizi buna zorlamadıkça onu öldürmeyiz."
Cuthbert, "Keşke bizi zorlasa," dedi. "Böylesi daha iyi olur." Sert bir silahşor gibi konuşmuştu ama yüzünde endişeli bir ifade vardı.
"Evet, belki daha iyi olur. Ama Rhea gibi sinsi bir cadının böyle bir hata yapacağını sanmıyorum. Sabah erkenden kalkmaya hazır ol."
"Pekâlâ. Kâğıtları istiyor musun?"
"Tam Al'i yeneceğin sırada mı? Hiç istemiyorum."
Roland arkadaşlarının yanından geçerek ranzasına gitti. Oraya ilişerek gözlerini kucağında birbirine kenetlediği ellerine dikti. Belki dua ediyordu, belki de derin derin düşünüyordu. Cuthbert bir an ona baktı, sonra tekrar iskambillere döndü.
Roland'la Cuthbert ertesi sabah yola çıktıkları sırada güneş ufuktan yeni yükseliyordu. Sabah çiyiyle ıslanmış olan uçurum ilk ışıklarda turuncu bir ateşle alev alev yanıyor gibiydi. Çocukların ve atların solukları havada buharlaşıyordu. Bu ikisinin de hiçbir zaman unutmayacağı bir sabah olacaktı. Yaşamlarında ilk defa bellerinde kılıflı tabancalarla yola çıkıyorlardı. Ve yaşamlarında ilk kez birer silahşor olarak harekete geçiyorlardı.
Cuthbert tek kelime söylemiyordu. Konuşmaya başlarsa gevezeliğinin tutacağını ve saçma sapan şakaları sıraya dizeceğini biliyordu. Roland ise zaten karakter bakımından sessiz bir çocuktu. İki arkadaş bir defa konuştular. O da kısaca.
Roland, Cuthbert'e, "En aşağı bir tek kötü hata yaptığımı söyledim," diye hatırlattı. "Bu pusula..." Elini gömlek cebine götürdü, "...aklımı başıma getirdi. Bu hatanın ne olduğunu biliyor musun?"
Cuthbert, "Susan'a âşık olmak, onu sevmek değil bu," dedi. "Sen bunun ka olduğunu söyledin. Ben de aynı fikirdeyim." Bunu söyleyebilmek onu rahatlattı. Hele buna inanabilmek daha da rahatlamasına neden oldu. Cuthbert, artık Susan'ı da kabul edebilirim, diye düşünüyordu. En yakın arkadaşımın sevgilisi olarak değil. İlk gördüğüm an kendim için istediğim bir kız olarak da değil. Susan bizim birbirine karışan kaderimizin bir parçası.
Roland, "Evet," dedi. "Susan'a âşık olmak değil. Benim hatam aşkın hiçbir şeyle ilişkisi olmadığına inanmamdı. İki yaşamı birden sürebileceğimi sanıyordum. Bunlardan biri sen, Al ve görevimizle ilgili olacaktı, ikincisi ise Susanla. Aşkın beni ka'dan üstün kılacağına inanıyordum. Bir kuşun kanatlarının onu öldürüp yiyecek şeylerden çok yukarlara kaçırması gibi bir şey. Anlıyor musun?"
"Bu seni körleştirdi." Cuthbert son iki ay acı çeken delikanlının karakterine çok yabancı olan bir şefkatle konuşmuştu.
Roland kederle, "Evet," dedi. "Beni körleştirdi... Ama artık her şeyi görebiliyorum. Haydi, lütfen daha hızlı. Bu işi bitirmek istiyorum."
Araba tekerlerinin çukurlar açtığı yoldan yukarı çıktılar. Öpen Ay'ın ışıkları altında Susan'ın "Kayıtsız Aşk" şarkısını söyleyerek çıktığı yokuştaydı. (O sırada kızın dünya konusunda fazla bilgisi yoktu.) İki genç yolun Rhea'nın avlusuna eriştiği yerde durdular.
Roland, "Manzara harika," diye mırıldandı. "Buradan bütün çöl gözüküyor." .
"Ama tam karşımızdaki manzara için fazla bir şey söylenemez."
Bu doğruydu. Bostan toplanmamış, değişim geçirmiş biçimsiz sebzelerle doluydu. Onların başına dikilmiş olan korkuluk ya kötü bir şakaydı ya da uğursuz bir işaret. Avluda bir tek ağaç vardı. Hastalıklı gibi duran çürümüş yapraklarıyla tüyleri dökülen yaşlı bir akbabaya benziyordu. Kaba taştan yapılmış kulübe ağacın gerisindeydi.

Tepesindeki isten kararmış bacaya pis bir sarı boyayla nazara karşı bir işaret yapılmıştı. Sarmaşıkların iyice örttüğü bir pencerenin gerisine, dipteki köşeye odunlar yığılmıştı.
Roland böyle pek çok kulübe görmüştü. Üç arkadaş Gilead'dan oraya gelirken bu tür yerlerin önünden geçmişlerdi. Ama hiçbirinde böyle güçlü habis bir hava yoktu. Roland kuşku uyandıracak bir şey göremiyordu. Ama reddedilemeyecek kadar güçlü bir sezgi ona burada bir varlığın bulunduğunu haber veriyordu. Bir şey onları gözlüyor ve bekliyordu.
Cuthbert de aynı şeyi hissetmişti. "Kulübeye daha fazla yaklaşmamız gerekiyor mu?" Çocuk yutkundu. "İçeri girmek zorunda mıyız? Çünkü... Roland, kapı açık. Görüyor musun?"
Roland görüyordu. Sanki cadı onları bekliyordu. Onları içeri davet ediyordu. Sanki hep birlikte sofraya oturup iğrenç şeyler yiyerek kahvaltı edeceklerdi.
"Sen burada kal." Roland, Aceleci'yi ilerlemesi için mahmuzladı.
"Olmaz! Ben de geleceğim!"
"Hayır. Sen benim arkamı kolla. İçeri girmem gerekirse o zaman bana katılman için sana seslenirim! Ama böyle olursa burada yaşayan o ihtiyar kadın bir daha soluk alamaz. Ve dediğin gibi herhalde en iyisi de bu olur."
Aceleci'nin attığı her adımla Roland'ın kafasını ve kalbini etkileyen o uğursuzluk, kötülük duygusu da arttı. Burada pis bir koku vardı. Çürüyen et ve domates kokusunu andıran bir şey. Delikanlı bunun kulübeden yayıldığını düşünüyordu. Ama sanki topraktan da aynı koku çıkıyordu. Ve her adımda incecik'in iniltisi sanki daha yükseliyordu. Bu yerin atmosferi sesin yükselmesine neden oluyormuş gibiydi.
Delikanlı, Susan buraya yalnız başına gelmiş, diye düşündü. Tanrılar! Yanımda arkadaşlarım da olsaydı karanlıkta buraya gelemezdim sanırım:
Roland ağacın altında durup yirmi adım ötedeki açık kapıya baktı. Gördüğü yer mutfağa benziyordu. Kapıdan bir masanın bacağı, bir iskemlenin arkası ve pis bir ocak gözüküyordu sadece. Evin hanımı ortalarda yoktu. Ama içerdeydi. Roland büyücünün bakışlarının üzerinde iğrenç böcekler gibi dolaştığını hissediyordu.
Onu göremiyorum. Çünkü büyü gücünü kullanarak biçimini belirsizleştirmiş... Ama içerde o.
Belki de Rhea'yı görebiliyordu... Kapının hemen içersinde, sağda acayip bir ışıltı var gibiydi. Sanki hava ısıtılmıştı. Roland'a başını çevirerek yan gözle bakarsa belirsiz şeyleri daha iyi görmeyi başarabileceği söylenmişti. Evet, şimdi görebiliyordu.
Cuthbert arkasından, "Roland!" diye seslendi.
"Bu ana kadar her şey yolunda, Bert." Ama genç silahşor aslında ne dediğinin pek farkında değildi. Çünkü... evet! O pırıltı daha belirginleşmişti şimdi. Hemen hemen bir kadın biçimindeydi. Tabii buna Roland'ın hayal gücü yol açıyor olabilirdi ama...
Aynı anda cadı onun kendisini gördüğünü anlamış gibi pırıltı gerileyerek gölgelerin arasına girdi. Roland eski, siyah bir elbisenin eteğinin dalgalandığını bir an gördü. Sonra bu da kayboldu.
"Rhea!" Eski Dil'de konuşan Roland'ın sert ve otoriter sesi etrafta yankılandı. Ağaçtan sararmış iki yaprak düştü. Sanki delikanlının gür sesi yüzünden kopmuşlardı. Yapraklardan biri Roland'ın siyah saçlarına kondu. Kulübede hiç ses çıkmıyordu. Cadı bekliyor ve dinliyordu anlaşılan... Sonra bir kedinin kulak tırmalayan sesi duyuldu.
"Kimsenin kızı olmayan Rhea! Sana bir şeyi geri getirdim! Herhalde bunu kaybettin!" Delikanlı gömleğinin içinden katlı pusulayı çıkararak taşlı yere attı. "Bugün senin dostunum, Rhea! Eğer bu pusula istediğin yere ulaşsaydı, bunun bedelini canınla öderdin."
Roland bir an durdu. Ağaçtan bir yaprak daha düşerek Aceleci'nin yelesine kondu.
"Beni dikkatle dinle, kimsenin kızı olmayan Rhea! Ve beni iyi anla. Ben buraya Will Dearborn adıyla geldim. Ama bu asıl ismim değil. Ben Birlik'e hizmet ediyorum. Birlik'in gerisindeki gücü unutma. Beyazın gücü bu. Bizim ka'mızın yolunu kestin. Ve ben seni bir tek defa uyarıyorum: Bir daha ka'mızın yoluna çıkma. Anlıyor musun?"
Cevap çıkmadı yine. O bekleyiş dolu sessizlik uzadı, uzadı.
"Kötü huyun yüzünden yazdığın o pusulayı buradan götüren çocuğun saçının bir teline bile dokunmayacaksın! Yoksa ölürsün! Bildiğin ya da bildiğini sandığın şeylerden kimseye söz etmeyeceksin.! Cordelia Delgado'ya, Jonas'a, Rimer'e ya da Thorin'e. Yoksa ölürsün. Bizim işimize karışma. O zaman biz de sana karışmayız. Başımıza dert açmaya kalkışırsan, sesini kesmesini biliriz. Anlıyor musun?"
Yine bir sessizlik oldu. Kulübenin kirli camlı pencereleri gözler gibi Roland'a bakıyordu. Birdenbire çıkan rüzgâr yaprakların delikanlının etrafında uçuşmalarına neden oldu. Sırıktaki korkuluk çirkin bir ses çıkararak gıcırdadı. Roland bir an ipin ucunda dönen aşçı Hax'i hatırladı.
"Anlıyor musun, Rhea?"
Cevap çıkmadı. Roland şimdi o pırıltıyı bile göremiyordu.
Delikanlı, "Pekâlâ," dedi. "Sessizlik kabul demektir."
Atını mahmuzlayarak döndürdü. Aynı anda başını hafifçe kaldırdı ve ağaçtaki sarı yaprakların arasında yeşil bir şeyin kımıldandığını farketti. Hışırtıya benzeyen hafif bir ses de duyuluyordu.
Cuthbert olanca sesiyle, "Roland, dikkat!" diye haykırdı.
"Yılan!" Ama daha bu kelime ağzından çıkarken Roland çifte tabancalarından birini çekmişti bile.
Delikanlı eyerde yan kaydı. Aceleci sıçrarken onu sol bacağı ve topuğuyla tuttu. Üç el ateş etti. Büyük tabancanın gürültüsü sessiz havayı yardı, yakındaki tepelere çarparak yankılandı. Yılan her atışla yukarıya doğru sıçradı. Kan

damlaları mavi gökyüzü ve sarı yaprakların oluşturduğu fonun önünde kıpkırmızı duruyordu. Son kurşun sürüngenin kafasını kopardı. Sonunda yılan iki parça halinde yere düştü.
Kulübenin içinden acı ve öfke dolu bir feryat yükseldi. Bu öyle korkunçtu ki, Roland'ın belkemiği buzdan bir kordona dönüştü.
Rhea gölgelerin arasından, "Seni piç!" diye haykırdı. "Seni katil köpek! Ah, dostum! Dostum!"
Roland, "Madem yılan senin dostundu," dedi. "Onu üzerime salmasaydın."
Büyücü içerden son bir çığlık daha attı, sonra da sustu.
Roland tabancasını kılıfına sokarak Cuthbert'e doğru gitti. Arkadaşının gözleri hayretinden iyice irileşmişti. "Roland! Ne atıştı bu! Tanrılar, ne biçim atıştı bu!"
"Buradan gidelim."
"Ama hâlâ büyücünün sizin ilişkinizi nasıl öğrendiğini bilmiyoruz."
"Bunu bize açıklar mı sanıyorsun?" Roland'ın sesi birazcık titriyordu. O yılanın ağaçtan ona öyle saldırması... Delikanlı ölmediğine zorlukla inanıyordu. "Tanrılara şükürler olsun! Sorunu elim çözdü!"
Cuthbert, "Cadıyı konuşturabiliriz," dedi. Ama sesinin tonundan böyle bir şeyin hiç hoşuna gitmeyeceği anlaşılıyordu. Belki daha sonra, yıllarca iz sürüp silahşorluk yaptıktan sonra böyle şeylere aldırmayacaktı. Ama şimdiki halde midesi birine işkence yapmayı da, cinayet işlemeyi de kaldıramayacaktı.
"Onu zorlasak bile yine de doğruyu söyletemeyiz. Başkaları nasıl soluk alıyorsa, cadı da öyle yalan uydurur. Eğer Rhea'yı dilini tutması için ikna edebildiysek, ne âlâ. Bugün için yeteri kadar başarılı olduk sayılırız. Haydi gel, buradan nefret ediyorum."
İki arkadaş kente doğru giderlerken Roland, "Toplanmamız gerekiyor," dedi.
"Dördümüzün. Böyle demek istiyorsun, değil mi?'
"Evet. Bildiğim her şeyi anlatmayı ve tahminler yürütmeyi istiyorum. Size planımı açıklamayı ve neyi beklediğimizi de."
"Bu gerçekten çok iyi olur."
"Susan bize yardım edebilir." Roland kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Cuthbert o sarı yaprağın siyah saçlarının arasında bir taç gibi durduğunu görerek hafifçe güldü. "Susan'ın bize yardım etmesini kader istiyordu. Neden bunu anlayamadım? Neden bu gerçeği göremedim?"
Cuthbert, "Çünkü aşkın gözü kördür," diyerek gürültüyle güldü ve elini arkadaşının omzuna vurdu. "Aşkın gözü kördür, oğlum."

Rhea onların uzaklaştıklarından iyice emin olduktan sonra kulübeden o nefret ettiği güneş ışığına usulca çıktı. Topallayarak ağaca doğru gitti ve parçalanmış yılanın yanında diz çöktü. Gürültülü gürültülü ağlıyordu.
"Ermot! Ermot!" diye haykırıyordu. "Ne hale geldiğini görüyor musun?"
Yılanın başı yerde duruyordu, ağzı açık halde öylece kalmıştı. Çift çift dişlerinden hâlâ zehir damlıyordu. Sürüngenin camlaşmış gözleri parlıyordu. Cadı Ermot'u alarak pullu ağzından öptü. Sivri dişlerinden akan son zehir damlasını yaladı. Hem ağlıyor, hem de ninni söylüyormuş gibi sesler çıkarıyordu.
Büyücü diğer eliyle yılanın uzun, parçalanmış gövdesini aldı. Ermot'un saten gibi gövdesini delen deliklere bakarak inledi. Deliklere ve alttaki parçalanmış kırmızı etlere. Büyücü iki defa Ermot'un başını göğsüne dayayarak sihirli sözler söyledi ama bunların bir yararı olmadı. Tabii ya. Ermot artık onun büyülerinin erişemeyeceği bir yere gitmişti. Zavallı Ermot!
Rhea yılanın başını yamyassı göğüslerinden birine, gövdesini de diğerine bastırdı. Ermot'un son kanları giysisinin göğsünü ıslatırken nefret ettiği delikanlıların gittiği tarafa doğru baktı.
"Bunu size ödeteceğim," diye fısıldadı. "Varolan bütün tanrılar adına yaptığınızı ödeyeceksiniz! En beklemediğiniz anda Rhea karşınıza çıkacak. Atacağınız çığlıklar yüzünden gırtlaklarınız patlayacak! Beni duyuyor musunuz? Atacağınız çığlıklar yüzünden gırtlaklarınız patlayacak!"
Büyücü bir dakika daha öyle dizüstü durdu. Sonra ayağa kalktı. Ermot'u göğsüne bastırarak ayaklarını sürüye sürüye kulübesine doğru gitti.

4. Büyücünün Gökkuşağı

Roland'la Cuthbert'in Cöos'a gidişlerinden üç gün sonra Roy Depape'le Clay Reynolds Yolcuların Dinlenme Yeri'nin ikinci katındaki koridordan geçtiler. Coral Thorin'in handaki geniş yatak odasına doğru gittiler. Clay kapıya vurdu. Jonas içeri girmeleri için seslendi. Kapı açıktı.
Depape'in içeri girdiği zaman ilk gördüğü Coral Thorin oldu. Başkanın kızkardeşi pencerenin önündeki salıncaklı sandalyede oturuyordu. Arkasında beyaz ipekten köpük köpük duran bir gecelik, başında da kırmızı bir bulanda vardı. Örgü örüyordu. Depape ona hayretle baktı. Kadın ona ve Reynolds'a gizemli bir tavırla gülümsedi. "Merhaba, beyler," diyerek tekrar örgüsünün üzerine eğildi. Dışarda kâğıt fişekler patlıyordu. (Gençler hiçbir zaman o önemli güne kadar sabredemiyorlar, ellerine fişek geçirdiler mi hemen tutuşturuyorlardı.) Bu sese bir atın kişnemesi ve çocukların gürültülü kahkahaları karışıyordu.

Depape, Reynolds'a döndü. O da omzunu silkti, sonra pelerinin iki yanını tutabilmek için kollarını kavuşturdu. Böylece kuşkusunu ya da hoşnutsuzluğunu veya ikisini birden açıklamış oldu.
"Bir sorun mu var?"
Jonas banyonun kapısında duruyor, omzundaki havlunun ucuyla yüzündeki tıraş sabununun köpüklerini siliyordu. Belinden yukarsı çıplaktı, Depape onu böyle pek çok kez görmüştü. Ama adamın sırtındaki birbiriyle kesişen eski beyaz yara izleri her zaman midesini bulandırıyordu.
"Şey...hanımefendinin odasını kullandığımızı biliyordum. Ama hanımın da burada olduğundan haberim yoktu."
"Evet, o da burada." Jonas havluyu banyoya atarak karyolaya yaklaştı. Ayakucundaki sütuna asılmış olan gömleğini aldı. Coral silahşorun çıplak sırtına bir an aç gözlerle baktı. Sonra tekrar örgüsünü örmeyi sürdürdü. Jonas gömleğini giydi. "Citgo'da durum nasıl, Clay?"
"Sakin. Ama şu malum genç vagabundas meraklı burunlarını işe soktukları takdirde gürültü kopacak."
"Orada kaç kişi var? Nöbet durumu nasıl?"
"Gündüzleri on kişi bekliyor, geceleri de on iki. Roy ya da ben her nöbette oraya gidiyoruz. Ama dediğim gibi şimdilik her şey sakin."
Jonas başını salladı ama memnun değildi. Çocukları şimdiye kadar Citgo'ya çekebileceğini ummuştu. Yatakhaneyi altüst edip güvercinleri öldürdüğü zaman onların karşısına dikileceklerini umduğu gibi. Ama onlar hâlâ lanet olasıca tepelerinin arkasına saklanıyorlardı. Silahşor kendini kırda üç genç boğayla karşılaşan bir adam gibi hissediyordu. Elinde kırmızı paçavra vardı. Bu tereodor bozuntusu paçavrayı olanca gücüyle sallıyordu ama foralar hâlâ saldırmıyorlardı. Neden?
"Nakliyat? O nasıl gidiyor?"
Reynolds, "Her şey saat gibi tıkır tıkır işliyor," dedi. "Her gece dört tanker. Çift çift. Son dört gece böyle yaptık. Nakliyatı Renfrew kontrol ediyor. Şu Lazy Susan'ın sahibi. Hâlâ yem olarak altı tanker bırakmak istiyor musun?"
Jonas, "Evet," derken kapıya vuruldu.
Depape irkildi. "Yoksa o..."
Jonas, "Hayır," dedi. "Siyah cüppeli dostumuz çıkıp gitti. Belki de çarpışmadan önce İyi Adam'ın birliklerine moral vermek istiyordu."
Depape bu sözleri duyunca havlar gibi güldü. Pencerenin önünde geceliğiyle oturan kadının örgüsüne baktı ve sesini çıkarmadı.
Jonas, "Kapı açık," diye seslendi.
İçeri giren adamın başında bir sombrero, arkasında serape ve ayaklarında da çiftçilerin ya da vaguero'ların giydikleri türden sandalias vardı. Ama teni açık renkti ve sombrero'sunun kenarının altından gözüken bir tutam saçı da sarıydı. Latigo'ydu bu gelen. Sert bir adam olduğu kesindi. Ama yine de durmadan kıkırdayan o siyah cüppeli adama tercih edilirdi.
Latigo içeri girerek kapıyı kapattı. "Sizi görmek çok hoş bir şey, baylar." Ama çatık kaşları ve ekşi suratından yıllardan beri "hoş" bir şey görmediği anlaşılıyordu. Belki de doğduğundan beri. "Jonas? İyi misin? Her şey yolunda mı?"
"Ben iyiyim, her şey de yolunda." Jonas elini uzattı. Latigo bu eli çabucak sıktı. Avucu kupkuruydu. Depape ya da Reynolds'un elini sıkmadı. Onun yerine Coral'a bir göz attı.
"Uzun günler ve güzel geceler, hanımefendi."
Coral örgüsünden başını kaldırmadan, "Sizinkiler bunun iki katı olsun," diye karşılık verdi.
Latigo karyolanın ayakucuna ilişerek serape'sinin altından tütün kesesini çıkardı ve bir sigara sarmaya başladı.
Sonra, "Fazla kalacak değilim," dedi. İç-Dünya'nın kuzey bölgesi halkı gibi sert sert, kesik kesik konuşuyordu. "Süreyi uzatmam akıllıca olmaz. Bana dikkatle bakarlarsa buraya hiç uymadığımı farkedebilirler."
Reynolds alayla, "Doğru," dedi. "Buraya hiç uymuyorsun."
Latigo ona sert bir bakış attı, sonra da dikkatini tekrar Jonas'a verdi. "Adamlarımın çoğu buradan otuz tekerlek öteye kamp kurdu. Eyebolt Kanyonu'nun kuzeyindeki ormana... Ha, sahi, o uçurumdan gelen iğrenç ses de neyin nesi? Atları ürkütüyor."
Jonas, "Bir incecik," dedi.
Reynolds atıldı. "Uçuruma çok yaklaşırlarsa insanları da korkutuyor. En iyisi oraya hiç yaklaşmamak, patron."
Jonas sordu. "Kaç kişisiniz?"
"Yüz. Ve tepeden tırnağa kadar da silahlıyız."
"Söylediklerine göre Lord Perth'in adamları da öyleymiş."
"Saçmalama!"
"Adamların hiç savaş görmüşler mi? Bir çarpışma?"
Latigo, "Nasıl bir şey olduğunu bilecek kadar görmüşler," dedi. Jonas onun yalan söylediğini biliyordu. Farson deneyimli adamlarını dağdaki yerinde saklıyordu. Latigo'nunki küçük bir keşif gücüydü. Herhalde çavuşların da dünyadan haberleri yoktu.
Latigo ekledi. "Darağacı Kayası'nda on iki adamım var. Seninkilerin oraya kadar getirdikleri tankerleri koruyorlar."
"Herhalde gereğinden fazla."
"Bu ücra kente gelme riskini sırf seninle hazırlıklarımı tartışmak için almadım, Jonas."

Silahşor, "Özür dilerim, sai," dedi kayıtsızca. Coral'ın salıncaklı sandalyesinin yanına yere oturarak o da sigara sarmaya koyuldu. Kadın örgüsünü bırakıp onun saçlarını okşamaya başladı. Depape, Eldred bu kadının nesini beğeniyor, diye düşündü. Bence çirkin bir kaltak. Burnu koskocaman. Göğüsleri de birer kabarcık gibi. Sanki sivrisinek ısırmış.
Latigo işin can alıcı noktasına parmağını basan bir adam tavrıyla, "O üç gence gelince," dedi. "İyi Adam birilerinin İç-Dünya'dan Mejis'e geldiklerini öğrenince çok endişelendi. Şimdi sen bana onların göründükleri gibi olmadıklarını söylüyorsun. O halde kim bu çocuklar? Genç adamlar?"
Jonas, Coral'ın elini insanı rahatsız eden bir böcekmiş gibi itti. Kadın aldırmadı bile, tekrar örgüsünü aldı. "Onlar genç adamlar değiller. Üçü de birer çocuk. Eğer buraya gelişlerinin nedeni ka'ysa, o zaman bu Birlik'in değil bizim ka'mız da sayılır. Farson'un bu konuyla yakından ilgilendiğini biliyorum."
Latigo, "Ne yazık ki, vardığın teknolojik sonuçları İyi Adam'a açıklamaktan kaçınmalıyız," diye cevap verdi. "Yanımızda telsiz getirdik. Ama onlar ya kırık ya da bu uzaklıkta çalışamıyor. Hangisi olduğunu kimse bilmiyor. Ben zaten o tür oyuncaklardan nefret ediyorum. Tanrılar onlara gülüyorlar. Yalnızız, dostum, başımızın çaresine bakmamız gerekiyor. Her şey ya iyi olacak ya da kötü."
Jonas, "Farson'u gereksiz yere endişelendirmemeliyiz," dedi.
"İyi Adam bu gençlerin planları için tehlike oluşturduğunu düşünüyor. Ve onlara bildirdiği gibi davranılmasını istiyor. Herhalde Walter'de sana aynı şeyi söyledi."
"Evet, söyledi. Ve onun söylediklerinin bir kelimesini bile unutmuş değilim. Zaten sai Walter de unutulmayacak biri."
Latigo, "Evet," diye başını salladı. "O İyi Adam'ın danışmanı. Sana gelmesinin en önemli nedeni de o çocuklar."
"Evet, biliyorum. Roy, sai Latigo'ya önceki gün Şerifin Bürosu'na gittiğin zaman neler olduğunu anlat."
Depape sinirli sinirli öksürerek boğazını temizledi. "Şerif... Avery..."
Latigo, "Şerifi biliyorum," dedi. "Toprak Bayramı'nda satılan domuzlar kadar şişman. Devam et."
"Şerifin yardımcılarından biri uçurumda atları sayan çocuklara bir mesaj götürdü."
"Nasıl bir mesaj?"
"'Hasat Bayramı'nda kente gelmeyin. Hasat Bayramı'nda uçuruma yaklaşmayın. Hasat Günü yatakhanede kalmanız daha doğru olur. Çünkü Baronluk halkı öyle günlerde yabancıları görmekten hoşlanmazlar! Bu yabancılara ısınmış olsalar bile.'"
"Çocuklar bu haberi nasıl karşıladılar?"
Depape, "Bayramda hiçbir yere gitmemeye razı olduklarını söylediler," dedi. "Hemen. Zaten başından beri hep böyle davranıyorlar. Onlardan bir şey istendiği zaman uysalca razı oluyorlar. Ama tabii aslında gerçeği biliyorlar. Başka yerlerde olduğu gibi burada da bayramlarda yabancıların eğlencelere katılmalarının yasaklanmadığının farkındalar. Aslında kentliler yabancıların eğlencelere katılmalarını sağlıyorlar. Çocukların da bunu bildiklerinden eminim. Tabii planımız şu..."
Latigo, Depape'in sözlerini sabırsızca tamamladı. "Çocukların tankerleri bayram günü götüreceğimizi sanmalarını sağlayacağız. Evet, evet! Ben şimdi şunu öğrenmek istiyorum: Çocuklar buna inanıyorlar mı? Onları Hasat'tan bir gün önce yakalayabilecek misiniz? Verdiğiniz sözü yerine getirecek misiniz? Yoksa daha beklememiz mi gerekiyor?"
Depape'le Reynolds, Jonas'a baktılar. Ak saçlı adam elini arkaya doğru uzatarak avucunu Coral'ın sıska ama yine de ilginç gözüken bacağına koydu. İşte o an geldi, diye düşünüyordu. Şu anda ne söylersem söyleyeyim söz vermiş sayılacağım. Bir terslik olursa bunu hoşgörüyle karşılamayacaklar. Haklı çıkarsam Büyük Tabut Avcıları'na teşekkür ederek ücreti ödeyecekler... Belki birer ikramiye de verecekler. Ama başarısız olursam hepimizi de iyice yükseğe asacak ve ipi de öyle çekecekler ki, kafalarımız patlayacak.
Jonas sonra, "Onları yere konmuş kuşlar gibi kolaylıkla avlayacağız," dedi. "Üçü de vatana ihanetle suçlanacak. Bu soylu üç delikanlı John Farson'a hizmet ediyorlar. Herkesin şok geçirmesine neden olacak bir şey bu. Ne kadar kötü günler geçirdiğimizi bundan daha iyi ne açıklayabilir?"
"Yani, 'Vatana ihanet!' diye haykırır haykırmaz güruh ortaya çıkacak, öyle mi?"
Jonas, Latigo'ya soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Vatana ihanet sıradan insanların kolaylıkla kavrayamayacakları bir suç olabilir. Güruh sarhoş olsa bile. Elebaşları Atçılar Derneği tarafından satın alınıp paralan ödenmiş olsa bile. Ama cinayet... özellikle çok sevilen bir Belediye Başkanı'nın öldürülmesi..."
Çok şaşıran Depape'in bakışları başkanın kızkardeşine kaydı.
Coral, "Ne kadar yazık olacak..." diyerek içini çekti. "Belki de çok etkilenir ve o güruhun başına kendim geçerim."
Depape, Eldred'in onu neden çekici bulduğunu şimdi anladım, diye düşündü. Kadın da Jonas kadar duygusuz ve soğukkanlı.
Latigo, "Bir şey daha var," dedi. "İyi Adam'a ait bir şeyi güvenceye almanız için size yolladılar. Cam bir küreyi."
Jonas başını salladı. "Doğru. Güzel ama önemsiz bir şey."
"Anladığıma göre onu yerel bir brujo'ya emanet etmişsiniz."
"Evet."
"Küreyi geri almalısınız. Yakında."
Jonas biraz sinirlendi. "Büyükbabana oyun öğretme. Ben piçlerin hesabı görülünceye kadar bekleyeceğim."
Reynolds, "Sen onu gördün mü, sai Latigo?" diye sordu.

"Yakından görmedim. Ama görmüş olan kimselerle konuştum." Latigo bir an durakladı. "Onlardan biri çıldırdı, sonunda onu vurmak zorunda kaldılar. Bu hale giren birini otuz yıl önce görmüştüm. Çölün sınırında. Adam orada bir kulübede yaşıyordu ve onu kuduz bir kurt ısırmıştı."
Reynolds, "Tanrılar Kaplumbağa'yı kutsasınlar," diyerek üç defa boğazına vurdu. Kuduzdan çok korkardı.
Latigo sert bir sesle, "Büyücünün Gökkuşağı seni eline geçirseydi, hiçbir şeyi kutsayamazdın," diye homurdandı. Sonra dikkatini tekrar Jonas'a verdi. "O küreyi geri alırken, teslim ettiğiniz zamankinden çok daha dikkatli davranmalısınız. O yaşlı cadı herhalde artık kürenin büyüsüne kapılmıştır."
"Büyücüye Rimer'le Avery'i göndermek niyetindeyim. Şerif adamdan pek sayılmaz, zeki de değildir. Ama Rimer çok kurnazdır."
Latigo, "Korkarım bu olmaz," dedi.
"Öyle mi?" Jonas, Coral'ın bacağını sıkıca kavrayarak Latigo'ya pis pis sırıttı. "Belki bu aşağılık hizmetkârınıza bunun nedenini açıklarsınız."
Ama onun sorusunu Coral yanıtladı. "Çünkü Rhea'daki Büyücü'nün Gökkuşağı geri alınacağı sırada Rimer ağabeyimle birlikte onun sonsuza dek dinleneceği yere gidecek."
Depape, "O neden söz ediyor, Eldred?" diye sordu.
"Rimer'in de öleceğinden." Jonas gülmeye başladı. "John Farson'un casusu olan o pis çocuklar bu iğrenç cinayetle de suçlanacaklar."
Coral da aynı fikirde olduğunu açıklamak için tatlı tatlı gülümsedi. Jonas'ın elini biraz yukarıya çektikten sonra tekrar örgüsünü aldı.

Kız gençti ama evliydi.
Delikanlı yakışıklıydı ama dengesizdi.
Kız bir gece ıssız bir yerde delikanlıyla buluştu.
İlişkilerinin tatlı olmakla birlikte artık sona ermesi gerektiğini söyledi. Delikanlı, "Aşkımız hiçbir zaman sona eremez," dedi. "Yıldızlarda böyle yazılı."
Kız, "Olabilir," diye cevap verdi. "Ama gün döndü, takımyıldızların yerleri değişti."
Belki de delikanlı ağlamaya başladı. Belki de kız ona güldü. Aslında sinirleri gerildiği için herhalde. Sebep ne olursa olsun gülmenin zamanı değildi. Delikanlı bir taşı kaptığı gibi kızın başını ezdi. Sonra kendine geldi ve ne yaptığını kavradı. Sırtını bir granite dayayarak oturdu. Kızın zavallı ezilmiş başını kucağına çekti ve yakındaki ağaçtan bir baykuş onu seyrederken kendi gırtlağını kesti. Genç adam kızı öperek can verdi. Onları buldukları zaman iki gencin dudakları kandan birbirine yapışmıştı.
Eski bir hikâyeydi bu. Her kentte buna benzer şeyler anlatılırdı. Yer genellikle o yöredeki âşıklar yolu ya da nehrin ıssız kıyışıydı. Ya da kentin mezarlığı. Olanların ayrıntıları aşırı romantik kişilerin hoşuna gidecek biçimde çarpıtıldıktan sonra şarkılar bestelenirdi.
Bu şarkıları genellikle gitar ya da mando'yu beceriksizce çalan, kalpleri özlem dolu bakireler söylerdi. Müzik kulakları pek olmayan kızlar. Şarkının ara nağmeleri çoğunlukla göz yaşartacak gibi olurdu. "Yazık yazık yazık... Onlar birlikte öldüler."
Bu acıklı hikâyenin Hambry'de anlatılan uyarlamasına göre gencin adı Robert, kızınki de Francesca'ydı. Olay eski günlerde, dünya necip gitmeden önce olmuştu. Cinayet ve intihar olayının Hambry mezarlığında geçtiği iddia ediliyordu. Francesca'nın beyninin dağılmasına neden olan şey kaygan taştan yapılmış bir levhaydı.
Robert'in nefes borusunu keseceği zaman dayandığı granit ise Thorin mozelesinin duvarıydı. (Aslında Mejis'te beş kuşak önce Thorin'lerin yaşadığı kuşku götürürdü. Ama ne de olsa halk hikâyelerinin çoğu genellikle kafiyeli yalanlardır.)
Doğru ya da yalan, kentliler iki sevgilinin hayaletlerinin mezarlıkta dolaştığına inanıyorlardı. Söylendiğine göre, Francesca'yla Robert mezartaşlarının arasında dolaşıyorlardı. Üstleri başları kan içindeydi. Yüzlerinde hüzünlü ifadeler vardı. Bu nedenle mezarlığa geceleri pek kimse gelmiyordu. Yani burası Roland, Cuthbert, Alain ve Susan'ın buluşmaları için en uygun yerdi.
Dördü biraraya geldikleri sırada Roland'ın endişeleri iyice artmıştı. Hatta delikanlı durumun çaresiz olduğunu bile düşünüyordu. Sorun Susan'dı. Daha doğrusu Susan'ın halası Cordelia, Rhea'nın zehirli pusulasını almamış olmasına rağmen kuşkuları iyice artmıştı. Artık Susan'ın Roland'la ilişkisi olduğundan hemen hemen emindi. Mezarlıktaki buluşmadan birkaç gün önce Susan kolunda sepetle eve girer girmez halası bağırmaya başlamıştı.
"Yine o çocukla beraberdin değil mi? Evet, bu belli bir şey, aşağılık yaratık! Durum suratından okunuyor!"
O gün Roland'ın yakınına bile gitmemiş olan Susan önce ağzı bir karış açık şaşkın şaşkın halasına bakmıştı. "Kiminle beraberdim?"
"Ah, anlamazlıktan gelme Pek Genç ve Pek Güzel, Küçük Hanım! Bizim kapının önünden geçerken heyecanlanan çocuk kim? Kim olacak? Dearborn! Dearborn! Bunu bin defa da söylerim! Utan, utan! Utan! Şu pantolonunun haline bak! Yemyeşil çim lekeleri içinde. Otların arasında yuvarlandığınız besbelli." Cordelia artık avaz avaz haykırıyordu, Boynundaki damarlar kabarmış, birer ip gibi olmuştu.
Susan şaşkın şaşkın başını eğerek ayağındaki eski haki pantolona baktı.

"Bu boya, hala. Bunu göremiyor musun? Chetta'yla ben başkanın evini Hasat Bayramı için süslüyorduk. O yeşil lekelerin nedeni Dearborn değii, Thorin! Thorin! Beni süsler ve havai fişeklerin konduğu kulübede yakaladı. Yine biraz güreşmemiz için iyi bir yer ve zaman olduğuna karar verdi." Susan burnunu kırıştırdı. Artık Thorin'den korkmuyordu. Ona karşı kederle karışık bir tiksinti duyuyordu.
Cord Hala kıza gözlerinde garip bir pırıltıyla bakıyordu.
Susan ilk defa bilinçli olarak halasının çıldırmaya başladığından kuşkulandı.
Cordelia yavaşça, "Bu hikâyeye kim inanır?" diye fısıldadı. Kaşlarının yukarsında ter tanecikleri belirmişti. Şakaklarındaki sıra sıra mavi damarlar atıyordu. Kadın son zamanlarda kokuyordu da. ister yıkansın, ister yıkanmasın, geniz yakıcı bir kokusu vardı. "Bu hikâyeyi seviştikten sonra birbirinize sokulmuş yatarken mi uydurdunuz?"
Susan öne doğru bir adım atarak halasının kemikli bileğini kavradı ve avucunu dizindeki boya lekelerinden birine bastırdı. Cordelia bağırarak onun elinden kurtulmaya çalıştı. Ama kız onu sıkı sıkı tutuyordu. Susan sonra Cordelia'nın elini onun suratına doğru kaldırdı. Avucundaki boyanın,kokusunu alıncaya kadar elini burnuna tuttu.
"Bu kokuyu tanıdın mı, hala? Boya kokusu bu! Fenerler için kullandığımız pirinç kâğıdını boyadık."
Cordelia'nın, Susan'ın avucundaki bileği gevşedi. Kıza dikili gözleri biraz normalleşir gibi oldu. Cord Hala nihayet, "Evet," dedi. "Boya." Bir an durdu. "Bu sefer."
Susan o günden sonra kaç defa başını arkaya döndürdüğü zaman dar kalçalı bir kadının sokakta peşinden kayarcasına ilerlediğini gördü. Ya da halasının sayısı fazla olan dostları kuşkulu gözlerle onu izliyorlardı. Atla uçuruma gittiğinde hep birileri kendisini gözetliyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu. Susan iki kez Roland ve arkadaşlarıyla mezarlıkta buluşmayı kabul etti. Ama iki sefer de bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Özellikle ikincisinden son dakikada. O gün Brian Hookey'nin büyük oğlunun kendisini aşırı bir dikkatle süzdüğünü farketti. Kızınki sadece bir önseziydi... Ama güçlü bir önsezi.
Durumu daha da kötüleştiren Susan'ın da Roland gibi bu buluşmayı çok istemeseydi. Sadece konuşmak için değil. Kızın delikanlının yüzünü görmeye, elini avuçları arasına almaya ihtiyacı vardı. Gerisi, çok tatlı bir şey olmakla beraber bekleyebilirdi. Ama Susan sevgilisini görmeli, ona dokunmalı, Roland'ın korkuya kapılmış yalnız bir kızın kendini avutmak için uydurduğu bir hayal olmadığını anlamalıydı.
Sonunda kıza Maria yardım etti. Tanrı kutsasın, küçük hizmetçi kız belki de Susan'ın sandığından çok daha fazlasını anlıyordu. Maria, Cordelia'ya bir pusula götürdü. Susan'ın geceyi Deniz Kıyısı'ndaki misafir bölüğünde geçireceği yazılıydı. Altında da Olive Thorin'in imzası vardı. Cordelia bütün şüphelerine rağmen bunun sahte olmadığına inandı. Gerçekten de imza sahte değildi. Susan, Olive'den bunu istediği zaman kadın soru sormadan kaygısızca pusulayı yazmıştı.
Cordelia, "Yeğenimin nesi var?" diye homurdandı.
"O çok yorgun, sai. Dolor de garganta'sı var."
"Boğazı mı ağrıyor? Bayram bu kadar yakınken? Buna inanamam! Susan hiçbir zaman hastalanmaz!"
Maria, "Dolor de garganta," diye tekrarladı. Köylü kadınların kuşkuyla karşılaştıkları zaman yaptıkları gibi ifadesiz bir yüzle. Aslında Maria, Susan'ın neyi planladığını bilmiyordu. Susan'ın da işine geliyordu böylesi.
Kız balkona çıktı ve binanın kuzey tarafını kaplayan sarmaşıklardan dört buçuk metre aşağıya indi. Bahçe duvarındaki hizmetkârların kullandığı arka kapıdan çıktı. Roland orada bekliyordu. Bizi ilgilendirmemesi gereken iki sıcak dakikadan sonra gençler Aceleci'ye binerek dörtnala mezarlığa gittiler. Cuthbert'le Alain onları orada endişe ve umutla bekliyorlardı.
Susan önce adı Richard Stockworth değil Alain Johns olan yuvarlak yüzlü, sarışın delikanlıya baktı. Sonra da diğerine. Adı Cuthbert Allgood olan bu gencin ondan şüphelendiğini, hatta öfkelendiğini hissediyordu.
İki genç yan yana yere devrilmiş ve üzerini sarmaşık kaplamış bir mezartaşının üzerinde oturuyorlardı. Ayakları ince sis tabakasının içindeydi. Susan, Aceleci'nin sırtından kayarak indi ve iki çocuğa doğru yavaşça ilerledi. Roland'ın arkadaşları ayağa kalktılar. Alain İç-Dünya tarzı selam verdi. Ayağını uzatıp topuğunu yere sıkıca bastı ve dizini dimdik tuttu. "Küçük hanım, uzun günler..."
Diğer arkadaşı da yanına geldi. Bu çocuk ince ve esmerdi. Eğer huzursuz olmasaydı yüzü yakışıklı sayılacaktı. Siyah gözleri gerçekten çok güzeldi.
Cuthbert arkadaşının sözlerini tamamladı ve o da Alain gibi selam verdi. Bayram günü oynanan bir oyundaki komik saraylılara benziyorlardı. Susan elinde olmadan güldü, sonra bir reverans yaptı. Arkasında bir tuvalet varmış gibi kollarını açmıştı. "Ve gündüz ve gecelerinizin bunun iki katı olmasını dilerim."
Durup sadece birbirlerine baktılar. Ne yapmaları gerektiğini pek bilmeyen üç genç. Roland onlara yardım etmedi. Aceleci'nin sırtında oturuyor ve dikkatle diğerlerine bakıyordu.
Susan çekinerek öne doğru bir adım attı. Artık gülmüyordu. Ağzının iki yanında hâlâ gamzeler vardı ama bakışları endişeliydi.
"Benden nefret etmediğinizi umarım," dedi. "Tabii nefret ediyorsanız, bunu da anlarım. İşlerinize karıştım... Üçünüzün arasına girdim. Ama elimde değildi." Ellerini iki yanına sarkıtmıştı. Sonra avuçlarını Alain'le Cuthbert'e doğru uzattı. "Onu seviyorum."
Alain, "Senden nefret etmiyoruz," diye cevap verdi. "Öyle değil mi, Bert?"
Cuthbert korkunç bir an sesini çıkarmadı. Susan'ın omzunun üzerinden bakıyor, sanki Şeytan Ayı'nı inceliyordu. Kızın kalbi durmuş gibi oldu. Sonra delikanlı ona bakarak gülümsedi. Tebessümü öyle tatlıydı ki, karmaşık ama ışıltılı bir

düşünce kızın kafasından bir kuyruklu yıldız gibi geçti. (Bu düşünce, eğer önce onunla karşılasaydım... diye başlıyordu.)
Cuthbert, "Roland'ın sevdiği benim de sevdiğimdir," diyerek uzandı, Susan'ın ellerini tutup onu Alain'le arasına çekti. Şimdi ikisi erkek, biri kız üç kardeş gibi duruyorlardı. Bert ekledi. "Çünkü kundaklandığımız günlerden beri dostuz. Birimizden biri yoldan ayrılarak açıklığa girinceye kadar da öyle kalacağız." Çocuk gibi güldü. "Ama gidişata bakılırsa galiba yolun sonunu hep birlikte bulacağız."
Alain, "Hem de çok yakında," dedi başıyla onaylayarak.
Susan da ekledi. "Cordelia Hala başımızda bulunmak için bizimle gelmesinde..."
Roland, "Biz ka-tet'iz," dedi. "Çok parçadan oluşan bir bütün." Üç gence tek tek baktı ama hiçbirinin itiraz edecekmiş gibi bir hali yoktu. Mozoleye girmişlerdi. Ağız ve burunlarından çıkan solukları buharlaşıyordu. Roland, çömelmiş diğer üçüne bakıyordu. Onlar iki yanında vazolar olan taş bir meditasyon bankına yan yana oturmuşlardı. Vazolarda iskelete benzeyen çiçekler vardı. Yere solmuş gül yaprakları saçılmıştı. Susan'ın iki yanına geçmiş olan Cuthbert'le Alain kollarını rahat bir tavırla onun omzuna atmışlardı.
Roland yine onları üç kardeşe benzetti. İki genç, kızkardeşlerini korumaya çalışıyorlardı.
Alain, "Eskisinden daha güçlüyüz," dedi. "Bunu çok iyi hissediyorum."
Cuthbert başını salladı. "Ben de öyle." Etrafına bakındı. "Burası konuşmak için bulunmaz bir yer. Özellikle bizimki gibi bir ka-tet için."
Roland gülmedi. Hazırcevaplık konusunda pek usta değildi. "Hambry'de olanlardan söz edelim. Ondan sonra da yakın geleceği konuşuruz."
Alain, Susan'a, "Aslında bizi buraya bir görevle yollamadılar," diye açıkladı. "Bizi babalarımız buraya düşmanın yolunun üzerinden çekilmemiz için gönderdiler. Roland, John Farson'un ortağı olması ihtimali kuvvetli bir adamı kendine düşman etti..."
Cuthbert tekrarladı. "John Farson'un suçortağı olması ihtimali kuvvetli. Çok güzel bir söz. Etkili. Bunu hatırlamak ve her fırsatta kullanmak niyetindeyim."
Roland, "Kendine gel," dedi. "Bütün geceyi burada geçirmek niyetinde değilim."
Cuthbert, "Ah, ulu liderim, özür dilerim," dediyse de, gözlerindeki pırıltıdan hiç de pişman olmadığı anlaşılıyordu.
Alain açıklamasını sürdürdü. "Buraya haber almak ve göndermek için posta güvercinleriyle geldik. Ama bence bize o güvercinleri babalarımız iyi olduğumuzdan emin olmak istedikleri için verildi."
Cuthbert, "Evet," dedi; "Alain şunu söylemek istiyor. Biz gafil avlandık. Roland'la... nasıl devam edeceğimiz konusunda... aramızda anlaşmazlık çıktı. O beklemek istiyordu. Ben istemiyordum. Ama şimdi onun haklı olduğunu düşünüyorum."
Roland dokundurmadan edemedi. "Ama yanlış nedenlerle. Her neyse. Aramızdaki anlaşmazlığı ortadan kaldırdık."
Susan endişeyle bir ona, bir diğerlerine bakıyordu. Sonra bakışları Roland'ın çenesinin sol yanındaki çürüğün üzerinde durdu. Bere sepultura'nın yarı kapısından içeri giren hafif ışıkta bile belli oluyordu. "Ortadan nasıl kaldırdınız?"
Roland, "Bu önemli değil," dedi. "Farson bir çarpışmaya girmek niyetinde. Belki de bir dizi çarpışmaya. Savaşa Gilead'ın kuzeybatısındaki Shaved Dağları'nda başlayacak. Ona doğru giden Birlik güçlerinin onu kıstırdıklarını sanmalarını sağlayacak. Normal koşullarda bizimkiler bunu başarabilirlerdi. Ama Farson onlarla çarpışmaya girerek bizimkileri tuzağa düşürmeyi ve onları Eskiler'in silahlarıyla oradan kaldırmayı planlıyor. O silahları Citgo'dan gönderilen petrolle çalıştıracak. Gördüğümüz tankerlerdeki yakıtla, Susan."
"Farson'un petrolü kullanması için rafine etmesi gerekir. Bunu nerde yaptıracak?"
Cuthbert, "Buranın batısında bir yerde," dedi. "Yolunun üzerinde. En uygun yerin Vi Castis olduğunu düşünüyoruz. Orayı biliyor musun? Vi Castis maden bölgesi."
"Oradan söz edildiğini duydum. Ama yaşamım boyunca Hambry'den hiç ayrılmadım." Roland'ın gözlerinin içine baktı. "Bu durum yakında değişecek sanırım."
Alain, "O dağlarda Eskiler'den kalma pek çok makine var," diye açıkladı. "Söylediklerine göre bunlardan çoğu dar ve derin vadilerdeymiş. Robotlar ve ölüm ışınları. Ustura ışınlar deniyormuş bunlara. Çünkü insanı yarıdan biçiyorlarmış. Başka daha neler olduğunu tanrılar bilir. Bunların bir kısmının sadece bir efsane olduğu kesin. Ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Her neyse... Rafineri için en uygun yer orası gibi gözüküyor."
Cuthbert ekledi. "Sonra her şeyi Farson'un beklediği yere götürecekler. Ama bu bizim için önemli değil. Çünkü Mejis'te başımız yeterince belada."
Roland, "Ben hepsini birden ele geçirmek için bekliyordum," dedi.
Cuthbert, "Susan belki farketmedin," diyerek göz kırptı. "Arkadaşımız biraz hırslı."
Roland bu sözlere aldırmadı. Eyebolt Kanyonu'na doğru bakıyordu. Bu gece oradan gürültü gelmiyordu. Rüzgâr her sonbahar olduğu gibi yön değiştirmişti. Kentten öteye doğru esiyordu. "Petrolü tutuşturursak, geri kalan her şey havaya uçar... Zaten en önemlisi petrol. Onu tutuşturmak ve buradan çabucak kaçmak istiyorum. Dördümüzün birlikte kaçmasını."
Susan, "Onlar Hasat Günü harekete geçecekler değil mi?" diye sordu.
Cuthbert, "Öyle gözüküyor," dedi gülerek. Tatlı, insanı etkileyen bir gülüşü vardı. Bir çocuğun kahkahası. Delikanlı hem kahkahalar atıyor, hem de elini karnına bastırmış bir öne arkaya sallanıyordu. Yine küçük bir çocuk gibi.
Susan şaşırdı. "Ne? Ne var?"

Cuthbert gülmekten katılıyordu. "Bunu anlatamayacağım. Bana göre fazla komik bu. Anlatmaya kalkarsam durmadan güleceğim, Roland da kızacak. Sen anlat, Al. Susan'a Şerif Yardımcısı Dave'in ziyaretinden söz et."
Alain da gülümsüyordu. "Dave, Bar K.'ye bizi görmeye geldi." Bizimle sanki bir büyüğümüzmüş gibi konuştu. Amcamız gibi. Bize Hambry'lilerin bayram günlerinde yabancıları görmekten hoşlanmadıklarını açıkladı. Dolunay zamanı yatakhanede kalmamızın daha uygun olacağını söyledi."
Susan öfkeyle, "Çılgınlık bu!" diye bağırdı. Oturduğu kentin haksızca karalandığını duyan bir insanın hiddetiyle konuşmuştu.
"Biz yabancıları her zaman eğlencelerimize katılmaya davet ederiz! Gerçekten! Hep böyle yaptık. Biz... Biz... vahşi değiliz!"
Cuthbert kıkır kıkır güldü. "Sinirlenme, sinirlenme! Bunu biz de biliyoruz. Ama Şerif Yardımcısı Dave'in gerçeği bildiğimizden haberi yok! Öyle değil mi? Dave bu yörede en iyi beyaz çay yapanın karısı olduğunu biliyor. Ama gerisi? Onun dünyadan haberi yok. Şerif Hark'ın birazcık daha bilgisi var sanırım. Ama o da öyle fazla değil."
Roland, "Bizi uyarma zahmetine girmelerinin iki anlamı var," dedi. "Birincisi... senin de söylediğin gibi, Susan, onlar Hasat Günü harekete geçecekler. İkincisi... Farson'a gidecek şeyleri burnumuzun dibinden çalabileceklerini sanıyorlar."
Alain atıldı. "Ve büyük olasılıkla sonra da suçu bizim üzerimize atacaklar!"
Susan merakla delikanlılara baktı. "O halde planınız nedir?"
Roland usulca, "Bizi yemlemek için Gitco'da bıraktıkları şeyleri ortadan kaldırmak," diye açıkladı. "Böylece kendi tuzağımızı hazırlamak. Ve toplandıkları yerde onlara saldırmak. Yani Darağacı Kayası'nda. Batıya götürmeyi planladıkları tankerlerin en aşağı yarısı orada. Tabii oraya adamlarını da koyacaklar. Belki iki yüz kişi. Ama ben sayılarının bundan daha az olacağını sanıyorum. Ve hepsinin ölmesine karar verdim."
Alain, "Ya onlar ya biz," dedi. "Onlar ölmezse biz ölürüz!"
"Dördümüz iki yüz kişiyi nasıl öldürürüz?"
"Tabii ki öldüremeyiz. Tankerlerden bir bölümünü tutuşturursak, büyük bir patlama olur. Geride kalan adamlar dehşete kapılırlar. Başlarındakilerse bizi görünce öfkelenirler. Çünkü biz onlara görünmek niyetindeyiz..."
Alain'le Cuthbert soluklarını tutmuş Roland'a bakıyorlardı. Arkadaşları planın gerisini onlara açıklamış ya da iki çocuk bazı şeyleri tahmin etmişlerdi. Ama Roland işin bu bölümünü kendine saklamıştı.
Susan korkuyla, "Sonra?" diye sordu. "Sonra?"
Roland, "Bence onları Eyebolt Kanyonu'na sürebiliriz," dedi. "Onları incecik'e götürebiliriz?"
Roland'ın bu sözlerini şaşkınlık dolu bir sessizlik izledi. Sonra Susan, "Sen çıldırmışsın," dedi. Ama bunu söyleyiş tarzı saygısızca değildi.
Cuthbert düşünceli bir tavırla, "Hayır," diye mırıldandı. "Çıldırmış değil. Uçurumun dik yamacındaki o küçük yarığı düşünüyorsun değil mi Roland? Uçurumun dibindeki o çukurdan önceki yeri?"
Roland başını salladı. "Dört kişi oradan fazla zahmet çekmeden yukarı tırmanabilir. Tepeye bolca taş yığarız. Bizi izlemeye kalkışan olursa taşları üzerlerine yuvarlarız."
Susan bağırdı, "Ama bu korkunç bir şey!"
Alain, "Sadece hayatta kalmaya çalışmak," diye cevap verdi. "Petrolü götürüp kullanırlarsa Birlik'ten silahlarının ateş alanına giren her insanı öldürürler. İyi Adam savaş esiri almıyor."
"Ben 'bu yanlış bir şey' demedim. Sadece 'korkunç' dedim."
Bir an konuşmadılar. Dört çocuk iki yüz kişinin öldürülmesini düşünüyordu. Kuşkusuz öleceklerin hepsi erişkin erkekler olmayacaklardı. Bazıları (hatta belki de çoğu) aşağı yukarı onların yaşıtları olacaklardı. .
Susan sonunda, "Taşların altında kalmayanlar dönüp atlarıyla tekrar uçurumdan çıkarlar," dedi.
"Hayır." Alain araziyi görmüş, şimdi de konuyu iyice kavramıştı. Roland başını sallıyor ve hafifçe gülümsüyordu.
"Neden?"
"Kanyonun ağzındaki çalılar yüzünden. Onları tutuşturacağız. Öyle değil mi, Roland? Ve rüzgâr şimdiki yönden esmeye devam ederse... dumanlar..."
Roland, "Onların içerlere kadar girmelerine neden olacak," dedi. "İncecik'e düşmelerine."
Susan sordu. "Çalıları nasıl tutuşturacaksınız? Onların kuru olduklarını biliyorum ama herhalde kükürtlü kibrit ya da çakmak taşı ve çeliği kullanacak zamanınız olmayacak."
Roland, "Sen bu konuda bize yardım edebilirsin," dedi. "Tankerleri tutuşturmamıza da yardım edebileceğin gibi. Petrolü ateş ederek tutuşturmaya çalışabiliriz. Ama başarılı olmamamız ihtimali var. Ham petrol insanların sandığından daha zor tutuşur. Sheemie'nin de sana yardım edeceğini umarım."
"Bana ne istediğini söyle."
Yirmi dakika daha konuştular. Planın şaşılacak kadar az ayrıntısını değiştirdiler. Hepsi de inceden inceye plan yapıp da sonra ansızın değişiklik olursa donup kalmaları tehlikesi olduğunu biliyorlardı. Ka onları bu işe sürüklemişti. Kurtulmak için belki de en iyisi ka'ya güvenmeleri olacaktı. Ve tabii kendi cesaretlerine de.
Cuthbert işe Sheemie'nin karıştırılmasını istemiyordu. Ama sonunda razı oldu. Zaten çocuğa pek az bir iş düşecekti. Tehlike de az sayılırdı. Roland sonunda Mejis'ten bütün bütün ayrılırken Sheemie'yi de götürmeye razı oldu. "Beş kişilik bir grup, dörtlü kadar iyidir," dedi.
Sonunda Cuthbert, "Pekâlâ," diye mırıldanarak Susan'a döndü. 'Sheemie'yle sen mi konuşacaksın, yoksa ben mi?"
"Onunla ben konuşurum."

Cuthbert, "Ona Coral Thorin'e bir tek kelime bile söylememesi gerektiğini iyice anlat," dedi. "Belediye Başkanı'nın kızkardeşi önemli değil. Sadece ben o karıya hiç güvenmiyorum."
Susan, "Sana onun Hart'ın kardeşi olmasından çok daha iyi bir neden açıklayabilirim," diye cevap verdi. "Halam, Coral'ın Eldred Jonas'la ilişki kurduğunu söyledi. Zavallı Cord Hala! Yaşamının en kötü yazını geçirdi. Sonbaharın da daha iyi olacağını sanmıyorum. Herkes ondan, 'Bir vatan haininin halası,' diye söz edecek."
Alain, "Ama bazıları gerçeğin hiç de öyle olmadığını bilecek," dedi.
"Belki. Ama Cordelia Hala hiçbir zaman hoş dedikoduları dinleyen bir kadın değil. Başkaları için güzel sözler söyleyen biri de olmadığı gibi. Anlayacağınız o da Jonas'a göz koymuştu."
Cuthbert fena halde şaşırdı. "Jonas'a mı göz koymuştu! Tanrılar adına! Bunu düşünebiliyor musunuz? Ah, eğer insanları aşk konusunda zevksizlik ettiği için assalardı darağacını boylayan ilk kadın senin halan olurdu. Öyle değil mi?"
Susan kıkır kıkır gülerek kollarını dizlerine dolayıp başını salladı.
Roland, "Artık gitme zamanı geldi," dedi. "Susan'ın hemen öğrenmesi gereken bir şey olursa Yeşil Kalp'teki kızıl kayayı kullanırız."
Cuthbert başını salladı. "İyi. Artık gidelim buradan. Mozolenin soğuğu insanın iliklerine işliyor."
Roland kımıldanarak uyuşan bacaklarına kan gitmesi için ayağa kalktı.
"Önemli olan şu: Her şeyi toplayıp kaçıncaya kadar bizi serbest bırakmaya karar verdiler. Bu bizim lehimize. İyi bir avantaj. Ve şimdi..."
Alain alçak sesle konuşarak onun sözünü kesti. "Bir sorun daha var. Çok önemli."
Roland tekrar yere çömeldi. Merakla Alain'e bakıyordu.
"Şu büyücü..."
Susan irkildi. Ama Roland sabırsızca arkadaşının sözünü kesti. "Onun bizim işimizle bir ilişkisi yok, Al. Nasıl olabilir ki? Ben onun Jonas'ın komplosuna katıldığını hiç sanmıyorum..."
Alain, "Ben de öyle," dedi.
"Cuthbert'le ben cadıyı Susan'la benim hakkımda konuşmaması için ikna da ettik. Eğer cadının gözünü korkutamasaydık, Susan'ın halası şu anda kıyameti koparıyor olurdu."
Alain, "Ama anlayamıyor musun?" diye sordu. "Rhea'nın bu ilişkiden kimlere söz ettiği önemli değil. Önemli soru şu: Cadı sizin ilişkinizi nasıl öğrendi?"
Susan birdenbire, "O pembe!" dedi. Elini başına götürmüş, kesik saçlarına dokunuyordu. Saçları uzamaya başlamıştı.
Alain meraklandı. "Pembe olan nedir?"
Kız, "Şey..." dedi ama sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Neden söz ettiğimin farkında değilim. Pinch ve Jilly kadar aptalım... Roland? Ne oldu? Nen var?"
Roland artık çömelmiyordu. Birdenbire gevşekçe gül yaprakları saçılmış yere oturmuştu. Sanki bayılmamaya çalışıyordu. Mozolenin dışından sonbahar yapraklarının kemik çıtırtısına benzeyen sesi ve çobanaldatan kuşunun çığlığı geliyordu.
Roland alçak sesle, "Tanrılar..." diye fısıldadı. "Olamaz. Bu doğru olamaz!" Cuthbert'le göz göze geldiler.
Bett'in yüzündeki o neşeli ifade birden kaybolmuştu. Şimdi annesinin bile tanıyamayacağı granitten oyulmuşa benzeyen suratında acımasız bir ifade vardı...Ya da annesi onu tanımayı bile istemezdi.
Cuthbert, "Pembe," dedi. "Çok ilginç. Biz Gilead'dan ayrılmadan önce baban da aynı kelimeyi kullandı, öyle değil mi, Roland? Bizi o 'pembe şey' konusunda uyardı. Biz bunun bir şaka olduğunu sandık."
"Ah!" Alain'in gözleri irileşti. "Kahretsin!" Sonra en yakın arkadaşının sevgilisiyle otururken küfrettiğini anlayınca elleriyle ağzını kapattı. Yanakları kıpkırmızı kesildi.
Susan onun bu halini pek farketmedi. Roland'a gitgide artan bir şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu. "Ne? Bildiğin nedir? Bana söyle! Söyle!"
Roland, "Seni tekrar ipnotize etmek istiyorum," dedi. "O gün söğüt korusunda yaptığım gibi. Hemen şimdi. Bu konudan daha fazla söz edip hatırladıklarını büsbütün belirsizleştirmeden önce."
Delikanlı elini cebine sokup bir kurşun çıkarmış, onu yine elinin üzerinde oynatıyordu. Susan'ın gözleri hemen ona takıldı. Bir mıknatısın çeliği çekmesi gibi.
Roland, "Bunu yapabilir miyim?" diye sordu. "İzninle, hayatım."
"Evet. İstediğini yapabilirsin." Kızın gözleri irileşip camlaşıyordu. "Bu sefer neden bir şeyin farklı olacağını düşündüğünü bilmiyorum. Ama..." Birdenbire sustu. Bakışlarıyla Roland'ın elinin üzerinde oynayan kurşunu izliyordu.
Delikanlı sonra bunu durdurarak avucuna aldı. Susan'ın gözleri kapandı. Sessizce ve düzenle soluk alıyordu.
Cuthbert hayretle, "Tanrılar," diye fısıldadı. "Birdenbire kendinden geçti."
"Onu daha önce de ipnotize etmişler. Bu Rhea'nın işi sanırım." Roland durdu, sonra da sordu. "Susan beni duyuyor musun?"
"Evet, Roland. Seni çok iyi duyuyorum."
"Senin bir başka sesi de duymanı istiyorum."
"Kimin sesini?"
Roland eliyle Alain'e yaklaşmasını işaret etti. Susan'ın kafasındaki engeli kaldıracak (ya da bunun etrafından dolaşabilecek) biri varsa o da Alain'di.

Alain, Roland'ın yanına geldi. "Benim sesim, Susan. Bunun kimin sesi olduğunu anladın mı?"
Gözleri kapalı olan kız gülümsedi. "Evet. Sen Alain'sin. Richard Stockwell adını kullanan genç."
"Doğru." Alain endişeyle Roland'a, "Ona ne sorayım?" dermiş gibi baktı. Genç silahşor bir an cevap vermedi. Aynı anda iki ayrı yerdeydi. Ve iki farklı sesi duyuyordu.
Susan söğüt korusundaki suyun yanında, "Evet," diyordu. "Evet, tamam. Sen iyi bir kızsın." Sonra her şey pembeleşiyordu.
Babası ise Büyük Salon'un arkasındaki avluda, "Bu bir greyfurt," diyordu. "Yani pembe olanı."
Pembe olanı!
Atları eyerlenmiş ve çantalar yüklenmişti. Üç delikanlı hayvanların önünde duruyorlardı. Görünüşte sakindiler ama için için gitmekte acele ediyorlardı. Yollar ve bunların ulaştığı gizemli şeyler hiç kimseyi gençler kadar güçle çağırmaz. Üç arkadaş Büyük Salon'un arkasındaki, doğu tarafındaki avludaydılar. Roland'ın bütün bunların başlamasına neden olduğu, yani Cort'u yendiği yerin yakınında. Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz doğmamıştı. Yeşil tarlaları gri kurdelelere benzeyen sisler örtüyordu. Yirmi adım ötede Cuthbert'le Alain'in babaları nöbet bekliyorlardı. Bacaklarını açmış, ellerini tabancalarının kabzalarına atmışlardı. (Marten o ara sarayda değildi. Hatta belki kısa bir süre için Gilead'dan da gitmişti.) Sihirbaz zaten onlara saldıramazdı. Özellikle burada. Ama yine de cüretli davranabilirdi.
Bu nedenle çocuklar doğuya, Mejis'e ve Dış Kavis'e doğru yola çıkmak için atlarına binerlerken onlarla sadece Roland'ın babası konuştu.
Üç arkadaş eyer kolanlarını ayarlarken Steven, "Son bir şey daha," dedi. "Bizi ilgilendirecek bir şeyle karşılaşacağınızı sanmıyorum. Mejis'te öyle bir şey olamaz. Ama gökkuşağı renklerine dikkat etmenizi istiyorum. Yani Büyücünün Gökkuşağı'nın renklerine." Bir an güldü, sonra da ekledi. "Bu bir greyfurt. Yani pembe olanı."
Cuthbert, Steven'in tebessümüne gülümseyerek karşılık verdi., "Büyücünün Gökkuşağı sadece bir peri masalı." Ama sonra, belki de Steven Deschaira'in gözlerindeki ifade yüzünden çocuğun tebessümü silindi. "Öyle değil mi?"
Steven, "Eski hikâyelerin hepsi de doğru değil," diye cevap verdi. Ama Maerlyn'in Gökkuşağı hikâyesinin doğru olduğunu sanıyorum. Bir zamanlar on üç cam küre olduğu söyleniyor. On İki Koruyucu için birer tane. Ve bir de Işınlar'ın birleştiği noktayı simgeleyen on üçüncü küre."
Tüyleri diken diken olan Roland usulca, "Kule için bir tane," dedi. "Kara Kule için bir tane."
"Evet. Ben çocukken bu sonuncusundan 'On Üç' diye söz edilirdi. Bazen ateşin etrafında kara küreyle ilgili hikâyeler anlatır ve birbirimizin ödünü patlatırdık...Tabii babalarımız bizi yakalamadıkları zaman. Babam, 'On Üç hakkında konuşmak akıllıca bir şey değildir,' derdi. 'Çünkü adını söylediğini duyar ve yuvarlana yuvarlana sana doğru gelir.' Ama Kara On Üç sizin için önemli değil... Hiç olmazsa bu ara. Hayır, önemli olan pembe. Maerlyn'in Greyfurt'u."
Steven'in ne dereceye kadar ciddi olduğunu anlamak imkânsızdı... Hatta ciddi olup olmadığını bile.
"Belki Büyücünün Gökkuşağı'nda diğer küreler vardı. Ama çoğu artık kırıldı. Böyle şeyler bir yerde ya da birinin ellerinde uzun süre kalmaz. Ve sihirli camlar bile kırılabilir. Ama yine de hüzünlü dünyamızda Gökkuşağı'nın üç dört rengi yuvarlanıyor olabilir. Mavinin kırılmadığı hemen hemen kesin gibi. Ağır ağır değişim geçiren, çölde yaşayan ve kendilerine 'Tam Domuzlar' diyen bir kabilenin elinde böyle bir küre vardı. Hemen hemen elli yıl önce. Ama cam küre ondan sonra ortadan kayboldu. Yeşille turuncunun sırasıyla Lud ve Dis'de olduğu söyleniyor. Ve belki pembe de."
Roland, "Bu kürelerin işlevleri nedir?" diye sordu. "Ne işe yarıyorlar?"
"Görmeye. Büyücünün Gökkuşağı'nın bazı renkleri geleceği görmeye yarıyor. Diğerleri başka dünyalara bakıyor, iblislerin yaşadıkları yere. Eskiler'in bizim dünyamızdan ayrıldıktan sonra oraya gittikleri iddia ediliyor. Ayrıca bu küreler belki de dünyaların arasındaki kapıların yerlerini de belirtiyorlar. Diğerleri kendi dünyamızın uzak geleceğine bakıyor. Ve insanların sır olarak saklamak isteyecekleri şeyleri görüyor. Ama bu küreler sadece kötü şeyleri görüyorlar. İyileri değil. Bütün bu söylenenlerin ne kadarı doğru, ne kadarı efsane, bunu kimse bilmiyor.
Steven çocuklara bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu.
"Ama şu kadarını biliyoruz: John Farson'da sihirli bir şey olduğu söyleniyor. Bu nesne geceleri geç vakit iyi Adam'ın çadırında ışıldıyormuş... Bazen önemli çarpışmalardan önce. Bazen kalabalık birlikler ve atların harekâtından önce. Kimi kez de çok önemli kararlar açıklamadan önce bu nesne pembe bir ışık çıkarıyormuş."
Cuthbert, "Belki de onda elektrik lambası var ve dua edeceği zaman üzerine pembe bir eşarp örtüyor." Arkadaşlarına biraz da kendini savunmak istiyormuş gibi baktı. "Şaka etmiyorum. Böyle yapanlar var."
Roland'ın babası, "Peki," diye mırıldandı. "Belki hepsi bu kadar. Ya da buna benzer bir şey. Ama belki de bundan çok daha önemli. Ben bildiğim kadarını söyleyebilirim: Farson bizi yenmeyi sürdürüyor. Onu hiç beklemediğimiz bir yerde birdenbire ortaya çıkıyor. Eğer sihir bir nesnede değil, kendindeyse o zaman tanrılar Birlik'in yardımcısı olsun."
Roland, "İsterseniz... bu aklımızda olsun," dedi. "Ama Farson kuzeyde ya da güneyde. Oysa biz doğuya gidiyoruz." Sanki babası bunu bilmiyordu.
Steven, "Eğer bu, Gökkuşağı'nın renklerinden biriyse," diye cevap verdi. "Şu anda her yerde olabilir. Doğuda, güneyde, hatta batıda. Anlayacağınız Farson'un küreyi her zaman yanında tutması imkânsız. Kafasını ve kalbini rahatlatacak olsa bile böyle bir şeyi yapması mümkün değil. Bunu hiç kimse yapamaz."
"Neden?"
Steven, "Çünkü küreler canlı ve aç," dedi. "İnsan işe onları kullanarak başlıyor. Ama sonunda küreler onu kullanıyor. Farson'da Gökkuşağı'nın bir parçası varsa onu bir yere yollar. Ve küreyi ancak ihtiyacı olduğu zaman geri getirtir. Tabii

İyi Adam küreyi kaybetme tehlikesi olduğunu biliyor. Ama onu yanında fazla tutmanın çok daha tehlikeli olacağının farkında."
İki çocuğun terbiyeleri yüzünden soramayacakları bir soru vardı. Ama Roland bunu sorabilirdi. Öyle de yaptı.
"Ciddisiniz değil mi, baba? Bizimle alay etmiyorsunuz ya?"
Steven, "Sizi, pek çok çocuğun anneleri onları öpmedikçe uyuyamadıkları bir çağda uzaklara gönderiyorum," dedi. "Sizi tekrar sağsalim göreceğimden eminim. Mejis sakin ve güzel bir yer. Ya da ben çocukken öyleydi. Ama artık bundan emin değilim. Son zamanlarda durum belli, insan artık hiçbir şeyden emin olamıyor. Sizi bir şaka ve bir kahkahayla uzaklara yollayamam. Böyle düşünmene şaşıyorum, Roland."
Roland, "Özür dilerim," diye cevap verdi. Babasıyla aralan düzelmişti. Ama yine de nazik bir denge vardı. Çocuk da bu havayı bozmak istemiyordu. Aceleci de bunu onaylıyormuş gibi altında kımıldandı.
"Siz çocukların, Maerlyn'in küresini göreceğinizi sanmıyorum.., Ama sizi on dört yaşında yolcu edeceğim aklıma gelmezdi. Burada ka'nın etkisi var. Ve ka etkiliyken her şey olabilir."
Steven yavaşça şapkasını çıkardı. Gerileyerek çocukları selamladı. "Huzur içinde gidin, çocuklar. Ve sağsalim dönün."
Alain, "Uzun günler ve güzel geceler," dedi.
Cuthbert, "Şansınız açık olsun," diye ekledi.
Roland mırıldandı. "Sizi seviyorum..."
Steven başını salladı. "Teşekkür ederim. Ben de seni seviyorum. Tanrılar sizi kutsasın, çocuklar." Bu sonuncu sözleri yüksek sesle söylemişti. Diğer iki adam, Robert Allgood ve gençliğinde Yanan Chris diye tanınan Christopher Johns da ona katıldılar.
Böylece üç arkadaş birlikte Yeşil Yol'un sonuna doğru gittiler. Yaz etraflarında uyukluyordu. Soluğu kesilmiş gibi. Roland başını kaldırdı ve Büyücünün Gökkuşağı'nı unutmasına neden olan bir şey gördü. Annesini. Gabrielle dairesinin penceresinden sarkmıştı. Oval yüzünü sarayın batı bölüğünün zamana karşı koyan gri taşları çerçeveliyordu.
Kadının yanaklarından yaşlar akıyordu. Ama yine de gülümseyerek oğluna el salladı. Üç çocuğun içinde bunu sadece Roland gördü. Ama elini sallayarak annesine karşılık vermedi.
"Roland!" Biri onun kaburgalarına dirseğiyle vurdu. Hem de canlı anıların kaybolmasını sağlayacak şiddetle. Roland şimdiye döndü. Onu dürten Cuthbert'ti. "Bir şeyler yapmaya niyetliysen şimdi başla! Bizi bu ölüler evinden çıkar! Yoksa titreye titreye derilerim kemiklerimin üzerinden kayıp düşecek!"
Roland eğilerek Alain'in kulağına, "Bana yardıma hazır ol," diye fısıldadı.
Alain, "Olur," der gibi başını salladı.
Roland, Susan'a döndü. "İlk kez biraraya geldiğimiz zaman korudaki suyun kenarına gittin."
"Evet."
"Saçının bazı tutamlarını kestin."
"Evet." Susan'ın sesi dalgındı. "Öyle yaptım."
"Saçlarının hepsini kesecek miydin?"
"Evet. Her tutamı, her bukleyi."
"Saçlarını kesmeni sana kim söyledi? Bunu biliyor musun?"
Uzun bir sessizlik oldu. Roland tam Alain'e döneceği sırada kız, "Rhea," dedi. Yine durakladı. "Beni muayene etti."
"Evet. Ama daha sonra ne oldu? Sen kapının önünde dururken?"
"Ah... Daha önce de bir şey oldu."
"Ne?"
Susan, "Cadıya odun taşıdım," dedi ve sustu.
Roland, Cuthbert'e baktı. Delikanlı omzunu silkti. Alain ellerini açtı. Roland ona yaklaşmasını söyleyecekti ama sonra henüz zamanın gelmediğine karar verdi.
"Odunu bir tarafa bırak şimdi," dedi. "Ya da daha önce olanları. Belki bundan daha sonra söz ederiz. Ama şu anda değil. Sen kulübeden ayrılacağın sırada ne oldu? Rhea sana saçların konusunda ne söyledi?"
"Kulağıma fısıldadı. Tılsımı vardı."
"Rhea ne fısıldadı?"
"Bilmiyorum. Bu bölüm pembeydi."
İşte işin can alıcı noktasına gelmişlerdi. Roland başıyla Alain'e işaret etti. Arkadaşı dudağını ısırarak öne çıktı. Korkmuş gibi bir hali vardı. Ama Susan'ın ellerini avuçlarının arasına alarak konuşmaya başladığı zaman sesi sakin ve okşayıcıydı.
"Susan? Ben Alain Johns. Beni tanıyor musun?"
"Evet. Takma adın Richard Stockworth'du."
"Rhea kulağına ne fısıldadı?"
Kızın kaşları çatıldı. Kapalı havada yere düşen bir gölge gibi. "Göremiyorum. Pembe bu."
Alain, "Görmen gerekmiyor ki," dedi. "Şu anda senin bir şeyleri görmeni istemiyoruz. Gözlerini kapa. Böylece hiçbir şeyi görmezsin."
Kız biraz da huysuzca, "Gözlerim kapalı," diye söylendi.
Roland kendi kendine, Susan korkuyor, dedi. Alain'e durmasını, kızı uyandırmasını söylemek istedi ama kendini tuttu.

Alain, "İçerdeki şeyleri istemiyorum," diye açıkladı. "Hafızandan dışarı bakan şeyleri. O pencereleri kapat, Susan. Babanın adına kapat. Ve bana neler gördüğünü değil, duyduklarını söyle. Bana cadının söylediklerini açıkla."
Susan kafasının içindeki pencereleri kapatırken gözleri beklenmedik bir anda açıldı. Bakışları buz gibiydi. Roland'a ve onun arkasına baktı. Gözleri eski bir heykelinkine benziyordu. Roland bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu.
Alain, "Kapıda mı duruyordun, Susan?" diye sordu.
"Evet. İkimiz de orada duruyorduk."
"Oraya tekrar git."
"Peki." Susan dalgın dalgın konuşuyordu. Sesi hafifti ama söyledikleri anlaşılıyordu. "Gözlerim kapalıyken bile ayın ışıklarını görebiliyorum: O bir greyfurt kadar büyük."
Roland, greyfurt, diye düşündü. "Yani pembe greyfurt." Babası öyle söylemişti.
"Ne duyuyorsun? Rhea ne söylüyor?"
"Sen, 'Hayır,' diyorum." Şimdi Susan'ın sesi huysuz küçük kızınkine benziyordu. "Alain, ben önce diyorum ki... 'Artık işimiz bitti mi?' diyorum. Cadı da, 'Belki küçük bir şey daha var, diyor. Ve sonra... sonra..."
Alain, Susan'ın ellerini usulca sıktı. Kendi elindeki gücü, o dokunuşu kızınkine geçirdi. Susan cansızca gerilemek istedi ama delikanlı buna izin vermedi. "Sonra ne? Ne oldu sonra?"
"Rhea'nın gümüş bir madalyonu var."
"Evet."
"Bana doğru eğiliyor ve onu duyup duymadığımı soruyor. Cadının soluklarının kokusu burnuma geliyor. Nefesi sarımsak kokuyor. Başka daha iğrenç şeyler de." Susan'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Onu duyduğumu söylüyorum. Şimdi onu görüyorum. Rhea'nın madalyonunu."
Alain, "Çok güzel, Susan," dedi. "Başka ne görüyorsun?"
"Rhea'yı. Ayışığında suratı bir kurukafanınkine benziyor. Saçları olan bir kurukafaya."
Cuthbert, "Tanrılar!" diye fısıldayarak kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Rhea bana onu dinlememi söylüyor. Ben de dinleyeceğimi söylüyorum. Rhea itaat etmemi söylüyor. Ben de itaat edeceğimi söylüyorum. O zaman, 'Evet, güzelim,' diyor. 'Sen iyi bir kızsın.' Saçımı okşuyor. Durmadan. Örgümü."
Susan mozoledeki gölgelerin arasında elini boğulmak üzere olan bir insanınki gibi cansızca kaldırarak sarı saçlarına götürdü.
"Rhea bana onunla buluştuktan sonra bir şey yapmam gerektiğini söylüyor. 'Onun yanında uyuyakalmasını bekle,' diyor. 'Sonra saçlarını kes. Her telini. Diplerine kadar.'"
Susan'ın sesi Rhea'nınkine dönüşürken delikanlılar ona dehşetle baktılar. Şimdi duydukları Cöos'lu yaşlı cadının iniltiyle karışık homurtuya benzeyen sesiydi. Hatta kızın, dalgın ve soğuk bakışlı gözleri dışında suratı da bir ucubeninkine dönüşmüştü.
"Hepsini de kes, kız! Her telini, küçük fahişe! Evet! Ve ona annenden doğduğun günkü gibi kabak kafayla dön! Bakalım seni o zaman da beğenecek mi?'"
Susan birdenbire sustu. Rengi uçmuş olan Alam, Roland'a döndü. Dudakları titriyordu ama kızın ellerini bırakmamıştı.
Roland, "Ay neden pembe?" diye sordu. "Niçin sen hatırlamaya çalıştığın zaman ay pembeleşiyor?"
"Kadının tılsımı!" Onu yatağının altında saklıyor. Gerçekten. Tılsımı gördüğümden haberi yok."
"Bundan emin misin?"
Susan, "Evet," dedi. Sonra da kısaca ekledi. "Bunu bilseydi beni öldürürdü." Kıkır kıkır gülünce delikanlılar çok şaşırdılar. "Rhea ayı yatağının altındaki kutuda saklıyor." Bu sözleri küçük bir kız gibi şarkı mırıldanırcasına söylemişti.
Roland, "Pembe bir ay," dedi.
"Evet."
"Cadının yatağının altında."
"Evet." Susan bu kez ellerini Alain'in avuçlarının arasından çekti. Parmaklarıyla havada bir daire çizdi ve bir an yüzünde açgözlü bir ifade belirdi. "O tılsımın benim olmasını isterim, Roland. Gerçekten. Güzel Ay! Onu cadı beni odun getirmem için yolladığı zaman gördüm. Pencereden. Rhea... gençleşmiş gibi gözüküyordu." Kız yineledi. "O tılsımın benim olmasını isterim."
"Hayır... istemezsin! O tılsım cadının yatağının altında, öyle mi?"
"Evet. Ellerini sallayarak oluşturduğu sihirli yerde."
Cuthbert şaşkın şaşkın, "Cadıda Mearlyn'in Gökkuşağı'nın bir parçası var anlaşılan," diye fısıldadı. "Babanın bize anlattığı şey o yaşlı cadıda. Onun aracılığıyla Susan'ın yaptığı her şeyi biliyor..."
Alain, Roland'a baktı. "Sormamız gereken başka bir şey var mı? Elleri buz gibi oldu. Onun bu kadar derinlere inmiş olması hiç hoşuma gitmiyor. Çok başarılı oldu ama..."
"Bu kadar yeterli sanırım."
"Susan'a her şeyi unutmasını söyleyeyim mi?"
Roland, "Hayır," der gibi başını salladı. İyi ya da kötü, onlar bir ka-tet'tiler. Delikanlı kızın parmaklarını tuttu. Evet, gerçekten buz gibiydiler.
"Susan?"
"Evet, sevgilim?"

"Ben şimdi küçük bir şiir okuyacağım. Şiir sona erdiği zaman her şeyi hatırlayacaksın. Daha önce olduğu gibi. Tamam mı?"
Susan gülümseyerek gözlerini yumdu. "Kuş ve ayı ve tavşan ve balık..."
Roland da gülümseyerek sözleri tamamladı. "Sevgilime en çok istediği şeyi ver."
Kız gözlerini açtı. Gülümsedi. "Sen," diyerek delikanlıyı öptü. "Hâlâ sen, Roland. Hâlâ sen, aşkım."
Kendini tutamayan Roland kıza sarıldı.
Cuthbert ileriye doğru baktı. Alain ise gözlerini botlarına dikerek öksürdü.
Deniz Kıyısı'na dönerlerken Roland'ın beline sarılmış olan Susan, "Küreyi cadıdan alacak mısınız?" diye sordu .
"Onun şimdilik Rhea'da kalması daha doğru olur. Küreyi Jonas'ın Farson adına cadıya emanet ettiğinden eminim. Yağmalanan diğer malzemeyle birlikte batıya yollanacak. Bundan hiç kuşkum yok. Önce tankerleri ve Farson'un adamlarını ortadan kaldırmalıyız. Ondan sonra küreyle ilgileniriz."
"Küreyi yanımıza mı alacağız?"
"Onu ya beraberimizde götüreceğiz ya da kıracağız. Herhalde onu babama götürmem daha doğru olurdu. Ama tehlikeli bir şey. Dikkatli davranmak zorundayız. Tılsım çok güçlü!"
"Ya cadı kürenin yardımıyla planlarımızı öğrenirse? Ya durumu Jonas'a ya da Kimba Rimer'e haber verirse?
"Cadı o değerli oyuncağını elinden almaya geldiğimizi görmezse, planlarımız onu şu ya da bu biçimde ilgilendirmez sanırım. Bence büyücüyü iyice korkuttuk. Eğer küre onu etkisine aldıysa, herhalde artık zamanının çoğunu camın yardımıyla etrafı seyretmeye ayırıyordur."
"Kürenin elinden alınmasını istemeyecek. Ona sıkı sıkı sarılacak."
"Evet."
Aceleci Deniz Kıyısı'nin çevresindeki koruda ilerliyordu. İnce dalların arasından Belediye Başkanı'nın evinin sarmaşıklarla kaplı duvarlarını görüyor ve aşağıdaki çakıllara çarpan denizin uğultusunu duyuyorlardı.
"İçeriye rahatça girebilecek misin, Susan?"
"Hiç endişelenme."
"Sheemie'yie ne yapacağınızı biliyorsun, değil mi?"
"Evet. Kendimi çoktan beri bu kadar rahat hissetmemiştim. Sanki kafamdaki eski bir gölge sonunda kayboldu."
"Eğer öyleyse, Alain'e teşekkür etmelisin. Ben bunu kendi başıma başaramazdım."
"Alain'in elleri sihirli."
"Evet." Hizmetkârların kapısına gelmişlerdi. Susan zarif bir hareketle, kolaylıkla attan indi. Delikanlı da yere atlayarak kolu kızın belinde öylece durdu. Susan başını kaldırmış aya bakıyordu.
"Bak, ay iyice büyüdü. Artık Şeytan'ın suratı biraz belli oluyor. Görüyor musun?"
Ustura gibi bir burun. Garip bir sırıtma. Şeytan'ın gözleri yoktu henüz. Ama, evet, Roland onu görebiliyordu.
"Küçükken bu aydan çok korkardım." Susan şimdi fısıltıyla konuşuyordu. "Şeytan Ayı dolunay halini aldığı zaman perdeleri kapatırdım. Beni görürse uzanıp yukarıya çekeceğinden ve beni yiyeceğinden korkardım." Dudakları titriyordu. "Çocuklar gülünç oluyorlar, öyle değil mi?"
"Bazen." Roland çocukken Şeytan Ayı'ndan korkmamıştı. Ama şimdi bu aydan korkuyordu. Gelecek kapkaranlık gözüküyordu. Işığa giden yol ise çok ince. "Seni seviyorum, Susan. Bütün kalbimle seviyorum."
"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Susan delikanlıyı dudaklarından usulca öptü. Roland ona sarıldı. Kız delikanlının omzunun üzerinde büyümeye başlayan aya baktı.
"Hasat'a bir hafta kaldı," dedi. "Buna fin de ano diyorlar. Senin ülkende de öyle mi?"
Roland, "Buna yakın," dedi. "Bizde Yılın Sonu derler. Kadınlar reçel, turşu ve öpücükler dağıtırlar."
Başını delikanlının omzuna dayamış olan kız usulca güldü. "Belki de ülkendeki şeyler bana fazla yabancı gelmeyecek."
"En güzel öpücüklerini bana saklamalısın."
"Saklayacağım."
Roland, "Gelecek ne getirirse getirsin, beraber olacağız," dedi. Sevtan Ayı, Temiz Deniz'in yukarsındaki yıldızlı gökyüzünde sırıttı. Sanki geleceğin çok farklı olacağını biliyordu.

6. Yılın Sonu

Artık Mejis'e fin de ano geliyordu. Orta-Dünya'nın merkezine doğru Yılın Sonu diye bilinen mevsim. Daha önce bin defa olduğu gibi yıl eriyordu. Ya da on bin defa... Veya yüz bin defa. Bunu kimse kesinlikle söyleyemezdi. Dünya geçip gitmiş, zaman garipleşmişti. Mejiis'te "Zaman suyun yüzeyindeki bir surattır," diye bir söz vardı.
Tarlalarda kadınlar ve erkekler sonuncu patatesleri topluyorlardı. Eldivenler giymiş, en kalın atkılarına sarılmışlardı. Çünkü rüzgâr artık kesinlikle yön değiştirmişti. Doğudan batıya doğru şiddetle esiyor, soğuk hava artık her zaman tuz kokuyordu... Gözyaşı kokusu. Los compesinos son sıralardaki ürünleri neşeyle topluyorlardı. Hasat Bayramı'nda yapacaklarından, nasipleneceklerinden söz ediyorlardı. Ama yine de rüzgârdaki sonbahara özgü o hüznü hissediyorlardı. Yıl sona eriyordu artık. Nehirdeki su gibi akarak onlardan uzaklaşıyordu. Kimse bundan söz etmiyordu ama hepsi de durumu biliyorlardı.

Bağlarda, bahçelerde genç adamlar gülerek en yüksek dallardaki elmaları koparıyorlardı. Son günlerde delikanlılar (şiddetli rüzgârda elma toplama işi onlara düşüyordu) bir geminin gözetleme yerindeki tayfalar gibi aşağı inip yukarı çıkıyorlardı.
Yukarlarında bulutsuz, ışıl ışıl mavi gökyüzünde kaz sürüleri, "Hoşçakalın," der gibi öterek güneye doğru uçuyorlardı. Küçük balıkçı tekneleri karaya çekiliyordu. Havanın serin olmasına rağmen çoğu yarı çıplak sahipleri şarkı söyleyerek tekneleri kazıyıp macunluyorlardı. Balıkçılar çalışırken eski şarkıları söylüyorlardı:

Ben parmak mavi denizin adamıyım.
Her şeyi görüyorum, görüyorum.
Ben Baronluk'un adamıyım,
Ve gördüğüm her şey benim.
Ben parlak mavi körfezin adamıyım
Her şeyi söylüyorum, söylüyorum.
Ağlarım doluncaya kadar burada kalacağım.
Her şey çok güzel.

Bazen rıhtımdan rıhtıma küçük graf fıçıları atılıyordu.
Körfezde artık daha büyük tekneler kalmıştı. Tekneler denize attıkları ağların yerini belirtecek biçimde suda geniş halkalar çiziyorlardı. Bir çoban köpeğinin koyun sürüsünün etrafında dönmesi gibi. Öğleyin denizin hafif dalgalı yüzeyi sonbaharın renkleriyle tutuşuyordu. Teknelerdeki adamlar bağdaş kurarak öğle yemeklerini yiyorlardı. Ve hepsi de gördükleri her şeyin onların olduğunu biliyorlardı...Tâ ki, sonbaharın kurşuni fırtınaları ufuktan yükselerek yaklaşıncaya ve arka arkaya öksürerek dolu ve karları tükürünceye kadar.
Son... Yılın Sonu.
Hambry sokaklarında artık geceleri Hasat lambaları yanıyor ve korkulukların elleri kırmızıya boyanıyordu. Her yerden Hasat muskaları sallanıyordu. Hem sokaklarda, hem de pazar yerinde kadınları öpüyorlardı. Çoğu zaman tanımadıkları erkekler öpüyordu onları. Cinsel ilişki hemen hemen durmuştu. Ama Hasat Gecesi (şiddetle) başlayacaktı. Bunun sonucu olarak da bir yıl sonra her zamanki gibi "Tam Toprak" çocukları dünyaya gelecekti.
Uçurumda atlar dörtnala deli gibi gidiyorlardı. Sanki özgürce dolaştıkları günlerin sona erdiğini anlamışlardı. (Belki de gerçekten arılıyorlardı.) Koşuyor, sonra da başlarını batıya, rüzgârın estiği tarafa doğru uzatıyorlardı. Böylece kışa arkalarını dönüyorlardı. Çiftliklerde verandalardaki sivrisinek telleri indiriliyor, yerlerine tekrar kepenkler geçiriliyordu. O çok büyük çiftliklerin geniş mutfaklarında kimse Hasat öpücüğü çalmıyordu. Küçük çiftliklerin ufak mutfaklarında da öyle.
Kimse seksi düşünmüyordu bile. Şimdi hazırlık yapmak, yiyecek istiflemek zamanıydı. Mutfaklarda çalışma şafaktan önce başlıyor, karanlık bastıktan çok sonralara kadar sürüyordu, içersi buhar doluyor ve sıcaklık etrafa yayılıyordu. Her taraf elma, pancar, fasulye, sivri kök ve kızarmış et kokuyordu. Kadınlar gündüz durmadan çalışıyor, geceleri de uyurgezer gibi yataklarına gidiyorlardı. Orada, ertesi gün karanlık sabah onları mutfaklarına çağırıncaya kadar birer ceset gibi yatıyorlardı.
Kentteki bahçelerde yapraklar yakılıyordu. Hafta geçerken yaşlı
Şeytan'ın suratı daha belirginleşiyordu. Elleri kırmızı korkuluklar daha sık alev alev yanan odun yığınlarının üzerine atılıyordu. Tarlalarda mısır koçanları meşaleler gibi alev alıyor, çoğu zaman korkuluklar da onlarla birlikte yanıyordu. Kızıl elleri ve beyaz şaşı gözleri sanki dalgalanıyordu. Erkekler ciddi suratlarla bu ateşlerin etrafında duruyor ve hiç konuşmuyorlardı. Hiç kimse doldurulmuş korkulukların adları ağza alınmayacak hangi eski tanrıları yatıştırmak için böyle yakıldığını açıklamıyordu. Ama hepsi de gerçeği biliyorlardı. Zaman zaman adamlardan biri usulca, charyou ağacı, diye fısıldıyordu.
Yılı sona erdiriyorlardı. Sona, sona.
Sokaklarda kâğıt fişekler patlatılıyordu. Bazen arabalara koşulmuş sakin atların şaha kalkmalarına neden olan büyük, gürültülü havai fişekleri de. Bu gürültü çocukların kahkahalarında yankılanıyordu. Ticaret Merkezi ve Yolcuların Dinlenme Yeri'nin verandalarında öpüşenler oluyordu. Ama Coral Thorin'in fahişeleri sıkılıyorlardı. (Gert Moggins gibi kibarlık budalası kadınlar kendilerinden "Pamuk-metres" diye söz ediyorlardı.) O hafta pek müşteri çıkmayacaktı. Yılbaşı değildi. Mejisle kış kütüklerinin yandığı, kentin bir ucundan diğerine ambarlarda dans edildiği zaman. Ama yine de öyle sayılırdı. Bu yılın gerçek sonuydu. Charyou ağacı. Kolay Av'ın altında duran Stanley Ruis'den Fran Langlly'in Kötü Çayırlar'ın sınırındaki vaquero'larına kadar bunu herkes biliyordu. Parlak havada bir tür yankı vardı. Damarlardaki kanlarda başka yerlere duyulan özlem. Ve kalpte rüzgâr gibi şarkı söyleyen bir yalnızlık.
Ama bu yıl bir şey daha vardı. Kimsenin açıklayamadığı bir kötülük. Yaşamları boyunca hiç kâbus görmemiş insanlar fin de ano haftasında çığlıklar atarak uyanacaklardı. Kendilerini yumuşakbaşlı sayan erkekler yumruk yumruğa kavga edecek, üstelik bu dövüşü kendileri başlatacaklardı. Diğer yıllarda kaçmayı düşleyen mutsuz çocuklar bunu gerçekleştireceklerdi. Ve bunlardan çoğu açıkta uyudukları ilk geceden sonra bir daha geri dönemeyeceklerdi.
Bu mevsim her şeyde bir terslik olduğu seziliyordu, insanlar bu fi. kirlerini doğru dürüst açıklayamıyorlardı ama seziyorlardı. Yılın Sonu'ydu. Barışın da öyle. Çünkü Dış-Dünya'nın uyuklayan Mejis Baronluğu'nda Orta-Dünya'nın en büyük savaşı başlayacaktı. Kanlar buradan akacaktı. İki yıl içersinde bilinen dünya sürüklenip geçecekti. Bu kadarcık

bir sürede, daha fazlası değil. Her şey burada başlayacaktı. Kara Kule gül bahçelerinin ortasında bir hayvanınkine benzeyen sesiyle bağırıyordu. Zaman suyun yüzündeki bir surattı.
Coral Thorin anayolda Baywiew Oteli'nden aşağıya doğru inerken Sheemie'yi farketti. Çocuk aksi yöne doğru gidiyor, Caprichoso'yu sürüyordu. Sheemie hem tiz, hem de tatlı bir sesle "Kayıtsız Aşk" şarkısını söylüyordu. Katırın sırtına vurulmuş olan fıçılar kısa bir süre önce Cöos'a götürdüklerinin yarım katı daha büyüktü.
Coral her işi gördürdüğü çocuğu oldukça neşeli bir tavırla selamladı. "Neşeli olmasının nedeni vardı. Eldred Jonas fin de ano başladı diye perhize girecek değildi. Ve silahşorun hayal gücü aşk konusunda topal bir adamdan beklenmeyecek kadar fazlaydı.
Kadın, "Sheemie!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun? Deniz Kıyısı'na mı?"
Sheemie, "Evet," dedi. "İstedikleri grafı götürüyorum. Herkes Hasat Bayramı'na gelecek! Evet, sürüyle insan. Bol bol dans edecekler. Ateş basacak. Serinlemek için graf içecekler! Ne kadar güzel gözüküyorsunuz, sai Thorin. Yanaklarınız pembe pembe. Gerçekten."
"Ah Tanrılar. Böyle söylediğin için çok naziksin, Sheemie." Coral'ın tebessümü göz kamaştıracak gibiydi. "Seni yağcı. Haydi, bekleme de git."
"Tamam. Gidiyorum."
Coral gülümseyerek çocuğun arkasından baktı. Sheemie, "Bol bol dans edecekler. Ateş basacak," demişti. Coral dansı pek düşünmüyordu ama bu yılkı Hasat'ın ateşli olacağından emindi. Çok çok ateşli olacaktı hem de.
Miguel, Sheemie'yi Deniz Kıyısı'nın önündeki kemerde karşıladı. Küçük gördüğü insanlara yaptığı gibi çocuğa da azametle baktı. İlk fıçının mantarını çıkardı, sonra da ikincisinin. İlk mantarı kokladı. İkinci fıçıya ise başparmağını sokarak düşünceli düşünceli emdi. Bu yüzden kırışık yanakları çöktü, dişsiz ağzı da. Bu haliyle çok yaşlı, sakallı bir bebeğe benziyordu.
Sheemie, "Çok lezzetli değil mi?" diye sordu. "Pasta kadar tatlı, değil mi, bin yıldan beri burada çalışan yaşlı ve iyi Miguel?"
Hâlâ başparmağını emen Miguel, Sheemie'ye ters ters baktı. "Anadale, Andale, simplon."
Sheemie katırı evin köşesinden dolaştırarak mutfağa götürdü. Burası okyanustan esen sert rüzgârı aldığından soğuktu. Çocuk mutfaktaki kadınlara el salladı ama işleri başından aşkın kadınların bir teki bile ona karşılık vermedi. Hatta belki de çocuğu görmediler bile. Koskocaman fırının her ocağının üstünde bir tencere kaynıyordu. Kadınlar sislerde gözüken hayaletler gibi hareket ediyorlardı. Arkalarında gömleğe benzeyen uzun, bol kollu pamuklu giysiler vardı. Saçlarını parlak renkli şeritlerle bağlamışlardı.
Sheemie, Capi'nin sırtından önce bir fıçıyı indirdi. Sonra da diğerini. Onları ıkına sıkına arka kapının yanındaki meşeden yapılmış dev depoya taşıdı. Deponun kapağını açarak içeriye eğildi. Sonra da eski grafın göz yaşartacak kadar keskin kokusu yüzünden geriledi.
İlk fıçıyı kaldırarak, "Üfff..." dedi. "İnsan bunun kokusundan bile sarhoş olur."
Taze graf'ı etrafa sıçratmamaya dikkat ederek depoya boşalttı. İşi bittiği sırada depo hemen hemen ağzına kadar dolmuştu. Bu da iyi olmuştu. Hasat Gecesi elma birası mutfak musluklarından su gibi akacaktı.
Sheemie, boş fıçıları yine katırın sırtındaki yerlerine oturttu. Kendisini gözetleyen olup olmadığını anlamak için tekrar mutfağa bir göz attı. (Ama ona bakan yoktu. O sabah Coral'ın gerizekâlı uşağına aldıran yoktu.) Çocuk geldiği yoldan dönmedi. Onun yerine Deniz Kıyısı'nın depolarının bulunduğu tarafa doğru giden yola girdi.
Burada üç depo vardı. Her birinin önünde kırmızı elli bir korkuluk oturuyordu. Gözlerini Sheemie'ye dikmiş gibiydiler. Çocuk ürperdi Sonra da Rhea'nın evine gidişini hatırladı. İşte o cadı insanı gerçekten korkutuyordu.
Ama şimdi karşısındakiler içlerine saman doldurulmuş eski giysilerdi.
Çocuk hafifçe, "Susan," diye seslendi.
Ortadaki deponun kapısı aralıktı, biraz daha açıldı. Kız alçak sesle cevap verdi. "Haydi gel. Katırı getir. Çabuk ol!"
Sheemie, Capi'yi saman, fasulye ve yiyecek kokan depoya soktu. Ama bunlara daha keskin bir koku da karışıyordu. Sheemie, hava fişekleri, diye düşündü. Ateş etme tozu da.
Sabahı son provalara katlanarak geçirmiş olan Susan ince bir sabahlığa sarınmıştı ama ayaklarında büyük, deri botlar vardı. Saçlarını kıvırmak için parlak mavi ve kırmızı kâğıtlarla sarmışlardı.
Sheemie kıkır kıkır güldü. "Pat'ın kızı Susan, görünüşün çok komik. Buna gülerim işte."
Susan, "Evet, tam bir ressamın portremi yapacağı kılıktayım," dedi. Kafası meşgul görünüyordu. "Acele etmemiz gerekiyor. Ancak yirmi dakikam var. Ondan sonra ortalarda olmadığını farkederler. Eğer o kızışmış yaşlı keçi beni ararsa durum daha da önce ortaya çıkar... Çabuk olalım."
Capi'nin sırtındaki fıçıları indirdiler. Susan sabahlığının cebinden kırık bir at gemi çıkararak sivri ucuyla fıçının kapağını itip çıkarmayı başardı. Gemi Sheemie'ye attı. Çocuk da diğer fıçıyı açtı. Depoya graf m ekşi elma kokusu yayıldı.
"Al!" Susan, Sheemie'ya yumuşak bir bez parçası attı. "Fıçının içini mümkün olduğu kadar kurulamaya çalış. Fazla titizlenmene gerek yok. Hepsi sarılı. Ama yine de emin olmalıyız."
Fıçıların içini sildiler. Susan her birkaç saniyede bir endişeyle katıra göz atıyordu. "Tamam. İyi. Şimdi... Burada iki tür var. Onların eksikliğini farketmeyeceklerinden eminim. Orada dünyanın yarısını doyuracak kadar malzeme olduğunu biliyorum." Loş deponun dibine kadar gitti. Tek eliyle sabahlığının eteğini tutuyor, botları takırdıyordu.
Geri döndüğü zaman kucağı sarılı paketlerle doluydu.

"Bunlar daha büyük olanlar," dedi.
Sheemie onları fıçılardan birinin içine yerleştirdi. On iki paket vardı Delikanlı içlerindeki şeylerin bir çocuk yumruğu büyüklüğünde olduğunu farketti. Büyük havai fişekleriydi bunlar. Çocuk ilk fıçıyı doldurup üzerini kapattığı sırada Susan bir kucak dolusu daha küçük paketle döndü. Sheemie eliyle yokladığı zaman bunların da küçük havai fişekleri olduğunu anladı. Hem patlıyor, hem de renkli alevler çıkarıyorlardı.
Susan çocuğa fıçıları tekrar katırın sırtına yüklemesi için yardım etti. Hâlâ sık sık kapıya çabucak bir göz atıyordu. Fıçılar Caprichoso'nun iki yanına bağlandığı zaman ancak rahat bir soluk aldı. Ellerinin üzerleriyle alnındaki terleri sildi. "Çok şükür, işin bu bölümü bitti. Şimdi onları nereye götüreceğini biliyorsun değil mi?"
"Evet, Pat'ın kızı Susan. Bar K.'ye. Dostum Arthur Heath onları güvenli bir yere koyacak."
"Peki, biri sana o tarafta ne işin olduğunu sorarsa?"
"İç-Dünya'dan çocuklara tatlı graf götürdüğümü söyleyeceğim. Çünkü onlar panayır için kente inmekten vazgeçtiler... Ama onlar neden kente gelmiyorlar, Susan? Panayırlardan, bayramlardan hoşlanmıyorlar mı?"
"Bunu yakında öğreneceksin. Şimdi bu konuyla ilgilenme, Sheemie. Haydi. Artık gitsen iyi olur."
Ama çocuk kımıldamadı.
Susan sabırsızlanmamaya çalıştı. "Ne oldu? Ne var Sheemie?"
"Senden bir fin de ano öpücüğü alacağım. Gerçekten." Sheemie'nin suratı pancar gibi kızarmıştı.
Susan istememesine rağmen güldü. Sonra ayaklarının ucunda yükselerek çocuğun ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. Sheemie böylece ateş yüküyle Bar K.'ye uçarcasına gitti.

Reynolds ertesi gün atını dörtnala sürerek Citgo'ya gitti. Yüzün bir eşarbı sarmıştı. Sadece gözleri gözüküyordu. Tarım arazisi mi yoksa deniz kıyısı mı olduğu anlaşılmayan bu lanet olasıca bu yerden ayrıldığı zaman çok sevinecekti. Isı o kadar düşük değildi. Ama rüzgâr denizden estiği zaman insanın suratını ustura gibi kesiyordu. Hepsi bu kadar da değil. Hasat yaklaşırken Hambry'ye, hatta bütün Mejis'e garip bir hava çökmüştü. Reynolds'ın hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı Roy da aynı şeyleri hissediyordu. Reynolds bunu arkadaşının gözlerinden anlıyordu.
Şu üç bebek şövalye rüzgârda uçuşan küllere dönüştükleri ve bu yer de bir anı olarak kaldığı zaman çok sevinecekti. Reynolds harap rafinerinin önündeki araba parkında atından inerek hayvanı paslı bir hurdaya bağladı. Arkasındaki Chevrolet yazısı zorlukla okunuyordu. Kovboy sonra petrol alanına doğru gitti. Rüzgâr çok şiddetliydi, arkasındaki koyun postundan cekete rağmen yine de donuyordu. Şapkasını uçmaması için kulaklarına kadar indirdi. Kendini aynada göremediği için memnundu. Herhalde bu haliyle kahrolasıca bir çiftçiye benziyordu.
Ama alanda durum iyiydi...Yani kimse yoktu. Rüzgâr borunun iki yanındaki çam dallarının aralarından geçerken insana yalnızlığını hatırlatan, iç çekişine benzer bir ses çıkarıyordu. İnsan böyle ağır ağır yürürken on iki çift gözün kendisini gözetlediğini fark bile etmezdi.
Reynolds, "Hey!" diye bağırdı. "Oradan çık da biraz konuşalım, ahbap!"
Bir an ona karşılık veren olmadı. Sonra Piyano Çiftliği'nden Hiram Quint ve Yolcuların Dinlenme Yeri'nden Barkie Callahan eğilerek ağaçların arasından çıktılar. Reynolds hem hayret, hem de alayla, kahretsin, diye düşündü. Bir kasapta bile bu kadar sığır eti yok.
Quint pantolonun beline eski, berbat bir silah sokmuştu. Reynolds bu tür bir silahı yıllardan beri görmemişti. Kendi kendine, Quint'in şansı varsa, tetiği çektiği zaman doğru dürüst ateş edemez, dedi. Ama şansı yoksa silah yüzünde patlar ve onu kör eder.
Sonra, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.
Quint, Mejis lehçesiyle bir şeyler söyledi. Barkie onu dikkatle dinledi, sonra da, "Her şey yolunda, sai," dedi. "Söylediğine göre hem o, hem de adamları sabırsızlanmaya başlıyorlarmış." Barkie neşeyle gülüyordu, yüzünden silahşora neler söylediği anlaşılmıyordu.
Üç adam ağaçların arasından ilerlediler. Roland'la Susan'ın gördükleri hemen hemen otuz tankerin yerinde şimdi altı tane vardı. Bu tankere petrol doldurulmuştu. Adamlar yere oturmuşlardı. Bazıları sombrero'larını suratlarına çekmiş uyukluyorlardı, Çoğunun hurda tabancası Quint'in belindeki kadar işe yarayabilirdi ancak. Birkaçı bolas girmişlerdi. Reynolds bir bakıma bunların daha etkili olacağını düşündü.
Sonra Barkie'ye döndü. "Şu Lord Perth'e söyle. Çocuklar geldikleri takdirde pusuya düşürülecekler. Bu işi doğru dürüst yapmaları için de bir tek şansları var."
Barkie, Quint'le konuşmaya başladı. Adam sırıttı ve ortaya insanı korkutan sarılı karalı sivri dişleri çıktı. Quint kısaca bir şey söyledi. Sonra ellerini yukarıya, ağzının hizasına kaldırarak yumruklarını sıktı. Üzerleri yaralı, dev gibi yumruklarıyla görünmeyen bir düşmanın boynunu kırarmış gibi yaptı. Barkie onun sözlerini çevirmeye başlarken Clay Reynolds elini sallayarak onu susturdu. Bir tek' sözcüğü anlamıştı. Bu da yeterliydi. Muerto sözcüğü.
Rhea bayramdan önceki o haftayı cam kürenin önünde geçirdi. Kürenin derinliklerine bakıyordu. Cadı, bir ara zaman ayırarak Ermot'un kafasını siyah iplikle beceriksizce yılanın gövdesine dikmişti. Çürümeye başlayan sürüngeni boynuna dolayarak küreye bakıyor ve hayaller kuruyordu. Zaman geçerken yılandan yükselen kokunun farkında bile değildi. Musty iki defa ona yaklaşarak yiyecek istediğini belirtmek için miyavladı. Ama Rhea iki sefer de bu başbelası yaratığa hiç bakmadan ona vurarak yanından uzaklaştırdı. Büyücü gitgide daha sıskalaşıyordu. Gözleri iyice çukura kaçmıştı. Yatak odasının kapısında asılı olan filenin içindeki kurukafaların gözçukurlarına benziyorlardı. Kucağında küreyle otururken bazen uyukluyordu. Pis kokan yılan derisini boynuna dolamış halde başı önüne düşüyor, sivri çenesi

göğsüne batıyordu. Buruşuk, gevşek dudaklarının arasından salyaları akıyordu. Ama tam anlamıyla uyumuyordu. Görülecek çok şey vardı. Ne çok şey.
Onları seyretmek de onun elindeydi. Artık son günlerde görülen pembe sislerinin açılması için elleriyle işaretler yapmasına gerek kalmıyordu. Baronluk'un bütün kötülükleri, önemsiz (ya da önemli) sümükleri, yalanları ve aldatmacıları karşısındaydı. Büyücünün gördüklerinin çoğu küçük ve aşağılatıcı olaylardı. Mastürbasyon yapan çocuklar, kocalarının ceplerini karıştırarak daha fazla para ya da tütün arayan kadınlar, Deniz Kıyısı'nda, Rimer'in yolundan çabuk çekilmediği için tekmelediği bir hizmetçi kızın adamın yastığına tükürmesi vb.
Bütün bunlar Rhea'nın geride bıraktığı toplum konusundaki fikirlerini destekliyordu. Cadı bazen çılgın gibi gülüyordu. Bazen da cam kürede gördüğü insanlarla konuşuyordu. Sanki onu duyabilirlermiş gibi. Büyücü, Hasat'tan önceki haftanın üçüncü günü artık tuvalete gitmekten vazgeçti. Oysa küreyi de birlikte götürebilirdi. Artık ekşi ekşi idrar kokuyordu.
Dördüncü gün Musty yanına gelmez oldu.
Rhea küreye bakarak hayal kuruyor ve bu düşlerin içinde kendini kaybediyordu. Olanları görmenin verdiği önemsiz zevk yüzünden pembe topun canının kırışık kalıntılarını çaldığının farkında değildi. Farkında olsaydı herhalde bunun adil bir alışveriş olduğunu düşünürdü. Gölgelerin arasında insanların yaptıkları her şeyi görüyordu. Onu ilgilendiren tek şey de buydu. Ve yaşam gücünün bunun için adil bir karşılık olduğunu düşünürdü.
Çocuk, "Dur," dedi. "Kahretsin! Bırak da onu ben yakayım!" Jonas konuşan çocuğu görseydi onu tanırdı. Bu, yolun karşı tarafından silahşora kesik köpek kuyruğunu sallayarak, "Biz de sizin gibi Büyük Tabut Avcıları'yız!" diye bağıran yaramazdı.
Bu "sevimli" çocuğun azarladığı küçük ise onun arkadaşıydı, iki küçük haylaz aşağı pazarın arkasındaki sakatatçıdan bir parça karaciğer çalmışlardı. Şimdi ikinci çocuk bunu diğerine vermek istemiyordu. Birinci çocuk onun kulağını yakaladığı gibi büktü. Diğeri ulur gibi bağırarak karaciğer parçasını uzattı. Elinin kirli eklemlerinin arasından koyu bir renk kan akıyordu.
Birinci çocuk karaciğer parçasını aldı. "İşte böylesi daha iyi. Burada kimin capataz olduğunu unutmamalısın."
İki çocuk aşağı pazarda bir pasta tezgâhının gerisindeydiler. Sık taze ekmek kokusu tek gözü kör, uyuz bir sokak köpeğini oraya dikmişti. Şimdi çocuklara açlıkla karışık bir umutla bakıyordu.
Çiğ etin ortasında bir yarık vardı. Bu küçük itler oraya yeşil, büyük bir havai fişeği sokmuşlardı. Bunun altında karaciğer hamile bir kadının karnı gibi kabarmıştı. İlk çocuk kükürtlü bir kibrit çıkardı. Onu çıkık dişlerinin arasına sıkıştırarak yaktı.
Yakınlarında duran üçüncü bir çocuk hem umut, hem de beklentinin verdiği heyecanla, "O eti asla almaz," dedi.
Birinci çocuk, "Bu sıskalıkla mı?".diye cevap verdi. "Pekâlâ alacak. Seninle bahse girerim. Benim iskambillere karşılık senin atkuyruğun."
Üçüncü küçük bunu düşündü, sonra da, "Hayır," anlamında başını salladı.
İlk küçük hayta sırıttı. "Sen akıllı bir çocuksun." Ve gürültüyle patlayan türdeki havai fişeğini tutuşturdu. Sonra köpeğe, "Hey, ahbap," diye seslendi. "Güzel bir parça ister misin? Al bakalım!"
Çiğ karaciğer parçasını fırlattı. Sıska köpek hışırdayarak yanan hava fişeğine aldırmadı bile. İleri atıldı. Sağlam tek gözünü günlerden beri gördüğü ilk doğru dürüst yiyeceğe dikmişti. Hayvan ciğeri havada kaparken çocukların içine sıkıştırdıkları havai fişeği patladı. Bir gümbürtü duyuldu ve alevler çıktı. Köpeğin kafasının çenesinden aşağı kısmı paramparça oldu. Hayvan bir an orada öyle durdu. Kanları akıyor, çocuklara sağlam tek gözüyle bakıyordu. Sonra yere yığıldı.
Birinci çocuk sevinçle, "Söylemedim mi?" dedi. "Onun eti kapacağını söylemedim mi? Bize mutlu Hasat'lar. Öyle değil mi?"
Bir kadın sert sert, "Orada ne yapıyorsunuz, çocuklar?" diye bağırdı. "Defolun leş kargalar!"
Çocuklar gıdıklar gibi sesler çıkararak güldüler ve öğleden sonrasının parlak güneşine fırladılar. Gerçekten de sesleri leş kargalarınkine benziyordu.
Alain'le Cuthbert atlarını Eyebolt Kanyonu'nun ağzında durdurdular. Rüzgâr incecik'in sesini onlardan uzaklara uçuruyordu ama yine de bu gürültü insanın kafasına dolarak vızıldıyor, dişlerini takırdatıp duruyordu.
Cuthbert sıktığı dişlerinin arasından, "Bundan nefret ediyorum' dedi. "Tanrılar! Çabuk olalım!"
Alain, "Evet," diye başını salladı. İki genç atlarından indiler. Çiftçi ceketleri yüzünden tıknaz duruyorlardı. Atlarını uçurumun ağzındaki bir çalıya bağladılar. Normal zamanlarda hayvanlarını bağlamalarına pek gerek olmazdı. Ama atların o iniltiyle gıcırtı arası sesten kendileri kadar nefret ettiğinin farkındaydılar. İncecik sanki Cuthbert'in kafasının içinde konuşuyor, o iniltiye benzeyen iğrenç, ikna edici sesiyle onu çağırıyordu.
Cuthbert, "Ben neyi bekliyorum?" diye mırıldandı.
"Ha?"
"Burada ne bekliyoruz, dedim. Şu işi yapalım ve buradan çabucak cehennem olup gidelim."
İki delikanlı eyer çantalarından pamuklu kumaştan yapılmış küçük birer torba aldılar. Torbaların içinde küçük havai fişeklerinden çıkarılmış barut vardı. Sheemie fişekleri iki gün önce getirmişti. Alain bıçağını çıkarıp dizüstü çöktü ve sürünerek geri geri gitmeye başladı. Çalının altında mümkün olduğu kadar uzun bir çukur açmaya çalışıyordu.
Cuthbert, "Derin olsun," dedi. "Tozun rüzgârda uçmasını istemeyiz."

Alain kendisinden beklenmeyecek bir öfkeyle arkasına baktı. "Bunu sen yapmak ister misin? Böylece işin doğru dürüst yapıldığından emin olursun."
Cuthbert, bu incecik'in işi, diye düşündü, Alain'i de etkiliyor.
Sonra alçakgönüllü bir tavırla, "Hayır, Al," dedi. "Hem kör, hem de gerizekâlı biri için bayağı başarılı oluyorsun sayılır."
Alain bir an daha ona öfkeyle baktıktan sonra gülerek çalının altını kazmayı sürdürdü. "Sen çok genç öleceksin, Bert."
"Evet, herhalde." Cuthbert de dizüstü çökerek arkadaşının peşinden sürünmeye başladı. Çukura barut döküyor, incecik'in ikna edici, gıcırtılı sesini duymamaya çalışıyordu. "Hayır, barut tozu uçmaz. Tabii rüzgâr fırtınaya dönüşürse o başka. Ama yağmur yağarsa çalı demeti de bir işe yaramaz. Eğer yağmur yağarsa..." Sonra kendi kendine, bunu düşünme, dedi. Bu ka. Çocuklar on dakika içersinde çalı engelinin iki yanındaki küçük deliklere barut doldurdular. Ama bu süre onlara çok daha uzunmuş gibi geldi. Galiba atlara da öyle. Hayvanlar dizginlerini iyice germiş, aklarını sabırsızca yere vuruyor ve gözlerini deviriyorlardı. Kulakları kısılıp geriye yatmıştı. Cuthbert'le Alain atları çözerek sırtlarına atladılar Cuthbert'in atı iki defa geriledi... Delikanlıya hayvan titriyormuş gibi geldi.
İlerde bir yerde parlak güneş çelikten yansıyordu. Yani Darağacı
Kayası'ndaki tankerlerden. Taşıtları mümkün olduğu kadar kumtaşı kayanın arkasına sıralamaya çalışmışlardı. Ama güneş yükseldiği zaman kayanın gölgesi kayboluyor, tankerler ortaya çıkıyordu.
Geri dönerlerken Alain, "Buna inanamıyorum," dedi. Onlarınki uzun bir yolculuk olacaktı. Gözükmemek için Darağacı Kayası'nın uzağından bir kavis çizeceklerdi. "Bu adamlar bizim kör olduğumuzu sanıyorlar."
Cuthbert, "Onlar bizim aptal olduğumuza inanıyorlar," diye hatırlattı. "Ama galiba ikisi aynı şey." Eyebolt Kanyonu geride kalmaya başladığı için rahatlamıştı. İçinden, birkaç gün sonra gerçekten oraya girecek miyiz, diye sordu. Uçurumun içine? Atlarla lanet olasıca gölcüğün başladığı yere, aramızda birkaç metre kalıncaya kadar yaklaşacak mıyız? Buna inanamıyorum... Cuthbert buna inanmaya başlamadan önce kendini zorlayarak bu konuyu düşünmemeye çalıştı.
Alain uçurumun gerisindeki ağaçlığı işaret etti. "Darağacı Kayası'na doğru başka atlılar da gidiyor. Onları görüyor musun?"
Adamlar uzaktan karıncalar kadar küçücük gözüküyorlardı. Ama Bert onları kolaylıkla görüyordu. "Nöbet değiştiriyorlar. Önemli olan onların bizi görememeleri. Bizi farkedemezler değil mi?"
"Burada mı? Hayır, imkânsız."
Cuthbert de aynı fikirdeydi.
Alain, "Hasat zamanı hepsi burada olacaklar değil mi?" diye sordu. "Birkaçını yakalamanın bize hiçbir yararı olmaz."
"Evet. Burada olacaklarından eminim."
"Jonas ve arkadaşları?"
"Onlar da."
Gitgide Kötü Çayırlar'a yaklaşıyorlardı. Rüzgâr zalimce suratlarına vuruyor, gözlerini yaşartıyordu. Ama Cuthbert buna aldırmıyordu. İncecik'in sesi çok uzaklardan gelen hafif bir vızıltıya dönüşmüştü. Çok geçmeden duyulmaz olacaktı. Şu ara Cuthbert'i mutlu etmek için bu yeterliydi.
"Bu işi başarabilecek miyiz dersin, Bert?"
Bert, "Bilmiyorum," dedi. Sonra kuru çalı demetlerinin altındaki barut doldurulmuş çukuru düşünerek güldü. "Ama sana bir tek şey söyleyeceğim, Al. Hepsi de geldiğimizi, burada olduğumuzu öğrenecekler"
Orta-Dünya'daki bütün Baronluklar'da olduğu gibi Mejis'de de bayramdan önceki haftanın daha çok siyasi bir havası vardı. Baronluk'un uzak köşelerinden önemli kişiler geliyor, birçok görüşme yapılıyordu. Böylece Hasat Bayramı günü yapılacak görüşmeye hazırlık oluyordu. Bu toplantılarda Susan'ın da bulunması gerekliydi, Belediye Başkanı'nın erkeklik gücünün süslü bir kanıtı olarak. Olive de oradaydı. Sadece kadınların anlayabileceği sessiz, acımasız bir komedi oynanıyordu. Kızla kadın yaşlıca papağanın iki yanında oturuyorlardı. Susan fincana kahve koyuyor, Olive pasta veriyordu. İkisi de hazırlanmasıyla hiçbir ilgileri olmayan yiyecek ve içecek konusundaki övgüleri zarifçe Kabul ediyorlardı.
Susan gülümseyen Olive'in mutsuz yüzüne bakmakta zorluk çekiyordu. Kocası Pat Delgado'nun kızıyla asla yatamayacaktı... ama sai Thorin bunu bilmiyordu. Susan gözucuyla Olive'e baktığı zaman Roland'ın o gün uçurumda kendisine söylediği sözü hatırlıyordu. "Onu bir an annem sandım." Ama sorun da buydu zaten, öyle değil mi? Olive Thorin hiç kimsenin annesi değildi. Zaten bu korkunç olayın kapısını açan da buydu.
Susan'ın yapmayı düşündüğü çok şey vardı. Ama Belediye Başkanı'nın evindeki faaliyetler yüzünden ancak Hasat'a üç gün kala beklediği fırsatı yakalayabildi. Son görüşmeden sonra Aplikeli Pembe Tuvalet'i çıkardı. (Bu giysiden öyle nefret ediyordu ki! Hepsinden de nefret ediyordu!) Çabucak kot pantolon, sade bir binici gömleği ve çiftçi ceketi giydi. Saçlarını örecek zamanı yoktu. Çünkü Belediye Başkanı'nın vereceği çay partisi için geri dönmesi gerekiyordu. Ama Maria, Susan'ın saçlarını geriye çekerek bağladı. Kız da kısa bir süre sonra ebediyen terkedeceği eve gitti.
Susan'ın işi ahırın arkasındaki odada, babasının büro olarak kullandığı yerdeydi. Ama önce eve girdi ve umduğu o sesi duydu. Halasının ıslığa benzeyen, nazik horultularını. Harika!
Susan bir dilim ekmekle bal aldı, ambar ve ahır olarak kullanılan yere gitti. Ekmeği rüzgârın bahçede kaldırdığı toz bulutlarından mümkün olduğunca korumaya çalışıyordu. Halasının korkuluğu bahçedeki direğinde takırdayarak sallanıyordu.

Ahırın güzel kokulu gölgelerinin arasına girdi. Pylon ve Felicia ona, "Merhaba," dermiş gibi kişnediler. Kız da ekmeğin geri kalan kısmını onların arasında pay etti. Hayvanların hoşuna gitti bu. Susan özellikle Felicia'yı okşadı. Çünkü çok yakında onu geride bırakacaktı.
Babası öldüğünden beri o küçük büroya girmemişti. Şimdi mandalı açarak içeri süzülürken hissettiği o acıyı duymamak için. Dar pencereler örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Ama yine de camlardan içeriye sonbaharın parlak ışığı süzülüyordu. Işık kızın kültablasındaki pipoyu görmesine yetti de arttı bile. Kırmızı pipo babasının en sevdiği şeydi. Ondan, "Benim kafa pipom," diye söz ederdi. Yazı masasının arkasındaki iskemleye bir dizgin parçası asılmıştı. Herhalde babası bunu gaz lambasının ışığında tamire çalışıyordu. Bu işe ertesi gün devam etmeye karar vermişti... ve sonra yılan Okyanus Köpüğü'nün toynaklarının altında dans etmiş ve ertesi gün de bir daha gelmemişti. Pat Delgado için yarınlar yoktu artık.
Susan hafif, titrek bir sesle, "Ah, babacığım," dedi. "Seni öyle özlüyorum ki."
Masaya giderek elini üzerine sürdü ve tozda izler bıraktı. Babasının iskemlesine oturup altında gıcırdamasını dinledi. Babası oturduğu zaman da böyle olurdu. Susan orada öyle beş dakika oturarak ağladı.
Yumruklarını küçük bir çocuk gibi gözlerine bastırmıştı. Ama tabii şimdi onu bu halde yakalayacak, kucağına oturtacak ve teselli edecek iri Pat yoktu. Onu çenesinin altındaki duyarlı yerden öperken bıyığıyla gıdıklayacak ve gözyaşlarının kahkahalara dönüşmesini sağlayacak babacığı. Zaman suyun yüzündeki bir surattı. Kızın bu kez gördüğü de babasının yüzüydü.
Sonunda gözyaşları kesilerek burun çekmeye dönüştü. Susan çekmeleri teker teker açmaya başladı. Birkaç pipo daha buldu. Bunlardan çoğu babası saplarını çiğnediği için işe yaramaz hale gelmişti. Sonra bir şapka, Susan'ın bebeklerinden biri. (Bebeğin bir kolu kırıktı. Pat'in zaman bulup bunu tamir edemediği anlaşılıyordu.) Tüy kalemler. Küçük bir cep şişesi. Şişe boştu ama ağzı hâlâ hafifçe viski kokuyordu. En önemli şey alt çekmedeydi. Bir çift mahmuz. Bunlardan birinde hâlâ o yıldız biçimi parça vardı. Ama diğerininki kırılmıştı.
Susan o gün uçurumda, "Babam burada olsaydı..." diye başlamıştı. Roland da, "Ama o burada değil," demişti. "Baban öldü."
Bir çift mahmuz. Kırılmış bir yıldız.
Kız mahmuzları avucunda zıplattı. Gözlerinin önünde bir sahne belirmişti. Okyanus Köpüğü ürkerek şaha kalkıyor, babasını sırtından atıyordu. (Pat'in mahmuzlarından biri üzengiye takılınca yıldız fırlıyordu.) At sendeliyor ve yanlamasına adamın üzerine devriliyordu. Susan bütün bunları olanca canlılığıyla görüyordu. Ama Fran Lengyll'in ona söz ettiği yılan bu sahnede yoktu. Kız onu hiç göremiyordu.
Susan mahmuzları bulduğu yere bıraktı. Yazı masasının sağındaki rafa baktı. Ellerini ustalıkla kullanan Pat Delgado'nun kolaylıkla erişebileceği bir yerdeydi. Rafa deri kaplı hesap defterleri dizilmişti. Kâğıt üretmeyi unutmuş bir toplum için bir hazineydi bu raf. Susan'ın babası hemen hemen otuz yıl Baronluk'un atlarını kontrol etmişti. İşte safkan atların listesi olan bu defterler de bunu kanıtlıyordu.
Susan son defteri alarak sayfaları karıştırmaya başladı. Bu sefer babasının elyazısını gördüğü zaman duyduğu acıyı adeta memnunlukla karşıladı. Özenle yazılmış yazılar, nedense daha güvenle deftere geçirilmiş sayılar.
HENRIETTA iki (2) tay doğurdu; ikisi de sağlıklı. DELIA ölü bir tay doğurdu. (DEĞİŞİM GEÇİRMİŞ) Safkan YOLANDA güzel bir ERKEK TAY doğurdu.
Hepsinin yanında birer tarih vardı. Ne kadar düzenli bir adamdı Pat. Çok dikkatli. Çok...
Susan birdenbire durakladı. Orada ne yaptığını tam anlamıyla bilmemesine rağmen aradığını bulmuştu. Babasının defterinin son on iki sayfası yırtılmıştı. Son defterin sayfaları.
Bunu kim yaptı? Herhalde babam değil. Pat her şeyi kendi kendine öğrenmişti. Kâğıtlara tapardı o. Bazı insanların tanrılara ya da altına tapmaları gibi.
Bunu neden yaptılar?
Bu sorunun cevabını bildiğimi sanıyorum. Atlar yüzünden yapıldı bu. Uçurumda fazla at vardı. Ve hayvan yetiştiriciler... Lengyll, Croydon, Renfrew safkan atlar ve değişim geçirenlerden söz ederken yalan söylediler. Babamın yerine geçen Henry Wertner de öyle...
Babam burada olsaydı...
Ama burada değil. O öldü.
Susan, Roland'a Fran Lengyll'in babasının ölümü konusunda yalan uydurduğuna inanamayacağını söylemişti... Ama şimdi inanıyordu.
Tanrılar yardımcım olsun, buna inanabiliyorum!
"Burda ne yapıyorsun?"
Susan küçük bir çığlık atarak elindeki defteri düşürdü ve hızla döndü. Cordelia arkasında soluk siyah giysilerinden biriyle orada duruyordu. Elbisenin üst düğmesi açıktı. Kız halasının sade beyaz pamuklu gömleğinin yukarsından iyice belirginleşmiş olan köprücük kemiklerini görebiliyordu. O kemikleri farkettiği zaman ancak Cord Hala'nın son üç ay içersinde ne kadar zayıflamış olduğunu anladı. Cordelia'nın sol yanağında bir yastığın kırmızı izi kalmıştı. Bir tokat izi gibi. Çürümüş gibi gözüken koyu renk çukurlarında gözleri bir tuhaf parlıyordu.
"Cord Hala! Beni şaşırttın. Sen..."
Cordelia, "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

Susan eğilerek defteri yerden aldı. "Babamı anmaya geldim." Defteri rafa eski yerine koydu. Son sayfaları kim yırtmış olabilir, diye düşünüyordu. Langyll? Rimer? Sanmıyorum. Bunu şimdi karşımda duran bu kadın yaptı sanırım. Belki de bir tek kızıl altın parçası için! Herhalde altını para kutusuna atarken de, "Hiçbir şey sorulmadı," dedi. "Hiçbir şey söylenmedi. Onun için de her şey yolunda." Tabii altının sahte olup olmadığını anlamak için kutuya atmadan önce kenarını dişlemistir."
"Babanı hatırlıyorsun demek? Ondan af dilemelisin. Gerçekten. Çünkü onun yüzünü unuttun. Unuttun ya! İşte en acısı da bu, Sue."
Susan halasına sadece baktı.
Cordelia sinirli sinirli, "Bugün onunla beraber miydin?" diye sordu. Elini yanağına götürerek yüzündeki kırmızı yastık izini ovalamaya başladı. Susan onun giderek kötüleştiğini anladı. Halası Jonas'la Coral Thorin hakkındaki dedikodular başlayalı beri iyice dengesini kaybetmişti. "Yine o Dearborn'la mıydın? Neyse, bunu şimdi anlayacağım..."
Kadın kayarcasına yaklaştı. Göğsü açık siyah elbisesiyle bir hayalete benziyordu. Susan onu geri itti. Korku ve tiksintisi yüzünden şiddetle hem de. Cordelia örümcek ağları kaplamış pencerenin yanındaki duvara çarptı.
Susan, "Asıl sen af dilemelisin!" diye homurdandı. "Bu yerde kızıyla böyle konuştuğun için! Bu yerde!" Önce hesap defterlerinin bulunduğu rafa baktı. Sonra da halasına. Cordelia Delgado'nun suratındaki ihtiyatla karışık korku ona bütün bilmek istediklerini, gerekli olan her şeyi açıkladı. Cordelia ağabeysinin öldürülmesi olayına, bu cinayete katılmamıştı. Zaten Susan da buna inanamazdı. Ama kadının bu konuda bazı bildikleri vardı. Evet, bazı şeyler biliyordu o.
Cordelia, "Seni sadakatsiz, dişi köpek," diye fısıldadı.
Susan, "Hayır," dedi. "Ben her zaman sadık kaldım."
Birdenbire bunun doğru olduğunu anladı, anlayınca da omuzlarından ağır bir yük kalktı sanki. Büronun kapısına gitti. Orada durarak halasına döndü. "Burada son gecemi geçirdim. Bir daha böyle sözleri dinleyecek değilim. Ve seni bu halde görmek de istemiyorum. Bu halin kalbimi sızlatıyor ve küçüklüğümden beri sana beslediğim sevgiyi çalıyor. O günlerde bana annelik etmek için elinden geleni yapardın."
Cordelia, Susan'a bakmak ona acı veriyormuş gibi elleriyle yüzünü örttü. Sonra, "Defol!" diye haykırdı. "Deniz Kıyısı'na git! Ya da o çoçukla nerde sevişiyorsan oraya! Şu fahişelere benzeyen suratını bir daha görmezsem yaşamımın pek güzel olduğunu düşüneceğim!"
Susan, Pylon'u ahırdan çıkardı. Atı avluya götürdüğü sırada hıçkırmaktan neredeyse hayvanın sırtına binemeyecekti. Ama bindi ve kalbindeki acıya rağmen rahatlamış olduğunu da inkâr edemedi. Anayola saparak Pylon'u mahmuzladığı zaman dönüp arkasına bakmadı.

Olive Thorin ertesi sabah o karanlık saatte artık yalnız yattığı odadan usulca çıktı. Kocasıyla hemen hemen kırk yıl paylaştığı odaya gitti. Yer çıplak ayaklarının altında buz gibiydi. Karyolanın yanına geldiğinde titremeye başlamıştı... Ama titremesinin tek nedeni soğuk zemin değildi. Olive gecelik takkesiyle horlayan sıska adamın yanına uzandı. Thorin diğer tarafa dönerken dizleri ve sırtı çatırdadı; kadın ona sokularak sıkıca sarıldı. Davranışlarının ihtirasla ilgisi yoktu. Sadece arkası ona dönük olan adamın sıcaklığını paylaşmak istemişti. Thorin'in dar göğsü ellerinin altında kalkıp iniyordu. Kadın bu göğsü kendi tombul göğüsleri kadar iyi tanırdı. Olive biraz sakinleşti. Belediye Başkanı kımıldandı. Olive bir an onun uyanacağını -ve tanrılar biliyor ya, çok uzun bir süreden beri ilk kez aynı yatağı paylaştıklarını farkedeceğini sandı.
Olive, evet, uyan, diye düşündü. Kocasını kendisi uyandırmazdı, bundan çekiniyordu. Bütün cesareti buraya gelinceye kadar tükenmişti. Yaşamı boyunca gördüğü en korkunç rüyalardan sonra karanlıkta usulca buraya gelebilmişti. Kocası uyanırsa bunu işaret olarak alacak ve Half'a rüyasını açıklayacaktı. Olive rüyasında altın gözlü, zalim bir zümrüdü anka görmüştü. Kuş, kanatlarından kanlar damlayarak Baronluk'un üzerinde uçuyordu.
Kocasına, "Kuşun gölgesinin düştüğü her yerde kan vardı," diyecekti. "Ve gölgesi her yere düşüyordu. Baronluk'ta, Hambry'den Eyebolt'a kadar kanlar akıyordu. Rüzgâr ateş kokuyordu. Bunu sana haber vermeye koşuyordum. Sen çalışma odandaydın ama ölmüştün.
Ocağın önünde oturuyordun. Gözlerin oyulmuştu, kucağında bir kurukafa vardı."
Ama adam uyanmadı. Sadece karısının elini tuttu. Genç kızlara hatta yanından geçen hizmetçilere bakmaya başlamadan önce hep böyle yapardı. Olive orada sessizce yatmaya karar verdi. Elini kocasının avucundan çekmeyecekti. Kısa bir süre, her şey eski günlerdeki gibi olsun. Aramızın iyi olduğu o günlerdeki gibi.
Olive de biraz kestirdi. Uyandığı zaman şafağın ilk gri ışıkları pencereden içeri süzülüyordu. Kocası elini bırakmıştı. Zaten Olive'den iyice uzaklaşmış, karyolanın kenarına kadar gitmişti. Kadın, onun uyanıp beni burada bulması hoş olmaz, diye düşündü. Kâbusun verdiği o endişe de hafiflemişti. Olive örtüleri açarak ayaklarını yandan sarkıttı. Sonra kocasına bir defa daha baktı. Adamın gecelik takkesi kaymıştı. Kadın bunu düzeltti. Parmaklarıyla hem kumaşı okşadı, hem de kocasının kemikli alnını. Adam tekrar kımıldandı. Olive o sakinleşinceye kadar bekledi. Sonra da kalktı, odasına bir hayalet gibi süzüldü.

Yeşil Kalp'te orta yoldaki tezgâhlar Hasat Bayramı'ndan iki gün önce açıldı. İlk müşteriler dönen teker, şişe -atmaca ve sepet- halka oyunlarında şanslarını denemek için geldiler. Burada bir midillinin çektiği bir tren de vardı. Gülen çocuklarla dolu vagon sekiz sayısı biçimi döşenmiş dar rayların üzerinde çekiliyordu.

(Eddie Dean, Roland'a, "Midillinin adı Charlie miydi?" diye sordu.
(Roland, "Sanmıyorum," dedi. "Yüksek Dil'de kulağa aynı gibi gelen çok kötü bir kelime var."
(Jake atıldı. "Hangi kelime?"
(Silahşor, "Ölüm," anlamına gelen kelime,"diye yanıtladı.)
Roy Depape midillinin yolun üzerinde yavaşça ilerleyerek dönüşler yapmasını seyretti. Çocukken öyle bir arabayla dolaştığını özlemle hatırladı. Tabii çoğu zaman vagona bedava binmeyi başarmıştı.
Depape treni istediği kadar seyrettikten sonra ağır ağır Şerifin Bürosu'na gitti. Herk Avery, Dave ve Frank Claypool silahları temizliyorlardı. Avery, Depape'e başını salladıktan sonra işine devam etti. Şerifte bir tuhaflık vardı. Depape ancak bir iki dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Şerif bir şey yemiyordu. İlk kez onun elinin altında yiyecek dolu bir tabak olmadığını görüyordu.
Kovboy, "Yarın için her şey hazır mı?" diye sordu,
Avery ona biraz öfke, biraz da neşeyle gülümsedi. "Kahretsin! Ne biçim soru bu?"
Depape, "Jonas'ın beni sormam için buraya yolladığı soru," dedi. O zaman Avery'nin sinirli tebessümü silinir gibi oldu.
"Evet, hazırız." Avery etli kolunu silahların üzerinde dolaştırdı. "Hazır olduğumuzu görmüyor musun?"
Depape o eski sözü tekrarlayabilirdi. "Tatlının iyi olup olmadığını onu yediğin zaman anlarsın." Ama bunun ne yararı olurdu? O üç çocuk Jonas'ın iddia ettiği gibi oyuna kanarlarsa her şey yolunda gidecekti. Çocuklar palavraları yutmadıkları takdirde herhalde Herk Avery'nin bacaklarının yukarsındaki şişman kabaetlerini kesecek ve onları ilk rastladıkları dişi kurt sürüsüne yedireceklerdi. Ve bu da Roy Depape'e vızgelecekti.
"Jonas ayrıca sana erkenden harekete geçilmesi gerektiğini hatırlatmamı da istedi."
Avery, "Evet, evet, oraya erkenden gideceğiz," diyerek başını salladı. "Bu ikisi ve altı usta adam daha. Fran Lengyll'le birlikte gitmek istedi. Onun makineli tüfeği de var." Avery bu son cümleyi müthiş bir gururla söylemişti. Makineli tüfek kendi icadıymış gibi. Sonra sinsice Depape'e baktı. "Ya sen, Tabutçu? Sen de gelmek istemez misin? Seni kaşla göz arasında şerif yardımcısı yapabilirim."
"Benim başka işim var. Reynolds'un da öyle." Depape güldü. "Hepimiz için bol iş var, şerif. Ne de olsa Hasat zamanı bu."
Susanla Roland o gün öğleden sonra Kötü Çayırlar'daki kulübede buluştular. Kız delikanlıya sayfaları yırtılmış olan defterden söz etti. Roland da ona kulübenin kuzey köşesine, çürüyen postların altına sakladığı şeyi gösterdi.
Susan önce yığına baktı, sonra da delikanlıya. Gözleri korkuyla irileşmişt). "Bir terslik mi oldu? Neden kuşkulanıyorsun?"
Roland, "Hayır," dermiş gibi başını salladı. Bir terslik yoktu... Hiç olmazsa parmağını basabileceği bir şey. Ama bu işi yapmak, o şeyleri oraya bırakmak için güçlü bir istek duymuştu. Bu "dokunuş" değildi Onunla bir ilgisi yoktu. Ama önsezileri ona bazı şeyleri fısıldamıştı.
"Bence her şey yolunda... Ya da bu durumda olabileceği kadar Tek şansımız onları gafil avlamak. Bu fırsatımızı tehlikeye atmayacaksın, değil mi? Lengyll'e gidip babanın defterini adamın suratına doğru sallamayacaksın ya?"
Kız, "Hayır," anlamında başını salladı. Lengyll şüphelendiğim şeyi yaptıysa, diye düşünüyordu. İki gün sonra bunun bedelini ödeyecek. Evet, tam hasat olacak o zaman. Bol hasat... Ama oradaki... oradaki şeyler onu korkutuyordu. Bunu açıkça söyledi.
"Dinle." Roland, Susan'ın yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Ben sadece dikkatli davranmaya çalışıyorum, işler kötüye giderse -ve bu olabilir- içimizden ancak sen rahatlıkla kurtulabilirsin. Sen ve Sheemie. Böyle olursa buraya gelmeli ve tabancalarımı almalısın, Susan. Onları batıya, Gilead'a götürmelisin. Babamı bulmalısın. Ona göstereceklerin sayesinde söylediğin kişi olduğunu anlar. Ona burada olanları anlatırsınız. Hepsi bu kadar."
"Sana bir şey olursa, ben hiçbir şey yapamam, Roland. Sadece ölürüm."
Delikanlı hâlâ kızın yüzünü avuçlarının arasında tutuyordu. Sonra Susan'ın başını iki yana salladı. "Ölmeyeceksin." Sesi soğuktu. Gözlerindeki ifade kızı korkutmadı, tersine ona hayranlık duymasına neden oldu. Susan, Roland'ın ailesini, taşıdığı kanı düşündü. O kan çok eskiydi ve bazen de buz gibi akıyordu herhalde. "Bu işi yarıda bırakamazsın. Bana söz ver."
"Söz... söz veriyorum, Roland. Gerçekten."
"Bana neye söz verdiğini söyle."
"Buraya gelip tabancalarını alacağım. Onları babana götüreceğim. Ona olanları anlatacağım."
Roland başını sallayarak ellerini kızın yüzünden çekti. Parmaklarının izi hafifçe Susan'ın yanaklarında kalmıştı.
Kız, "Beni korkuttun," dediyse de, bu doğru değildi. "Sen beni korkutuyorsun."
"Ben böyle bir insanım. Başka türlü olmak benim elimde değil."
"Ve ben bunu değiştirmek istemem."
Susan delikanlının sağ yanağa sol yanağını öptü. Sonra da dudaklarını. "Kuş ve ayı ve tavşan ve balık" Şimdi Roland'ın yüzüne hafif, kelebek gibi öpücükler konduruyordu.
Daha sonra Roland'ın getirdiği ayı postunun altında yattılar. Otların arasında dolaşarak iç çekişini andıran sesler çıkaran rüzgârı dinlediler.
Susan, "Bu sesi seviyorum," dedi. "Bunu duyduğum her seferinde rüzgârın bir parçası olmak istiyorum... Onun gittiği yerlere gitmek, gördüğü şeyleri görmek..."
"Ka izin verirse istediklerini bu yıl yapabileceksin."

"Evet. Seninle beraber." Susan dirseğinin üzerinde doğrularak delikanlıya baktı. Harap tavandan süzülen ışık yüzünde gölge oyunları yapıyordu. "Seni seviyorum, Roland." Onu öptü... sonra da ağlamaya başladı.
Roland endişeyle ona sarıldı. "Ne var? Seni endişelendiren nedir?"
"Bilmiyorum." Kız şimdi daha da şiddetle ağlıyordu. "Bütün bildiğim kalbimin üzerine bir gölgenin düştüğü." Gözlerinden yaşlar akarak sevgilisine baktı. "Beni terketmeyeceksin değil mi, hayatım? Sue'suz bir yere gitmeyeceksin?"
"Hayır."
"Çünkü ben sana her şeyimi verdim. Gerçekten."
"Seni hiçbir zaman terketmeyeceğim." Ama Roland ayı postuna rağmen birdenbire buz gibi olmuştu. Dışardaki rüzgârın bir dakika öncesine kadar onu rahatlatan sesi şimdi bir canavarın soluklarına benziyordu. "Asla! Yemin ediyorum!"
"Ama korkuyorum. Gerçekten."
"Korkmana gerek yok ki?" Roland dikkatle, ağır ağır konuşuyordu... Çünkü birdenbire ağzından en olmayacak sözler dökülecek gibi olmuştu. Burayı terkedeceğiz, Susan. Öbür gün, Hasat Bayramı'nda değil. Hemen şimdi. Şu an. Giyin. Rüzgâra karşı çaprazlamasına gideceğiz. Atlara atlayıp güneye doğru kaçacağız. Dönüp arkamıza bile bakmayacağız. Ve bizim...
...peşimizi hiçbir zaman bırakmayacaklar.
Evet, birer kaçak olacaklardı. Alain ve Cuthbert'in yüzleri gözlerinin önünden gitmeyecekti. Shaved Dağları'nda ölecek, silah mahzenlerindeki yerlerinde bırakılması gereken ölüm makinelerinin katledeceği insanların yüzleri de. En çok da babalarının yüzlerini göreceklerdi. Hayatlarının sonuna kadar. Güney Kutbu'na da gitseler o yüzlerden kurtulamayacaklardı.
"Öbür gün bütün yapmak gereken, öğle yemeğinde rahatsızlandığını söylemek." Bütün bunları daha önce konuşmuşlardı. Ama Roland birdenbire gereksiz yere korkuya kapıldığı için aklına sadece bu sözler gelmişti. "Odana çık. Sonra mezarlıkta buluştuğumuz zaman yaptığın gibi evden ayrıl. Bir süre saklan. Saat üçte atla buraya gel. Şu köşedeki postların altına bak. Eğer tabancalarım orada değillerse her şey yolunda demektir. Ve öyle de olacak. Buna yemin ediyorum. Ondan sonra atla bizimle buluşmaya geleceksin. Kanyonun yukarsındaki sana söylediğimiz yere. Biz..."
"Evet, ben bütün bunları biliyorum. Ama yine de bir terslik var." Susan, delikanlıya bakarak onun yanağına dokundu. "Sen ve ben için korkuyorum, Roland. Bunun nedenini de bilmiyorum."
Roland, "Her şey yolunda gidecek," dedi. "Ka."
Kız, "Bana ka'dan söz etme!" diye bağırdı. "Lütfen ondan söz etme! Babam, 'Ka rüzgâr gibidir,' derdi, 'istediğini alır. Hiçbir kadın ya da erkeğin yalvarışlarını dinlemez.' O yaşlı, açgözlü ka! Ondan nefret ediyorum!"
"Susan..."
"Hayır! Artık başka bir şey söyleme!" Susan arkaüstü uzanarak ayı postunu dizlerine kadar itti. Onun bu güzel vücudu için Hart Thorin'den çok daha büyük adamlar krallıklarını bile verebilirlerdi. Damla damla güneş ışıkları cildinde yağmur taneleri gibi parlıyordu. Susan kollarını delikanlıya uzattı. Roland onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Saçlarının çevresine yayıldığı yüzünde o üzgün ifade vardı. Delikanlı daha sonra, bunu biliyordu, diye düşünecekti. Benliğinin bir yanı olacakları biliyordu.
Susan, "Artık konuşmayalım," dedi. "Konuşmalar sona erdi. Beni seviyorsan benimle seviş."
Roland da son defa onun bu isteğini yerine getirdi. Batıya doğru sen rüzgâr dev dalgalar gibi homurdanıyordu.

Cordelia o akşam Şeytan sırıtarak gökyüzünde yükseldiği zaman evden çıkarak ağır ağır çim alandan geçti. O akşamüzeri süpürerek yığdığı yaprakların yanından sebze bahçesine gitti. Kucağında giysiler vardı. Eşyaları korkuluğunun bağlı olduğu direğin önünde yere attı. Sonra da bütün dikkatini doğan aya verdi. Şeytan sanki her şeyi biliyormuşçasına göz kırpıyor, bir hortlak gibi sırıtıyordu. Gümüşümsüydü, mor ipeğe dikili beyaz bir kemik düğmeye benziyordu.
Şeytan Cordelia'ya sırıttı, Cordelia da ona. Kadın sonra trans halinden uyanan biri gibi kendini topladı. Öne doğru birkaç adım atarak korkuluğu direğinden çekti. Korkuluğun kafası gevşekçe kadının omzuna düştü. Dans edemeyecek kadar sarhoş olduğunu anlayan bir adamınki gibi. Kırmızı elleri de yere sarkıyordu.
Cordelia korkuluğun üzerindeki giysileri çekip çıkardı. Ortaya ağabeysinin içleri doldurularak insan biçimine sokulmuş külot ve iç gömleğinden oluşan çamaşırı çıktı. Cordelia evden getirdiği giysilerden birini alarak havaya kaldırdı. Kırmızı ipekten bir binici bluzuydu bu. Belediye Başkanı Thorin'in Çok Genç ve Güzel Küçük Hanım'a gönderdiği hediyelerden biri. Susan'ın giymeye yanaşmadığı, "Fahişe kılıkları," dediği giysiler. Peki o zaman Cordelia Delgado ne duruma düşüyordu? Sonuçta o inatçı babası, Fran Lengyll ve John Croydon gibilerine karşı koyması gerektiğine karar verdikten sonra kıza bakmamış mıydı? Herhalde o da bir genelevin maması sayılıyordu.
Bu düşünce Cordelia'nın gözlerinin önünde Eldred Jonas'la Coral Thorin'in hayallerinin belirmesine neden oldu. Onlar aşk yaparlarken aşağıdaki salonda piyanoda "Red Dirt Boogie" çalınıyordu. Cordelia bir köpek gibi inledi.
İpek gömleği korkuluğun kafasından geçirdi. Ondan sonra sıra Susan'ın yırtmaçlı binici eteklerinden birine geldi. Sonra da terliklerine. Kadın korkuluğun sombrero'sunun yerine Susan'ın bahar şapkalarından birini geçirdi.
Tamam! Erkek korkuluk şimdi bir kız korkuluğa dönüşmüştü.

Cordelia, "Ve seni gafil avladım," diye fısıldadı. "Suç üstünde. Biliyorum. Ah, evet, biliyoruz. Ben dün dünyaya gelmedim."
Korkuluğu çim alandaki yaprak yığınına götürdü; yığının yanına yatırarak avuçla yaprağı binici bluzunun içine taktı. Böylece göğüsler oluşturdu. Bu iş de bitince cebinden bir kibrit çıkararak çaktı.
Rüzgâr ona yardım etmeyi çok istiyormuş gibi birdenbire kesildi. Cordelia kibriti kuru yapraklara dokundurdu. Çok geçmeden yığın tutuştu. Kadın, kız korkuluğu kucağına alarak ateşin önünde durdu. Kentte patlayan havai fişeklerini duymuyordu bile. Yeşil Kalp'teki buharlı orgun hırıltısını da. Ya da aşağı pazarda çalan Mariachi orkestrasını da. Yanan bir yaprak döne döne saçlarının yanından yükseldi. Neredeyse saç tutamlarını tutuşturacaktı. Ama Cordelia bunun da farkında değilmiş gibiydi.
Ateş gürül gürül yanarken korkuluğu alevlerin arasına attı. Alevler, 'Bummm,' diye bir ses çıkararak turuncuya dönüştü ve korkuluğun etrafından yükseldi. Yanan yapraklar ve kıvılcımlar döne döne gökyüzüne doğru uçtu.
Cordelia, "Böyle olmalı!" diye haykırdı. Ateşin yüzüne vuran ışıkları gözyaşlarını kana dönüştürüyordu. "Charyou ağacı! Evet, işte böyle!"
Arkasında binici kılığı olan korkuluk tutuştu. Suratı karardı. Kırmızı elleri alev aldı. Beyaz şaşı gözleri siyaha dönüştü. Şapkası alevler saçtı ve suratı yanmaya başladı.
Cordelia orada durmuş seyrediyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Derisine konan kıvılcımlara aldırmıyordu. Döne döne eve doğru giden yapraklara da öyle. Ev yanmaya başlasaydı onunla da ilgilenmeyecekti.
Cordelia yeğeninin elbiselerini giydirdiği korkuluk kül yığını halini alıncaya kadar ateşi seyretti. Sonra da eklem yerleri paslanmış bir robot gibi eve döndü. Kanepeye yatarak ölü gibi uykuya daldı.

Hasat'tan önceki gün sabaha karşı saat üç buçukta Stanley Ruiz artık o geceki işinin sona erdiğini düşünüyordu. Müzik yirmi dakika önce kesilmişti. Sheb, Mariachi orkestrasından sonra bir saat kadar daha dayanmıştı. Şimdi suratı yongalara gömülü horluyordu. Sai Thorn yukardaydı. Büyük Tabut Avcıları ortalarda yoklardı. Stanley onların bu gece Deniz Kıyısı'nda olduklarını tahmin ediyordu. İnsana kötü işler teklif edilebileceğini de. Ama bundan kesinlikle emin değildi. Barmen başını kaldırarak iki kafalı Kolay Av'ın cam gözlerine baktı. "Bunu kesinlikle bilmek de istemiyorum, ahbap," dedi. "Bütün istediğim dokuz saat uyumak. Yarın asıl eğlence başlayacak. Ve hepsi de şafağa kadar burada içecekler. Onun için..."
Binanın gerisinde bir yerden tiz bir çığlık yükseldi. Stanley irkilerek geriledi. Tezgâha çarptı. Piyanonun yanında yatan Sheb bir an kafasını kaldırarak, "Bu da nesi?" diye mırıldandı. Sonra kafası düşerek gürültüyle yere çarptı.
Stanley çığlığın kaynağını araştırmaya hiç niyetli değildi. Ama galiba yine de bunu yapması gerekiyordu. Ses o kederli, yaşlı fahişe Pettie'ininkine benziyordu. Barmen, "O sarkık, yaşlı kabaetine tekmeyi indirmek ve seni koşa koşa bu kentten göndermek istiyorum," diye homurdandı. Eğilerek tezgâhın altına baktı. Oraya diş budak ağacından sağlam iki sopa konmuştu. Adları "Sakinleştirici" ve "Öldürücü"ydü.
Sakinleştirici düzgün tahtadan yapılmıştı. Sopayı gürültücü bir herifin kafasının uygun yerine indirdin mi, iki saat uyurdu. Garantiydi bu.
Stanley önsezilerine danıştıktan sonra diğer sopayı aldı. Sakinleştirici'den daha kısa ama tepesi daha geniş olan Öldürücü'nün kullanılan ucuna çiviler çakılmıştı.
Barmen tezgâhın ucuna doğru giderek kapıdan girdi. Graf ve viski fıçıları yığılmış olan loş depodan geçti. Geride arka avluya açılan bir kapı vardı. Stanley yaklaştı, derin bir soluk alarak kilidi açtı. Pettie'nin tekrar insanın kafasını çatlatacak bir çığlık atacağını düşünüyor, her an bunu bekliyordu. Ama öyle olmadı. Sadece rüzgârın uğultusu duyuluyordu.
Stanley, belki de şans yardım etti ve kadını öldürdüler, diye düşündü. Kapıyı açarak bir adım geriledi ve aynı anda ucu çivili sopayı kaldırdı.
Pettie'yi öldürmemişlerdi. Arkasında lekeli bir gömlek olan fahişe arkadaki tuvalete giden yolda duruyordu. Ellerini göğsünün üzerinde, bir hindininkini andıran sarkık gerdanının hemen altında birbirine kenetlemişti. Başını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu.
Stanley, "Ne oldu?" diye sorarak telaşla kadının yanına girdi. "Cığlığın yüzünden hayatımdan on yıl eksildi."
Pettie fısıldadı. "Stanley! Ah! Ah, aya baksana! Bak, bak!"
Adam başını kaldırdı ve gördüğü şey kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu. Mantıklı ve sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Haydi Pettie. Bunun nedeni toz, hepsi o kadar. Makul ol, yavrum. Son birkaç gündür rüzgârın nasıl estiğini biliyorsun. Yağmur yağıp rüzgârın taşıdıklarını da yere indiremedi. Toz bu, hepsi o kadar."
Ama aslında hiç de toza benzemiyordu.
Pettie yine fısıltıyla, "Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi.
Yukarda Şeytan Ayı kandan oluşmuş dalgalanan ince bir perdenin arkasından sırıtarak göz kırptı.

7. Kürenin Alınışı

Malum bir fahişeyle malum bir barmen ağızlan bir karış açık kanlı aya bakarlarken Kimba Rimer aksırarak uyandı. Kahretsin, diye düşündü. Soğuk almışım! Tam da Hasat'ta. İki gün boyunca dışarlarda dolaşmam gerekiyor. Bu durumda...

Bir şey burnunun ucuna dokundu ve adam tekrar aksırdı. Dar göğsünden ve kupkuru ağzından yükselen aksırık karanlık odada küçük kalibre bir tabancanın sesi gibi yankılandı.
Rimer, "Kim var orada?" diye bağırdı.
Ona cevap veren olmadı. Rimer'în gözlerinin önünde birdenbire bir hayal belirdi. İğrenç, vahşi bir kuş. Gündüz içeri girmiş olmalıydı, şimdi karanlıkta uçuşuyordu. O uyurken kanatları yüzüne çarpmıştı. Rimer'in tüyleri diken diken oldu. Kuşlar, böcekler, yarasalar, hepsinden de nefret ederdi. Yatağın yanındaki masada duran gaz lambasına öyle telaşla uzandı ki, az kalsın yere deviriyordu.
Lambayı kendine doğru çekerken yine o tüy gibi şeyi hissetti. Bu kez yanağına dokundu. Rimer bağırarak yastıklarına doğru büzüldü. Lambayı göğsüne bastırmıştı. Yanındaki düğmeyi çevirdi. Gaz hışırdadı. Kıvılcım çıkaracak düğmeye basınca lamba yandı. Sönük ışığının oluşturduğu dairenin içinde uçuşan bir kuş yoktu. Clay Reynolds karganın kenarına ilişmişti. Bir elinde Mejis'in kâtibini gıdıkladığı kuş tüyü vardı. Diğer eliyse kucağına yayılmış olan pelerinin altındaydı, gözükmüyordu.
Reynolds, kentin batısındaki koruda Rimer'le karşılaştıkları ilk an ondan nefret etmişti. Eyebolt Kanyonu'nun gerisindeki, şimdi Latiao'yla birliklerinin önemli bir bölümünün kamp kurdukları o yerdeki buluşma rüzgârlı bir gecede olmuştu. Reynolds ve diğer Büyük Tabut Avcıları korudaki açıklığa girdikleri sırada yanında Lengyll'le Croydon olan Rimer küçük bir ateşin önünde oturuyordu. Reynolds'un pelerini etrafında dalgalanıyordu.
Rimer, "Sai Manto," demiş, diğerleri de gülmüşlerdi. Aslında zararsız bir şakaydı bu. Ama Reynolds'a hiç de zararsız gibi gelmemişti.
Silahşorun gördüğü ülkelerin çoğunda "manto" sözcüğü "pelerin" değil, "eğilen" ya da "dayanan" anlamına geliyordu. Eşcinseller için kullanılan argo bk sözcüktü. Deneyimli, görmüş geçirmiş bir adam görüntüsünün altında aslında taşralı olan Rimer'in bu deyimi bilmediği Reynolds'un aklına bile gelmemişti. İnsanların kendisini ne zaman aşağıladıklarını bilirdi. Ve mümkün olduğu zaman da böyle birine bunu ödetirdi.
Ve Kimba Rimer'in ödeme günü de gelmişti.
"Reynolds? Ne yapıyorsun? Buraya nasıl gir..."
Yatağa ilişmiş olan adam, "Sen yanlış kovboyu düşünüyorsun," diye cevap verdi. "Şimdi karşındaki Reynolds değil. Sadece Senyor Manto." Pelerinin altından elini çıkardı. Elinde iyice bilenmiş bir cuchillo vardı. Reynolds onu bu geceki işi düşünerek aşağı pazardan almıştı. Silahşor elini kaldırdı ve otuz santimlik bıçağı Rimer'in göğsüne sapladı. Ucu adamın sırtından çıktı. Rimer şimdi iğnelenmiş bir böceğe benziyordu. Reynolds, bir tahtakurusuna, diye düşündü. Lamba Rimer'in elinden kayarak yataktan aşağıya yuvarlandı. Küçük halının üzerine düştü ama kırılmadık Dipteki duvara Rimer'in çırpınan çarpılmış gölgesi vuruyordu. Diğer adamın gölgesi ise onun üzerine aç bir akbaba gibi eğilmişti.
Reynolds bıçak tutan elini kaldırdı. Çevirdi: Şimdi baş ve işaret Parmakları arasındaki mavi tabut dövmesi tam Rimer'in gözlerinin önündeydi. Silahşor adamın açıklığın bu yanında göreceği son şeyin bu olmasını istiyordu.
Reynolds, "Haydi şimdi de benimle alay et de görelim," dedi. Sırıttı. "Haydi. Konuş bakalım."
Belediye Başkanı Thorin sabah beşe doğru korkunç bir rüyadan uyandı. Rüyasında pembe gözlü bir kuş bir ileri bir geri, ağır ağır Baronluk'un üzerinde dolaşıyordu. Gölgesinin düştüğü her yerde otlar sararıyor, şoka uğrayan yapraklar ağaçlardan dökülüyordu. Ürünler mahvoluyordu. Gölge Thorin'in yeşil, güzel memleketini kısır topraklara dönüştürüyordu. Adam uyanmadan önce, burası benim memleketim olabilir, diye düşündü. Ama o kuş da benim. Thorin karyolanın bir yanına büzülerek top gibi oldu. Benim kuşum. Onu buraya ben getirdim. Kuşu kafesinden salıverdim.
Artık bu gece daha fazla uy uyamayacaktı. Bunu biliyordu. Bir bardağa su koyarak içti. Sonra çalışma odasına gitti. Dalgın dalgın kabaetlerinin arasına giren gecelik entarisini çekiştiriyordu. Gecelik takkesinin ucundaki püskül kürek kemiklerinin arasında sallanıyordu. Her adımda dizleri çatırdıyordu.
Rüyanın ifade ettiği suçluluk duygusuna gelince... Eh, olan oldu artık. Jonas ve arkadaşları yapmak için geldikleri (ve bol para da aldıkları) işi bir gün sonra başaracaklar. Ondan bir gün sonra da çıkıp gidecekler. Uçup git, pembe gözlü, uğursuz gölgeli kuş! Geldiğin yere uç. Büyük Tabut Avcıları'nı da birlikte götür.
Nasıl olsa Yılın Sonu'nda Susan'la ilgilenecek ve böyle şeyleri düşünmek için zamanı olmayacaktı. Ya da böyle rüyalar görecek hali.
Zaten gözle görülür ibaretleri olmayan rüyalar sadece birer düş sayılırlardı. Birer kehanet değil!
Gözle görülecek işaret çalışma odasının perdelerinin altından çıkan botlardı; sadece soyulmuş burunları gözüküyordu. Ama Thorin o tarafa hiç bakmadı. Gözlerini en sevdiği koltuğunun yanındaki içki şişesine dikmişti. Sabahın beşinde kırmızı şarap içmeye alışılmaması gerekirdi. Ama bir kez içmenin bir zararı olmazdı. Tanrıların adına, korkunç bir rüya görmüştü...
Thorin ocağın önündeki berjere oturarak, "Yarın Hasat Günü," dedi. "Eh, insan Hasat zamanı biraz yoldan çıkabilir." Kadehe şarap doldurdu. Bu dünyada içeceği son içkiydi bu. Midesi ateş gibi yanarken öksürmeye başladı. Sonra sıcaklık boğazına doğru çıkarak onu ısıttı. Belediye Başkanı şimdi daha iyiydi. Evet, çok daha iyi. Şimdi ne dev kuşlar vardı, ne uğursuz gölgeler. Kollarını uzatarak kemikli parmaklarını kenetledi. Eklemlerini çatırdattı.
Biri Thorin'in sol kulağına, "Kemiklerini çatırdatmandan nefret ediyorum, sıska köpek," dedi.
Belediye Başkanı irkildi. Kalbi de göğsünün içinde sıçradı sanki. Elindeki boş kadeh fırladı, ocağa düşerek kırıldı.

Thorin daha bağıramadan Roy Depape başkanın gecelik takkesini eliyle yere itti. Adamın seyrek saçlarını kavradı ve kafasını geriye doğru çekti. Depape'in diğer elindeki bıçak Reynolds'un kullandığı kadar özel değildi. Ama yine de yaşlı adamın gırtlağını kolaylıkla yardı. Loş odada kırmızı kanlar etrafa sıçradı. Depape, Thorin'in saçlarını bırakarak arkasına saklandığı perdelere doğru gitti. Yerden bir şeyi aldı. Cuthbert'in "nöbetçisi"ydi bu. Depape geri dönerek onu ölmek üzere olan başkanın kucağına bıraktı.
Ağzı kan dolu olan Thorin gargara yaparmış gibi bir sesle, "Kuş..." dedi. "Kuş!"
"Evet, ihtiyar. Böyle bir anda bunu farketmen hayret verici. Bunu itiraf etmeliyim." Depape, Thorin'in başını tekrar geri çekti. Bıçağını hızla hareket ettirerek yaşlı adamın gözlerini oydu. Gözlerden biri ateş yanmayan ocağa yuvarlandı. Diğeriyse duvara çarparak ocakta kullanılan maşanın üzerinden kaydı. Thorin'in sağ ayağı bir an titredi, sonra da hareketsiz kaldı.
Geride yapılacak tek iş kalmıştı.
Depape etrafına bakındı ve Thorin'in gecelik takkesini gördü. Ucundaki püskülün işe yarayacağına karar verdi. Takkeyi alıp püskülü Belediye Başkanı'nın kucağındaki kan gölcüğüne batırdı. Onunla duvara iyi Adam'ın sigul'u olan göz resmi çizdi.
Geriye doğru bir adım atarak, "İşte oldu," diye mırıldandı. "Eğer bu onların işini bitirmezse bu dünyada hiçbir şey bitiremez demektir."
Bu doğruydu. Şimdi geriye cevaplanmamış bir tek soru kalıyordu: Roland'ın ka-tet'ini canlı ele geçirilebilecek miydi?
Jonas, Fran Lengyll'e adamlarını nerelere yerleştirmesi gerektiğim iyice anlatmıştı. İki kişi ahırın içine, altı dışarıya. Bu altılı gruptan üçü paslanmış eski aletlerin arkasına, ikisi yanmış evin kalıntılarının arasına saklanacaklardı. Biri... yani Dave Hollis de ahırın damına çıkıp sinecek ve etrafı gözetleyecekti. Lengyll gruptakilerin işlerini ciddiye almalarına sevindi. Evet, onlar sadece birer çocuktular. Ama bir keresinde Büyük Tabut Avcıları'nı yenmiş olan çocuklar.
Şerif Avery başlangıçta her şeye komuta ediyormuş gibi bir tavır takındı. Ama Bar K.'ye seslerini duyuracak kadar yaklaştıkları zaman durum değişti. Makineli tüfeğini omzuna atmış olan (ve atının sırtında yirmi yaşında yaptığı gibi dimdik oturan) Lengyll komutayı ele aldı. Soluk soluğa kalan ve endişeli olduğu anlaşılan Avery bu yüzden alınmadı. Tersine rahatlamış gibiydi.
Lengyll, adamlarına, "Size nereye gideceğinizi söyleyeceğim," dedi. "Yani bana söylenenleri tekrarlamayacağım." Karanlıkta adamların suratları koyuca birer leke gibi gözüküyordu. "Kendim için size sadece bir tek şeyi açıklayacağım: Onları canlı olarak ele geçirmemiz şart değil. Ama öyle olursa daha iyi. Çünkü onları sıradan insanların cezalandırmasını istiyoruz. Bütün yaptıklarının cezasını çekmeliler. Bunu unutmayın. Onun için size şimdi şunu söylüyorum: Ateş edilmesi gerekiyorsa ateş edin. Ama sebepsiz yere ateş eden olursa onun suratının derilerini yüzerim. Anlaşıldı mı?"
Adamlar cevap vermediler. Ama anladıkları belliydi.
Lengyll, "Pekâlâ," dedi. Suratı ifadesizdi. "Size bir dakika veriyorum. Koşum takımlarının şıngırdamaması için maden kısımların üzerine bez sarın. Ondan sonra gideceğiz. Artık kimse konuşmayacak, bir tek kelime bile söylemeyecek."
Roland, Cuthbert ve Alain o sabah altıyı çeyrek geçe yatakhaneden çıktılar. Verandada sıraya dizilerek durdular. Alain kahvesini bitiriyordu. Cuthbert kaşınıyor ve geriniyordu. Roland gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve güneybatıya, Kötü Çayırlar'a doğru bakıyordu. Pusuyu ve Susan'ı düşünüyordu. Onun gözyaşlarını. Kız, "Açgözlü, ihtiyar ka! "demişti. "Ondan öyle nefret ediyorum ki!"
Delikanlının önsezileri henüz uyanmamıştı. Aiain'in, Jonas'ın güvercinleri öldürdüğü gün durumu sezen "dokunuşu" hafifçe titremiyordu bile. Cuthbert'e gelince...
O da şafağın aydınlatmaya başladığı gökyüzüne bakarak, "Sakin bir gün daha," diye bağırdı. "Rahat bir gün daha. Sessiz bir gün daha. Bu sessizliği âşıkların iç çekişleri ve atların nal sesleri bozacak."
Alain, "Senin saçmalıklarını dinleyeceğimiz bir gün daha," dedi. "Haydi gelin."
Delikanlılar avluda ilerlediler. Üzerlerine dikilmiş olan sekiz çift gözü hissetmediler bile. Kapının iki tarafında bekleyen adamların yanından geçerek ahıra girdiler. Adamlardan biri eski bir sabanın arkasına saklanmıştı, biri de karmakarışık bir saman yığınının gerisine. İkisi de silahlarını çekmişlerdi.
Sadece Aceleci kötü bir şeyler olduğunu sezmişti. Ayaklarını yere vuruyor, gözlerini deviriyordu. Roland onu bölmesinden geri geri çıkarırken hayvan şaha kalkmaya da çalıştı.
Genç silahşor, "Hey, oğlum," diyerek etrafına bakındı. "Galiba örümceklerden ürktü. Aceleci onlardan nefret ediyor."
Lengyll dışarda ayağa kalkarak iki elini birden salladı. Adamları sessizce ahırın kapısına doğru gittiler. Dave Hollis damda tabancasını çekerek doğruldu. Monoklünü yeleğinin cebine sokmuştu. Camın olmayacak bir anda ışıldamasını istemiyordu.
Cuthbert atını ahırdan çıkardı. Alain onu izledi. Roland en gerideydi. Durmadan tepinen iğdiş edilmiş küheylanın dizginlerini iyice kısa tutuyordu.
Cuthbert neşeyle, "Bakın," dedi. Onun ve arkadaşlarının hemen arkasında duran adamların farkında bile değildi. Kuzeyi işaret ediyordu, "işte, ayı biçiminde bir bulut! Bu şans..."
Fran Lengyll, "Kımıldamayın, çocuklar," diye seslendi. "Tanrıları Çiğneyen ayaklarınızı bile oynatmayın."
Roland bağırdı. "Hayır, Al! Hiç kımıldama! Sakın!" Çaresizlik bobini zehir gibi yakıyordu. Ama yine de sakın sakin duruyordu. Alain'le Cuthbert de aynı şeyi yapmalıydılar. Kımıldadıkları takdirde öldü aileceklerdi. Delikanlı tekrar seslendi. "Kımıldamayın! İkiniz de!"

"Akıllıca davranıyorsun, ahbap." Lengyll'in sesi daha yakından gelmişti şimdi. Buna birkaç kişinin ayak sesleri eşlik ediyordu. "Ellerinizi arkanıza götürün."
Roland'ın iki yanında gölgeler belirdi. Sabahın ilk ışıklarında upuzundular. Delikanlı, soldaki gölgenin iriliğinden o tarafta duranın Şerif Avery olduğunu tahmin etti. Herhalde adam bugün onlara beyaz çay ikram etmeyecekti.
"Çabuk ol, Dearborn! Ya da adın neyse! Ellerini arkana uzat. Belinin hizasına. Arkadaşlarına nişan aldık. Üçünüz yerine ikinizi götürürsek yaşam yine devam eder."
Roland, bizi yakalarken hiçbir tehlikeyi göze alamıyorlar, diye düşündü. Ve bir an garip bir gurur duydu. Sonra bunu acı bir duygu izledi. Ağzındaki bu acılık kaybolmadı.
"Roland!" Konuşan Cuthbert'ti. Sesinde panik vardı. "Roland, yapma!"
Ama hiç seçenekleri yoktu. Roland ellerini arkaya uzattı. Aceleci usulca, sitem edermiş gibi kişnedi. Sanki, "Bu çok uygunsuz," diyordu. At sonra uzaklaşarak, yatakhanenin verandasının yakınında durdu.
Lengyll, "Bileklerinde madenin dokunuşunu hissedeceksin," diye açıkladı. "Esposas."
Roland'ın bileklerini soğuk iki halka kavradı. Bir şıkırtı oldu. Sonra kelepçeler çocuğun bileklerini iyice sıktı.
Bir başkası, "Tamam," dedi. "Şimdi sen, oğlum."
"Bunu yaparsam kahrolayım!" Cuthbert'in sesinden sinir krizinin eşiğinde olduğu anlaşılıyordu.
Bir gürültü oldu. Bunu can acısını belirten boğuk bir feryat izledi. Roland döndü. Alain bir dizinin üzerine çökmüş, sol elini alnına bastırmıştı. Yüzünden kanlar akıyordu.
Jake White, "Öbürüyle de ilgileneyim mi?" diye sordu. Elindeki tabancayı çevirmiş, silahı namlusundan tutuyordu. "Sabahın bu saatinde kendimi çok güçlü hissediyorum."
"Hayır!" Cuthbert dehşet ve üzüntüyle kıvranıyordu. Arkasında üç silahlı adam sahneyi endişe ve açgözlülükle seyrediyorlardı.
"O halde uslu bir çocuk gibi ellerini arkana uzat."
Ağlamamaya çalışan Cuthbert söyleneni yaptı. Onun bileklerine Dosas'ı Şerif Yardımcısı Bridger taktı. Başka iki adam Alain'i hızla iterek yerden kaldırdılar. Çocuk bir an sendeledi ama sonra bileğine kelepçeler geçirilirken dimdik durdu. Roland'la göz göze geldiler. Alain gülümsemeye çalıştı. Bazı bakımlardan bu sabahki pusunun en kötü anıydı bu. Roland arkadaşına başını salladı ve kendi kendine bir söz verdi. Bin yaşıma kadar da yaşasam beni bir daha böyle yakalamalarına izin vermeyeceğim!
Lengyll bu sabah kordon gibi kravat yerine bir çiftçi eşarbı takmıştı. Roland onun arkasında haftalar önce Belediye Başkanı'nın "Hoşgeldiniz" ziyafetinde giydiği küt kuyruklu ceket olduğunu düşündü. Lengyll'in yanında Şerif Avery duruyor, heyecan ve endişe.yüzünden kesik kesik soluyordu.
Sonra, "Çocuklar," dedi. "Baronluk aleyhine suç işlediğiniz için tutuklandınız. Suçlarınız vatana ihanet ve cinayet."
Alain yavaşça, "Biz kimi öldürdük ki?" diye sordu. Gruptaki adamlardan biri ya şok geçirdiğinden ya da alay etmek için güldü. Roland nedenini anlayamadık
Avery, "Bunu çok iyi biliyorsunuz," dedi. "Belediye Başkanı'nı ve kâtibini öldürdünüz. Şimdi..."
Roland merakla, "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. Bu sözleri Lengyll'eydi. "Mejis senin vatanın. Kentin mezarlığında atalarının taşlarını gördüm. Bunu vatanına nasıl yapabildin, sai Lengyll?"
Lengyll, "Burada durup seninle gevezelik edecek değilim," diyerek Roland'ın omzunun üzerinden baktı. "Alvarez! Onun atını getir! Bunlar kadar usta çocuklar atlarını elleri arkalarında bağlıyken de sürebilirler..."
Roland onun sözünü kesti. "Hayır, bana anlatın. Hiçbir şey gizlemeyin, sai Lengyll. Birlikte geldiğiniz bu insanlar dostlarınız. Yakından tanımadığınız hiç kimse yok. Bunu nasıl yapabildiniz? Yakın bir akrabanızın etekleri uyurken açılsaydı, onun ırzına geçer miydiniz?"
Lengyll'in dudakları kımıldandı. Ama utanç ya da suçluluk yüzünden değil. Sadece Roland'ın söylediği şeyi edebe aykırı bulduğundan. "Gilead'da çocuklara ağızlarını bozmamaları gerektiğini öğretiyorlar, öyle değil mi?"
Avery'nin elinde bir tüfek vardı. Bilekleri kelepçeli genç silahşor yaklaşarak silahın kabzasını kaldırdı. "Ona kibar bir adamla nasıl konuşulacağını öğreteceğim. Gerçekten. Sen istersen kafasındaki bu düşünceleri vura vura temizleyeceğim."
Lengyll ona engel oldu. Yorulmuş gibi bir hali vardı. "Budalalık etme! Onu eyere atarak götürmek istemiyorum. Tabii ölürse o başka."
Avery silahını indirdi. Lengyll, Roland'a döndü.
"Nasihatten yararlanacak kadar fazla yaşayamayacaksın, Dearborn. Ama ben sana yine de bir öğüt vereceğim: Bu dünyada kazananlardan yana olmalısın. Rüzgârın ne yönden estiğini anlamalısın Böylece yön değiştirdiği zaman farkedebilirsin."
Cuthbert açık açık, "Sen babanın yüzünü unutmuşsun," dedi. "Gidi yerde sürünen pis kurtçuk!"
Bu, Lengyll'i Roland'ın sözlerinden çok daha fazla etkiledi. Güneş ve rüzgârdan yanmış yanaklarının birdenbire kızarmasından anlaşılıyordu böyle olduğu.
"Onları atlara bindirin," diye emretti. "Bir saat içersinde hapsedilmelerini istiyorum!"
Aceleci'nin sırtına binmesi için Roland'ı öyle hızla kaldırdılar ki, delikanlı neredeyse diğer taraftan düşecekti. Ama Dave Hollis onu yakaladı ve çocuğun botlu ayağını üzengiye soktu. O arada da genç silahşora endişe ve yarı utançla hafifçe gülümsedi.
Roland ciddi bir tavırla, "Seni burada gördüğüm için üzgünüm," dedi.

Şerif yardımcısı, "Ben de burada olduğum için üzgünüm," diye mırıldandı. "Suçunuz cinayet idiyse bunu daha önce yapmış olmalıydınız. Arkadaşın da kartvizitini bırakacak kadar küstahça davranmamalıydı." Başıyla Cuthbert'i işaret etti.
Roland'ın Şerif Yardımcısı Dave'in neden söz ettiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Ama bu da önemli değildi. Aslında hepsi onlara hazırlanan tuzağın bir parçasıydı. Buradaki adamlar da buna pek inanmıyorlardı. Herhalde Dave de öyle. Roland, ama tabii ilerki yıllarda bütün bunlara İnanacaklar, diye düşündü. Çocuklarına ve torunlarına olayı gerçekmiş gibi anlatacaklar. Atlarla gidip vatan hainlerini nasıl yakaladıklarından söz edecekler.
Genç silahşor dizlerini bastırarak Aceleci'yi döndürdü. Ve Jonas'ı gördü. Bar K.'nin avlusuyla Büyük Yol'a inen patikanın arasındaki kadının yanında duruyordu. Geniş göğüslü doru bir ata binmişti. Başında yeşil keçeden bir sürücü şapkası, arkasında da eski gri bir ceket vardı. Ceketin sol tarafını geriye doğru çekmiş ve belindeki tabancanın kabzası ortaya çıkmıştı. Jonas saçlarını bağlamamıştı bugün. Saçları omuzlarına kadar iniyordu.
Silahşor kibar bir tavırla şapkasını çıkararak Roland'ı selamladı. "Güzel bir oyundu bu. Kısa bir süre önce süt emen bir çocuk için çok ustaca oynadın."
Roland, "ihtiyar," dedi. "Sen çok fazla yaşadın."
Jonas gülümsedi. "Mümkün olsaydı bunun çaresine bakardın, öyle değil mi? Evet, öyle sanırım." Lengyll'e baktı. "Onların oyuncaklarını al, Fran. Özellikle keskin bıçaklarını. Tabancaları var ama üzerlerinde değil. O demirler konusunda sandıklarından daha fazla bilgim var. Şu komik çocuğun sapanını da unutma. Tanrılar adına, sakın onu unutayım deme! Kısa bir süre önce o sapanla Roy'un kafasını uçuracaktı nerdeyse."
Cuthbert, "Şu havuç saçlı kovboydan mı söz ediyorsun?" diye sordu. Atı altında kımıldanıp duruyor, Bert de düşmemek için sirkteki bir sürücü gibi sağa sola oynuyordu. "O kafasının yokluğunu farketmezdi ki? Testislerini belki, ama kafasını asla."
Jonas başını salladı. "Bu doğru olabilir." Adamların mızrakları ve Roland'ın kısa yayını toplamalarını seyrediyordu. Sapan Cuthbert'in kemerinin arkasında, çocuğun kendisinin yaptığı kılıfın içindeydi.
Roland, Roy Depape'in Bert'le başa çıkmaya kalkışmamasının adam için daha iyi olduğunu biliyordu. Çünkü Bert altmış metreden uçan bir kuşu vurabilirdi. Çocuğun solundan sarkan kesede çelik bir top vardı. Bridger onu da aldı. Bütün bunlar olurken Jonas gözlerini Roland'a dikmiş gülümsüyordu. "Asıl adın nedir, piç? Haydi, itiraf et. Artık adını açıklamanın bir zararı olmaz. Nasıl olsa öleceksin. Bunu ikimiz de biliyoruz."
Roland hiç sesini çıkarmadı. Lengyll kaşlarını kaldırarak Jonas'a baktı. Silahşor omzunu silkerek başıyla kenti işaret etti. Lengyll de kafasını salladı. Derisi çatlamış, sert parmağıyla Roland'ı dürttü. "Haydi gel, çocuk. Gidelim."
Roland, Aceleci'nin iki yanını dizleriyle sıktı. At Jonas'a doğru gitti. Ve delikanlı birdenbire bir şeyi anladı. En iyi ve en doğru sezgileri gibi bu da birdenbire ortaya çıkmıştı. Ortada yokken bir an sonra bütün ayrıntılarıyla belirmişti.
Roland, Jonas'ın yanından geçerken, "Seni batıya kim gönderdi kurtçuk?" diye sordu. "Cort olamaz. Ona göre yaşlısın. Yoksa Cort'un babasının işi mi?"
Jonas'ın suratında bütün bunları eğlenceli buluyormuş ama yine de sıkılıyormuş gibi bir ifade vardı. Ancak bu ifade birdenbire kayboldu, şaşılacak bir an ak saçlı adam bir çocuğa dönüştü. Şok geçiren, yaralanan ve utanan bir çocuğa.
"Evet, Cort'un babasının işi. Bunun gözlerinden anlıyorum. Ve şimdi burada, Temiz Deniz'in kıyısındasın... Ama aslında burası senin için batı yine de. Senin gibi insanların ruhları hiçbir zaman batıdan ayrılamaz."
Jonas tabancasını çekerek horozu itti. Bunu öyle hızla yaptı ki, bu hareketini Roland o keskin gözleri sayesinde farkedebildi. Arkalarındaki adamlar mırıldandılar. Hem şok yüzünden ama daha çok hayranlıkla.
Lengyll dişlerini göstererek, "Aptallık etme, Jonas," diye homurdandı. "Onları yakalayıp ellerini bağlamak için kendimizi tehlikeye attık. Zaman da harcadık. Şimdi onları öldürecek misin?"
Jonas bu sözlere aldırmıyormuş gibiydi. Gözleri irileşmişti. Buruşuk dudakları titriyordu. Alçak, boğuk bir sesle, "Sözlerine dikkat et, Will Dearborn," dedi. "Hem de çok dikkat et. Şu anda bir kilo gücündeki tetiğe yarım kilo güç uyguluyorum."
"İyi ya, vur beni öyleyse!" Roland başını kaldırarak Jonas'a dik dik baktı. Vur, sürgün. Vur, kurtçuk. Vur, başarısızlığa uğramış adam. Sen hâlâ sürgündesin ve öyle öleceksin."
Çocuk bir an Jonas'ın onu gerçekten vuracağına inandı. Ve, bu kadar kolaylıkla yakalandığımız için utanç duyuyorum, diye düşündü. Onun için ölümü kabul edeceğim. Bu yeterli bir ceza olur. O anda Susan'ı unutmuştu. Bu gergin anda kimse soluk almıyor, ses çıkarmıyor, adamıyordu. Bu karşılaşmayı seyreden atlı ve yaya adamların iki boyutlu gölgeleri toprağın üzerine düşüyordu.
Sonra Jonas tabancasının horozunu iterek silahı kılıfına soktu.
Lengyll'e, "Onları kente götürüp hapishaneye tık," dedi. "Ve ben geldiğim zaman hepsini sağsalim görmeliyim. Saçlarının bir teline bile zarar vermeyin. Ben içlerinden birini öldürmemeyi başardığıma göre, sen de diğerlerine zarar vermekten kaçınabilirsin."
Lengyll, "Haydi," diye seslendi. Sesindeki o sert otoritenin birazı kaybolmuştu. Şimdi, girmek için fiş satın aldığı oyunda büyük paralar döndüğünü (çok geç) farkeden bir adamın sesiydi bu.
Atları sürdüler. Roland son bir defa dönüp geriye baktı. Soğuk bakışlı genç gözlerindeki aşağılayıcı ifade Jonas'ı yıllar önce Garland'da sırtında yaralar açan kırbaçtan daha çok sarstı.

Jonas kafile gözden kaybolduktan sonra yatakhaneye girdi. Çocukların silahlarını sakladıkları yerin üzerindeki tahtayı kaldırınca orada sadece iki tabanca olduğunu gördü. Birbirinin eşi olan koyu renk kabzalı tabancalar orada değildi. Herhalde Dearborn'un tabancalarıydı onlar.
"Aslında burası senin için batı yine de. Senin gibi insanların ruhları hiçbir zaman batıdan ayrılamaz. Sen hâlâ sürgündesin ve öyle de öleceksin."
Jonas, Cuthbert'le Alain'in batıya getirdikleri silahları parçalarına ayırdı. Alain silahı beline bile takmamış, onu sadece atış alanında kullanmıştı. Jonas dışarı çıkarak tabancaların parçalarını etrafa saçtı. Mümkün olduğu kadar uzağa attı onları. O soğuk mavi gözlerin bakışını unutmaya çalışıyor, kimsenin bildiğini sanmadığı sırrının açıklanmasının yarattığı şoktan kurtulmaya çabalıyordu. Roy'la Clay durumdan şüpheleniyorlardı ama onlar da kesin bir şey bilmiyorlardı.
Daha güneş batmadan Mejis'te herkes elinde tabut dövmesiyle dolaşan ak saçlı Eldred Jonas'ın başarısızlığa uğramış bir silahşor olduğunu öğrenecekti.
"Sen hâlâ sürgündesin ve öyle de öleceksin."
Jonas yanmış çiftlik evine doğru baktı. Ama onu gördüğü yoktu. "Belki..." diye mırıldandı. "Ama ben senden daha fazla yasayacağım genç Dearborn. Kemiklerin toprakta çürüdükten çok çok sonra öleceğim."
Atına binerek hayvanı döndürdü. Dizginleri zalimce çekiyordu Citgo'ya doğru gitti. Roy'la Clay onu orada bekleyeceklerdi. Jonas atı dörtnala sürüyordu ama Roland'ın gözleri de yanında gidiyordu.

"Uyanın! Uyanın, sai! Uyanın! Uyanın!'"
Bu ses önce sanki çok uzaklardan geliyor, Susan'ın yattığı o karanlık yere bir sihir sayesinde ulaşıyordu. Sese, onu şiddetle sarsan bir el katıldığı ve kız uyanması gerektiğini kavradığı zaman bile kendine gelmesi uzun bir zaman almıştı.
Susan haftalardan beri bir gece olsun doğru dürüst uyuyamamıştı. Bu gece de öyle olacağını sanmıştı... Özellikle bu gece. Deniz Kıyısı'ndaki lüks yatak odasında gözlerini kapatmadan yatmış, sağa sola dönerek olabilecek şeyleri düşünmüştü. Bu ihtimallerin hiçbiri de iyi değil. Arkasındaki geceliğin etekleri yukarı sıyrılmış, belinin altında top gibi olmuştu. Susan tuvalete gitmek için kalktığı zaman nefret ettiği giysiyi çıkarıp attı. Sonra da yattı.
O kalın ipek gecelikten kurtulmak işe yaramıştı. Hemen hemen yatar yatmaz uykuya daldı... Bu durumda "daldı" sözcüğü çok uygundu. Sanki Susan uyumamış, topraktaki bir yarığa düşmüştü. Artık ne düşünmek vardı, ne de rüya görmek.
Şimdi işe bir ses karışmıştı. Ve bir el. Bu el onu öyle şiddetle sarsıyordu ki, Susan'ın başı yastığın üzerinde sağa sola oynuyordu. Kız kurtulmaya çalıştı. Dizlerini göğsüne kadar çekerek boğuk bir sesle itiraz etti. Ama o el onu yine izledi. Susan'ı sarsmayı sürdürdü. O dırdır eden, kendisine mırıldanan ses de susmuyordu.
"Uyanın, sai! Uyanın! Kaplumbağa ve Ayı adına kalkın!"
Maria'nın sesiydi bu. Susan önce bu sesi tanıyamamıştı. Çünkü hizmetçi kız panik içindeydi. Susan onun böyle bir sesle konuştuğunu hiç duymamıştı. Ama şimdi Maira'nın neredeyse sinir krizi geçireceği anlaşılıyordu.
Susan doğrulup oturdu. Bir an kötü bir şeyler olduğunu sezdiğinden kımıldayamadı. Bu duygu onu ağırlığı altında eziyordu. İlk terslik ışıkla ilgiliydi. Işık pencerelerden içeriye giriyordu. Eski yere göre daha güçlüydü... Susan bunun nedenini birdenbire anladı. Bu odada bu saate kadar hiç uyumamıştı. Tanrılar, herhalde saat on olmuştu. Hatta belki de daha geç.
İkinci terslik aşağıdan gelen seslerle ilgiliydi. Başkanın evi sabahları genellikle çok sakin olurdu, insan öğleye kadar atları sabah çalıştırması için götüren casa vaqueros'un sesinden başka bir şey pek duymazdı. Avluyu temizleyen Miguel'in süpürgesinin hışırtısına dalgaların devamlı uğultu ve şapırtısı karışırdı. Ama bu sabah birileri bağırıyor, küfrediyordu. Atlar dörtnala gidiyor, zaman zaman garip, kesik kahkahalar duyuluyordu. Odasının dışında, belki bu bölükte değil ama yakında bir yerde koşuşan birilerinin botlarının gürültüsü işitiliyordu.
Ve en tersi de Maria'ydı. Hizmetçi kızın esmer yanakları kül gibiydi. Her zaman düzgünce taradığı saçları açılıp karışmıştı. Susan, Maria'yı bu hale ancak bir depremin düşüreceğini sanırdı. Tabii deprem onu sarsabilirse.
"Ne var, Maria?"
"Hemen gitmeniz gerekiyor, sai. Şu ara Deniz Kıyısı sizin için güvenli bir yer değil. Belki kendi eviniz daha emin. Sizi daha önce görmediğim için çoktan çıkıp gittiğinizi sandım. Geç saate kadar uyumak için çok kötü bir gün seçtiniz."
Susan, "Gitmem mi gerekiyor?" dedi. Örtüyü ağır ağır burnuna kadar çekerek irileşen, etrafı şiş gözleriyle Maria'ya baktı. "Ne demek gitmem gerekiyor?"
"Arka taraftan." Maria örtüyü Susan'ın uykudan uyuşmuş ellerinden çekerek açtı. "Daha önce yaptığınız gibi. Şimdi, küçük hanım, Şimdi! Giyinip hemen gidin! O çocukları hapsettiler. Ama ya arkadaşları varsa? Ya geri gelip sizi de öldürürlerse?"
Susan ayağa kalkarken bacaklarının bütün gücü kesildi. Tekrar yatağa çöktü. "Çocuklar mı?" diye fısıldadı. "Çocuklar kimi öldürmüşler? Kimi öldürmüş çocuklar?"
Sözleri gramer kurallarına pek uygun değildi ama Maria onun ne demek istediğini anladı.
"Dearborn'la züppe arkadaşları."
"Onların kimi öldürdüklerini iddia ediyorlar?"
"Belediye Başkanı'yla kâtibi." Maria, Susan'a anlayışla baktı. "Haydi, kalkın artık. Hemen gidin. Burada herkes loco."

Susan, "Onlar öyle bir şey yapmadılar," dedi. Sonra, "Planlarında böyle bir şey yoktu," diye eklememek için kendini zor tuttu.
"Cinayetleri kim işlemişse işlemiş olsun, sai Thorin ve sai Rimer öldüler." Aşağıdan yine bağrışmalar geldi. Bir de patlama oldu ama havai fişek gürültüsüne benzemiyordu. Maria o tarafa doğru baktı. Sonra da Susan'a giysilerini atmaya başladı. "Başkanın gözlerini oymuşlar."
"Onlar böyle bir şey yapmış olamazlar! Ben onları tanıyorum, Maria..."
"Ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bilmek istediğim de yok. Bütün istediğim sizin kaçmanız. Beni dinleyin, hemen giyinip gidin. Mümkün olduğu kadar çabuk."
"Çocuklara ne oldu?" Susan'ın aklına korkunç bir şey gelmişti. Ayağa fırlarken kucağındaki giysiler yere düştü. Maria'yı omuzlarından yakaladı. "Onları öldürmediler değil mi?" Hizmetçiyi sarsmaya başlamıştı. "Bana onları öldürmediklerini söyle!"
"Onları öldürdüklerini sanmıyorum. Her kafadan bir ses çıkıyor. Ortalıkta binlerce dedikodu dolaşıyor. Ama ben onları sadece hapsettiklerini sanıyorum. Yalnız..."
Maria'nın sözlerini tamamlamasına gerek yoktu. Bakışlarını Susan'dan kaçırdı. İstemeden yaptığı bu hareket (ve aşağıdan gelen karmakarışık bağrışmalar) durumu açıklıyordu. Çocukları henüz öldürmemişlerdi. Ama Hart Thorin eski bir aileden, çok sevilen bir adamdı. Oysa Roland, Cuthbert ve Alain dışardan gelmiş yabancılardı.
Onları henüz öldürmemişlerdi... Ama ertesi gün Hasat Bayramı'ydı. Ertesi gece ise Hasat Ateşi yakılacaktı.
Susan elinden geldiğince çabuk giyinmeye başladı.

Jonas'ın yanında.Depape'den daha uzun süre çalışmış olan Reynolds, iskelete benzeyen petrol kulelerinin arasından tırısa kaldırdığı atıyla onlara doğru gelen adamı görür görmez arkadaşına döndü.
"Ona sakın soru sorayım deme! Bu sabah gülünç soruları dinleyecek halde değil."
"Bunu nerden anladın?"
"Boşver. Sen sadece o lanet olasıca dilini tut."
Jonas atının dizginlerini çekerek ikisinin önünde durdu. Bakışları Depape'in, Reynolds'un bütün uyarısına rağmen dayanamayarak bir soru sormasına neden oldu. "Eldred, iyi misin?"
Jonas cevap verdi. "İyi olan var mı?" Sonra da sessizleşti. Arkalarında Citgo'daki çalışan birkaç tulumba gıcırdıyordu. Yorgun bir insanın çığlıklarına benziyordu bu ses.
Sonunda Jonas kendini toplayarak eyerin üzerinde dikleşti. "O köpek yavruları sağsalim hapishaneye tıkıldılar. Lengyll'le Avery'e bir aksilik olursa iki el ateş etmelerini söyledim. Ve öyle ateş edilmedi."
Depape heyecanla, "Biz de silah sesi duymadık, Eldred," dedi. "Hiç böyle bir şey işitmedik."
Jonas yüzünü buruşturdu. "İşitemezsin ki! Öyle değil mi? Bu gürültüde ne duyulabilir ki? Ahmak!"
Depape dudağını ısırdı. Sonra sol üzengisinin düzeltilmesi gerektiğine karar vererek onun üzerine eğildi.
Jonas, "Bu sabahki işleri hallederken sizi gören oldu mu, çocuklar?" diye sordu. "Yani Rimer'le Thorin'i son yolculuklarına uğurladığınız zaman birinizden birini görmüş olmaları ihtimali var mı?"
Reynolds kendisiyle Depape adına, "Hayır," der gibi başını salladı. "Bu işi mümkün olduğu kadar temiz hallettik."
Jonas sanki konu kendisini fazla ilgilendirmiyormuş gibi başını salladı. Sonra da dönerek petrol bölgesine ve paslı iskelelere baktı. "Belki de şimdikiler haklı," diye mırıldandı. "Belki de Eskiler gerçekten birer iblistiler." Sonra tekrar iki kovboya döndü. "Eh, artık iblisler biziz. Öyle değil mi, Clay?"
Reynolds, "Sen nasıl düşünüyorsan, Eldred," diye cevap verdi.
"Ben ne düşündüğümü açıkladım. Artık iblisler biziz. Ve Tanrılar adına, öyle de davranacağız! Quint'ie oradaki, adamlar ne âlemde? " Başıyla adamların pusuda bekledikleri ağaçlıklı yamacı işaret etti.
Reynolds, "Hâlâ oradalar. Senin emrini bekliyorlar."
"Artık onlara ihtiyacımız yok." Jonas kötü kötü Reynolds'a baktı "O Dearborn çok ukala bir piç! Keşke yarın gece Hambry'de olabilsem! Sırf onun bacaklarının arasına meşaleyi yerleştirebilmek için. Az kalsın Dearborn'u Bar K.'de öldürüyordum. Lengyll bana engel olmasaydı bunu yapacaktım. Evet, Dearborn çok ukala bir piç."
Jonas konuşurken omuzları düşmeye başlamıştı. Suratında gitgide daha kötü bir ifade beliriyordu. Sanki güneşin önünden fırtına bulutları geçiyordu. Üzengisini düzeltmiş olan Depape endişeyle Reynolds'a göz attı. Ama Reynolds onun bakışına karşılık vermedi. Bunun ne yararı olacaktı? Eldred şimdi çıldırdığı takdirde (ve Reynolds daha önce de bunun olduğunu görmüştü) bu ölüm alanından zamanında kaçamayacaklardı.
"Eldred, daha yapmamız gereken işler var." Reynolds alçak sesle konuşmuştu ama sözlerinin etkisi oldu. Jonas dikleşti. Şapkasını çıkararak eyer kaşına astı. Sonra parmaklarıyla saçlarını dalgın dalgın taradı.
"Evet. Doğru. Daha yapmamız gereken işler var. Atlarla aşağıya inin. Quint'e dolu olan son iki tankeri çekmeleri için öküzleri getirtmesini söyleyin. Tankerler Darağacı Kayası'na götürülecek. Dört adamını tankerlerin Latigo'ya götürülmesi için alıkoysun. Diğerleri önden gidebilirler."
Reynolds artık rahatlıkla bir soru sorabileceğine karar verdi. "Latigo'nun adamlarının geri kalanı buraya ne zaman gelecek?"
"Adamlar?" Jonas burnundan soludu. "Keşke öyle olsaydı, ahbap. Latigo'nun çocuklarının geri kalanları ayışığında Darağacı Kayası'na gelecekler. Herhalde bayrakları dalgalanarak. Ve bütün çakallarla diğer çöl köpekleri onları görecek ve huşu duyacaklar. Yarın ona kadar tankerleri götürmeye hazır olacaklar. Ama tabii beklediğim tipteki bu

adamlar kargaşa çıkaracaklardır. Ama işin iyi yanı onlara fazla ihtiyacımız olmaması. İşler yolunda. Haydi, şimdi aşağıya inip adamları yollayın. Sonra da yanıma dönün. Mümkün olduğu kadar çabuk."
Jonas dönerek kuzeybatıdaki yuvarlak tepelere doğru baktı.
"Bizim kendi işimiz de var. İş ne kadar çabuk başlarsa, o kadar çabuk sona erer, çocuklar. Bu lanet olasıca Mejis'in tozlarını olabildiğince bu şapkamdan ve botlarımdan silkelemek istiyorum. Artık kent bende duygular uyandıramıyor. Ve bu da hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

Theresa Maria Dolores O'Shyven adlı kadın kırk yaşındaydı. Tombul ve güzeldi. Dört çocuğu vardı. Kocası Peter güleryüzlü bir vaquero'ydu. Kadın ayrıca yukarı pazarda perdeler ve halılar satıyordu. Deniz Kıyısı'ndaki daha güzel ve zarif perdelerle halılar Theresa O'Shyven'in elinden geçmişti. Ailenin hali vakti yerindeydi. Kadının kocası bir kovboydu ama başka bir yerde ve zamanda aileden orta tabakadan diye söz edilirdi. Theresa'nın iki çocuğu büyümüş ve evden ayrılmışlardı. Hatta biri Baronluktan gitmişti. Üçüncü oğlu yakışıklıydı ve yılın sonunda büyük aşkıyla evleneceğini umuyordu. Sadece en küçük çocuk annesinin bir illeti olduğundan kuşkulanıyordu. Ama o da Therasa'nın bir saplantısı olduğunu ve kadının çıldırdığını bilmiyordu.
Rhea, Theresa'yı kürenin içinde aç gözlerle seyrederken, biraz sonra, diye düşündü. Biraz sonra başlayacak. Ama önce piçi başından atması gerekiyor.
Hasat zamanı okullar kapalıydı. Satış tezgâhları öğleden sonra sadece birkaç saat için açılıyordu. Theresa bu yüzden en küçük çocuğuna bir tepsi börek vererek onu yolladı. Büyücü kendi kendine, bu komşu için hazırlanmış bir Hasat armağanı olmalı, dedi. Ama tabii Theresa'nın kızının başına örgü bir başlığı geçirerek kulaklarına kadar çekerken söylediklerini duyamıyordu. Komşu pek yakında değil sanırım. Theresa Maria Dolors O'Shyven'in zamana ihtiyacı var. İş görmek için. Evde temizlenmesi gereken pek çok köşe olmalı...
Rhea kıkır kıkır güldü. Sonra gülüşü boğuk bir öksürük krizine dönüştü. Musty yaşlı kadına ürkek ürkek baktı. Hanımı canlı bir iskelete benziyordu. Ama kedinin de durumu hiç iyi değildi.
Theresa börek tepsisini kolunun altına sıkıştırmış olan kızını kapıdan çıkardı. Çocuk bir tek defa annesine endişeyle baktı. Sonra kadın kapıyı kızının suratına kapattı.
Rhea karganınkini andıran bir sesle, "Şimdi!" diye bağırdı, "o köşeler seni bekliyor! Kadın, dizlerinin üzerine çök bakalım! Çalışmaya başla!"
Theresa önce pencereye gitti. Gördükleri onu rahatlattığından mutfağa döndü. (Herhalde kızı bahçe kapısından çıkmış ve anayola inmeye başlamıştı.) Kadın masaya giderek orada durdu. Dalgın dalgın ilerde bir noktaya bakıyordu.
Rhea sabırsızca haykırdı. "Şimdi bırak bunu!" Büyücü artık kendi pis kulübesini görmüyordu. Etrafındaki iğrenç kokuları duymuyordu Kendi iğrenç kokusunu da öyle. Rhea, Büyücünün Gökkuşağı'na girmişti. Şimdi Therasa O'Shyven'le birlikteydi. Mejis'te kadının kulübesinin köşeleri kadar temiz olan başka bir yer yoktu. Hatta belki de bütün Orta-Dünya'da.
Rhea yarı çığlık atar gibi, "Çabuk ol, kadın!" dedi. "Ev işine başla!"
Sanki Theresa onu duymuştu. Arkasındaki ev elbisesinin düğmelerini açtı. Giysiyi düzgünce bir iskemleye koydu. Tamir edilmiş, temiz gömleğinin eteklerini dizlerinin yukarsına kadar çekti. Sonra köşeye giderek dizleriyle avuçlarının üzerine çöktü. .
Cadı, "İşte böyle, mio corozon!" diye bağırdı. Az kalsın öksürükleri kahkahalarına karışırken balgamdan boğulacaktı. "İşlerini yap artık. Şöyle özenle."
Theresa O'Shyven başını boynunun izin verdiği kadar uzattı. Ağzını açarak dilini sarkıttı. Ve köşeyi yalamaya başladı. Yeri yalaması Musty'nin süt içmesine benziyordu. Rhea sahneyi seyrediyor, dizine vurarak kahkahalar atıyordu. İki yana sallanırken suratı gitgide daha kızarıyordu. Ah, seyretmekten en hoşlandığı insan Therasa'ydı. Kuşkusuz! Kadın şimdi saatlerce dört ayaküstü dolaşacak, köşeleri yalayacaktı. Ve bunu yaparken de bilinmeyen bir tanrıya yalvarıp dua edecekti. (Bu gerçek bir tanrı bile değildi. Ya da İsa veya bir insan.) Theresa kim bilir hangi günah için bu tanrıdan kendisini affetmesi için yakaracaktı. Bazen kadının diline kıymıklar batıyordu. O zaman duraklıyor ve mutfaktaki evyeye kanları tükürüyordu. O ana kadar altıncı bir his kadının aile üyelerinden biri dönmeden ayağa kalkıp giyinmesini sağlamıştı. Ama Rhea, Theresa'nın bu saplantı yüzünden er geç fazla ileri gideceğini biliyordu. Ve onu gafil avlayacaklardı. Belki de bu olay gün olacaktı. Belki de küçük kız kentte harcamak için para istemeyecek ve annesini dört ayak vaziyetinde bir köşeyi yalarken yakayacaktı. Ah, ne hoş olacaktı bu! Rhea bu sahneyi görmeyi öyle istiyordu ki! Adeta özlem.,.
Birdenbire Theresa'nın görüntüsü kayboldu. Kulübenin derli toplu hali de öyle. Her şey silindi. Dalgalanan pembe ışığın oluşturduğu perdenin arkasında eriyip gitti. Ve sonra sihirbazın küresi haftalardan beri ilk kez bir şey göstermez oldu.
Büyücü uzun tırnaklı sıska elleriyle küreyi alarak sarstı. "Nen var senin, kahrolasıca şey? Ne oldu?"
Küre ağırdı, Rhea'nınsa artık fazla gücü kalmamıştı.
Cadı cam küreyi iki üç defa salladı, sonra küre avuçlarından kaydı.
Yaşlı kadın küreyi erimiş göğsüne bastırdı. Titriyordu.
Ninni söyler gibi, "Hayır, hayır, güzelim," dedi. "Evet, hazır olduğun zaman geri dön. Rhea önce biraz öfkelendi. Ama şimdi kendini topladı. Seni sarsmayı zaten hiç istemedi. Ve seni hiçbir zaman yere düşürmeyecek. Onun için..."

Cadı konuşmasını yarıda keserek başını yana eğdi. Etrafı dinliyordu. Atlar yaklaşıyorlardı. Hayır, yaklaşmıyorlardı, buraya gelmişlerdi bile. Seslerden gelenlerin üç kişi oldukları anlaşılıyordu. O küreye daldığı sırada yaklaşmışlardı. O çocuklar mı? O lanet olasıca çocuklar?

Rhea, küreyi göğsüne bastırdı. Gözleri irileşmiş, dudakları ıslanmıştı. Artık elleri o kadar sıskalaşmıştı ki, kürenin pembe ışığı parmaklarından sızıyor, koyu renk kemiklerini hafifçe aydınlatıyordu.

"Rhea! Cöos'lu Rhea!"

Hayır, gelenler o çocuklar değillerdi.

"Dışarı çık ve sana verilen şeyi getir!"

Durum daha kötüydü.

"Farson eşyasını istiyor! Onu almaya geldik!"

Gelenler o çocuklar değil, Büyük Tabut Avcıları'ydı.

Rhea, "Asla," diye fısıldadı. "Seni beyaz saçlı pis ihtiyar! Küreyi hiç bir zaman alamayacaksın!" Telaşla sağa sola bakıyor, dudakları titriyordu. Saçları tel tel yapışmıştı. Bu haliyle son kez inine girmiş olan hastalıklı bir çakala benziyordu.

Büyücü başını eğerek küreye baktı. Sonra inlemeye başladı. Artık o pembe ışıltı da kaybolmuştu. Küre şimdi bir cesedin gözü kadar karaydı.

Kulübeden bir çığlık yükseldi.

Depape, Jonas'a döndü. Gözleri irileşmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Bu çığlık insan sesine hiç benzemiyordu.

Jonas tekrar seslendi. "Rhea! O şeyi hemen buraya getir, kadın! Ve bana ver! Seninle oyun oynayacak zamanım yok!"

Kulübenin kapısı ağır ağır açıldı. Yaşlı cadı dışarı çıkarken Depape'le Reynolds tabancalarını çektiler. Rhea güneşte bütün yaşamını bir mağarada geçirmiş bir yaratık gibi gözlerini kırpıştırıyordu. John Farson'un o pek sevgili oyuncağını başının yukarsına kaldırmıştı. Avluda üzerlerine atabileceği pek çok taş vardı. Kadın doğru dürüst nişan alamadığı ve küre taşların üzerine düşmediği takdirde bile kırılabilirdi.

Bu çok kötü olurdu. Jonas da biliyordu bunu. Tehdit edemeyeceğin bazı insanlar vardı. Dikkatinin çoğunu o piçlere vermişti. (Ve işin gülünç yanı onları keklik gibi kolayca avlamışlardı.) Bu yüzden de küreyi düşünerek hiç endişelenmemişti.

Maerlyn'in Gökkuşağı'nın Rhea'da güvencede olacağını söyleyen Kimba Rimer de ölmüştü. İşler ters giderse artık suçu Rimer'e atamazdı. Öyle değil mi?

Jonas dünyanın soğuk ucundan düşmeyecek kadar batıya gittiklerini düşündüğü sırada işi daha da kötüleştirecek bir şey oldu. Silahşor bir çıtırtı duydu. Depape tabancanın horozunu açmıştı.

Ak saçlı adam öfkeyle, "O silahı kaldır, ahmak," diye homurdandı.

Depape neredeyse inler gibi, "Ama kadına bak!" dedi, "Ona bir bak, Eldrea!"

Jonas da bakıyordu zaten. Siyah giysili yaratık boynuna gerdanlık yerine bir yılanın çürümüş gövdesini sarmıştı. Öylesine sıskaydı ki, yürüyen bir iskelete benziyordu. Derileri soyulan kafatasında birkaç tel saç kalmıştı. Yanaklarında ve alnında sürüyle yara açılmıştı. Ağzının etrafında örümcek ısırığına benzeyen bir şey vardı. Jonas bunun iskorbüt yarası olabileceğini düşündü. Ama aslında bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren, ölümün eşiğinde olan kadının pençeye benzeyen uzun parmaklı titrek elleriyle havaya kaldırdığı küreydi.

Güneş Rhea'nın gözlerini öylesine kamaştırdı ki, kendisine çevrilen tabancayı görmedi bile. Etraftaki şeyleri seçmeye başladığı sırada ise Depape silahını kılıfına sokmuştu. Cadı karşısına dizilmiş olan adamlara baktı. Gözlüklü kızıl saçlı kovboy, pelerinli adam ve ak saçlı ihtiyar Jonas. Büyücü soğuk bir kahkaha attı. Gerçekten onlardan korkmuş muydu? Bu ulu Tabut Avcıları'ndan? "Evet, galiba. Ama tanrıların aşkına, neden? Onlar erkek, hepsi bu kadar. Birkaç erkek daha. Ve bütün hayatım boyunca öylelerini yendim. Ah, evet. Onlar kendilerini her şeyin hakimi sanıyorlar. Orta-Dünya'da hiç kimse başkalarını annelerinin yüzünü unutmakla suçlamıyor. Ama aslında bir işe yaramayan yaratıklar bu erkekler. Acıklı bir şarkı duydular mı gözleri doluyor! Çıplak bir göğüs gördüler mi kendilerinden geçiyorlar. Çok güçlü, sert ve akıllı olduklarına yürekten inandıkları için de kolaylıkla idare ediliyorlar."

Küre kapkaraydı. Rhea bundan hiç hoşlanmıyordu. Ama bu sayede zihni berraklaşmıştı.

Cadı, "Jonas," diye bağırdı. "Eldred Jonas!"

Kovboy, "Buradayım, ihtiyar ana," dedi. "Uzun günler ve güzel geceler."

"Bırak şimdi yağcılığı! Bunun için zamanımız yok." Rhea dört basamak indi ve durdu. Küreyi hâlâ başının yukarsında tutuyordu. Yakınında yerdeki otların arasından kurşuni bir kaya parçası çıkmıştı. Büyücü bir ona baktı, bir Jonas'a. Düşüncesini sözlerle açıklamadı ama ne demek istediği belliydi,

Jonas, "Ne istiyorsun," diye sordu.

"Küre karardı. Bende olduğu sürede capcanlıydı. Evet, içinde anlamadığım şeyler belirdiği zaman bile. Çok canlıydı. Parlak ve pembe. Ama senin sesin duyulur duyulmaz karardı. Küre seninle gitmek istemiyor."

"Ama bana yine de onu alıp getirmemi söylediler."

Jonas'ın sesi yumuşamıştı. Kadını yatıştırmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Coral'la beraberken pek öyle konuşmuyordu ama ses tonu buna yakındı. "Bir dakika düşün. O zaman ne durumda olduğumu anlarsın. Farson küreyi istiyor. Gelecek yıl Şeytan Ayı yükseldiği zaman Orta-Dünya'nın en güçlü adamı olacak o. Ben kimim ki, Farson gibi birinin isteklerine karşı geleyim? Geri dönüp Cöos'lu Rhea'nın küreyi vermeye yanaşmadığını söylersem Farson beni öldürtür."

Rhea, "Ona gider ve küreyi senin yaşlı, çirkin suratında kırdığımı söylersen, seni yine de öldürtür," dedi. Kadın yakınında olduğu için Jonas artık hastalığın onu nasıl kemirmiş olduğunu görüyordu. O lanet olasıca küre Rhea'nın birkaç tutam saçının yukarsında ileri geri titriyordu. Cadı onu daha fazla tutamayacaktı. En fazla bir dakika. Jonas alnında ter taneciklerinin belirdiğini hissetti.
"Evet, ana. Ama bana ölüm konusunda bir seçenek verirlerse o zaman sorunun nedenini de birlikte götürmek isterim. Yani seni, hayatım."
Cadı kurbağanınkini andıran boğuk bir ses çıkardı... Gülüyordu sözümona. Sonra takdirle başını salladı. "Zaten ben olmazsam bu küre de Farson'un işine yaramaz. Bu cam sahibini buldu. O yüzden de sesini duyduğu zaman böyle karardı."
Jonas, acaba.kaç kişi kürenin sadece onların olduğunu düşündü, diye kendi kendine sordu. Terler gözlerine akmadan alnını silmek istiyordu. Ama yine de eyer kaşının üzerinde düzgünce kavuşturduğu ellerini kaldırıp yüzüne götürmedi. Reynolds ya da Depape'e bakmaya da cesaret edemiyordu. Sadece onların oyunu kendisine bırakmalarını dileyebiliyordu. Büyücü hem maddi, hem de manevi bakımdan bıçağın yanının üzerinde duruyordu. En ufak bir hareket onun bu ya da şu yana devrilmesine neden olabilirdi.
"Demek küre sonunda istediği kişiyi buldu?" Ak saçlı adam bu dertten kurtulmanın yolunu bulduğunu düşündü. Tabii şansı yardım ederse. "Peki, şimdi ne yapacağız?"
"Beni de birlikte götürün." Kadının yüz hatları iğrenç bir açgözlülükle çarpıldı. Bu haliyle aksırmaya çalışan bir cesede benziyordu. Jonas ölümün eşiğinde olduğunun farkında bile değil, diye düşündü. Bunun için tanrılara şükretmeliyim. Büyücü ekledi. "Küreyi al, ama beni de birlikte götür. Seninle birlikte Farson'a giderim. Onun falcısı olurum. Ondan sonra kimse karşımızda duramaz. Çünkü Farson için kürenin gösterdiklerini okurum. Beni de beraber götür."
Jonas, "Pekâlâ," dedi. Onun istediği de buydu. "Ama Farson adına karar vermek bana düşmez. Bunu biliyorsun değil mi?"
"Evet."
"İyi. Şimdi o küreyi bana ver. İstersen daha sonra onu sana geri veririm. Ama şimdi çatlamış olup olmadığına bakmam gerekiyor."
Rhea küreyi ağır ağır indirdi. Jonas camın kadının kucağında bile güvende olmadığını düşündü. Ama yine de daha rahat soluk almaya başladı. Büyücü ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı. Silahşor atını geri sürerek ondan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu.
Jonas hayvanın sırtından eğildi. Küreyi almak için ellerini uzattı. Rhea başını kaldırıp ona baktı. Kabuk kabuk kapaklarının altındaki ihtiyar gözlerinde hâlâ kurnaz bir pırıltı vardı. Sonra bir komplocu gibi göz kırptı. "Kafandan geçenleri biliyorum, Jonas. Küreyi kadından alacağım, diye düşünüyorsun. Sonra tabancamı çekip cadıyı öldüreceğim. Bunun ne zararı olur ki? Öyle değil mi? Ama bunun yine de zararı olur. Sana ve seninkilere. Beni öldürürsen küre bir daha Farson için ışıldamaz. Evet, belki ilerde bir gün, bir başkası için parıldar. Ama Farson için değil... Ve o oyuncağını geri götürdüğün zaman onun bozulmuş olduğunu görünce ne yapar dersin? Senin yaşamana izin verir mi?"
Jonas bunu düşünmüştü zaten. "Seninle bir anlaşma yapalım, yaşlı ana. Sen de küreyle birlikte batıya gideceksin... Tabii bir gece yolda ölürsen o başka. Bunu söylediğim için kusura bakma. Ama hiç de iyi görünmüyorsun."
Cadı gıdaklar gibi güldü. "Ben gözüktüğümden daha iyiyim. Ah, evet! Saatimin durmasına daha yıllar var!"
Jonas, bence bu bakımdan yanılıyorsun, yaşlı ana, diye düşündüyse de, bir şey söylemedi. Sadece küreyi almak için uzandı.
Rhea onu hemen vermedi. Konuşmuş ve anlaşmışlardı. Ama büyücü sonunda küreyi elinden bırakmaya razı olmadı. Gözleri aç aç parlıyordu. Sisin arkasından gözüken ayın ışıkları gibi.
Jonas ellerini ona doğru uzatmış, sabırla bekliyor, yaşlı cadının gerçeği kavramasını diliyordu. Rhea küreyi verirse yine bir şans var demekti. Ama vermemekte diretirse bu taşlı, ot bürümüş avludaki herkes sonunda kendini cenaze arabasında bulacaktı.
Ama büyücü sonunda üzüntüyle içini çekerek küreyi ak saçlı adamın avuçlarına bıraktı. Küre kadından Jonas'a geçerken derinliklerimde pembe bir kıvılcım çakıp söndü. Jonas'ın başı bir an zonkladı... ve kaşları şehvete benzer bir istekle büzüldü.
Silahşor Depape'le Reynolds'un silahlarının horozlarını ittiklerini duydu. Ses sanki çok uzaklardan geliyordu.
Jonas, "O silahları kaldırın," dedi.
"Ama..." Reynolds'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.
Yaşlı kadın gıdaklar gibi güldü. "Senin Rhea'ya kalleşlik edeceğini sanıyorlardı. İyi ki, lider onlar değil sensin, Jonas... Belki de onların farkında olmadıkları bir şeyi biliyorsun."
Evet, Jonas gerçekten bir şeyi biliyordu. Bu avucundaki yuvarlak cam nesnenin ne kadar tehlikeli olduğunu. Küre istediği takdirde göz açıp kapatıncaya kadar ona hakim olabilirdi. Ve bir ay sonra da bu cadıya dönerdi: sıska, yara bere içinde, saplantısı yüzünden durumu anlayamayan ve buna aldırmayan bir yaratığa.
Jonas, "Silahlarınızı kılıflarına sokun!" diye bağırdı.
Reynolds'la Depape bakıştılar, sonra da Jonas'ın emrini yerine getirdiler.
Jonas, Rhea'ya, "Bunun bir kesesi vardı," dedi. "Bir kutunun içine konmuş, ağzı büzülen bir kese."
Rhea ona pis pis sırıttı. "Ama küre seni isterse o kese buna engel olamaz. Sakın engel olabileceğini sanma." Öbür iki kovboyu süzdü, sonra da gözlerini Reynolds'a dikti. "Arkadaki barakada bir araba var. Onu çekecek güzel gri iki keçi

de." Reynolds'la konuşuyordu ama Jonas cadının gözlerinin sık sık küreye kaydığının farkındaydı... ve şimdi kendi lanet olasıca gözleri de aynı şeyi yapmak istiyordu.
Reynolds, "Sen bana emir veremezsin," dedi.
Jonas homurdandı. "Öyle, Ama ben veririm." Gözleri küreye kaydı. Camın derinliklerindeki o canlı pembe kıvılcımı hem görmek istiyor, hem de bundan korkuyordu. Ama bir şey göremedi. Küre soğuk ve karaydı. Jonas kendini zorlayarak tekrar Reynolds'a baktı. "Arabayı getir."
Reynolds daha barakanın sarmaşıklar sarmış kapısından içeri girmeden sineklerin vızıltısını duydu. Ve hemen Rhea'nın keçilerinin artık araba çekecek günlerinin sona ermiş olduğunu anladı. Hayvanlar bölmelerinde ölmüşler ve gövdeleri şişmişti. Ayakları havaya doğruydu. Gözlerinde kıvıl kıvıl kurtlar dolaşıyordu. Rhea'nın keçilere en son ne zaman yem ve su verdiğini tahmin etmek imkânsızdı. Ama kokuya bakılırsa en aşağı bir hafta olmuştu.
Reynolds, cam kürenin içindekileri seyretmeye dalmış ve keçilerle ilgilenmek için zaman bulamamış, diye düşündü. Ama neden boynunda o ölmüş yılanla dolaşıyor?
Kovboy yukarı çekerek ağzını kapattığı eşarbının altından, "Bunu bilmek istemiyorum," dedi. O sırada tek istediği şey buradan defolup gitmekti.
Reynolds sonra arabayı gördü. Siyaha boyanmış ve üzerine sihirli sarı işaretler yapılmıştı. Reynolds bunu uydurma ilaç satan adamların taşıtlarına benzetti. Biraz da cenaze arabasını andırıyordu. Reynolds arabayı kulplardan yakalayarak mümkün olduğu kadar çabuk barakadan çıkardı. Tanrılar aşkına! Gerisini de artık Depape yapabilirdi. Atını arabaya koşar ve pis pis kokan ihtiyar cadıyı götürürdü... Ama nereye? Bunu kim bilebilir? Belki Eldred?
Rhea sendeleyerek kulübesinden çıktı. Elinde küreyi getirdikleri zaman kullanılan kese vardı. Ama sonra durakladı ve Reynolds aklına takılan o soruyu sorduğu zaman onu dinledi.
Jonas düşündü, sonra da, "Önce Deniz Kıyısı'na sanırım," dedi. "Evet, bu uygun. Herhalde bu cam oyuncağı yarınki eğlence sona erinceye kadar orada tutarız."
Rhea sinsice güldü. "Belki Thorin'le de karşılaşırız. O zaman bas. kana, İyi Adam'ın oyuncağının içinde bir şeyler gösterebilirim. Bu onun çok ilgisini çeker."
Jonas yere atlamış, Depape'in atını arabaya koşmasına yardım ediyordu. "Thorin'le ancak uzakları görmek için sihire hiç gerek olmayan o yerde karşılaşırsın."
Cadı ona baktı. Kaşları çatılmıştı. Sonra tekrar sinsi sinsi güldü. "Ah, anladım. Başkan bir kazaya uğramış."
Jonas başını salladı. "Olabilir."
Rhea gıdaklamaya benzeyen kahkahalar attı. Avludan çıktıkları sırada kadın hâlâ gıdaklıyor ve üzerinde sihirli işaretler olan küçük siyah arabada azametle oturuyordu. Karanlık Yerler Kraliçesi tahtında oturuyormuş gibi.

8. Küller

Panik bulaşıcı hastalık gibidir. Özellikle hiçbir şey bilinmediği, olaylar birbirine karıştığı zaman. Susan'ın da paniğe kapılmaya başlamasına yaşlı mozo Miguel'in hali neden oldu. Adam Deniz Kıyısı'nın avlusunun ortasında duruyordu. Çalı süpürgesini göğsüne bastırmış, gelip giden atlılara hem şaşkınlık, hem de mutsuzlukla bakıyordu. Sombrero'su çarpılmıştı. Susan her zaman üstübaşı tertemiz ve derli toplu olan Miguel'in serape'sinin içini dışına giymiş olduğunu dehşetle farketti. Yaşlı adamın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gelip geçen atlılara bakmak için başını sağa sola çeviriyor, tanıdıklarına selam vermeye çalışıyordu. Susan'ın aklına yaklaşan bir arabanın önüne çıkan küçük bir çocuk geldi. Küçüğü babası tam zamanında geri çekmişti. Miguel'i kim çekecekti?
Kız tam yaşlı adama doğru giderken gözleri dönmüş benekli bir doru ata binmiş olan bir vaquere dörtnala o kadar yakınından geçti ki, bir üzengisi kalçasına süründü. Hayvanın kuyruğu koluna çarptı. Susan küçük bir çığlık attı. Miguel için endişelenirken atın ayaklarının altında kalacaktı neredeyse. Çok garipti bu!
Susan bu sefer iki tarafa da bakarak ilerledi. Sonra tekrar geriledi. Yük dolu bir araba hızla köşeyi döndü. Kız arabadaki yükün ne olduğunu anlayamadı. Çünkü üzerine muşamba örtülmüştü. Ama Miguel'in elinde sıkıca tuttuğu süpürgeyle arabaya doğru gittiğini gördü. Susan'ın aklına yine posta arabasının önüne çıkan o çocuk geldi ve korkuyla anlaşılmaz bir şeyler haykırdı. Miguel son anda büzülerek geriledi. Araba önünden uçarcasına geçti. Avluda zıplayıp yalpalayarak ilerledi ve kemerin altından geçip gözden kayboldu.
Miguel süpürgeyi attı. İki elini birden yüzüne götürerek dizüstü çöktü ve yüksek, yakınma dolu bir sesle duaya başladı. Susan bir an onu seyretti. Sonra ahırlara doğru atıldı. Artık binanın duvarlarının dibinden ilerlemeyi düşünmüyordu bile. O da öğleye kadar Hambry'yi etkisine atacak o hastalığa tutulmuştu. Pylon'u oldukça ustalıkla eyerledi. (Başka gün olsaydı üç seyis güzel sai'ye hizmet etmek için birbirleriyle yarışırlardı.) Ama şaşkın atı ahırın dışında mahmuzladığı sırada artık kafası çalışmıyordu.
Miguel'in önünden geçerken o da diğer atlılar gibi yaşlı adama aldırmadı. Mozo ellerini parlak gökyüzüne doğru kaldırmış hâlâ dua ediyordu.
Susan hızla anayoldan aşağıya indi. Mahmuzsuz botlarıyla Pylon'un iki yanını öyle dürttü ki, sonunda dev at sanki uçmaya başladı. Düşünceler, sorular, yapılacak planlar... atla giderken bunlar aklına gelmedi bile. Sadece sokağın çok kalabalık olduğunu hayal meyal farketti. İnsanlar Pylon'un aralarından geçmesine izin veriyorlardı. Susan'ın bildiği tek şey sevgilisinin adıydı. Roland, Roland, Roland! Bu isim kafasının içinde bir çığlık gibi yankılanıyordu. Her şey altüst olmuştu. O gece mezarda oluşturdukları o cesurca ka-tet parçalanmıştı. Bunun üç üyesi hapisteydi ve onları fazla

yaşatmayacaklardı. (Tabii şu anda sağ idiyseler.) Ka-tet'in son üyesinin ise aklı karışmıştı, kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Ambarda sağa sola uçuşan bir kuş gibi dehşet yüzünden çıldırmıştı.
Eğer panik devam etseydi her şey çok farklı olacaktı belki de. Ama Susan kentin merkezinden ilerler ve şehrin sınırına yaklaşırken babası ve halasıyla paylaştığı eve doğru gitti. Hala şimdi yaklaşan atlı. yi bekliyordu.
Susan yaklaşırken kapı hızla açıldı ve Cordelia bahçe yolundan sokağa fırladı. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Ya dehşetle haykırıyor ya da mutlulukla kahkahalar atıyordu. Belki de ikisi birden. Kadının hali Susan'ın kafasındaki paniğin neden olduğu sisi yardı... Ama halasını tanıdığı için de değil.
Susan, "Rhea!" diye bağırarak dizginleri çekti. At kaydı, şahlandı. Az kalsın arkaüstü devriliyordu. Tabii Susan da hayvanın altında kalarak ezilecekti. Ama Pylon yine art ayaklarının üzerinde kalmayı başardı. Ön ayaklarını havada sallıyor ve yüksek sesle kişniyordu. Susan, kollarını atın boynuna doladı ve düşmemek için ona sıkıca sarıldı.
Cordelia en güzel siyah elbisesini giymiş, başına da dantel mana'sını örtmüştü. Sanki oturma odasındaymış gibi atın önünde duruyordu. Burnundan elli atmış santim ötede havayı yaran toynaklarla ilgilendirmiyordu bile. Eldivenli elinde tahta bir kutu vardı.
Susan neden sonra karşısındakinin Rhea olmadığını farketti. Ama aslında bu hatası garip sayılmazdı. Cord Hala cadı kadar sıska değildi. (Hiç olmazsa henüz.) Ve Rhea'dan daha doğru dürüst giyinmişti. (Ama eldivenleri kirliydi, o da başka. Susan halasının neden eldiven giydiğini anlayamadı. Neden bu kadar lekeli olduklarını da.) Ama Cordelia'nın gözlerindeki çılgınca ifade dehşet verecek kadar büyücününkinin aynıydı.
Cord Hala kızın kalbini titreten neşeli ama çatal çatal bir sesle onu selamladı. "İyi günler. Ah Çok Genç ve Çok Güzel Küçük Hanım!" Tek elini uzatarak revarans yaptı. Diğer elinde o tahta kutu vardı. "Bu güzel sonbahar gününde nereye gidiyorsun? Hem de böyle telaşla? Mutlaka âşığının kollarına atılmaya değil! Çünkü biri öldü, öbürü de yakalandı."
Cordelia tekrar güldü, ince dudakları gerilerek hemen hemen bir atınki kadar iri beyaz dişleri ortaya çıktı. Güneş ışığında gözleri çılgınca parlıyordu.
Susan, iyice kaçırmış, diye düşündü. Zavallı. Zavallı yaşlı kadın.
Cord Hala, "Dearborn'u bu işe sen mi teşvik ettin?" diye sordu ve Pylon'un yan tarafına geçti. Başını kaldırarak pırıltılı gözleriyle Susan'a baktı. "Öyle yaptın değil mi? Evet ya! Belki ona kullandığı bıçağı da sen verdin. Herhalde çocuğa şans getirmesi için dudaklarımı bıçağın gerinde dolaştırdın. Bu işi birlikte planladınız! Bunu neden itiraf etmiyorsun? Hiç olmazsa o çocukla yattığını itiraf et. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum.. Pencerede oturduğun gün çocuğun sana nasıl baktığını gördüm. Senin de ona nasıl baktığını."
Susan, "Madem gerçeği öğrenmek istiyorsun, bunu sana açıklayacağım," dedi. "Biz birbirimize âşığız. Ve yıl sona ermeden de karı koca olacağız."
Cordelia, eldivenli elini mavi gökyüzüne doğru kaldırarak tanrıları selamlıyormuş gibi salladı. O sırada zafer ve alayla gürültülü, tiz kahkahalar atıyordu. "Ah, bu kız evleneceklerini sanıyor! Aah! Herhalde nikâh sırasında mihrabın önünde dururken kurbanlarınızın kanlarını içeceksiniz. Öyle değil mi? Ah, ne kötü bir şey bu! İçimden ağlamak geliyor!" Ama ağlayacağı yerde tekrar güldü. Ulumaya benzeyen kahkahaları mavi gökyüzüne doğru yükseldi.
Susan, "Biz cinayet filan planlamadık," diye açıkladı. Belediye Başkanı'nın evindeki cinayetlerle Farson'un askerlerine kurdukları tuzaklar birbirinden farklıydı. "Ve o kimseyi öldürmedi. Hayır! Bu senin dostun Jonas'ın işi! Bundan eminim. Onun planı, onun pis işi!"
Cordelia elini tuttuğu kutunun içine soktu. Susan o zaman halasının eldivenlerinin neden o kadar kirli olduğunu anladı. Kadın sobayı karıştırmıştı.
Cordelia, "Seni küllerle lanetliyorum!" diye haykırdı. Susan'ın bacağına ve Pylon'u tutan eline doğru irice taneli kara bir bulutu savurdu. "Karanlıklara gömülmeniz için sizi lanetliyorum! İkinizi de. Birlikte mutlu olun hainler! Yalancılar! Alçaklar! Ahlaksızlar! Lanetlenmiş kayıp ruhlar!
Cordelia Delgado her bağırışında Susan'ın üzerine bir avuç kül atıyordu. Ve onun her .çığlığıyla Susan'ın kafası berraklaşıyor, kız soğukkanlılığına kavuşmaya başlıyordu. Atı sıkıca tutuyor ve halasının külleri onun üzerine savurmasına izin veriyordu. Hatta halasının bulunduğu tarafa hafifçe eğilmişti. Şimdi etrafta meraklı seyirciler vardı. Bu eski lanetleme törenini seyrediyorlardı. (Seyircilerin arasına Sheemie de karışmıştı. Çocuğun gözleri irileşmiş, dudakları titriyordu.) Ama Susan onu pek farketmedi. Aklı başına gelmişti. Sadece bunun için bile halasına minnet duyması gerekiyordu.
Kız, "Seni affediyorum, hala," dedi.
Soba külleriyle dolu olan kutu hemen hemen boşalmıştı. Bu sözler üzerine kutu Cordelia'nın elinden düştü. Kız onu tokatlamış gibi "Ne?" diye fısıldadı. "Sen ne diyorsun?"
Susan, "Ağabeyine, yani babama yaptıkların için," dedi. "Katıldığın o çirkin komplo için."
Susan elini bacağına sürdü. Sonra da uzandı. Halası geri çekilmeden külleri kadının yanağına sürdü. Şimdi bu leke enli ve koyu renk bir yara izine benziyordu. "Ama bu leke her zaman yanağında kalsın. Külleri yıkasan da, bence bu lekeyi bir süre daha kalbinde taşıyacaksın." Bir an durdu. "Zaten daha şimdiden böyle oldu sanırım. Elveda."
"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Cord Hala eldivenli eliyle yüzündeki isle karışık izi silmeye çalıyordu. Pylon'un dizginlerini yakalamak için öne doğru atılırken ayağı kutuya takıldı. Az kalsın düşüyordu. Hâlâ o tarafa doğru eğilmiş bekleyen Susan kadını omzundan yakalayarak doğrulmasını sağladı. Cordelia kendisine dokunan bir engerekmiş gibi geriledi. "Ona gidemezsin! Şimdi ona gidemezsin, çılgın budala!"

Susan atını döndürdü. "Bu senin üzerine vazife değil, hala. Ama seninle aramızda her şey sona erdi. Ama söylediklerimi unutma: Yıl sona ermeden onunla evleneceğiz. İlk çocuğumuza hamileyim bile."
"Onun yanına gidersen yarın gece gerçekten evlenirsiniz! Dumanlar sizi birleştirir! Ateş nikâh kıyar! Küllerin arasında yatarsınız! Beni duyuyor musun? Küllerin arasında yatarsınız!"
İyice delirmiş olan kadın Susan'ın üzerine yürüdü. Ama kızın onu dinleyecek zamanı yoktu artık. Saatler hızla geçiyordu. Yapılması gereken şeyler için henüz zamanı vardı, ancak hızla hareket ederse.
Susan tekrar, "Elveda," diyerek dörtnala uzaklaştı. Halasının son sözleri onu izledi. "Beni duyuyor musun? Küllerin arasında yatarsınız!"
Susan, kentten çıkmak için Büyük Yol'dan ilerlerken karşıdan gelen atlıları gördü. Hemen yoldan uzaklaştı. Onlarla karşılaşmanın uygun olmayacağını düşünüyordu. Yakında eski bir tahıl silosu vardı. Kız pylon'u onun arkasına doğru sürdü ve atın boynunu okşayarak ona sessizce beklemesi için mırıldandı.
Atlılar onun bulunduğu yere tahmin ettiğinden daha geç ulaştılar. O noktaya geldikleri zaman Susan neden böyle olduğunu anladı. Sihirli sembollerle kaplı kara bir arabada Rhea vardı. Susan, Öpen Ay gecesi cadıyı gördüğünde onu korkutucu bulmuştu. Ama yine de insana benziyordu. Şimdiyse önünden geçerken arabada sağa sola sarsılan ve kucağındaki torbayı sıkıca tutan büyücünün cinsiyeti bile belli değildi artık. Yüzü yara içinde olan Rhea insandan çok cüce bir cine benziyordu. Cadının yanında Büyük Tabut Avcıları vardı.
Arabadaki yaratık, "Deniz Kıyısı'na!" diye bağırıyordu. "Haydi! Son sürat gitmeliyiz! Bu gece Thorin'in yatağında uyuyacağım! Kimse de buna engel olamayacak! Yatağında uyuyacak, canım isterse de oraya işeyeceğim! Haydi çabuk olun diyorum!"
Arabaya Depape'in atı koşulmuştu. Kovboy dönerek cadıya tiksinti ve korkuyla baktı. "Kapa çeneni!"
Rhea ona karşılık olarak güldü. İki yanına sallanarak kucağındaki torbayı bir eliyle kavradı. Diğer elini kaldırıp uzun tırnaklı, çarpılmış parmağıyla Depape'i işaret etti. Susan büyücüye bakarken duyduğu dehşet yüzünden bütün gücü kesildi. Paniğin yine benliğini sardığını hissetti; fırsat bulursa beynini kolaylıkla boğacak kara bir sıvıya benziyordu. Susan elinden geldiği kadar bu duyguyla savaşmaya çalıştı. Kafasını kontrol ediyor, onun daha önceki duruma gelmesine karşı koymaya çalışıyordu. İzin verirse aynı şey yine olacaktı. Bir ambarda kapalı kalan, içeri girdiği pencereyi bulamayıp duvarlara çarpan kafasız bir kuşa benzeyecekti.
Araba ötedeki tepenin eteğinde gözden kaybolurken geride kafileden sadece havada dalgalanan toz bulutları kaldı. Ama Susan hâlâ Rhea'nın gıdaklamaya benzeyen çılgınca kahkahalarını duyuyordu.
Susan Kötü Çayırlar'daki kulübeye öğleden sonra birde ulaştı. Bir an Pylon'un sırtından inmeden harabeye baktı. Roland'la orada buluştuğundan bu yana aradan ancak yirmi dört saat geçmişti. Seviştikleri ve planlar yaptıkları o saatten beri. inanılacak gibi değildi. Ama kız attan inip kulübeye girdiği zaman kanıt buldu. Soğuk yiyecekler getirdiği sepet bu buluşmayı kanıtlıyordu. Sepet hâlâ eski masanın üzerinde duruyordu.
Susan sepete bakarken bir akşam önceki yemekten sonra hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı. Hart Thorin'le yediği yemek pek sıkıntılı geçmişti. Tabağındaki yemekleri çatalıyla itip duruyordu. Hart Thorin'in gözlerini üzerinden ayırmadığının farkındaydı. Eh, bu bakışlar üzerinde böcekler gibi son defa sürünmüşlerdi, öyle değil mi? Ve artık Deniz Kıyısı'nda bir koridorda ilerlerken Thorin'in kendisini yakalamak için hangi kapıdan çıkacağını düşünüp endişelenmeyecekti. Adam kapağı açılınca kutudan fırlayan yaylı kukladan farksızdı.
Kız, küller, diye düşündü. Küller ve küller. Ama bizim için değil, Roland. Sana yemin ediyorum, bizim için değil, sevgilim!
Susan'ın sinirleri gerilmiş, korkuyordu. Yapması gereken şeyleri bir düzene sokmaya çalışıyordu. Bir atı eyerlerken izlenmesi gereken kurallar gibiydi bunlar. Ama Susan on altısında, sağlıklı bir kızdı. Sepete bakar bakmaz iyice acıktığını hissetti.
Kapağı açtı. Geride kalan soğuk sığır etli sandviçlere karıncalar üşüşmüştü. Susan karıncaları eliyle süpürerek sandviçleri çabucak atıştırdı. Ekmek biraz sertleşmişti ama farketmedi bile. Sepette biraz pasta ve yarım kavanoz da tatlı elma şarabı vardı.
Hepsini bitirdikten sonra kulübenin kuzey köşesine giderek birilerinin tabaklamaya başlarken vazgeçip bıraktıkları derileri kaldırdı. Derilerin altında bir çukur vardı. Roland, tabancalarını yumuşak bir deriye sararak o çukura saklamıştı. "İşler kötü giderse buraya gelip silahları al. Onları batıya, Gilead'a götür. Babamı bul."
Susan merakla, Roland karnımda onun doğmamış olan çocuğuyla öylece çıkıp gideceğimi mi sandı, diye düşündü. O ve arkadaşları, elleri kırmızıya boyalı, Hasat Ateşi'nde haykırarak yakılırlarken?
Susan tabancalardan birini kılıfından çıkardı. Bir iki dakika sonra kılıfın nasıl açabileceğini anladı. Silindir döndü, her yuvası doluydu. Susan silindiri yerine iterek diğer tabancayı da kontrol etti.
Sonra gidip silahları eyerinin arkasındaki denk yapılmış battaniyenin içine sakladı. Tıpkı Roland'ın yaptığı gibi. Sonra atına binerek tekrar doğuya doğru gitti." Ama kente değil. Buna daha vakit vardı. Bir yere daha uğraması gerekiyordu.
Saat ikiye doğru Fran Lengyll'in Kent Toplantı Salonu'nda konuşacağı haberi Mejis'e yayılmaya başladı. Kimse bu haberin kaynağını bilmiyordu. (Ama söylenti olamayacak kadar kesindi.) Kimsenin kaynağa aldırdı yoktu, haberi duyanlar bunu diğerlerine tekrarlıyorlardı.
Saat üçte Toplantı Salonu iyice dolmuştu. İki yüz kişi kadar bir kalabalık da dışarda durmuş ve Lengyll'in kendilerine fısıltılarla iletilen kısa konuşmasını dinliyordu. Lengyll'in daha sonra Yolcuların Dinlenme Yeri'ne geleceğini açıklayan Coral Thorin orada değildi. Lengyll'in neler söyleneceğini biliyordu. Hatta Jonas'ın konuşmanın mümkün olduğu kadar

kısa ve açık olması konusundaki sözlerini de desteklemişti. Halkı kışkırtmaya hiç gerek yoktu. Hasat Günü kentliler bir güruha dönüşeceklerdi. Bu tür kalabalıklar her zaman kendi liderlerini seçerlerdi. Ve her seferinde de en uygun olanı bulurlardı.
Lengyll şapkasını bir eline almıştı. Yeleğinin önünde gümüş Hasat muskası sallanıyordu. Kısaca, sert sert ve inandırıcı bir biçimde konuştu.
Kalabalıktakilerin çoğu onu doğdukları günden beri tanıyorlardı. Söylediklerinin bir tek kelimesinden bile şüphelenmediler.
Dearborn, Heath ve Stockworth adlı çocuklar Hart Thorin'le Kimba Rimer'i öldürmüşlerdi. Lengyll bunu kot pantolon giymiş adamlar ve soluk basma giysili kadınlardan oluşan kalabalığa açıkladı. Cinayeti onların işlediği bir tek şey yüzünden anlaşılmıştı. Belediye Başkanı'nın kucağına bırakılmış olan bir kuş kafasından.
Bu açıklamayı birtakım mırıltılar izledi. Oradakilerin çoğu bu kurukafayı görmüşlerdi. Ya Cuthbert'in eyer kaşında ya da cakalı bir biçimde boynunda. Çocuğun muzipliklerine gülmüşlerdi. Ama şimdi delikanlının onlara nasıl güldüğünü anımsıyorlar ve onun tâ başından beri başka bir şakaya sinsice güldüğünü arılıyorlardı. Hepsinin de kaşları çatıldı.
Lengyll kâtibin gırtlağını kesmek için kullanılan bıçağın Dearborn'a ait olduğunu söyledi. Bu üç çocuk bu sabah Mejis'ten kaçmaya hazırlanırlarken yakalanmışlardı. Cinayetlerin nedeni pek belli değildi. Ama galiba atların peşindelerdi onlar. Eğer öyleyse o zaman hayvanları John Farson'a götüreceklerdi.
İyi Adam güzel atlara bol para veriyordu. Hem de peşin. Yani başka bir deyişle, bu çocuklar vatan hainiydiler. Vatanlarına da, Birlik'e de ihanet ediyorlardı.
Lengyll, Brian Hookey'nin oğlu Rufus'u üçüncü sıraya oturtmuştu. Rufus Hookey şimdi tam zamanında, "O hainler suçlarını itiraf ettiler mi?" diye seslendi.
Lengyll, "Evet," dedi. "İki cinayeti de işlediklerini itiraf ettiler. Yaptıklarını büyük bir gururla açıkladıklarını da söylemeliyim."
Bu kez mırıltılar daha yüksek, hemen hemen homurtu düzeyindeydi. Sesler arkaya doğru yayılarak dışarıya taştı. Orada kulaktan kulağa yayıldı. "Büyük bir gururla... Büyük bir gururla... Karanlık gecede cinayet işlediler ve bunu büyük bir gururla açıkladılar."
Dudaklar gerildi, yumruklar sıkıldı.
"Dearborn, 'Jonas ve arkadaşları neler olduğunu anladılar ve Rimer'e haber verdiler,' dedi. İşlerini bitirirken Kâtip Rimer'in ağzını kapatmak için onu öldürdüler. Thorin'i de. Çünkü Rimer'in olayı ona açıklamış olmasından korktular."
Latigo onlarla tartışmış, bütün bunların hiç de mantıklı olmadığını söylemişti. Jonas gülerek başını sallamıştı. "Doğru, bu sözlerde hiç mantık yok. Ama önemli değil."
Lengyll soruları cevaplamaya hazırdı. Ama kimse bir şey sormadı. Kalabalık sadece mırıldandı. Kötü kötü baktı, insanlar kımıldanırken Hasat muskaları hafifçe şıngırdadı.
Lengyll çocukların hapishanede olduklarını da açıkladı. Ama bundan sonra onlara ne olacağından hiç söz etmedi. Ve ona yine bu konuda da soru sorulmadı. "Yarınki eğlencelerin bazıları bu felaket dolasıyla ertelendi," diye açıkladı. "Ölülerimize duyduğumuz saygı yüzünden. Oyunlar, binicilik, hindi yarışı, balkabağı oyma yarışması, domuz akalama, bilmece sorma ve dans. Tabii önemli olan şeyler yine yapılacak. Çiftlik hayvanları ve sürülerle ilgili yarışma. At çekişmesi. Koyun kırpma. Safkanların incelenmesi. Açık arttırmalar: at, domuz inek ve koyun. Ay doğarken de Hasat Ateşi yakılacak. Ateş ve korkulukların yakılması. "Charyou ağacı Hasat Bayramı'nın sonudur. Yüzyıllardan beri böyle bu. Ve buna dünyanın sona ermesi dışında hiçbir şey engel olamaz."
Eldred Jonas, Lengyil'e, "Hasat Ateşi yakılacak ve korkuluklar da alevlerin arasına atılacak," demişti. "Söyleyeceklerin bu kadar. Söylemen gereken sadece bu."
Lengyll, Jonas'ın haklı olduğunu düşündü. Herkesin suratından ne düşündükleri anlaşılıyordu. Bu yüzlerde sadece doğru olanı yapma kararı değil, pis bir heves de görülüyordu. Eski yöntemler, eski töreler vardı. Kırmızı elli korkulukların yakılması bunlardan kalan tek şeydi. Eski törenler unutulmamalıydı. Charyou ağacı. Bunlar kuşaklar boyunca tekrarlanmamıştı. (Ancak bazen tepelerdeki gizli yerlerde bu törenlerin yapıldığı biliniyordu.) Ne var ki, dünya geçip gittiği zaman bu eski ayinler de yine yerlerine dönüyorlardı.
Jonas, "Konuşmanı kısa kes," diye tembih etmişti. Yerinde bir öneriydi bu. Gerçekten de. Jonas, Lengyll'in daha huzurlu zamanlarda yanında olmasını istemeyeceği bir adamdı. Ama böyle günlerde işe yarıyordu.
Lengyll şimdi, "Tanrılar size huzur versin," diyerek geri çekildi. Sözlerinin sona erdiğini belirtmek için kollarını büktü ve ellerini omuzlarına koydu. "Tanrılar hepimize huzur versinler."
Kalabalık düşünmeden alçak sesle, "Uzun günler ve güzel geceler," dedi. Kentliler sonra dönerek uzaklaştılar. Hasat'tan önceki akşamüzeri gidilen yerlere dağılacaklardı. Lengyll içlerinden çoğunun Yolcuların Dinlenme Yeri'ne gideceklerini biliyordu. Ya da Baywiew Oteli'ne. Elini kaldırarak alnındaki terleri sildi. İnsanların karşısına çıkmaktan nefret ederdi. Ama bundan bugüne dek hiç bu kadar nefret etmemişti. Neyse ki, her şey yolunda gitmişti. Hem de çok yolunda.
Kalabalık hiç konuşmadan yoldan akmaya başladı. Çoğu Lengyll'in tahmin ettiği gibi barlara gittiler. Yolları hapishanenin önünden geçiyordu. Ama içlerinden pek azı dönüp oraya baktılar. Onlar da belli etmeden, çabucak. Veranda boştu (Sadece Şerif Avery'nin salıncaklı sandalyesine kırmızı elli şişman bir korkuluk yerleştirilmişti.) Hapishanenin kapısı da aralıktı. Sıcak ve güneşli günlerde hep böyle olurdu Çocuklar içerdelerdi. Hiç kuşkusuz böyleydi. Ama katillerin sıkı bir koruma altında olduklarını gösterecek hiçbir şey de yoktu.

Eğer yokuştan Bayview ve Yolcuların Dinlenme Yeri'ne inen insanlar bir grup halinde toplansalardı Roland'la arkadaşlarını çok kolaylıkla ele geçirebilirlerdi. Onun yerine başları önde, sakin sakin ilerlediler. Hiç konuşmadan içkilerin onları bekledikleri yerlere doğru gittiler. Bugün zamanı değildi. Bu gece de.

Ama yarın...

Susan, Bar K.'den pek de uzak olmayan bir yerde, uzun yamaçta bir şey gördü. Atının dizginlerini çekerek eyerde oturdu. Ağzı bir karış açılmıştı. Aşağısında en aşağı beş kilometre kadar ötede on iki kadar kovboy uçurumda koşan atları toplamışlardı. Kızın gördüğü en büyük sürüydü bu. Belki dört yüz at vardı. Hayvanlar tembelce koşuyor, vag'ların döndürdükleri yere doğru gidiyorlardı.

Susan, herhalde atlar kışlık yerlerine götürüldüklerini sanıyorlar, diye düşündü.

Ama hayvanları uçurumun sırtındaki büyük çiftliklere doğru sürmüyorlardı. Çok kalabalık olan sürü bulutların otların üzerinden kayan gölgelerine benziyordu. Hayvanları batıya, Darağacı Kayası'na doğru götürüyorlardı.

Susan, Roland'ın kendisine söylediği her söze inanmıştı. Ama şimdi bunun gerçek olduğunu daha iyi anlıyordu. Bu durumda kişisel bir şey de vardı. Doğrudan doğruya ölmüş olan babasına bağladığı bir şey.

Atlardı bu bağ.

Susan, "Aşağılık köpekler," diye mırıldandı. "Adi at hırsızları!"

Pylon'u döndürerek yanmış olan çiftliğe doğru gitti. Sağında yere düşen gölgesi gitgide uzuyordu. Yukarda, gündüz semasında Şeytan Ay'ı pek hafifçe pırıldıyordu.

Susan, Jonas'ın Bar K.'ye birilerini bırakmış olabileceğini düşünerek endişelenmişti. Ama adamın böyle yapması için ne sebep olabileceğini de bilmiyordu. Sonunda boş yere korkmuş olduğunu anladı. Çiftlik, orayı mahveden yangınla çocukların İç-Dünya'dan geldikleri gün arasındaki beş ya da altı yıllık sürede olduğu gibi bomboştu. Kız sabahki olayın izlerini görebiliyordu. Üç delikanlının uyudukları yatakhaneye girer girmez zemindeki deliği hemen farketti. Jonas, Cuthbert'le Alain'in tabancalarını aldıktan sonra deliği kapatma zahmetine girmemişti.

Susan ranzaların arasındaki geçitten ilerleyerek yere diz çöktü ve deliğe baktı. Hiçbir şey yoktu orada. Almaya geldiği şeyin daha önce burada olduğunu da pek sanmıyordu. Çukur yeterince büyük değildi.

Duraklayarak üç ranzaya baktı. Roland'ınki hangisi acaba? Bana bunu burnum açıklayabilir. Roland'ın saçlarının ve cildinin kokusunu biliyorum. Ama böyle tatlı düşünceleri bir tarafa bırakmam gerekiyor. Şu anda gerekli olan hızlı ve kararlı davranmam. Duraklamadan ve arkama bakmadan ilerlemeliyim.

Kızın kafasının içinde Cord Hala'nın fısıltısı yankılandı. Küller. Ses hemen hemen duyulamayacak kadar hafifti. Susan başını sabırsızca salladı. Halasının sesini kafasından kovmaya çalışıyordu. Sonra arka kapıdan çıktı.

Yatakhanenin gerisinde hiçbir şey yoktu. Susan eski mutfağa da gitti. Ve orada aradığı şeyleri buldu. Bir köşeye öylece konmuş, saklamak için bir çaba harcanmamıştı. Susan'ın, Caprichoso'nun sırtında gördüğü iki küçük fıçı.

Kız katırı düşünürken aklına Sheemie geldi. Bir erkeğe uygun boyu ama çocuksu suratıyla ona bakıyordu. "Senden bir fin de ano öpücüğü almak istiyorum. Gerçekten."

Arthur Heat'in hayatını kurtardığı Sheemie. Rhea'nın halasına yazığı pusulayı Cuthbert'e vererek cadının öfkesini göze alan Sheemie.

Fıçıları buraya kadar getiren Sheemie. Fıçıların üzerine onları biraz gizlemek için is sürülmüştü. Kız kapaklarını açarken ellerine ve bluzunun kollarına bulaştı. Yine kül! Ama havai fişekleri hâlâ fıçıların içindeydi. Yumruk büyüklüğündeki yuvarlak havai fişekleri. Ve hanım par" mağı denilen küçükler.

Susan iki türden de bol bol alarak ceplerine soktu. Bir kısmını <& atına kadar kucağında taşıdı. Havai fişeklerini eyer çantalarına koydu sonra da gökyüzüne baktı. Üç buçuk! Hambry'ye alacakaranlıktan önce gitmek istemiyordu. En aşağı bir saat daha beklemesi gerekiyordu Yani biraz olsun gevşeyebileceği kısa bir süre vardı.

Yatakhaneye döndü ve Roland'ın ranzasını kolaylıkla buldu. Gece yatmadan önce dua eden bir çocuk gibi yanına dizüstü çöktü. Yüzünü yastığa gömerek derin derin soluk aldı.

Boğuk sesle, "Roland," dedi. "Seni nasıl seviyorum, bir bilsen. Bir bilsen, sevgilim."

Roland'ın ranzasına uzanarak pencereye doğru baktı. Işığın yavaş yavaş sönükleşmesini seyretti. Bir ara ellerini kaldırarak fıçılardan parmaklarına bulaşmış olan islere baktı. Mutfağın önündeki tulumbaya giderek ellerini yıkamayı düşündü ama sonra vazgeçti. İşler kalabilirdi. Onlar ka-tet'ti. Çok şeyden oluşan bir tek. Amaçları bakımından güçlüydüler. Sevgi konusunda da öyle.

Küller kalsın. En kötüsü neyse onu yapsın.

Pat Delgado her zaman, "Susie'min bazı kusurları var," derdi. "Ama her yere tam zamanında gelir. Bu kız çok dakik."

Bu sözler Hasat'tan önceki gece için de geçerliydi.

Susan evinin uzağından dolaşarak Yolcuların Dinlenme Yeri'ne geldiği sırada güneş tepelerin arkasında kaybolalı on dakika bile olmamıştı. Anayol koyu mor gölgelere bürünmüştü.

Sokak Hasat Bayramı'ndan önceki gece olmasına rağmen bomboştu. Son hafta boyunca Yeşil Kalp'te çalan orkestra susmuştu. Arada sırada havai fişeklerinin gürültüsü duyuluyordu. Ama çocuklar bağırıp çağırmıyor ve gülmüyorlardı. Renk renk lambalardan sadece birkaçı yakılmıştı.

Koyu gölgeler içindeki her verandadan bir korkuluk bakıyordu ki Susan onların boş boş bakan haç biçimi beyaz gözlerini görünce ürperdi.

Yolcuların Dinlenme Yeri'nde de durum bir garipti. Direklere pek çok at bağlanmıştı. (Karşıdaki ticaret merkezinin önünde daha da çok at vardı.) Her pencereden dışarıya ışık süzülüyordu. Pek çok lamba ve sık yüzünden han karanlık bir denizdeki büyük bir gemiye benziyordu Ama meyhanede o her zamanki gürültülü neşe ve eğlence yoktu. Sheb'in piyanosundan yükselen müziğe uyan kahkahalar duyulmuyordu.
Susan içerdeki müşterilerin hallerini gözlerinin önünde kolaylıkla canlandırabiliyordu. Barda yüz ya da daha fazla adam vardı. Orada sadece duruyor ve içki içiyorlardı. Konuşmuyor, gülmüyor, Şeytanın Geçidi'nde zar atmıyor ve bunun sonucu olarak da inlemiyor ya da sevinçle bağırmıyorlardı. Fahişeler okşanmıyor ya da çimdiklenmiyordu. Hasat öpücükleri çalınmıyor, gevezeler tartışmalara başlamıyor ve çatışmalar sert yumruklarla sona ermiyordu. Susan'ın aşkının ve arkadaşlarının hapsedildikleri yerden üç yüz metre ötedeki bu yerde adamlar sadece içiyorlardı. Buradaki insanlar bu gece sadece içki içecek ve başka bir şey yapmayacaklardı. Ve şansı Susan'a yardım ederse ve cesurca davranabilirse...
Susan, Pylon'u meyhanenin önüne getirirken gölgelerin arasından biri çıktı. Susan'ın bütün kasları gerildi. Ama sonra yeni doğan ayın turuncumsu ışığında Sheemie'nin yüzünü gördü. Rahat bir soluk aldı, hatta hafifçe güldü de. Ama daha çok kendi kendine. Sheemie de onların ka-tet'inin bir parçasıydı. Bunu biliyordu. Sheemie'nin de bunu bilmesi şaşılacak bir şey miydi?
Çocuk, sombrero'sunu çıkararak göğsüne bastırdı ve, "Susan," diye fısıldadı. "Ben de seni bekliyordum."
"Neden?"
"Çünkü geleceğini biliyordum." Sheemie omzunun üzerinden bara doğru baktı. "Arthur'la diğerlerini kurtaracağız değil mi?"
Susan, "Öyle umuyorum," dedi.
"Bunu yapmak zorundayız. İçerdeki insanlar... onlar konuşmuyorlar. Ama konuşmalarına da gerek yok. Ben biliyorum, Pat'ın kızı Susan! Ben biliyorum."
Susan, herhalde biliyor, diye düşündü. Sonra da, "Coral içerde mi?" dedi.
Sheemie başını iki yana salladı. "Belediye Başkanı'nın evine gitti. Stanley'e öbür günkü cenaze töreni için ölüleri hazırlayacağını söyledi. Ama onun cenaze töreninde bulunacağını sanmıyorum. Büyük Tabut Avcıları gidecekler. Bence Coral da onlarla birlikte kaçacak." Elini kaldırarak yaşarmış olan gözlerini sildi.
"Senin şu katır, Sheemie..."
"O hazır. Capi'yi eyerledim. En uzun dizgini de seçtim."
Susan ağzı bir karış açık çocuğa bakakaldı. "Bunu nasıl anladın?"
"Geleceğini bildiğim gibi, Susan sai. Bunu anladım işte." Sheemie omzunu silkerek hafif bir işaret yaptı. "Capi arkada. Onu aşçının su tulumbasına bağladım."
"Çok iyi." Susan küçük havai fişeklerini koyduğu eyer çantasını karıştırdı. "Dinle. Bunları al. Bir iki kükürtlü kibritin var mı?"
"Evet." Sheemie hiçbir soru sormadan fişekleri ön cebine koydu. Susan bütün yaşamı boyunca Yolcuların Dinlenme Yeri'nin yarasa kanadı gibi kapılarından içeri hiç girmemişti ve onun için çocuğa sorması gereken bir şey vardı. "Müşteriler bara girdikleri zaman ceketlerini, şapkalarını ve serape'lerini ne yapıyorlar, Sheemie? Herhalde onları çıkarıyorlar. İçki yüzünden sıcak basıyor olmalı."
"Ah, evet. Onları kapının hemen içindeki uzun masaya koyuyorlar. Eve gidecekleri zaman da hangi eşya kimin diye kavga ediyorlar."
Susan başını salladı. Derin derin düşünüyor, kafası hızla çalışıyordu. Çocuk sombrero'su hâlâ göğsüne dayalı, karşısında duruyordu. Kızın pek de kavrayamadığı şeyleri yapmasına izin veriyordu. Susan sonunda başını kaldırdı. "Sheemie, bana yardım edersen, Hambry'de işin bitmiş sayılır -Mejis'te ve Dış Kavis'te de. Kaçabilirsek sen de bizimle geleceksin. Bunu anlamalısın... Anlıyor musun?"
Susan çocuğun ne dediğini gerçekten anladığını farketti. Sheemie'nin yüzü bu haberle pırıl pırıl olmuştu. "Evet, Susan! Seninle ve Dearborn'la ve Richard Stockworth'le ve en iyi arkadaşım Bay Arthur Peath'le birlikte gideceğim. İç-Dünya'ya! Binaları göreceğiz. Hey! Peri ve peri padişahlarının kızları gibi giyinmiş hanımları..."
"Bizi yakaladıkları takdirde ölürüz."
Sheemie'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ama bakışlarını kızdan kaçırmadı. "Evet, bizi yakalarlarsa öldürürler sanırım."
"Bana yine de yardım edecek misin?"
Çocuk, "Capi'yi eyerledim," diye tekrarladı. Susan bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündü. Çocuğun sombrero'sunu göğsüne bastıran elini tuttu. (Şapkanın tepesi iyice ezilmişti. Bu ilk kez olmuyordu.) Kız, atın sırtından eğildi. Bir eliyle Sheemie'nin parmaklarını tutuyordu, diğer eliyle de eyer kaşını. Çocuğun yanağını öptü, Sheemie başını kaldırarak ona gülümsedi.
Susan ona, "Elimizden geleni yapacağız," dedi. "Öyle değil mi?"
"Evet, Pat'in kızı Susan. Dostlarımız için elimizden geleni yapacağız. En iyisini."
"Evet. Şimdi beni dinle, Sheemie. Çok dikkatle dinle."
Susan konuşmaya başladı. Sheemie onu dinliyordu.
Yirmi dakika sonra şişkin turuncu ay dik bir yokuşa tırmanan hamile bir kadın gibi binaların tepesinden çıktı. Yalnız bir vaquero bir katırı Hill Sokağı'ndan Şerifin Bürosu'na doğru götürdü. Hill Sokağı'nın ucu gölgeli bir kuyu gibiydi.

Yeşil Kalp'te az ışık vardı. (Başka yıllar kalabalık, gürültülü ve çok aydınlık olan) park bile hemen hemen boştu. Satış bölmelerinin hemen hepsi kapalıydı. Açık olan birkaç tanesinin içinde sadece falcı iş yapıyordu. Bu gece bütün fallar kötüydü. Ama yine de insanlar falcıya geliyorlardı... Her zaman öyle olmaz mı?
Vaq kalın bir serape'ye sarınmıştı. Belki bu kovboyun bir kadınınki gibi göğüsleri vardı ama belli olmuyordu. Vaquero terden lekelenmiş büyük bir sombrero giymişti. Belki bu kovboyun yüzü bir kadınınki gibiydi ama o da gözükmüyordu. Şapkanın geniş kenarının altından hafif sesle mırıldanılan bir şarkı yükseliyordu: "Kayıtsız Aşk."
Katırın küçük eyeri buna iple bağlanmış olan büyük dengin altında kalmıştı. Belki kumaş ya da giysi dengiydi. Gitgide koyulaşan gölgeler yüzünden kesin bir şey söylemek mümkün değildi. Hepsininin gülüncü, katırın boynuna acayip bir Hasat muskası gibi asılmış olan iki sombrero ve ipe bağlı bir sürücü şapkasıydı.
Vaq, Şerifin Bürosu'na yaklaşırken şarkı da kesildi. Pencereler birinden süzülen sönük ışık olmasaydı hapishanenin terkedilmiş olduğunu sanırdınız. Verandadaki salıncaklı sandalyeye konmuş olan korkuluğa Herk Avery'nin işlemeli yeleklerinden biri giydirilmiş, göğsüne de teneke bir yıldız takılmıştı. Kapıda nöbetçi yoktu. Mejis'te en çok nefret edilen üç delikanlının içerde hapis olduklarını gösteren bir tek işaret de. Ve şimdi vaguero'nun kulağına hafif bir gitar sesi geliyordu.
Gitar sesini birdenbire kâğıt fişeklerin takırtısı bastırdı. Vaq omzunun üzerinden baktı ve gölge gibi bir siluetin el salladığını gördü. Vaquero başını eğdi ve o da el sallayarak karşılık verdi. Sonra katırı atlar için kullanılan direğe bağladı. Roland'la arkadaşlarının artık çok gerilerde kalmış olan bir yaz günü kendilerini şerife tanıtmak için geldikleri zaman atlarını bağladıkları direğe.
Kapı açıldı. Zaten kimse kilitlemek zahmetine girmemişti. Dave Hollis belki de üç yüzüncü defa "Kaptan Mills, Seni Köpek" parçasının girişini çalmaya çalışıyordu. Şerif Avery karşısında yazı masasının iskemlesini arkaya doğru eğmiş, oturuyordu. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu. Odada lambanın hafif turuncu ışığı titreşiyordu.
Cuthbert Allgood, "Buna devam et, Yardımcı Dave," dedi. "O zaman idama gerek kalmaz." Delikanlı hücrelerden birinin kapısında duruyordu. Elleriyle parmaklığı kavramıştı. "Biz nasıl olsa kendimizi öldüreceğiz. Sırf kendimizi bundan korumak için."
Şerif, "Kes sesini, kurtçuk," diye söylendi. Dört pirzola yediği bir yemekten sonra yarı uyukluyor ve komşu Baronluk'ta oturan erkek kardeşine bu kahramanca günü nasıl anlatacağını düşünüyordu. (Kardeşinin pek güzel karısını da.) Alçakgönüllü bir tavırla konuşacaktı. Ama yine de kardeşiyle yengesine başrolü kendisinin oynadığını ima edecekti. O olmadığı takdirde bu üç genç padrones'in...
Cuthbert, Dave'e, "Lütfen sen şarkı söyleme," dedi. "Sen şarkı söylemezsen Arthur Eld'i bile öldürdüğümü itiraf ederim."
Alain, Bert'in solundaki ranzasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Roland ise ranzasına uzanmıştı. Ellerini başının altında kavuşturmuş, yana bakıyordu. Aynı anda kapının mandalı şakırdadı ve delikanlı hemen doğrulup oturdu. Sanki deminden beri bunu bekliyormuş gibi.
Dave, "Bridger geldi sanırım," diyerek gitarı memnun bir tavırla bir kenara bıraktı. Bu görevden nefret ediyor, nöbeti devretmek için sabırsızlanıyordu. En kötüsü de Heath'in şakalarıydı. Yarın başlarına geleceklere rağmen şaka yapabilmesi.
Şerif, "Bence onlardan biri," diye mırıldandı. Büyük Tabut Avcıları'nı kastediyordu.
Ama gelen bu ikisinden biri değildi. Kendisine çok büyük gelen bir serape'ye sarınmış bir vaguero'ydu. (Kovboy ayaklarını vurarak içeri girer ve kapıyı arkasından kapatırken serape'nin uçları yerde sürünüyordu.) Yabancı şapkasını da gözlerine kadar indirmişti. Herk Avery, vaquero'yu birinin yaptığı kovboy korkuluğa benzetti.
Şerif gülümsemeye başlayarak, "Hey, yabancı..." dedi. Birinin onlara şaka yaptığını düşünüyordu. Ve Herk Avery herkes gibi şaka kaldırırdı. Özellikle dört pirzola ve dağ gibi patates püresi yedikten sonra. "Nasılsın? İstediğin ne..."
Kovboy kapıyı kapatırken kullandığı elini serape'sinin içine sokmuştu. Elini çıkardığı zaman bir tabancayı beceriksizce tuttuğunu gördüler. Ve üç mahkûm silahı hemen tanıdılar. Avery yabancıya bakakaldı. Yüzündeki gülümseme ağır ağır silindi. Şerif birbirine kenetlediği ellerini açtı. Masasına dayadığı ayaklarını yere indirdi.
"Yavaş ol, ahbap..." dedi. "Şu işi bir konuşalım."
Vaq mahsus kalınlaştırdığı boğuk bir sesle, "Duvardaki çengelden anahtarları al," diye emretti. "Ve hücrelerin kapılarını aç."
Avery, "Bunu pek yapamam," diyerek yazı masasının en alt çekmecesini ayağıyla açtı. Çekmede sabahki baskından kalan birkaç silah vardı. "Bilmiyorum elindeki o tabanca dolu mu? Ama senin gibi bir dağ köpeği..."
Yabancı tabancayla masaya nişan alarak tetiği çekti. Küçük odada ses kulakları sağır edecek gibiydi. Ama Roland, kapı kapalı olduğu için yine bir havai fişeği atıldığını sanacaklarını umuyordu. Bazılar^ dan daha büyük, bazılarından da daha küçük bir fişek.
Sonra kendi kendine, aferin, kızım, dedi. Aferin. Ama dikkatli ol! Sue, tanrılar adına lütfen dikkatli ol.
Şimdi üç arkadaş bir sıra halinde hücre kapılarının önünde duruyorlardı. Gözleri irileşmiş, dudakları gerilmişti.
Kurşun şerifin açılır kapanır yazı masasının köşesine gelerek büyükçe bir tahta parçasını kopardı. Avery bir çığlık attı. İskemlesini tekrar arkaya doğru eğerken yere yuvarlandı. Ayağı çekmenin tokmağına takılı kalmıştı. Çekme fırlayarak ters döndü. Üç eski ateşli silah tahta zeminde kaydı.
Cuthbert, "Susan dikkat et!" diye bağırdı. Sonra da, "Yapma, Dave!" dedi.

Avery emekliye ayrıldığı zaman Mejis Şerifi olmayı uman Dave Hollis, Büyük Tabut Avcıları'nın uyandırdığı korku değil, görev duygusuyla hareket etti. (Bazen karısı Judy'e, o şişkonun hayal bile edemeyeceği kadar iyi bir şerif olacağını söylerdi.) Delikanlıların yakalanmaları konusunda ciddi kuşkuları olduğunu unuttu. Onların yaptıkları ya da yapmadıkları şeyler konusundaki şüphelerini de. Bu anda bütün düşündüğü üç delikanlının Baronluk'un mahkûmları olduklarıydı. Ve onların ellerinden alınmalarına da izin vermeyecekti.
Giysileri fazla büyük olan kovboya doğru atıldı. Tabancayı onun elinden kapmak niyetindeydi. Gerekirse takdirde yabancıyı vuracaktı da.
Susan şerifin yazı masasının köşesinde ortaya çıkmış olan sapsarı taze tahtaya bakakalmıştı. Şaşkınlıktan her şeyi unutmuştu. Parmağını bir oynatışında bu kadar zarar vermek! Sonra Cuthbert'in çaresizce haykırışı ona ne durumda olduğunu hatırlattı.
Duvarın önüne büzülerek Dave'in fazla büyük serape'ye doğru yaptığı saldırıdan kurtuldu. Sonra düşünmeden tekrar tetiği çekti. Yine müthiş bir patlama oldu. Ve Susan'dan sadece iki yaş büyük olan genç adam... Dave Hollis geriye doğru fırladı.
Göğsünde takılı olan yıldızın iki ucu arasında, gömleğinde duman tüten bir delik belirdi. Gözleri olanlara inanamıyormuş gibi irileşmişti. Uzattığı elinde siyah kurdelesi gerilmiş monoklü vardı. Bir ayağını gitara çarparak yere devirdi. Gitardan Dave'in hemen hemen çalmaya çalıştığı parça kadar ahenkli bir ses çıktı.
Susan, "Dave," diye fısıldadı. "Ah, Dave. Çok üzgünüm... Ben ne yaptım!"
Dave bir defa kalkmaya çalıştıysa da, sonra yüzükoyun yere kapaklandı. Göğsündeki delik küçüktü ama kurşunun sırtından çıktığı ver kocaman ve korkunçtu. Kapkara, kırmızı ve kumaştaki deliğin yanık kenarları... Sanki Susan, genç adamı vurmamış, kızgın bir şişi göğsüne sokmuştu. Silahla vurmak daha merhametli ve uygarca sayılıyordu. Ama hiç de öyle olmadığı besbelliydi.
Susan, "Dave," diye fısıldadı. "Dave, ben..."
Roland, "Susan, dikkat et!" diye haykırdı.
Bunun nedeni Avery'di. Şerif elleriyle dizlerinin üzerinde sürünerek kızın baldırlarını kavradı ve hızla çekti. Susan yere otururken dişleri takırdadı. Şimdi Avery'le yüz yüzeydi. Kurbağa gözlü, iri suratı gözenekli, nefesi sarımsak kokan, bir deliğe benzeyen ağzıyla şerifin suratı kızın tam karşısındaydı.
Avery, "Tanrılar! Sen bir kızsın," diye fısıldayarak Susan'a doğru uzandı. Ama kız tekrar Roland'ın tabancasının tetiğini çekti. Serape'sinin önü yanarken tavanda bir delik açıldı. Aşağıya sıva tozları yağdı. Avery kocaman ellerini kızın boynuna dolayarak onun soluk almasını engelledi. Roland kızın adını haykırıp duruyordu. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.
Susan'ın bir tek şansı vardı.
Belki.
Babası kızın kafasının içinde, bir şans yeterlidir, Sue, dedi. Sana gereken bir tek şans, yavrum.
Susan başparmağının yanıyla horozu itti. Namluyu Şerif Herk Avery'nin çenesinin altından sarkan et yığınına dayadı. Ve tetiğe çekti.
Ortalık berbat oldu.
Avery'nin kafası Susan'ın kucağına duştu. Çiğ rosto kadar ıslak. ve ağırdı. Kız, gitgide artan sıcaklığı hissediyor, gözucuyla sarı alevleri görebiliyordu.
Roland, "Masanın üstünde!" diye haykırdı. Hücresinin kapısını öyle bir güçle çekiştirdi ki, çerçevesinin içinde zangırdadı. "Susan, sürahi! Babanın adına!"
Kız, Avery'nin kafasını yuvarlayarak kucağından attı. Ayağa kalkıp sendeleye sendeleye masaya gitti. Serape'sinin önü yanıyor, yanık kokusu burnuna geliyordu. Kafasının derinliklerinde bir yerde alacakaranlığın basmasını beklerken saçlarını bağlayacak zaman bulduğu için şükrediyordu.
Sürahi hemen hemen doluydu ama içindeki su değildi. Susan'ın burnuna graf'ın ekşi-tatlı kokusu geldi. İçkiyi üzerine döktü. Sıvı alevlere çarparken bir hışırtı duyuldu. Kız serape'yi çıkardı. O pek büyük sombrero'yu da. Onları yere attı, sonra tekrar Dave'e baktı. Birlikte büyüdüğü o delikanlıya. Hatta belki de o eski günlerin birinde onu Hookey'nin kapısının arkasında öpmüştü.
"Susan!" Roland'ın telaşlı ve sert sesiydi bu. "Anahtarlar! Çabuk ol!"
Susan duvardaki çengelden anahtar destesini kaptı. Önce Roland'ın hücresine gitti. Desteyi körcesine parmaklığın arasından uzattı. Etrafa boğucu bir barut, yanmış yün ve kan kokusu yayılmıştı. Kızın her soluk alışında midesi büzülüyordu.
Roland uygun anahtarı buldu. Parmaklıkların arasından uzanıp kilide soktu. Bir dakika sonra hücreden çıkmış, ağlamaya başlayan kızı kucaklıyordu. Ondan bir dakika sonra da Cuthbert'le Alain hücrelerinden çıktılar.
Alain de Susan'ı kucakladı. "Sen bir meleksin!"
"Hayır, değilim." Susan daha da şiddetle ağlamaya başladı. Tabancayı pis bir nesneymiş gibi Roland'a uzattı. Silaha bir daha dokunmak istemiyordu. "Küçükken onunla beraber oynardık. İyi çocuklardandı o. Kızların örgülerini çekmez, zorbalığa kalkışmazdı. Büyüdüğü zaman da iyi bir delikanlı oldu. Ve ben şimdi onun hayatını sona erdirdim. Karısına onun öldüğünü kim söyleyecek?"
Roland ona tekrar sarılarak bir an kızı öyle tuttu. "Sen yapman gerekeni yerine getirdin. O ölmeseydi, biz ölecektik. Bunu bilmiyor musun? "

Kız delikanlının göğsüne dayadığı başını salladı. "Avery... ona pek aldırmıyorum. Ama Dave..."
Roland, "Haydi," dedi. "Biri patlamaların silah sesi olduğunu anlayabilir. O havai fişeklerini patlatan Sheemie miydi?"
Susan başını salladı. "Evet. Size giysi getirdim. Şapkalar ve serape'ler."
Susan hızla kapıya gitti. Kanadı açarak telaşla iki yana bir göz attı.
Sonra koyulaşmaya başlayan karanlıklara karıştı.
Cuthbert yanık serape'yi alarak Dave'in üzerine örttü. "Şansın yokmuş, dostum. Sen iki ateş arasında kaldın, öyle değil mi? Aslında kötü bir insan sayılmazdın sanırım."
Susan geri döndü. Capi'nin eyerine bağlanmış olan dengi yüklenmişti. Sheemie kendisine bir şey söylenmesine gerek kalmadan diğer görevi yapmaya gitmişti. Susan, handa çalışan bu çocuk yarım akıllıysa, diye düşündü. Dörtte ya da sekizde bir akılla dolaşan insanları biliyorum.
Alain, "Bunları nerden buldun?" diye sordu.
"Yolcuların Dinlenme Yeri'nden. Ama bu işi ben değil, Sheemie yaptı." Susan şapkaları uzattı. "Haydi! Çabuk olun!"
Cuthbert başlıkları alarak dağıttı. Roland'la Alain serape'lere sanılmışlardı bile. Şapkaları giyerek kenarlarını yüzlerine doğru çektiler. Artık Baronluk'taki herhangi bir uçurum vaq'ına benziyorlardı.
Verandaya çıkarlarken Alain, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Sokağın bu ucu hâlâ boş ve karanlıktı. Silah sesleri dikkat çekmemişti.
Susan, "Önce Hookey'ye," dedi. "Atlarınız orada."
Birbirlerine sokularak dört kişilik bir grup halinde yoldan indiler. Capi orada değildi. Sheemie katırı alıp götürmüştü.
Susan'ın kalbi şiddetle çarpıyordu. Alnında ter tanecikleri belirdiğinin farkındaydı. Ama yine de üşüyordu. Yaptığı cinayet sayılırdı, belki de sayılmazdı. Ama J akşam iki yaşama son vermişti. Bir çizgiyi aşmıştı ve tekrar diğer arafa geçmesi artık imkânsızdı. Susan bunu Roland için yapmıştı. Aşkı için. Başka türlü davranmayacağını bilmek bir dereceye kadar onu teselli ediyordu.
Birlikte mutlu olun! Hainler! Alçaklar! Ahlaksızlar! Katiller! Seni kan ve küllerle lanetliyorum!
Susan, Roland'ın elini tuttu. Çocuk onun parmaklarını sıkınca o da aynı biçimde karşılık verdi. Başını kaldırarak Şeytan Ayı'na baktı Ayın rengi o pis kızılımsı turuncudan gümüşe dönüşmüştü. Susan, zavallı hevesli Dave Hollis'e nişan alarak tetiği çektiğim zaman, diye düşündü. Aşkımın karşılığını en değerli bir şeyle ödedim. Ruhumla, Roland şimdi beni terkederse halamın laneti yerine gelir. Çünkü geride sadece küller kalır.

9. Hasat

Grup bir tek sönük gaz lambasının yandığı ahıra girdiği zaman bölmelerden birinden bir gölge dışarı süzüldü. İki tabancasını da beline takmış olan Roland hemen onları çekti. Sheemie ona kararsızca gülümsedi. Bir elinde bir üzengi vardı. Sonra tebessümü yayıldı, gözleri mutlulukla parlayarak onlara doğru koştu.
Roland silahlarını yerlerine sokup çocuğu kucaklamaya hazırlandı. Ama Sheemie onun yanından koşarak geçti ve Cuthbert'in boynuna atıldı.
Cuthbert, "Yavaş, yavaş," dedi. Komik bir biçimde sendeleyerek geriledi, sonra da Sheemie tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti. "Ben yere mi devireceksin, oğlum?"
Sheemie, "O sizi kurtardı!" diye bağırdı. "Kurtaracağını biliyordum! Gerçekten! Susan çok iyi bir kız!" Dönüp Roland'ın yanında durana kıza baktı. Susan'ın rengi hâlâ uçuktu ama kendini toplamış gibiydi. Sheemie, Bert'i tam alnının ortasından öptü.
Bert yine, "Yavaş," dedi. "Neden bu?"
"Çünkü seni çok seviyorum, iyi kalpli Arthur Heath! Benim hayatı mı kurtardın!"
Cuthbert mahcup mahcup güldü. "Şey, belki öyle yapmışımdır. (Zaten büyük olan ödünç sombrero'su şimdi kafasında komik bir şekilde yana kaymıştı.) "Ama hemen yola çıkmazsak, hayatını kısa bir süre için kurtarmış sayılırım."
Sheemie, "Bütün atlar eyerlendi," dedi. "Susan bana böyle yapmamı söyledi. Ben de yaptım. Bu üzengiyi Bay Richard Stockworth'un atına taktım mı tamam. Diğeri iyice eskimişti."
Alain üzengiyi aldı. "Bu işi daha sonra yaparız." Üzengiyi bir yana bırakarak Roland'a döndü. "Nereye gideceğiz?"
Roland ilk iş Thorin Mozolesi'ne gitmeyi düşünüyordu.
Bu sözler Sheemie'nin hemen dehşete kapılmasına neden oldu. "Kemik tarlasına mı? Üstelik Şeytan Ayı'nın on dördünde?" Çocuk başını öyle şiddetle salladı ki, sombrero'su çıktı, saçları sağa sola uçuştu. "Oradakiler ölü, sai Dearborn. Şeytan Ayı sırasında onları kızdırırsan, mezarlarından kalkıp yürümeye başlarlar."
Susan, "Oraya gitmemiz iyi olmaz," dedi. "Kentli kadınlar ellerinde çiçeklerle Deniz Kıyısı'ndan mezara kadar bir sıra oluşturacaklar. Mozeleye de doluşacaklar. Olive kendini toparlayabilirse başlarında olacak. Ama halamla Coral'ın törene katılacakları kesin. Ve herhalde o hanımlarla karşılaşmak istemeyiz."
Roland, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Atlara binip gidelim. Bu konuyu düşün, Susan. Sen de öyle, Sheemie. Hiç olmazsa şafak zamanına kadar saklanabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Ve oraya bir saatten daha kısa bir sürede erişmeliyiz. Büyük Yol'un yakınında bir yer gerekli. Hambry'den herhangi bir yönde olabilir. Kuzeybatı dışında."
Alain, "Neden kuzeybatı?" diye sordu.

"Çünkü şimdi oraya gidiyoruz. Yapılması gereken bir işimiz var... Ve onlara bunu başardığımızı göstereceğiz. Özellikle de Eldred Jonas'a. Onun oyunun sona erdiğini öğrenmesini istiyorum. Artık şato oyunu yok. Gerçek silahşorlar burada. Bakalım onlarla başa çıkmak mümkün mü?"
Bir saat sonra Roland'ın ka-tet'i petrol alanına erişti. Ay ağaçların tepelerinden iyice yükselmişti. Grup güvende olmak için Büyük Yol'a paralel bir çizgi üzerinde ilerliyordu. Ama boş yere ihtiyatlı davranmışlardı. Yolda bir tek atlı bile görmediler. Ne bu yöne, ne de aksi tarafa giden birini. Susan, sanki.bu yıl Hasat Bayramı ertelendi, diye düşündü... Sonra aklına kırmızı elli korkuluklar gelince titredi. Yarın gece Roland'ın ellerini kırmızıya boyayacaklardı. Yakalandığımız takdirde öyle de yapacaklar. Sadece ona değil. Hepimize. Sheemie'ye de."
Atları (ve arkalarından huysuzca ama çevik adımlarla koşan Caprichoso'yu da) alanın güneydoğusundaki çoktan işe yaramaz hale gelmiş olan tulumbaya bağladılar. Sonra da çalışan kulelilere doğru gittiler. Arada sırada fısıldaşıyorlardı. Roland buna gerek olmadığını sanıyordu. Ama burada fısıldaşmak insana normal geliyordu. Roland için Citgo mezarlıktan daha da korkunçtu. Şeytan Ayı'nın on dördünde ölülerin mezarlarından kalktıklarını sanmıyordu. Ama burada esi görülmemiş bazı cesetler vardı. Ayışığında acayip gözüken ve pistonları sert adımlarla yürüyen ayaklara benzeyen, cırtlak sesler çıkaran paslı zombiler.
Roland diğerlerini çalışan kuyuların bulunduğu tarata götürdü. Üzerinde, SERT BAŞLIĞIN NE ÂLEMDE yazılı bir tabelanın yanından geçtiler. Bir diğerinde ise, BİZ PETROL ÜRETİYOR, GÜVENLİĞİ RAFİNE EDİYORUZ deniliyordu. Bir kulenin dibinde durdular; o kadar gürültülü çalışıyordu ki, Roland sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldı.
"Sheemie, bana o büyük havai fişeklerden birkaç tane ver!"
Çocuk Susan'ın eyer çantasından bir cep dolusu havai fişeği almıştı. İki tanesini Roland'a uzattı. Genç silahşor, Bert'i kolundan tutarak öne doğru çekti. Kulenin etrafını paslı tellerle çevirerek bir kare oluşturmuşlardı. Çite tırmanmaya çalışırlarken yatay teller eski kemikler gibi çatırdayarak koptu. Delikanlılar hareketli gölgelerin arasında birbirlerine baktılar. Hem eğlenmişler, hem de sinirleri gerilmişti.
Susan, Roland'ın kolunu yakalayarak sarstı. "Dikkatli ol!" Kuyunun makinelerinden yükselen vupma vumpa vumpa sesleri arasında sözlerini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. Delikanlı onun korkmadığını anladı. Sadece heyecanlı ve tetikteydi.
Roland gülerek onu kendine çekti. Kulak memesini öptü. "Koşmaya hazır ol," diye fısıldadı. "Bu işi doğru dürüst yapabilirsek, burada Citgo'da yeni bir 'kandil' olacak. Koskocaman, cehenneme yakışa" bir şey."
Cuthbert'le birlikte paslı petrol kulesinin en aşağıdaki payandasının altından geçtiler. Roland makinelerin yanında durdu, kulak tırmalayan gürültü yüzünden suratını buruşturdu. Bunun yıllar önce parçalanmamış olması şaşılacak bir şey, diye düşündü. Makinelerin çoğu paslı görünen blokların içlerine yerleştirilmişti. Ama döner milin yağla parladığı görülüyordu. Herhalde yağı otomatik püskürtücüler sağlamaktaydı. Roland kuyuya bu kadar yakın olduğu için burnuna petrol kokusu geliyordu. Bu ona petrol alanının diğer tarafında belli bir tempoyla yanan gazı hatırlattı.
Cuthbert, "Devler yelleniyor!" diye bağırdı.
"Ne?"
"Buradaki kokunun... Neyse, boşver. Bu işi başarabileceksek hemen yapalım!.. Başarabilir miyiz?"
Roland bunu bilmiyordu. Soluk, paslı bir yeşile boyanmış maden başlıkların altında inleyen makinelere doğru gitti. Bert de biraz istemeye istemeye onu izledi. İki arkadaş kötü kokan ve kavurucu sıcak, kısa bir geçide kaydılar. Böylece hemen hemen iskelenin altına gelmiş oldular. İlerde pistonun ucundaki mil düzgünce dönüyor ve cilalı yanlarından yağlı gözyaşları akıyordu. Bunun yakınında kavisli bir boru vardı. Roland, herhalde petrol taştığı zaman buna doluyor, diye düşündü. Borunun ağzından arada sırada ham petrol damlıyordu. Altında, damladığı yerde kara bir gölcük olmuştu. Roland bunu işaret etti. Cuthbert de, "Tamam," dermiş gibi başını salladı.
Burada bağırmanın bir yararı olmayacaktı. Dünya homurtular ve çığlıkların yankılandığı gürültülü bir yere dönüşmüştü. Roland, Cuthbert'i ensesinden kavrayarak arkadaşının kulağını dudaklarına yaklaştırdı. Diğer eliyle de büyük bir havai fişeğini onun gözlerine doğru tuttu.
"Bunu tutuştur ve kaç," dedi. "Ben fişeği tutacağım. Sana mümkün olduğu kadar fazla zaman vermeye çalışacağım. Bu sadece senin değil, benim için de gerekli. Makineden geçmek için yolun açık olmasını istiyorum. Anlıyor musun?"
Kafası Roland'ın ağzına yakın olan Cuthbert başını salladı. Sonra arkadaşıyla aynı biçimde konuşabilmek için onun başını çevirdi. "Ya havada yeteri kadar gaz varsa? Ben kibriti çaktığım zaman ne olur?"
Roland gerileyerek ellerini, "Ben nerden bileyim?" der gibi açtı Cuthbert güldü ve hapishaneden ayrılmadan önce Avery'nin masasın dan aldığı kükürtlü kibrit kutusunu çıkardı. Kaşlarını kaldırarak Roland'a hazır olup olmadığını sordu. Genç silahşor da, "Evet," der gibi başını salladı.
Sert bir rüzgâr esiyordu. Ama iskelenin altında, etraflarındaki makineler rüzgârı kesiyordu. Bu nedenle kibritin alevi dümdüz çıkıyordu Roland büyük havai fişeğini uzatırken gözlerinin önünde ona acı veren bir hayal belirdi: Annesinin hayali. Gabrielle havai fişeklerinden nasıl da nefret ederdi. Her zaman oğlunun bu yüzden bir gözünü ya da parmağını kaybetmesinden korkardı.
Cuthbert göğsüne, kalbinin üzerine vurdu. Sonra da evrensel, "Şansımız açık olsun" işaretini yaptı. Yani avucunu öptü. Kibrit alevini havai fişeğin fünyesine tuttu. Fünye çıtırdamaya başladı. Bert döndü, sanki üzeri örtülü bir makineye çarpmış gibi yaptı. Roland, işte Bert böyle bir çocuk, diye düşündü. Darağacında bile şaka yapar. Bert sonra oraya girmek için yararlandıkları kısa geçişten koşarak uzaklaştı.

Roland yuvarlak havai fişeğini cesaret edebildiği kadar elinde tuttu. Sonra da onu taşıma borusunun içine attı. Dönerken yüzünü buruşturdu. Bert'i endişelendiren şeyin başlarına gelmesinden korkuyordu. Yani havadaki gazın patlamasından. Ama öyle bir şey olmadı. Roland kısa geçitten koşarak dışarı çıktı. Cuthbert'in hemen kopuk tel örgünün dışında durduğunu gördü. Arkadaşına, "Kaç, budala, kaç!" dermiş gibi iki elini birden salladı. Ve sonra arkasında sanki bütün dünya havaya uçtu.

Bir devin geğirmesini andıran boğuk bir gürültü koptu. Roland'ın kulak zarları sanki içeri çöktü. Bir güç soluğunu boğazından çekip aldı. Ayaklarının altında topraklar kabardı. Bir teknenin altında kabarıp yuvarlanan dalgalar gibi. İri, sıcak bir el sırtının tam ortasına dayanarak onu itti. Roland böylece bir adım koştuğunu sandı. Ya da iki adım. Ardından o güç kendisini kaldırdığı gibi tel örgüye doğru fırlattı. Cuthbert artık orada ayakta durmuyordu. Sırtüstü devrilmiş, Roland'ın arkasındaki bir şeye bakıyordu. İrileşmiş gözlerinde şaşkın bir ifade var.

Ağzı bir karış açık kalmıştı. Roland bütün bunları çok iyi görebiliyordu, çünkü Citgo artık gündüz gibi aydınlanmıştı. Grup kendi Hasat Ateşi'ni yakmıştı, sanki. Bir gece önce. Ve ateş kentlilerin hiçbir zaman başaramayacakları kadar parlaktı.

Roland dizlerinin üzerinde Cuthbert'in yattığı yere doğru kaydı. Onu bir kolunun altına sıkıştırdı. Arkasından müthiş bir kükreme geldi. Maden parçaları etraflarına yağmaya başladı. İki çocuk ayağa kalkarak diğerlerinin bulunduğu tarafa doğru koştular. Alain, Susan'la Sheemie'nin önüne geçmiş, onları korumaya çalışıyordu.

Roland omzunun üzerinden arkaya çabucak bir göz attı. İskelenin yansı uçmuştu. Geri kalanı siyahımsı kırmızıydı. Kızgın bir nal gibi. Ortadan sarı, parlak bir meşale kırk beş metre kadar gökyüzüne yükseliyordu. Bir başlangıçtı bu. Roland kentliler gelmeye başlamadan daha kaç kuyuyu tutuşturabileceklerini bilmiyordu. Ama tehlike ne olursa olsun, mümkün olduğu kadar fazla yangın çıkarmaya kararlıydı. Darağacı Kayası'ndaki tankerleri uçurmak işin yarısıydı. Farson'un kaynağı kurutulmalıydı.

Diğer taşıma borularına da havai fişekleri atılmasına hiç gerek yoktu aslında. Petrol alanının altında kuyuları birbirine bağlayan boruların oluşturdukları bir ağ vardı. Bunların çoğuna eski, çürümüş contalarından doğal gaz sızmıştı. Roland'la Cuthbert diğerlerinin yanına eriştikleri sırada yeni bir patlama oldu. Ve tutuşturdukları kuyunun sağındaki iskeleden yeni bir alev kulesi yükseldi. Bir dakika sonra üçüncü bir kuyu bir ejderha gibi kükreyerek patladı. Bu kuyu ilk iki iskeleden altmış metre kadar ötedeydi. Demir iskeleler gömüldükleri beton sütunlardan çürümüş etlerden çekilen dişler fırladı ve göz kamaştırıcı, mavi sarı alevlerin üzerinde yükseldiler. Belki yirmi metreye kadar yükseldikten sonra yanlamasına dönüp yere çarptılar. Etrafa kıvılcımlar saçıldı.

Bir başkası daha. Biri daha. Ve biri daha.

Beş genç bir köşede duruyorlardı. İyice sersemlemişlerdi. Gözlerini ışıktan korumak için ellerini kaldırmışlardı. Şimdi petrol alanı bir doğumgünü pastası gibi ışıl ışıldı. Onlara doğru müthiş bir sıcaklık yakıyordu.

Alain, "Tanrılar bize acısın," diye mırıldandı.

Roland, orada daha fazla kalırlarsa mısır taneleri gibi patlayıvere. çeklerini anladı. Ayrıca atları da düşünmeleri gerekiyordu. Hayvanlar patlamaların ana merkezinden uzaktaydılar. Ama bu merkezin hep aynı yerde kalacağını kimse garanti edemezdi. Çalışan iki kuyu alevler içinde kalmışlardı bile. Atlar dehşete kapılacaklardı.

Kahretsin! Kendisi bile dehşet duyuyordu!

Roland, "Gelin!" diye haykırdı.

Dalgalanan sarımsı turuncu ışıkta atlarına doğru koştular.

Jonas önce gürültünün kafasının içinde olduğunu sandı. Patlamaların sevişmelerinin bir parçası olduğunu.

Sevişmek? Evet. Sevişmek mi, haydi oradan! Eşekler ne kadar hesap yapabilirlerse onlar da öyle sevişiyorlardı. Ama yine de bir şeydi. Ah, evet, gerçekten.

Jonas daha önce de ateşli kadınlarla karşılaşmıştı. Ama Coral'a kadar içinde ahenkli, güçlü bir yankı uyandıran bir kadınla beraber olmamıştı. Birlikteyken sanki birer kedi ya da gelinciğe dönüşüyorlardı. Tıslıyor, birbirlerini pençeliyorlardı. Bazen Jonas'a kendisini kızgın yağda kavuruyorlarmış gibi geliyordu.

O akşam Atçılar Derneği'nin toplantısı yapılmıştı. Son günlerde bu örgüt Farson'un Adamları Derneği'ne dönüşmüştü. Jonas adamlara son gelişmeleri açıklamış, onların budalaca sorularını yanıtlamıştı. Ertesi gün ne yapacaklarını iyice öğrenmelerini sağlamıştı. Ondan sonra gidip Rhea'ya bakmıştı. Cadıyı Kimba Rimer'in eski dairesine yerleştirmişlerdi. Kadın Jonas'ın kendisine baktığını farketmemişti bile. Rimer'in yüksek tavanlı, duvarları kitaplarla dolu raflarla kaplı çalışma odasında, Rimer'in demir ağacından yapılmış yazı masasının başında ve Rimer'in koltuğunda oturuyordu. Acuze oraya hiç uymuyordu. Büyücünün Gökkuşağı yazı masasının üzerindeydi. Rhea ellerini onun üzerinde sağa sola dolaştırıyor, usulca, hızlı hızlı bir şeyler fısıldıyordu. Ama küre kapkaranlıktı.

Jonas kapıyı cadının üstüne kilitledikten sonra Coral'a gitti. Kadın onu ertesi günkü görüşmenin yapılması düşünülen salonda bekliyordu.

Bu bölükte birçok yatak odası vardı. Ama Coral onu ölmüş olan ağabeysinin odasına götürdü. Jonas bunun bir rastlantı olmadığını düşündü, ikisi Hart Thorin'in hiçbir zaman metresiyle paylaşamayacağı üzeri sayvanlı karyolaya yerleştiler. Sevişmeleri yine her zamanki gibi vahşice oldu. Tam sona yaklaşırlarken ilk petrol kuyusu patladı. Jonas, ne kadın, diye düşündü. Bu kahrolasıca dünyada onun gibi bir tek...

Sonra birbiri ardından iki patlama daha duyuldu. Coral duraklayarak, boğuk bir sesle, "Citgo," dedi.

Jonas, "Evet," diye homurdandı.

İki dakika sonra Thorin'in küçücük balkonuna doğru gidiyordu. Arkasına bir şey giymemişti. Onun gibi çıplak olan Coral da bir adım arkasındaydı.
Jonas balkonunun kapısını açarken kadın, "Neden şimdi?" diye bağırdı. "Ben daha..."
Jonas ona aldırmadı. Kuzeydoğuya doğru olan topraklar karanlıktı. Ayın ışıkları yaldızlıyordu buraları... Tabii petrol alanının dışında. Orada sarı parlak bir ışık vardı. Silahşor bakarken daha parlaklaşarak yayılmaya başladı. Aradaki kilometrelerce uzaklığa rağmen birbirini izleyen patlamaların gümbürtüsü oradan bile duyuluyordu.
Jonas'ın kafasının içi garip bir biçimde karardı sanki. Zaten Dearborn denilen o piç müthiş bir sezgi sonucu onun kim ve ne olduğunu anladığından beri bu duygudan kurtulamıyordu. Arzulu Coral'la beraber olmak bu duyguyu biraz hafifletmişti. Ama şimdi beş dakika önce iyi Adam'ın petrol rezervi olan yerdeki karmakarışık alevlere bakarken aynı şeyi hissetmeye başlıyordu. Bu öylesine güçlüydü ki, tüm gücünü kesiyordu. Bazen eti bırakan ama kemiklerde saklanarak vücudu hiçbir zaman terketmeyen bataklık humması gibi bir şeydi. Dearborn, Jonas'a, "Sen batıdasın," demişti. "Senin gibiler hiçbir zaman batıdan ayrılamazlar." Bu doğruydu tabii. Bu gerçeğin kendisine açıklanması için Will Dearborn gibi bir şebeğe ihtiyacı yoktu... Ama piç bu sözleri söylemişti ve Jonas'ın kafasının bir yeri hiç durmadan bunu düşünüyordu.
Lanet olasıca Will Dearborn! Neredeydi şimdi? O ve çok terbiyeli arkadaşı? Avery'nin caaöozo'sunda mı? Jonas hiç sanmıyordu.
Yeni patlamalar gecenin sessizliğini yardı. Aşağıda, sabah erken de cinayetler yüzünden koşuşup bağrışan insanlar şimdi de koşuşup bağrışıyorlardı.
Coral alçak sesle, "Bu Hasat Bayramı'nda atılan gelmiş geçmiş havai fişeklerinin en büyüğü," dedi.
Jonas cevap veremeden yatak odasının kapısına şiddetle vurulmaya başlandı. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Clay Reynolds odada gürültülü adımlar atarak ilerledi. Ayağında kot pantolon vardı, ama o kadar. Saçları karmakarışıktı, gözlerinde çılgınca bir ifade belirmişti.
"Kentten kötü bir haber geldi, Eldred," dedi. "Dearborn ve İç-Dünya'dan gelen diğer iki piç..."
Birbiri ardından üç patlama daha oldu. Alev alev yanan Citgo petrol alanından kırmızımsı turuncu dev bir ateş topu karanlık gökyüzüne doğru ağır ağır yükseldi. Reynolds balkona çıkıp Jonas'la Coral'ın arasında durdu. Onların çıplak olduklarına aldırmıyordu. Ateş topu ortadan kayboluncaya kadar irileşmiş gözlerle onu şaşkın şaşkın seyretti.
Ateş topu da piçler gibi kayboldu. Jonas yine gücünü kesen o sıkıntının kendisini kontrol altına almaya çalıştığını hissetti.
Sonra, "O piçler nasıl kaçmışlar?" diye sordu. "Bunu biliyor musun? Ya Avery?"
"Avery ölmüş, yanındaki yardımcısı da öyle. Onları diğer yardımcı bulmuş. Todd Bridger... Eldred, orada neler oluyor? Ne oldu?"
Coral, "Ah, bu sizin çocukların işi," dedi. "Kendi Hasat eğlencelerine başlamaları uzun sürmedi. Öyle değil mi?"
Jonas kendi kendine, ne kadar cesurlar, diye sordu. Bu yerinde bir soruydu. Belki de önemli olan tek soru. Başlarına açacakları dertler bu kadar mıydı, yoksa daha yeni mi başlıyorlardı?
Jonas yine buradan çıkıp gitmek istedi. Deniz Kıyısı'ndan, Hambry'den, Mejis'ten. Birdenbire her şeyden çok buradan kilometrelerce, tekerleklerce, fersahlarca ötede olmayı istedi. Tepesinin arkasından fırlamıştı ve şimdi geri dönmek için çok geçti. Kendini müthiş savunmasız hissediyordu.
"Clay."
"Evet, Eldred?"
Ama silahşorun gözleri ve kafası hâlâ Citgo'daki yangındaydı, Reynolds'u omuzlarından tutarak kendine doğru çevirdi. Birdenbire kafasının hızla çalışmaya başladığını hissederek sevindi. Zihni önemli noktaları ve ayrıntıları inceliyordu. Kadere boyun eğmesine neden olacak o kara duygu hafiflemiş ve kaybolmuştu.
Jonas, "Burada kaç kişi var?" diye sordu.
Reynolds kaşlarını çatarak düşündü. "Otuz beş. Belki."
"Ne kadarı silahlı?"
"Tabancalı mı?"
"Hayır, Kaçında üflenince bezelye atan oyuncak var diye soruyorum, kahrolasıca ahmak!"
"Belki..." Reynolds kaşlarını daha da çatarak alt dudağını çekiştirdi. "Herhalde on ikisi. Anlayacağın silahları işe yarayacak gibi olanlar."
"Atçılar Derneği'nin önemli üyelerinin hepsi de hâlâ burada mı?"
"Öyle sanıyorum."
"Lengyll'le Renfrew'yu bul. Hiç olmazsa onları uyandırmak zorunda kalmayacaksın. Hepsi de yataklarından fırladılar sanırım. Çoğu aşağıda olmalılar." Jonas başparmağıyla aşağıdaki avluyu işaret etti. "Renfrew'ya bir öncü grubu oluşturmasını söyle. Silahlı adamlar seçsin. Sekiz ya da on adam iyi olurdu. Ama beşe de razıyım. İhtiyar kadının arabasına buradaki en güçlü ve sağlam midilliyi koşsunlar. O yaşlı köpek Miguel'e söyle, seçtiği midilli burasıyla Darağacı Kayası'nın arasında bir yerde ölürse, hayalarını kesip kulak tıkacı olarak kullanırım."
Coral Thorin havlar gibi güldü.
Reynolds ona bir göz attı. Başını çevirirken kadına tekrar baktı. Sonra kendini zorlayarak Jonas'a döndü.
Ak saçlı adam, "Roy nerde?" diye sordu.
Reynolds tavana doğru baktı. "Üçüncü katta. Küçük bir hizmetçi kızla beraber."

Jonas, "Onu bir tekmede dışarı at," dedi. "Yaşlı cadıyı yola çıkmaya hazırlamak onun görevi."
"Gidiyor muyuz?"
"Mümkün olduğu kadar çabuk. Önce sen ve ben, Renfrew'nun idamlarıyla birlikte. Arkamızda Lengyll. Adamların geri kalanıyla. Hash Renfrew'nun bizden yana olmasını sağla, Clay. O adam tabansızın teki."
"Uçurumdaki atlar ne olacak?"
"Boşver o lanet olasıca atları." Citgo'da bir patlama daha oldu. Yine bir ateş topu gökyüzüne doğru yükseldi. Jonas gökyüzüne doğru yükselen kara duman bulutlarını görmüyor, petrolün kokusunu duymuyordu. Doğudan batıya doğru esen rüzgâr ikisini de kentten öteye doğru sürüklüyordu.
"Ama..."
"Dediğimi yap." Jonas artık nelerin önemli olduğunu biliyor ve onları sıraya koyuyordu. En önemsiz olanlar atlardı. Farson hemen hemen her yerde at bulabilirdi. Oysa Darağacı Kayası'ndaki tankerler şimdi her zamankinden daha da önemliydiler. Çünkü petrol kaynağı mahvolmuştu. Tankerlere bir şey olursa Büyük Tabut Avcıları evlerine dönme fikrini unutabilirlerdi.
Ama hepsinin en önemlisi Farson'un Büyücünün Gökkuşağı'na ait olan küçük oyuncağıydı. Yerine bir yenisinin geçirilemeyeceği tek şey oydu. Belki küre kırılacaktı. Ama George Latigo'nun elinde kinişindi, Eldred Jonas'ın değil.
Ak saçlı adam Reynolds'a, "Haydi," dedi. "Depape, Lengyll'in adamlarıyla birlikte peşimizden gelecek. Sen benimle berabersin. Haydi. Her şeyi hazırla."
Coral, "Ya ben?" diye sordu.
Jonas uzanarak kadını kendine çekti. "Hiç seni unutur muyum, sevgilim."
Coral başını salladı ve gözlerini onlara dikmiş olan Clay Reynolds'a aldırmadan Jonas'a sokuldu. "Evet. Ben de seni unutmam."
Grup atların sırtında Citgo'dan kaçarlarken kulakları çınlıyordu. Üstleri başları biraz yanmıştı ama hiçbirine bir şey olmamıştı. Cuthbert, Sheemie'yi arkasına almıştı. Caprichoso uzun ipinin ucunda onların peşinden koşuyordu.
Gidecekleri yeri onlara Susan söyledi. Ve çözümlerin çoğu gibi hepsi de bunun ne kadar apaçık ve basit olduğunu düşündüler. Yani birinin aklına geldikten sonra... Böylece Hasat Bayramı'ndan önceki gece Hasat Sabahı'na dönüştükten kısa bir süre sonra Kötü Çayırlı'daki kulübeye geldiler. Susanla Roland'ın birkaç defa buluştukları yere.
Cuthbert'le Alain battaniyelerini yere serdiler. Sonra da üzerine oturarak Şerifin Bürosu'ndan aldıkları silahları incelemeye başladılar, Cubert'in sapanını da buldular.
Alain, "Bunlar büyük çaplı silahlar, Roland," dedi. Tek gözünü kapamış, diğeriyle namlunun içine bakıyordu. "Onlardan yararlanabiliriz sanırım. Tabii fazla yukarıya ya da yana ateş etmezlerse."
Cuthbert hevesle, "Keşke o çiftçinin makineli tüfeği bizde olsaydı," dedi.
Roland hatırlattı. "Cort'un öyle bir silah hakkında neler söylemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Cuthbert kahkahalarla gülmeye başladı. Alain de öyle.
Susan, "Cort kim?" diye sordu.
Alain, "Çok sert bir adam," dedi. "Eldred Jonas kendisinin de öyle olduğunu sanıyor. O bizim öğretmenimizdi."
Roland bir iki saat uyumalarını önerdi. Gün çetin olacaktı. Delikanlı bunun son günleri de olabileceğini söylemedi. Çünkü buna gerek yoktu.
"Alain dinliyor musun?"
Delikanlı Roland'ın kulaklarından ya da dikkat derecesinden söz etmediğini biliyordu. Başını salladı.
"Bir şey duyuyor musun?"
"Henüz duymuyorum."
"Devam et."
"Edeceğim tabii... Ama söz veremem. 'Dokunuş'un ne zaman canlanacağı belli olmaz."
"Sen çabalarını sürdür."
Sheemie köşeye en iyi dostunun yakınına iki battaniye sermişti. Roland... Ve o da Alain... Ya sen kimsin iyi kalpli Arthur Heath? Sen gerçekten kimsin?"
"Adım Cuthbert." Elini uzattı. "Cuthbert Allgood. Merhaba, nasılsınız? Nasılsınız? Ve yine nasılsınız?"
Sheemie uzatılan eli sıkarken kıkır kıkır güldü. Bu beklenmedik neşe dolu ses hepsinin gülümsemesine neden oldu. Roland tebessüm ederken canı yandı. Aynaya baksaydım, diye düşündü. Herhalde hatırı sayılır bir yanık görürdüm. Bunun nedeni kuyu parlarken ona fazla yakın olmam.
Sheemie hâlâ gülüyordu. "Kiu-bert. Vay vay vay! Kiu-bert. Ne acayip ad. Boşuna sen de böyle komik değilsin. Kiu-bert. Ah, hah hah hah! İşte bu harika! Gerçekten!"
Cuthbert gülerek başını salladı. "Roland, şimdi onu öldürebilir miyim? Tabii artık ona ihtiyacımız yoksa."
Roland, "Bir süre daha kalsın," dedi. Sonra da Susan'a döndü. Artık gülümsemiyordu. "Benimle biraz yürür müsün, Sue? Seninle konuşmak istiyorum."
Kız başını kaldırıp ona baktı. Yüzünden düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Roland'a elini uzattı. Delikanlı da bu eli tuttu. Birlikte ayışığına çıktılar. Ayın ışıkları altında Susan kalbinin korkuyla dolduğunu hissetti.
İki genç tatlı bir kokusu olan otların arasında sessizce yürüdüler. İnekler ve atlar bu otları lezzetli buluyorlardı. Ama sonra bitki midelerinde genişliyordu. Hayvanların önce karınları şişiyor, sonra da ölüyorlardı. Otlar iyice uzundu. Roland'ın boyundan en aşağı otuz santim daha uzun. Ve yazınki kadar da yeşildiler. Çocuklar bazen Kötü Çayırlar'da

kayboluyor ve ölüyorlardı. Ama Susan, Roland'la buraya gelmekten hiçbir zaman korkmamıştı. Hatta gökyüzünde yollarını bulmalarına yardım edecek işaretler olmadığı zaman bile. Delikanlının yön duygusu inanılmayacak kadar kusursuzdu.
Roland sonunda, "Susan," dedi. "Tabancalar konusunda sözümü dinlemedin."
Kız gülümseyerek ona baktı. Biraz eğlenmiş, biraz da öfkelenmişti. "Yani şu anda hücrende olmak mı istiyorsun? Senin ve arkadaşlarının?"
"Hayır. Tabii ki istemiyorum." Roland, Susan'ı kendine çekerek öptü. Geri çekildiği zaman ikisinin de nefesleri kesilmişti. Delikanlı kızı kolundan tutarak gözlerinin içine baktı. "Ama bu sözümü dinlemelisin"
Susan onun bakışlarına karşılık verdi ama bir şey söylemedi.
Roland, "Biliyorsun," dedi. "Sana ne söyleyeceğimi biliyorsun."
"Evet. Belki."
"Öyleyse söyle. Bunu benim değil senin söylemen daha iyi."
"Sen ve arkadaşların giderken ben kulübede kalacağım. Ben ve Sheemie."
Roland başını salladı. "Bunu yapar mısın?"
Susan, Roland'ın tabancasının, serape'nin altına soktuğu elinde tutarken silahın ona ne kadar yabancı ve kötü geldiğini düşündü. Dave'in göğsüne ateş ettiği zaman geriye doğru uçan genç adamın irileşmiş gözlerinde beliren hayreti hatırladı. Şerif Avery'yi vurmaya çalıştığı sırada giysilerini tutuşturmasını da. Oysa Avery tam karşısındaydı. Delikanlıların Susan'ın kullanacağı gibi bir silahları yoktu. Tabii Roland'ın silahlarından birini alabilirdi... Ama tabancayı doğru dürüst kullanamıyordu... Daha da önemlisi kullanmak istemiyordu. Ayrıca Sheemie'yi de düşünmesi gerekiyordu. Evet, en iyisi ayak altında dolaşmaması olacaktı.
Roland sabırla bekliyordu. Susan başını salladı. "Sheemie'yle seni bekleyeceğim. Söz veriyorum."
Roland rahatlayarak gülümsedi.
"Şimdi sen de bana aynı dürüstlükle karşılık ver, Roland."
"Eğer mümkünse."
Susan başını kaldırarak aya baktı. Gördüğü o uğursuz surat yüzünden titredi. Tekrar Roland'a döndü. "Bana geri dönme şansın ne kadar?"
Delikanlı bunu çok dikkatle düşündü. Kızı hâlâ kollarında tutuyordu. Sonunda, "Şansımız Jonas'ın sandığından daha fazla," dedi. "Kötü Çayırlar'ın sınırında bekleyecek ve onun gelişini kolaylıkla görebileceğiz."
"Evet. Gördüğüm o at sürüleri..."
Roland, "Belki de atlarla gelmez," diye cevap verdi. Jonas'ın kafasından geçenleri iyi tahmin edip edemediğini düşünüyordu. "Ama adamları at sürüsü olmadan da gelseler yine gürültü edecekler. Eğe, kalabalıklarsa onları görebileceğiz de. Otların arasında bir yol açacaklar. Saçların ayrıldığı yer gibi."
Susan başını salladı. Kötü Çayırlar'dan biri geçerken otların böyle ayrılmasını birçok kez görmüştü.
"Ya seni arıyorlarsa, Roland? Ya Jonas öncüler yollarsa?"
"Bu zahmete gireceğini sanmıyorum." Delikanlı omzunu silkti "Eğer böyle bir şey yaparsa adamlarını öldürürüz. Mümkünse sessizce. Bizi öldürmek için eğittiler. Biz de bu işi yapacağız."
Susan ellerini çevirdi ve bu sefer de o delikanlının kollarını sıkıca tuttu. Hem sabırsızlanıyor, hem de korkuyormuş gibi bir hali vardı. "Ama sen benim soruma cevap vermedin. Bana geri dönme şansın ne kadar?"
Roland yine düşündü. Sonunda da, "Elli elli," dedi.
Kız yüzüne tokat yemiş gibi gözlerini yumdu. Derin bir soluk aldı. Verirken gözlerini.açtı. "Kötü... Ama belki de sandığım kadar kötü değil. Geri dönmezsen, Sheemie'yle ben daha önce söylediğin gibi batıya mı gideceğiz?"
"Evet. Gilead'a. Orada güvende olacak ve saygı göreceksin, sevgilim. Ne olursa olsun...Tankerlerin patlamadığını farkedersen hemen gitmelisin. Bu özellikle çok önemli. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"
"Aileni uyarmam için. Ka-tet'ini."
Roland başını salladı.
"Onları uyarırım, bu bakımdan hiç endişen olmasın. Sheemie'nin güvende olmasını da sağlarım. Bu noktaya kadar sadece benim yaptıklarım değil, Sheemie sayesinde de geldik."
Roland, Sheemie'ye kızın tahmin ettiğinden daha fazla güveniyordu. Kendisi, Bert ve Alain öldükleri takdirde Susan'ın dengesini korumasını Sheemie sağlayacak, kızın devam etmesi için bir neden sayılacaktı.
Susan, "Ne zaman gideceksin?" diye sordu. "Sevişecek zamanımız var mı?"
Delikanlı, "Zamanımız var," dedi. "Ama bunu düşünmesek daha iyi olur. Zaten senden ayrılmak bana çok zor gelecek. Tabii gerçekten istiyorsan..." Bakışları kıza "Evet," demesi için yarı yalvarıyordu,
Susan, "Kulübeye geri dönüp biraz uyuyalım," diyerek Roland'ın elini tuttu. Bir an ona çocuğuna hamile olduğunu söylemek istedi. Bu sözler dilinin ucuna kadar geldi. Ama son anda kendini tuttu. Roland'ın düşünmesi gereken çok şey vardı. Onlara bir de bunu eklememeliydi... ve böyle mutlu bir müjdeyi o çirkin ayın altında vermek istemiyordu. O mutlaka uğursuzluk getirirdi.
Yollarının üzerinde yaylanarak biraraya gelen yüksek otların arasından yürüdüler. Kulübenin önünde Roland kızı kendine çevirerek elleriyle onun yüzüne kavradı. Ve Susan'ı tekrar usulca öptü.
"Seni sonsuza kadar seveceğim, Susan," dedi. "Ne tür fırtınalar çıkarsa çıksın."

Kız gülümsedi. Delikanlı elleriyle yanaklarını yukarıya doğru sıkıştırdığı için gözlerinden birer damla yaş döküldü. Roland'ı tekrar öptü. Sonra içeri girdiler.

Ay ufka doğru alçalmaya başladığı sırada sekiz atlı üzerinde HUZUR İÇİNDE GİRİN yazılı kemerin altından geçti. Jonas'la Reynolds öndeydi. Arkalarından Rhea'nın siyah arabası geliyordu. Arabayı bütün gece ve ertesi gün de öğleye kadar yola devam edecek gibi gözüken bir midilli çekiyordu. Jonas bir arabacı almak istemiş, ama Rhea buna yanaşmamıştı. Kovboya, "Şimdiye kadar anlaşamadığım hiçbir hayvanla karşılaşmadım," demişti. "Onlarla insanlardan çok daha iyi anlaşabiliyorum." Cadı dizginleri kucağına gevşekçe bırakmıştı. Midilli onlara gerek kalmadan hızla koşuyordu. Gerideki beşli grup Mash Renfrew, Quint ve çiftçinin en iyi üç vaguero'sundan oluşuyordu.
Coral da Jonas'la birlikte gelmek istemişti. Ama ak saçlı adam, "Biz öldürülürsek sen yine de eski hayatını sürdürebilirsin," demişti. "Seni bize bağlayan hiçbir şey yok."
Coral, "Sen olmazsan hayatımı sürdürmek için bir neden de kalmaz," diye cevap vermişti.
"Ah, bırak bu okul çocuklarından beklenecek sözleri. Sana yakışmıyor. Karar verirsen, yoldan yalpalayarak aşağıya inmek için türlü neden bulabilirsin. Her şey yolunda giderse, ki gideceğini sanıyorum, sen de yine benimle olmak istersen başarı müjdesini alır almaz kentten ayrıl. Buranın batısında, Vi Castis Dağı'nda Ritzy kasabası var. Bulabildiğin en hızlı ata bin. Bizden günler önce Ritzy'e varırsın. Yalm2 bir kadını kabul edecek, namuslu insanların kaldıkları bir han bul... Tabii eğer Ritzy'de öyle bir yer varsa. Biz tankerlerle oraya eriştiğimiz zaman bize katılır, sağıma geçersin. Anladın mı?"
Anlamıştı tabii. Coral Thorin gibi bir kadın binde bir bulunurdu. İblis kadar kurnazdı. İblisin en beğendiği gözdesi gibi de sevişiyordu. Her şey Jonas'ın söylediği kadar kolay olabilseydi.
Silahşor atını yavaşlatarak siyah araba yanına gelinceye kadar bekledi. Rhea küreyi kesesinden çıkarıp kucağına koymuştu. Kovboy, "Bir şeyler görebiliyor musun?" diye sordu. Kürenin derinliklerinde çakan o koyu pembe kıvılcımı hem tekrar görmeyi umuyor, hem de bundan korkuyordu.
"Hayır. Ama küre gerektiği zaman konuşacak. Bundan emin olabilirsin."
"O halde sen ne işe yarıyorsun, ihtiyar kadın?"
Rhea, Jonas'a küstahça baktı. "Bunu zamanı gelince anlarsın." Kovboy cadının bakışlarında biraz da korku olduğunu farkederek sevindi.
Jonas atını mahmuzlayarak tekrar kısa sıranın başına geçti. En ufak bir sorun çıkar çıkmaz küreyi Rhea'dan almaya karar vermişti. Aslında pembe küre o bağımlılık yapan garip etkisini göstermeye başlamıştı bile. Gördüğü o bir tek pembe kıvılcımı fazla düşünüyordu.
Jonas kendi kendine, saçma, dedi. Beni ilgilendiren önümüzdeki çarpışma. Bu iş sona erer ermez eskisi gibi olacağım. Böylesi iyi olacaktı... eğer olabilirse...
...ama açıkçası bundan kuşkulanmaya başlamıştı.
Renfrew şimdi Clay'in yanında gidiyordu. Jonas atını ikisinin ara4 sına soktu. Sakat bacağı çok kötü sancıyordu. Bu da yine iyiye işaret değildi.
Jonas, Renfrew'ya, "Lengyll?" diye sordu .
"Güzel bir grup oluşturuyor. Sen Fran Lengyll konusunda hiç endişelenme. Otuz adamı var."
"Otuz mu? Tanrıların aşkına! Ben kırk kişi istedim! En az kırk kişi!"
Renfrew açık renkli gözleriyle Jonas'ı süzdü. Sonra giderek sertleşen rüzgâr yüzüne çarptığı için suratını buruşturdu. Eşarbını yukarı çekerek ağzıyla burnunu kapattı. Arkadan gelen vaq'lar bunu çoktan ppmşlardı. "O üç çocuktan ne kadar korkuyorsun, Jonas?"
"Ben onlardan ikimiz için korkuyorum. Çünkü onların kim olduklarını ve neler yapabileceklerini bilemeyecek kadar aptalsın!" Jonas kendi eşarbını da yukarı çekti. Sonra daha mantıklı bir tavırla konuşmaya çalıştı. Böylesi daha iyiydi. Bu taşralı ahmaklara daha bir süre ihtiyacı vardı. Tabii cam küreyi Latigo'ya verdikten sonra durum değişebilirdi.
«Ama belki de o çocuklarla karşılaşmayacağız bile."
Renfrew başını salladı. "Herhalde şimdi buradan kırk beş kilometre uzaklaşmışlardır. Atlarını mümkün olduğu kadar hızla sürerek batıya doğru gidiyorlardır. Hapishaneden nasıl kaçtıklarını öğrenebilmek için bir altın verirdim."
Jonas, bunun ne önemi var, salak, diye düşündüyse de sesini çıkarmadı.
"Lengyll'in adamlarına gelince... Bulabildiği en sert çocukları getirecek. Çarpışma olursa o otuz adam altmış kişiymişler gibi savaşacaklar."
Jonas bir an Clay'le göz göze geldi. Reynolds'un bakışlarında, "Buna ancak gördüğüm zaman inanırım," der gibi bir ifade vardı. Jonas her zamanki gibi, işte Reynolds'u bu yüzden Roy Depape'e tercih ediyorum, diye düşündü.
"Onlardan kaçı silahlı?"
"Tabanca mı soruyorsun? Belki de yarısı. Bizden ancak bir saat gerideler."
"İyi." Hiç olmazsa arkaları güvendeydi. Jonas bununla yetinmeye Çalışacaktı. O lanetlilerin lanetlisi küreden kurtulmak için de sabırsızlanıyordu.
Ama kalbinden daha derinlerde bir yerden yarı deli, sinsice bir ses, ah, öyle mi, dedi. Demek sabırsızlanıyorsun...
Jonas, bu ses kesilinceye kadar onu duymazlıktan geldi. Yarım saat sonra grup yoldan uçuruma saptı. Birkaç kilometre ötede Kötü Çayırlar rüzgârda gümüş bir deniz gibi dalgalanıyordu.

Jonas'la yanındakiler uçurumda ilerledikleri sırada Roland, Cuberth ve Alain atlarına biniyorlardı. Susan'la Sheemie kulübenin kapısında el ele duruyor ve ciddi ciddi onlara bakıyorlardı.
Roland, "Susan," dedi. "Tankerleri uçurduğumuz zaman çıkan gürültüyü duyacaksın. Dumanın kokusunu da alacaksın. Rüzgâr ters yönden bile esse bence burnuna o koku gelecek. Bundan bir saat kadar sonra tekrar dumanlar çıkacak. İşte." İşaret etti. "Kanyonun ağzına yerleştirdiğimiz çalılar tutuştuğu için çıkan dumanlar."
"Peki ya bütün bunlar olmazsa?"
"O zaman batıya gidersiniz. Ama bütün bunları göreceksin, Sue. Buna yemin ediyorum."
Susan öne çıkarak ellerini delikanlının bacağına koydu ve başım kaldırıp batmak üzere olan ayın ışığında Roland'a baktı. Çocuk eğildi ve elini kızın başının arkasına hafifçe koyarak onu dudaklarından öptü.
Susan gerilerken, "Yolunda güvenle git," dedi.
Sheemie de birdenbire ekledi. "Evet. Üçünüz de cesaret ve sadakatle davranın." O da öne çıkarak mahcup mahcup Cuthbert'in botuna dokundu.
Cuthbert eğilip Sheemie'nin elini tuttu. Bu eli sıkarak, "Susan'ı koru, oğlum," dedi.
Sheemie ciddi ciddi başını salladı. "Öyle yapacağım."
Roland, "Haydi, gelin," dedi. Susan'ın ciddi yüzüne tekrar baktığı takdirde ağlayacağını sanıyordu. "Haydi, artık gidelim."
Üç arkadaş kulübeden ağır ağır uzaklaştılar. Otlar arkalarında birleşerek onların görünmelerini engellemeden önce Roland son bir defa arkasına baktı.
"Seni seviyorum, Sue."
Kız gülümsedi. Tebessümü çok tatlıydı. "Kuş ve ayı ve tavşan ve balık."
Roland onu bir dahaki sefere büyücünün cam küresinin içinde görecekti.
Roland ve arkadaşlarının Kötü Çayırlar'ın batısında gördükleri ıssız yerin haşin bir güzelliği vardı. Rüzgâr, taşlı çölden kumları tabaka tabaka kaldırıyor, ayışığı da onları yarışan hayaletlere dönüştürüyordu Bazen iki tekerlek kadar uzakta olan Darağacı Kayası ve ondan da hemen iki tekerlek ötede olan Eyebolt Kanyonu'nun ağzı gözüküyordu. Bazen de tozlar ikisini birden gözlerden saklıyorlardı. Arkalarında yüksek otlar şarkıyla iç çekişi arası sesler çıkarıyordu.
Roland, "Çocuklar", kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"
İki delikanlı da başlarını salladılar. "Evet."
"Bence çok fazla ateş edilecek."
Cuthbert, "Babalarımızın yüzlerini hatırlayacağız," dedi.
Roland dalgınlıkla, "Evet," diye mırıldandı. "Onları çok iyi hatırlayacağız." Atın üzerinde gerindi. "Rüzgâr bizden yana, onlardan değil. Bu da iyi bir şey. Onların geldiklerini duyacağız. Grubun büyüklüğünü tahmin etmeliyiz. Tamam mı?"
İki arkadaşı tekrar başlarını salladılar.
"Jonas hâlâ kendine güveniyorsa o zaman yakında gelir. Küçük bir grupla. Alelacele ne kadar silahlı adam toplayabilmişse. Ve tabii cam küre de onda. Bu durumda onları pusuya düşürüp öldüreceğiz ve Büyücünün Gökkuşağı'nı alacağız."
Alain'le Cuthbert sessizce atlarının sırtında oturuyor ve Roland'ı dinliyorlardı. Rüzgâr birdenbire şiddetlendi. Roland şapkasının uçmaması için bir eliyle tuttu. "Eğer başına yeni dertler açmamızdan korkuyorsa o zaman daha sonra gelir. Daha büyük bir grupla. Eğer böyle olursa geçip gitmelerine izin veririz... Sonra rüzgâr dostluğunu sürdürür ve aynı yönden eserse o zaman Jonas'la adamlarının peşine düşeriz."
Cuthbert gülümsemeye başladı. "Ah, Roland, baban seninle çok gururlanırdı! Henüz on dört yaşındasın ama şeytan kadar kurnazsın."
Roland ciddi ciddi, "Gelecek ayın doğuşunda on beşinde olacağım," dedi. "Bu planı uygularsak sürücüleri öldürmemiz gerekebilir. Benim işaretimi bekleyin. Tamam mı?"
Alain, "Onların grubundanmış gibi Darağacı Kayası'na mı gideceğiz?" diye sordu. Kavrama bakımından her zaman Cuthbert'ten bir iki adım gerideydi. Ama Roland için bu önemli değildi. Bazen güvenirlilik çabukluktan daha iyiydi. "Öyle mi?"
"Durum öyle gerektirirse, evet."
Alain hatırlattı. "Pembe küre Jonas ve adamlarındaysa onun bir yele vermemesi için dua et."
Roland dudağını ısırarak, Alain'in kafası bazen çok hızlı çalışıyor diye düşündü. Gerçekten de bu kötü ihtimal aklına Bert'ten daha önce gelmişti... Roland'dan da öyle.
"Bu sabah çok şeyi almamız gerekiyor. Ama bu işde elimize geçen kozlara göre oynayacağız."
Üç arkadaş atlarından inerek çayırın sınırında oturdular. Pek konuşmuyorlardı. Roland çölde birbirlerini kovalayan gümüş toz bulutlarını seyrediyor ve Susan'ı düşünüyordu. Kızla evlendiklerini ve Gilead'ın güneyinde bir çiftlikte yaşayacaklarını hayal ediyordu. Artık o sırada Farson yenilmiş olacaktı. Dünyanın garip bir biçimde gerilemesi tersine dönecekti. (Roland'ın çocuksu yanı John Farson'un sonu gelir gelmez her şeyin düzeleceğine inanıyordu.) Tabii onun silahşorluk günleri de sona erecekti. Kalçalarının üzerindeki silahları taşıma hakkını elde edeli daha bir yıl bile olmamıştı. Steven Deschain büyük tabancalarını ona teslim etmeye karar verdiğinden beri. Ama delikanlı daha şimdiden onlardan bıkmıştı. Susan'ın öpücükleri kalbini yumuşatmış, başka tür bir hayat sürme olasılığını güçlendirmişti. Belki bu daha iyi bir yaşam olacaktı. Bir evi ve çocukları olacağı ve...

Alain, "Geliyorlar," dedi ve Roland da daldığı hayallerden uyandı.
Genç silahşor avucunda Aceleci'nin dizginleri, ayağa kalktı. Cuthbert de ayağa fırlamıştı. Sinirlerinin gerildiği belliydi. "Büyük bir grup mu, yoksa küçük mü? Sen... bunu biliyor musun?"
Alain güneybatıya doğru dönmüş, avuçlarını açarak ellerini ileriye doğru uzatmıştı. Roland, onun omzunun üzerinden Eski Yıldız'ın ufkun aşağısına kaymak üzere olduğunu gördü. Öyleyse şafağa sadece bir saat kalmıştı.
Alain, "Henüz bir şey söyleyemeyeceğim," dedi.
"Hiç olmazsa kürenin..."
"Hayır. Sus, Roland! Dinlenmeme izin ver!"
Roland'la Cuthbert orada durup Alain'e endişeyle bakmaya başladılar. Aynı zamanda kulak kesilmişlerdi. Rüzgârın yardımıyla atların nal seslerini, tekerleklerin gıcırtısını ya da adamların konuşmalarını duymaya çalışıyorlardı.
Dakikalar uzadıkça uzadı. Rüzgâr Eski Yıldız gözden kaybolduğu ve şafak da yaklaştığı halde kesileceğine büsbütün şiddetlendi. Roland, Cuthbert'e baktı. Delikanlı sapanını çıkarmış sinirli sinirli lastiğiyle oynuyordu. Tek omzunu silkti.
Alain birdenbire, "Bu küçük bir grup," dedi. "İkinizden biriniz onları okunabiliyor musunuz?"
İki delikanlı da başlarını, "Hayır," der gibi salladılar.
"On kişiden fazla değiller. Belki de altı kişiler."
Roland, "Tanrılar!" diye mırıldanarak yumruğunu gökyüzüne doğru salladı. Bunu yapmamak elinde değildi. "Ya küre?"
"Ona dokunamıyorum..." Alain uykudaymış gibi konuşuyordu. "Ama küre yanlarında. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"
Evet! Roland da öyle düşünüyordu. Yanlarında küre olan altı ya da sekiz kişilik bir grup. Harikaydı bu!
Genç silahşor, "Hazır olun, çocuklar," dedi. "Onları avlayacağız."

Jonas'ın grubu uçurumdan hızla inerek Kötü Çayırlar'a ulaştı. Sonbahar semasında rehber yıldızlar ışıl ışıl parlıyorlardı. Renfrew onların hepsini tanıyordu. İkizler diye tanımladığı yıldızların arasındaki uzaklığı ölçmek için bir aleti de vardı. Hemen hemen yirmi dakikada bir grubu durdurarak bu aleti kullanıyordu. Jonas yaşlı kovboyun onları yüksek otların arasından doğruca Darağacı Kayası'na götürebileceğinden emindi.
Kötü Çayırlar'a girdikten bir saat kadar sonra Quint atını sürerek ak saçlı adamın yanına gitti. "Şu ihtiyar kadın, sai. Seni görmek istiyor. Çok önemliymiş."
Jonas, "Öyle mi?" diye sordu.
"Evet." Quint sesini alçalttı. "Kucağındaki cam top ışıl ışıl!"
"Ya, öyle mi? Dinle, Quint. Sen şu eski dostlarımla birlikte kal. Ben gidip ne olduğunu öğreneyim." Jonas durup siyah araba yanına gelinceye kadar bekledi. Rhea başını ona doğru kaldırdı. Silahşor biran cadının pembe ışığın aydınlattığı yüzünün bir genç kızınkine benzediğini düşündü.
Rhea, "Ah," dedi. "Demek buradasın, koca oğlan? Hemen kaçağından emindim." Gıdaklar gibi güldü. Yüzünde ekşi bir ifade belirirken Jonas onu yine olduğu gibi gördü. Kucağındaki şey canını emip onu kurutmuştu. Silahşor sonra başını eğerek cam küreye baktı... Ve kendini kaybetti. O pembe ışığın kafasındaki en derin geçitlere ve boşluklara yayıldığını hissetti. Bu yerleri o zamana kadar görülmemiş bir biçimde aydınlatıyordu. Coral bile o iğrenç ilişkileri sırasında onu böylesine etkileyememişti.
Cadı yarı güler, yarı ninni söyler gibi, "Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu. "Evet, tabii ya! Bu herkesin hoşuna gider. Küre pek güzel, sihirli bir şey. Ama sen şimdi ne görüyorsun, sai Jonas?"
Kovboy bir eliyle eyer kaşına tutunarak eğildi. Uzun saçları aşağıya doğru sarktı. Jonas kürenin derinliklerine baktı. Önce o nefis pembeliği gördü. Sonra bu perde aralanmaya başladı. Şimdi etrafı yüksek otlarla çevrili bir kulübeyi görüyordu. Ancak bir münzevinin sevebileceği bir yerdi burası. Boyaları dökülmeye başlamış olanı kapı yine de parlak kırmızıydı. Kapı açıktı, önündeki taş düzlükte bir kız oturuyordu, Ellerini kucağına bırakmış, battaniyeleri ayaklarının dibine düşmüştü. Açık bıraktığı saçları omuzlarını okşuyordu. Bu...
Jonas, "Vay vay vay..." diye fısıldadı. Artık eyerden öyle eğilmişti ki, sirkte atın sırtında numara yapan bir cambaza benzemişti. Sanki gözleri de kaybolmuştu. Şimdi bunların yerinde pembe ışıklı gözçukurları var gibiydi.
Rhea sevinçle gıdakladı. "Evet. Bu Thorin'in kavuşamadığı metresi! Dearborn'un sevgilisi!" Gıdaklaması birdenbire kesildi. "Ermot'umu öldüren o genç piçin dostu! Ve o çocuk bunun bedelini ödeyecek! Evet, ödeyecek ya! İyice bak, sai Jonas! Yakından bak!"
Silahşor da öyle yaptı. Artık her şey çok belirgindi. Jonas, bunu daha önce anlamalıydım, diye düşündü. Bu kızın halasının korktuğu her şey aslında doğruydu. Rhea da durumu biliyordu. Ama bu cadı kızın İç-Dünya'dan gelen çocuklardan biriyle ilişkisi olduğunu neden kimseye söylemedi? Bunu bilemiyorum. Ama Susan, Will Dearborn'la sevişmekten başka şeyler de yaptı. Onun kaçmasına yardım etti. O ve arkadaşlarının. Hatta belki de aşkı uğruna o iki kanun adamını da öldürdü.
Kürenin içindeki şekil yüzer gibi yaklaştı. Cama bakmak Jonas'ın başının biraz dönmesine neden oldu. Ama hoş bir duyguydu bu. Kızın pasında kulübe vardı. İçersini iyice kısılmış bir lamba hafifçe aydınlatıyordu. Jonas önce köşede birinin uyduğunu sandı. İkinci defa bakınca köşedekinin bir post yığını olduğuna karar verdi.
Rhea, "O çocukları görüyor musun?" diye sordu. Sesi sanki çok uzaklarda bir yerden geliyordu. "Onları görüyor musun, sai?"

Jonas, "Hayır," dedi. Kendi sesi de yine o uzaktaki yerden geliyormuş gibiydi. Gözleri sanki küreye yapışmıştı. Camın saçtığı ışığın beyninin gitgide derinliklerine sızarak her tarafı kavurduğunu hissediyordu. Hoş bir duyguydu bu. Soğuk bir gecede sıcak bir ateşin önünde oturmak gibi bir şey. "Kız yalnız. Sanki bir şeyi bekliyor."
"Evet." Rhea ellerini kürenin yukarsında dolaştırdı. Tozunu alıyormuş gibi sert hareketlerle. Ve pembe ışık kayboldu. Jonas alçak sesle bağırarak itiraz etti. Ama bunun bir yararı olmadı. Küre yine kapkara kesildi. Jonas ellerini uzatarak cadıya kürenin tekrar aydınlanmasını sağlamasını söylemek istedi. Hatta gerekirse yaşlı kadına yalvaracaktı da. Son anda bütün irade gücünü kullanarak kendini tuttu. Bunun ödülü de aklının yavaş yavaş başına gelmesi oldu. O zaman Rhea'nın hareketlerinin Pinch ve Jilly oyunundaki kuklalarınki kadar anlamsız olduğunu hatırladı. Küre kendi istediğini yapıyordu, kadının istediğini değil.
Yaşlı kadın ona bakıyordu. Gözleri halinden beklenmeyecek kadar berrak, bakışları da kurnazdı. Rhea, "Kız kimi bekliyor dersin?" diye sordu.
Jonas gitgide artan bir endişeyle, o kız ancak bir tek şeyi bekleyebilir, diye düşündü. O çocukları. İç-Dünya'dan gelen daha sakalı Çıkmamış köpek yavrularını. Ve o piçler kızın yanında olmadıklarına göre... şimdi ilerde bizi bekliyor olabilirler.
Beni bekliyorlar. Hatta belki de... Jonas, "Beni dinle," dedi. "Sana bunu bir defa soracağım. Bana uğruyu söylersen akıllılık edersin. Bu çocuklar küreyi biliyorlar mı? Bu üç çocuğun Gökkuşağı'ndan haberleri var mı?
Cadı bakışlarını ondan kaçırdı. Bu bir bakıma bir cevaptı. Ama bir bakıma da değildi. Cadı oturduğu tepesinde çok uzun süre her şeyin istediği gibi olmasını sağlamıştı. Ama burada, aşağıda patronun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Jonas tekrar eğilerek cadıyı omuzlarından kavradı. Korkunç bir şeydi bu. Nasılsa hâlâ yaşayan çıplak bir kemiği tutmak gibi. Ama ak saçlı adam kendini zorlayarak Rhea'yı bırakmadı. Cadı inleyerek çırpındı. Ama Jonas parmaklarını sıktı.
"Söyle, seni yaşlı dişi köpek! Lanet olasıca cadı!"
Rhea, "Belki biliyorlar," diye sızlandı. "O kız muayene olmaya geldiği gece bir şeyler görmüş olabilir, ahh, bırak beni! Bırak! Beni öldürüyorsun!"
"Bunu yapmak isteseydim, şimdi ölmüş olurdun." Jonas küreye özlemle bir göz attı. Sonra da atının eyerinde dikleşip oturdu. Ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü ve, "Clay!" diye bağırdı. "Durun!" Reynolds'la Renfrew atlarının dizginlerini çekerken Jonas da arkadaki vaq'ları durdurmak için elini kaldırdı.
Rüzgâr fısıldayarak çayırlarda dolaşıyordu. Otları eğiyor, dalgalandırıyor ve etrafa tatlı bir kokunun yayılmasına neden oluyordu. Jonas ileriye karanlıklara baktı. Ama çocukları görmeye çalışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Delikanlılar herhangi bir yerde olabilirlerdi. Jonas pusu konusunda fazla şansları olmadığını düşünüyordu. Bu durum hiç hoş değildi.
Ak saçlı adam orada bekleyen Clay'le Renfrew'nun yanına gitti. Renfrew'nun sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Sorun nedir? Yakında şafak sökecek. Elimizi çabuk tutmalıyız."
"Kötü Çayırlar'daki kulübeleri biliyor musun?"
"Evet, çoğunu. Neden..."
"Kapısı kırmızı olanı da biliyor musun?"
Renfrew başını sallayarak kuzeyi işaret etti. "İhtiyar Soony'nin kulübesi o. Bunak birdenbire dindar kesildiydi. Bir rüya mı, yoksa hayal mi görmüştü ne? İşte o yüzden kulübesinin kapısını kırmızıya boyadı. Ama beş yıl önce Mannifolk'lara gitti." Artık hiç olmazsa bu sorunun nedenini öğrenmeye çalışmıyor, Jonas'ın suratındaki ifade bunu engelliyordu.
Ak saçlı adam elini kaldırarak iki parmağının arasındaki mavi dövmeye baktı. Sonra da dönüp Quint'e seslendi. "Artık komuta sende."
Quint hayretle kalın kaşlarını kaldırdı. "Bende mi?"
"Evet. Ama yola devam etmeyeceksin. Planlar değişti."
"Ne..."
"Şimdi beni dinle. Anlayamadığın bir şey olmadıkça da ağzını açma. Şu lanet olasıca siyah arabayı döndür. Geldiğimiz yoldan geri dön. Lengyll'le adamlarına katıl. Onlara, 'Jonas, Reynolds ve Renfrew'la birlikte gelinceye kadar burada beklemenizi istiyor,' de. Anlaşıldı mı?"
Quint, "Evet," dermiş gibi başını salladı. Çok şaşırmıştı ama bir şey söylemedi.
"İyi. Haydi git! O cadıya da oyuncağını kesesine koymasını söyle."
Jonas elini alnında dolaştırdı. O zamana kadar elleri pek titremezdi.
Ama şimdi belli belirsizce titriyorlardı. Küre insanın aklını karıştırıyordu.
Quint uzaklaşırken Jonas seslendiği için arkasına baktı.
"Bence İç-Dünyalı çocuklar buradalar, Quint! Belki de bizim ilerimizdeler. Ama gideceğin yolun üzerindeyseler herhalde sana saldırırlar."
Quint endişeyle etrafına, başını yukarsına kadar uzanan otlara baktı. Sonra dudakları gerildi ve tekrar Jonas'a döndü.
Jonas konuşmasını sürdürdü. "Size saldırır ya da küreyi almaya çalışırlarsa... Şimdi beni iyi dinle. Küreyi korumaya çalışırken ölmeyen herkes sonradan buna pişman olacak." Başını kaldırarak çenesiyle siyah arabanın arkasına dizilmiş olan atlı vag'ları işaret etti. "Bunu onlara söyle."
Quint, "Peki, patron," dedi.
"Lengyll'in grubuna eriştiğiniz zaman güvende olursunuz."

"Eğer gelmezseniz, sizi ne kadar bekleyelim?"
"Cehennem donup buz kesilinceye kadar." Quint uzaklaşırken Jonas, Reynolds'la Renfrew'ya döndü. "Biraz yandan dolaşacağız, çocuklar."
"Roland!" Alain'in sesi alçak ama telaşlıydı. "Döndüler."
"Bundan emin misin?"
"Evet. Arkalarından gelen başka bir grup var. Daha kalabalık bir grup. Onlara doğru gidiyorlar."
Cuthbert atıldı. "Kalabalık grubun daha güvenli olacağını düşünüyorlar."
Roland, "Küre onlarda mı?" diye sordu. "Ona dokunabiliyorsun artık?"
"Evet. Küre onlarda. Diğer yöne gitmelerine rağmen bu onlara 'dokunmamı' kolaylaştırıyor. Küreye eriştin mi, tamam. Bir maden dehlizindeki lamba gibi parlıyor."
"Küre hâlâ Rhea'da mı?"
"Öyle sanıyorum. Kadına dokunmak çok korkunç."
Roland, "Jonas bizden korkuyor," dedi. "Saldıracağı zaman etrafında daha fazla insan olmasını istiyor. Gerçek bu. Böyle olmalı!" Delikanlının hem haklı olduğundan, hem de hesapta korkunç bir yanlıştık yaptığından haberi yoktu. Gilead'dan ayrılalı beri yeniyetme bir gencin yapabileceği birkaç hataya düşmüştü. Bu da onlardan biriydi. Kararının doğru olduğunu sanmak!
Alain, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.
"Burada oturacağız. Dinleyeceğiz. Darağacı Kayası'na gideceklerse küreyi yine bu tarafa doğru getirecekler. Böyle yapmak zorundalar."
Cuthbert, "Ya Susan?" diye sordu. "Susan ve Sheemie? Onlar ne olacak? Başlarının dertte olmadığını nasıl bileceğiz?"
"Herhalde bilemeyeceğiz." Roland yere bağdaş kurarak oturdu Aceleci'nin dizginlerini kucağına bıraktı. "Ama Jonas'la adamları çok geçmeden bu tarafa gelecekler. Geldikleri zaman biz de gerekeni yapacağız."
Susan kulübede uyumak istememişti. Roland yanında olmada için kulübeyi yadırgamıştı. Sheemie köşedeki eski postların altına büzülmüştü. Susan da kendi battaniyelerini dışarı taşımıştı. Bir süre kız benin kapısında oturdu. Yıldızlara bakıyor, Roland için dua ediyordu. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başladığı zaman battaniyelerden birinin üzerine yattı, diğerini de üstüne çekti. Maria onu sarsarak derin uykusundan uyandırdığından bu yana yüzyıllar geçmişti sanki. Ağzı kuruyan Sheemie'nin gırtlağından kopan ve kulübeden dışarı yayılan horultuları onu rahatsız etmiyordu. Kız başını bir koluna dayayarak uykuya daldı. Sheemie yirmi dakika sonra kapıya gelip uykulu uykulu bakarak gözlerini kırpıştırdığı zaman da uyanmadı. Çocuk işemek için yüksek otların arasına girdi. Onu tek farkeden Caprichoso oldu. Katır Sheemie yanından geçerken uzanarak onun kabaetini ısırmaya alıştı. Hâlâ tam anlamıyla uyanamamış olan Sheemie, onun başını itti. Capi'nin oyunlarını çok iyi biliyordu. Gerçekten.
Susan rüyasında söğüt korusunu görüyordu. Kuş ve ayı ve tavşan ve balık. Kızın uyanmasına otların arasından dönen Sheemie değil de boynuna dayanan soğuk çelik bir daire oldu. Bir şıkırtı duyuldu. Susan bu sesi hemen tanıdı. Şerifin Bürosu'nda da aynı sesi duymuştu. Bir silahın itilen horozu. Söğüt korusu kızın kafasından silindi.
Bir ses, "Kalk da pırılda, Güneş Işını," dedi. Susan bir an kendini toparlayamadı. Yarı uyanan kafası bir gün öncesinde olduğuna inanmaya çalışıyordu. Maria onun hemen kalkıp Deniz Kıyısı'ndan gitmesini istiyordu. Belediye Başkanı Thorin ve Kâtibi Rimer'i katleden caniler geri dönüp onu da öldürmeden önce.
Ama bütün bunların bir yararı olmadı. Kız bu öğleye yakın saatlerde gözlerini güçlü güneş ışınlarına değil, saat beşe özgü grimsi ışığa açtı. Ve kimse onu omzundan yakalamış sarsmıyordu. Boynuna bir tabancanın namlusu dayanmıştı. Susan başını kaldırınca ak saçların çevrelediği dar ve kırışık suratı gördü. Bir yaraya benzeyen ipince dudakları ve Roland'ınkiler gibi soluk mavi gözleri. Karşısındaki Eldred Jonas'tı. Onun arkasında daha mutlu günlerde babasına içki ikram eden Hash Renfrew duruyordu. Jonas'ın ka-tet'ini oluşturan üçüncü bir adam başını eğerek kulübeye girdi.
Susan'ın dehşetten gövdesi dondu sanki. Hem kendisi için korkuyordu, hem de Sheemie için. Çocuğun başlarına nasıl bir felaket geldiğini anlayacağından bile emin değildi. Susan, onu öldürmeye çalışan üç adamdan ikisi burada, diye düşündü. Herhalde bu kadarını kavrar.
Jonas kızın uykusunun açılması için gözlerini kırpıştırmasını seyrederek dostça, "İşte buradasın, Güneş Işını," dedi. "İşte buradasın. İyi! Böyle bir yerde yalnız başına uyumamalısın. Senin kadar güzel kız bunu yapmamalı. Ama endişelenme. Senin ait olduğun yere götürülmeni sağlayacağım!"
Jonas kızıl saçlı, pelerinli adam kulübeden çıkarken ona bir göz attı. Kovboy yalnızdı. "Kız içeriye neler saklamış, Clay? İlginç bir şey var mı?"
Reynolds, "Hayır," der gibi başını salladı. "Herhalde hâlâ atın üzerinde."
Susan, Sheemie, diye düşündü. Nerdesin, Sheemie?
Jonas elini uzatarak bir an kızın göğsüne dokundu. "Çok hoş. Taze ve tatlı. Boşuna Dearborn senden hoşlanmıyor."
"Mavi damgalı pis elini üzerimden çek, aşağılık köpek!"
Sırıtan Jonas kızın istediğini yaptı. Başını döndürerek katıra baktı. "Bu hayvanı biliyorum. Bu katır sevgili arkadaşım Coral'ın. Bütün yap. tıkların dışında bir de hayvan hırsızlığına mı başladın? Ayıp, ayıp! Bu genç kuşağın hali ne olacak? Sen de benimle aynı fikirde değil misin, sai Renfrew?"
Ama Susan'ın babasının eski dostu bir şey söylemedi. Konuşmayı ifadesiz bir suratla dinlemeye dikkat ediyordu. Susan, belki de burada olduğu için birazcık utanıyor, diye düşündü.

Jonas tekrar kıza döndü. Dudaklarını şefkatle gülümsüyormuş gibi bükmüştü. "Eh, cinayetten sonra katır çalmak herhalde sana çok kolay geldi. Öyle değil mi?"
Susan cevap vermedi. Sadece Jonas'ın Capi'nin burnunu okşamasını seyretti.
"O çocuklar neler taşıyorlardı? Katıra yüklenmesi gereken neler?"
Susan uyuşmuş olan dudaklarının arasından, "Kefenler," dedi "Sen ve bütün dostların için. Bu yük pek de ağırdı. Nerdeyse zavallı hayvanın beli kırılacaktı."
Jonas hâlâ gülümsüyordu. "Geldiğim topraklarda bir deyiş vardır 'Zeki kızlar cehenneme giderler,' derler. Hiç bunu duydun mu?" Capi'nin burnunu okşamayı sürdürdü. Bu katırın hoşuna gitti, Boynunu iyice uzatmış, ahmak bakışlı gözlerini yarı kapatmıştı. "Sen hiç şunu düşündün mü? Yük hayvanının sırtındakileri indirip eşyaları üçe bölen ve onları alıp götüren insanlar genellikle bir daha geri dönmezler."
Susan sesini çıkarmadı.
"Seni ortada bırakıverdiler, Güneş Işını. "Çabuk sevişirsen, çabuk unutulursun,' derler. O çocukların nereye gittiklerini biliyor musun?" KIZ, "Evet," dedi. Alçak sesi hemen hemen fısıltı gibiydi. Jonas buna sevindi. "Bunu bize açıklarsan her şey senin için daha kolaylaşır. Öyle değil mi, Renfrew?"
Renfrew başını salladı. "Evet. O çocuklar birer vatan haini, Susan, İyi Adam' adına çalışıyorlar. Nereye gittiklerini ya da ne yapmayı planladıklarını biliyorsan, bunu bize söylemelisin."
Gözlerini Jonas'tan ayırmayan kız, "Yaklaş," dedi. Uyuşmuş dudakları kımıldamayı pek istemiyordu. O yüzden bu sözcük, "Yunus," gibi çıktı. Ama Jonas onun ne demek istediğini anlayarak öne doğru eğildi. Başını uzatırken gülünç bir biçimde Caprichoso'ya benzedi. Susan da onun suratına tükürdü.
Jonas irkildi. Dudakları hayret ve tiksintiyle büküldü. "Ahh! Sürtük!" diye bağırarak elini kaldırdığı gibi kızın suratına müthiş bir tokat attı. Susan yere boylu boyunca yuvarlandı. Yan düşmüştü, gözlerinin önünde yıldızlar çakıyordu. Sağ yanağının şimdiden balon gibi şişmeye başladığının farkındaydı. Kendi kendine, üç beş santim daha aşağıya vursaydı, boynumu kırabilirdi, dedi. Belki de böylesi daha iyi olurdu. Elini burnuna götürdü. Sağ burun deliğinden akan kanı sildi.
Jonas öne doğru bir adım atan, sonra da duraklayan Renfrew'ya döndü. "Onu bir ata bindir ve ellerini önden bağla. Sıkıca." Başını eğerek Susan'a baktı ve ona müthiş bir tekme indirdi. Kız kulübeye doğru yuvarlandı. "Demek benim yüzüme tükürüyorsun? Eldred Jonas'a tükürüyorsun, öyle mi, dişi köpek!"
Reynolds ona eşarbını uzattı. Ak saçlı adam alıp yüzündeki tükürüğü sildi. Sonra da kızın yanına çömeldi. Susan'ın saçlarının bir tutamını yakalayarak eşarbı onlara sildi. Kızı çekerek ayağa kaldırdı. Susan'ın gözleri can acısından yaşarmıştı. Ama sesini çıkarmadı.
"Belki dostunu bir daha göremeyeceğim, taze, küçük göğüslü Sue. Ama sen elimdesin. Öyle değil mi? Evet, Dearborn başımıza bir ten: açarsa acısını senden çıkarırım. Hem de iki katı. Dearborn'un bunu öğrenmesini de sağlarım. Bundan emin olabilirsin."
Jonas'ın yüzündeki tebessüm silindi. Birdenbire öfkeyle kızı itti. Susan az kalsın yine yere yuvarlanıyordu.
"Haydi, şimdi ata bin! Ben yüzünü bıçağımla biraz değiştirme kalkmadan bunu yap!"
Sheemie otların arasından bakıyordu. Dehşete kapılmış, ağlıyordu. Susan o kötü Tabut Avcısı'nın yüzüne tükürmüş, adam da onu yere devirmişti. Öyle sert bir tokat atmıştı ki, kızı kolaylıkla öldürebilirdi Sheemie az kalsın yerinden fırlayacaktı. Ama sonra bir şey, belki de arkadaşı Arthur'un kafasında çınlayan sesi ona, bir şey yapamazsın demişti. Sadece ölürsün.
Sheemie, Susan'ın ata binmesini seyretti. Diğer adamlardan biri bir Tabut Avcısı değil, çocuğun zaman zaman meyhanede gördüğü iriyarı bir çiftçi kıza yardım edecek oldu. Ama Susan onu botunun tabanıyla itti. Kıpkırmızı kesilen adam geriledi.
Sheemie, onları kızdırma, Susan, diye düşündü. Tanrılar! Bunu yapma. Yoksa sana tekrar vururlar! Ah, o zavallı yüzün! Burnunda kanıyor. Gerçekten!
Jonas, "Bu son şansın," dedi. "O çocuklar neredeler? Ne yapmayı düşünüyorlar?"
Kız, "Canın cehenneme," diye homurdandı.
Jonas acımasızca gülümsedi. "Herhalde cehenneme gittiğim zaman seninle orada karşılaşacağım." Sonra diğer Tabut Avcısı'na döndü. "Kulübeyi iyice aradın mı?"
Kızıl saçlı kovboy, "Yanlarında neler vardı bilmem," dedi. "Ama her şeyi alıp götürmüşler."
Jonas yine zalimce gülerek kendi atına atladı. "Haydi, gidelim."
Grup tekrar Kötü Çayırlar'a daldı. Otlar etraflarında kapandı. Sanki oraya hiç gelmemişlerdi... Sadece Susan gitmişti. Capi de öyle. Susan'ın yanından giden iriyarı çiftçi katırı yedeğine almıştı.
Sheemie grubun dönmeyeceğinden emin olunca açıklığa döndü. Pantolonunun üst düğmesini ilikliyordu. Önce Roland'la arkadaşlarının gittikleri yöne baktı. Sonra da Susan'ı götürdükleri tarafa. Hangisi?
Sheemie bir an düşündü, sonra hiçbir seçeneği olmadığını anladı. Roland, Alain ve iyi kalpli Arthur Heath'in (Sheemie hâlâ onu o adla düşünüyordu) gittikleri yol silinmişti bile. Buna karşılık Susan'la onu yakalayan adamların açtıkları yol hâlâ belirgindi. Susan'ı izlersem, belki onun için bir şeyler yapabilirim, diye düşündü. Belki ona yardım ederim.
Sheemie önce yürümeye başladı. Ama sonra adamların geri dönecekleri ve kendisini yakalayacakları korkusu geçti. Susan'ın götürüldüğü tarafa doğru koşmaya başladı. Hemen hemen bütün gün kızı izleyecekti.

Hemen her durumda soğukkanlılığını ve umudunu kaybetmeyen Cuthbert ufuk ağarır ve şafak yaklaşırken gitgide sabırsızlanmaya başladı. Sonunda Hasat geldi, diye düşünüyordu. Biz burada bilenmiş bıçaklarımızla oturuyoruz ve kesebileceğimiz hiçbir şey yok.
Cuthbert, Alain'e iki kez ne duyduğunu sordu. Alain ilk sefer sadece bir şeyler mırıldandı. İkinci defa ise, "Kulağımın dibinde havlayıp dururken ne duyacağımı sanıyorsun?" dedi.
Cuthbert on beş dakika arayla sorulan soruları havlamak saymıyordu, ileriye doğru giderek sıkıntılı sıkıntılı atının önüne oturdu. Bir süre sonra Roland da yaklaşarak onun yanına geçti.
Cuthbert, "Beklemek," dedi. "Mejis'te zamanımızın çoğunu böyle bekleyerek geçirdik. Ve benim dünyada en yapamadığım şey de budur."
Roland, "Daha fazla beklemek zorunda kalmayacaksın," diye cevap verdi.
Jonas'la yanındakiler, Fran Lengyll'in güneş ufuktan yükseldikten bir saat kadar sonra geçici olarak mola verdiği yere ulaştılar. Quint, Rhea ve Renfrew'un vaq'ları da onlara katılmış kahve içiyorlardı. Jonas buna memnun oldu.
Lengyll öne doğru çıktı. Sonra Susan'ın atın sırtında elleri bağlı bulunduğunu görünce bir adım geriledi. Sanki saklanacak bir yer arıyordu. Ama burada öyle bir yer bulamazdı. Onun için de durakladı; hiç de mutlu gibi bir hali yoktu.
Susan atını dizleriyle sıkıştırarak onun ilerlemesini sağladı. Reynolds onu omzundan yakalamaya çalıştı ama kız yana doğru eğilerek onun elinden kurtuldu.
"Ah, Francis Lengyll! Bu ne sürpriz? Burada karşılaşmamız şaşılacak bir şey!"
Lengyll, "Susan," dedi. "Seni bu durumda gördüğüm için üzgünüm." Bir kırmızılık boynundan dalga dalga alnına doğru yükseliyordu Kabaran denizin mendireğe yaklaşması gibi. "Kötü dostlar edindin, kızım... Ve kötü dostlar sonunda insanı hesabı ödemesi için yalnız bırakıverirler."
Susan güldü. Gerçek bir kahkahaydı onunki. "Kötü dostlar mı? Ah, evet, sen bu konuyu çok iyi biliyorsun, değil mi, Fran?"
Lengyll döndü. Utandığı için kaskatı kesilmiş, hantallaşmıştı. Susan botlu ayağını kaldırdı. Diğerleri daha bir şey yapamadan adamın iki küreğinin arasına tekmeyi indirdi. Lengyll karınüstü düştü. Suratından şaşırdığı ve şok geçirdiği anlaşılıyordu.
Renfrew, "Bunu yapamazsın, küstah fahişe!" diye bağırarak kızın başının sol yanına şiddetle vurdu. Susan daha sonra kendine geldiği ve doğru dürüst düşünebildiği zaman, hiç olmazsa suratımın iki yanı eşitlendi, diyecekti.
Eyerin üzerinde sallandı ama düşmedi. Renfrew'ya hiç bakmadı. Gözlerini dizleri ve avuçlarının üzerinde doğrulmayı başarmış olan Lengyll'e dikmişti. "Sen babamı öldürdün!" diye haykırdı. "Seni aşağılık, korkak, sinsi yaratık! Bir de kendine erkek diyorsun öyle mi?" Kendisine bakmakta olan çiftçilere ve vag'lara döndü. "İşte o! Fran Lengyll! Atçılar Demeği'nin başkanı! Dünyanın en aşağılık sinsi köpeği! O, bir sırtlan leşinden bile daha adi. O..."
Jonas, "Bu kadar yeter," dedi. Lengyll'in adeta büzülerek adamlarının yanına gitmesini ilgiyle seyrediyordu. Evet. Susan da acı bir sevinçle adamın ikibüklüm seğirttiğini gördü. Lengyll omuzlarını iyice kamburlaştırmıştı. Rhea gıdaklar gibi gülüyor, iki yana sallanıyordu. Sesi taş tahtaya sürülen bir tırnağın çıkardığı cızırtıya benziyordu. Bu ses Susan'ın içini tırmaladı, ama Rhea'nın grupla beraber olmasına hiç şaşmadı.
Kız sonra bir Jonas'a baktı, bir Lengyll'e. Hiç tükenmeyecekmiş gibi görünen bir horgörüyle, "Hiçbir zaman yetmez!" diye cevap verdi. "Bu ona hiçbir zaman yetmez."
"Şeey... Belki... Ama sana verilen zamanı iyi değerlendirdin, sai. pek az kimse bundan daha iyisini yapabilirdi. Şu cadının kahkahalarını dinle! Adamın yaralarına tuz basmak gibi bir şey... Ama onun da sesini biraz sonra keseceğiz." Jonas döndü. "Clay!"
Reynolds atıyla ona yaklaştı.
"Güneş Işını'nı Deniz Kıyısı'na sağsalim götürebilir misin?"
"Öyle sanırım." Reynolds batı yerine doğuya gönderileceği için ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışıyordu. İçinde Darağacı Kayası, Latigo ve tankerler konusunda kötü duygular uyanmaya başlıyordu... Aslında bütün olanlar bakımından. Bunun nedenini tanrılar bilirdi. »Şimdi mi?"
Jonas, "Bir dakika sonra," dedi. "Belki burada birilerinin öldürülmesi gerekecek. Kim bilir? Ama asıl cevaplanamayan sorular bir insanın sabah kalkmasına değiyor, öyle değil mi? Bacağı, çürük bir diş gibi zonklasa bile. Öyle değil mi?"
"Bilmem ki, Eldred..."
"Sai Renfrew, bir dakika Güneş Işını'mıza göz kulak ol. Geri almam gereken bir şey var."
Sesi her taraftan duyuluyordu. Jonas'ın da istediği buydu. Rhea'nın gıdaklamaları birdenbire kesildi. Sanki biri gırtlağını ucu kıvrık bıçakla kesmiş gibi. Jonas gülümseyerek atını üzerinde sarı sembollerin bulunduğu siyah arabaya doğru sürdü. Reynolds onun soluna geçmişti. Ak saçlı adam Depape'in de sağında yer aldığını görmekten çok hissetti. Aslında Roy iyi bir çocuk, diye düşündü. Biraz kafasız ama iyi niyetli. Ona her şeyi açıklamak zorunda kalmıyorsun.
Jonas'ın atının attığı her adımla Rhea arabasında biraz daha büzüldü. Gözleri derin çukurlarında sağa sola kayıyor, kadın kaçacak yol arıyordu. Ama burada öyle bir yer yoktu.
Sonunda cadı elini kaldırarak, "Bana yaklaşma, ölüm habercisi!" diye bağırdı. Diğer eliyle keseyi daha da sıkıca kavramıştı. "Yaklaşma! Yoksa yıldırımları çağırır, seni atının sırtında çarptırırım! Şu aşağılık arkadaşlarını da öyle!"

Jonas bu sözleri duyan Roy'un bir an durakladığını hissetti. Ama Clay öyle bir şey yapmadı. Kendisi de. Cadının pek çok şey yapabileceğini tahmin ediyordu... ya da vaktiyle böyle şeyleri başarabildiğini. Ama bütün bunlar o aç cam küre hayatına girmeden önce olmuştu.
Jonas, "Küreyi bana teslim et," dedi. Arabanın yanından keseyi almak için elini uzattı. "O senin değil. Hiçbir zaman da olmadı. Herhalde İyi Adam ilerde bir gün onu dikkatle sakladığı için sana teşekkür edecek. Ama şimdi küreyi vermelisin."
Rhea haykırdı. Sesi öyle yüksek ve tizdi ki, vaquero'lardan bazıları ellerindeki teneke kahve maşrapalarını yere atarak kulaklarını tıkadılar Aynı anda cadı elini kesenin ağzını büzen kordona geçirerek küreyi havaya kaldırdı. Şimdi yuvarlak cam kesenin dibinde bir sarkaç gibi sağa sola sallanıyordu.
Rhea, "Onu sana vermeyeceğim!" diye uludu. "Küreyi senin gibilere vermektense yere atıp parçalarım daha iyi!"
Jonas kadının küreyi güçsüz kollarıyla Kötü Çayırlar'ın ezilmiş esnek otlarına atarsa kırılacağını sanmıyordu. Ama bunu öğrenme fırsatı bulamayacağını da biliyordu.
Ak saçlı adam, "Clay," diye emretti. "Silahını çek."
Arkadaşının dediğini yapıp yapmadığını anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. Cadının telaşla Clay'in atın sırtında beklediği sol tarafa doğru baktığını gördü.
Jonas, "Sayı sayacağım," dedi. "Kısaca. Üçe geldiğim zaman bu kadın hâlâ keseyi bana teslim etmemişse onun şu çirkin kafasını uçur."
"Peki."
Jonas kürenin cadının yukarı kaldırdığı kesenin dibinde sağa sola sallanmasını seyrediyordu. Cam ışıldamaya başlamıştı, kumaşın altından bile donuk bir pembelik gözüküyordu. "İki. Cehennemin zevkini çıkar, Rhea. Güle güle. Ü..."
Büyücü, "Al," diye haykırarak keseyi adama doğru uzattı. Diğer sıska elini bükmüş, yüzünü korumaya çalışıyordu. "Al, işte! O seni de lanetlesin! Beni lanetlediği gibi!"
"Teşekkür ederim, sai."
Ak saçlı kovboy keseyi büzülen ağzının hemen altından kavrayarak çekti. Kordon elinin eklemlerinin derisini kaldırır ve tırnaklarından hiçini koparırken Rhea da can acısıyla bağırdı. Jonas onu pek duymadı bile. Kafasında sevinç sanki patlıyor ve beyaz ışıklar saçıyordu. Silahşorluk yaptığı uzun yıllar boyunca ilk defa işini, çevresini ve onun bir gün ölmesine neden olabilecek onca şeyi unuttu. Küreyi almıştı! Almıştı! Bütün tanrıların mezarları adına o lanet olasıca şeyi ele geçirmişti.
Jonas, o benim, diye düşündü. Hepsi o kadar. Keseyi açarak basını içine sokmamak için kendini zor tuttu. Yulaf dolu bir yem torbasına başını sokan bir at gibi. Onun yerine kesenin kordonunu iki defa eyerinin kaşına doladı. Ciğerlerinin izin verdiği kadar derin bir soluk aldı. Sonra da verdi. Kendini daha iyi hissediyordu şimdi. Biraz.
"Roy."
"Evet, Jonas?"
Ak saçlı silahşor, buradan gitmek iyi olur, diye düşündü. Bunu ilk defa da yapmıyordu. Şu taşralılardan uzaklaşmalıydı. Bu adamların konuşma tarzlarından, lehçelerinden bıkmıştı. İliklerine kadar.
"Roy, bu cadı için ona kadar sayacağız. Eğer bu sürede karşımdan defolup gitmezse sana izin veriyorum. Poposunu uçur. Şimdi bakalım sayı saymasını biliyor musun? Seni dikkatle dinleyeceğim. Onun için sayı atlamamaya çalış."
Depape hevesle, "Bir," dedi. "İki. Üç. Dört.""
Rhea tükürür gibi küfürler ederek dizginleri kapıp midillinin sırtına vurdu. Midillinin kulakları geriye gitti. Hayvan arabayı öyle hızlı çekti ki, Rhea arabadan arkaüstü yere devrildi. Ayakları havaya kalkmıştı. Bileğini örten kapalı siyah ayakkabıları ve birbirine uymayan yün çoraplarının yukarsında baldırları bembeyaz ve sıpsıskaydı. Vaquero'lar gülleye başladılar. Jonas da öyle. Kadının öyle ayakları havada arkaüstü yatması gerçekten komikti.
Depape, "B-B-Beş..." diyebildi. Öylesine gülüyordu ki, hıçkırık tutmuştu. "A-A-Altı!"
Cadı tekrar arabaya tırmandı ve ölmekte olan bir balığın zarafetiyle kendini içeri attı. İfadesiz gözlerle diğerlerine horgörüyle baktı.
Çığlık çığlığa, "Hepinizi de lanetliyorum!" diye haykırdı. Sesi diğerlerinin kahkahalarını yardı. Araba otları ezilmiş açıklığın kenarına doğru giderken artık adamların hiçbiri gülmüyordu. "Hepinizi de! Teker teker! Evet, seni... seni... Seni de!" Hafifçe kıvırdığı parmağıyla en son Jonas'ı işaret etti. "Hırsız! Aşağılık hırsız!"
Jonas hayretle, sanki küre senindi, diye düşündü. Ama küreyi alır almaz aklına gelen ilk kelime, benim olmuştu. Sanki böyle olağanüstü bir şey taşralı bir büyücünün olabilirmiş gibi. Senin gibi küçük bir fatanın.
Araba sarsılarak Kötü Çayırlar'a girdi. Kulakları hâlâ geride olan midilli arabayı olanca gücüyle çekiyordu. Rhea'nın çığlıkları kamçıdan daha etkiliydi. Siyah araba yeşilliklerin arasına daldı. Diğerleri arabanın bir yanılsama oyunu gibi bir görünüp bir kaybolduğunu farkettiler Sonra hepten gözden kayboldu. Ama yine de uzun bir süre cadının çığlık çığlığa sıraladığı lanetleri duydular. Kadın Şeytan Ayı'nın altında ölümün onları bulması için haykırıyordu.
Jonas, Clay Reynolds'a, "Haydi, git," dedi. "Bizim Güneş Işını'nı geri götür. Ve eğer yolda durup kızdan yararlanmak istiyorsan buna da iznin var." Bu sözlerin Susan'ı nasıl etkilediğini anlamak için kıza bir göz attı. Ama düşkırıklığına uğradı. Susan sersemlemiş gibiydi. Sanki Renfrew'nun yumruğu beynini karmakarışık etmişti. Hiç olmazsa şimdilik. "Eğlenceden sonra onu sai Coral'a teslim et. Bu yeter."
"Olur. Sai Thorin'e söylememi istediğin bir şey var mı?"

"Ona söyle benden haber alıncaya kadar bu kızı güvenli bir yere kapatsın. Ve... ve neden onunla birlikte kalmıyorsun, Clay. Yani Coral'la? Sonuçta yarın artık bu kız için endişelenmemize gerek kalmayacak sanırım. Ama Coral kentten ayrıldığı zaman onu Ritzy'ye götür. Kendisine eşlik et."
Reynolds başını salladı. Her şey gitgide daha güzelleşiyordu. Kızı Deniz Kıyısı'na götürecekti. Oraya varınca şu kızın tadına bir bakacaktı. Ama bunu gündüz yusyuvarlak bir hayalete benzeyen Şeytan Ayı'nın altında yapmak niyetinde değildi.
"Haydi, öyleyse. Artık yola çık."
Reynolds, Susan'ı açıklıktan geçirdi. Rhea'nın gittiği yeri belirten ezilmiş otların bulunduğu tarafa dönmekten kaçındı. Kız sessizce atın sırtında gidiyordu. Gözlerini bağlı bileklerine dikmişti.
Jonas adamlarının karşısına dikildi. "İç-Dünya'dan gelen o üç genç hapishaneden kaçtılar. Hem de şu azametli genç sürtüğün yardımıyla." Uzaklaşan Susan'ı işaret etti.
Adamlar alçak sesle homurdandılar. Will Dearborn'la arkadaşlarının kaçtıklarını biliyorlardı. Ama sai Delgado'nun kaçmalarına yardım ettiğinden haberleri yoktu. Belki de Reynolds'un kızı Kötü Çayır'lara sokması ve ikisinin birden gözden kaybolması Susan için iyi olmuştu.
Jonas, "Boşverin şimdi bunu!" diye bağırarak grubun dikkatini tekrar kendine çekti. Elini usulca uzatarak kesenin dibindeki yuvarlak şeyi okşadı. Küreye dokunmak bile her şeyi başarabileceğini düşünmesine neden oldu. Hem de gözü kapalı.
"Kızı boşverin! O ikisini düşünmeyin şimdi." Sırayla Lengyll, Wertner, Croydon, Brian Hookey ve Roy Depape'e baktı. "Yaklaşık kırk kişiyiz. Gidip yüz elli kişiye katılacağız. Karşımızda ise üç çocuk var. Hiçbiri de on altı yaşından bir gün bile daha büyük değil. Üç küçük çocuktan mı korkuyorsunuz?"
Adamlar, "Hayır!" diye bağırdılar.
"Onları kıstırırsak ne yapacaksınız, çocuklar?"
"ÖLDÜRECEĞİZ!" Gruptakiler öyle avaz avaz bağırdılar ki, ekin kargaları sabah güneşinde uçuştular ve daha huzurlu bir yer aramaya başlarken hoşnutsuzluklarını öterek belirttiler.
Jonas bu tepkiden memnun kaldı. Eli hâlâ kürenin o tatlı kavisindeydi. Camın içine güç doldurduğunu hissediyordu. Pembe bir güç, diye düşünerek sırıttı.
"Haydi, gelin çocuklar. Kenttekiler Hasat Gecesi Ateşi'ni yakmadan önce o tankerlerin Eyebolt'un batısındaki ormana erişmelerini istiyorum."
Otların arasına büzülmüş açıklığı gözetleyen Sheemie neredeyse Cadı'nın siyah arabasının altında kalacaktı. Çığlıklar atarak saçma sabır şeyler söyleyen cadı o kadar yakınından geçti ki, Sheemie onun iğrenç cildinin ve pis saçlarının kokusunu bile aldı. Rhea başını eğip aşağıya baksaydı onu mutlaka görecekti. Belki de o zaman Sheemie'yi bir kuşa, bir Hantal Billy'ye, hatta belki de bir sivrisineğe dönüştürecekti.
Çocuk Jonas'ın Susan'ı pelerinli adama teslim ettiğini görmüştü. Usul usul açıklığın kenarından ilerlemeye başladı. Jonas'ın adamlara nutuk çektiğini duydu. (Sheemie adamların çoğunu tanıyordu. Mejis'li kovboyların pek çoğunun o kötü Tabut Avcısı'nın emirlerine uymaları yüzünden utanç duydu.) Ama Jonas'ın sözlerine aldırmadı. Adamlar ata binerlerken Sheemie olduğu yerde donup kaldı. Bir an atlıların ona doğru geleceklerinden korktu. Ama grup diğer tarafa doğru gitti. Batıya doğru. Açıklık sanki büyü yapılmış gibi boşaldı... Ama burası yine de tamamiyle boşalmış sayılmazdı. Adamlar Caprichoso'yu orada bırakmışlardı. Katırın boynundaki ip eğilmiş otların üzerinde sürünüyordu. Capi uzaklaşan atlıların arkalarından bir defa baktı. Ve bir tek defa artırdı. Sanki onlara, "Cehenneme kadar yolunuz var," diyordu. Sonra döndü ve açıklığa bakan Sheemie'yi gördü. Çocuğa kulaklarını salladı ve otlamaya kalkıştı. Dudaklarını Kötü Çayırlar'a bir kez sürdü, sonra başını kaldırarak Sheemie'ye anırdı. Sanki bütün suçun handa çalışan çocuğun olduğunu açıklıyordu.
Sheemie düşünceli düşünceli Caprichoso'ya baktı. Katıra binmenin yürümekten ne kadar kolay olacağını düşünüyordu. Tanrılar, evet... Ama hayvanın ikinci defa anırması bundan vazgeçmesine neden oldu. Katır en olmayacak zamanda öfkeyle anırır ve Susan'ın elinde olduğu adamı uyarırdı.
Sheemie, "Sen evin yolunu bulursun sanırım," dedi. "Hoşçakal, dostum. Hoşçakal, iyi kalpli Capi. Yolun daha aşağısında görüşürüz."
Susan'la Reynolds'un açtıkları yolu buldu ve yine onların peşinden koşmaya başladı.
Alain, Roland olacakları sezmeden bir dakika önce, "Tekrar geliyorlar," dedi. Genç silahşorun kafasında pembe bir şimşeğe benzeyen bir ışık çakmadan hemen önce. "Hepsi de!"
Roland, Cuthbert'in önünde çömeldi. Bert ona baktı. Yüzünde o her zamanki aptalca neşeye benzer hiçbir şey yoktu. Roland, "Çok şey sana dayanıyor," diyerek parmağını sapana vurdu. "Ve buna."
"Biliyorum."
"Kesende kaç top var."
"Hemen hemen dört düzine çelik top." Bert pamukludan yapılmış bir keseyi kaldırdı. Daha rahat günlerde babası buna tütününü doldururdu. "Eyerimdeki havai fişeklerini de unutma."
"Büyük havai fişeklerinden kaç tane var?"
"Yeteri kadar var." Cuthbert gülümsemiyordu bile. Neşeli tanrılar kaybolduğu için gözleri bir katilinkine dönüşmüştü. Bir katilin çukura kaçmış gözlerine. "Yeteri kadar."

Roland elini arkasındaki serape'nin önüne sürdü. Avucunun kaba dokumayla yeniden tanışmasını sağladı. Sonra bir Cuthbert'in serape'sine, bir Alain'inkine baktı. İçinden, evet, dedi. Planımız başarılı olabilir. Evet. Cesaretimiz kaybetmez ve kırk ya da elli kişiye karşı üç çocuk olduğumuzu düşünmezsek, başarılı olabiliriz.
Alain sordu. "Ateş başladığı zaman Darağacı Kayası'ndakiler gürültüyü duyacaklar, öyle değil mi?"
Roland, "Evet," anlamında başını salladı. "Rüzgâr bizden onlara doğru esiyor. Onun için hiç kuşku yok."
"O halde çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor."
"Olabildiğince hızlı davranacağız." Roland, Büyük Salon'un arkasında birbirine girmiş yeşil çitlerin arasında nasıl durduğunu hatırladı. Şahini David kolundaydı. Dehşetin neden olduğu terler sırtından akıyordu. Şahine, "Bugün öleceksin sanırım," demişti. Ve bu dediği de çıkmıştı. Ama kendisi yaşamış ve sınavı geçmişti. Doğuya bakan sınama koridorundan çıkmıştı. Bugün sınanma sırası Cuthbert'le Alain'deydi. Ama Gilead'da, Büyük Salon'un arkasındaki geleneksel sınav yerinde değillerdi. Hayır, şimdi burada Mejis'teydiler. Kötü Çayırların, çölün ve uçurumun sınırında duruyorlardı. Eyebolt Kanyonu'nun.
Alain arkadaşının kafasından geçenleri okumuş gibi, "Ya kanıtla ya da öl." dedi. "Eninde sonunda buna dayanıyor."
"Evet. Her zaman eninde sonunda buna dayanıyor. Buraya ulaşmaları ne kadar alır dersin?"
"En aşağı bir saat sanırım. Hatta belki de iki."
"'Bak ve İlerle' yöntemini uygulayacaklar."
Alain başını salladı. "Evet, öyle sanırım."
Cuthbert, "İşte bu kötü," dedi.
Roland, "Jonas otların arasında pusuya düşmekten korkuyor," di. ye açıkladı. "Hatta belki de etrafını ateşle çevirmemizden. Otlardan kurtulunca gevşeyecekler."
Cuthbert, "Öyle yapacaklarını umuyorsun," dedi.
Roland ciddi ciddi başını salladı. "Evet. Öyle umuyorum."
Reynolds kızı götürürken başlangıçta kaybolmaya başlayan izlerin üzerinde atları hızla yürütmekle yetindi. Ama Jonas, Lengyll ve diğerlerinden ayrıldıktan otuz dakika kadar sonra atını tırısa kaldırdı. Pylon, Reynolds'un atına kolaylıkla ayak uydurdu. Kovboy on dakika sonra hızlarını iyice arttırdığı zaman da öyle.
Susan bağlı elleriyle eyer kaşını kavramıştı. Reynolds'un sağında atın sırtında rahatça oturuyor, saçları arkaya doğru uçuşuyordu. Kız yüzünün renk renk olduğunu düşünüyordu. Ona yanaklarının derisi eskisine göre beş santim daha kabarmış gibi geliyordu. Yüzü berelenmişti, sızlıyordu. Hatta esen rüzgâr bile canının biraz yanmasına neden oluyordu.
Kötü Çayırlar yerini uçuruma bıraktığı yerde Reynolds atları soluklandırmak için durdu. Kendisi de hayvandan atlayarak kıza arkasını döndü ve işemeye başladı. O bu işle meşgulken Susan yamaca doğru baktı ve kalabalık bir sürü gördü. Şimdi hayvanların başlarında kimse yoktu ve en kenardaki atlar etrafa dağılmaya başlıyorlardı. Belki bu kadarcık olsun bir başarı kazanmışlardı. Fazla bir şey değildi. Ama bu yine de bir başarı sayılırdı.
Reynolds, "Gerekli şeyi yapmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu "Varsa attan inmene yardım ederim. Ama şimdi, 'Hayır,' deyip daha sonra bu yüzden vızıldamaya başlama."
"Sen korkuyorsun. Evet, sen iriyarı cesur bir 'düzenleyicisin' ama yine de korkuyorsun. Öyle değil mi? Evet, tabut dövmesine filan rağmen."
Reynolds kızı aşağılarcasına gülmeye çalıştı. Ama bu sabah bunu pek de başaramazdı. "Fala bakmayı bu işin ustalarına bırakmalısın, küçük hanım. Şimdi söyle, gerekli şey için durmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"
"Hayır. Ama sen gerçekten korkuyorsun. Seni korkutan nedir?"
Reynolds tahmin ettiği gibi Jonas'tan ayrılır ayrılmaz o kötü duyguların etkisinden kurtulmuştu. Umduğu gibi. Şimdi de sadece bunu biliyordu. Kıza bakarak sırıtırken tütünden lekelenmiş dişleri ortaya çıktı. "Mantıklı konuşamayacaksan, sesini kes."
"Neden beni bırakmıyorsun? Bırak da gideyim. O zaman arkadaşlarım bize yetiştikleri zaman senin için de aynı şeyi yaparlar."
Reynolds horultuya benzeyen bir ses çıkararak güldü. Hemen hemen gerçekten gülüyormuş gibiydi. Atına binerek boğazını temizledi ve yere tükürdü. Şeytan Ayı gökyüzünde uçuk renkli, şişmiş bir topa benziyordu. Kovboy, "Hayal kurabilirsin, sai," dedi. "Hayal kurmak bedava. Ama o üç çocuğu bir daha göremeyeceksin. Onlar ölecek ve vücutlarını da kurtlar kemirecek. Gerçekten. Haydi gidelim artık."
Atları sürdüler.
Hasat Bayramı'ndan önceki gece Cordelia gidip yatmadı. Bütün geceyi oturma odasındaki koltuğunda geçirdi. Kucağında yine örgüsü vardı. Ama ne bir tek ilmek attı, ne de söktü. Şimdi saat ona geliyor ve sabah güneşinin ışıkları parlaklaşmaya başlıyordu. Cordelia hâlâ o koltukta oturuyor ve boş gözlerle ileriye doğru bakıyordu. Zaten bakılacak ne vardı ki? Her şey altüst olmuş, gürültüyle şangur şungur parçalanmıştı. Thorin'in belki de daha sağlığında Susan'a ve onun çocuğuna bir servet bağışlayacağı umutları. Sağken olmasa bile ölümünde kesinlikle miras bırakacağı, yukarı tırmanıp toplumdaki gerçek yerini bulacağı umutları. Gelecekle ilgili bütün planları. Her şey kendilerine "akim olamayan dikbaşlı iki çocuk yüzünden mahvolup gitmişti.
Şimdi kucağında örgüsüyle eski koltuğunda oturuyordu. Susan'ın yanağına sürdüğü kül dağlamayla yapılmış bir yaraya benziyordu Cordelia, ilerde bir gün bu koltukta ölümü bulacaklar, diye düşünüyor. du. Yaşlı, fakir ve unutulmuş. O nankör çocuk! Onun için bütün yaptıklarımdan sonra!

Daldığı düşüncelerinden uyanmasına birinin pencereye tırnaklarını hafifçe sürmesi neden oldu. Bunun ne kadardır sürdüğünü bilmiyordu. Sonunda farketmişti sesi. Hışırtıyı duyunca örgüsünü bir yana bıraktı ve ne olduğunu anlamak için kalktı. Belki camın önündeki bir kuştu. Ya da Hasat oyunu yapan çocuklar. Onlar dünyanın sona erdiğinin farkında bile değillerdi. Ne olursa olsun pencerenin önündeki şeyleri kovalayacaktı.
Cordelia önce hiçbir şey göremedi. Sonra tam döneceği sırada avlunun kenarındaki arabayla midilliyi farketti. Araba insanı biraz endişelendirecek gibiydi. Siyahtı ve üzerine sarı boyayla semboller yapılmıştı. Arabaya koşulmuş olan midilli başını eğmişti ama otlatmıyordu. Yarı ölü hale gelinceye kadar koşturulmuş gibiydi.
Cordelia kaşlarını çatmış arabaya bakarken tam önünde, aşağıdan çarpılmış, pis bir el uzandı ve tekrar camı tırmalamaya başladı. Cordelia inledi. Kalbi hop ederken ellerini göğsüne bastırdı. Bir adım geriledi. Baldırı sobanın önündeki alçak paravana sürtününce bir çığlık attı.
Uzun, pis tırnaklar cama iki defa daha sürüldü. Sonra el indirildi.
Cordelia bir an olduğu yerde kararsızca durdu. Sonra kapıya gitti. Ama önce eğilerek odun kabından eliyle kavrayabileceği bir huş kütüğü kaptı. Sonra kapıyı hızla açıp evin köşesine gitti. Derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. Köşeyi dönüp bahçeye girdi. O arada huş kütüğünü de havaya kaldırdı.
"Kimsen hemen çıkıp git! Defol yoksa..."
Gördüğü şey yüzünden sesi birdenbire kesiliverdi, inanılmayacak kadar yaşlı bir kadın evin yanındaki don nedeniyle çiçekleri ölmüş olan tarhta sürünüyordu. Sürünerek ona doğru geliyordu, ihtiyarı" saçlarından geride kalmış sicim gibi beyaz birkaç tutam suratına dönüşmüştü. Yanaklarında ve alnındaki yaralardan iltihap akıyordu. Dudakları çatlamıştı, etbenleri dolu sivri çenesine doğru kanlar sızıyordu. Göz akları grimsi sarıydı. Hareket ederken ciğerlerinden patlak bir köpüğünki gibi sesler çıkıyordu.
Bu hortlak, "iyi kadın, bana yardım et," diye inledi. "Lütfen bana yardım et. Çünkü ben mahvoldum."
Cordelia'nın huş kütüğünü kavramış olan eli yanına düştü. Gördüklerine inanamadı. "Rhea?" diye fısıldadı. "Rhea, sen misin?"
Rhea da fısıltıyla karşılık verdi. "Evet..." Ölü ipek çiçeklerinin arasından sürünüyor, ellerini soğuk toprağa bastırıyordu.
Cordelia geriledi. Uydurma sopası şimdi dizlerinin hizasındaydı. "Hayır, ben... Ben senin gibi bir yaratığı evime alamam... Seni bu halde gördüğüm için üzgünüm ama... Anlayacağın benim de bir şerefim var... İnsanlar beni yakından gözetliyorlar... Gerçekten."
Kadın bu son sözleri söylerken anayola doğru baktı. Sanki kentlilerin bahçe kapısına toplanıp bu sahneyi merakla seyrettiklerinden emindi. Yalanlar uydurup kötü kötü dedikodu yapmak için sabırsızlanıyorlardı. Ama kimse yoktu orada. Hambry sessizliğe gömülmüştü. Sokaklar ve geçitler bomboştu. Hasat Bayramı'na özgü neşeli gürültüler de duyulmuyordu. Cordelia sonra ölü çiçeklerinin' arasına kadar gelebilen yaratığa baktı.
Toprakta yatan şey, "Bunu... yeğenin yaptı..." diye fısıldadı. "Bütün suç... onda..."
Cordelia elindeki kütük parçasını düşürdü. Odun ayak bileğine çarptı ama kadın bunu pek farketmedi. Parmakları kıvrıldı ve elleri yumruklara dönüştü.
Rhea yine fısıltıyla, "Bana yardım et," dedi. "Onun... nerde... olduğunu biliyorum... Yapmamız gereken... şeyler var... Biz iki... kadının... yapabileceği şeyler..."
Cordelia bir an tereddüt etti. Sonra cadıya yaklaşarak onun yanında diz çöktü. Kolunu Rhea'ya dolayarak onu ayağa kaldırmayı başardı. Büyücüden mide bulandıran pis bir koku yayılıyordu. Çürüyen etlerin kokusu.
Cordelia cadıyı eve sokarken Rhea kemik gibi parmaklarla onun yüzünü ve boynunun yanını okşadı. Cordelia'nın tüyleri diken diken oldu ama cadıdan uzaklaşmadı. Büyücü bir koltuğa çöktü. Hem solukluyor, hem yelleniyordu.
Cadı ıslık çalarmış gibi bir sesle, "Beni dinle," dedi.
"Dinliyorum..." Cordelia bir iskemle çekerek Rhea'nın yanına oturdu. Belki büyücü ölümün eşiğindeydi ama size baktığı zaman gözlerinizi ondan kaçıramıyordunuz. Rhea parmaklarını pis elbisesinin göğsünden içeri sokarak bir tür gümüş muska çıkardı. Ve bunu hızla öne arkaya sallamaya başladı. Sanki tespih çekiyordu. Bütün gece hiç uykusu gelmeyen Cordelia'ya ağırlık bastı.
Rhea, "Diğerlerine erişemeyiz," diye açıkladı. "Küre elimden kaçtı. Ama o kız!.. Onu tekrar Belediye Başkanı'nın evine götürdüler. Belki onunla ilgilenebiliriz. Evet, belki bu kadarını yapabiliriz."
Cordelia uykuda gibi, "Sen hiçbir şey yapamazsın," dedi. "Ölüyorsun..."
Rhea hırıltılı hırıltılı güldü. Ağzından sarımsı bir salya aktı. "Ölüyor muyum? Hayır! Sadece bitkinleştim ve beni canlandıracak bir şeylere ihtiyacım var. Şimdi beni dinle, Hiram'ın kızı ve Pat'in kardeşi Cordelia!"
Kemikli (ve şaşılacak kadar güçlü) kolunu Cordelia'nın boynuna dolayarak onu kendine çekti. Aynı anda diğer elini kaldırarak gümüş madalyonu kadının irileşmiş gözlerinin önünde döndürmeye başladı. Usul usul bir şeyler fısıldıyordu. Cordelia da onu anladığını belirtmek ister gibi başını sallıyordu.
Rhea sonunda onu bırakarak, "O halde bunu yap," dedi. Koltukta bitkinlikle büzüldü. "Şimdi. Çünkü ben bu halde fazla dayanamam. Ondan sonra biraz zamana ihtiyacım olacak. Bunu da bilesin. Yani canlanabilmek için."
Cordelia odada ilerleyerek mutfağa gitti. Orada, elle çalıştırılan su tulumbasının yanındaki tezgâhın üzerinde bir tahta duruyordu. Buna sivri iki bıçak sokulmuştu. Cordelia onlardan birini alarak geri döndü. Dalgın dalgın sanki uzaklarda bir yere bakıyordu. Susan da Rhea'yla Öpen Ay'ın ışıkları altında kadının kulübesinin açık kapısının önünde durduğu zaman onun gözlerinde de aynı ifade belirmişti.
Rhea, "Ona yaptıklarını ödetecek misin?" diye sordu. "Sana bu yüzden geldim."

Cordelia güç duyulacak bir sesle mırıldandı. "Ah, Çok Genç ve Çok Güzel, Küçük Hanım." Bıçak olmayan elini rüyada gibi kaldırarak o pörsülmüş yanağına dokundu. "Evet. Ona her şeyi ödeteceğim. Gerçekten."
"Ölümüne kadar mı?"
"Evet. Ya o ya da ben ölünceye kadar."
Rhea, "Ölecek olan o," diye açıkladı. "Bundan hiç endişen olmasın. Şimdi beni canlandır, Cordelia. İhtiyacım olan şeyi bana ver."
Cordelia elbisesinin önündeki düğmeleri açtı. Korsajı iki yana çekerken sıska göğüsleri ortaya çıktı. Son yıl yavaş yavaş göbeklenmeye başlamıştı. Elindeki bıçakla üstteki gömleğini ve alttaki etleri kesti. Ve beyaz pamuklu yarığın iki yanı hemen kıpkırmızı kesilmeye başladı.
Rhea, "Evet," diye fısıldadı. "Güller gibi. Çoğu zaman onları hayal ediyorum. Açmış olan gülleri... Ve dünyanın ucunda onların arasından yükselen o kapkara şeyi. Yaklaş!" Cadı elini Cordelia'nın sırtına dayayarak onu yaklaştırdı. Bir an kadının yüzüne baktı. Sonra sırıtarak dudaklarını yaladı. "İyi. Yeterli sayılır."
Cöos'lu Rhea gömlekteki kırmızı yırtığa yüzünü gömerek kanını içerken Cordelia cadının başının üzerinden boş boş ileriye doğru bakıyordu.

Roland dizgin ve tokaların boğuk şıkırtısı arkadaşlarıyla uzun otların arasında çömeldikleri yere yaklaştığı için sevindi önce. Ama sesler daha da yaklaşırken korkmaya başladı. Artık yumuşak nal seslerini ve konuşan adamların mırıltılarını duyabiliyorlardı. Atlıların bu kadar yakınlarından geçmeleri başka, kötü şans yüzünden üzerlerine gelmeleri başkaydı. O zaman üç çocuk tarlada ilerleyen bir sabanın bir köstebek yuvasını ortaya çıkarmasına benzeyen bir biçimde ölüp gideceklerdi.
Ka herhalde onları buralara kadar böyle ölmeleri için sürüklememişti. öyle değil mi? Kilometrelerce genişliğindeki Kötü Çayırlar'da yaklaşan atlılar Roland'la arkadaşlarının bekledikleri tek noktayı nasıl bulabilirlerdi? Ama düşman hâlâ yaklaşıyordu. Dizgin ve toka şakırtılarla adamların sesleri daha belirginleşiyordu.
Alain üzüntüyle Roland'a bakarak solu işaret etti. Genç silahşor "Hayır," der gibi başını salladı ve ellerini yere vuruyormuş gibi yaptı." Yerlerinden kımıldamamalarını işaret ediyordu. Bu şarttı. Sessizce uzaklaşmak için çok geçti artık.
Roland tabancalarını çekti.
Cuthbert'le Alain de aynı şeyi yaptılar.
Sonunda sabanın bıçağı köstebeklerin on sekiz metre kadar açığından geçti. Çocuklar, sık otların arasından hızla geçen atlarla binicileri gördüler. Roland grubun başında Jonas, Lengyll ve Depape'in olduğunu kolaylıkla farketti. Bu üç adam yan yana gidiyorlardı. Onları en aşağı otuz altı kişi izledi. Otların arasında doru atlar, serape'lerin parlak kırmızı ve yeşil renkleri belirip kayboldu. Adamlar etrafa iyice yayılmışlardı. Roland onların açık çöle vardıklarında daha da yayılacaklarından oldukça emindi.
Delikanlılar grubun geçmesini beklediler. Atlardan birinin çok yakından geçen hayvanları selamlamak için kişnemesine engel olmak amacıyla başlarını tutuyorlardı. Grup uzaklaştıktan sonra Roland arkadaşlarına döndü. Çocukların renkleri uçmuş ve ciddileşmişlerdi.
Roland, "Atlarınıza binin," dedi. "Hasat zamanı geldi."
Atlarını yürüterek Kötü Çayırlar'ın sınırına götürdüler. Jonas'ın grubunun geçtiği yere ulaştılar. Burada otlar yerlerini önce bodur çalılara, sonra da çöle bırakıyordu.
Rüzgâr insana yalnızlığı hatırlatan bir ses çıkararak esiyor, uluyordu. İri taneli kumları koyu mavi bulutsuz gökyüzüne doğru savuruyordu. Şeytan Ayı semadan bir ölünün bulanıklaşmış gözü gibi bakıyordu. İki yüz metre ilerde Jonas'ın grubunu destekleyen vaq'lar üçlü sıralar oluşturmuşlardı. Sombrero'larını başlarına geçirmiş, kamburlarını çıkarmışlardı. Serape'leri rüzgârda uçuşuyordu.
Roland yana geçti. Böylece Cuthbert'i ortalarına almış oldular. Bertin sapanı elindeydi. Alain'e on iki çelik topu verdi. Roland'a altı tanesini. Sonra soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı. Genç silahşor başını salladı ve çocuklar atlarını sürmeye başladılar.
Tozlar yanlarından ince tabakalar halinde uçuyor, bazen vag'ları eyaletlere dönüştürüyor, bazen de onları görünmez kılıyordu. Ama gocuklar devamlı onlara yaklaşıyorlardı. Roland atını sürürken sinirleri iyice gerilmişti. Vag'lardan birinin atının sırtında döneceğini ve onları göreceğini sanıyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Hiçbiri suratını o insanın yüzünü parçalayan, kum dolu rüzgâra doğru dönmek istemiyordu. Ayrıca onları uyaracak bir ses de duyulmuyordu. Şimdi atlarının ayaklarının altında sesin çıkmasını önleyen sıkışmış kumlar vardı.
Vag'larla aralarında yirmi metre kadar kaldığı sırada Cuthbert basını salladı. Düşmana harekete geçebilecekleri kadar yaklaşmışlardı artık. Alain, Cuthbert'e bir bilyeyi uzattı. Eyerinde dimdik oturan çocuk topu sapanın kapçığına attı. Rüzgârın bir an hafiflemesini bekledi. Sonra da bilyeyi fırlattı. İlerdeki atlı arı sokmuş gibi sarsıldı. Bir elini ,kaldırdı, sonra da eyerden aşağıya yuvarlandı. İşin inanılmayacak yanı iki companero'su olanları farketmediler. Roland'a sağdaki atlı tepki göstermeye başlıyormuş gibi geldiği sırada Bert sapanın lastiğini tekrar gerdi. Ortadaki adam öne, atının boynuna doğru yığıldı. Şaşıran at şaha kalktı. Binici kemiksizmiş gibi gevşekçe geriye doğru kayarak yere yuvarlandı. Sombrero'su uçtu. Rüzgâr bir an hafiflediği için ayağı üzengiye takılan adamın dizinin çatırdayarak kırıldığını duydular. O sırada üçüncü atlı dönmeye başlamıştı. Roland adamın sakallı olduğunu farketti. Ağzının yanından sigarası

sarkıyordu. Rüzgâr yüzünden yakmamıştı sigarasını. Vag'ın gözleri hayretle irileşmişti. Sonra Cuthbert'in sapanı tekrar "şırrap" diye bir ses çıkardı. Atlı eyerden kaydı. Eyer kaşını tutmaya çalıştıysa da başaramadı.
Roland, üçü gitti, diye düşündü.
Sonra Aceleci'yi mahmuzlayarak dörtnala koşturmaya başladı. İki arkadaşı da onu izlediler. Üç delikanlı aralarında bir üzengilik uzaklık olduğu halde tozların arasına daldılar. Pusuya düşen vag'ların atları 9üneye doğru döndüler. Böyle olması iyiydi. Çünkü binicileri olmayan atlar Mejis'te pek merak uyandırmazlardı ama eyerlenmiş olanlar...
İlerde yine atlılar belirdi. Önce bir kişi. Sonra da yan yana iki vaq. ve tekrar bir binici.
Roland bıçağını çekerek artık arkasında başka adam olmadığını bilmeyen adama yaklaştı.
Havadan sudan söz ediyormuş gibi, "Ne haber?" diye sordu. Ve vaq ona doğru döner dönmez bıçağı göğsüne sapladı. Adamın haydutlar gibi ağzıyla burnunu örtmek için yukarı çektiği eşarbının üzerinden bakan kahverengi gözleri irileşti. Sonra binici eyerden yuvarlandı
Cuthbert'le Alain atlarını mahmuzlayarak Roland'ın yanından geçtiler. Bert hiç yavaşlamadan ilerdeki iki kişiyi sapanıyla devirdi. Onların önündeki vaq rüzgâra rağmen bir şeyler duymuştu. Eyerinde döndü Alain ise bıçağını çekmiş," ucundan tutuyordu. Bıçağı, ona öğretilen abartılı kol hareketiyle fırlattı. Aslında uzaklık bu atış için biraz fazlaydı. Arada en aşağı altı metre vardı ve rüzgâr da esiyordu. Ama iyi nişan almıştı. Bıçak adamın eşarbının ortasına sapına kadar girdi. Vaq elini kaldırdı. Boğazına saplanan bıçak yüzünden gargara yaparmış gibi sesler çıkardı. Sonra o da atın sırtından yere yuvarlandı.
Artık yedi düşman ortadan kalkmıştı.
Roland, ayakkabıcıyla sinekler hikâyesinde olduğu gibi, diye düşündü. Alain'le Cuthbert'e yetiştiği sırada kalbi göğsünde ağır ağır ama güçle çarpıyordu. Rüzgâr sertleşerek yalnız bir adamın iniltisine benzeyen bir ses çıkardı. Tozlar uçuştu, döndü ve rüzgâr hafiflerken yere çöktü. İlerde üç atlı daha vardı. Onların ötesinde de asıl grup.
Roland önlerindeki üç atlıyı işaret etti ve bir sapanı lastiğini geriyormuş gibi yaptı. Daha ilersineyse tabancayla ateş ediyormuş gibi. Cuthbert'le Alain başlarıyla onayladılar. Sonra ilerlediler, yine üzengi üzengiye düşmana sokuldular. Bert önlerinden giden üç adamdan ikisini temize havale etti. Ama üçüncüsü en kritik anda başını oynattı. Ve kafasının arkasına isabet etmesi gereken çelik bilye yanından uçarken kulak memesini götürdü. Roland o sırada tabancalarını zaten çekmişti. Dönmeye başlayan adamı şakağından vurdu. Böylece delikanlılar on kişiyi ortadan kaldırmış oluyorlardı. Yani atlılar daha ne olduğunu bile anlamadan Jonas'ın grubunun tam dörtte birini savaş dışı bırakmışlardı. Roland bunun yeterli bir avantaj sayılıp sayılmayacağını bilmiyordu. Ama işin ilk bölümünü tamamlamışlardı.
Her taraftan duyulan, yankılar yapan bir sesle, "Hey! Hey!" diye haykırdı. "Gidelim, silahşorlar! Bana gelin! Onları ezip geçin! Esir alınmayacak!"
Delikanlılar atlarını mahmuzlayarak gruba doğru gittiler. İlk defa savaşa giriyorlardı. Koyunlara saldıran kurtlar gibiydiler. Arkalarında kimlerin olduğunu ya da neler geçtiğini bile bilmeyen adamlara ateş açtılar. Üç çocuk silahşor olarak eğitilmişlerdi. Belki deneyimleri yoktu ama bunu gençlere özgü refleksleri ve keskin gözleriyle dengeliyorlardı. Onların silahları yüzünden Darağacı Kayası'nın batısındaki çöl bir ölüm alanına dönüştü.
Çocuklar, öldürücü ellerinin bilekleri dışında hiçbir şey düşünmüyorlardı. Haykırarak hazırlıksız yakalanan Mejis grubunu üç kenarlı bir kılıç gibi yardılar. İlerlerken durmadan ateş ediyorlardı. Her atış düşmanı öldürmüyordu ama boşa da gitmiyordu. Adamlar eyerlerden düşüyor ve atları kaçarken botları üzengilere takıldığı için yere sürükleniyorlardı. Diğerleri, kimi ölü kimi sadece yaralı, ürken, şaha kalkan atlarının nallarının altında eziliyorlardı.
Roland atını sürerken iki tabancasını da çekmiş ateş ediyordu. Aceleci'nin dizginlerini yandan düşüp hayvanın ayaklarına dolanmaması için dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Solda açtığı ateş yüzünden iki adam yere yuvarlandı. Sağda iki kişi. Önde Brian Hooley eyerde döndü. Traş olmamış adamın ağzı hayretinden bir karış açık kaldığı için sanki yüzü uzadı. İriyarı nalbant omzunda kılıfıyla asılı çifteye uzanırken boynundaki çan biçimi muska sallanıp şıngırdadı. Hookey daha silahın kabzasını kavrayamadan Roland gümüş çanı bir atışta uçurdu. Altındaki kalbini de patlattı. Hookey boğuk bir ses çıkararak eyerden düştü.
Cuthbert sağdan Roland'ın hizasına gelerek iki adamı daha atlarının sırtından yere devirdi. Roland'a bakarak heyecan ve hevesle güldü. "Al, haklıymış!." diye bağırdı. "Bunlar büyük kalibre silahlar!"
Roland'ın usta parmakları görevlerini yapıyorlardı. Genç silahşor dörtnala giderken elindeki tabancaların silindirlerini çeviriyor ve silahları dolduruyordu. Bunu korkunç, doğaüstü bir hızla yapıyordu. Sonra yeniden ateşe başlıyordu. Üç çocuk artık grubu hemen hemen yarmışlardı. Atlarını son sürat sürüyor, hem iki yanlardaki, hem de öndeki adamları deviriyorlardı. Alain biraz gerileyerek atını döndürdü. Şimdi Roland'la Cuthbert'i arkadan koruyordu.
Roland, Jonas, Depape ve Lengyll'in atlarının dizginlerini çekerek onlara doğru döndüklerini gördü. Lengyll omzundan makineli tüfeğini indirmeye çalışıyordu. Ama silahın kayışı ceketinin geniş yakasına takılmıştı. Kabzaya her el atışında tüfek sallanarak uzaklaşıyordu Lengyll'in gri-sarı pos bıyığının altında ağzı öfkeyle çarpılmıştı.
Bu üçlüyle Roland ve Cuthbert'in arasında Hash Renfrew vardı. Bir elinde mavi çelikten koskocaman bir beşlikle çocuklara doğru geliyordu.
Bir yandan da, "Lanet olsun!" diye haykırıyordu. "Canınız cehenneme, köpek yavruları!" Dizginleri bıraktı ve nişan alabilmek için beşlik silahı bir dirseğinin içine dayadı. Rüzgâr müthiş sertleşerek adamın etrafını dönen kahverengi iri taneli kumlarla sardı.

Roland gerilemeyi düşünmedi bile. Hatta bu ya da o yana kaçmayı da. Aslında hiçbir şey düşündüğü yoktu. Beyni tutuşmuş, cam fanuslu bir meşale gibi alev alev yanıyordu. Dişleriyle tuttuğu dizginlerin arasından haykırarak dörtnala Hash Renfrew ve onun gerisindeki üç adama doğru dörtnala gitti.
Jonas'ın neler olduğu konusunda belirgin bir fikri yoktu. Ancak Will Dearborn'un haykırdıklarını duyunca durumu kavradı.
"Hey! Hey! Bana gelin! Esir alınmayacak!"
Ak saçlı silahşorun eskiden bildiği bir savaş çığlığıydı bu. Sonra çığlık, yerini buldu ve Jonas silah seslerinin anlamını kavradı. Atının dizginlerini çekerek döndü. Yanında Roy'un da aynı şeyi yaptığının farkındaydı... Ama aklı fikri en çok kesedeki cam küredeydi. Hem güçlü, hem de nazik bir şeydi bu. Atının boynuna çarparak öne arkaya sallanıyordu.
Roy, "Bunlar o çocuklar!" diye bağırdı. Çok şaşırdığı için yüzünde her zamankinden daha da aptalca bir ifade vardı.
Hash Renfrew tükürürcesine, "Dearborn," dedi. "Seni küçük piç!" Elindeki tabanca bir kere gümbürdedi.
Jonas, Dearborn'un sombrero 'sunun kafasından uçtuğunu gördü. Şapkanın kenarı kopmuştu. Sonra çocuk ateşe başladı. Çok ustaydı Dearborn. Jonas'ın o zamana kadar gördüğü bütün silahşorların çok daha usta. Renfrew sarsılarak eyerinin üzerinde geriye doğru uçtu. iki ayağını tekme atıyormuş gibi sallıyordu. O dev silahı hâlâ elindeydi. Yere yuvarlanmadan önce iki defa tozlu, mavi gökyüzüne doğru ateş etti. Sonra sırtüstü yere yuvarlandı. Yana doğru döndü.
Lengyll elini hızla ateş eden silahının bir türlü yakalayamadığı kundağından çekti. Ve tozların arasından üzerine doğru gelen hayalete şaşkın şaşkın baktı. Gözlerine inanamıyordu. Sonra, "Geri çekil!" diye haykırdı. "Atçılar Derneği adına sana..." Sonra alnının ortasında, kaşlarının birbirine karıştığı noktada iri siyah bir delik belirdi. Lengyll teslim olduğunu belirtmek istiyormuş gibi ellerini omuzlarına götürdü. Avuçları dışarı dönüktü. Ve böylece öldü.
Depape, "Seni aşağılık köpek yavrusu!" diye uludu. "Seni küçük solucan!" Tabancasını çekmeye çalıştı ama silah serape'sine takıldı. Roland'ın kurşunu ağzını hemen hemen gırtlak kemiğine kadar uzanan kızıl bir çığlığa dönüştürürken o hâlâ tabancasını kurtarmaya çalışıyordu.
Jonas aptal aptal, bütün bunlar doğru olamaz, diye düşündü. İmkânsız. Biz çok kalabalığız.
Ama oluyordu işte. İç-Dünya'dan gelen çocuklar hiç şaşmadan grubu yarmak için en uygun yere dalmışlardı. Yaptıkları ders kitaplarına geçecek bir örnekti. Silahşorların durum aleyhlerineyken nereden saldırmaları gerektiğini gösteren bir örnek. Jonas'ın yardımlarını sağladığı at yetiştiricileri, kovboylar ve kentin sert serserilerinden oluşan grup dağılmıştı. Ölmemiş olanlar pusulanın her yanına doğru kaçıyorlardı. Atlarını cehennemden izinli çıkan yüzlerce iblis kovalıyormuş gibi mahmuzluyorlardı. Orada yüzlerce düşman yoktu. Ama çocuklar yüz kişiymişler gibi savaşıyorlardı. Etrafa tozların arasına cesetler yuvarlanmıştı. Jonas onları seyrederken arkadan gelen Stockworth'un bir adamın daha üstüne giderek onu eyerden devirdiğini gördü. O aşağıya yuvarlanırken çocuk adamın kafasına kurşunu yolladı. Jonas Tanrılar, diye düşündü. Bu Croydon'du. Piyano Çiftliği'nin sahibi!
Ama o artık hiçbir şeyin sahibi,değildi.
Ve şimdi Dearborn tabancasını çekmiş Jonas'ın üzerine doğru geliyordu.
Jonas hızla eyer kaşına dolanmış olan kordona uzandı. Bileğini süratle, sertçe iki defa oynattı ve kordonu açtı. Keseyi rüzgârda yukarıya doğru kaldırdı. Uzun beyaz saçları uçuşuyordu, dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmıştı.
"Biraz daha yaklaşırsan bunu parçalarım! Çok ciddiyim, seni kahrolasıca köpek yavrusu! Olduğun yerde kal!"
Dörtnala hızla yaklaşan Roland duraklamadı bile. Durup düşünmedi de. Şimdi düşünme işini elleri üstlenmişti. Delikanlı bütün bu olanları daha sonra hatırladı. Her şey sanki uzaklarda oluyordu. Sessizdi ve garip bir biçimde çarpılmıştı. Bozuk bir aynada görülen bir hayal gibi... Ya da bir büyücünün küresinde.
Jonas, tanrılar, diye düşündü. Bu o! Beni almaya Arthur Eld'in kendisi geldi!
Roland'ın tabancasının namlusu büyüdü büyüdü ve Jonas'a bir tünel ya da maden dehlizi gibi gözüktü. Jonas o zaman piçin kendisine o yanmış çiftliğin avlusunda söylediği sözleri hatırladı. "Senin gibilerin ruhları hiçbir zaman batıdan ayrılamaz.
Jonas kendi kendine, biliyordum, dedi. Ka'mın tükenmek üzere olduğunu daha o zaman anlamıştım... Ama herhalde bu piç küreyi tehlikeye atmak istemez. O, bu ka-tet'in başı. Bu tehlikeyi göze alamaz.
Jonas, "Bana gelin!" diye haykırdı. "Bana gelin, çocuklar! Tanrılar adına, onlar sadece üç kişi! Bana gelin, korkaklar!"
Ama yapayalnızdı Jonas. Lengyll ölmüştü, o güçlü silahı yanında yerde yatıyordu. Roy'un cesedi gökyüzüne doğru öfkeyle bakıyordu. Quint kaçmış, Hookey ölmüştü. Onlarla birlikte gelen çiftçiler gitmişlerdi. Sadece Clay hayattaydı. Ve o da buradan kilometrelerce uzaktaydı.
Jonas ölümün en üstün bir makinesiymiş gibi üzerine gelen soğuk bakışlı çocuğa, "Bunu kırarım!" diye haykırdı. "Bütün tanrıların önünde."
Roland tabancasının horozunu başparmağıyla iterek ateş etti. estin kesenin kordonunu tutan dövmeli elin tam ortasına gelerek avucunu buharlaştırdı. Sünger gibi kırmızı yığından çıkan parmaklar oraya buraya doğru uzanıp titreştiler. Roland bir an mavi tabutu gördü. Sonra aşağıya doğru akan kanlar üzerini örttü.
Kese kaydı. Aceleci, Jonas'ın atıyla çarpıştı. Ve atı yan döndürdü. Roland keseyi bir kolunun dirseğinin içiyle ustalıkla yakaladı. Hazineyi elinden kaçıran Jonas üzüntüyle bir çığlık attı. Roland'a doğru uzanarak çocuğu omzundan yakaladı. Delikanlıyı neredeyse eyerinden düşürecekti. Jonas'ın kanları sıcak damlalar halinde çocuğun suratına çarptı.
"Onu bana ver, küçük piç!" Jonas pençe gibi öbür elini serape'sinin altına sokarak bir tabanca daha çıkardı. "Onu bana ver! Benim o!"

Roland, "Artık değil," dedi. Aceleci dans eder gibi döndü. O kadar büyük bir hayvan olmasına rağmen hızlı ve çevikti. Roland, çok yakından Jonas'ın suratına iki defa ateş etti. Ak saçlı adamın atı ürkerek altından kaçtı. Jonas gürültüyle arkaüstü yere yuvarlandı. Yana açılmış olan kolları ve bacakları sarsıldı. Kasıldı, titredi, sonra hareketsiz kaldı.
Roland kesenin kordonunu kolundan geçirerek omzuna astı. Geriye, Cuthbert'le Alain'in yanına gitti. Onlara yardım etmeye hazırdı... Ama buna hiç gerek yoktu artık. İki arkadaş uçuşan tozların arasında yan yana atlarının sırtında oturuyorlardı. Ölülerden oluşan bir yolun sonunda. İrileşmiş gözlerinden sersemlemiş oldukları anlaşılıyordu. Hayatlarında ilk kez ateşten geçen ve yanmamış olmalarına bir türlü inanamayan çocukların gözleriydi bunlar. Sadece Alain yaralanmıştı. Bir kurşun sol yanağını yarmıştı. Bu yara iyileşecek ama izi Alain ölünceye kadar kalacaktı. Delikanlı daha sonra açıklayacağı gibi, onu kimin vurduğunu hatırlamıyordu. Savaşın hangi anında yaralandığını da bilmiyordu. Ateş edildiği sırada kendinden geçmiş gibiydi. Saldırı başaktan sonra olanları hayal meyal anımsıyordu. Cuthbert de aynı şeyleri söyleyecekti.
Cuthbert şimdi, "Roland," diyerek titreyen elini yüzünde dolaştı "Selam, silahşor."
"Selam."
Cuthbert'in gözleri kumlardan kızarmış yanıyor, ağlamış gibi görünüyordu. Roland kullanmadığı çelik topları ona verirken delikanlı bu şeyleri aldı ama bunların ne olduğunu bilmiyormuş gibi bir hali vardı "Roland, yaşıyoruz."
"Evet."
Alain sersem sersem etrafına bakınıyordu. "Diğerleri nereye gitti?"
Roland cesetlerden oluşan yolu işaret etti. "En aşağı yirmi beşi oradalar sanırım. Gerisi..." Hâlâ elinde tuttuğu tabancayla geniş bir yarım daire çizdi. "Onlar gittiler. Herhalde Orta-Dünya'yla girişilen savaşın bu kadarı onlara yetti."
Sonra kesenin kordonunu omzundan kaydırdı. Keseyi bir an eyere dayayarak önünde tuttu, sonra açtı. Kesenin kara ağzı bir an öyle kaldı. Sonra düzensizce çakan çok güzel pembe bir ışıkla doldu.
Işık genç silahşorun düzgün yanaklarına doğru bir elin parmaklan gibi usul usul yükseldi. Sonra onun gözlerine doldu.
Birdenbire endişelenen Cuthbert, "Roland," dedi. "Bence onunla oynamamalısın. Özellikle şimdi. Herhalde Darağacı Kayası'ndan silah seslerini duydular. Başladığımız şeyi bitireceksek, hiç zamanımız..."'
Roland ona aldırmadı. İki elini birden keseye sokarak büyücünün küresini aldı. Onu gözlerine doğru tuttu. Cama Jonas'ın kan damlalarını bulaştırdığının farkında değildi. Ama küre için bunun bir sakıncası yoktu. İlk defa kana bulanmıyordu. Pembe ışık bir an çakarak döndü. Sonra pembe sisleri bir perde gibi açıldı. Roland orada neler olduğunu gördü. Ve kendini kürenin içinde kaybetti.

10. Yine Şeytan Ayı'nın Işıktan Altında

Coral, Susan'ın kolunu sıkıca tutuyordu ama kızın canını acıtacak kadar da değil. Onu aşağı kattaki koridordan geçirirken hareketleri öyle zalimce sayılmazdı. Ama yine de davranışlarında insanın umudunu kıran bir amansızlık da vardı. Kız karşı koymaya kalkışmadı. Bunun yararı olmayacaktı. Kadınla kızın arkasından iki vaquero geliyordu. Adamların bıçakları ve boa'ları vardı. Tabancaları yoktu. Bulunabilen bütün tabancalar Jonas'la birlikte batıya götürülmüştü. Vag'ları artık ölmüş olan Kâtibin ağabeysi Laslo Rimer izliyordu. Adam, tam anlamıyla belirginleşmek için gerekli psişik enerjisi olmayan somurtkan bir hayalete benziyordu. Susan'a yolun sonunda saldırma arzusu, giderek artan kaygısı yüzünden azalan Reynolds ya yukarı kattaydı ya da kente inmişti.
Coral, "Seni ne yapacağıma karar verinceye kadar soğuk kilere Kapatacağım, yavrum," dedi. "Orada güvende olacaksın... Hem de sımsıcacık. Neyse ki, serape'n var. Sonra... Jonas geri döndüğü zaman..."
Susan, "Sai Jonas'ı bir daha göremeyeceksin," diye cevap verdi. "Onu bir daha asla..."
Kızın hassas suratında yeni bir can acısı bomba gibi patladı. Susan'a bir an bütün dünya patlamış gibi geldi. Gerileyerek alt koridorun cilalı taş duvarına dayandı. Gözleri bulanıklaştı. Sonra ağır ağır düzeldiler. Coral yüzüne elinin tersiyle vurmuş, yüzüğünün taşı Susan'ın yüzünü yarmıştı. Şimdi kız yaradan yanağına doğru kan aktığını hissediyordu. Ve burnundan da. Kahretsin! O kahrolasıca şey de yeniden kanamaya başlamıştı.
Coral ona buz gibi gözlerle, "Bu benim için sadece bir iş," der gibi bakıyordu. Ama Susan'a kadının gözlerinde başka bir şeyler varmış gibi geldi. Belki de korkuydu bu.
"Bana Eldred'den söz etme, küçük hanım! Onu ağabeyimi öldüren o çocukları yakalaması için yolladılar. Şu senin kurtardığın çocukları."
"Bırak bu lafları." Susan burnunu sildi. Avucuna dolan kanlar yüzünden suratını buruşturdu. Sonra elini pantolonuna sürerek temizledi. "Hart'ı kimin öldürdüğünü senin kadar ben de biliyorum. Onun için bana bulaşma. Yoksa ben de sana bulaşırım." Coral'ın elini kaldırmasını seyretti. Kadın onu tekrar tokatlamaya hazırlanıyordu. Susan kendini zorlayarak alayla güldü. "Haydi! İstersen diğer yanağımı da yar. Böyle yapman durumunu değiştirir mi? Bu gece yatağın diğer yanını ısıtacak bir erkek olmayacağı gerçeğini?"
Coral elini sertçe, hızla indirdi. Ama Susan'ı tokatlamak yerine yine onun kolunu yakaladı. Bu kez canını yakacak kadar sertçe. Ama Susan için pek farketmedi. O gün bu işin ustaları canını yeterince yakmışlardı. Ama Roland'la yine birlikte olacakları anın hızla gelmesini sağlayacaksa daha da fazla acı çekmeye gönüllüydü.
Coral, Susan'ı koridorda hızla sürükleyerek götürdü. Onu mutfaktan geçirdi. (Başka bir Hasat Bayramı'nda buhar ve faaliyet içinde olan bu büyük yer şimdi insanı korkutacak kadar sessizdi.) Coral en dipteki demir çubuklarla sağlamlaştırılmış kapıya götürerek kanadı açtı. Dışarıya patates, sivri kök ve kabuk kokusu yayıldı.

"İçeri gir! Haydi, terbiyesiz yaratık! Yoksa o biçimli kalçanı bir tekmede dörtköşe yaparım!"
Susan gülümseyerek kadının gözlerinin içine baktı.
"Seni lanetlerdim, sai Thorin. Çünkü sen bir katilin âşıkdaşısın! Ama sen zaten kendi kendini lanetledin. Bunu sen de biliyorsun. Bu gerçek suratından okunuyor. Onun için seni şimdi sadece selamlayacağım..." Kız bir reverans yaptı, "...ve sana çok güzel bir gün geçirmeni dileyeceğim."
Coral, "İçeri gir ve o küstah ağzını da kapat!" diye haykırdı. Susan'ı iterek soğuk kilere soktu. Kapıyı çarparak kapattı ve sürgüleri itti. Sonra öfkesinden ateş saçan gözleriyle vaq'lara baktı. Adamlar ihtiyatlı davranmış, ondan uzakta durmuşlardı.
"Onu iyi koruyun, muchachos. Dikkatli olun."
Adamların bunu yapacaklarını açıklayan sözlerine aldırmadan aralarından geçti ve Jonas'ı ya da ondan gelecek haberi beklemek için ölmüş olan ağabeysinin dairesine çıktı. Aşağıda havuçlarla patateslerin arasında oturan soluk suratlı küçük sürtük hiçbir şey bilmiyordu. Ama sözleri...
("Sai Jonas'ı bir daha göremeyeceksin!")
Coral'ın kafasında yer etmişlerdi bir kere. Şimdi beyninde yankılanıyor ve susmuyordu.
Kentin Toplanma Salonu'nun tepesindeki kısa çan kulesinde saat on ikiyi çaldı. Hasat sabahı yerini öğleden sonraya bırakıncaya kadar alışılmamış bir sessizlik hakimdi. Hele Yolcuların Dinlenme Yeri'ndeki sessizlik adeta korkutucuydu. İki yüzden fazla insan Kolay ölü bakışlarının altında toplanmıştı. Hepsi de bol bol içiyorlardı. Ama yine de seslen çıkmıyordu. Sadece ayaklarını sürüyorlar ve bir içki daha istediklerini belirtmek için bardaklarını sabırsızca tezgâha vuruyorlardı.
Sheb tereddütle piyanoda bir parça çalmaya, kalkışmış, "Big Bottle Boogie'yi denemişti. Bu parçayı herkes severdi. Ama yanağında "değişim geçirmişlere" özgü o işaret olan bir kovboy bıçağının ucunu Sheb'in kulağına sokarak homurdanmıştı. "Beyinden saydığın şeyin kulak zarının sancak tarafında kalmasını istiyorsan bu gürültüyü kesersin!" Sheb tanrılar izin verdiği takdirde daha bin yıl soluk almaktan memnun kalacaktı. Onun için piyanonun önündeki tabureden hemen kalkmış ve Staniey'le Koşucu Pettie'ye yardım etmek için bara gitmişti.
Müşteriler şaşkın ve somurtkandılar. Hasat Bayramı'nı onlardan çalmışlardı. Bu konuda ne yapacaklarını da bilmiyorlardı. Tabii yine ateş yakılacaktı. Alevlerin arasında sürüyle korkuluğu yakacaklardı. Ama bugün Hasat öpücükleri yoktu. Gece dans, bilmece sorma, yarışma, domuzla güreşme ve şaka gibi şeyler de... Kahretsin! Hiç eğlenmeyeceklerdi. Eski yılı keyifle uğurlayamayacaklardı. Neşe yerine karanlıkta cinayet işlenmiş ve suçlular da kaçmışlardı. Ve şimdi katillerin cezalandırılmaları konusunda kesin bir şey yoktu. Sadece biraz umut vardı. Yıldırımlarla dolu fırtına bulutları kadar tehlikeli olabilecek bir grup somurtkan ve sarhoş adam öfkelerinin odak noktasını oluşturacak birini arıyorlardı. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek birini de.
Tabii ateşe atacakları bir insanı da. Eld'in zamanında olduğu gibi.
İşte bu anda, öğle zamanını açıklayan çanların son yankıları da soğuk havada kaybolurken meyhanenin yarasa kanadı biçimi kapısı açıldı ve içeriye iki kadın girdi. İçerdekilerin çoğu önde yürüyen acuzeyi tanıyorlardı. Birkaçı cadının nazarından korunmak için başparmaklarını gözlerine sürdüler. Salonda bir mırıltı dolaştı. Gelen Cöos'lular büyücüydü. Rhea'nın suratı yaralardan kırış kırış olmuştu. Gözleri öylesine çukura batmıştı ki, zorlukla seçilebiliyordu. Ama kadında acayip bir canlılık vardı. Dudakları kış-dutu yemiş gibi kıpkırmızıydı.
Rhea'nın arkasındaki kadın ağır ağır, kasları katılaşmış gibi giyiniyordu. Bir elini karnına bastırmıştı. Cadının dudakları ne kadar kırmızıysa, bu kadının suratı da o kadar beyazdı.
Cadı, Beni Seyret masasının başındaki kendisine aptal aptal bakan sığırtmaçlara hiç aldırmadan odanın ortasına kadar geldi. Barın ortasında dik dik bakan Kolay Av'ın altında durdu. Dönerek sessizleşmiş olan kovboylarla kentlilere baktı.
"Çoğunuz beni tanıyorsunuz!" diye bağırdı o gıcırtılı tiz sesiyle "Ama içinizde aşk iksirine, erkeklik gücünü artıracak ilaca ya da dırdırcı kaynanalarını susturacak muskalara ihtiyaçları olmadığı için bana gelmeyenler var. Onlara kendimi tanıtacağım. Ben Rhea'yım. Cöos'lu o bilge kadın. Yanımdaki bu hanım da dün gece üç katilin kaçmasını sağlayan kızın halası... Yani kentinizin şerifini ve karısı çocuk bekleyen iyi bir genci öldüren o kızın. O genç kızın karşısında durdu. Savunmasız ellerini kaldırdı ve karısıyla doğacak bebeği için ona canını bağışlaması için yalvardı. Ama kız onu yine de vurdu! O çok zalim! Zalim ve kalpsiz!"
Kalabalıkta homurtular dolaştı. Rhea yaşlı, çarpılmış pençelerim kaldırınca gürültü hemen kesildi. Cadı içerdekilerin hepsini görebilmek için ağır ağır döndü. Elleri hâlâ havadaydı. Dünyanın en yaşlı ve en çirkin boksörüne benziyordu. Büyücü karganınkine benzeyen sesiyle haykırdı. "Yabancılar geldiler ve siz onları dostlukla karşıladınız! Bağrınıza bastınız ve yemeleri için ekmek verdiniz! Onlarsa buna karşılık size felaket ikram ettiler! Sevdiklerinizin ölümüne neden oldular! Hasat zamanını mahvettiler Fin de ano'dan sonraki zamanın nasıl lanetlendiğini ancak tanrılar bilir!"
Yine mırıltılar duyuldu ama sesler bu kez daha yükselmişti. O adamların en büyük korkularına parmağını basmıştı: bu yılın kötülüklerinin yayılacağı korkusuna. Kim bilir belki de Dış Kavis'te umutla, yavaş yavaş belirmeye başlayan yeni safkan hayvanlara bile bir şeyler olacaktı.
Rhea sözlerini sürdürdü. "O katiller gittiler! Geri döneceklerini de sanmıyorum! Belki de böylesi daha iyi. Neden o yabancı kanları topraklarımızı lekelesin? Ama şimdi bir başkası var... Aramızda büyüyen. Kendi kentine ihanet eden ve yakınlarını kalleşçe aldatan bir kız!"
Rhea bu son sözleri.söylerken sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Dinleyicileri onu duyabilmek için dikkatle öne doğru eğildiler. Gözleri irileşmiş, yüzlerinde haşin ifadeler belirmişti. Rhea eski siyah giysili soluk suratlı sıska kadını

hızla yanına çekti. Cordelia'yı önüne geçirdi. Bir bebek ya da bir vantriloğun kuklası gibi. Ve kadının kulağına fısıldadı... Bu fısıltı nasılsa etrafa yayıldı. Hepsi de onun sözlerini duydular.
"Haydi, hayatım. Bana söylediklerini onlara da tekrarla."
Cordelia herkesçe duyulan ifadesiz bir sesle, "Yeğenim Belediye Başkanı'nın metresi olmayacağını söyledi," diye açıkladı. "Onun gibilerin kendisine layık olmadığını da. Sonra Will Dearborn'u baştan çıkardı. Vücuduna karşılık Gilead'da onun eşi olarak iyi bir mevkiye yükselecekti... Ve tabii Hart Thorin'in öldürülmesi de bedele dahildi. Delikanlı kızı çok istiyordu. Onun için bu bedeli memnunlukla ödedi. Arkadaşları da ona yardım ettiler. Belki kızdan onlar da yararlandılar. Artık orasını bilemem. Herhalde Kâtip Rimer onlara engel olmaya kalktı. Ya da adamı gördüler ve onu da öldürmek hoşlarına gitti."
Pettie, "Alçaklar!" diye bağırdı. "Sinsi köpek yavruları!"
Rhea ninni söyler gibi, "Şimdi yeni mevsimin mahvolmadan önce temizlenmesi için ne yapılması gerektiğini açıkla, hayatım," dedi.
Cordelia Delgado başını kaldırıp adamlara baktı. Derin bir soluk alarak birbirine karışan, ekşi graf, bira, duman ve viski kokularını içine çekti.
"Kızı alın. Onu almalısınız. Bunu hem sevgi, hem kederle söylüyorum. Gerçekten."
Salonda bir sessizlik oldu. Bütün gözler kadına dikilmişti. "Ellerini boyayın." Bekleyiş dolu odaya bakıyor ve sanki hüküm veriyordu.
Cordelia, "Charyou ağacı," diye fısıldadı.
Diğerleri aynı fikirde olduklarını açıklamak için bağrışmadı Ama derin derin soludular. Sesleri ağaçların çıplak dallarının arasından geçen rüzgârın hışırtısına benziyordu.

Sheemie kötü Tabut Avcısı'yla Susan'ın peşinden soluğu kesilinceye dek koştu, koştu. Akciğerleri alev alev yanıyordu. Yanına saplanan sancı krampa dönüşmüştü. Uçurumun otlarının üzerine yüzükoyun devrildi. Sağ eliyle sol kolunun altını kavramıştı. Can acısıyla yüzünü buruşturuyordu.
Sheemie yüzü güzel kokulu otlara gömülü bir süre öyle yattı. Kovboyla kızın kendisinden gitgide uzaklaştıklarını biliyordu. Ama sancı geçinceye kadar kalkıp koşmaya çalışmanın bir işe yaramayacağının da farkındaydı. Acele ederse sancı tekrar başlayacak ve onu engelleyecekti. Bu yüzden olduğu yerde yattı. Başını kaldırarak Susan'la kötü Tabut Avcısı'nın bıraktığı izlere baktı. Tam kalkıp koşmayı tekrar deneyeceği sırada Caprichoso onu ısırdı. Dişlemek denilemezdi buna. Katır gerçekten dişlerini çocuğun etine geçirdi. Capi zor bir yirmi dört saat geçirmişti. Şimdi mutsuzluğuna neden olan kimsenin otların üzerinde yatıp uyuması hiç hoşuna gitmemişti.
Sheemie, "AAAY!" diye haykırarak sendeleye sendeleye ayağa kalktı. "Kahretsin!" Daha filozofça biri, insanın kabaetinin ısırılması kadar sihirli bir şey yoktur, diye düşünebilirdi. Bu olay diğer bütün dertlerini, ne kadar acı ya da derin olurlarsa olsunlar, duman gibi dağıttı.
Çocuk hızla döndü. "Bunu neden yaptın, gidi hain, sinsi Capi? " Can acısından gözleri dolmuştu, kabaetini hızla ovuşturup duruyordu. "Canım çok yanıyor... Ah, çok kötü bu."
Caprichoso boynunu uzatarak dişlerini gösterdi. Ancak katır ve develerin başardığı biçimde iblisçe gülümsüyordu. Katırın anırtısı Sheemie'ye kahkaha gibi geldi.
Capi'nin ipi hayvanın küçük, sivri toynaklarının arasında sürünüyordu. Sheemie ona uzandı. Katır onu tekrar ısırmak için eğilince hayvanın dar kafasının yanına şiddetle vurdu. Capi burnundan soluyarak gözlerini kırpıştırdı.
Sheemie, "Sen bunu hak ettin, ihtiyar kötü Capi," dedi. "Bir hafta boyunca lanet olasıca kabaetlerimin üzerine doğru dürüst oturamayacağım!" Hayvanın ipini yumruğunun üzerine sararak katırın sırtına bindi.
Capi şaha kalkıp onu üzerinden atmaya kalkışmadı. Sheemie yaralı kabaeti katırın çıkık belkemiğine geldiği için yüzünü buruşturdu. Ama yine de şansının yardım ettiğini düşünerek Capi'yi mahmuzladı. Poposunun acımasına rağmen hiç olmazsa yürümek zorunda kalmayacaktı .Ya da yanı sızlayarak koşmayacaktı.
"Yürü bakalım, ahmak. Çabuk ol! Mümkün olduğu kadar hızlı koş, Köpoğlu köpek!"
Sheemie bir süre Capi'ye mümkün olduğu kadar sık böyle bağırdı. Çocuk da kendisinden öncekiler gibi ilk kez sövmenin gerçekten zor olduğunu öğrenmişti. Ondan sonra her şey kolaylaşıyordu. İnsanın ferahlaması için küfürden daha etkili bir şey olamazdı.
Susan'ın izleri uçurumdan çaprazlamasına kıyıya ve oradaki eski büyük kerpiç binaya doğru gidiyordu. Sheemie, Deniz Kıyısı'na varınca kemerin önünde katırdan indi, sonra durakladı ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Onların buraya geldikleri kesindi. Susan'ın atı Pylon ve kötü Tabut Avcısı'nın hayvanını yan yana gölge yere bağlamışlardı. Atlar zaman zaman başlarını eğiyor ve avlunun okyanus tarafındaki pembe taş yalaktan su içiyorlardı.
Şimdi ne yapacaktı? Kemerin altından girip çıkan atlılar handa çalışan çocuğa aldırmıyorlardı. (Bunların çoğu Lengyll'in grubuna giremeyecek kadar yaşlı sayılan ak saçlı vaq'lardı.) Ama Miguel bir sorun çıkarabilirdi. Yaşlı mozo Sheemie'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı, çocuğun ufacık bir fırsat bulduğu takdirde hırsızlık edeceğinden eminmiş gibi davranırdı. Şimdi Coral'ın kovalarını boşaltan ve diğer işlere bakan uşağının avluda usul usul dolaştığını görürse herhalde onu hemen kovardı.
Sheemie öfkeyle, hayır, kovamayacak, diye düşündü. Bugün bunu yapamayacak! Bugün bana patronluk taslamasına izin veremem! Beni azarlasa bile buradan gitmeyeceğim!

Ama ya ihtiyar bağırır ve herkesi uyarırsa? O zaman ne yaparım, O kötü Tabut Avcısı gelip beni öldürebilir. Sheemie, öyle bir noktaya gelmişti ki, artık arkadaşları için ölmeye bile hazırdı. Ama bu ölüm bir işe yaramalıydı.
Çocuk bu yüzden soğuk güneşte durdu. Kararsızca ağırlığını ya, bir ayağına, kâh diğerine veriyordu. Keşke daha zeki olsaydım, o zaman bir plan yapabilirdim, diye hayıflanıyordu. O böyle beklerken bir saat geçti. Sonra da iki. Çok ağır ağır. Her geçen dakika Susan'a yardım fırsatının elinden kaçtığını seziyordu. Ama bu konuda ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bir ara kulağına batıdan gökgürültüsüne benzeyen bir ses geldi. Ama bu sonbahar gününde hava güneşliydi. Yani gök gürleyecek gibi değildi.
Sheemie sonunda avluya girmeyi göze aldı. Şu ara boş olan avluyu aşarak konağa girebilirdi. Aynı anda korktuğu o adam ahırlardan çıktı.
Miguel Torres'in göğsü Hasat muskalarıyla doluydu; sarhoş mozo iki yana yalpalayarak avlunun ortasına geldi. Somprero'sunun bağları sıska boynuna dolanmıştı. Uzun beyaz saçları uçuşuyordu. Chiboso'sunun önü ıslaktı. Sanki çişini edeceği zaman pantolonunun önünü açmayı unutmuştu. Bir elinde küçük seramik bir testi vardı. Bakışları hem öfkeli, hem de şaşkındı.
Miguel, "Bunu kim yaptı?" diye bağırarak akşam semasına ve orada yüzen Şeytan Ayı'na baktı. Sheemie yaşlı adamı sevmemesine rağmen onun adına kaygılandı. Yaşlı Şeytan'a doğrudan doğruya bakmak uğursuzluk getirirdi. Gerçekten. "Bunu kim yaptı? Bunu bana söylemenizi istiyorum, senyor. Por favor!" Bir an durdu, sonra öyle müthiş bir çığlık attı ki, bu yüzden sendeledi. Neredeyse yere yuvarlanacaktı. Göz kırpan ayı yumruklayarak ona cevap verdirmek istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. Sonra da yorgun yorgun indirdi. Testinin arzından akan mısır viskisi üzerini büsbütün ıslattı. Yaşlı adam, "Mancon," diye homurdanarak duvara doğru gitti. (Kötü Tabut Avcısı'nın atının arka ayaklarına takılacaktı az kalsın.) Sonra oturarak sırtını Kerpiç duvara dayadı. Testiden uzun uzun içki içti. Sombrero'sunu gözlerine kadar çekti. Testi elinde sallandı. Miguel sonunda kendisine çok geliyormuş gibi testiyi yere koydu. Sheemie ihtiyarın başparmağı testinin sapından çözülünceye ve eli zemindeki taşların üzerine düşünceye kadar bekledi. Yürüyecek oldu ama sonra bir süre daha beklemeye karar verdi. Miguel kötü niyetli bir ihtiyardı, sinsice bir oyun oynayabilirdi. Sheemie'ye öyle geliyordu. İnsanların çoğu sinsiydi. Özellikle hain olanlar.
Miguel'in boğuk homurtularını duyuncaya kadar bekledi. Sonra Copi'yi avluya soktu. Katırın toynaklarının her şakırdayışında ödü patlıyordu. Capi'yi oradaki direğe bağladı. (Katır oraya bağlı atları selamlamak için anırınca yüreği ağzına geldi.) Sonra çabucak ana kapıya gitti. O güne kadar bu kapıdan gireceği aklına bile gelmemişti. Elini büyük kapının mandala attı. Duvarın önünde uyuyan yaşlı adama tekrar bir göz attı. Sonra kapıyı açıp ayaklarının ucuna basa basa içeri girdi.
Bir an açılan kapıdan süzülen güneşin çizdiği dikdörtgende durdu. Omuzlarını iyice kamburlaştırmıştı, neredeyse kulaklarına değecekti. Her an bir elin ensesini kavramasını bekliyordu. (Omuzlarını ne kadar kamburlaştırırsan kamburlaştır aksi insanlar enseni mutlaka bulurlardı.) Bunu öfkeli bir ses izleyecek ve ona, "Burada ne işin var mı?" diye soracaktı.
Antre boş ve sessizdi. Dipteki duvara uçurumda atları süren vaquero'ları gösteren bir halı asılıydı. Buna bir teli kopuk bir gitar dayanmıştı. Sheemie ne kadar usulca yürürse yürüsün ayak sesleri yine de yankılanıyordu. Çocuk ürperdi. Çoktan ölüp gitmiş olan Belediye Başkanları duvarlardan ona bakıyorlardı. Çoğunun gözleri bir tuhaftı. Sanki onu izliyor, burada bir işi olmadığını düşünüyorlardı. Sheemie bu Sözlerin boya olduğunu biliyordu ama yine de... İçlerinden biri çocuğu özellikle endişelendirdi. Saçları kızıl bir buluta, ağzı da bir buldoğunkine benzeyen, hain bakışlı şişman bir Marndı bu. Sanki handa çalışan yarım akıllı bir uşağın başkanın evinin büyük salonunda ne işi olduğunu sormak istiyordu.
Sheemie, "Bana öyle bakıp durma, seni iriyarı yaşlı köpoğlu köpek," diye fısıldadı ve kendini biraz daha iyi hissetti. Hiç olmazsa bir an.
Sonra yemek salonuna girdi. Orası da boştu. Uzun masalar duvara dayanmıştı, içlerinden birinin üzerinde yemekten kalanlar vardı Dört tabak soğuk tavuk, dilinmiş ekmek, yarım maşrapa bira. Sheemie çeşitli bayram ve ziyafetlerde sürüyle insana yemek verilen masadaki birkaç parça yiyeceğe bakarken olanların korkunçluğunu daha iyi kavradı. Ve ne denli üzücü olduğunu da. Bunlar olmasaydı bugün burada yine ziyafet verilecekti. Ama Hambry'de çok şey değişmişti ve artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı büyük olasılıkla.
Birbirini izleyen bu düşünceler tavuğun artıklarıyla ekmeği kalan birayla çabucak mideye indirmesini engellemedi. Çok uzun bir gün geçirmiş ve aç aç dolaşmıştı.
Sheemie geğirince iki eliyle hemen ağzını kapattı. Kirli parmaklarının üzerinden iki yana acele bir göz attı. Sonra ilerlemeyi sürdürdü.
Odanın dibindeki kapı kapatılmış ama kilitlenmemişti. Sheemie kapıyı aralayarak başkanın evi boyunca uzanan koridora baktı. Burayı gaz lambalı avizeler aydınlatıyordu. Koridor bir cadde kadar genişti. Ve boştu. Hiç olmazsa o anda. Ama çocuk diğer odalardan gelen fısıltıları duyuyordu. Belki diğer katlardan gelenleri de. Herhalde bu akşamüzeri konakta olan hizmetçi kızlar ve diğer hizmetkârlar konuşuyorlardı. Ama Sheemie'ye yine de hayaletler fısıldaşıyorlarmış gibi geliyordu. Belki de bunlardan biri Başkan Thorin'in sesiydi. (Sheemie belki de onu görebilirdi... Ama göremediğine seviniyordu.) Başkan Thorin koridorda dolaşıyor ve kendisine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gecelik entarisinin göğsünü ıslatan o soğuk pelte gibi şeyin ne olduğunu düşünüyordu. Kimin...
Bir el Sheemie'yi dirseğinin hemen yukarsından yakaladı. Çocuk az kalsın bir çığlık atacaktı.
Kadın, "Sakın!" diye fısıldadı. "Babanın adına!"

Sheemie nasıl olduysa gırtlağından kopan çığlığı tutmayı başardı. Döndü. Şimdi karşısında başkanın dul karısı vardı. Olive kot pantolon ve kareli bir çiftçi gömleği giymiş, saçlarını arkadan bağlamıştı. Rengi soluktu, koyu renk gözleri ateş saçıyordu.
"S... S... Sai Thorin... ben... ben... ben..."
Sheemie'nin aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Şimdi Setçileri çağıracak, diye düşündü. Tabii nöbetçi kaldıysa. Bir bakıma bu onu rahatlatacaktı.
"Buraya o kız için mi geldin? Delgado adlı kız için?" Istırap Olive'e korkunç bir biçimde yaramıştı. Yüzü şimdi o kadar tombul durmuyor, daha genç gözüküyordu. Siyah gözlerini Sheemie'nin gözlerine dikmişti. Çocuğun yalan söylemesini engelliyordu. Sheemie sonunda, "Evet," anlamında başını salladı.
"İyi. Bana yardım edebilirsin. Kız aşağıda, kilerde. Kapıda nöbetçi var."
Sheemie duyduklarına inanamadı, ağzı bir karış açıldı.
Olive sanki Sheemie bu fikre itiraz etmiş gibi, "O kızın Hart'ın öldürülmesiyle bir ilişkisi olduğuna inandığımı mı sanıyorsun?" diye sorgu. "Belki şişmanım ve eskisi gibi hızla hareket edemiyorum. Ama tam anlamıyla budala da değilim. Haydi gel. Deniz Kıyısı şu ara Sai Delgado için hiç de iyi bir yer değil. Ve kentte pek çok kişi onun nerede olduğunu biliyor."

"Roland." Silahşor yaşamının sonuna kadar sıkıntılı rüyalarında hep bu sesi duyacaktı. Ama hiçbir zaman rüyasında ne gördüğünü tam olarak hatırlayamayacaktı. Sadece bunların onu nasıl da hasta ettiğini bilecekti. Huzursuzca yürüyecek, sevgisiz odalarda duvarlardaki resimleri düzeltecek ve yabancı kent alanlarında ona seslenildiğini duyacaktı.
"Gilead'lı Roland." Silahşorun hemen hemen tanıdığı bu ses kendisininkine çok benziyordu. Eddie ya da Susannah veya Jake'in yerinden ve zamanından bir psikiyatri uzmanı bunun onun sesi olduğunu söylerdi. Bilinçaltının sesi olduğunu. Ama Roland böyle olmadığını biliyordu. Kafamızın içinde konuştukları zaman bizimkine en çok benzeyen seslerin en korkunç yabancılar, en tehlikeli davetsiz misafirler olduklarını öğrenmişti. "Steven'in oğlu Roland." Küre onu önce Hambry'ye, Belediye Başkanı'nın evine götürdü. Aslında orada olanları daha fazla görmek istiyordu. Ama küre sonra onu başka yere sürükledi. O garip, tanıdık sesle delikanlıyı çağırdı. Roland da gitmek zorunda kaldı. Hiçbir seçeneği yoktu. Çünkü Rhea ve Jonas'ın tersine, kürenin içini ve orada sessizce konuşan insanları seyretmiyordu. O, kendisi kürenin içindeydi. Onun sonsuz pembe fırtınasının bir parçası olmuştu.
"Gel, Roland. Gör, Roland."
Fırtına onu döndürerek önce yukarıya çekti, sonra da uzaklara, delikanlı uçurumun üzerinden uçmaya başladı. Önce sıcak, sonra da soğuk hava tabakalarının içinden geçerek yükseldi. Yükseldi. Onu Güneş'in Yolu'nda batıya doğru götüren pembe fırtınada yalnız değildi. Sheb uçarak yanından geçti. Şapkasını başında geriye itmiş, olanca sesiyle "Hey, Jude" parçasını söylüyordu. Nikotinden lekelenmiş parmaklarıyla olmayan tuşlara basıyordu. Şarkıya kendini öylesine kaptırmıştı ki, fırtınanın piyanosunu sürükleyip götürdüğünün farkında değildi.
"Gel, Roland," dedi fırtınanın sesi, çam kürenin sesi. Roland da gitti. Kolay Av yanından uçuyor, cam gözleri pembe bir ışıkla parlıyordu. Çiftçi tulumu giymiş sıpsıska bir adam uçarak yanından geçerken uzun kızıl saçları arkasında dalgalandı. Adam, "Sana hayat dilerim," dedi. "Ürünlerine efe." Ya da böyle bir şey söyledi. Sonra da gözden kayboldu. Ondan sonra acayip bir yeldeğirmeni gibi dönen demir bir sandalye gözüktü. (Roland onu bir işkence aletine benzetti.) Sandalyenin tekerlekleri vardı ve genç silahşor, Gölgelerin Kadını, diye düşündü. Neden böyle düşündüğünü, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama.
Pembe fırtına şimdi onu kâh parçalanmış dağların, kâh verimi yemyeşil bir deltanın üzerinden geçiriyordu. Deltada geniş bir nehir dimara benziyor ve öküz boyunduruğunu andıran bir U harfi çiziyordu. Nehir sakin, masmavi bir gökyüzünü yansıtıyordu. Ama fırtına yukardan geçerken su da yaban güllerinin pembe rengini aldı. Roland kapkaranlık bir sütunun hızla yükseldiğini gördü ve kalbi göğsünü korkuyla titredi. Pembe fırtına onu bu karanlığa doğru götürüyordu.
Buradan çıkmak istiyorum, diye düşündü. Ama aptal değildi. Gerçeği anlıyordu. Buradan hiçbir zaman kurtulamaması ihtimali de vardı. Büyücünün küresi onu yutmuştu. Belki de fırtınanın bulanık gözünde sonsuza dek kalacaktı. Roland, gerekiyorsa ateş ederek buradan kurtulurum, diye düşündü ama, hayır, tabancaları yanında değildi. Fırtınanın içinde çırılçıplak, altındaki toprakları gömmüş olan zehirli mavi-siyah şeye doğru hızla ilerliyordu.
Kulağına şarkı söyleyen birinin sesi geldi.
Hafif ama güzeldi... Roland'ın ürpermesine ve Susan'ı düşünmesine neden olan tatlı ve ahenkli bir ses: kuş ve ayı ve tavşan ve balık.
Birdenbire Sheemie'nin katırı hızla yanından geçti. (Silahşor, Caprichoso, diye düşündü. Güzel bir ad.) Katır havada dörtnala koşuyor, sözleri ateş taşları gibi parlıyordu. Onu Cöos'lu Rhea izledi. Cadının başında bir sombrero vardı ve uçuşan Hasat tılsımlarıyla süslü bir süpürge sopasına binmişti. Kaçan katıra, "Seni yakalayacağım, güzelim!" diye bağırıyordu. Sonra gıdaklar gibi gülerek süpürge sopasının üzerinde vızz diye geçip gitti.
Roland o kara şeye dalınca birdenbire soluğu kesildi. Etrafındaki dünya pis kokulu bir karanlıktan ibaretti. Hava, derisinin üzerinde böcekler gibi kıvıl kıvıl sürünüyordu. Delikanlı görünmeyen yumruklarını sağa sola salladı. Sonra birdenbire hızla aşağıya doğru daldı. Şimdi yere çarpıp parçalanmaktan korkuyordu. Lord Perth de öyle düşmüştü.

Karanlıkların arasında ölü tarlalar ve terkedilmiş köyler gözüktü. Roland gölgeleri düşmeyen mahvolmuş ağaçları gördü. Ah, ama burada her şey gölgeydi. Her şey ölümdü. Bu Uç-Dünya'nın sınırıydı. Karanlık bir günde oraya gelecekti. Burada her şey ölümdü.
"Silahşor, bu Gökgürültüsü."
Roland, "Gökgürültüsü," dedi.
"Bunlar da soluk almayanlar. Beyaz suratlar."
"Soluk almayanlar. Beyaz suratlar."
Evet. Silahşor nasılsa bunu biliyordu. Burası katledilen askerlerin yeriydi, ikiye ayrılmış miğferler, paslı kargılar. Uçuk yüzlü cengâverler buradan geliyorlardı. Bu Gökgürültüsü'ydü. Saatlerin geriye doğru çalışacak ve mezarların ölüleri kustuğu yer.
Herde bir şey kapmaya çalışan, çarpık bir ele benzeyen bir ağaç vardı. En üst dalı bir Hantal Billy'ye saplanmıştı. Hayvanın ölmüş olması gerekirdi. Ama pembe fırtına Roland'ı sürükleyerek ağacın önünden geçirirken Hantal Billy başını kaldırarak ona anlatılamayacak bir acı ve yorgunlukla baktı. Hayvan, "Oy!" diye bağırdı. Sonra o da kayboldu. Roland onu uzun yıllar boyunca hatırlamayacaktı.
"İleriye bak, Roland. Kaderini gör."
Roland birdenbire bu sesi tanıdı. Kaplumbağa'nın sesiydi bu.
Delikanlı baktı ve mavimsi-sarı bir ışıltının Gökgürültüsü'nün pis karanlığını yardığını gördü. Tam bunu farkettiği sırada karanlıklardan ışığa çıktı. Yumurtadan çıkan bir canlı, sonunda doğan bir yaratık gibi Kaplumbağa'nın sesi duyuldu.
"Işık! Aydınlık olsun!"
Roland ellerini gözlerine götürmek zorunda kaldı. Kör olmamak için. Şimdi parmaklarının arasından bakıyordu. Aşağıda kandan oluşan bir alan vardı. Ya da Roland böyle düşündü. On dört yaşında bir çocuktu ve o gün ilk defa birilerini gerçekten öldürmüştü. Roland, bu Gökgürültüsü'nden akan kan, diye düşündü. Dünyanın bizim olan tarafını basacak. Silahşor ancak yıllar sonra kürenin içinde geçirdiği süreyi yeniden keşfedecekti. Bu anıyla Eddie 'nin rüyasını biraraya getirecek ve gecenin sonunda turnikenin önündeki yolda otururken arkadaşlarına yanıldığını söyleyecekti. Gökgürültüsü'nün hemen arkasından ışık geldiği için o pırıltının kendisini aldattığını açıklayacaktı. Eddie, Susannah ve Jake'e, "Onlar kan değil, güllerdi," diyecekti. "Silahşor, bak, oraya bak!"
Evet, işte oradaydı. Ufuktan yükselen tozlu grimsi-siyah bir sütun. Kara Kule. Bütün Işınlar'ın, bütün güç hatlarının birleştikleri yer. Roland, Kule'nin yuvarlak pencerelerinde mavi elektrik ışıklarının çakıp söndüğünü gördü. İçeri hapsedilmiş olan varlıkların hepsinin feryatlarını duydu. Bu yerin hem gücünü, hem de kötülüğünü hissetti. Kule, her şeyin üzerine kötülüğünü yayıyordu. Dünyalar arasındaki sınırları belirsizleştiriyordu. Kötülük yapma gücü gitgide artıyordu. Hastalığın doğruluk ve tutarlılığı zayıflatması gibi. Kansere yakalanmış bir vücuda benziyordu. Göğe doğru uzanan koyu kurşuni taştan bu kol dünyanın en büyük esrarı ve en sonuncu korkunç bilmecesiydi.
Bu Kule'ydi. Göğe doğru şaha kalkan Kara Kule. Roland pembe fırtınanın içinde ona doğru giderken, senin içine gireceğiz, diye düşündü, sen ve arkadaşlarım. Tabii ka bunu istiyorsa. Belki buna daha yıllar var Ama kuş ve ayı ve tavşan ve balık üzerine yemin ediyorum! Bütün sevgilerimle."
Ama o sırada sema Gökgürültüsü'nden akan bayrak gibi bulutlarla doldu. Dünya kararmaya başladı. Kule'nin yükselen pencereleri o mavi ışıklar yüzünden bir delinin gözleri gibi ışıldıyordu. Roland binlerce çığlık ve inilti duydu.
"Sen sevdiğin herkesi ve her şeyi öldüreceksin."
Konuşan Kaplumbağa'ydı. Sesi şimdi sert ve acımasızdı. "Ve Kule yine de sana karşı sıkıca kapalı olacak."
Silahşor derin bir soluk aldı. Bütün gücünü topladı. Haykırarak Kaplumbağa'ya cevap verdiği zaman kendi kanından olan bütün kuşaklar adına konuştu. "HAYIR! KAPALI OLMAYACAK! BURAYA VÜCUDUMUN İÇİNDE GELDİĞİM ZAMAN BANA KARŞI KOYAMAYACAK! BABAMIN ADI ÜZERİNE YEMİN EDİYORUM! BANA KARŞI KOYAMAYACAK!"
"Öyleyse öl," dedi o ses. Roland Kule'nin kurşuni kara dibine savruldu. Orada bir kayaya çarpan bir böcek gibi ölecekti. Ama bu olmadan önce...
Cuthbert'le Alain durmuş, giderek artan bir kaygıyla Roland'ı seyrediyorlardı. Delikanlı Maerly'in Gökkuşağı'nın bu parçasını iki avucunun arasına almış ve yüzüne doğru kaldırmıştı. Bir insanın tören kupasını şerefe kaldırırken yaptığı gibi. Ağzı büzülen kese buruşmuştu, botlarının tozlu burunlarının üzerinde duruyordu. Roland'ın yanakları ve alnına iki arkadaşının da hoşuna gitmeyen pembe bir pırıltı yayılmıştı. Bu ışık sanki canlıydı. Canlı ve aç.
İki delikanlı da aynı anda, gözlerini göremiyorum, diye düşündü. Gözleri nerede?
Cuthbert, "Roland?" diye tekrarladı. "Onlar bize karşı hazırlık yakmadan Darağacı Kayası'na gideceksek o şeyi kaldırmalısın."
Roland küreyi indirmek için hiçbir hareket yapmadı. Usulca bir şeyler mırıldandı. Cuthbert'le Alain daha sonra izlenimlerini karşılaştırman zaman Roland'ın, "Gökgürültüsü," dediğine karar verdiler.
Alain, "Roland?" diyerek bir iki adım attı. Neşteri hastanın vücuduna sokan bir cerrahın dikkatiyle sağ elini, başını eğmiş olan Roland dalgın ifadeli yüzüyle kürenin çizdiği kavisin arasına soktu. Ama bir karşılık alamadı. Alain gerileyerek Cuthbert'e döndü.
Bert öğrenmek istedi. "Ona dokunabiliyor musun?"
Alain başını salladı. "Hayır. Kesinlikle! Sanki Roland uzaklarda bir yere gitmiş."

"Onu uyandırmamız gerekiyor." Cuthbert'in sesi hafifçe titriyordu
Alain, "Vannay bize bir insanın derin bir ipnozdan birdenbire uyandırılırsa çıldırabileceğini söylemişti," dedi. "Hatırladın mı? Bilmiyorum bu cesareti..."
Roland kımıldandı. Gözlerinin yerindeki pembe çukurlar sanki büyüdü. Delikanlının dudakları iki arkadaşının da çok iyi bildikleri o acı azimle gerildi.
Silahşor iki çocuğun tüylerinin diken diken olmasına yol açan bit sesle, "Hayır! Kapalı olmayacak!" diye bağırdı. Bu hiç de Roland'ın sesine benzemiyordu. Ya da hiç olmazsa bu yaştaki sesine. Duydukları bir erkeğin sesiydi.
Alain daha sonra, Roland uyur ve Cuthbert'le ikisi ateşin karşısında otururlarken, "Hayır," diyecekti. "Bu bir kralın sesiydi."
Ama şimdi iki çocuk sanki orada olmayan ama kükreyen arkadaşlarına dehşetle baktılar. Korkudan felce uğramışlardı.
"Buraya, vücudumun içinde geldiğim zaman bana karşı koyamayacak! Babamın adı üzerine yemin ediyorum! BANA KARŞI KOYAMAYACAK!"
Sonra Roland'ın o anormal pembelikteki suratının hatları çarpıldı Hayal edilemeyecek kadar dehşet verici bir şeyle karşılaşan bir insanınki gibi. Cuthbert'le Alain öne doğru atıldılar. Artık arkadaşlarını kurtarmaya çalışırken ona zarar verip vermeyeceklerini düşünecek halde değillerdi. Bir şeyler yapmadıkları takdirde küre gözlerinin önünde Roland'ı öldürecekti.
Bar K.'deki avluda Cuthbert, Roland'ı yumruklamıştı. Şimdi bu Alain'e düştü. Çocuk sağ yumruğunu olanca şiddetiyle arkadaşının alnının ortasına indirdi. Roland arkaüstü devrilirken küre gevşeyen ellerinin arasından kaydı. Genç silahşorun yüzündeki o korkunç pembelik kayboldu. Cuthbert delikanlıyı yakaladı. Alain de küreyi. Camın o yoğun pembe ışığı garip bir biçimde ısrarla pırıldıyordu. Alain'in gözlerine vuruyor, aklını çekiştiriyordu. Ama delikanlı küreye bakmadan onu kararlılıkla kesenin içine koydu... Kordonu çekip kesenin ağzını kapatırken pembe ışığın kaybolduğunu farketti. Sanki küre yenilgiye uğradığını biliyordu. Hiç olmazsa şimdilik.
Alain döndü. Roland'ın alnının ortasındaki şişmeye başlayan bereyi görünce yüzünü buruşturdu. "O..."
Cuthbert, "Bayıldı," dedi.
"Yakında ayılması iyi olur."
Cuthbert ona haşince baktı. O her zamanki uysal tavırları kaybolmuştu. "Evet, bu konuda çok haklısın."

Sheemie mutfak bölüğüne inen merdivenin aşağısında duruyordu. Sai Thorin'in gelmesini ya da seslenmesini beklerken ağırlığını endişeyle kâh bir ayağına, kâh diğerine veriyordu. Kadının mutfağa girmesinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama bu süre sanki sonsuzmuş gibi geliyordu ona. Sheemie, sai Thorin'in gelmesini istiyordu. Ama daha da çok istediği bir şey vardı: sai Susan'ı da birlikte getirmesi. Bu yer ve bugün Sheemie'nin kalbini korkunç duygularla dolduruyordu. Bu duygular gökyüzü gibi karardıkça kararıyordu. Gökyüzü batıdan gelen dumanlar yüzünden artık görülmez olmuştu. Sheemie orada neler olduğunu bilmiyordu. Ya da bunun daha önce duyduğu gökgürültüsünü andıran seslerle bir ilişkisi olup olmadığını. Tek isteği, dumanın bulanıklaştırdığı güneş batmadan ve gündüzkü soluk hayalet değil gerçek Şeytan Ayı doğmadan konaktan çıkıp gitmekti.
Koridorla mutfak arasındaki iki tarafa da açılan kapının bir kanadı Maria ve Olive telaşla dışarı çıktı. Yalnızdı.
"Evet, kız gerçekten kilerde," diyerek parmaklarını kırlaşmaya başlamış olan saçlarının arasına soktu. "O iki pupura'dan ancak bu kadarını öğrenebildim. Yalnızca bu kadarını. O budalaca crunk şivesiyle konuşmaya başlar başlamaz böyle olacağını anladım zaten."
Mejis vaquero'larının lehçeleri için uygun bir kelime yoktu. Baronluk'un yüksek tabakadan insanları için crunk şivesiyle konuşmak siyasal konumlarını belirtmenin bir göstergesiydi. Olive kilerin önünde bekleyen iki vag'ı tanıyordu. Onların crunk dışında başka lehçeleri konuştuklarını da biliyordu. Olive'in ne dediğini anlamamış gibi yapmak için öyle konuşmuşlardı. Olive'i reddederek hem onu utandırmamak hem de kendilerini utanılacak duruma düşürmemek için kadının sözlerini anlamamış gibi davranmışlardı. Olive de aynı nedenle bu oyuna katılmıştı. Oysa isteseydi onlara crunk şivesiyle yanıt verebilirdi. Hatta adamları annelerinin hiç kullanmadıkları adlarla da çağırabilirdi.
Olive, "Onlara yukarda birilerinin olduğunu söyledim," diye açıkladı. 'Belki de gümüşleri çalacaklar,' dedim. 'O mamaficio'ları evden atın.' Ama sanki hiçbir şey anlamıyormuş gibi davrandılar. "Alo habk, sai,' diye tekrarlayıp durdular. Kahretsin! Kahretsin!"
Sheemie adamlara, "Yaşlı koca köpoğlu köpekler," diye sövmek istedi ama sonra sesini çıkarmamaya karar verdi.
Olive önünde bir aşağı bir yukarı gidiyor, arada sırada mutfak kapısına öfkeden ateş saçan gözlerle bakıyordu. Sonunda tekrar Sheemie'nin karşısında durdu.
"Ceplerini boşalt," dedi. "Bakalım ceplerinde 'umutlar' ve 'çelenkler' için neler var."
Sheemie kadının istediğini yaparak ceplerinden (Stanley Ruiz'in hediyesi olan) küçük bir çakıyla yarısı yenmiş bir kurabiye, büyük bir havai fişeğiyle üç küçük kadın parmağını ve kükürtlü birkaç kibriti çıkardı.
Olive onları görünce gözleri parladı.

Cuthbert, Roland'ın suratına hafifçe vurdu ama bir sonuç alamadı. Alain onu yana iterek diz çöktü ve silahşorun ellerini tuttu. O zamana kadar "dokunuşu" bu biçimde hiç kullanmamıştı ama ona bunun mümkün olduğunu söylemişlerdi. Yani insanın bazı durumlarda bir diğerinin kafasının içine uzanabileceğini.
Roland! Roland, uyan. Lütfen! Sana ihtiyacımız var!

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra Roland kımıldanarak bir şeyler mırıldandı ve ellerini Alain'in parmaklarının arasından çekti. O gözlerini açmadan bir saniye önce iki çocuk da aynı korkuyu duydular. Arkaçlarının gözlerinin yerine o çıldırtıcı pembe ışık olabilirdi.
Ama gördükleri gerçekten Roland'ın gözleriydiler. Genç silahşorun soğuk mavi gözleri.
Delikanlı ayağa kalkmak için çabalayıp da beceremeyince ellerini uzattı. Cuthbert bir elini tuttu, Alain de diğerini. Arkadaşlarını çekerek ayağa kaldırırlarken Cuthbert acayip ve korkutucu bir şeyi farketti. Roland'ın saçlarının arasında kır teller vardı. Cuthbert o sabah böyle bir şey olmadığına yemin edebilirdi. Ama bu sabah çok çok gerilerde kalmıştı.
"Ne kadar baygın kaldım?" Roland alnının ortasındaki bereye parmaklarının ucuyla dokunarak yüzünü buruşturdu.
Alain, "Fazla değil," dedi. "Belki beş dakika. Roland, sana vurduğum için üzgünüm ama bunu yapmak zorunda kaldım... O şeyin seni öldürmek üzere olduğunu sandım."
"Belki de öyleydi. Küre güvende mi?"
Alain sessizce ağzı büzük keseyi işaret etti. "İyi. Onu bu ara birinizden birinin taşıması daha iyi olur. O beni..." Roland uygun sözcükleri aradı ve bulunca da dudaklarının ucu soğuk bir gülümsemeyle büküldü, "...baştan çıkarabilir. Hemen atlarımızla Darağacı Kayası'na gidelim. Bitirmemiz gereken bir işimiz var."
Cuthbert, "Roland..." diye başladı.
Bir elini eyer kaşına atmış olan genç silahşor dönüp ona baktı.
Cuthbert dudaklarını yaladı. Alain arkadaşının bir an o soruyu soramayacağını sandı. Bunu sen yapamazsan ben yaparım, diye düşündü... Ama Bert konuşmayı başardı.
"Ne gördün?"
Roland, "Pek çok şey," dedi. "Pek çok şey gördüm. Ama bunların çoğunu unutmaya başladım bile. Uyandığın zaman rüyaları yavaş yavaş unutmak gibi bir şey bu. Hatırladıklarımı size yolda anlatırım. Her şeyi öğrenmelisiniz. Çünkü bunlar bütün durumu değiştiriyor. Gilead'a döneceğiz ama orada fazla kalamayacağız."
Alain atına biniyordu. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"
"Batıya. Kara Kule'yi bulmaya çalışacağız. Yani bugün sağ kalabilirsek. Haydi, gelin. O tankerlerle ilgilenelim."
İki vaq sigaralarını sardıkları sırada yukarda gürültülü bir patlama oldu. Adamlar irkilerek birbirlerine baktılar. Kâğıtlara koydukları tütünler küçük kahverengi kar taneleri gibi yere uçuştu. Kapılar hızla açıldı Yine Belediye Başkanı'nın dul karısı gelmişti. Bu sefer yanında bir hizmetçi kız vardı. Vaq'lar onu iyi tanıyorlardı. Piyano Çiftliği'nden eski bir arkadaşlarının kızı Maria Tomas'dı.
Maria adamların bildikleri crunk şivesiyle, "O hırsız köpekler evi tutuşturdular!" diye bağırdı. "Haydi, gelin! Yardım edin!"
"Maria sai, bize nöbet beklememiz emredildi..."
Maria, "Kilere bir putina mı kilitlendi?" diye bağırdı. Gözleri ateş saçıyordu. "Haydi gelin, ahmak eşekler! Yoksa her taraf tutuşacak! Ondan sonra Senyor Lengyll'e Deniz Kıyısı tepenizde yanarken neden burada uyukladığınızı anlatırsınız!"
Olive de, "Haydi! Yoksa korkuyor musunuz?" diye onları azarladı.
Yukarda, büyük salonda birkaç hafif patlama daha oldu. Sheemie kadın parmaklarını tutuşturuyordu; perdeleri yakmak için aynı kibriti kullandı.
İki viejos birbirlerine baktılar. Yaşça daha büyük olanı, Andemay, diyerek Maria'ya döndü. Artık crunk'tan vazgeçmişti. "Bu kapıya dikkat et."
Kız başını salladı. "Gözlerimi bir şahin gibi oraya dikeceğim."
İki yaşlı adam telaşla çıktılar. Biri bola'sının kordonunu kavramışa Diğeri belindeki kınından uzun bir bıçağı çıkarıyordu.
Koridorun dibindeki merdivenden çıkan adamların ayak seslerini duyar duymaz Olive, Maria'ya dönerek başını salladı. Maria sürgüleri çekti. Susan hemen dışarı fırladı. Önce bir kadına, sonra diğerine bak ti. Çekine çekine hafifçe gülümsedi. Maria, hanımının şiş yüzünü ve burnunun etrafındaki kurumuş kanları görünce inledi.
Susan hizmetçi kız yüzüne dokunamadan onun elini tutarak usulca parmaklarını sıktı. "Sence Thorin beni şimdi ister miydi?" diye sordu. Sonra birdenbire onu kurtarmaya gelen ikinci kadının kim olduğunu kavradı. "Olive... sai Thorin... Çok üzgünüm. Acımasız davranmak istemedim. Ama şuna inanmalısınız. Roland, yani Will Dearborn hiçbir zaman..."
Olive, "Bunu çok.iyi biliyorum," dedi. "Ama şimdi bunu konuşacak zamanımız yok. Haydi, gel."
Maria'yla birlikte Susan'ı mutfaktan çıkardı. Ana katlara çıkan merdivenden uzaklaştırarak alt katta, en batı uçtaki depolara doğru götürdü. Kuru yiyeceklerin konduğu depoda diğer ikisine beklemelerini söyledi. Olive onları beş dakika kadar bekletti. Ama Susan'la Maria'ya sanki sonsuza kadar beklemişler gibi geldi.
Olive geri döndüğü zaman arkasında çok parlak renkli bir serape vardı. Ona göre çok büyüktü; kocasının olabilirdi. Ama Susan onun ölmüş olan başkana göre de fazla geniş olduğunu düşündü. Olive ayağının takılmaması için serape'nin bir kısmını kot pantolonunun yanına sıkıştırmıştı. Koluna da battaniye gibi iki serape'yi daha almıştı. Bunlar hem daha küçük, hem de daha hafifti. Kadın, "Bunları giyin," dedi. "Hava soğuyacak."
Üçü birden kuru yiyecek deposundan çıktılar. Hizmetkârların kullandığı dar koridordan arka avluya doğru gittiler. Şansları yardım ederse Sheemie onları orada atlarla bekleyecekti. Olive bütün kalbiyle şanslarının onlara yardımcı olması için dua ediyordu, Susan'ın güneş batmadan Hambry'den uzaklaşmasını istiyordu. Ve ay doğmadan önce.

Batıya, Darağacı Kayası'na doğru giderlerken Roland arkadaşlarına "Susan'ı yakalamışlar," diye açıkladı. "Cam kürede ilk gördüğüm bu oldu."
O kadar dalgın bir tavırla konuşmuştu ki, Cuthbert neredeyse atının dizginlerini çekecekti. Yanındaki bu genç, son aylardaki ateşli âşığa hiç benzemiyordu. Sanki Roland kürenin içindeki pembe havada ilerlemek için bir düş bulmuştu. Ve bir yanı hâlâ orada ilerliyordu.
Cuthbert kendi kendine, yoksa düş mü onu sürüklüyor, diye merak etti.
Alain, "Ne?" diye sordu. "Susan'ı yakalamışlar mı? Nasıl? Kimler? O iyi mi?"
"Onu Jonas yakalamış. Susan'a biraz zarar vermiş ama fazla değil, iyileşecek... ve yaşayacak. Susan'ın hayatının tehlikede olduğuna bir an için bile inansaydım hemen geri dönerdim."
İlerde Darağacı Kayası tozların arasında bir serap gibi kâh beliriyor, kâh kayboluyordu. Cuthbert güneş ışınlarının tankların üzerinde belli belirsiz yıldızcıklar çizdiğini görebiliyor, insanları da seçiyordu. Çok kalabalıktılar. Sürüyle de at vardı. Cuthbert kendi atının boynuna usulca vurdu, sonra da Alain'in, Lengyll'in makineli tüfeğini aldığından emin olmak için arkadaşına baktı. Neyse Alain silahı almıştı. Cuthbert sapanın yerinde olup olmadığını anlamak için elini arkasına, beline uzattı. O da yerli yerindeydi. Geyik derisinden kurşun kesesi de öyle. Şimdi kesenin içinde çelik bilyelerden başka Sheemie'nin çaldığı o büyük havai fişeklerinden de vardı.
Cuthbert, Roland aslında geri dönmemek için bütün irade gücünü kullanıyor, diye düşündü. Bu gerçek onu rahatlattı. Roland bazen onu korkutuyordu. Genç silahşorun içinde çeliğin de ötesinde bir şey vardı. Çılgınlık gibi bir şey. Bu durumda onun sizden yana olmasına seviniyordunuz... Ama çoğu zaman içinde öyle bir şey olmamasını diliyordunuz. Kimin tarafında olursa olsun.
Alain, "Susan nerde?" diye sordu.
"Reynolds onu Deniz Kıyısı'na geri götürmüş... Şimdi kilerde hapis... Ya da hapisti. Hangisi olduğunu kesinlikle söyleyemeyeceğim. Çünkü..." Roland durakladı. Düşünüyordu. "Küre ileriyi görüyor. Ama bazen bunun da ötesinde oluşmaya başlayan geleceği görüyor."
Alain, "Gelecek şimdiden nasıl oluşmaya başlar?" diye sordu.
"Bilmiyorum. Ve her zaman böyle olduğunu da sanmıyorum. Bence bu, Maerlyn'in Gökkuşağı'ndan çok dünyayla ilgili. Şimdi zaman bir tuhaf. Bunu biliyoruz, öyle değil mi? Bazı şeylerin... kayar gibi olduğunu. Sanki her tarafta incecik var. Her şeyi bozuyor. Ama Susan güvende. Bunu biliyorum. Ve bu da bana yetiyor. Sheemie, Susan'a yardım edecek... Ya da şimdi ediyor. Jonas nasıl olduysa Sheemie'yi gözden kaçırmış. O da Deniz Kıyısı'na kadar Susan'ı izlemiş."
Alain, "Aferin Sheemie'ye!" diye bağırarak yumruğunu salladı, "yaşasın." Sonra ekledi. "Ya biz? O gelecekte bizi de gördün mü?"
"Hayır. O görüntü çok çabuk geçti. Küre beni yakalayıp götürmeden önce çabucak bir göz atabildim. Sanki beni uzaklara uçurdu. Ama... ufukta duman olduğunu gördüm. Bunu hatırlıyorum. Yanan tankerlerden çıkan dumanlar da olabilir, Eyebolt'un ağzına yığılan çalılardan çıkanlar da. Ya da ikisi birden. Bana başarılı olacakmışız gibi geliyor."
Cuthbert arkadaşına şaşkınlık ve üzüntüyle bakıyordu. Sorumluluklarını hatırlatmak için yumruklayarak avlunun tozlarının üzerine yuvarlamak zorunda kaldığı o çılgınca âşık genç... şimdi neredeydi o? Onu ne değiştirmiş, saçlarının arasında beyaz tellerin belirmesine ne sebep olmuştu?
Cuthbert genç silahşoru dikkatle süzerek, "İlerdeki çarpışmadan sağ çıkarsak," dedi. "Susan bizimle yolda buluşacak, öyle değil mi, Roland?"
Arkadaşının yüzünde beliren ıstırap dolu ifadeyi görünce o genç âşığın hâlâ orada olduğunu anladı. Ama küre onun sevincini almış, geride sadece keder bırakmıştı. Bunu ve yeni bir amacı. Evet, Cuthbert bunu çok iyi hissediyordu. Ama bu amaç henüz açıklanmıştı.
Roland, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Nerdeyse onun bizimle buluşmamasını dileyeceğim. Çünkü artık hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağız."
"Ama ne?" Cuthbert bu kez gerçekten dizginleri çekti.
Roland ona sakin sakin baktı ama gözleri dolmuştu.
"Biz ka'nın kuklalarıyız," dedi. "Susan, 'Ka rüzgâr gibi,' diyor." Önce solundaki Cuthbert'e baktı, sonra da sağındaki Alain'e. "Kule bizim ka'mız. Özellikle benim. Ama Susan'ın değil. Susan da benim olmadığı gibi. John Farson'un bizim ka'mız olmadığını biliyoruz. Onun adamana doğru Farson'u yenmek için gitmiyoruz. Sadece onlar bizim yolumuzun üzerindeler." Bir an durdu. "Size başka ne söylememe gerek var?" dermiş gibi elini kaldırdı, sonra da indirdi.
Cuthbert sabırla, "Kule diye bir şey yok ki, Roland," dedi. "O cam kürede ne gördüğünü bilmiyorum. Ama Kule diye bir şey yok. Şey, bir sembol olarak var belki de. Arthur'un Kupası ya da İsa'nın Çarmıhı gibi. Ama gerçek bir şey değil. Gerçek bir bina..."
Roland onun sözünü kesti. "Evet, o gerçek!"
İki arkadaş kararsızca ona baktılar. Genç silahşorun suratında hiçbir kuşku yoktu.
"O gerçek. Ve bunu babalarımız da biliyor. Karanlık toprakların ötesinde Uç-Dünya var. O toprakların adını şimdi hatırlayamıyorum Unuttuğum şeylerden biri de bu. Kara Kule de o Uç-Dünya'da. Onun varlığı babalarımızın sakladığı bir sır. Dünya çökerken onları bunca yıl boyunca bir ka-tet olarak birarada tutan da bu. Gilead'a döndüğümüz zaman onlara gördüklerimi anlatacağım. Tabii dönebilirsek. Ve ben şimdi dönebileceğimize inanıyorum. O zaman babalarımız sözlerimi destekleyecekler."

Alain, "Bütün bunları kürenin içinde mi gördün?" diye sordu. Sesi duyduğu huşu yüzünden alçalmıştı.
"Ben birçok şey gördüm."
Cuthbert, "Ama Susan Delgado'yu değil," dedi.
"Öyle. Bizim ilerdeki adamlarla işimiz bittiği ve Susan da Mejis'le ilişkisini kestiği zaman onun ka-tet'imizde oynadığı rol sona erecek. Kürenin içinde bana seçme hakkı tanıdılar. Ya Susan... onun kocası ve şimdi karnında taşıdığı çocuğun babası olarak yaşamak... ya da Kara Kule." Roland titreyen eliyle yüzünü sildi. "Aslında hemen Susan'ı seçerdim ama bir tek şey vardı. Kule harap oluyor. O yıkılırsa bildiğimiz her şey yok olup gidecek. Hayal edemeyeceğimiz kadar müthiş bir kargaşa başlayacak. Gitmeliyiz... Ve gideceğiz." Kırışmamış, taze yanaklarının yukarsında, taze ve kırışmamış alnının altında çok yaşlı bir katilin gözleri vardı. Eddie Dean'in ilk kez bir uçağın tuvaletindeki aynada göreceği o gözler. Ama şimdi bu gözler çocuksu yaşlarla doluydu.
Ancak sesi hiç de çocuksu değildi.
"Ben Kule'yi seçiyorum. Seçmek zorundayım. Susan başka biriyle mutlu ve uzun bir hayat sürsün. İlerde sürecek de. Bana gelince, ben Kule'yi seçiyorum."

Susan, Sheemie'nin büyük salondaki perdeleri tutuşturduktan sonra bir koşu arka avluya getirdiği Pylon'a bindi. Olive Thorin, Baronluk'un iğdiş edilmiş küheylanlarından birinin sırtındaydı. Sheemie'yi arkasına almıştı. Çocuk Capi'nin ipini tutuyordu. Maria arka kapıyı açarak onlara, "Şansınız açık olsun," dedi. Grup hızla uzaklaşmaya haşladı. Güneş, batı ufkuna yaklaşmıştı. Rüzgâr daha önce etrafa yayılan dumanları süpürüp götürmüştü. Çölde ne olduysa artık sona ermişti... Ya da şimdiki zamanın başka bir katmanında oluyordu.
Susan, Roland, iyi durumda olmalısın, diye düşündü. Seni çok yakında göreceğim, sevgilim... Mümkün olduğu kadar çabuk.
Kız yarım saat kadar sessizce ilerledikten sonra, "Neden kuzeye doğru gidiyoruz?" diye sordu.
"Çünkü en iyisi kıyı yolu."
"Ama..."
"Hişş! Senin kaçtığını görünce önce evi arayacaklar. Tabii konak yanıp kül olmazsa. Seni evde bulamayınca adamları Büyük Yol boyunca batıya yollayacaklar." Olive, Susan'a bir göz attı. Şimdi Hambry' lilerin tanıdığı... ya da tanıdığını sandığı, hakkında pek konuşulmayan telaşlı kadına benzemiyordu. "Ben senin o yönü seçeceğini bildiğime göre, diğerleri de bilecektir. Karşılaşmamamız gereken kimseler."
Susan sesini çıkarmadı. Aklı konuşamayacak kadar karışmıştı. Ama Olive ne yapması gerektiğini biliyordu. Kız da bu yüzden ona minnet duyuyordu.
"Onlar havayı koklayarak batıya doğru gittikleri sırada karanlık bastıracak. Bu geceyi buradan yedi kilometre kadar ötedeki denize yakın mağaraların birinde geçireceğiz. Ben bir balıkçının kızıyım. Bütün o mağaraları biliyorum. Bu konuda benden daha bilgilisi yoktur." Çocukken oynadığı mağaralardan söz etmek Olive'i neşelendirdi. "Yarın istersen batıya doğru gideriz. Korkarım bir süre tombul ve yaşlı bir dulla yol arkadaşlığı yapacaksın. En iyisi bu fikre alışmaya çalış."
Susan, "Çok iyisiniz," dedi. "Sheemie'yle beni yalnız yollamalısınız, sai."
"Ve geri döneyim, öyle mi? Neye döneceğim? Ah, ben mutfakta ekleyen yaşlı iki vag'a bile söz geçiremiyorum. Artık buranın patronu olan Lengyll. Bekleyip bu işi nasıl yaptığını görmek istediğim de yok. Belki o benim deli olduğumu iddia edip pencereleri parmaklıklı bir hücreye kapatılmamı ister. Kendini o zaman daha güvende hisseder. Ya da kentte kalıp Hash Renfrew'nun ayaklarını masalarıma dayayarak nasıl Belediye Başkanlığı yaptığını mı görmeliyim?" Olive güldü. İçten bir gülüştü bu.
"Sai, çok üzgünüm."
Olive inanılmayacak kadar neşeli bir tavırla, "Daha sonra hepimiz üzüleceğiz," dedi. "Şu anda en önemlisi o mağaralara kimseye görünmeden erişebilmek! Herkes birdenbire ortadan kayboluverdiğimizi sanmalı! Dur!"
Olive atının dizginlerini çekerek üzengilerin üzerinde yükseldi. Uygun yerde olup olmadıklarını anlamak için etrafına bakındı. Sonra da başını salladı. Sheemie'yle konuşmak için döndü.
"Delikanlı, artık ihtiyar katırına binerek Deniz Kıyısı'na dönmenin zamanı geldi. Peşimizden gelen atlılar varsa onları uygun birkaç sözcükle geri çevirmelisin. Bunu yapar mısın?"
Sheemie çok üzüldü. "Ben uygun sözcükler bilmiyorum, sai Thorin. Gerçekten. Ben hiç sözcük bilmiyorum zaten."
"Saçma." Olive, Sheemie'yi alnından öptü. "Katırı şöyle tırısa kaldır. Güneş, şu tepeleri aydınlattığı zaman arkamızdan gelen kimse olmadığını anlarsan yeniden kuzeye dön. Ve bizi izle. Biz seni yol tabelasının yanında bekleyeceğiz. Nereyi kastettiğimi biliyor musun?"
Sheemie bildiğini sanıyordu. Hem de bu tabela kendi küçük dünyasının en kuzey sınırını belirtmesine rağmen. "Şu kırmızı tabela mı? Üzerinde bir sombrero var. Ok da kenti işaret ediyor."
"Evet, ta kendisi. Karanlık bastıktan sonra fazla ilerleyemeyeceksin. Ama bu gece ay çok parlak olacak. Hemen gelemezsen biz seni bekleriz. Ama şimdi geri dönmen ve bizi izleyen adamlar varsa onları şaşırtman gerekiyor. Beni anlıyor musun?"
Sheemie anlıyordu. Olive'in atından kayarak indi. Dilini şaklatarak Caprichoso'yu öne çıkardı ve katırın sırtına tırmandı. Hayvanın sırtına otururken katırın ısırdığı yer acıdığı için yüzünü buruşturdu. "Dediğini yapacağım, Olive sai."

"Aferin, Sheemie. Aferin. Haydi şimdi git bakalım."
Susan, "Sheemie," dedi. "Lütfen bir dakika yanıma gel."
Çocuk bu isteği yerine getirdi. Şapkasını önünde tutuyor ve kıza taparcasına bakıyordu. Susan eğilerek onu öptü. Ama alnından değil, dudaklarından. Sheemie neredeyse bayılacaktı.
Kız, "Teşekkür ederim, sai," dedi. "Her şey için."
Sheemie başını salladı. Konuşmaya başladığı zaman sesi ancak bir fısıltı gibiydi. "Bu sadece ka'ydı. Bunu biliyorum... Ama seni seviyorum, Susan sai. Güvenle git. Yakında görüşürüz."
"Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim."
Ama ikisi için de "yakında" diye bir şey yoktu. Ne de ilersi. Sheemie katırın sırtında güneye doğru giderken bir defa dönüp geriye baktı ve el salladı. Susan da elini kaldırarak ona karşılık verdi. Sheemie'nin kızı bu son görüşüydü. Belki de birçok açıdan böylesi daha iyi oldu.
Latigo Darağacı Kayası'ndan bir buçuk kilometre öteye nöbetçiler dikmişti. Ama Roland, Cuthbert ve Alain'in tanklara yaklaşırlarken rastladıkları sarışın çocuk şaşkındı, kendine güvenemiyordu. Kimse için bir tehlike kaynağı değildi. Delikanlının ağzının ve burnunun etrafında iskorbüt yaraları vardı. Bundan da Farson'un bu görev için yolladığı adamların atlarını hızla sürerek uzun yollar aştıkları ve fazla taze yiyecek bulamadıkları anlaşılıyordu.
Cuthbert İyi Adam'ın işaretini yaptı. Ellerini kenetleyerek göğsüne götürdü. Sol eli sağın üzerindeydi. Sonra da iki elini birden sarışın gence uzattı. Bu sigul genç nöbetçinin minnetle gülümsemesine ve aynı şeyi tekrarlamasına neden oldu.
Sarışın delikanlı koyu bir İç-Dünya lehçesiyle, "Orada, gerilerde neler oluyor?" diye sordu. Roland onun bir kuzeyli gibi konuştuğunu düşündü.
Cuthbert cevap verdi. "Üç çocuk iki önemli adamı öldürdü. Sonra da dağa kaçtılar." Korkunç bir taklit yeteneği vardı. Şimdi de sarışın gencin aksanını kusursuzca taklit ediyordu. "Bir çarpışma oldu. Tabii artık sona ermiş olmalı. Ama çarpışma korkunçtu."
"Ne..."
Roland sert sert, "Zamanımız yok," dedi. "Haberler getirdik." Ellerini göğsünde kavuşturdu, sonra da öne doğru uzattı. "Selam! Farson!"
Sarışın çocuk da hemen, "İyi Adam!" diye karşılık vererek Roland'ı selamladı. Genç silahşorun yüzündeki ifadeden, zamanımız olsaydı bu gence nereden geldiğini ve kimlerden olduğunu sorardım, diye düşündüğü anlaşılıyordu. Üç arkadaş sarışın nöbetçinin önünden geçerek Latigo'nun kampının sınırını aştılar. Her şey bu kadar kolay oldu.
Roland, "Unutmayın," dedi. "Vurup kaçacağız. Hiçbir şey için yavaşlamayacağız. Ulaşamadıklarımızı geride bırakacağız, ikinci bir saldırı olmayacak."
Cuthbert, "Tanrılar," diye mırıldandı. "İkinci diye bir şeyi ağzına bile alma." Ama gülümsüyordu. Sapanını ilkel kılıfından çıkarıp başparmağıyla lastiğini denedi. Sonra yine başparmağını yalayarak elini rüzgâra doğru kaldırdı. Bu yönde ilerlerlerse bir sorun çıkmayacaktı. Rüzgâr sertti ama arkalarından esiyordu.
Alain, Lengyll'in makineli tüfeğini omzundan indirerek ona kuşkuyla baktı. Sonra da sürgüyü geri çekti. "Bu silah konusunda tereddütlerim var. Tüfek dolu nasıl kullanılacağını anladığımı sanıyorum. Ama..."
Roland, "Öyleyse onu kullan," dedi. Üç arkadaş şimdi gitgide hızlanıyorlardı. Atlarının nalları bastırılmış toprağa gürültüyle vuruyordu. Rüzgâr şiddetlenerek serape'lerinin önünü şişirdi. "O silah böyle işler için yapılmış. Tutukluk yaparsa makineliyi at ve kendi tabancanı kullan. Hazır mısın?"
"Evet, Roland."
"Ya sen?"
Bert abartılı bir Hambry lehçesiyle, "Evet," dedi. "Hazırım. Gerçekten."
İlerde grup grup insanlar tankerlerin önünden, arkasından dolaşarak sıraya dizilmiş taşıtları gitmeye hazırlarken toz bulutlan yükseliyordu. Atsız adamlar dönerek yeni gelenlere merakla baktılar. Ama tehlikeli olacak bir endişeye kapılmadılar.
Roland iki tabancasını da çekti. "Yaşasın!" diye haykırdı. "Yaşasın! Gilead!"
Aceleci'yi mahmuzlayarak dörtnala koşturmaya başladı. Diğer iki çocuk da onu izlediler. Cuthbert yine ortadaydı. Dizginlerin üzerine oturmuş, sapanını eline almıştı. Sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarının arasından kükürtlü kibritler uzanıyordu.
Silahşorlar çılgın gibi atlarını Darağacı Kayası'na doğru sürdüler.

Susanla Olive, Sheemie'yi güneye doğru yolladıktan yirmi dakika sonra sert bir virajı döndüler ve üç atlıyla karşı karşıya geldiler. Kız aksam güneşinin eğrilemesine gelen ışıklarında ortadaki adamın elindeki mavi tabut dövmesini gördü. Reynolds'du bu adam. Susan'ın yüreğine indi.
Reynolds'un solundaki adamı tanımıyordu. Başında lekeli bir kovboy şapkası vardı, tembel tembel, yan yan bakıyordu. Solundaki taş Kalpli bir vaize benzeyen adamsa Laslo Rimer'di. Reynolds, Susan'a gülümsedikten sonra dönüp Rimer'e baktı.
"Ah, Las'la ben bilmem ne kâtibi ve feşmeken bakanı olan kardeşini yolcu etmek için birer kadeh içki bile içemedik," dedi. "Kente gelir gelmez bizi ayağımızın tozuyla buraya yolladılar. Bunu yapmak istemiyordum ama... Kahretsin! O yaşlı kadın müthiş biri! Bir cesedi bile cinsel ilişkide bulunmaya kandırabilir. Bu kabalığımı bağışlayın. Ama korkarım halanın bir iki tahtası eksilmiş, sai Delgado. O..."

Susan ona, "Arkadaşların öldü," diye açıkladı.
Reynolds durakladı, sonra da omzunu silkti. "Ah... Belki öyle, belki değil. Ama onlar sağ olsalar bile ben yine de yalnız başıma gitmeye karar verdim. Fakat kentte bir gece daha kalabilirim. Şu Hasat meselesi... Dış Kavis'tekilerin bu bayramı kutlamalarıyla ilgili çok şey duydum. Özellikle ateş konusunda."
Yan yan bakan adam boğazında balgam varmış gibi bir ses çıkararak güldü.
Olive, "Çekilin de geçelim," dedi. "Bu kız hiçbir şey yapmadı. Ben de öyle."
Rimer, "O Dearborn'un kaçmasına yardım etti," diye homurdandı. Senin kocanı ve benim kardeşimi öldüren katilin! Bu 'hiçbir şey' diye tanımlanamaz."
Olive, "Tanrılar Kimba Rimer'i o açıklığa götürsünler," dedi. "Ama aslında gerçek şu: Kardeşin bu kentin hazinesinin yarısını götürdü. John Farson'a vermediklerini de kendine sakladı."
Rimer tokat yemiş gibi irkildi.
"Ah, bunu bildiğimin farkında değildin sanırım! Hepiniz beni çok aşağı gördünüz, Laslo. Buna kızabilirim... Ama senin gibilerin bana önem vermelerini neden isteyeyim? Midemi bulandıracak kadar çok şey bildiğimi söyleyelim, olsun bitsin. Şu yanındaki atlının..."
Rimer, "Kes sesini!" diye bağırdı.
"...kardeşinin o kara kalbini yarıp açtığından eminim! Sai Reynolds'un o sabah erkenden o bölüğe girdiğini görmüşler. Bana öyle söylediler..."
"Kes sesini, dişi köpek!"
Reynolds, "Onu dinleyip dilini tutsan daha iyi olur, sai," dedi. Yüzündeki o tembelce, neşeli ifade kaybolur gibi olmuştu. Susan, insanların neler yaptığını bilmelerinden hoşlanmıyor, diye düşündü. Hatta en güçlü adam durumuna gelmiş olmasına ve diğerlerinin öğrendiklerinin ona bir zararı dokunmayacağını bilmesine rağmen. Ve tabii Jonas'sız yine de zayıf. Çok zayıf. Kendisi de bunu biliyor.
Olive, "Bırakın da geçelim," dedi.
"Hayır, sai, bunu yapamam."
"O halde ben size yardım edeyim. Olur mu?"
Olive bu konuşma sırasında elini usul usul o çok bol serape'sinin altına sokmuştu. Şimdi büyük ve eski bir silah çıkardı. Tabancanın kabzası sararmış fildişinden, telkari süslemeli namlusu lekeli eski gümüştendi. Tepesinde pirinçten barut ve ateş yeri vardı.
Olive aslında silahı çekmese daha iyi olacaktı. Tabanca serape'sine takıldı. Kadın onu zorlukla kurtarabildi. Horozu itmeseydi yine daha iyi olacaktı. Bunu yapmak için iki başparmağını kullanmak ve uzun uzun uğraşmak zorunda kaldı. Ama üç adam Olive'in elindeki tüfek yavrusu yüzünden şaşıp kalmışlardı. Diğer ikisi gibi Reynolds da. Ağzı bir karış açık, atın sırtında oturuyordu. Jonas bu sahneyi görseydi hüngür hüngür ağlardı.
Yolu kapamış olan üç adamın arkasından yaşlı, çatlak bir ses yükseldi. "Onu öldürün! Neniz var sizin, gerizekâlılar? ONU GEBERTİN!"
Reynolds bu çığlıkları duyunca irkildi ve elini tabancasına attı.
Çok hızlı hareket etti ama Olive'e fazla zaman tanımıştı. Yenilmişti. Keklikle. Tabancasının kabzasını kavrayarak silahını kılıfından çıkarırın Belediye Başkanı'nın dul karısı harekete geçti. Eski silahı iki eliyle kavrayarak tadı kötü bir şey yemek zorunda kalan küçük bir kız gibi gözlerini yumdu. Ve tetiği çekti.
Kıvılcım çaktı ama barut ıslaktı. Sadece puuuf diye bir ses çıkardı ve mavi dumanlar arasında kayboldu. Silahtan fırladığı takdirde Clay Reynolds'un kafasını uçuracak büyüklükteki kurşun namlunun içinde kaldı.
Bir an sonra Reynolds'un tabancası patladı. Olive'in atı kişneyerek şaha kalktı. Kadın iğdiş edilmiş küheylanın üzerinden tepetaklak yere düştü. Serape'sinin turuncu çizgisinde kara bir delik açılmıştı. Kadının tam kalbinin üzerindeki çizgide.
Susan çığlıklar attığını farketti. Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu. Belki bir süre bağırmayı sürdürecekti. Ama sonra yoldaki adamların arkasından gelen bir midillinin nal seslerini duydu... Ve ne olduğunu anladı. Tembel bakışlı adam onun görmesi için yana çekilmeden önce bile anladı ve sustu.
Cadıyı dörtnala Hambry'ye götürerek bitkin düşen midillinin yerine yenisi koşulmuştu. Ama araba aynıydı. Aynı siyah araba, aynı sarı tılsımlı işaretler ve aynı sürücü. Rhea elinde dizginler, arabada oturuyordu. Başını paslanmış eski bir robot gibi iki yana sallıyor, Susan'a neşesizce sırıtıyordu. Bir ceset de ancak böyle sırıtırdı.
Cadı, Susan dürüst olduğunun kanıtlanması için o uzun aylar önceki gece kulübeye gittiği zaman yaptığı gibi, "Merhaba, tatlım," dedi. Kız o gece Cöos Tepesi'ne giderken çoğunlukla koşmuştu. Sırf neşeli olduğu, Öpen Ay'ın ışıkları altında kanı kaynadığı için. Yüzü pembeleşmişti. "Kayıtsız Aşk" şarkısını söylüyordu.
Rhea dilini şaklatarak midilliyi atlıların birkaç adım önünde durdurdu. "Biliyor musun, dostların ve cilveleştiğin o çocuk benim küremi çaldılar." Reynolds bile büyücüye endişeyle bakıyordu. "O güzelim sihirli küremi aldılar. O kötü çocuklar bunu yaptılar işte. O çok çok kötü çocuklar. Ama küre bendeyken bana çok şey gösterdi. Evet, öyle ya Küre ileriyi görüyor. Hem de birkaç biçimde. Bunların çoğunu unuttum... Ama hangi yoldan geleceğini değil, tatlım. Ölüsü şurada yatan o yaşlı dişi köpeğin seni nereye götüreceğini unutmadım. Ve şimdi kente dönmen gerekiyor." Sırıtışı yayıldı ve daha da iğrenç bir hal aldı "Bayram zamanı geldi, anlıyor musun?"
Susan, "Bırak da gideyim," dedi. "Yoksa Gilead'lı Roland senden bunun hesabını sorar."

Rhea ona aldırmadan Reynolds'a döndü. "Kızın ellerini önden bağla. Arabamda ayakta dursun. Kentliler onu görmek isteyecekler bu istedikleri de olacak. Halası işini iyi yaparsa kalabalık toplanacak, Haydi, onu indir. Çabuk ol."

Alain sadece, bu adamların etrafından dolaşabilirdik, diye düşünecek kadar zaman bulabildi. Roland'ın söyledikleri doğruysa o zaman tek önemli şey büyücünün küresi. O da bizde. Onların etrafından dolaşabilirdik.
Ama tabii bu imkânsızdı. Yüz kuşaklık silahşor kanı bunu kabul edemezdi. Kule var olsun olmasın hırsızların ganimeti ele geçirmelerine izin verilemezdi. Durdurulmaları ihtimali olduğu sürece.
Alain öne doğru eğilerek atının kulağına fısıldadı. "Ben ateş etmeye başladığım zaman şaha kalkar ya da yana kaçmaya başlarsan o lanet olasıca beynini uçururum."
Roland öne geçti. Daha güçlü olan atıyla diğerlerinden hızlı gidiyordu. En yakındaki grubu oluşturan adamlar Roland ateşe başlayıncaya kadar aptal aptal baktılar. İçlerinden beşi altısı atlıydı, on ikisin da daha fazlası yaya. Tankerleri oraya kadar çekerek getiren öküzleri inceliyorlardı. Ateş başlayınca adamlar keklik gibi etrafa dağıldılar. Roland her atlıyı vurdu. Hayvanları gitgide genişleyen bir yelpaze çizer gibi kaçtılar. Dizginleri yerde sürünüyordu. (Ölü bir asker de.) Birileri bir yerde, "Yağmacılar, yağmacılar!" diye haykırıyordu. "Atlarınıza binsenize, ahmaklar!"
Üç arkadaş adamların üzerlerine giderken Roland bağırdı. "Alain! Bu tankerlerin önünde silahlı adamlar ve atlılar toplanıyorlardı. Sayıları pek fazla değildi. İtişip kakışıyor, beceriksizce bir savunma hattı oluşturmaya çalışıyorlardı.
"Şimdi! Şimdi!"
Alain makineli tüfeği kaldırdı. Silahın paslı dipçiğini omuz çukuruna dayadı. Hızla ateş eden silahlar konusunda bildiği pek az bir şeyi hatırlamaya çalıştı. Aşağıya doğru hedef al. Namluyu hızla ve düzgünce sağa sola çevir.
Delikanlı tetiğe dokundu ve makineli tozlu yerde böğürmeye başladı. Arka arkaya geri tepiyor, delikli namlusundan parlak alevler fışkırtıyordu. Alain namluyu sağdan sola doğru kaydırdı. Bağıran, dağılan savunucuların yukarsına, tankerlerin yüksek çelik yanlarına nişan alıyordu.
Üçüncü tanker sanki kendi kendine patladı. Çıkan ses Alain'in o zamana kadar duyduğu patlamalara hiç benzemiyordu. Bu boğuk, sert, yırtılmaya benzeyen sese turuncumsu kırmızı parlak alevler eşlik etti, Çelik kabuk iki yarım parça halinde yükseldi. Biri havada döne döne otuz metre kadar yükseldi. Sonra alev alev yanarak çölün kumlarının üzerine düştü. Diğeri ise yağlı kara bir duman çıkararak havaya uçtu. Yanan bir tahta tekerlek gökyüzünde bir tabak gibi döne döne yükseldi. Sonra yanan kıymıklar ve fışkıran kıvılcımlar arasında tekrar yere döndü.
Adamlar haykırarak kaçıştılar. Bazıları yayaydı. Bazıları ise atlarının sırtına iyice yatmışlardı. Gözleri panikle irileşmişti.
Alain tanker sırasının sonuna erişince namlunun yönünü değiştirdi. Makineli tüfek artık ellerinin arasında kızmıştı. Ama çocuk parmağını tetikten çekmiyordu. Bu dünyada, bulduğun şeyi çalışabilir durumda olduğu sürece kullanırdın. Altında atı Alain'in söylediği her sözü anlamış gibi koşuyordu.
"Bir tane daha! Bir tane daha istiyorum!"
Ama Alain bir tankeri daha uçuramadan makinelinin takırtısı kesildi. Belki tutukluk yapmıştı. Belki de boşalmıştı. Alain silahı bir yana arak tabancasını çekti. Yanından Cuthbert'in sapanının sesi geldi.
PPP!" Bu ses adamların çığlıkları, atların nal şakırtıları ve yanan tankerin "Fuşşş!" seslen arasında bile duyuluyordu. Alain tutuşmuş olan büyük bir havai fişeğinin havada bir kavis çizdiğini, sonra da tam Cuthbert'in nişan aldığı yere düştüğünü gördü. Yani üzerinde "SUNo. CO" yazılı tankerin tahta tekerlerinin etrafındaki petrol gölcüğüne. Ata. in bir an tankerin parlak yanındaki on, on iki delikten oluşan çizgiyi farketti. O delikleri Lengyll'in makineli tüfeğiyle açmıştı. Büyük havai fişeği patlarken bir çatırtı duyuldu ve bir alev çıktı. Bir dakika sonra tankerin yanındaki parlak delikler ışıldamaya başladı. Yerdeki petrol tutuşmuştu.
Başında soluk bir asker şapkası olarf bir adam, "Kaçın!" diye haykırdı. "Şimdi patlayacak! Zaten hepsi de p..."
Alain onu vurdu. Adamın yüzünün yanını uçurdu. Kurbanı eski yanları yırtık botlarının içinden fırladı. Bir dakika sonra da ikinci tanker patladı. Yanan çelik bir pano yana doğru uçtu. Üçüncü tankerin altındaki ham petrolün oluşturduğu gitgide genişleyen gölcüğün içine düştü. O zaman bu tanker de patladı. Havaya, ölülerin yakıldığı odun yığınından çıkanları andıran kara bir duman yükseldi. Ortalığı kararttı. Güneşin üzerini yağlı bir peçeyle örttü.
Farson'un altı başyardımcısı ve eğitim gören on dört silahşorunu Roland'a tarif etmişlerdi. Delikanlı remoda'ya doğru koşan adamı hemen tanıdı. George Latigo'ydu bu. Roland adam koşarken onu vurabilirdi. Ama işin garibi bunu istemiyordu. Çünkü böylesi istediğinden daha temiz bir biçimde kaçmalarını sağlayacaktı.
Roland onun yerine Latigo'ya doğru koşan adamı vurdu.
Latigo botlarının topukları üzerinde dönerek delikanlıya nefret ve öfkesinden ateş saçan gözlerle baktı. Sonra tekrar koşmaya başladı. Başka bir adama seslendi, yangın yerinin ötesinde birbirlerine sokulmuş olan atlılara bağırdı.
İki tanker daha patladı. Demir yumruklar Roland'ın kulak zarlarına vurdular sanki. Bir güç ciğerlerindeki havayı emerek aldı. Plana göre Alain tankerleri delecek, Cuthbert'de havai fişekleri havada bir Kavi çizerek devamlı atacak ve akan petrolü tutuşturacaktı. Çocuğun bir havai fişek görünüşte planın başarılı olabileceğini kanıtlıyordu ama o gün Cuthbert'in sapanla daha fazla çabalamasına gerek kalmadı. Silahşorların düşman alanına böyle kolaylıkla girmeleri ve ilk saldırılarının neden olduğu kargaşa deneyimsizlik ve yorgunluğa bağlanabilirdi. Ama tankerlerin dizilmesi konusunda yapılan hatanın tek suçlusu Latigo'ydu. Sadece o. Hiç düşünmeden tankerleri birbirine yakın bir biçimde dizdirmişti. Ve şimdi birbiri ardından patlıyorlardı. yangın başladıktan sonra bunu engellemek imkânsızdı. Daha Roland elini kaldırarak Alain'le Cuthbert'e durmalarını işaret etmek için havada daireler çizmeden önce iş sona ermişti.

Latigo'nun kampı yağlı bir cehenneme dönüşmüştü. John Farson'un motorize saldırı planları yerini fin de ano rüzgârının savurduğu kara dumanlara bırakmıştı. Roland haykırdı. "Gidelim! Gidelim. Atlarınızı sürün!" Üç arkadaş atlarını mahmuzlayarak batıya, Eyebolt Kanyonu'na doğru gittiler. İlerlerken Roland bir tek kurşunun vızıldayarak sol kulağının yanından geçtiğini hissetti. Bildiği kadarıyla tankerlere yapılan saldırı sırasında atılan tek kurşun da buydu.
Latigo öfkesinden kriz geçiriyordu. Beynini patlatacak bir öfkeydi bu. Bir bakıma iyi bir şeydi. Böylece İyi Adam'ın bu fiyasko yüzünden neler yapacağını düşünmekten kurtuluyordu. Şu ara Latigo'nun bütün istediği baskın yapan o adamları yakalamaktı... tabii çölde baskın yapılabilirdiyse.
Adamlar? Hayır. Bu işi çocuklar yapmışlardı.
Latigo onların kimler olduğunu pekâlâ biliyordu. Ama buraya kadar nasıl geldiklerini anlayamıyordu. Bu çocukları yükselen tepelerin ve koruların doğusunda durduracaktı.
Latigo avaz avaz, "Hendricks!" diye bağırdı. Hendricks hiç olmazsa adamlarını birarada tutmayı başarmıştı. Atlı altı kişi remuda'nın yakındaydılar. "Hendricks, bana gel!"
Adam ona doğru ilerlerken Latigo hızla diğer tarafa döndü ve arkada duran, birbirine sokulmuş bazı adamların yanan tankerleri şeylerini gördü. Adamların bir karış açılmış ağızları ve koyun gibi suratları yüzünden neredeyse avaz avaz bağıracak, ter ter tepinecekti. Ama kendini tuttu. Dağılmaya başlayan dikkatini bir tek noktaya vermeye çalıştı. Baskıncılara. Ne olursa olsun onların kaçmalarına izin verilmemeliydi.
Latigo adamlara, "Siz!" diye haykırdı. İçlerinden biri döndü ama diğerleri aldırmadılar bile. Farson'un yardımcısı hızla onlara doğru giderken Latigo tabancasını çekti. Silahı, sesini duyduğu zaman dönen askerin eline sıkıştırdı. Dönmemiş olan adamlardan birini gelişigüzel işaret etti. "Şu budalayı vur!"
Sersemlemiş olan ve rüya gördüğünü sanan asker tabancayı kaldırarak Latigo'nun işaret ettiği arkadaşını vurdu. Şanssız genç yere çökerek titreyen eller, dizler ve dirseklerden oluşan bir yığına dönüştü Diğerleri döndüler.
Latigo tabancasını geri alarak, "İyi," dedi.
Hendricks, "Efendim!" diye bağırdı. "Onları görüyorum, efendim! Düşmanı görüyorum!"
İki tanker daha havaya uçtu. Birkaç çelik parçası vınlayarak onlara doğru geldi. Adamlardan bazıları sindiler. Latigo kımıldamadı bile. Hendricks de öyle. Evet, iyi bir askerdi o. Bu kâbus sırasında öyle biri olduğu için tanrılara şükretmeliydi.
"Onların peşinden gideyim mi, efendim?"
"Adamlarını alacak ve onların peşinden ben gideceğim, Hendricks. Şu karşımızda duran tabansızları atlara bindir. Kolunu sallayarak karşısında bekleyen adamları işaret etti. Onlar yanan tankerleri seyretmekten vazgeçmiş, ahmakça dikkatlerini ölen arkadaşlarına vermişlerdi. "Diğerlerinin arasından da mümkün olduğu kadar çok adam toplamaya çalış. Borazancın var mı?"
"Evet, efendim. Raines, efendim!" Hendricks etrafına bakındı, sonra da işaret etti. Korktuğu anlaşılan sivilceli bir delikanlı atını ona doğru sürdü. Eskimiş bir kayışı olan, bazı yerleri çukurlaşmış bir borazan gömleğinin önünden çaprazlamasına sarkıyordu.
Latigo, "Raines," dedi. "Sen Hendricks'le berabersin." . "Peki, efendim."
"Mümkün olduğu kadar çok adam toplamaya çalış, Hendricks Ama bu iş için fazla zaman da harcama! O üç çocuk kanyona doğru gidiyorlar. Biri bana yarın çıkışı olmadığını söylemişti. Eğer öyleyse orayı atış yerine çevireceğiz." .
Hendricks ağzını çarpıtarak güldü. "Evet, efendim."
Arkalarında tankerler hâlâ patlıyordu.
Roland geriye baktı ve havaya yükselen kara dumandan oluşan sütunun büyüklüğü onu da şaşırttı. İlerdeki, kanyonun ağzını hemen Berrien kapayan çalı yığınlarını görebiliyordu. Rüzgâr ters yönden esiyordu ama artık incecik'in insanı çıldırtan, sivrisinek vızıltısını andıran ilgisini duyabiliyordu.
Roland elini aşağı yukarı oynatarak Cuthbert'le Alain'e yavaşlamalarını işaret etti. İki çocuk ona bakarlarken delikanlı eşarbını çıkardı, bir ip gibi bükerek kulaklarını örtecek biçimde bağladı. Arkadaşları da onu taklit ettiler. Bu, hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.
Genç silahşorlar batıya doğru gitmeyi sürdürdüler. Şimdi gölgeleri peşlerinden geliyordu. Çöle düşen bu gölgeler petrol kuleleri kadar uzundu. Roland geriye baktı. İki grup atlı peşlerinden hızla geliyorlardı. Delikanlı ilk grubun başında Latigo'nun olduğunu düşündü. Adam kendi atlılarını mahsus yavaşlatıyordu. Böylece iki grup birleşecek ve birlikte saldıracaklardı.
Roland, iyi, diye düşündü.
Delikanlılar sıkışık bir sıra halinde Eyebolt'a doğru gittiler. Peşlerindeki düşmanla aralarındaki uzaklığı kapatmak için atlarını daha yavaş sürüyorlardı. Geri kalan tankerlerden biri patlarken gürültü havada yankılanıyor, yeri sarsıyordu. Roland bu işi bu kadar kolayca başarmış olmalarına şaşıyordu. Jonas ve Lengyll'le olan çarpışmadan sonra bite kolaylıkla zafer kazanmışlardı. Oysa bu adamların o yüzden canla başla savaşmaya hazır olmaları gerekirdi. Roland uzun yılların gerisinde kalan bir Hasat'ı düşündü. Cuthbert'le o, yedi yaşında kadardılar, bir dizi korkuluğun önünden geçiyor ve onları sopalarla tek tek deviriyorlardı. Bum bum. Bum da bum!
Kulaklarının üzerindeki eşarba rağmen incecik'in sesi Roland'ın beynine süzülüyor ve gözlerini sulandırıyordu. Peşlerindeki adamların haykırışları hoşuna gidiyordu. Latigo'nun adamları durumu hesaplamışlardı. Üç çocuğa karşı yirmi dört kişi. Üstelik bir grup da savaşa katılmak için atlarını hızla sürüyorlardı. Adamlar iyice cesaretlendirmişti.
Roland, Aceleci'yi çalıların arasındaki Eyebolt Kanyonu'nun girişi olan açıklığa doğru çevirdi.

Hendricks, Latigo'ya yaklaştı. Soluk soluğaydı. Yanakları kızarmıştı. "Efendim! İzninizle rapor vereceğim."
"Pekâlâ. Ver bakalım."
"Emrimde yirmi adam var. Belki bunun üç katı asker de bize katılabilmek için atlarını hızla sürüyorlar."
Latigo bu sözlere aldırmadı. Gözleri parlak mavi buz parçalarına benziyordu. Bıyığının altında dudakları açgözlü bir gülümsemeyle hafifçe aralandı. Hendricks'in küçük adını adeta bir sevgiliyi okşarcasına söyledi. "Rodney."
"Efendim?"
"Bence onlar içeri giriyorlar, Rodney. Evet... bak. Bundan eminim. İki dakika ve ondan sonra geri dönmeleri için çok geç olacak." Latigo tabancasını kaldırdı. Namlusunu koluna dayayarak ilerdeki üç atlıya ateş etti. Bunu daha çok sevincinden yapmıştı.
"Evet, efendim. Çok iyi, efendim." Hendricks döndü ve adamlarına yaklaşmaları için işaret etti.
Karmakarışık diken yığınlarına vardıklarında Roland, "Atlardan inin!" diye bağırdı. Burada hem kuru, hem de yağlı gibi bir koku vardı. Çıkmayı bekleyen bir yangının kokusu gibi. Delikanlı atlarını kanyona sürmemelerinin Latigo'yu endişelendirip endişelendirmeyeceğini bilmiyordu. Ama aldırdığı yoktu. Güzel atlardı onlarınki. Safkan Arap atları. Ve şu son aylarda Aceleci onun dostu olmuştu. Roland onu ya da diğer atları uçuruma süremezdi. Orada ateşle incecik'in arasında kalırlardı.
Çocuklar yıldırım hızıyla atlarından atladılar. Alain keseyi eyer kayışından alarak omzuna astı. Cuthbert'le Alain'in atları hemen uzaklaştırdılar. Kişneyerek çalılara paralel olarak koştular. Ama Aceleci bir an Roland'a baktı. Delikanlı, "Haydi," diyerek onun sağrısına vurdu.
"Koş!"
Aceleci koşmaya başladı. Kuyruğu arkasında dalgalanıyordu.
Withbert'le Alain çalıların arasındaki açıklığa süzüldüler. Roland onları izledi. Baruttan oluşan çizginin hâlâ orada olup olmadığına bakıyordu. Let, barut oradaydı ve hâlâ kuruydu. O derin olmayan hendeği kazdıkları günden sonra bir tek damla bile yağmur yağmamıştı.
Roland, "Cuthbert," dedi. "Kibritler." Cuthbert ona birkaç kibrit verdi. Keyfinden ağzı kulaklarındaydı; öyle ki, kibritlerin ağzından düşmemiş olmaları şaşılacak bir şeydi. "Onların gününü ısıttık, öyle değil mi, Roland?
"Evet!"
Roland da gülüyordu. "Gerçekten de öyle yaptık. Haydi, gidelim. Baca gibi yerdeki yarığa doğru."
Cuthbert, "Bırak bu işi ben yapayım," dedi. "Lütfen, Roland. Sen Alain'le git. İzin ver ben burada kalayım. Ben yangın çıkarmaya meraklıyım. Her zaman öyleydim."
Roland, "Olmaz," diye cevap verdi. "Bu görev benim. Benimle tartışma şimdi. Haydi git. Alain'e ne olursa olsun, büyücünün küresine dikkat etmesini söyle."
Cuthbert bir an daha arkadaşına baktı. Sonra da başını salladı. "Fazla bekleme!"
"Beklemeyeceğim!"
"Şansın açık olsun, Roland."
"Senin şansın daha da açık olsun."
Cuthbert hızla uzaklaşırken botları kanyonun dibine yayılmış olan taşları takırdattı. Alain'in yanına gelince Roland'a bakarak elini kaldırdı. Delikanlı da başını salladı. Sonra bir kurşun şapkasının kenarını dalgalandıracak kadar yakınından geçerken eğildi.
Çalı yığınları arasındaki açıklığın soluna sinerek etrafına bakındı. Rüzgâr yüzüne çarptı. Latigo'nun adamları aradaki açıklığı hızla kapaklardı. Roland'ın tahmin ettiğinden daha hızlı. Rüzgâr kibritleri söndürürse...
Şimdi ihtimalleri düşünme. Dayan, Roland... dayan... ve onları bekle.
O da bekledi. Çömelmişti. İki elinde de henüz yakmadığı bir kibrit vardı. Şimdi birbirlerine girmiş dalların arasından bakıyordu. çalıların kokusu genzine doluyor, biraz daha geridense yanan petrolun kokusu geliyordu, incecik'in vızıltısı kafasına dolarak başını döndürüyordu. Kendi kendine yabancı gibi gelmeye başlamıştı. Pembe fırtınanın içinde havada nasıl uçtuğunu düşündü. Susan'ın görüntüsünden nasıl hızla uzaklaştırıldığını da. Tanrılar Sheemie'den razı olsunlar, diye aklından geçirdi. Susan'ın bugünü güvenli bir yerde geçirmesini sağlar. Ama incecik'in vızıltısı sanki onunla alay ediyor, kendi kendine görecek başka bir şeyler olup olmadığını sormasına yol açıyordu.
Şimdi Latigo'nun adamları uçurumun ağzıyla aralarındaki üç yüz metrelik mesafeyi dörtnala aşıyorlardı. Arkadaki grup da hızla yaklaşıyordu. Öndekilerin birdenbire durmaları imkânsızdı. Arkalarındakilerin onları ezme tehlikesi vardı
Vakit gelmişti. Roland, kibritlerden birini ön dişlerinin arasına sıkıştırarak öne doğru çekti. Kibrit tutuştu. Sıcak ve ekşi bir kıvılcım ıslak dilinin üzerine düştü. Kibritin başı yanıp kül olmadan delikanlı onu sığ hendekteki baruta dokundurdu. Alevler çalıların kuzey ucunun altından güneye doğru parlak sarı bir iplik gibi uzandı.
Roland dişlerinin arasında ikinci kibritle açıklığın diğer tarafına daldı. Sağrı sağrıya giden iki at bu açıklıktan geçebilirdi belki. Delikanlı rüzgârdan biraz korunan bir yere gelince ikinci kibriti de yakarak barutun üzerine attı. Barutun çatırdayıp hışırdadığını duydu. Sonra döndü ve koşmaya başladı.
Şok geçiren Roland'ın ilk düşüncesi, anneciğim, babacığım... Sîroni Gölü, oldu. Bu anı bir tokat gibi beklenmedik bir şeydi.
Gilead Baronluğu'nun kuzey bölgesindeki güzel Saroni Gölü'ne ne zaman gitmişlerdi? Roland hatırlamıyordu. Sadece çok küçük olduğunu biliyordu. Güzel bir kumsalda oynamıştı. Onun gibi kumdan şato yapmaya meraklı biri için bulunmaz bir yerdi. Tatilinin bir gününü böyle geçirmişti.

(Tatil? Oraya tatile mi gitmişlerdi? Annesiyle babası vaktiyle tatile çıkıyorlardı?)
Roland kumsalda başını kaldırıp bir şeye bakmıştı. Belki de buna ölün üzerinde daireler çizen kuşların sesleri neden olmuştu. Babasıyla annesi, yani Steven ve Gabrielle Deschain suyun kenarında duruyorlardı. Arkaları Roland'a dönüktü. Kollarını birbirlerinin bellerine dolanmış, mavi yaz semasının altında yatan mavi sulara bakıyorlardı. Roland'ın kalbi onlara duyduğu sevgiyle nasıl da dolmuştu. Sevgi ne kadar sınırsız bir şeydi? Üç güçlü kordonu olan bir örgü gibi umut ve anıların arasından geçiyordu. Bu sevgi her insanın hayatının ve ruhunun Işıklı Kulesi'ydi.
Ama Roland'ın şu anda hissettiği sevgi değil dehşetti. Uçurumun dibine, yani kanyonun sona erdiği yere doğru koşarken ilerdeki iki kişi Gilead'lı Steven ve Arten'li Gabrielle değildi. Roland'ın arkadaşları Cuthbert'le Alain'di onlar. Kollarını birbirlerinin bellerine dolamamışlardı. Ama el ele tutuşmuşlardı. Peri masallarına özgü tehlikelerle dolu bir ormanda kaybolan iki çocuk gibi. Yukarlarında kuşlar dolaşıyordu. Ama akbabalardı bunlar. Martılar değil. İki çocuğun önündeki sislerle örtülü ışıltılı şeyin de deniz olmadığı gibi.
İncecik'ti bu. Roland bakarken Alain'le Cuthbert ona doğru yürümeye başladılar.
Delikanlı olanca sesiyle, "Durun!" diye bağırdı. "Babalarınızın adına durun!"
Ama iki çocuk durmadılar. El ele dumanlı, ışıltılı yeşil yerin beyaz kenarına doğru gittiler.
Roland'ın onlara erişecek zamanı yoktu. Delikanlı da bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Tabancalarını kaldırarak arkadaşlarının başlarının yukarsına ateş etti. Patlama kanyonda müthiş bir yankı yaptı. Sanki balyozla vuruluyordu. Bir an seken kurşunların vızıltısı incelin sesini bastırdı. İki delikanlı incecik'in habis ışıltısından ancak birkaç santim geride durdular. Roland o iğrenç şeyin uzanarak onları yalamasını bekledi. Satıcının Ayı'nın parıldadığı gece buraya geldikleri zaman alçaktan uçan bir kuşu yakaladığı gibi.
Roland havaya iki el daha ateş etti. Gürültü dik yanlara çarparak geri geldi. Delikanlı, "Silahşorlar!" diye bağırdı. "Bana gelin! Bana gelin!"
Önce Alain ona doğru döndü. Gözleri toz bulaşmış suratında yüzüyormuş gibiydi. Cuthbert bir adım daha attı. Botlarının uçları incecik'in kenarındaki yeşilimsi gümüş köpüklerin arasında kaybolmuştu (İncecik'in mırıltı ve vızıltısı yarım nota daha yükseldi. Sanki buna beklenti neden oluyordu.) Ve Alain, Cuthbert'i sombrero'sunun kordonundan yakalayarak geri çekti. Delikanlının ayağı iri bir taşa takıldı ve hızla yere oturdu. Başını kaldırdığı zaman gözleri berraklaşmış, o dalgın ifade kaybolmuştu.
Telaşla ayağa fırlarken, "Tanrılar," diye mırıldandı. Roland, Cuthbert'in botlarının burunlarının yok olduğunu gördü. Sanki bir bahçe makasıyla düzgünce kesilmişti. Çocuğun ayaklarının iri başparmakları ortaya çıkmıştı.
Cuthbert, Alain'le sendeleyerek genç silahşora doğru giderken, "Roland," diye inledi. "Roland, az kalsın gidiyorduk! O konuşuyor!"
"Evet. Duydum. Haydi gelin. Hiç zamanımız yok."
Roland arkadaşlarını uçurumun dik kenarındaki yarığa doğru götürdü. Kurşunlarla delik deşik olmayacak kadar hızla yukarıya tırmanabilmeleri için dua ediyordu... Latigo hiç olmazsa biraz yükseğe tırmanmadan önce yetişirse bu felaketin başlarına geleceği kesindi.
Ağzı ve genzi yakan bir koku havaya yayılmaya başladı. Kaynayan ardıç meyvelerinin kokusuna benziyordu. Beyazımsı gri dumanların ilk dalgaları yanlarından uçtu.
"Cuthbert, önce sen. Sonra da Alain. Ben en son. Çabuk tırmanın, çocuklar. Canınızı kurtarmak istiyorsanız, hızla tırmanın."
Latigo'nun adamları çalılardan oluşan engelin arasındaki açıklıktan girdiler. Bir huninin içine akan su gibi. Geçerken aralığı yavaş yavaş genişlettiler. Ölü bitkilerin alt tabakası yanmaya başlamıştı. Ama adamlar o heyecan arasında ilk alçak alevleri farketmediler. Ya da farkettilerse bile üzerinde durmadılar. Dumanın kokusunu da almadılar. Yanan petrolün o keskin kokusu genizlerine dolmuştu. Hendricks'in hemen arkasından izlediği Latigo'nun bir tek düşüncesi vardı, bu sözcük kafasında kinle karışık bir zaferle yankılanıyordu. Kapalı kanyon! Kapalı kanyon! Kapalı kanyon!
Ama Eyebolt'un içlerine doğru dörtnala ilerlerken bu "mantra"ya dair şeyler karışmaya başladı. Hızla ilerleyen atının nalları taş ve inek kafataslarıyla kaburgalarının oluşturduğu kemik yığınların arasından çevikçe geçiyordu. Latigo'nun kafasının içine alçak bir vızıltı yayılmaktaydı. Israrlı, bir böceğin sesini andıran, insanı çıldırtacak bir ses. Bir inilti. Adamın gözleri bu ses yüzünden sulanıyordu. Ama sesin güçlü olmasına rağmen Farson'un yardımcısı bunu bir kenara itmeyi başarıyor, "mantra"sına sıkı sıkı sarılıyordu. (Acaba bu gerçekten bir ses miydi? Sanki Latigo'nun içinde yayılıyordu.)
(Kapalı kanyon, kapalı kanyon, onları kapalı kanyonda kıstırdık.)
Bu iş sona erdiği zaman Walter'in karşısına çıkmak zorunda kalacaktı. Hatta belki Larson'un da. Tankerleri kaybettiği için cezasının ne olacağını bilmiyordu... Ama bütün bunlar daha sonra düşünülecek şeylerdi. Şu anda sadece işlerine burnunu sokan o piçleri öldürmek istiyordu.
İlerde yar kuzeye doğru bir dönüş yapıyordu. Herhalde çocuklar o dönemecin ötesindeydiler. Fazla ilerlemiş olamazlardı. Büyük olasılıkla uçurumu kapatan dik kenara dayanıp kalmışlardı. Oraya yuvarlanmış kayalar varsa onların arkasına sinmeye çalışıyorlardı. Latigo elindeki bütün silahları kullanacak, seken kurşunların yardımıyla piçlerin ortaya çıkmalarını sağlayacaktı. Herhalde ellerini havaya kaldırarak yaklaşacaklardı. Latigo'nun merhamet göstereceğini umarak. Ama umutları boşa çıkacaktı. Yaptıklarından, çıkardıkları dertten sonra...
Latigo kanyonun yaptığı dönemeci aşarken tabancayla nişan albaya hazırlanıyordu. Aynı anda atı bir kadın gibi çığlık attı ve altında Şaha kalktı. Latigo eyer kaşını yakalayarak hayvanın sırtında kalmayı başardı. Ama atın nalları taş

yığınlarının arasında yana doğru kaydı. Hayvan yere yuvarlandı. Latigo eyer kaşını bırakarak yana sıçradı. Kulaklarının içine süzülen sesin birdenbire on katı artmış olduğunun farkındaydı. Vızıltı gözlerinin yuvalarında zonklamasına, hayalarının kötü bir biçimde karıncalanmasına neden oluyordu. Kafasında ısrarla yankılanan "mantra"yı silecek kadar yüksekti bu ses.
İncecik'in ısrarı George Latigo'nun başa çıkabileceğinden çok çok güçlüydü.
Adam yere çömelir gibi düşmüştü. Atlar iki yanından hızla geliyorlardı. Arkalarından gelenler sıkıştırdıkları için öndekiler hayvanları ister istemez sürüyorlardı. Arkadaki atlılar çifter çifter çalıların arasındaki açıklıktan geçmişlerdi. (Boylu boyunca yanan çalı engelindeki açıklık daha genişlediği için sonra üçer üçer.) Atlılar darboğazı geçtikten sonra yayılıyorlardı. Hiçbiri de bütün kanyonun darboğaz olduğunun farkında değildi.
Latigo karmakarışık şeyler gördü. Kara kuyruklar, doru ön ayaklar, benekli topuk eklemleri, deri kovboy pantolonları, kot pantolonlar üzengilere takılı botlar. Ayağa kalkmaya çalışırken bir atnalı kafasının arkasına indi. Onu bayılmaktan başındaki şapka kurtardı. Ama ağır ağır dizüstü çöktü, başı öne düştü. Sanki dua etmeye hazırlanıyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyor, geçen atın nalının açtığı yaradan kanlar ensesine akıyordu.
Latigo şimdi adamların haykırdıklarını duyuyordu. Ayağa kalktı. Geçen atların kaldırdıkları tozlar yüzünden öksürmeye başladı. (Bu öyle yakıcı bir tozdu ki, duman gibi boğazını tırmalıyordu.) Hendricks'in dalga dalga yaklaşan atlılardan kurtulmak için hayvanını güneye ve doğuya doğru sürmeye çalıştığını gördü. Ama bunu başaramadı. Kanyonun dipteki üçte birlik bölümü bir tür bataklık gibiydi. Burası buharları tüten yeşilimsi bir suyla doluydu. Galiba altı da ıslak kumdu. Çünkü Hendricks'in atının ayakları oraya batmış gibiydi. Hayvan kişneyerek şaha kalkmaya çalıştı. Arka kısmı yana doğru kaydı. Hendricks botlarını atın iki yanına arka arkaya vurdu. Hayvanın tekrar hareket etmesini sağlamaya çalışıyordu. At kımıldamadı. Ya da kımıldayamadı. O aç vızıltı Latigo'nun kulaklarına doldu. Bütün dünyayı dolduruyormuş gibiydi.
"Dönün! Geri dönün!"
Farson'un yardımcısı bu sözleri haykırmak istedi. Ama sadece hırıltılı bir ses çıkarabildi. Atlılar hâlâ hızla yanından geçiyor ve tozlara saldırıyordu. Ama bunlar sadece toz olamayacak kadar yoğundu. Latigo daha yüksek sesle bağırabilmek için derin bir soluk aldı. Geri dönmeleri gerekiyordu. Eyebolt Kanyonu'nda tekin olmayan, korkunç bir şeyler vardı. Ama bir şey söyleyemeden öksürmeye başladı.
Çığlıklar atan atlar.
Pis kokulu duman.
Ve her tarafta, dünyayı bir çılgınlık gibi dolduran, o inleyen, cızırdayan vızıltı.
Henricks'in atı çöktü. Gözleri dönmüş hayvan gemin ayırdığı dişleriyle dumanlı havayı ısırmaya çalışıyor, ağzından köpükler saçıyordu. Hendricks buharları tüten durgun suya yuvarlandı. Ama bu aslında su değildi. Hendricks içine yuvarlanırken bu nesne nasıl olduysa birdenbire canlandı. Yeşil eller ve hareket eden yeşil bir ağız oluşturdu. Bir eliyle Hendricks'in yanağını pençeledi ve etini eritti. Burnunu pençeleyip kopardı. Gözlerini pençeleyerek yuvalarından çıkardı. Sonra Hendricks'i aşağıya çekti. Ama Latigo adam gözden kaybolmadan önce onun etsiz kalan çene kemiğini gördü. Bağıran adamın dişlerini oynatan kanlı bir piston gibiydi.
Diğer adamlar da bu sahneyi gördüler ve dönerek bu yeşil tuzaktan kaçmaya çalıştılar. Bunu başarabilenlere arkalarından gelen atlılar çarptı. Üstelik bunlardan bazıları hâlâ sevinçle bağırıyor, savaş naraları atıyorlardı. Daha fazla atlı ve binicileri yeşil ışıltıya girdiler. O da kurbanlarını hevesle kabul etti. O kargaşada ayakta duran Latigo iyice sersemlemişti. Yarasından kanlar akıyordu. Bir ara tabancasını verdiği askeri gördü. Latigo'nun emrini dinleyip arkadaşlarını uyarmak için onlardan birini vuran bu delikanlı ulur gibi bağırarak kendini yeşil nesneye giren atının sırtından attı. Sürünerek o yeşil nesnenin kenarına gitti. Ayağa kalkmaya çalışırken iki atlının üzerine geldiğini gördü. Elleriyle yüzünü örttü. Bir saniye sonra da atların ayaklarının altında ezildi.
Duman dolan kanyonda yaralıların ve ölmek üzere olanların çığlıkları yankılanıyordu. Ama Latigo bunları pek duymuyordu. Daha çok oyduğu o acayip vızıltıydı. Bu insan sesine benziyor, Latigo'yu yeşil nesnenin içine atlamaya çağırıyordu. Her şeyi burada bitirmeye. Neden olmasın? Her şey bitmedi mi? Her şey?
Ama Latigo çabalayarak uzaklaştı, biraz ilerlemeyi de başardı Hızla yara giren atlıların sayısı azalmaya başlıyordu. Dönemeçten elli altmış metre uzaktaki atlılar dönmeyi başarmışlardı. Ama onlar da gitgide yoğunlaşan dumanların arasında yolunu şaşırmış hayaletlere benziyorlardı.
O kurnaz piçler arkamızdan çalıları tutuşturmuşlar. Göklerin tanrıları, yerin tanrıları, biz galiba burada kısılı kaldık, diye düşünen Latigo emir de veremiyordu. Ağzını her açışında öksürmeye başlıyor ve bir şey söyleyemiyordu. Ama yanından geçen on yedi yaşlarında bir atlıyı yakaladığı gibi aşağıya çekmeyi başardı. Delikanlı tepeüstü düştü ve sivri bir kaya alnını yardı. Çocuğun ayaklarının sarsılması daha durmadan Latigo onun atına bindi.
Hayvanı çevirdi ve kanyonun ağzına gidebilmek için hayvanı mahmuzlâdı. Ama daha yirmi metre gidemeden duman yoğunlaşarak boğucu beyaz bir buluta dönüştü. Rüzgâr dumanları içeriye doğru uçuruyordu. Latigo yarin çöle açılan ağzındaki yanan çalıların titrek turuncu alevlerini hayal meyal görebiliyordu.
Latigo atı tekrar geri döndürdü. Dumanların arasından sürüyle at çıktı. Latigo onlardan birine çarparak beş dakika içersinde ikinci defa yere yuvarlandı. Dizlerinin üstüne düşmüştü, çabucak ayağa kalktı. Sendeleyerek, öksürüp öğürerek rüzgârı arkasına aldı. Gözleri kızarmış, yaşlar yanaklarından akıyordu.
Kanyonun kuzeyindeki dönemeçte durum biraz daha iyiydi. Ama fazla uzun sürmeyecekti. İncecik'in kenarında çoğunun bacağı kırık olan atlar birbirlerine çarpıyorlar, insanlar çığlıklar atarak yerde sürünüyorlardı. Latigo yarın

dibini kaplayan vızıltılı organizmanın yeşil yüzeyinde birkaç şapkanın ve botların yüzdüğünü gördü. Borazancının eski kayışını arkasından sürüklendiği enstrümanını da.
Yeşil ışıltı, "Haydi gel," diye çağırdı. Latigo onun vızıltısının garip bir biçimde çekici olduğunu düşündü. Hemen hemen mahrem bir şeyler söylüyordu sanki. "Haydi gel, beni ziyaret et. Çömel, çok. Dinlen. Huzura kavuş. Benimle bir ol."
Latigo yeşil nesneyi vurmak için tabancasını kaldırdı. Bu şeyin öldürülebileceğini sanmıyordu. Ama yine de babasının yüzünü hatırlayacak ve savaşarak ölecekti.
Ama bunu yapamadı. Elleri gevşedi ve tabanca parmaklarının arasından kayarak düştü. Ve ileriye doğru yürümeye başladı. Şimdi etrafındakiler de aynı şeyi yapıyorlardı. Latigo incecik'e girdi. Vızıltı geldikçe yükseldi. Kulaklarına geride hiçbir şey kalmayıncaya kaydoldu. Hiç, hiçbir şey kalmayıncaya kadar.
Roland'la arkadaşları bütün bu olanları gördüler. Uçurumun yukarısından altı metre kadar aşağıda, bir sıra halinde duruyorlardı. O Laklarla dolu kargaşayı seyrettiler. Paniğe kapılan atlıların ve haykırıların birbirlerine çarpmalarını. İnsanların ayaklar altında ezilmelerini. incecik'e sürüklenen atları ve askerleri... Ve sonunda isteyerek incecik'e giren insanları.
Yukarıya en yakın olan Cuthbert'ti. Alain onun aşağısındaydı. Roland da en altta. Kayadan uzanan on beş santim genişliğindeki raf gibi yerde duruyordu. Hemen yukarsındaki bir çıkıntıya tutunmuştu. Buradan aşağıdaki dumanlı cehennemde çırpınan insanların farkedemedikleri şeyi görüyorlardı. İncecik genişliyor, uzanıyor, kıyıya yaklaşan bir dalga gibi kurbanlarına doğru hevesle sürünüyordu. Savaş ateşi sönmüş olan Roland aşağıda olanları seyretmek istemiyordu. Ama başını da çeviremiyordu. İncecik'in hem korkakça, hem de zafer dolu; hem mutlu ve hem de kederli; hem kaybolan, hem de keşfedilen iniltisi onu yapışkan ipler gibi olduğu yerde tutuyordu. İpnotize olan delikanlı olduğu yerde öylece duruyordu. Yukarsındaki arkadaşları da öyle. Roland dumanlar yükselmeye ve keskin kokusu onu öksürtmeye başladığı zaman bile kımıldayamadı.
Aşağıda, yoğun dumanların arasında insanlar çığlıklar atarak can veriyorlardı. Hayaletler gibi çırpınıyorlardı. Sonra yoğunlaşarak su gibi kanyonun yanlarına doğru yükselmeye başlayan dumanların arasında görünmez oldular. O keskin kokulu beyaz ölümün aşağısından çaresizce kişneyen atların sesleri geliyordu. Rüzgâr muziplik yapar gibi dumanın yüzeyinde dönen gölcükler yaratıyordu. İncecik vızıldıyordu. Onun yukarsında dumanın yüzeyi gizemli uçuk bir yeşile dönüştü. Uzun bir süre sonra John Farson'un adamlarının çığlıkları kesildi.
Roland, midesini bulandıran ama yine de onu büyüleyen bir dehşetle, bu adamları öldürdük, diye düşündü. Sonra, hayır, dedi. Biz değil. Ben. Onları ben öldürdüm.
Orada ne kadar kaldığını sonradan bilemeyecekti. Belki de yükselen dumanlar etrafını sarana kadar. Ama tekrar yukarı tırmanmaya başlamış olan Cuthbert ona seslenerek üç kelime söyledi. "Roland! Aya bak!" Sesinde hayret ve endişe vardı.
Delikanlı irkilerek başını kaldırdı. Gökyüzünün koyulaşarak mor kadife rengine bürünmüş olduğunu gördü. Bunun önünde arkadaşının silueti vardı. Roland doğuya bakıyordu. Yükselen ayın ışıkları yüzünü turuncuya boyamıştı. Hummaya yakalanmış gibi.
İncecik Roland'ın kafasının içinde vızıldadı, kahkahalar attı. "Evet, turuncu. Beni görmeye, anlamaya geldiğin gece olduğu gibi turuncu. Ateş gibi turuncu. Bayram ateşi gibi turuncu."
Roland içinden, nasıl karanlık basmış olabilir, diye merak etti. Ama bu sorunun cevabını biliyordu. Evet, çok iyi biliyordu hem de. Zaman hepsiyle birlikte geriye kaymıştı. Tüm olan buydu. Toprağın bütün tabakalarının bir depremden sonra birbirlerine sarılmaları gibi.
Alacakaranlık başlamıştı.
Ay doğmuştu.
Dehşet Roland'ı kalbine indirilen bir yumruk gibi sarstı. Bulduğu o daracık yerde arkaya doğru irkilmesine neden oldu. Delikanlı hemen yukarsındaki boynuza benzeyen çıkıntıyı kavradı. Ama bu denge bulma hareketi sanki çok uzaklarda oluyordu. Benliğinin önemli bir bölümü yine o pembe fırtınanın içindeydi. Ama onu hızla sürükleyerek kendisine kozmosun yarısını göstermeden önceki anlarda. Belki de büyücünün küresi kısa bir süre sonra yakınlarında neler olacağını görmemesi için ona dünyalarca ötedeki şeyleri göstermişti.
Roland, "Eğer Susan'ın tehlikede olduğunu bilseydim hemen geri dönerdim," demişti. "Şu anda!"
Ya küre bunu biliyorsa? Belki yalan söyleyemiyor ama şaşırtmaca yapıyorsa? Bu yüzden beni uzaklara sürükleyip kara toprakları, daha da kara bir kuleyi göstermiş olamaz mı? Küre delikanlıya bir şeyi daha göstermişti. Roland'ın şu anda aklına gelen bir şeyi. Çiftçi tulumu giymiş sıska bir adam görmüştü... O bir şeyler söylemişti... ama ne? Düşündüğü şey değildi bu. Yaşamı boyunca her zaman duyduğu sözler, adam, "Sen de yaşa, ürünlerin de yaşasın," dememişti.
Roland etrafındaki kayalara, "Ölüm," diye fısıldadı. "Sana ölüm, benim ürünlerime hayat Charyou ağacı." Evet, adam böyle söylemişti. Charyou ağacı. Gel, Hasat!"
Genç silahşorun kafasının içinde çatal çatal yaşlı bir ses, "Turuncu silahşor," diyerek güldü. Cöos'un sesiydi bu. "Ateşlerin rengi. Charyou ağacı, fin de ano. Bunlar eski töreler. Onlardan geriye sadece kırmızı elli korkuluklar kaldı... Bu geceye kadar. Bu gece eski töreler canlandırılacak. Çünkü eski töreler canlandırılmalıdır. Zaman zaman. Charyou ağacı, seni lanet olasıca bebek. Charyou ağacı. Bu gece tatlı Ermot'umun bedelini ödeyeceksin. Her şeyin bedelini ödeyeceksin. Gel, Hasat."
Roland, "Tırman!" diye haykırarak uzandı ve Alain'in arkasına vurdu. "Tırman, tırman! Babanın adına! Yukarı çık!"

"Roland, ne?.." Alain bir şey anlamamıştı ama tırmanmaya başladı. Bir çıkıntıyı bırakıp diğerine tutunuyordu. Küçük çakıllar Roland'ın yukarıya doğru kaldırdığı suratına düşüyordu. Delikanlı bu yüzden gözlerini kıstı. Sonra uzanarak tekrar Alain'in arkasına vurdu. Onu bir atmış gibi sürüyordu.
Sonra "Çık, kahrolasıca!" diye bağırdı. "Belki şimdi bile geç kalmış sayılmam!"
Ama böyle olmadığını biliyordu. Şeytan Ayı doğmuştu. Roland onun turuncu ışığının Cuthbert'in suratına vurduğunu görmüştü. Bir kâbusta gibi. Onun için de gerçeği biliyordu. Kafasında incecik'in delice vızıltısı, gerçeğin etini yiyen o çürümüş yara, cadının çılgınca kahkahalarına karışıyordu. Ve Roland gerçeği biliyordu.
"Sana ölüm, benim ürünlerime hayat. Charyou ağacı."
"Ah, Susan..."

Susan için her şey belirsizdi. Tâ ki, uzun kızıl saçlı, hasır şapkalı adama rastlayıncaya kadar. Şapkanın kenarları adamın kuzu kesen kasaplara özgü gözlerini saklayamıyordu. Elinde mısır koçanları vardı.
İlk rastladıkları oydu. Sadece bir çiftçi. (Susan ona aşağı pazarda rastladığını sanıyordu. Hatta belki de bu yörelerde yaptıkları gibi birbirlerine selam da vermişlerdi.) Çiftçi ipek Çiftliği Yolu'yla Büyük Yol'un kesiştikleri yerin yakınındaydı. Ufuktan yükselen ayın ışığında orada duruyordu. Adama rastlayıncaya kadar Susan her şeyin hayal meyal far. kındaydı. Ama çiftçi kız yanından geçerken elindeki mısır koçanı demetini ona attığı zaman her şey berraklaştı. Susan ağır ağır giden arabada ayakta duruyordu. Elleri önünden bağlanmış, boynuna bir ilmek geçirilmişti. Adam, "Charyou ağacı," diye seslendi. Adeta tatlı bir sesle. Susan çocukluğundan beri Eskiler'e ait bu sözleri duymamıştı. "Gel, Hasat," anlamına geliyordu... Ama bir anlamı daha vardı. Gizli bir şey. Saklı bir anlam. Bu anlam sözcüğün türetildiği kökle ilgiliydi. Char sözcüğü "ölüm" demekti. Kurumuş koçanlar botlarının etrafına düşerken Susan o sırrı çok iyi anladı. Başka şeyleri de; Bebeği olmayacaktı. Uzaklardaki periler ülkesine benzeyen Gilead'da düğünü yapılmayacaktı. Roland'la nikâhlanacakları o Büyük Salon'a da gidemeyecekti. Onları elektrik ışıklarının altında selamlamayacaklardı. Kocası olmayacaktı. Tatlı aşk geceleri de. Bütün bu hayaller sona ermişti. Dünya geçip gitmiş ve her şey bitmişti. Daha doğru dürüst başlamadan.
Susan arabanın arkasına bindirildiğini biliyordu. Orada ayakta durdurulduğunu. Sağ kalan Tabut Avcısı boynuna ilmeği geçirmişti. Hemen hemen özür dilermiş gibi, "Oturmaya kalkayım deme," diye onu uyarmıştı. "Seni boğmayı hiç istemiyoruz, kız. Araba sarsılır da düşersen ilmeği gevşetmeye çalışırım. Ama oturmaya kalkarsan canını yakarım. Bu onun emirleri." Başıyla arabanın önündeki sıra gibi yerde oturan Rhea'yı işaret etmişti. Cadı çarpılmış elleriyle dizginleri tutuyordu. "Şimdi komuta onda."
Gerçekten komuta büyücüdeydi. Kente yaklaşırlarken bu durum değişmedi. O küreye sahip olmak belki Rhea'nın vücuduna çok zarar vermişti. Belki kafasının bir bölümünü kaybetmesine neden olmuştu. Ama küre büyücünün gücünü kıramamıştı. Yaşlı kadının gücü daha da artmış gibiydi. Sanki beslenecek başka bir kaynak bulmuştu. Hiç olmazsa bir süre. Onu dizlerinde kuru dalmışçasına kırabilecek erkekler bir kadının emirlerini çocuklar gibi soru sormadan yerine getiriyorlar. Saatler geçer ve Hasat Gecesi yaklaşırken ortaya gitgide daha çok insan çıktı. Arabanın önünde altı kişi vardı. Atların sırtında Rimer ve yan yan bakan adamla birlikte gidiyorlardı. Arkada ise tam on iki kişi arabayı izliyordu. Reynolds onların başındaydı. Kızın boynundaki ilmeğin ucunu dövmeli eline sarmıştı. Susan bu adamların kimler olduklarını da, nasıl çağrıldıklarını da bilmiyordu.
Rhea giderek kalabalıklaşan grubu biraz kuzeye doğru çıkardı, sonra da eski İpek Çiftliği Yolu'nda güneybatıya doğru döndürdü. Yol dönemeçler yaparak kente doğru gidiyor, Hambry'nin doğu sınırında Büyük Yol'la birleşiyordu. Susan sersemlemiş olmasına rağmen cadının çok yavaş gittiğini farketti. Rhea yolda ilerlerken güneşin ufka doğru inişini hesaplıyordu. Dilini şaklatarak midilliyi hızla gitmeye zorlamıyor, tersine sık sık hayvanın dizginlerini çekiyordu. Sonunda akşama özgü o altın sarısı ışık kayboldu. Yolun kenarında yalnız başına bekleyen ince suratlı çiftçinin önünden geçerlerken Susan neden öyle ağır ağır gittiklerini anladı. Çiftçi herhalde iyi bir adamdı. Kiraladığı topraklarda şafaktan günbatımına kadar durmadan çalışıyordu. Ailesini seviyordu. (Ah, ama eski şapkasının kenarının altından gözüken gözleri kuzu kesmeye meraklı bir insanınkine benziyordu.) Susan, Rhea ayın doğmasını bekliyor, diye düşündü.
Dua edecek tanrıları olmayan Susan babasına dua etti.
Baba? Eğer buradaysan mümkün olduğu kadar güçlü davranmama yardım et. Ona, anısına sıkıca sarılmamı sağla. Kendime hakim olmamı da. Kurtarılmam için yalvarmıyorum. Sadece onlara korku ve acımı görme zevkini tattırmak istemiyorum. Ve o... ona da yardım et...
Susan, "O daima güvende olsun," diye fısıldadı. "Bunun için yardım et. Sevgimi sakla. Aşkım nereye giderse gitsin, onun güvende olmasını sağla. Gördüklerinden zevk almasını da. Onu görenlerin sevinç aymalarını da."
Yaşlı cadı yerinde dönmeden, "Dua mı ediyorsun, hayatım?" dedi. Çatlak sesinde sahte bir merhamet vardı. "Evet, zamanın varken o kişilerle aranı düzeltmeye bak. Alevler boğazındaki tükürükleri kurutmadan önce!" Başını arkaya atarak gıdaklar gibi güldü. Çalı süpürgesi gibi uçuşan birkaç tutam saçı şişkin ayın ışıklarında turuncuya dönüştü.

Roland'ın dehşetle bağırması üzerine Aceleci'nin rehberlik ettiği atlar koşarak geldiler. Üç arkadaştan biraz ötede durdular. Yeleleri rüzgârda uçuyordu. Kanyondan yükselen yoğun beyaz dumanın kokusu rüzgâr hafiflediği zaman burunlarına geliyor, hayvanlar başlarını sallayarak kişniyorlardı.

Roland atlarla da, dumanla da ilgilenmedi. Gözlerini Alain'in kordonundan omzuna astığı keseye dikmişti. Kesedeki küre yeniden canlanmıştı. Gitgide bastıran karanlıkta küre pembe bir ateşböceği gibi çakıyordu. Delikanlı küreyi almak için ellerini uzattı.
"Onu bana ver!"
"Roland, bilmem ki..."
"Kahrolasıca! Onu bana ver dedim!"
Alain, Cuthbert'e baktı. Delikanlı başını salladı... Sonra da üzüntü ve yorgunlukla ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Alain tam omzundaki keseyi çıkaracağı sırada Roland onu kaptı. Elini içine sokarak küreyi çıkardı. İyice parlıyordu küre. Turuncu yerine pembe bir Şeytan Ayı gibiydi.
Arkalarında, aşağıda incecik'in ısrarlı vızıltısı yükselip alçalıyordu. Yükselip alçalıyordu.
Cuthbert, Alain'i, "Doğrudan doğruya o şeyin içine bakma," diye uyardı. "Babanın adına, sakın bakayım deme!"
Roland yüzünü çakıp sönen küreye doğru eğdi. Küreden çıkan ışık sıvıymış gibi alnına ve yanaklarına yayıldı. Işıltısıyla gözlerini boğdu.
Roland, Maerlyn'in Gökkuşağı'nda kızı gördü. At sürülerinin kontrolcüsünün kızı Susan'ı. Pencerenin önünde oturan o güzel kızı. Susan şimdi sarı sembollerle süslenmiş siyah bir arabanın arkasında ayakta duruyordu. O yaşlı cadının arabasında. Reynolds onun arkasındaydı. Kızın boynuna geçirilmiş ilmiğin ucunu tutuyordu. Araba yeşil Kalp'e doğru gidiyordu. Sanki geçit töreniymiş gibi Hill Sokağı'nın yanına insanlar toplanmışlardı. Gözleri kuzu kesmeye meraklı bir kasabınkine benzeyen çiftçi onların ilkiydi. Hambry ve Mejis'teki bayramlarından yoksun kalan ama şimdi onun yerine o eski ilginç kara törenin lütfedildiği bu insanlar yolun kenarına dizilmişlerdi. "Charyou ağacı Gel, Hasat. Sana ölüm, bizim ürünlerimize hayat."
Kalabalığın arasında şiddetlenmeye başlayan bir rüzgâr gibi sessiz bir fısıltı dolaştı. Halk Susan'a önce kuru koçanları fırlatmaya başladı. Sonra çürümüş domatesleri. En sonunda da patates ve elmaları. Elmalardan biri Susan'ın yanağına çarptı. Kız sendeledi, az kalsın yuvarlanıyorlardı. Ama sonra dimdik durarak şiş olmasına rağmen hâlâ güzelliğini kaybetmeyen yüzünü yukarıya doğru kaldırdı. Ayın ışıkları onun suratını boyadı. Susan gözlerini ilerdeki bir noktaya dikti.
Kalabalık, "Charyou ağacı," diye fısıldadı. Roland onları duymuyor ama dudaklarının kıpırtısından ne dediklerini anlıyordu. Kalabalığın arasında Stanley Ruiz de vardı. Sonra Pettie, Gert Moggins, bacağı kırık olan Şerif Yardımcısı Frank Claypoold, o yılın Hasat Genci seçilecek olan Jamie McCann.
Roland, Mejis'te bulunduğu sürede tanıdığı (ve çoğundan hoşlandığı) yüz kadar kişiyi gördü. Şimdi bu insanlar Rhea'nın arabasının arkasında elleri bağlı ayakta duran aşkına mısır koçanları ve sebzeler fırlatıyorlardı.
Ağır ağır giden araba sonunda Yeşil Kalp'e ulaştı. Renkli fenerleri, gülen çocukların binmediği sessiz atlıkarıncasıyla bekleyen yere... Hayır, bu yıl böyle eğlenceler yapılmayacaktı. Hâlâ o iki kelimeyi tekrarlayan, galiba şimdi bunu şarkı gibi söyleyen kalabalık ikiye ayrıldı. Roland ateş için hazırlanmış olan piramit biçimi odun yığınını gördü. Ortadaki sütunun etrafına kırmızı elli korkuluklar dizilmişti. Kuklalar sırtlarını odunlara dayamış, biçimsiz bacaklarını uzatmışlardı. Oluşturdukları dairede bir tek boşluk vardı. Kurbanı bekleyen bir tek boş yer.
Sonra kalabalıktan bir kadın çıktı. Arkasında eski siyah bir elbise, elinde de bir kova vardı. Yanağındaki küller bir dağlama izine benziyordu. O...
Roland çığlık atmaya başladı. Arka arkaya bir tek kelimeyi tekrarlıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Bu sözcüğü her tekrarlayışında pembe ışık daha parlaklaşıyordu.Cuthbert'le Alain her çakışta genç silahşorun derisinin altındaki kafatasının biçimini görebiliyorlardı.
Alain, "O küreyi Roland'dan almalıyız," dedi. "Buna mecburuz. Küre onun kanını canını emiyor. Roland'ı öldürüyor."
Cuthbert başını sallayarak öne doğru bir adım attı. Küreyi kavradı ama onu Roland'ın ellerinden alamadı. Silahşorun parmakları sanki cama kaynaklanmıştı.
Bert, Alain'e, "Ona vur," diye fısıldadı. "Tekrar tekrar vur. Buna mecbursun."
Ama sanki Alain bir direğe vuruyordu. Roland topuklarının üzerinde sallanmadı bile. O tek olumsuz sözcüğü tekrarlıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır!" Ve küre gitgide daha hızlı çakıyor, açılan yaradan delikanlıyı kemirerek içine giriyor, onun ıstırabını kanmış gibi emiyordu.
Cordelia Delgado, "Charyou ağacı!" diye haykırarak beklediği yerden öne doğru atıldı. Kalabalık onu alkışladı. Kadının sol omzunun ötesinde Şeytan Ayı göz kırptı. Sanki o da bu komploya dahildi. "Charyou ağacı, seni hain dişi köpek! Charyou ağacı!"
Kovadaki boyayı yeğenine doğru attı. Boya kızın pantolonuna sıçradı ve bağlı ellerini bir çift kırmızı eldivene dönüştürdü. Kadın araba yanından geçerken başını kaldırarak Susan'a sırıttı. Yanağındaki kül daha belirginleşti. Alnının ortasında solucana benzeyen bir tek damar atıyordu.
Cordelia avaz avaz, "Sürtük!" diye haykırdı. Yumruklarını sıkmış, çok komik bir dansa başlamış gibi sıçrıyordu. Eteğinin altında kemikli dizleri kalkıp iniyordu. "Ürünlere hayat! Sürtüğe ölüm! Charyou ağacı! Gel, Hasat!"
Araba önünden geçti. Cordelia gözden kayboldu. Susan için bu yakında sona erecek olan rüyadaki zalim hayallerden biriydi. Kuş ve ayı ve tavşan ve balık, diye düşündü. Güvende ol, Roland, sevgimle git! En büyük dileğim bu!
Rhea da çığlık çığlığa, "Onu alın!" diye bağırdı. "Bu katil sürtüğü alın. Onu kırmızı elleriyle kavurun. Charyou ağacı!"
Kalabalık da karşılık verdi. "Charyou ağacı!" Ayışığında istekli ellerden bir orman oluştu. Bir yerde havai fişekleri patladı ve çocuklar heyecanla güldüler.

Susan'ı arabadan alarak bekleyen odun yığınına doğru götürmek için kalabalığın başlarının üzerinden kollar uzandı. Kızı elden ele geçirdiler. Savaşlardan zaferle dönen bir kahraman gibi. Susan'ın ellerinden kentlilerin hevesli, gergin yüzlerine kırmızı gözyaşları damladı. Ay bütün bunları seyrediyor, ışıkları kâğıt fenerlerinkini sönükleştiriyordu. Susan önce kuru odunların oluşturulduğu piramide doğru indirilir, sonra da hızla oraya çarpılırken, "Kuş ve ayı ve tavşan ve balık," diye mırıldandı. Onu kendisi için boş bırakılmış olan yere koydular. Şimdi Kalabalık bir ağızdan şarkı söyler gibi, "Charyou AĞACI! Charyou AĞACI!" diye tekrarlıyordu. "Charyou AĞACI!" "Kuş ve ayı ve tavşan ve balık." Susan, Roland'ın o gece kendisiyle nasıl dans ettiğini hatırlamaya : çalışıyordu. Söğüt korusunda nasıl seviştiklerini. Karanlık yolda nasıl karşılaştıklarını. Roland, "Teşekkür ederim sai," demişti. "Sizinle karşılaştığım için seviniyorum." Evet, her şeye rağmen Roland doğruyu . söylemişti. Tanışmaları iyi olmuştu. Çok iyi. Her şeye rağmen, bu korkunç sona rağmen. Komşuları olan insanların ayışığında zıplayan birer gulyabaniye dönüşmelerine rağmen. Acı ve ihanete rağmen. Olacaklara rağmen.
"Charyou AĞACI! Charyou AĞACI! Charyou AĞACI!" Kadınlar yaklaşarak kızın ayaklarının etrafına mısır koçanlarını yığdılar. Birkaçı Susan'ı tokatladı da. (Ama bu önemli değildi. Susan'ın berelenmiş, şişmiş suratı uyuşmuş gibiydi.) İçlerinden biri, Susan'ın kızına ata binmeyi öğrettiği Misha Alvarez onun gözlerinin içine tükürdü. Sonra şaka yapmış gibi öteye sıçradı. Ellerini gökyüzüne doğru sallayarak kahkahalar attı. Susan bir an Coral Thorin'i gördü. Kadının göğsü Hasat tılsımlarıyla doluydu. Kucağı da ölü yapraklarla. Coral yaprakları Susan'a doğru attı. Yapraklar kızın etrafından çıtırdayan, güzel kokulu bir yağmur gibi yere doğru indiler.
Ve sonra Susan'ın halası tekrar ortaya çıktı. Rhea da yanındaydı. Her ikisinin de ellerinde meşaleler vardı. İki kadın Susan'ın önünde durdular. Kız cızırdayan katranın kokusunu duydu.
Rhea meşalesini aya doğru kaldırdı. O çatlak, ihtiyar sesiyle hay kırdı. "CHARYOU AĞACI!" Kalabalık da ona karşılık verdi. "CHARYOU AĞACI!"
Cordelia da kendi meşalesini kaldırdı. "GEL, HASAT!"
Büyücü ninni söyler gibi, "Şimdi, sürtük," dedi. "Şimdi aşkının sana verdiği öpücüklerden daha sıcağıyla karşılaşacaksın."
Cordelia, "Geber, hain," diye fısıldadı. "Ürünlere hayat, sana ölüm."
Susan'ın dizlerine kadar gelen mısır koçanı yığınına meşaleyi ilk atan o oldu. Rhea da hemen onun arkasından aynı şeyi yaptı. Mısır koçanları hemen tutuştu. Sarı alevler Susan'ın gözlerini kamaştırdı.
Susan son defa serin havayı içine çekerek onu kalbiyle ısıttı. Ve meydan okurcasına, "ROLAND, SENİ SEVİYORUM!" diye haykırdı.
Kalabalık mırıldanarak geriledi. Sanki artık geri dönülemeyecek bir noktaya gelmişlerdi ve yaptıkları yüzünden endişelenmeye başlıyorlardı. Ne de olsa karşılarındaki içi doldurulmuş bir korkuluk değil, hepsinin tanıdığı neşeli bir kızdı. İçlerinden biriydi. Ve çılgınca bir nedenle elleri kırmızıya boyanarak Hasat Ateşi'ne itilmişti. Bir dakikaları daha olsaydı belki de kızı kurtaracaklardı. Bazıları gerçekten kurtaracaktı. Ama artık çok geçti. Kuru odunlar tutuştu. Susan'ın pantolonuyla gömleği de. Başında bir taca benzeyen uzun sarı saçları da.
"ROLAND, SENİ SEVİYORUM!
Kız yaşamının sonunda sıcaklığı hissetti ama acı duymadı. Roland'ın gözlerini düşünecek kadar zaman buldu. Sabah hava aydınlanırken gökyüzünün büründüğü renkteki gözlerini. Delikanlının uçurumda atını sürmesini düşünecek kadar zaman da. Roland, Aceleci'nin sırtında giderken siyah saçları şakaklarından havalanıyor, eşarbı dalgalanıyordu. Delikanlı özgürlük ve rahatlıkla gülüyordu. Ama Susan'ınkinden daha uzun olan yaşamının sonuna kadar bir daha bu özgürlük ve rahatı bulamayacaktı. Susan ölürken Roland'ın kahkahasını da birlikte götürdü. Işık ve sıcaktan insanı teselli eden o ipek gibi karanlıklara kaçtı. Giderken tekrar tekrar sevgilisine seslendi. Kuş ve ayı ve tavşan ve balıktan yardım istedi.

Roland artık hiçbir şey söylemiyor, "Hayır," bile demiyordu. Çığlıklar atıyor, bağırsakları deşilmiş bir hayvan gibi uluyordu. Elleri küreye yapışıp kalmıştı. Cam küre bir insanın göğsünden fırlamış bir kalp gibiydi. Parlaklaşıp sönükleşiyordu. Roland, Susan yanarken bakışlarını küreden alamadı.
Cuthbert yine o lanetli şeyi arkadaşının ellerinden almaya çalıştı ama başaramadı. Delikanlı aklına gelen tek şeyi yaptı. Tabancasını çekerek küreye nişan aldı, başparmağıyla horozu itti. Belki Roland'ı da yaralayacaktı. Uçuşan camların Roland'ı kör etmeleri ihtimali vardı. Ama başka seçeneği yoktu. Bir şey yapmazlarsa o sihirli şey Roland'ı öldürecekti. Ama Cuthbert'in ateş etmesine gerek kalmadı. Küre sanki onun elindeki tabancayı görmüş ve ne olduğunu anlamış gibi hemen Roland'ın avuçları arasında karanlıklaşıp söndü. Roland'ın kaskatı kesilen her kası, dehşet ve öfkeyle titreyen vücudu gevşedi. Çocuk taşlaşmış gibi yere devrildi. Küre parmaklarının arasından kaydı. Genç silahşor yere düşerken karnı küre için yastık görevi yaptı. Küre Roland'ın üzerinden yuvarlandı, delikanlının ileriye doğru uzanmış olan gevşek elinin yakınında durdu. Şimdi karanlık içinden ışık süzülmüyordu. Sadece derinliklerinde uğursuz turuncu bir kıvılcım vardı. Ufuktan yükselen Şeytan Ayı'nın küçücük bir yansımasıydı bu.
Alain küreye hayranlık ve korkuyla karışık bir duyguyla baktı. Uykuya dalmış vahşi hayvana bakan biri gibi... Ama sonra uyanacak ve insanı ısıracak bir hayvan gibi.
Çocuk öne doğru bir adım attı. Onu botunun altında parçalayıp toza dönüştürecekti.

Cuthbert boğuk bir sesle, "Sakın ha," dedi. Baygın olan Roland'ın yanında diz çökmüştü ama Alain'e bakıyordu. Yükselen ay gözlerine vuruyor, iki küçük parlak taşa benziyordu bu gözler. "Küreyi ele geçirmek için bunca acı ve ölüme katlandıktan sonra onu parçalamaya kalkışayım deme! Hatta bunu düşünme bile!"
Alain bir an arkadaşına kararsızca baktı. Ne olursa olsun bu lanet şeyi ortadan kaldırması gerektiğini düşünüyordu. Çekilen acı ilerde çekilecek acıyı haklı çıkarmazdı. O yerdeki şey sağlam olduğu sürece kim olursa olsun ona ıstırap getirecekti. O bir ıstırap makinesiydi. Ve Susan Deigado'yu da öldürmüştü. Alain, Roland'ın kürede neler gördüğünü bilmiyordu. Ama arkadaşının suratını görmüştü. Bu yeterliydi Küre Susan'ı öldürmüştü. Sağlam bırakılırsa başkalarını da öldürecekti.
Ama Alain sonra ka'yı düşündü ve geriledi. Ne var ki, sonradan bu yüzden acı bir pişmanlık duyacaktı.
Cuthbert, "Onu tekrar kesesine koy," dedi. "Ve Roland için de bana yardım et. Buradan gitmeliyiz."
Ağzı büzülen buruşuk kese biraz ilerde yerde yatıyor, rüzgârda dalgalanıyordu. Alain küreyi aldı, düzgün kavisli yüzeyinin dokunuşu bile onda tiksinti uyandırdı. Kürenin ellerinin arasında canlanacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı. Küreyi keseye koyarak kordonundan omzuna astı. Sonra da Roland'ın yanında diz çöktü.
Alain, Roland'ı kendine getirmek için Cuthbert'le boş yere ne denli uğraştıklarını sonradan hatırlayamayacaktı. Sonunda ay gökyüzünde gümüşe dönüşecek kadar yükseldi. Kanyondan yayılan dumanlar dağıldı. Alain ancak bu kadarını anımsayabilecekti.
Cuthbert ona sonunda, "Bu kadarı yeter," dedi. "Roland'ı Aceleci'nin sırtına vuralım ve öyle gidelim. Başka çare yok. Şafak sökmeden Baronluk'un kuzeyindeki sık ormanlı bölgeye ulaşabilirsek herhalde güvende oluruz... Ama hiç olmazsa oraya kadar gitmemiz şart." Farson'un adamlarını insanı şaşırtan bir kolaylıkla ortadan kaldırmışlardı. Ama geri kalanlar herhalde ertesi gün biraraya geleceklerdi. En iyisi bu olmadan oradan uzaklaşmalıydılar.
İşte böylece Eyebolt Kanyonu'ndan ve Mejis'in deniz kıyısındaki tarafından ayrıldılar. Şeytan Ayı'nın ışıkları altında batıya doğru gittiler. Roland eyerinin üzerinde bir ceset gibi yatıyordu.
Ertesi günü Mejis'in batısındaki Il Bosque ormanında geçirdiler. Roland'ın uyanmasını bekliyorlardı. Ama akşamüzeri oldu, delikanlı yi' ne de kendine gelmedi. Cuthbert, "Dene bakalım, ona 'dokunabilecek' misin?" dedi.
Alain, Roland'ın ellerini avuçlarının arasına aldı. Bütün gücünü toplayarak uykudaymış gibi yatan arkadaşının solgun yüzüne doğru eğildi. Yarım saat kadar böyle kaldı. Sonunda, "Olmuyor," der gibi başını sallayarak Roland'ın ellerini bıraktı ve ayağa kalktı.
Cuthbert, "Hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu.
Alain içini çekerek yine başını salladı. Sonra Roland'ın o gece de eyere serilmiş halde yolculuk yapmaması için çam dallarından bir sedye oluşturdular. (Zaten efendisini böyle taşımak Aceleci'yi de sinirlendirmeye başlıyordu.) Sonra yollarına devam ettiler. Ama Büyük Yol'dan değil, ona paralel olarak ilerlediler. Büyük Yol onlar için çok tehlikeli olabilirdi. Ertesi gün Roland hâlâ kendine gelememişti. (Mejis artık gerilerde kalmıştı ve iki çocuk müthiş bir vatan özlemi duyuyorlardı. Bu izah edilemeyecek bir olguydu. Ama gelgit kadar da gerçekti.) Alain'le Cuthbert, Roland'ın iki yanında oturarak onun hafifçe inip kalkan göğsünün üzerinden birbirlerine baktılar.
Cuthbert, "Kendinde olmayan biri açlık ve susuzluktan ölür mü?" diye sordu. "Ölür değil mi?"
Alain, "Evet," dedi. "Öyle sanırım."
Sinirlerini geren uzun bir gece yolculuğu olmuştu. İki de bir gün önce doğru dürüst uyuyamamışlardı. Ama bir gün birer ölü gibi yattılar. Güneşin yüzlerine gelmemesi için battaniyelerini kafalarına kadar çekmişlerdi. Güneş batarken birkaç dakika arayla uyandılar. Dolunay halini iki gece önce geride bırakmış olan Şeytan Ayı, ilk büyük sonbahar fırtınasını haber veren karmakarışık bulutların arasından yükseliyordu.
Roland kalkıp oturmuştu. Küreyi kesesinden almıştı. Şimdi küre kucağında öylece oturuyordu. Bu kararmış sihirli nesne Kolay Av'ın cam gözleri kadar ölüydü. Roland'ın gözleri de öyle. Genç silahşor kayıtsızca ayışığının aydınlattığı ağaçların arasındaki patikalara bakıyordu. Artık yemek yiyor ama uyumuyordu. Yanından geçtikleri deremden su içiyor ama konuşmuyordu.
Ve Maerlyn'in Gökkuşağı'nın o parçasını elinden bırakmıyordu. Mejis'ten götürmek için büyük bir bedel ödedikleri o küreyi. Ama küre onun için de ışıldamıyordu.
Cuthbert bir keresinde, Al'le ben uyanık olduğumuz için, diye düşündü. Bizim görmemizi istemiyor.
Alain, Roland'ın küreyi bırakmasını sağlayamıyordu. Bu nedenle arkadaşına "dokunabilmek" için yanağını onunkine dayadı. Ama dokunabileceği hiçbir şey yoktu. İki arkadaşıyla birlikte Gilead'a doğru giden delikanlı Roland değildi. Hatta Roland'ın hayaleti bile değildi. Dönemi sona eren bir ay gibi Roland da ortadan kaybolmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TANRININ BÜTÜN ÇOCUKLARININ AYAKKABILARI VARDIR

1. Sabahleyin Kansas

Silahşor ilk kez (saatlerden mi, günlerden mi sonra?) sustu. Bir an öylece oturarak doğularındaki binaya doğru baktı. (Güneş arkasında olduğu için cam saray etrafı sarı yaldızla sarılı siyah bir siluet gibiydi.) Roland kollarını dizlerine dayamıştı. Sonra yerde yanında duran su tulumunu aldı. Onu yüzüne doğru tuttu. Ağzını açarak tulumu eğdi. Ağzına giren sıvıyı yuttu. Diğerleri yolda sırtüstü uzanmış adamın gırtlak kemiğinin oynadığını görüyorlardı. Ama galiba onun temel amacı su içmek değildi. Su derin çizgiler olan alnına akıyor ve kapalı gözlerinden sekiyordu. Boynunun dibindeki üçgen biçimi çukurda birikiyor ve şakaklarından akıyordu. Saçlarını ıslatarak daha koyu görünmesine neden oluyordu.

Roland sonunda tulumu bir kenara bıraktı. Orada gözleri kapalı olarak yattı. Ellerini yukarıya doğru uzatmıştı. Uykuya teslim olan biri gibi. Islak yüzünden buhar ince ince, kıvrıla büküle yükseliyordu.

Roland, "Aaah," dedi.

Eddie, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Silahşorun gözkapakları kalktı. Renkleri uçmuş olan ama insan yine de korkutan o mavi gözleri gözüktü. "Evet, öyle. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. O olayları anlatmaktan çok çekmiyordum Ama iyiyim."

Susannah, "'Psik'in bir 'ologu' bu olayı sana herhalde izah edebilir," dedi. "Ama onu dinleyeceğini de pek sanmıyorum."

Ellerini belinin arkasına dayayarak gerindi, yüzünü buruşturdu. Ama bu bir refleksti Çünkü beklediğinin tersine ne sızı duyuyordu, ne de kasları tutulmuştu. Belkemiğinin ucu hafifçe çatırdadı. Ama onu rahatlatan o bir dizi çatırtılar, çıtırtılar duyulmadı.

Eddie başını salladı. "Bir şey söyleyeceğim. Bu, 'İçini boşalt,' sözlerine tamamiyle yepyeni bir anlam veriyor. Biz ne kadar zamandan beri buradayız, Roland?"

"Burada sadece bir gece geçirdik."

Jake dalgın dalgın, "'Ruhlar bunu sadece bir gecede başardılar; diye mırıldandı. Ayak bileklerini üst üste koymuş, dizlerini yukarı çekmişti. Oy onun büktüğü dizlerinin oluşturduğu baklava biçimi gölgede yatıyor ve çocuğa parlak sarı-siyah gözleriyle bakıyordu.

Roland doğrulup oturdu. Islak yanaklarını boynundaki mendille silerek Jake'e ters ters baktı. "Ne dedin?"

"Bunu söyleyen ben değilim. Charles Dickens adlı biri Bir Noel Şarkısı adlı hikâyesinde böyle yazıyor. Hepsi de bir tek gecede, öyle mi?"

"Vücudunun herhangi bir yeri daha uzun bir süre geçtiğini söylüyor mu?"

Jake, "Hayır," der gibi başını salladı. Hayır. Kendini her sabah olduğu gibi hissediyordu. Hatta bazı sabahlarda olduğundan daha iyiydi. Çişe gitmesi gerekiyordu. Ama ağzının gerisindeki dişlerinin sızladığı yoktu.

"Eddie? Susannah?"

Kadın, "Ben kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Bütün gece otursaydım herhalde böyle olmazdı. Ya da birkaç gece."

Eddie, "Bu bana bir bakıma uyuşturucu bağımlısı olduğum günleri hatırlatıyor," diye mırıldandı.

Roland alayla sordu. "Her şey gibi, öyle değil mi?" Eddie, "Ah bu çok komik," dedi. "İnsanı katıla katıla güldürüyor. Bir daha sefere bir tren çıldırdığı zaman gülünç soruları ona sen sorarsın. Ben şunu kastettim: Çoğu gece dalgaya düşüyorsun. Sabahları berbat halde kalkmaya alışıyorsun. Başın ağrıyor, çarpıntın oluyor. Belkemiğin cama dönüşmüş, burnun tıkanmış. Arkadaşın Eddie'yi dinle. Sabah kendini nasıl hissettiğine bakarak uyuşturucunun sana göre olup olmadığını anlarsın. Her neyse... Bu duruma iyice alışırsın Ve bir gece uyuşturucu kullanmazsan ertesi sabaha kalktığın zaman yatağın kenarına ilişerek, 'Kahretsin, nem var benim?' diye sorarsın. 'Hasta mıyım? Kendimi bir garip hissediyorum. Gece felç mi geçirdim?' Hiç olmazsa benim durumum böyleydi."

Jake güldü. Sonra elini ağzına öyle şiddetle kapattı ki, sadece kahkahasının duyulmasını istememekle kalmıyor, sanki o sesi geri almaya çalışıyordu. "Affedersin... bu sözlerin aklıma babamı getirdi."

Eddie, "Demek o benim gibi?" dedi. "Her neyse... Oramın buramın ağrıyacağını ve bitkin halde olacağımı sanıyordum. Yürürken oramın buramın çatırdayacağını... Ama aslında kendimi iyi hissetmem için çakılların arkasına gidip çişimi etmem yeterli olacak."

Roland, "Bir iki lokma yiyecek?" diye sordu.

Eddie'nin gülümsemesi yüzünden silindi. "Hayır. O hikâyeden sonra kendimi pek de aç hissetmiyorum. Hatta hiç aç değilim."

Eddie, Susannah'ı yolun kenarından aşağıya indirdi. Onu ihtiyacını gidermesi için bir dizi defne ağacının arkasına bıraktı. Jake altmış, yetmiş metre doğuda, bir huş korusundaydı. Roland ihtiyacını giderek için tercihli yolu kullanacağını söylemiş, New York'lu dostları gülünce de kaşlarını kaldırmıştı.

Ama Susannah ağaçların arkasından çıktığı zaman gülmüyordu. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. Eddie ona soru sormadı, çünkü ne olduğunu biliyordu. Kendisi de o duyguyla savaşmaya çalışıyordu. Susannah'yı şefkatle kucağına aldı. Genç kadın yüzünü onun boynuna dayadı. Bir süre öyle durdular.

Susannah sonunda, "Charyou ağacı," dedi. Bu sözleri Roland gibi söylemiş, yani "you" hecesini "li" gibi telaffuz etmişti.

Eddie, "Öyle," dedi. Başka nasıl çağırırsan çağır, Charlie yine Charlie'dir, diye düşünüyordu. Şair kadının dediği gibi: Bir gül bir güldür. Sonra ekledi. "Gel, Hasat."

Susannah başını kaldırarak yaşlı gözlerini silmeye başladı. Alçak sesle, "Bütün o olayları yaşamak," dedi. Yola bir göz attı. Roland'ın oradan onlara bakıp bakmadığını anlamaya çalışıyordu. "Hem de on dört yaşında."

"Evet. Tompkins Alanı'nda bozuk para dolu o ele geçmez keseyi arama maceram onunkinin yanında pek sönük kalıyor. Ama bir bakıma hemen hemen rahatlamış sayılırım."
"Rahatladın mı? Neden?"
"Çünkü Roland'ın kızı kendisinin öldürdüğünü söyleyeceğinden korkuyordum. O lanet olasıca Kule'si yüzünden."
Susannah genç adamın gözlerinin içine baktı. "Ama o öyle yaptığını düşünüyor. Bunu anlayamadın mı?"
Biraraya geldikleri ve yiyecekler ortaya çıktığı zaman hepsi de biraz bir şeyler yiyebileceklerine karar verdiler. Roland son kalan burrito'ları bölüştürdü.
Eddie, belki bugün daha sonra Boing Boing Burger'lerine uğrar ve bir şeyler kalıp kalmadığına bakarız, diye düşündü. Hepsi yemeye başladılar. Hepsi, yani Roland dışında. Silahşor kendisine düşen burrito'yu alıp şöyle bir baktı. Sonra da bakışlarını başka tarafa kaydırdı. Eddie, Roland'ın yüzündeki kederli ifadeyi farketti. Bu onu hem hüzünlü hem de yaşlı gösteriyordu. Eddie'nin kalbi sızladı ama bu konuda ne yapması gerektiğini bilemedi.
Oysa ondan hemen hemen on yaş küçük olan Jake bunu biliyordu. Çocuk kalkarak Roland'a gitti. Yanında diz çökerek onun boynuna sarıldı. Sıkıca. "Dostlarını kaybetmene üzüldüm."
Roland'ın yüz hatları titreşti. Eddie bir an onun soğukkanlılığını kaybedeceğini sandı. Belki böyle kucaklamalar arasında çok zaman geçmişti. Çok çok uzun süreler. Eddie bir an başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Kendi kendine, sabahleyin Kansas, dedi. Hiçbir zaman göremeyeceğini sandığın bir sahne. Şuna bir süre bak. Sonra da adamın yakasını bırak.
Roland'a yeniden baktığında silahşor kendini toparlamıştı. Jake onun yanında oturuyordu. Oy uzun burnunu silahşorun botlarından birine dayamıştı. Roland burrito'sunu yemeye başladı. Ağır ağır, iştahsızca... Ama yiyiyordu.
Soğuk bir el -Susannah'nınki- Eddie'nin avucuna kaydı. Genç adam bu eli sıkıca kavradı.
Kadın hayretle, "Bir tek gece," diye mırıldandı. Eddie, "En azından vücudumuzun saatine göre öyle," dedi. "Kafamızın içinde..."
Roland başıyla onayladı. "Kim bilir? Ama hikâye anlatma zamanı hep değiştirir. Hiç olmazsa benim dünyamda." Gülümsedi. Her zamanki gibi beklenmedik bu gülümseyiş yüzünü değiştirdi, adeta onu güzelleştirdi. Eddie, şu anda Roland'a bakarken, diye düşündü. Bir kızın vaktiyle ona neden âşık olabileceğini anlıyorum. O eski yıllarda. Boyu uzunken ve bu kadar çirkin olmadığı günlerde. Kule'nin onun en , iyi yanını ele geçirmediği yıllarda.
Susannah, "Bence bütün dünyalarda bu böyle, tatlım," dedi. "Yola çıkmadan önce sana bir iki soru sorabilir miyim?"
"Madem istiyorsun..."
"Sana ne oldu? O... tuhaf halin ne kadar sürdü? Ne kadar süre kendinde değildin?"
"Gerçekten de kendimde değildim. Bu bakımdan haklısın. Yolculuk yapıyordum. Dolaşıyordum. Tam anlamıyla Maerlyn'in Gökkuşağı'nın içinde de değil... Ben hâlâ... hastayken onun içine girseydim sanırım bir daha geri dönmezdim. Ama tabii herkesin bir büyücü küresi vardır. Burada." Roland ciddi ciddi alnına vurdu. Kaşlarının arasındaki aklığın biraz yukarsına. "İşte ben oraya gittim. Arkadaşlarım benimle birlikte doğuya doğru giderken ben orada, kafamın içinde yolculuk yaptım. Yavaş yavaş iyileştim. Küreyi bırakmadım ama o benim için ışıldamadı. Ancak sonunda, şatonun surları ve kentin kuleleri gözüktüğü zaman canlandı. Eğer küre daha önce uyansaydı..."
Roland omzunu silkti.
"Kafa gücümün bir bölümüne yeniden kavuşmadan önce uyansaydı şimdi burada olamazdım sanırım. Çünkü herhangi bir dünyayı camdan gökyüzü olan pembe bir dünyayı bile, Susan'ın olmadığı bir yere tercih ederdim. Galiba küreyi canlandıran güç bunu biliyordu... ve bekledi."
Jake, "Ama küre yeniden ışıldadığı zaman sana geri kalanları açıkladı," dedi. "Öyle olmalı. Orada olmadığın için göremediğin şeyleri sana gösterdi, değil mi?"
"Evet. Hikâyenin pek çok ayrıntısını kürenin içinde gördüklerim yüzünden biliyorum."
Eddie hatırlattı. "Bana bir keresinde John Farson'un kafanı bir direğe geçirmelerini istediğini söyledin. Çünkü ondan bir şey çalmıştın. Bu o cam küreydi, değil mi?"
"Evet. Farson bunu öğrendiği zaman sadece öfkelenmedi. Öfkesinden çıldırdı. Senin deyişinle, Eddie, 'nükleer hale girdi.'"
Susannah, "Küre senin için kaç defa ışıldadı?" diye sordu.
Jake de ekledi. "Ve ona ne oldu?"
Roland, "Mejis Baronluğu'ndan ayrıldıktan sonra kürenin içindekileri üç defa gördüm," dedi. "İlk kez Gilead'a varmadan bir gece önce. Ve o sefer en uzun yolculuğu yaptım. Küre bana size anlattıklarımı gösterdi. Birkaç şeyi tahmin ettim. Ama çoğu bana gösterildi. Ne çare ki, küre onları bana bilgi edinmem ya da bazı şeyleri öğretmek için göstermedi. Amacı bana acı vermek, beni yaralamaktı. Büyücünün Gökkuşağı'nın geri kalan parçalarının hepsi de habis. Acı vermek nasılsa onları canlandırıyor. Kafam anlayacak ve karşı koyacak kadar güçleninceye dek bekledim... Ve küre bana ergenlik çağına özgü budalaca kendimi beğenmişliğim yüzünden kaçırdığım her şeyi açıkladığım neden olduğu sersemliğim yüzünden. O fazla gururum ve öldürücü kibirim yüzünden."
Susannah, "Roland, yapma!" diye bağırdı. "Onun sana hâlâ acı girmesine izin verme."
"Ama çektiriyor. Her zaman da çektirecek. Neyse. Artık bu önemli değil: Çünkü hikâye anlatıldı.
"Kürenin içine ikinci kez eve döndükten üç gün sonra girdim. Annem orada değildi ama akşama dönecekti. Debaria'ya gitmişti. Kadınların yalnız kalmak için gittikleri bir yerdi orası. Gabrielle de beklemek ve sağsalim dönmem için dua etmek amacıyla Debaria'ya çekilmişti. Marten de sarayda değildi. Cressia'da Farson'un yanındaydı."

Eddie, "Küre," dedi. "O sırada babandaydı, değil mi?"
Roland, "Haa-yır," diye mırıldanarak ellerine baktı. Eddie onun yanaklarının hafifçe kızarmış olduğunu farketti. "Küreyi önce babama vermedim. Onu... başkasına vermenin... hiç de kolay olmadığını öğrendim."
Susannah, "Bundan eminim," dedi. "Sen ve o lanet olasıca şeyin içine bakan herkes bunu öğrenmiş."
"Üçüncü gün öğleden sonra, sağsalim dönmemizin şerefine verilecek ziyafete gitmeden önce..."
Eddie, "Eğlenmek için sabırsızlandığından eminim," dedi
Roland neşesizce gülümsedi. Hâlâ ellerini inceliyordu. "Saat dörde doğru Cuthbert'le Alain odama geldiler. Tam bir ressamın portrelerini yapacağı bir üçlüydük. Rüzgârdan yanmış, gözleri çukura kaçmış, elleri kanyonun yanından tırmanırken yaralanıp çizilmiş, korkuluklar kadar sıska üç çocuk. Biraz tombulca olan Alain bile yan döndüğü zaman nerdeyse görünmez oluyordu. İki arkadaşımın 'karşıma dikildiklerini' söyleyebiliriz. O ana kadar küreyi bir sır gibi saklamışlardı. Bunu bana duydukları saygı ve uğradığım kayıp yüzünden yaptıklarını açıklılar. Ama artık bunu sürdürmeyeceklerdi. Geceki ziyafete kadar bekleyeceklerdi, işte o kadar. Küreyi kendi isteğimle vermediğim takdirde babalarımıza gideceklerdi. Bu konuda onlar karar vereceklerdi, ikisi de çok utanıyorlardı. Özellikle Cuthbert. Ama yine de kararlıydılar.
"Onlara küreyi ziyafetten önce babama vereceğimi söyledim. Hatta annem arabayla Debaria'dan dönmeden önce. 'Daha erken gelin ve verdiğim sözü tuttuğumu gözlerinizle görün,' dedim. Cuthbert sözü ağzında eveleyip geveledi. Buna gerek olmadığını söyledi. Ama aslında gerekliydi..."
Eddie, "Evet," dedi. Hikâyenin bu bölümünü çok iyi anlamış görünüyordu. "Tuvalete yalnız başına gidebilirsin. Ama yanında birisi olursa suyu çekmek sana daha kolay gelir."
"Alain küreyi verirken yanımda birilerinin bulunmasının benim için daha iyi olacağını biliyordu. Daha kolay olacağını. Cuthbert'i susturarak, 'Geleceğiz,' dedi. Ve geldiler. Ben de hiç istemememe rağmen küreyi verdim. Babam keseye baktığı ve içinde ne olduğunu anladığı zaman kâğıt gibi bembeyaz kesildi. Sonra, İzninizle,' diyerek küreyi alıp götürdü. Geri döndükten sonra şarap kadehini aldı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi Mejis'teki maceralarımızdan söz etmeyi sürdürdü."
Jake atıldı. "Ama arkadaşlarının seninle konuştukları anla küreyi verdiğin zaman arasındaki sürede ona tekrar baktın. Kürenin içine girdin. İçinde yolculuk yaptın. Küre sana bu sefer neler gösterdi?"
Roland, "Önce yine Kule'yi gösterdi," dedi. "Ve oradaki yolun başlangıcını. Gilead'ın düştüğünü ve iyi Adam'ın zaferini gördüm. Tankerleri ve petrol kuyularını yakarak bu felaketi sadece yirmi ay ertelemiştik. Bu bakımdan yapabileceğim bir şey yoktu. Ama küre bana yapabileceğim bir şeyi gösterdi. Bir bıçak vardı, keskin tarafına çok etkili bir zehir sürülmüştü. Zehir çok uzaklardaki, Orta-Dünya Garlan Krallığından getirilmişti. Zehir o kadar güçlüydü ki, ufacık bir çizik bile insanı hemen öldürüyordu. Gezginci bir şarkıcı, aslında John Farson'un en büyük yeğeni, bıçağı saraya getirmişti. Onu saraydaki hizmetkârların başına vermişti. O da bıçağı asıl suikastçiye teslim edecekti. Babam ziyafetten sonraki sabah güneşin doğduğunu görmeyecekti." Silahşor acı bir ifadeyle gülümsedi. "Kürenin içinde gördüklerim yüzünden bıçak onu kullanacak adamın eline hiçbir zaman erişemedi -o haftanın sonunda artık hizmetkârların yeni bir başı vardı. Size anlattığım güzel hikâyeler, öyle değil mi? Evet, gerçekten çok güzel hikâyeler."
Susannah, "Bıçağı kullanacak adamı gördün mü?" diye sordu. "Asıl katili?"
"Evet."
Jake ısrarla, "Başka?" dedi. Roland'ın babasının öldürülme planının onu fazla ilgilendirmediği anlaşılıyordu.
"Evet." Roland'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ayakkabılar. Bir an için... Havadan düşen ayakkabılar. Önce onların sonbahar yaprakları olduğunu sandım. Ayakkabı olduklarını farkettiğim an kayboldular. Ve ben küreye sıkıca sarılmış yatağımda yatıyordum. Onu Mejis'ten götürürken yaptığım gibi. Babam... kesenin içine bakınca müthiş şaşırdı."
Susannah, sen ona özel zehir sürülmüş bıçağın kimde olduğunu söyledin, diye düşündü. Uşakların başından söz ettin. Ama babana aslında o bıçağı kimin kullanacağını söylemedin, öyle değil mi, tatlım? Neden? Çünkü o küçük işi kendin halletmek istiyordun, öyle değil mi? Ama genç kadın daha bunu soramadan Eddie ondan önce davrandı.
"Ayakkabılar mı? Havada uçan ayakkabılar? Bunun şimdi senin için bir anlamı var mı?"
Roland, "Hayır," anlamında başını salladı.
Susannah, "Bize kürede gördüğün diğer şeyleri anlat," dedi.
Roland ona öyle müthiş bir ıstırapla baktı ki, Susannah bir an önce şüphelendiği şeyin gerçek olduğuna karar verdi. Bakışlarını silahşordan kaçırarak Eddie'nin eline uzandı.
"Özür dilerim, Susannah. Ama bunu yapamayacağım. Şu anda. Şimdilik mümkün olan her şeyi anlattım."
Eddie, "Pekâlâ," dedi. "Tamam, Roland, tamam."
Oy da tekrarladı. "Mam."
Jake, "O cadıyı tekrar gördün mü?" diye sordu.
Roland uzun süre sesini çıkarmadı. Diğerleri onun soruyu cevaplayacağını sandılar. Ama sonunda yanıtladı.
"Evet. Cadının benimle işi bitmemişti. Susanla ilgili rüyalarım gibi Rhea da beni izledi. Tâ Mejis'ten peşimden geldi."
"Ne demek istiyorsun?" Jake'in alçak sesinde dehşet vardı. "Tanrım! Ne demek istiyorsun, Roland?"
"Şimdi sırası değil." Silahşor ayağa kalktı. "Artık tekrar yola çıkmamızın zamanı geldi." Başıyla ilerdeki yüzüyormuş gibi gözüken binayı işaret etti. Güneş o sırada surların arkasında belirmeye başlıyordu "Şu ışıltılı saray epey uzakta.

Ama oraya öğleden sonra ulaşabileceğimizi sanıyorum. Tabii hızla yürürsek. Böylesi daha iyi olur. Orası hava karardıktan sonra gitmek isteyeceğim bir yer değil. Mümkünse bundan kaçınmalıyız."
Susannah öğrenmek istedi. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"
Silahşor, "Bela," diye yineledi. "Ve yolumuzun üzerinde."
O sabah incecik'in sesi iyice yükseldi. Yolcuların kulaklarına tıkadıkları kurşunlar bile vızıltının duyulmasını tamamiyle engelleyemedi. Susannah'ya burun kemiği parçalanıverecekmiş gibi geliyordu. Jake'e bakınca çocuğun gözlerinden yaşlar aktığını gördü. Kederli olduğu için değil. Sinüsleri tahriş olduğu için. Susannah'nın aklından çocuğun sözünü ettiği o testereci-müzisyen çıkmıyordu. Eddie onun yeni tekerlekli sandalyesini iter ve duran taşıtların arasından kavisler çizerek geçirirken tekrar tekrar, Hawai müziğine benziyor, diye düşündü. Hawai müziğine benziyor, öyle değil mi? Seni Ah Çok Kara ve Güzel Kadın?
Karayolunun iki yanında incecik toprak setlere kadar gelmişti Ağaçların ve siloların titreyen çarpık yansımaları yüzeyine vuruyordu İncecik yolcuların geçişini seyrediyordu sanki. Hayvanat bahçesindeki aç yaratıkların tombul çocukları seyretmeleri gibi. Susannah'nın aklini zaman zaman Eyebolt Kanyonu'ndaki incecik geliyordu. Dumanlan" arasından Latigo'nun birbirine girmiş olan şaşkın adamlarına uzar yordu. (Bazıları ise kendiliklerinden incecik'e giriyorlardı. Bir korku filmindeki zombiler gibi.) Genç kadın sonra yine Central Park'ı düşünüyordu. O testereli deliydi. Hawai müziğine benziyor, öyle değil mi?
Susannah'nın artık bir dakika daha dayanamayacağını düşündüğü sırada incecikler 1-70 karayolundan gerilemeye başladı. Sonunda mırıltıya benzeyen vızıltısı hafifledi. Susannah sonunda kurşunları kulağından çıkarabildi. Hafifçe titreyen eliyle onları sandalyesinin yan tarafına attı.
Eddie, "Bu seferki kötüydü," dedi. Ağlamış gibi sesi boğuklaşmıştı. Genç kadın başını kaldırıp ona baktı. Eddie'nin yanakları ıslanmış, gözleri kızarmıştı. "Endişelenme, Suzie'cik," dedi. "Sadece sinüslerim rahatsız, işte o kadar. O ses sinüslerimi mahvediyor."
Susannah başını salladı. "Benim de öyle."
Jake, "Sinüslerimin bir şeyi yok," diye açıkladı. "Ama başım ağrıyor. Roland, sende daha aspirin var mı?"
Silahşor cartasını karıştırıp şişeyi buldu.
Çocuk elindeki tulumu kaldırdı ve suyun yardımıyla aspirinleri yuttu. Sonra da, "Clay Reynolds'u bir daha gördün mü, Roland?" diye sordu.
"Hayır. Ama başına gelenleri biliyorum. Bir çete kurdu. Farson'un ordusundan kaçan askerler ona katıldı. Reynolds ve adamları bankaları soymaya başladılar... Dünyanın bizim olan tarafına doğru. Ama artık o günlerde araba ve banka soyan adamlar silahşorlardan pek korkmuyorlardı."
Eddie, "Silahşorlar Farson'la uğraşıyorlardı," dedi.
"Evet. Ama zeki bir şerif Reynolds'la adamlarını tuzağa düşürdü. Oakley adlı kasabanın anayolunu bir ölüm alanı haline getirdi. Çetedeki on adamdan altısı çarpışma sırasında öldü. Geri kalanlarsa asıldı. Reynolds da onların arasındaydı." Roland bir an durdu, sonra da ekledi. "Çarpışma sırasında ölenlerden biri de Coral Thorin'di. Reynolds'un kadını olmuştu. O ve çetesiyle birlikte soygunlara karışıyor, İnsanları öldürüyordu."
Yolcular bir süre sessizce ilerlediler. Uzakta incecik o sonsuz şarkısını söylüyordu. Jake birdenbire ileriye park edilmiş bir karavana oturdu. Aracın şoför yerinin önüne, cam silicinin altına bir pusula sıkıştırılmıştı. Çocuk ayaklarının ucunda yükselerek kâğıda erişmeyi başardı. Pusulayı okurken kaşları çatıldı.
Eddie, "Ne yazıyor?" diye sordu.
Jake kâğıdı uzattı. Genç adam pusulaya bir göz atıp Susannah'ya verdi. Kadın da pusulayı okudu ve sonunda kâğıt Roland'a ulaştı. Silahşor pusulaya baktıktan sonra başını salladı. "Sadece birkaç kelimeyi okuyabildim: 'yaşlı kadın, esmer adam.' Gerisi ne diyor? Bana oku,"
Jake kâğıdı geri aldı. "'Rüyalardaki yaşlı kadın Nebraska'da. Adı Abigail.'" Bir an durdu. "Sonra aşağıda şöyle diyor: 'Esmer adam batıda. Belki de Vegas'ta.'"
Çocuk başını kaldırarak silahşora baktı. Kâğıt elinde dalgalanıyordu. Yüzünde hem şaşkın, hem de endişeli bir ifade vardı. Ama Roland karayolunda ışıldayan saraya doğru bakıyordu. Bina batıda değil, doğudaydı. Ve karanlık değil, aydınlıktı.
Roland, "Batıda," diye tekrarladı. "Esmer adam, Kara Kule. Ve daima batıda."
Susannah çekine çekine, "Nebraska'da buranın batısında," dedi. "Bilmiyorum bu önemli mi? Abigail denilen bu kişi..."
Silahşor onun sözünü kesti. "Bence o başka bir hikâyeye ait."
Eddie söze karıştı. "Ama o hikâye de buna yakın. Belki de kapı komşusu. Birbirlerinden şeker alıp tuz verecek kadar... Ya da bir tartışma başlatacak kadar."
Roland, "Haklı olduğundan eminim," dedi. "Belki 'yaşlı kadın' ve 'esmer adam'la da işimiz olacak... Ama bugünkü işimiz doğuya gitmek. Haydi, gelin."
Yolcular tekrar yürümeye başladılar.
Jake bir süre sonra, "Ya Sheemie?" diye sordu.
Roland güldü. Hem şaşırdığı, hem de çocuğu memnunlukla karşıladığı için. "O bizi izledi. Herhalde Sheemie için hiç kolay olmadı. Yeni yerler onu korkuttu. Mejis'le Gilead arasında tekerlekler ve tekerlek genişliğinde vahşi yerler vardı. Sürüyle vahşi insan da. Hatta belki vahşi insanlardan daha kötü şeyler de. Ama ka Sheemie'yle beraberdi. Ve çocuk Yıl Sonu Panayırı'na zamanında yetişti. O ve kahrolasıca katırı."

Jake, "Capi," dedi.
Onun peşinden koşan Oy, "Api," diye yineledi.
"Ben ve arkadaşlarım Kule'yi bulmaya gittiğimiz zaman Sheemie de bizimle geldi. Bir tür 'Şövalye Silahtarı' gibi. O..." Roland'ın sesi hafifledi. Dudağını ısırdı ve başka bir şey söylemeye yanaşmadı.
Susannah, "Ya Cordelia?" diye sordu. "Şu deli hala?"
"Hasat Ateşi sönmeye yüz tutup korlara dönüşmeden önce öldü. Belki beyin sarsıntısı geçirdi, belki de kalp krizi. Ya da Eddie'nin dediği gibi felç oldu."
Susannah, "Belki de utancından öldü," dedi. "Yaptıklarından duyduğu dehşet yüzünden."
Roland, "Olabilir," dedi. "Gerçeği çok geç anlamak feci bir şey. Ben bunu çok iyi biliyorum."
Jake, "Şurada bir şey var," diyerek yolun arabaların çekilmiş olduğu uzun bölümünü işaret etti. "Görüyor musunuz?"
Roland görüyordu. Her şeyi gördüğü sanılacak o gözleriyle. Ama Susannah ancak on beş dakika kadar sonra yolun ilersindeki küçük siyah benekleri farketti. Genç kadın onların ne olduğunu biliyordu. Ama bunun nedeni gözlerinden çok sezgileriydi. Ondan on dakika sonra ne gördüğünden emin oldu.
Ayakkabıydı bunlar. Eyaletlerarası 70 numaralı karayolunun doğuya giden şeritlerine düzgünce dizilmiş altı çift ayakkabı.

2. Yoldaki Ayakkabılar

Ayakkabılara sabahla öğle arası ulaştılar. Onların gerisinde cam bina yükseliyor, artık daha iyi gözüküyordu. Işıltılı hoş bir yeşildi. Yeni nilüfer yapraklarının sudaki yansımaları gibi. Önünde pırıltılı kapılar Kulelerindeki kırmızı flamalar hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Bütün ayakkabılar da kırmızıydı.
Susannah orada altı çift ayakkabı olduğunu düşündüğünde hata yapmıştı. Ama neden böyle olduğu anlaşılıyordu. Aslında yolda dört çift ayakkabı vardı. Bir de dörtlü. Esnek, koyu kırmızı deriden yapılma bu dört botun ka-tet'lerinin dört ayaklı üyesi için olduğu belliydi. Roland onları alarak içlerini yokladı. Dünya tarihinde kaç Hantal Billy'nin ayakkabı giydiğini bilmiyordu. Ama onlara ipek astarlı deri botlar verilmediğinden hemen hemen emindi.
Eddie, "Bally, Gucci," dedi. "Hasetten çatlayın. Bunlar harika."
Susannah'nın ayakkabılarının hangileri olduğunu anlamak kolaydı. Yanlarında parlak taşlı süslemeleri bulunan kadınca şeyler oldukları için değil. Aslında bunlar gerçek birer ayakkabı sayılmazdı. Susannah'nın dizlerinin yukarsından kesilmiş olan bacaklarını kavrayacak kılıflardı.
Genç kadın hayretle, "Şunlara bakın," diyerek ayakkabıları taşlı süslerinin ışıldaması için güneşe doğru kaldırdı...Tabii onlar camdan yapılmış taşlardıysa... Susannah delice bir fikre kapıldı: Belki de onlar pırlanta parçalarıydı. "Kılıflar! Dört yıl arkadaşım Cynthia'nın deyişiyle, 'kısaltılmış bacaklarla' dolaştıktan sonra sonunda benim de bir çift kılıfım oldu. Bir düşünün!"
Eddie düşünceli bir sesle, "Kılıflar. Bunlar öyle mi tanımlanıyor?" diye sordu.
"Evet, öyle tanımlanıyor, tatlım."
Jake'inkiler bağcıklı kırmızı ayakkabılardı. Rengi dışında Piper Okulu'nun kibar sınıflarında giyilebilirdi. Çocuk, ayakkabının bir tekim esnetti, sonra da çevirdi. Ayakkabının tabanı parlaktı ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Babasının belki on iki çift elde yapılmış ayakkabısı vardı. Jake bu nedenle bir ayakkabı gördüğü zaman onun ne tür bir mal olduğunu anlardı.
Eddie'ninkiler alçak Küba topuklu, kısa konçlu botlardı. Genç adam, belki de bu dünyada bunlara "Mejis topuk" deniyor, diye düşündü. Botların burunları sivriydi... Diğer yaşamında "sokak dövüşçüleri" diye biliniyordu bunlar. Odetta/Detta/Susannah'nın kısa bir arayla kaçırdığı bin dokuz yüz altmışlı yılların ortalarında yaşayan çocuklarsa herhalde, onları, "Beatle botları" diye tanımlarlardı.
Roland'ınkiler süslü kovboy botlarıydı tabii. Ata binmekten çok dansa gitmeye uygundu. İrice dikişler, süslü yanlar, ince kalıp, azametli üst kavis. Silahşor botları eline almadan inceledi. Sonra da yol arkadaşlarına bakarak kaşlarını çattı. Onlar da birbirlerine bakıyorlardı. Üç kişinin aynı anda bunu yapamayacaklarını söyleyebilirdiniz... Ama bir ka-tet'in parçası değilseniz.
Roland hâlâ khef'i onlarla paylaşıyordu. Arkadaşlarının birbirine karışan güçlü düşüncelerini hissediyor ama anlayamıyordu. Bunun nedeni onların dünyaları, diye düşünüyordu. Üçü o dünyanın farklı zamanlarından geldiler. Ama burada üçü için ortak olan bir şeyi görüyorlar.
Silahşor sonra, "Ne var?" diye sordu. "Bu ayakkabıların anlamı nedir?"
Susannah, "Bunu içimizden birinin kesinlikle bildiğini sanmıyorum," dedi.
Jake başını salladı. "Öyle. Bu da başka bir bilmece." Elindeki kan kırmızısı acayip ayakkabılara tiksintiyle baktı. "Kahrolasıca bir bilmece daha!"
"Bildiğiniz kadarını söyleyin." Silahşor tekrar cam saraya doğru baktı. Bina belki yirmi, yirmi iki New York kilometresi uzaklıktaydı. Şimdi güneşli havada ışıl ışıldı. Bir serap kadar zarifti. Ama gerçekti de... Şey kadar... Ayakkabılar kadar. "Lütfen bu ayakkabılar hakkında bildiklerinizi bana söyleyin."
Susannah, "Benim ayakkabılarım var," dedi. "Senin ayakkabıların Var. Tanrı'nın bütün çocuklarının ayakkabıları var! Yani herkes böyle düşünüyor."

Eddie, "Eh," diye mırıldandı. "Bizim ayakkabılarımız var hiç olmazsa. Sen de benim aklımdan geçenleri mi düşünüyorsun?"
"Öyle sanırım."
"Ya sen, Jake?"
Çocuk sözcüklerle cevap vereceği yerde ayakkabının diğer tekini de aldı. (Roland ayakkabıların hepsinin ayaklarına tam uyacağından emindi. Oy'unkilerin bile.) Jake ayakkabıları üç defa hızla birbirine vurdu. Roland buna bir anlam veremedi. Ama Susannah'yla Eddie şiddetli bir tepki gösterdiler. Etraflarına ve özellikle gökyüzüne baktılar. Sanki parlak sonbahar güneşinin fırtınaya neden olacağını sanıyorlardı. Sonunda üçü de gözlerini cam-saraya diktiler... Sonra irileşmiş gözlerle, bilgiççe birbirlerine baktılar. Roland'ın içinden onları dişleri takırdayıncaya kadar sarsmak geldi yine.
Eddie ona döndü. "Sen Jonas'ı öldürdükten sonra kürenin içine baktın."
"Evet."
"Kürenin içinde yolculuk ettin."
"Ama şimdi tekrar ondan söz etmek istemiyorum. Onun bütün bunlarla..."
Eddie, "Bence bunlarla ilgisi var," dedi. "Sen pembe bir fırtınanın içinde uçtun. Pembe bir boranın içinde de diyebiliriz. Fırtına yerine bora sözcüğünü kullanabiliriz, öyle değil mi? Özellikle bir bilmece hazırlıyorsak."
"Tabii." Jake hemen hemen uykusunda konuşan bir çocuk gibiydi. "Dorothy, Büyücünün Gökkuşağı'nın üzerinden ne zaman uçuyor? Boranın içine girdiği zaman."
Susannah atıldı. "Biz artık Kansas'ta değiliz, tatlım." Neşesizce, havlamaya benzer garip bir ses çıkardı. Roland onun güldüğünü düşündü. "Evet, belki biraz oraya benziyor. Ama Kansas hiçbir zaman... yani bu kadar ince değildi."
Roland, "Söylediklerinizi anlayamıyorum," dedi. Buz gibi kesilmişti, kalbi çok hızlı atıyordu. Artık her tarafta incecik'ler vardı. Bunu onlara söylememiş miydi? Kule'nin güçleri zayıflarken dünyalar eriyen birbirlerine karışıyorlardı. Gülün sabanın altında ezileceği gün yaklaşıyordu.
Eddie, "Sen uçarken bazı şeyler gördün," dedi. "Gökgürültüsü ye tanımladığın karanlık ülkeye erişmeden önce bazı şeyleri farkettin. Piyanist Sheb'i. Onunla çok sonra tekrar karşılaştın, öyle değil mi? "
"Evet. Tull'da."
"Ve kızıl saçlı çiftçiyle de."
"Evet, onunla da. Zoltan adında bir kuşu vardı. Ama çiftçiyle karşılaştığımız zaman birbirimize normal şeyler söyledik. 'Sana hayat, ürünlerine hayat,' gibi şeyler. Tabii pembe fırtınada uçarken onun bana aslında başka şeyler söylediğini düşündüm, o da var." Roland, Susannah'ya bir göz attı. "Senin tekerlekli sandalyeni de gördüm. Eskisini."
"Ve cadıyı da."
"Evet, ben..."
Jake Chambers, Roland'ı sarsacak kadar Rhea'nınkine benzeyen hırıltılı bir kahkahayla, "Seni yakalayacağım, güzelim!" diye bağırdı. "Ve küçük köpeğini de!"
Roland çocuğa bakakaldı. Ağzının bir karış açılmaması için elinden geleni yapıyordu,
Jake, "Yalnız filmde cadı süpürge sopasına binmemişti," dedi. "Bisikletindeydi. Arkasında sepet olanından."
Eddie, "Evet," dedi. "Onda Hasat tılsımları da yoktu. Ama bu hoş kaçardı. Biliyor musun, Jake, çocukken cadının kahkahaları yüzünden kâbus gördüğüm çok oldu."
Susannah, "Beni korkutan maymunlar oldu," diye açıkladı. "Uçan maymunlar. Onları düşünür, düşünürdüm, ondan sonra da gidip annemle babamın arasına yatardım. Ben uykuya daldığım sırada onlar beni o filme götürmenin kimin fikri olduğu konusunda tartışmalarını sürdürürlerdi."
Jake, "Ayakkabıların topuklarını birbirine vurmak beni endişelendirmedi," dedi. Bu sözleri Eddie'yle Susannah'yaydı. O ara sanki Roland yanlarında değilmiş gibi davranıyorlardı. "Çünkü ayakkabıları giymemiştim."
Susannah başını salladı. "Doğru. Babam her zaman ne derdi, biliyor musunuz?"
Eddie, "Bilmiyoruz," dedi. "Ama bana bunu öğrenecekmişiz gibi geliyor."
Susannah bir an sert sert ona baktı. Sonra dikkatini tekrar Jake'e verdi. "Babam, 'Rüzgârın esmesini istemiyorsan, o zaman ıslık çalma' derdi. Ve buradaki Genç Bay Ahmak ne düşünürse düşünsün, bence iyi bir öğüttü."
Eddie, "Ah yine azan yedik," diyerek güldü.
Oy, Eddie'ye sert sert baktı. "Yedik!"
Roland en yumuşak sesiyle, "Bana bunu anlatın," dedi. "Dinleyeceğim. Khef'inizi sizinle paylaşacağım. Ve bunu şimdi yapacağım."
Roland'a yirminci yüzyılda hemen hemen her Amerikan çocuğunun bildiği masalı anlattılar. Kansas'lı bir çiftçi kızı olan Dorothy Gale'i bir siklon köpeğiyle birlikte uçuruyor ve onu Oz diyarına bırakıyordu. Oz'da 1-70 karayolu yoktu. Ama aynı işi gören sarı tuğla döşeli bir yol vardı. Sonra hem iyi, hem de kötü cadılar. Dorothy, köpeği Toto ve yolda karşılaştığı üç arkadaşı bir ka-tet oluşturuyorlardı. Kızın yolda edindiği bu arkadaşlar Korkak Aslan, Teneke Oduncu ve Korkuluk'tu. Her birinin çok istediği (kuş ve ayı ve tavşan ve balık) bir şey vardı. Roland'in yeni arkadaşları (aslında silahşorun kendisi de) Dorothy'yle aynı şeyi istiyorlardı. Kız tekrar evine dönmeyi umuyordu.
Jake, "Munckin'ler Dorothy'ye sarı tuğla yolu izleyerek Oz'a gitmesini söylediler," dedi. "O da bunu yaptı. Ve kız yolda diğerleriyle karşılaştı. Senin de bizimle karşılaşman gibi, Roland..."
Eddie atıldı. "Tabii Roland, Judy Garland'a pek benzemiyor, o da başka."

"Arkadaşlar sonunda oraya ulaştılar. Oz'a, Zümrüt Saray'a. Ve sarayda yaşayan adama." Jake ilerdeki cam saraya baktı. Yeşil rengi güçlenen ışıkta gitgide daha belirginleşiyordu. Sonra tekrar silahşora döndü.
"Evet, anlıyorum. O Oz denilen adam güçlü bir biri miydi? Bir baron? Belki de bir kral?"
Üç arkadaşı yine Roland'ı dışlayarak birbirlerine baktılar. Jake, "Bu iş biraz karışık," dedi. "O... şey... bir şarlatandı..."
"Tarlaşan mı? O da nedir?"
Çocuk güldü. "Şarlatan. Bir sahtekâr. Sadece gevezelik ediyor ama hiçbir şey yapmıyordu. Ama önemli olanı şu sihirbaz..."
Roland sert sert, "Sihirbaz mı?" diye sordu. Parmaklan eksik eliyle Jake'in omzunu kavradı. "Neden ondan böyle söz ediyorsun?"
Susannah, "Çünkü bu onun unvanıydı," dedi. "Oz Sihirbazı!" Roland'ın elini şefkatle ama kesin bir tavırla Jake'in omzundan çekti. "Bırak da çocuk anlatsın. Onu sıkıştırmana hiç gerek yok."
"Canını acıttım mı, Jake? Özür dilerim."
Çocuk, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Ben iyiyim, merak etme. Her neyse... Dorothy'yle arkadaşları sihirbazın bir tarlaşan olduğunu öğrenmeden önce başlarına türlü şey geldi." Jake kıkır kıkır güldü. Ellerini beş yaşında bir çocuk gibi alnına götürerek saçlarını geriye itti. "Sihirbazın Aslana cesaret, Korkuluğa beyin ve Teneke Oduncuya da bir kalp vermesi imkânsızdı. Daha da kötüsü Dorothy'yi Kansas'a geri göndermesi mümkün değildi. Sihirbazın bir balonu vardı ama adam Dorothy'yi almadan gitti. Böyle yapmak istemiyordu, sanırım. Ama öyle oldu."
"Masalı anlatmandan şunu çıkarıyorum." Roland ağır ağır konuşuyordu. "Dorothy'nin arkadaşlarının istedikleri şeyler zaten başından beri onlarda vardı."
Eddie, "Masaldan alınacak ders bu," diye açıkladı. "Belki de masalı olağanüstü güzel yapan da bu. Ama devamını anlayacağın Dorothy, Oz'da kalakaldı. Sonra Glinda geldi. İyi Glinda. Ve Dorothy'ye kötü cadılardan birini evinin altında ezdiği ve diğerini de erittiği için yakut ayakkabıları nasıl kullanabileceğini söyledi. Bu ayakkabıları kıza zaten Glinda vermişti."
Eddie, l-70'deki kopuk kopuk beyaz çizgiye onun için bırakılmış olan kırmızı, Küba topuklu sokak dövücülerini havaya kaldırdı.
"Glinda, Dorothy'ye yakut ayakkabıların topuklarını üç defa birbirine vurmasını söyledi. Böylece Kansas'a geri dönebilecekti. Gerçekten de öyle oldu."
"Masalın sonu bu mu?"
Jake, "Şey," dedi. "Masal o kadar beğenildi ki, yazarı bu işi sürdürdü. Bin kadar Oz masalı daha yazdı..."
Eddie başını salladı. "Evet. Glinda Kalçalarınızı Nasıl Gerginleştireceğinizi Öğretiyor dışında."
"...ve Oz filmini yeniden çektiler. Bu çılgınca filmde siyahlar oynuyorlardı..."
Susannah, "Sahi mi?" diye sordu. Şaşırmıştı. "Ne garip bir düşünce..."
Jake sözlerini tamamladı. "Ama bence önemli olan ilk kitaptı."
Roland yere çömelerek ellerini onun için bırakılmış olan botların içine soktu. Onları kaldırarak dikkatle baktı, sonra tekrar yere bıraktı. "Ne dersiniz? Onları giymemiz mi gerekiyor? Hemen, burada?"
New York'lu üç arkadaşı kuşkuyla birbirlerine baktılar. Sonunda Susannah hepsinin adına konuştu. Silahşora, hissettiği ama onlarla paylaşamadığı khef'i verdi.
"Belki onları hemen giymememiz daha iyi olacak. Burada çok fazla kötü ruh var."
Eddie daha çok kendi kendine söylermiş gibi, "Takunya ruhlar," diye mırıldandı. Sonra ekledi. "Dinleyin. Ayakkabıları yanımıza alalım. Onları giymemiz gerekiyorsa zamanı gelince bunu herhalde anlarız. O arada hediye getiren tarlaşan'lara karşı dikkatli davranalım."
Bu sözler Jake'i katıla katıla güldürdü. Eddie de öyle olacağını biliyordu zaten. Bazen bir söz ya da bir görüntü bir virüs gibi vücuduna yerleşiyordu. Bir süre orada yaşıyor ve seni güldürüyordu. Ertesi gür tarlaşan'ın çocuk için hiçbir anlamı olmayacaktı belki de. Ama bugün bu sözcüğü her duyuşunda gülecekti. Eddie de Jake'ciğin hiç beklemediği anlarda bu kelimeyi söylemek niyetindeydi.
Doğuya giden şeritlere onlar için bırakılmış olan ayakkabıları aldılar. (Oy'unkileri Jake aldı tabii.) Yeniden ışıltılı saraya doğru yürümeye başladılar..
Roland, Oz, diye düşünerek belleğini araştırdı. Ama bu adı daha önce duyduğunu sanmıyordu. Ya da Yüksek Dil'de biçim değiştirmiş w sözcük olduğunu. Örneğin, chuf chufun Charlie'ye dönüşmesi gibi. Ama Eddie, Jake ve Susannah'nın dünyasında yazılan bir masaldandı. Ama Roland'a daha çok kendi dünyasına aitmiş gibi geliyordu.
Jake, Yeşil Saray'a yaklaşırlarken binanın daha normal gözükmesini bekleyip duruyordu. Disney Dünyası'ndaki şeylere yaklaştığın zaman normal gözükmeleri gibi. Sıradan değil de normal. Köşedeki otobüs durağı, posta kutusu, parktaki bir bank, dokunabileceğin bir şey, istersen üzerine, "Canın cehenneme, Piper!" diye yazabileceğin bir kâğıt gibi bir şey. Ama öyle olmadı. Olacağı da yoktu. Yolcular Yeşil Saray'a yaklaşırlarken Jake bir şeyin daha farkına vardı. Yaşamı boyunca gördüğü en güzel, en ışıltılı yapıydı bu. Ona güvenemiyordu ama bu gerçeği de değiştirmiyordu. Saray peri masalları kitabındaki bir resme benziyordu. Ustalıkla çizildiği için insana gerçek gibi gelen bir resme. Ve bu da incecik gibi mırıldanıyordu... Ama ses daha hafifti ve kötü de değildi.
Açık yeşil surlar çıkıntılı burçlara doğru yükseliyordu. Kuleler sanki uçuyor ve neredeyse Kansas ovalarının üstünden uçan bulutlara değiyordu. Kulelerin tepesinde daha koyu yeşil, zümrüt rengi direkler vardı. Kırmızı flamalar bunlara takılmıştı. Her bayrakta sarıyla çizilmiş o göz sembolü vardı.

Jake, bu "Crimson King"in işareti, diye düşündü. Aslında onun sigul'u. John Farson'un değil. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. (Nereden bilecekti? Crimson'la ilgili olarak tek bildiği şey Alabama'nın "Crimson Tide"ydi.)
Susannah, "Ne kadar güzel," diye mırıldandı. Jake ona baktı ve genç kadının ağlamak üzere olduğunu düşündü. "Ama nedense hiç de hoş değil. Bunda bir terslik var. Belki tamamiyle kötü sayılmaz. Yani incecik gibi... Ama yine de..."
Eddie, "Hoş değil," dedi. "Evet. Öyle. Belki kırmızı tehlike lambası yok. Ama parlak sarı da aynı şey." Yanağını ovuşturdu. (Bu hareketi Roland'dan öğrenmişti ama bunun farkında bile değildi.) Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sanki ciddi bir şey değilmiş gibi. Bunun muzip bir şaka olduğunu sanıyorsun."
Roland, "Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. "Sizce bu, Dorothy ve ka-tet'inin sahte sihirbazla karşılaştığı yerin bir kopyası olabilir mi?"
Eski New York'lular yine birbirlerine fikirlerini soruyormuş gibi bir kez bakıştılar. Ondan sonra Eddie hepsinin adına cevap verdi. "Evet. Evet, galiba. Tabii filmdeki saraya benzemiyor. Ama bu şey bizim kafamızdan yaratıldıysa tabii ki benzemeyecek. Çünkü biz kitaptaki I. Frank Baum'un çizdiği resimleri de gördük. Bu kitaptaki resimlerden..."
Jake, "Ve kafamızdaki hayallerden alınmış olabilir," dedi.
Susannah bağırdı. "Tamam! Bizim Sihirbaz'ı görmeye gittiğimiz anlaşılıyor!"
Eddie, "Gerçekten," dedi. Filmdeki şarkıyı tekrarlıyorlardı. "Çünkü... çünkü... çünkü... çünkü..."
Susannah'yla Jake şarkıyı birlikte sona erdirdiler. "Çünkü o harika şeyler yapıyor!" Sonra çok hoşlarına gittiği için gülmeye başladılar. Roland ise kaşlarını çatmış onlara bakıyordu. Şaşırdığı ve kendini yine dışlanmış gibi hissettiği belliydi.
Eddie, "Ama size bir şey söylemem gerekiyor, çocuklar," dedi. "Beni Psiko Ay'ın karanlık tarafına göndermek için bir tek harika şey daha yetecek. Hem de bütün bütün sanırım."
Yolcular saraya yaklaşırlarken eyaletlerarası 70 numaralı karayolunun binanın hafifçe kavisli yeşil derinliklerine doğru uzandığını gördüler. Saray orada gözlerini yanıltan bir şey gibi yüzüyordu sanki. Yolcular daha da yaklaştıkları zaman rüzgârda dalgalanan flamaların çıkardıkları sesi duydular. Kendi titreşen yansımalarını gördüler. Suyun dibindeki tropikal mezarlarında dolaşmayı nasılsa başaran boğulmuş insanlar gibi.
Burada koyu mavi camdan bir iç tabya da vardı. Jake bunu mürekkep şişelerine benzetti. Dış surla tabya arasında pas rengi yüksek bir yol uzanıyordu. Bu renk Susannah'nın aklına küçük bir kızken satılan Hires kök birası şişelerini getirdi.
Yolu hem pek büyük, hem de hayalmiş gibi gözüken parmaklıklı bir kapı kapatıyordu. Kapı sanki cama dönüştürülen dövme demirden yapılmıştı. Ustalıkla yapılmış her çubuk başka renkteydi. Ve bu renkler parlak gaz ya da sıvıyla doldurulmuşlar gibi çubukların içinden yayılıyordu.
Yolcular kapının önünde durdular. Gerisinde karayolu yoktu. Gümüş camdan bir avlu vardı. Aslında bu koskocaman yassı bir aynaydı. Derinliklerinde bulutlar sakin sakin yüzüyorlardı. Arada sırada dalışa geçen kuşların yansımaları da öyle. Güneş bu cam avludan yansıyor ve dalgalar halinde sarayın duvarlarına tırmanıyordu. Dipte sarayın iç duvarı ışıltılı yeşil bir kaya gibi yükseliyordu. Burada kara kehribar kadar siyah kemerli dar pencereler vardı. Bir de yine kemerli bir giriş yeri. Burası Jake'e, St. Patrick Katedralini hatırlattı.
Ana kapının sol yanındaki nöbetçi kulübesi bulanık turuncu damarlı krem rengi camdan yapılmıştı. Kırmızı çizgili kapısı açıktı, içerdeki bir telefon kulübesi büyüklüğündeki oda boştu. Ama yerde Jake'in gazeteye benzettiği bir şey duruyordu.
Karanlık girişin iki yanında yukarda daha koyu menekşe rengi camdan ağızları açık iki çirkin yaratık çömelmiş pis pis bakıyorlardı. Sivri dillerini uzatmışlardı.
Kulelerin tepesindeki bayraklar okul flamaları gibi dalgalanıyordu.
Hasat sona ereli bir hafta olmuştu. Kargalar bomboş mısır tarlalarının üzerinde dolaşarak ötüyorlardı. Uzaklarda İncecik vızıldayıp mırıldanıyordu.
Susannah, "Şu kapının çubuklarına bakın," dedi. Hayretler içindeydi, soluğu kesilmiş gibi konuşmuştu.
Jake sarı bir çubuğa doğru eğildi. Burnu neredeyse dokunacaktı. Şimdi hafif sarı bir çizgi yüzünün ortasından iniyordu. Çocuk önce hiç bir şey göremedi ama sonra inledi. Bir tür zerrecik sandığı şeyler aslında yaratıklardı. Canlı yaratıklar. Çubuğun içine hapsedilmişlerdi, sürüler halinde yüzüyorlardı. Akvaryumdaki balıklar gibi. Ama bu yaratıklar görenleri sarsacak kadar insanı andırıyorlardı... Jake kendi kendine, kafaları... dedi. Bence en çok kafaları bizimkilere benziyor. Sanki diklemesine uzanan altınımsı bir denize bakıyorum. Bir okyanus camdan bir çubuğun içine doldurulmuş. Ve toz zerrecikleri kadar küçük, yaşayan mit'ler de bu denize yüzüyorlar. Uzun sarı saçları arkaya doğru uzanmış, balık kuyruklu bir kadın cama yaklaşarak bu dev çocuğa baktı. (Yuvarlak, güzel gözleri şaşkındı.) Sonra hızla yüzerek uzaklaştı.
Jake'in birdenbire başı dönmeye başladı, gücü kesildi. Gözlerini yumdu ve baş dönmesi geçinceye kadar öyle durdu. Sonra gözlerini açarak diğerlerine baktı. "Tanrım! Hepsi de aynı mı?"
İki, üç çubuğun içine bakmış olan Eddie, "Hepsi de farklı sanırım," dedi. Mor çubuğa doğru eğildi. Yanakları eski tip bir floroskobun üzerine eğilmiş gibi aydınlandı. "Şurâdakiler kuşa benziyorlar. Minicik kuşlara."
Jake de baktı ve Eddie'ye hak verdi. Kapının mor çubuğunun içinde kuş sürüleri vardı. Bunlar ancak yazın çıkan tatarcıklar kadardı. O sonsuz alacakaranlıkta başları dönmüş gibi dalıyor, birbirlerinin üzerinden ve altından geçiyorlardı. Kanatları geride küçücük gümüş kabarcıklardan oluşan izler bırakıyordu.
Jake soluk soluğa, "Onlar gerçekten oradalar mı?" diye sordu. "Oradalar mı, Roland? Yoksa hayal mi görüyoruz?"

"Bunu bilmiyorum. Ama kapının neye benzetildiğinin farkındayım."
Eddie, "Ben de öyle," diyerek her birinin içine kendi ışık ve canlıları hapsedilmiş olan pırıltılı çubukları inceledi. Kapının iki kanadında da altı çubuk vardı. Ortadaki çubuk yuvarlak değil yassıydı. Kapı açıldığı zaman ikiye ayrılıyordu. Ve bu on üçüncü çubuktu. Bu kısım simsiyahtı ve içinde hiçbir şey kımıldamıyordu.
Jake, ah, belki göremiyorsun, diye düşündü. Ama içinde yine de hareket eden bir şeyler var. Bu çubuğun içinde hayat kaynıyor. Korkunç şeyler. Belki orada güller de var. Boğulmuş güller.
Eddie, "Bu bir Sihirbazın Kapısı," diye açıkladı. "Her bir çubuk Maerlyn'in Gökkuşağı'nın kürelerine benzetilmiş. Şuraya, şu pembe çubuğa bakın."
Jake ellerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğildi. Daha dikkatle bakmadan camın içinde ne olduğunu tahmin etti. Orada atlar vardı tabii. Işık da, sıvı da olmayan o acayip nesnenin içinde dörtnala koşuyorlardı. Belki de atlar hiçbir zaman bulamayacakları uçurumu arıyorlardı.
Eddie ortadaki kara çubuğu kavramak için ellerini uzattı. Susannah telaşla, "Yapma!" diye bağırdı.
Eddie ona aldırmadı. Ama iki eliyle kara çubuğu kavrarken Jake genç adamın soluğunun bir an kesildiğini farketti. Eddie bir şeyi bekliyordu. Belki de ta Kara Kule'den ekspresle yollanacak bir gücü. Bu güç onu değiştirecek, belki de öldürecekti. Ama bir şey olmadı. Genç adam derin bir soluk alarak gülümseme cesaretini gösterdi. "Elektrik akımı yok ama..." Çubuğu çekiştirdi. Kapı açılmadı. "Ayrılmıyor. Oysa ortadaki çizgiyi görebiliyorum. Ama kımıldamıyor bile. Bir de sen denemek ister misin, Roland?"
Silahşor kapıya doğru uzandı. Roland kapıyı biraz sarstığı sırada Jake elini koluna koyarak onu durdurdu. "Zahmet etme. Böyle olmaz."
"Ya nasıl?"
Çocuk cevap vereceği yerde kapının önünde l-70'in garip kopyasının sona erdiği çizginin yakınına oturdu. Onun için bırakılmış olan ayakkabıları giymeye başladı. Eddie bir an onu seyretti, sonra da Jake'in yanına çöktü. Ona, "Galiba bunu denememiz gerekiyor," dedi.
"Bu da yine bir başka tarlaşan'lık olsa bile."
Jake gülerek başını salladı. Sonra da kan kırmızısı ayakkabıların bağcıklarını sıkıca çekiştirdi. O da, Eddie de bunun bir tarlaşan'lık olmadığını biliyordu. Bu seferki öyle değildi.
Hepsi de kırmızı ayakkabılarını giydikten sonra Jake, "Tamam," dedi. (Ayakkabıların inanılmayacak kadar budalaca şeyler olduğunu üşünüyordu. Özellikle Eddie'ninkilerin.) "Üçe kadar sayacağım. Sonra topuklarımızı birbirine vuracağız. Şöyle." Ayakkabılarını bir kez sertçe birbirine vurdu... Ve kapı bir defa sallandı. İyi kapatılmamış bir panjurun rüzgârda sallanması gibi. Susannah bağırdı. Bunu Yeşil Saray'dan gelen bir çıngırağınkine benzeyen hafif, tatlı bir ses izledi Sanki duvarlar titreşmişti.
Eddie, "Bunun işe yarayacağını sanıyorum," diye mırıldandı. "Ama sizi uyarıyorum. 'Somewhere Over The Rainbow'u söyleyecek değilim. Anlaşmamda bu yok."
Silahşor usulca, "Gökkuşağı burada," diyerek parmakları eksik elini kapıya doğru uzattı.
Eddie'nin suratındaki tebessüm silindi. "Evet, biliyorum. Ben biraz korkuyorum, Roland."
Silahşor, "Ben de öyle," diye cevap verdi. Jake'e adamın rengi uçmuş ve midesi de bulanıyormuş gibi geldi.
Susannah, "Haydi, tatlım," dedi. "Hepimizin cesareti kırılmadan saymaya başla."
"Bir... iki... üç!"
Hepsi birlikte ciddi ciddi topuklarını birbirlerine vurdular. Tak tak tak. Kapı bu sefer daha şiddetle sarsıldı. Çubukların renkleri farkedilecek kadar daha parlaklaştı. Bunu izleyen çıngırak sesi daha yüksek ve daha tatlıydı; bıçağın sapıyla vurulan ince kristallerden çıkan sese benziyordu. Ses rüyalara yakışacak bir ahenkle yankılandı. Jake yarı zevk ve yarı acıyla ürperdi.
Ama kapı açılmadı.
Eddie, "Ne..." diye başladı.
Jake bağırdı. "Şimdi anladım! Oy'u unuttuk!"
Eddie, "Ah, Tanrım," dedi. "Bildiğim dünyadan bir çocuğun lanet olasıca bir sansara bot giydirişini seyretmek için mi ayrıldım? Roland, buna dayanamayacağım, beni hemen vur!"
Silahşor ona aldırmadı. Karayoluna oturarak, "Oy, bana gel!" diye seslenen Jake'e dikkatle bakıyordu.
Hantal Billy memnunlukla geldi. Işının Yolu'nda karşılaşmadan önce vahşi bir hayvandı ama Jake'in pençelerine kırmızı deri botları geçirmesine bir sorun çıkarmadan razı oldu. Hatta ne istendiğini anlayınca ayaklarını iki botun içine kendisi soktu. Dört küçük ayakkabıyı da giydikten sonra onları kokladı. (Aslında bu botlar Dorothy'nin yakut ayakkabılarına çok benziyordu.) Hayvan sonra başını kaldırarak dikkatle Jake'e baktı.
Çocuk topuklarını üç defa birbirine vurdu. Bunu yaparken Oy'a bakıyor, kapının takırtısına ve Yeşil Saray'ın duvarlarından yükselen tatlı çıngırak sesine aldırmıyordu.
"Sen, Oy!"
"Oy!"
Hayvan, ölü taklidi yapan bir köpek gibi arkaüstü yattı, sonra da ayaklarına nefretle karışık bir hayretle baktı. Jake onu seyrederken birdenbire bir anısı canlandı: Karnına vururken aynı anda diğer eliyle başını ovalamaya çalışıyordu. Babası bunu hemen yapamadığı için ona takılıyordu.

"Roland, bana yardım et. Ne yapması gerektiğini anladı. Ama nasıl yapacağını bilemiyor." Çocuk başını kaldırarak Eddie'ye bir göz attı. "Sen de ukalalık etme, tamam mı?"
Eddie, "Tamam," dedi. "Ukalalık etmeyeceğim, Jake. Sence bu sefer bunu sadece Oy'un mu yapması gerekiyor? Yoksa hep birlikte mi yapacağız?"
"Sadece onun yapması gerekiyor sanırım."
Susannah, "Onunla birlikte hareket etmemizin bir zararı olmaz," diyerek başını salladı. "Haydi 'Mitch'le beraber şarkı söyleyin,' derlerdi ya."
Jake şaşkın şaşkın baktı. "Mitch de kim?"
"Boşver. Haydi, Jake, Roland. Tekrar sayın."
Eddie, Oy'un ön ayaklarını tuttu. Roland da arka ayaklarını usulca kavradı. Oy biraz endişelendi. Sanki onu havada sallayıp sonra da atıvereceklerini sanıyordu. Ama çırpınmadı.
"Bir, iki, üç!"
Jake'le Roland, Oy'un ön ve arka ayaklarını aynı anda birbirlerine vurdular. O sırada kendi topuklarını vurmayı da unutmadılar. Susannah'yla Eddie de aynı şeyi yaptılar.
Bu sefer daha kalın, tatlı, "bong" diye bir ses duyuldu. Sanki bir kilisenin camdan yapılmış çanını çalıyorlardı. Kapının ortasındaki siyah cam çubuk ayrılmadı, parçalandı. Parçalar her bir tarafa saçıldı. Bazıları Oy'un postuna çarptı. Hayvan telaşla fırladı. Jake'le Roland'ın elinden kurtularak biraz uzağa kaçtı. Karayolunun tercihli şeritiyle diğerinin arasındaki kesik beyaz çizgiye oturdu. Kulakları arkaya gitmişti. Kapıya bakıyor ve kesik kesik soluyordu.
Roland, "Gelin," dedi. Kapının sol kanadına gidip yavaşça açtı. Aynadan oluşan avlunun kenarında durdu. Kovboy kot pantolonu ve rengi belli olmayan eski bir gömlek giymiş olan bu uzun boylu zayıf adamın ayaklarında inanılmayacak kırmızı botlar vardı. "Haydi gidip bakalım. Oz Sihirbazı kendisi hakkında neler söyleyecek?"
Eddie, "Tabii hâlâ buradaysa," dedi.
Roland, "Ah, onun hâlâ burada olduğunu sanıyorum," diye mırıldandı. "Evet, bence o burada."
Yanında boş nöbetçi kulübesi olan ana kapıya doğru ağır ağır gitti. Diğerleri onu izlediler. Aynadaki yansımalarında altta onları kırmızı ayakkabıları bağlıyordu. Siyamlı İkizler gibi.
Oy en sondaydı. Yakut rengi botlarıyla çevikçe sıçrıyordu. Bir defa durup aynadaki burnunu kokladı. Aşağısında yüzen Hantal Billy'ye, "Oy!" diye bağırdı. Sonra da telaşla Jake'in peşinden gitti.

3. Sihirbaz

Roland, nöbetçi kulübesinin önünde durdu. Sonra içeri bir göz attı ve yerdeki şeyi aldı. Diğerleri ona yetişerek etrafında toplandılar. Bu şey gazeteye benziyordu. Evet, gerçekten de bir gazeteydi bu... Ama Topeka Capital-Journal'a da hiç benzemiyordu. Gazetede nüfusu azaltan salgından da söz edilmiyordu.
Başsayfada Roland, Susannah, Eddie ve Jake'i aynalı avludan geçerken gösteren bir resim vardı. Sanki bu olay birkaç dakika değil de bir gün önce olmuş gibi. Resmin altına şöyle yazılmıştı: Oz'da Felaket: Yolcular Ünlü ve Zengin Olmak İçin Geldiler. Ama Onun Yerine Ölümü Buldular.
Eddie, "İşte bu hoşuma gitti," diyerek kalçasının üzerinde kılıfının içinde duran Roland'ın tabancasını düzeltti. "Karışıklık içinde geçen bir günden sonra teşvik ve rahatlık. Lanet olasıca soğuk bir gecede verilen sıcak bir içecek gibi."
Roland, "Bundan korkma," diye cevap verdi. "Bu bir şaka."
Eddie, "Ben korkmuyorum," dedi. "Ama bu şakadan da öte bir şey. Ben Henry Dean'le yıllarca yaşadım. Beni çıldırtmak için kurulan bir komplonun kokusunu hemen alırım. Bunu çok iyi biliyorum." Merakla Roland'a baktı. "Sana bunu söylediğim için kızmayacağını umarım, Roland. Asıl senin korkmuş gibi bir halin var."
Silahşor kısaca, "Dehşet içindeyim," diye açıkladı.
Kemerli giriş yeri Susannah'ya kendi dünyasına çekilip alınarak Roland'ınkine girmesinden on yıl kadar önce çok popüler olan bir şarkıyı hatırlattı. "Yeşil Kapı" adlı parçayı. Şarkı, "Yeşil kapının arkasındaki duman bulutunun arasından bakan bir göz gördüm," diye başlıyordu. "'Beni Joe yolladı,' dediğim zaman biri Yeşil Kapı'nın arkasında gürültülü bir kahkaha attı." Burada aslında bir değil iki kapı vardı. Bir gözün bakabileceği gözetleme deliği yoktu. Susannah kaçak içki satılan yerlere girebilmek için gerekli parolayı söylemedi; yani, "Beni Joe yolladı," demedi. Ama camdan yapılmış yuvarlak kapı tokmaklarından birine asılmış olan kartı okumak için eğildi. ZİL BOZUK. LÜTFEN KAPIYA VURUN.
Genç kadın karttaki emre uymak için yumruğunu kaldırmış olan Roland'a, "Hiç zahmet etme," dedi. "Bu da masaldan. Hepsi o kadar."
Eddie genç kadının tekerlekli sandalyesini hafifçe geriye çekerek önüne geçti. Yuvarlak tokmakları kavradı. Menteşeler sessizce döndü ve kapılar kolaylıkla açıldı. Eddie gölgeli yeşil bir mağaraya benzeyen Vere girdi. Ellerini boru gibi yaparak ağzına götürdü. "Hey!"
Sesi dalga dalga uzaklaştı. Geri geldiği zaman değişmişti ses. Nafif, yankılı ve kaybolmuş gibi. Sanki ses ölüyordu.
Eddie, "Tanrım," dedi. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"
"Işın'a dönmek istiyorsak buna mecburuz sanırım." Roland'ın rengi her zamankinden daha da solgundu. Ama yine de önden içeri girdi. Jake, Eddie'ye Susannah'nın iskemlesini eşikten aşırması için yardım etti. (Eşik saydam olmayan

yeşim rengi bir camdan yapılmıştı.) Oy'un küçük kırmızı botları yeşil cam zeminde donuk kırmızı gözüküyordu.
Yolcular on adım ilerledikleri sırada kapılar arkalarından kesin bir gürültüyle kapandı. Bu "buum" sesi yanlarından yayıldı ve yankılar yaparak Yeşil Saray'ın derinliklerinde kayboldu.
Burada bir giriş holü yoktu. Karşılarında sanki sonsuza kadar uzanan koskocaman, kubbeli bir salon vardı. Jake, bu tıpkı filmdeki salona benziyor, diye düşündü. Korkak Aslan'ın kendi kuyruğuna bastığı zaman korkusundan ödünün patladığı o salona.
Eddie bu izlenimi güçlendirmek ister gibi titrek bir sesle ve (bayağı başarıyla) Bert Lahr'ın taklidini yaptı. Yapmasaydı Jake daha memnun olacaktı. "Bir dakika bekleyin, çocuklar. Ben düşünüyorum da... Aslında Sihirbaz'ı görmeyi o kadar istediğim yok. En iyisi ben sizi dışarda bekleyeyim."
Jake sert sert, "Kes şunu," dedi.
Oy da aynı fikirdeydi anlaşılan. "Şunu." Hayvan Jake'in hemen arkasından gidiyor, başını ihtiyatla sağa sola çeviriyordu. Çocuk kendi gürültülerinden başka hiçbir ses duymuyordu... Ama yine de bir şeyi hissediyordu: Ses olmayan bir sesi. Jake, şıngırdamak için hafif bir esinti bekleyen rüzgâr çanına benziyor, diye düşündü.
Eddie, "Bağışla," dedi. "Gerçekten üzgünüm." işaret etti, "Şuraya bak."
Kırk metre kadar ilerde yeşil salon şaşılacak kadar yüksek yeşil bir kapıyla sona eriyordu. Kapı yerden sivri tepesine kadar dokuz metre kadar vardı. Jake şimdi kapının arkasından tıngırtıya benzeyen bir sesin geldiğini duyuyordu.
Yolcular kapıya yaklaşırlarken ses de yükseldi ve çocuğun korkusu arttı. Son on iki adımı atarak kapıya yaklaşmak için bütün gücünü kullandı. Jake bu sesi tanıyordu. Lud'un altında Bıçakçı'yla giderken duyduğu sesti bu. Arkadaşlarıyla Mono Blaine'de yolculuk yaparken işittiği motorların ritmik gürültüsüydü.
"Bu bir kâbusa benziyor." Jake'in hatif sesinden neredeyse ağlayacağı anlaşılıyordu. "Başladığımız noktaya döndük."
Silahşor onun saçlarına dokundu. "Hayır, Jake. Hiçbir zaman böyle düşünme. Hissettiklerin sadece hayal ürünü. Dayan ve gerçeğe sadık kal."
Kapının üzerindeki tabelada yazılı olanlar filmden değildi. İçlerinden sadece Susannah bunun Dante'den olduğunu biliyordu. BURAYA GİDEN HERKES UMUDU GERİDE BIRAKSIN.
Roland parmakları eksik olan,sağ elini uzatarak dokuz metre boyundaki kapıyı açtı.
Kapının gerisindeki yer Jake, Susannah ve Eddie için Oz Sihirbazı'yla Mono Blaine'in garip bir karışımıydı. Yere (Baronluk Vagonu'ndaki gibi açık mavi) uzun tüylü bir halı serilmişti. Salon bir katedralin ortasındaki uzun ve dar bölümünü andırıyor, yeşilimsi-siyah duvarlar sonsuz gibi görünen yüksekliğe erişiyordu. Işıltılı duvarları sırayla yeşil ve pembe ışıklar yayılan camdan dev sütunlar destekliyordu. Pembe tamı tamına Blaine'in gövdesinin tonundaydı. Jake sütunlara milyonlarca değişik şeklin oyulmuş olduğunu gördü. Bunların hiçbiri de insanı rahatlatmıyordu. Sanki gözüne vuruyor ve kalbini titretiyorlardı. Sütunlarda galiba daha çok haykıran insan suratları vardı.
İlerden salonun tek eşyası yükseliyordu: Yeşil camdan dev taht yolcuları cüceleştiriyor, sanki onları ancak karınca büyüklüğünde yaratıklara dönüştürüyordu. Jake tahtın büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı ama başaramadı. Çünkü ona yardım edecek, tahtla kıyaslayabileceği bir şey yoktu. Çocuk tahtın arka kısmının on beş, yirmi metre olabileceğini düşündü. Ama otuz ya da elli metre bile olabilirdi. Tahtta o açılmış göz sembolü de vardı. Ama sarı değil, kırmızıyla çizilmişti. Işık'ın ritmik bir biçimde çakması yüzünden göz insana canlıymış gibi geliyordu. Kalp gibi çarpıyormuş gibi de.
Tahtın yukarsından dev bir Ortaçağ orgunun boruları gibi onlarca dev silindir yükseliyor, her biri farklı bir ışık çıkararak çakıyordu. Tahtın ortasına doğru inen silindir ise gece yarısı kadar kara ve ölüm kadar da hareketsizdi.
Susannah tekerlekli sandalyesinden, "Hey!" diye seslendi. "Burada kimse yok mu?"
Genç kadının sesi boruların çok parlak ışıklar çıkarmalarına neden oldu. Jake gözlerini korumak zorunda kaldı. Bir an bütün taht patlayan bir gökkuşağı gibi parladı. Sonra borular söndü. Karardı. Öldü. Roland'ın hikâyesindeki kürenin (ya da kürenin içindeki gücün) bir sure kararmaya karar verdiği zaman olduğu gibi. Şimdi sadece o kara sütun ve boş tahtta düzenle çakan yeşil ışık vardı.
Sonra yorgun bir mırıltı kulaklarına dolmaya başladı. Sanki pek eski bir server mekanizmayı son defa çalışmaya zorluyorlardı. Tahtın kol dayanacak yerlerindeki her biri en aşağı yüz seksen santim boyunda ve altmış santim eninde pano kayarak açıldı. Böylece ortaya çıkan kara açıklıklardan gül rengi bir duman dışarı yayılarak yükselmeye başladı. Duman yükselirken koyulaştı ve parlak kırmızıya dönüştü. Ve içinde o korkunç derecede tanıdık zikzak çizgi belirdi.
Jake daha dumanlı parlak sözcükler yazılmadan ne olduğunu bildi.
(Lud Candleton Rilea Köpekler Çağlayanı Dasherville Topeka)
Bu, Blaine'in yol haritasıydı.
Roland istediği kadar her şeyin değiştiğini söyleyebilirdi. Jake'in kendini bir kâbusta gibi hissetmesini...
("Bu benim hayatımın en korkunç kâbusu. Gerçek de bu.") hayal gücüne bağlayabilirdi. Karışan kafasının ve korku dolu kalbinin yarattığı hayaller olduğunu sanabilirdi. Ama Jake gerçeği biliyordu. Burası belki biraz Ulu ve Korkunç Oz'un taht salonuna benzeyebilirdi. Ama aslında bu Mono Blaine'di. Yine Blaine'delerdi ve çok geçmeden tekrar bilmece sormaya başlayacaklardı.
Jake'in içinden çığlıklar atmak geliyordu.
Eddie yeşil tahtın yukarsındaki dumanlı yol haritasından yükselen o müthiş sesi tanıdı. Ama bunun Mono Blaine'in sesi olduğuna hiç inanmadı. Oz Sihirbazı'nın sesi olduğuna da. Belki bir sihirbazın sesi olabilirdi. Ama burası Zümrüt Kent değildi ve Blaine de çoktan nalları dikmişti. Eddie onu lanet olasıca bir şakayla gebertmişti.

"YİNE MERHABA KÜÇÜK YOLCULAR!"
Dumanlı yol haritası çakıp sönüyordu ama Eddie artık bunu o sese bağlamıyordu. Yalnız öyle düşünmelerini istediklerini sanıyordu. Hayır, bu ses borulardan geliyordu.
Genç adam başını eğdi ve Jake'in kâğıt kadar bembeyaz suratını gördü. Çocuğun yanında diz çöktü. "Bu palavra, oğlum."
"H... Hayır... o Blaine... O ölmedi..."
"O pekâlâ da öldü! Bu, okul sonrası bildirilerinin sesi yükseltilmiş bir çeşitlemesinden başka bir şey değil... Kim cezalandırılıyor. Kimin Konuşma Tedavisi için Altı Numaralı Odaya gitmesi gerekiyor. Anlıyor musun?"
"Ne?" Jake başını kaldırarak genç adama baktı. Dudakları ıslaktı ve titriyordu. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Sen ne..."
"ONA NE SÖYLÜYORSUN, NEW YORK'LU EDDIE? BU DA SENİN O BUDALACA, KÜÇÜK FESAT ŞAKALARINDAN BİRİ Mİ? O HAKSIZ BİLMECELERİNDEN BİRİ?"
Eddie, "Evet," dedi. "Şunun gibi: 'Bir ampulü takmak için kaç çift kutuplu bilgisayar gerekir?' Sen kimsin, ahbap? Senin o lanet olasıca Mono Blaine olmadığını çok iyi biliyorum. Onun için kim olduğunu söyle."
Ses kükredi.
"BEN OZ'UM."
Cam sütunlar ışıldadı. Tahtın arkasındaki borular da öyle. "BÜYÜK OZ! GÜÇLÜ OZ! YA SİZ KİMSİNİZ?"
Susannah, tekerlekli sandalyesiyle ilerleyerek Lord Perth'i bile cüceleştirecek tahtın önündeki donuk yeşil basamaklara kadar gitti.
Genç kadın, "Ben Susannah Dean'im," diye açıkladı. "Ufak tefek ve sakatım. Beni terbiyeli davranacak biçimde yetiştirdiler. Ama palavraları yutacak kadar da değil. Buradayız, çünkü burada olmamız gerekiyordu. Yoksa o ayakkabıları neden bırakacaktın?"
"BENDEN NE İSTİYORSUN, SUSANNAH? İSTEDİĞİN NEDİR, KÜÇÜK KOVBOY KIZ?"
Susannah, "Bunu biliyorsun," dedi. "Bildiğim kadarıyla biz de herkesin istediği şeyi istiyoruz. Tekrar evimize dönmeyi. Çünkü hiçbir yer insanın evi gibi olamaz. Biz..."
Jake atıldı. "Evine gidemezsin!" Çocuk korkuyla çabuk çabuk konuşuyordu. "Thomas Wolfe, 'Bir daha evine dönemezsin,' demiş. Gerçek de bu."
Susannah, "Bu yalan, tatlım," dedi. "Büyük bir yalan. Tekrar evine dönebilirsin. Bütün yapman gereken uygun gökkuşağını bularak onun altından geçmek. Biz onu bulduk. Gerisi bildiğin gibi sadece tabanvay!"
"NEW YORK'A GERİ DÖNER MİSİN, SUSANNAH DEAN? YA SEN, EDDIE DEAN? JAKE CHAMBERS? ULU VE GÜÇLÜ OZ'DAN İSTEDİĞİNİZ BU MU?"
Susannah, "New York artık bizim evimiz değil," dedi. Çakıp sönen dev gibi tahtın aşağısında tekerlekli sandalyesinde oturan kadın pek küçücük duruyordu ama korkusuzdu. "Gilead da artık Roland'ın vatanı olmadığı gibi. Bizi tekrar Işının Yolu'na götürür. Gitmek istediğimiz yer orası. Çünkü o yol evimize uzanıyor. Evimize giden tek yol o."
Borulardan çıkan ses, "DEFOLUN!" diye kükredi. "ŞİMDİ GİDİN VE YARIN GELİN! IŞIN'I O ZAMAN KONUŞURUZ! SCARLETT, 'AH. BOŞVER,' DEDİ. 'IŞIN'I YARIN KONUŞURUZ, ÇÜNKÜ YARIN BAŞKA BİR GÜN!"
Eddie, "Hayır," dedi. "Şimdi konuşacağız!"
Ses gürledi. "ULU VE GÜÇLÜ OZ'U ÖFKELENDİRMEYİN!" Borular her kelimeyle çakıp ışıldadılar. Susannah bunun onları korkutmak için yapıldığından emindi. Ama genç kadın bu sahneyi hemen her nedense gülünç buluyor, bir çocuk oyuncağını gösteren bir satıcıyı seyretmeye benziyordu.
Susannah, "Tatlım, bizi şimdi dinlemen daha iyi olur," dedi. "Aslında sen tabancalı insanları öfkelendirmekten sakınmalısın. Özellikle cam bir evde oturduğun için."
"SİZE YARIN GELİN, DEDİM!"
Tahtın kol dayanılacak yerlerindeki deliklerden tekrar kırmızı dumanlar çıkmaya başladı. Duman daha yoğundu şimdi. Biaine'in yol haritası eriyerek ayrıldı, sonra dumana katıldı. Dumanlar bu kez bir surat oluşturdu. Uzun saçların çerçevelediği dar ve haşin bir yüzdü bu. Tetikte olan birinin yüzü.
Susan şaşkın şaşkın, bu Roland'ın çölde öldürdüğü adam, diye düşündü. Jonas denilen adam. Bundan eminim.
Oz şimdi hafifçe titrek bir sesle konuşmaya başladı. "ULU OZ'U TEHDİT ETMEK CÜRETİNİ Mİ GÖSTERİYORSUNUZ?" Tahtın oturulacak yerinin yukarsındaki dumandan oluşan dev suratın dudakları tehdit ve horgörüyle büküldü. "GİDİ NANKÖR YARATIKLAR! AH, GİDİ NANKÖR YARATIKLAR!"
Duman ve ayna numaralarını çok iyi bilen Eddie başka tarafa bakıyordu. Birdenbire gözleri irileşti ve Susannah'nın kolunun yukarsını kavradı. "Bak," diye fısıldadı. "Ah, Tanrım, Suze, Oy'a bak!"
Hantal Billy'yi duman-hayaletler hiç ilgilendirmiyordu. Bunlar ister tek raylı tren yol haritaları, ölü Tabut Avcıları, ister İkinci Dünya Savaşı'ndan önce Hollywood'da oluşturulan efektler olsun. Oy daha ilginç i bir şey görmüştü. (Ya da kokusunu almıştı.)
Susannah, Jake'i yakalayarak döndürdü ve ona Hantal Billy'yi işaret etti. Çocuğun gözlerinin, Oy sol duvardaki bölmeye erişmeden bir dakika önce irileştiğini gördü. Jake ne olduğunu anlamıştı. Burayı duvarlara uyan yeşil bir perde örtüyordu. Oy, boynunu uzattı ve perdeyi dişleriyle yakalayarak çekti.

Perdenin ötesinde kırmızı ve yeşil ışıklar çakıyor, cam kutuların içinde silindirler dönüyordu. Uzun sıralar oluşturan ışıklı kadranların içinde ibreler ileri geri oynuyordu. Ama Jake bütün bunları pek farketmedi bile. İlgisini bölmede oturan adam çekti. Arkası onlara dönük olan panelin önünde oturuyordu. Toz ve kan içindeki pis saçları yapışık tutamlar halinde omuzlarına kadar iniyordu. Adam başına bir tür kulaklık takmıştı ve ağzının önüne sarkan küçücük bir mikrofona konuşuyordu. Arkası yolculara dönük olduğu için Oy'un kokusunu aldığının ve saklandığı yeri ortaya çıkardığının farkında değildi.
Borulardan çıkan ses, "GİDİN!" diye gürledi... Ama Jake şimdi o sesin nereden çıktığını görüyordu. "İSTERSENİZ YARIN GERİ GELİN! AMA ŞİMDİ GİDİN! SİZİ UYARIYORUM!"
Eddie, "Bu Jonas," diye fısıldadı. "Demek ki, Roland onu öldürememiş!" Ama Jake öyle olmadığını biliyordu. Sesi tanımıştı. Renkli boruların yükseltip bozmasına rağmen bu sesi tanımıştı. Bunun Blaine'in sesi olduğuna nasıl inanabilmişti?
"SİZİ UYARIYORUM! BUNU YAPMAZSANIZ..."
Oy havladı. Tiz sesi tehdit doluydu. Aletlerin bulunduğu bölmedeki adam ağır ağır dönmeye başladı.
Jake bu adamın ses yükseltmenin kuşku götürecek zevkine erişmeden önce ona, "Söyle, oğlum," dediğini hatırladı. "Bana iki kutuplu bilgisayarlar ve geçiş sağlayan devreler hakkında bütün bildiklerini anlat. Bana bunları açıklarsan ben de sana bir içki veririm."
Jonas değildi bu adam. Sihirbazlıkla da bir ilgisi yoktu. Orada oturan David Quick'in torunuydu. Tik-Tak Adam'dı. Jake adama dehşetle bakakaldı. Lud'un altında dostları Bıçakçı, Hoots, Brandon ve Tilly'le yaşayan o ikibüklüm, tehlikeli yaratık ortadan kaybolmuştu. Bu adam o canavarın mahvolmuş babası olabilirdi... Ya da büyükbabası. Oy'un pençeleriyle deldiği sol gözü biçimsiz, şişkin ve bembeyazdı. Yarısı göz çukurunun içindeydi, yarısı da sakal! yanağında. Başının sağ yanının derisi yüzülmüş gibi duruyor, üçgen biçimi uzun bir açıklığın altından kafatası gözüküyordu. Jake bir an paniğin kararttığı bir şeyi hatırladı. Uzaklarda kalmıştı bu anı. Bir deri parçasının Tik-Tak'ın yüzüne düştüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Çünkü o sırada sinir krizi geçiriyordu... Ve şimdi de öyle.
Oy da kendisini öldürmeye kalkan adamı tanımıştı. Deli gibi havlıyordu. Sırtını kamburlaştırmış ve başını eğmişti. Dişleri ortaya çıkmıştı. Tik-Tak irileşmiş gözlerle ona bakıyordu.
Arkalarından biri, "Perdenin arkasındaki adama aldırmayın," diyerek kıkır kıkır güldü. "Dostum Andrew yine kötü bir gün geçiriyor. Bir dizi kötü güne ek bir tane daha. Zavallı çocuk. Onu Lud'dan getirmekle hata ettim sanırım. Ama öyle kaybolmuş gibi bir hali vardı ki..." Arkalarında konuşan adam yine kıkır kıkır güldü.
Jake hızla döndü. Şimdi dev tahtın ortasında biri oturuyordu. Ayaklarını kayıtsızca uzatarak üst üste atmıştı. Kot pantolon, kemerli koyu renk bir ceket ve eski, partal kovboy botları giymişti. Ceketindeki düğmenin üzerinde iki gözünün arasında bir kurşun deliği olan bir domuz kafası vardı. Kucağında ise ağzı büzülmüş bir kese. Adam ayağa kalktı. Tahtta babasının koltuğuna tırmanan bir çocuk gibi ayakta durdu. Tebessümü bir şeyle silinmiş gibi kayboldu. Şimdi gözleri ateş saçıyor, gerilen dudaklarının arasından aç bir hayvanınkine benzeyen çok iri dişleri gözüküyordu.
"Onları yakala, Andrew! Onları yakala! Öldür! Bu KÖPEKLERİN HER BİRİNİ GEBERT!"
Bölmedeki adam, "Senin için canımı veririm!" diye bağırdı. Jake ilk kez o zaman bir köşeye dayanmış olan makineli tüfeği gördü. Tik-Tak o tarafa doğru sıçrayarak silahı kaptı. "Senin için canımı veririm!"
Tik-Tak döndüğü an Oy ona saldırıp dişlerini sol kalçasına geçirdi.
Eddie'yle Susannah aynı anda silahlarını çektiler. Roland'ın büyük tabancalarını yukarı kaldırdılar. Ve yine aynı anda ateş ettiler. Bir silahın sesi diğerinden bir an bile gecikmedi. Kurşunlardan biri Tik-Tak'ın iğrenç kafasının tepesini uçurarak panele saplandı. Gürültülü ama neyseki bir an süren kısa devreye neden oldu. Diğer kurşun ise adamın gırtlağına girdi.
Tik-Tak sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Oy yere atladı. Dişlerini göstererek geriledi. Tik-Tak üçüncü adımda taht salonuna çıktı. Kollarını Jake'e doğru uzattı. Çocuk adamın sağlam yeşil gözündeki nefreti gördü, kin dolu son düşüncesini okur gibi oldu. Seni lanet olasıca küçük piç!
Sonra Tik-Tak öne doğru yuvarlandı. Grilerin Beşiği'nde olduğu gibi... Ama bu sefer bir daha ayağa kalkamayacaktı.
Tahttaki adam, "Lord Perth de böyle düştü," dedi. "Ve bu gürültü dünyayı sarstı."
Jake, ama o insan değil, diye düşündü. Hiç de değil. Galiba sonunda Sihirbaz'ı bulduk. Ve elindeki kesede ne olduğunu bildiğimden eminim.
Roland, "Marten," diyerek sol elini uzattı. Hâlâ sağlam olan elini. "Marten Broadcloak. Bunca yıl sonra. Bunca yüzyıl sonra."
"Bunu ister misin, Roland?"
Eddie, Tik-Tak Adam'ı öldürmek için kullandığı silahı Roland'a verdi. Namlusundan hâlâ ince mavi bir duman yükseliyordu. Roland, eski tabancaya onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Sonra da silahı artık Yeşil Saray'ın tahtına bağdaş kurmuş olan pembe yanaklı adama çevirdi. Adam gülümsüyordu.
Roland horozu iterek, "Sonunda," diye soludu. "Sonunda karşımdasın."
Tahtta oturan adam, "O altıpatlar bir işine yaramaz," dedi. "Bunu sen de biliyorsun sanırım. O bana bir şey yapamaz. Silah bana ateş edemez, dostum Roland. Sahi, ailen nasıl? Yıllar geçerken onlarla olan bağlarım koptu. Ben zaten hiçbir zaman mektup yazmaktan hoşlanmadım. Birinin beni kırbaçla dövmesi gerekir. Evet, gerçekten."
Başını arkaya atarak güldü. Roland elindeki tabancanın tetiğini çekti. Ama sadece boğuk bir çıtırtı duyuldu.

Tahttaki adam, "Sana söylemedim mi?" dedi. "Herhalde silahını kazara o ıslak kurşunlarla doldurdun. Öyle değil mi? İçlerindeki barutları bayatlamış olanları? Bu kurşunlar incecik'in sesini duymanı engeller. Ama yaşlı büyücüleri vurmak bakımından bir işe yaramaz. Öyle değil mi? Çok yazık. Ve elin, Roland. Şu eline bak! Anlaşılan birkaç parmağını kaybetmişsin. Vah vah, herhalde senin için zor oldu. Öyle değil mi? Ama her şey kolaylaşabilir. Sen ve dostların güzel, verimli bir yaşam sürebilirsiniz. Bir daha ıstınavarlarla karşılaşmazsınız. Çıldırtılmış trenlere binmezsiniz. Başka dünyalara sarsıcı -ve tabii tehlikeli-yolculuklar yapmazsınız. Bütün yapmanız gereken Kule'yi aramaktan vazgeçmeniz. Aslında bu budalaca ve umutsuzca bir çaba."
Eddie, "Hayır," dedi.
Susannah, "Hayır," dedi.
Jake, "Hayır," dedi.
Oy, "Hayır," dedi ve arkasından da havladı.
Tahttaki esmer adam onlara aldırmadı bile. Hâlâ gülümsüyordu. "Roland?" diye sordu. "Ya sen?" Ağır ağır keseyi havaya kaldırdı. Eski ve tozlu kese elinden bir gözyaşı damlası gibi sarkıyordu. Ve şimdi kesedeki şey pembe bir ışık çıkararak çakmaya başladı. "Vazgeç, Roland. O zaman dostların bunun içindeki şeyi asla görmezler, O çok uzaklarda kalan hüzünlü oyunun son sahnesini seyretmek zorunda kalmazlar. Vazgeç. Kule'ye arkanı dön ve yoluna git."
Roland, "Hayır," dedi. Gülümsemeye başlamıştı. Tebessümü yayılırken tahttaki adamın yüzündeki gülümseme silinmeye başladı. Silahşor, "Tabancalarımı sihirle bozabilirsin. Yani bu dünyadan olanları sanırım," diye ekledi.
"Roland, ne düşündüğünü bilmiyorum, oğlum. Ama seni uyarıyorum. Sakın..."
"Ulu Oz'a karşı gelmeyeyim, öyle mi? Güçlü Oz'a? Ama galiba bunu yapacağım, Marten... Ya da Maerlyn... Veya bu ara adın neyse. "
Tahttaki adam, "Aslında Flagg," diye cevap verdi. "Ve seninle daha önce de karşılaştık." Gülümsedi. Normalde tebessümler insanın yüzünün genişlemiş gibi gözükmesine neden olurdu. Oysa Flagg'in tebessümü adamın yüzünü daralttı. Gülümsemesi kin dolu bir ifadeye dönüştü. "Gilead mahvolduğu zaman. Sen ve sağ kalan arkadaşların batıya, Kule'yi bulmaya gidiyordunuz. Aranızda durmadan gülen o genç eşek Cuthbert Allgood da vardı. Onu hatırlıyorum. Sonra doğum lekesi olan De Curry. Ya da Jake'in dünyasında denildiği gibi, 'Sihirbaz'ı görmeye gidiyordunuz. Beni gördüğünü biliyorum. Ama herhalde bu ana kadar benim de seni gördüğümden haberin yoktu."
Roland, "Herhalde seni tekrar göreceğim," dedi. "Tabii seni şimdi öldürürsem o başka. Böylece işlerime karışmandan da kurtulmuş olurum."
Sol elinde kendi silahını tutan Roland, sağ eliyle kot pantolonunun beline soktuğu tabancaya uzandı. Jake'in Ruger'ine. Bu silah başka bir dünyadandı ve belki de bu yaratığın sihri onu etkileyemeyecekti. Ve silahı her zamanki gibi müthiş bir hızla çekti. Gözle görülemeyecek bir hızla.
Tahttaki adam bir çığlık atarak geriye doğru büzüldü. Kese kucağından düştü; bir defa Rhea'nın, bir kere Jonas'ın ve bir kez de Roland'ın olan cam küre kesenin ağzından yuvarlandı. Tahtın kol dayanılacak yerlerindeki açıklıklarından bu defa kırmızı değil yeşil dumanlar fışkırdı. Dumanlar her şeyi gizliyordu. Roland doğru dürüst nişan alabilseydi, dumanların arasında kaybolan adamı yine de vurabilirdi. Ama bunu başaramadı. Ruger parmakları eksik olan elinde kaydı ve döndü. Nişangâh kemerinin tokasına takıldı. Silahşorun tabancayı çekebilmek için bir saniyenin dörtte biri kadar bir süre uğraşması gerekti. Roland etrafa yayılan dumanların arasına üç el ateş etti. Sonra diğerlerinin bağırışmalarına aldırmadan öne atıldı.
Elleriyle dumanları dağıtmaya çalıştı. Kurşunları tahtın arkasını kalın yeşil cam bloklara ayırmıştı. Adının Flagg olduğunu söyleyen insan biçimindeki yaratık ortadan kaybolmuştu. Roland, acaba o adam -o yaratık- gerçekten burada mıydı, diye düşünmeye başlıyordu.
Ama küre hâlâ oradaydı. Ona bir şey olmamıştı. Roland'ın çok eskiden beri hatırladığı o çekici pembe ışıkla parlıyordu. Genç ve âşık olduğu Mejis'teki o günlerden beri. Maerlyn'in Gökkuşağı'ndan kalan bu parça tahtın oturulacak yerinin hemen hemen kenarına kadar yuvarlanmıştı. Beş santim daha yuvarlansaydı yere düşerek parçalanacaktı. Ama bu olmamıştı. Susan Delgado'nun Öpen Ay'ın ışıkları altında Rhea'nın kulübesinin penceresinden gördüğü o büyüleyici nesneydi hâlâ.
Roland küreyi alarak onun insanın başına dert açan bulanık derinliklerine baktı. Bunca yıl sonra küre eline nasıl da uyuyordu... Avucunda durması ona ne kadar normal geliyordu. Silahşor küreye, "Sihir sayesinde her zaman tehlikeden kurtuldun," diye fısıldadı. Bu kürenin içinde gördüğü Rhea'yı düşündü. Cadının içleri kinle gülen yaşlı gözlerini. Hasat Ateşi'nin Susan'ın etrafını saran alevlerini hatırladı. Güzel yüzü sıcak hava yüzünden titreşiyordu. Bir serap gibi. Silahşor, sihirli, uğursuz, şey, diye düşündü. Seni yere çarparsam herhalde yarılan karnından akan gözyaşlarında boğuluruz... Mahvettirin bütün o insanların gözyaşlarında.
Bunu neden yapmıyordu? Küre sağlam kalırsa onları Işının Yolu'na götürebilir miydi? Ama Roland aslında buna ihtiyaçları olduğunu sanmıyordu. Tik-Tak'ın ve Flagg adını kullanan yaratığın bu bakımdan son engeller olduklarına inanıyordu. Yeşil Saray, Orta-Dünya'ya geçmek için bir kapıydı... Ve şimdi.burası onlarındı. Bunu silah gücüyle .kazanmışlardı.
"Ama hemen gidemezsin, silahşor. Hikâyeni bitirinceye, son sahneyi de anlatıncaya kadar gidemezsin."
Kimin sesiydi bu? Vannay'ın mı? Hayır. Cort'un mu? Hayır. Bu babasının sesi de değildi. Onu bir keresinde bir fahişenin yatağından çırılçıplak kaldıran babasının. Onu en çok sarsan ses de babasınınkiydi. Sıkıntılı rüyalarında

gördüğü, memnun etmeyi çok istediği ama bunu Pek ender başarabildiği babasının sesi. Ama hayır, bu ses onun değildi. Şu anda.
Bu kez duyduğu ka'nın sesiydi. Rüzgâra benzeyen ka'nın sesi. O korkunç on dördüncü yaşı konusunda çok şey anlatmıştı... Ama hikâyeyi sona erdirmemişti. Detta Walker ve Mavi Hanım'ın özel yemeği gibi bir şey daha vardı. Gizli bir şey. Roland sorunun, beşinin Yeşil Saray'dan çıkıp Işının Yolu'na tekrar erişip erişemeyecekleriyle ilgili olduğundan emin değildi. Mesele ka-tet olarak gidip gidemeyecekleriyle ilgiliydi. Bunu yapabilmeleri için hiçbir gizli kapaklı şey olmamalıydı. Roland'ın o çok uzaklarda kalan yılda büyücünün küresine son defa baktığı zaman gördüklerini açıklaması gerekiyordu. Hoşgeldin ziyafetinden üç gece sonra olmuştu bu. Roland'ın her şeyi arkadaşlarına anlatması şarttı.
Ses, "Hayır, Roland," diye fısıldadı. "Sadece anlatmakla kalmayacaksın. Bu sefer bu yeterli değil. Bunu sen de biliyorsun."
Evet. Çok iyi biliyordu.
Silahşor arkadaşlarına döndü. "Gelin."
Diğerleri ağır ağır onun etrafında toplandılar. Ama gözleri irileşmiş, içlerine kürenin çakan pembe ışığı dolmaya başlamıştı. Küre onları ipnotize etmeye başlıyordu. Oy'u bile.
Roland küreyi dostlarına doğru uzattı. "Biz ka-tet'iz. Çoktan oluşan bir. Kara Kule'yi aramaya başlarken tek gerçek aşkımı kaybettim. Eğer isterseniz... şimdi şu lanet olasıca şeyin içine bakın. Bundan hemen sonra neleri kaybettiğimi görün. Sonunda her şeyi anlayın. Bunu iyice görün."
Arkadaşları küreye baktılar. Roland'ın yukarıya kaldırdığı ellerinin arkasındaki küre daha hızlı çakmaya başladı. Grubu içine çekerek uzaklara sürükledi. O pembe fırtınaya yakalanıp sürüklenen arkadaşlar Büyücünün Gökkuşağı'nın üzerinden uçarak eski Gilead'a ulaştılar.

4. Küre

New York'lu Jake, Gilead'daki Büyük Saray'ın üst koridorunda duruyordu. Yeşil topraklardaki bu yer Belediye Başkanı'nın evinden daha çok bir kaleye benziyordu. Çocuk etrafına bakındı ve Susannah'yla Eddie'nin bir duvar halısının önünde durduklarını gördü. Birbirlerinin ellerini sıkıca tutuyorlardı. Susannah ayakta duruyordu. Bacaklarına kavuşmuştu. Hiç olmazsa şimdilik. Dizlerine geçirdiği kapakçıkların yerini yakut ayakkabılar almıştı. Dorothy'nin Oz Sihirbazı'nı, o tarlaşan'ı bulmak umuduyla kendi Büyük Yolu'nda ilerlemek için giydiği ayakkabıların eşiydi bunlar.
Jake, bacakları sağlam, çünkü bu bir rüya, diye düşündü. Başını eğdi. Oy kafasını kaldırmış, zekâ ve endişe dolu altın halkalı gözleriyle ona bakıyordu. Ayaklarında hâlâ kırmızı botlar vardı. Jake eğilerek Oy'un başını okşadı. Hayvanın postunu hissetti. Gerçekti bu. Hayır, bu bir rüya değildi.
Ancak çocuk Roland'ın orada olmadığını farketti. Şimdi beş değil dört kişiydiler. Jake bir şeyi daha kavradı. Bu koridordaki hava hafifçe pembeydi. Burayı aydınlatan eski model elektrik ampullerinin etrafında dönen küçük pembe haleler vardı. Bir şey olacaktı. Gözlerinin önünde bir hikâye canlanacaktı. Ve çocuk düşünceleri onları çağırmış r gibi, yaklaşan ayak seslerini duydu.
Jake, bu benim bildiğim bir hikâye, diye düşündü. Bunu bana daha önce anlattılar.
Roland köşeden çıkarken Jake de bunun hangi hikâye olduğunu anladı. Roland daha serin olabileceğini düşündüğü için dama çıkmaya gidiyordu. Ama Marten Broadcloak onu durduracaktı. "Sen, çocuk," diyecekti. "İçeri gel! Koridorda öyle durma! Annen seninle konuşmak istiyor!" Ama tabii söyledikleri doğru değildi. Hiçbir zaman değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Zaman ne kadar kayarsa kaysın, ne kadar eğrilirse eğrilsin. Marten çocuğun annesini görmesini ve Gabrielle Deschain'in babasının büyücüsünün metresi olduğunu anlamasını istiyordu. Böylece çocuğu erkeklik sınavından geçmeye zorluyordu. Babası orada değildi ve buna engel olamayacaktı. Marten köpek yavrusunu dişleri onu ısıracak kadar uzamadan yolunun üzerinden uzaklaştırmayı planlıyordu.
Ve şimdi hepsi de bu olayı göreceklerdi. Bu hüzünlü komedi gözlerinin önünde önceden çizilen kederli yolunda gelişecekti. Jake, ama ben çok küçüğüm, diye düşündü. Oysa çok küçük değildi tabii. Roland arkadaşlarıyla Mejis'e gittiği ve Büyük Yol'da Susan'la karşılaştığı zaman ondan üç yaş büyüktü. Kıza âşık olduğunda sadece üç yaş büyük. Kızı kaybettiğindeyse sadece üç yaş büyük.
Ne olursa olsun. Bu olayı görmek istemiyorum...
Roland yaklaştığı zaman çocuk bunu görmeyeceğini anladı. Bütün bunlar olmuştu bile. Çünkü Tam Toprak zamanı değildi. Güzün sonları ya da kışın başlangıcındaydılar. Jake, Roland'ın arkasındaki serape'den anlıyordu bunu. Onun Dış Kavis'e yaptığı ziyaretin bu hatırasından. Silahşorun her soluk alışında ağzından ve burnundan çıkarken buharlaşan solukları da mevsimi açıklıyordu. Gilead'da kalorifer yoktu ve burası da soğuktu.
Başka değişiklikler de vardı: Roland şimdi hakkı olan o tabancaları takmıştı. Sandal ağacından kabzaları olan büyük silahları. Jake, babası bu tabancaları ona ziyafette verdi sanırım, diye düşündü. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Ama anlamıştı işte. Ve Roland'ın yüzü hâlâ bir çocuğunki gibiydi. Ne var ki, beş ay önce bu koridorda kayıtsızca ilerleyen o çocuğun deneyimsizlik ve açık yürekliliğini yansıtan suratı da değildi. Marten'i tuzağa düşürdüğü o günden sonra çok şey görmüş ve geçirmişti. Cort'la giriştiği dövüş bunların en önemsiziydi.
Jake bir şeyin daha farkına vardı. Genç silahşorun ayaklarında kırmızı kovboy çizmeleri vardı. Ama o bunu bilmiyor. Çünkü bunlar gerçekte olmuyor.

Ama nasılsa yine de oluyordu. Büyücünün küresinin içindelerdi, Pembe fırtınanın içinde. (Lambaların etrafında dönenen haleler Jake'e Köpeklerin Çağlayanı'nı hatırlatıyordu. Siste dönen ayışıklarını.) ve bu olaylar tekrar tekrar yaşanıyordu.
Eddie, Susannah'yla duvar halısının önünde durduğu yerden, "Roland!" diye seslendi. Genç kadın inleyerek Eddie'nin omzunu sıktı. Onun susmasını istiyordu. Ama Eddie ona aldırmadı. "Hayır, Roland! Yapma! Bu iyi bir fikir değil!" Oy, "Hayır, Olan," diye havladı.
Roland ona da, Eddie'ye de aldırmadı. Jake'in hemen önünden geçti ama onu da görmedi. Çünkü Roland için arkadaşları orada değillerdi. Kırmızı ayakkabılar olsun olmasın. Bu ka-tet silahşorun geleceğinde kurulacaktı. Uzun yıllar sonra.
Roland koridorun dibine yakın bir kapının önünde durdu. Bir an tereddüt etti. Sonra da yumruğunu kaldırarak kapıya vurdu. Eddie koridorda ona doğru yürümeye başladı. Susannah'nın elini bırakmamıştı... şimdi onu sürüklüyordu. Eddie, "Haydi, gel, Jake," dedi.
"Hayır. Gelmek istemiyorum."
"Bu isteyip istemediğine bağlı bir şey değil. Bunu sen de biliyorsun. Her şeyi görmemiz gerekiyor. Ona engel olamasak bile buraya yapmamız için gönderildiğimiz şeyi yerine getirebiliriz. Haydi gel!"
Midesi büzülen, kalbi korkuyla dolan Jake onlara katıldı. Roland'a yaklaşırlarken genç silahşor tekrar kapıya vurdu. İnce kalçalarının üzerinde tabancalar koskocaman duruyordu. Jake onun kırışıksız ama artık iyice yorgun olan suratına bakarken neredeyse ağlayacaktı.
Susannah, Roland'a, "Gabrielle orada değil, tatlım!" diye bağırdı. 'Ya odada değil ya da karşılık vermiyor! İki ihtimalden biri ama bu da senin için önemli değil! Boşver! Onu bırak! O bütün bunlara değmez! Annen olması da bu durumu değiştirmez! Haydi, git!"
Ama Roland onu da duymadı. Ve uzaklaşıp gitmedi. Jake, Eddie, Susannah ve Oy delikanlının arkasında durdular. Tabii Roland onları görmüyordu. Çocuk annesinin odasının kapısını denedi. Kilitli olmayan kapıyı açtı. Geride ipek perdelerle süslenmiş gölgeler içinde bir oda vardı. Yere Jake'in annesinin çok sevdiği İran halılarına benzer bir şey serilmişti. Ama Jake bu halının Kashamin Vilayeti'nden getirildiğini biliyordu.
Odanın dibinde, panjurları kış rüzgârlarına karşı kapatılmış pencerenin önünde alçak arkalıklı bir koltuk vardı. Jake, Roland'ın erkeklik sınavından geçtiği gün Gabrielle'in o koltukta oturduğunu biliyordu. Oğlunun boynundaki aşk ısırığını gördüğü gün.
Koltuk boştu şimdi. Silahşor, salonda bir adım daha atarak yatak başına doğru döndü. Jake aynı anda panjurları kapalı pencerenin yanındaki perdenin altından çıkan bir çift ayakkabıyı gördü. Bunlar kırmızı değil, siyahtı.
Çocuk, "Roland!" diye haykırdı. "Roland, perdenin arkasında! Perdenin arkasında biri var! Dikkatli ol!" Ama genç silahşor onu duymadı.
"Anne?" diye seslendi. Sesi bile aynıydı. Jake bu sesi nerede duysa tanırdı... Ama şimdiki Roland'ın sihirli bir biçimde tazeleşmiş sesiydi bu. Tozlar ve rüzgârla dolu yıllar ve sigara yüzünden çatallaşmamış sesi. "Anne, ben geldim! Ben, Roland! Seninle konuşmak istiyorum!"
Ama yine bir cevap alamadı. Delikanlı yatak odasına giden kısa koridorda ilerledi. Jake'in bir yanı orada, salonda kalmak istiyordu. Pencereye giderek perdeyi hızla yana çekmek. Ama olayların böyle gelişmemesi gerektiğini de biliyordu. Bunu denese bile herhalde bir yararı olmayacaktı. Eli o kimsenin içinden geçiverecekti. Bir hayaletin eli gibi.
Eddie, "Haydi gelin," dedi. "Onun yanından ayrılmayalım." Normal zamanda gülünç gözükecek tavırlarla birbirlerine sokularak içeri girdiler. Ama şimdiki koşullar normal değildi. Şu anda üç kişi çaresizce dostlarının iyiliğini düşünüyorlardı.
Roland durmuş, odanın sol duvarının önündeki karyolaya bakıyordu, ipnotize olmuş gibi. Belki de Marten'le annesini düşünüyordu. Belki de birlikte hiçbir zaman doğru dürüst bir karyolada yatmadığı Susan'ı. Hele onların böyle sayvanlı lüks bir yerleri hiç olmamıştı. Jake odanın diğer tarafında bir bölmedeki üçlü aynada genç silahşorun belli belirsiz profilini görüyordu. Çocuk aynanın önündeki küçük masanın ne olduğunu biliyordu. Annesiyle babasının yatak odasında Megan'ın kendi tarafında öyle bir masa vardı. Bir tuvalet masası.
Roland başını salladı ve kafasına üşüşmüş olan düşünceler nelerse onlardan kurtuldu. Ayaklarında o korkunç botlar vardı. Çizmeler bu loş ışıkta kandan oluşan bir dereden geçen bir insanın botlarına benziyordu. "Anne!"
Roland karyolaya doğru bir adım atarak biraz eğildi. Sanki annesinin karyolanın altına saklandığından şüpheleniyordu. Belki kadın saklanıyordu ama oraya değil. Jake'in perdenin altında gördükleri kadın ayakkabılarıydı. Şimdi kısa koridorun bir ucunda, yatak odasının kapısının hemen dışında duran siluetin arkasında bir elbise vardı. Jake onun etek uçlarını görebiliyordu.
Hatta daha fazlasını görebiliyor, Roland'ın anne ve babasıyla olan sorunlu ilişkisini Eddie'yle Susannah'dan çok daha iyi anlıyordu. Kendi annesiyle babası da garip bir biçimde Steven'le Gabrielle'e benziyordu. Elmer Chambers televizyon şebekesinin silahşoruydu. Megan Chambers ise uzun yıllardan beri "hasta" dostlarıyla yatıyordu. Bunu Jake'e açık açık söyleyen olmamıştı. Ama o bu gerçeği nasılsa biliyordu. Khefi 'anne ve babasıyla paylaşmıştı. Ve şimdi bildiklerini öğrenmişti.
Jake, Roland konusunda da bir şeyler biliyordu. Genç silahşor o gece büyücünün küresinde annesini görmüştü. Çekildiği Debaria'dan yeni dönen Gabrielle, ziyafetten sonra kocasına çok hatalı düşündüğünü ve davrandığını itiraf edecekti. Ağlayarak af dileyecek ve tekrar onun yatağına dönebilmek için yalvaracaktı... Ve Steven sevişmelerinden

sonra uyuklamaya başladığı zaman da zehirli bıçağı adamın kalbine saplayacaktı. Ya da belki de onu uyandırmadan bıçakla kolunu çiziverecekti. O zehir yüzünden ikisi de aynı kapıya çıkacaktı.
Roland sonunda o uğursuz şeyi babasına vermeden önce bütün bunları kürenin içinde görmüştü. Şimdi bu cinayeti engellemeye çalışıyordu. Eddie'yle Susannah bu durumu anlasalardı, "Roland, Steve Deschain'in hayatını kurtarmaya çalışıyor," derlerdi. Ama Jake mutsuz çocukların mutsuz bilgilerini edinmişti. Ve o daha ilersini görebiliyordu. Roland annesinin hayatını da kurtarmaya çalışıyordu. Gabrielle'in Çamlıktan kurtulması için ona son bir şans vermek istiyordu. Kocasının yanında durması ve ona destek olması için son bir şans. Marten Madcloak'la olan ilişkisi yüzünden pişmanlık duyması için son bir Şans.
Gabrieile de mutlaka bu fırsattan yararlanacaktı. Yararlanmak zorundaydı. Roland o gün annesini görmüştü. Gabrielle'in ne kadar mutsuz olduğunu anlamıştı. Evet, annesi hiç kuşkusuz bu fırsatı kaçırmayacaktı! Gabrieile büyücüyü seçmiş olamazdı! Roland ona doğru yolu gösterebilirse...
Roland yine çok genç olan insanların yaptığı hataya düştüğünün farkında değildi. Mutsuzluk ve utancın çoğu zaman ihtirasla başa çıkamayacağını bilmiyordu. Buraya annesiyle konuşmaya, çok geç kalmadan kocasına dönmesi için ona yalvarmaya gelmişti. Annesini bir defa kurtarmayı başarmıştı. Bunu Gabrieile'e hatırlatacak ama aynı şeyi bir daha yapmayacağını söyleyecekti.
Gabrielle gitmediği ya da Roland'ın ne dediğini anlayamıyormuş gibi davrandığı ve yalan söylediği takdirde oğlu ona bir seçme hakkı tanıyacak ve şöyle diyecekti: "Şimdi, bu gece benim yardımımla Gilead'dan ayrılırsın ya da yarın sabah kendini prangaya vurulmuş bulursun!" Kadın korkunç bir vatan hainiydi ve herhalde onu da aşçı Hax gibi asacaklardı.
Roland yine, "Anne?" diye seslendi. Arkasında gölgelerin arasında duran kimsenin hâlâ farkında değildi. Jake odada bir adım daha ilerledi. Ve o zaman arkasındaki gölge kımıldandı. Elini kaldırdı. Parmaklarının arasında bir şey vardı. Bu bir tabanca değildi. Jake bu kadarını farkedebildi. Ama bu öldürücü bir şeye benziyordu. Bir yılana ve...
Susannah bir çığlık attı. "Roland, dikkat et!" Sesi sihirli bir elektrik düğmesiydi sanki. Tuvalet masasında bir şey duruyordu. Bu küreydi tabii. Gabrielle onu çalmıştı. Sonunda oğlu cinayeti engellediği için küreyi teselli armağanı olarak âşığına götürecekti. Ve küre birdenbire Susannah'nın çığlığına cevâp veriyormuş gibi ışıldadı. Pembe parlak ışığı üçlü aynayı aydınlattı ve bu pırıltı odaya yansıdı. Roland sonunda bu ışıkta, üçlü aynada arkasında duran kimseyi gördü.
Eddie dehşetle, "Tanrım!" diye bağırdı. "Ah, Tanrım! Roland! O senin annen değil! O..."
Bu bir kadın bile değildi. Artık değildi. Gerçekten de. Yollarda kirlenmiş giysisinin içinde bir tür yaşayan cesede benziyordu. Kafasında sadece birkaç Karışık tutam saç kalmıştı. Burnunun yerinde şimdi acayip bir delik vardı. Ama gözleri hâlâ ateş saçıyordu. Ellerinin arasında tuttuğu yılan ise çok hareketliydi. Jake dehşetle sarsılırken bile, bunu da aynı taşın altında mı buldu, diye düşündü. Roland'ın öldürdüğü sürüngeni bulduğu o taşın altında?
Silahşoru annesinin odasında bekleyen Rhea'ydı. Cöos'lu cadı. Oraya sadece sihirli küresini almaya değil, başına türlü dert açan çocuktan bütün yaptıklarının acısını çıkarmaya da gelmişti.
Büyücü tiz bir sesle gıdaklar gibi güldü. "Senin fahişenin hesabı görüldü!" diye bağırdı. "Şimdi de sen yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!"
Ama Roland onu görmüştü. Cadıyı aynadan görmüştü. Rhea'yı almaya geldiği o küre ele vermişti. Genç silahşor hızla döndü. Elleri o öldürücü hızla yeni tabancalarına gitti. On dört yaşındaydı. Reflekslerinin en hızlı ve dakik oldukları bir çağdaydı.
Susannah haykırdı. "Hayır, Roland! Yapma! Bu bir hile! Bir sihir!" Jake aynadan kapıda duran kadına bakacak kadar zaman bulabildi. Kendisinin de aynı oyuna geldiğini anlayacak kadar kısa bir an. Belki Roland da son saniyede gerçeği anladı. Kapıda duran kadının annesi, elindeki şeyin yılan değil, bir kemer olduğunu. Gabrielle'in elindeki onun için yaptığı bir kemerdi. Belki de oğluyla barışmaya çalışıyordu. Küre ona yalan söylemişti. Başarabildiği tek biçimde... görüntülerle.
Her neyse... artık çok geçti. Tabancalar çekilmiş, güdüyordu. Parlak sarı alevler odayı aydınlatıyordu. Roland ancak tetikleri iki defa çektikten sonra durabildi. Dört kurşun Gabrielle Deschain'i geri geri koridora doğru uçurdu. Kadının yüzünde hâlâ o umut dolu tebessüm vardı. "Artık barışamaz mıyız?" der gibiydi. Ve Gabrielle böyle öldü. Gülümseyerek.
Roland elinde dumanları tüten tabancalarla orada kımıldamadan duruyordu. Yüz hatları hayret ve dehşetle çarpılmış, donmuştu. Yaşamının sonuna kadar nasıl bir yükü taşıyacağını anlamaya başlıyordu. Annesini öldürmek için babasının tabancalarını kullanmıştı.
Odada birdenbire gıdaklamaya benzeyen kahkahalar yankılandı. Roland dönmedi. Dairesinin koridorunda kanları akarak yatan mavi elbiseli, siyah ayakkabılı kadın onu felce uğratmıştı. Kurtarmaya geldiği ve onun yerine öldürdüğü annesi. Gabrielle kanayan karnının üzerine düşmüş olan elde ördüğü kemerle öylece yatıyordu.
Onun yerine Jake döndü. Kürenin içinde yeşil suratlı, şapkasının tepesi sivri bir kadın gördüğü zaman buna hiç şaşmadı. Bu filmdeki Doğunun Kötü Cadısı'ydı. Ama çocuk onun aynı zamanda Cöos'lu Rhea olduğunu da biliyordu. Cadı eli tabancalı genç silahşora bakıyor, sırıtarak dişlerini gösteriyordu. Jake yaşamı boyunca hiç bu kadar korkunç bir tebessüm görmemişti.

"Sevdiğin o aptal kızı yaktım! Evet, onu diri diri yaktım! Gerçekten. Ve şimdi de seni ana katili yaptım! Artık yılanımı öldürdüğün için pişmanlık duyuyor musun, silahşor? Zavallı tatlı Ermot'u mu öldürdüğün için? Sefil yaşamın boyunca hiçbir zaman olamayacağın kadar zeki birine pis oyunlar oynadığın için?"
Roland'ın cadının sözlerini duyup duymadığı belli değildi. Sadece annesine bakıyordu. Biraz sonra gidip yanında diz çökecekti. Ama hemen değil. Hemen değil.
Küredeki surat şimdi üç arkadaşa döndü. Roland'ın ilerde edineceği dostlarını görmesi imkânsızdı. Ama Rhea onları görüyordu. Evet, çok iyi görüyordu onları.
Büyücü çatal çatal sesiyle, "Vazgeçin," dedi. Sesi kışın kararttığı gökyüzünün altında çıplak bir dala tünemiş olan bir kuzgununkine benziyordu. "Vazgeçin! Kule'yi unutun!"
Eddie, "Asla, gidi dişi köpek!" diye homurdandı.
"Onun ne olduğunu görüyorsunuz! Arkadaşınız bir canavar! Ve bu henüz bir başlangıç! Anlıyor musunuz? Ona Cuthbert'e ne olduğunu sorun! Alain'e de! Alain'in 'dokunuşu' zekice bir şeydi ama sonunda onu kurtaramadı! Gerçekten! Ona Jamie De Curry'nin başına gelenleri de sorun! Edindiği her arkadaşı öldürdü o! Bütün sevgilileri rüzgârın savurduğu tozlara dönüştü!"
Susannah, "Yoluna git," dedi. "Bırak biz de kendi yolumuza gidelim!"
Rhea'nın çatlak dudakları korkunç bir aşağılamayla büküldü. "O kendi annesini öldürdü! Ya sana ne yapacak dersin, seni ahmak kahverengi derili dişi köpek?"
Jake, "Roland annesini öldürmedi," dedi. "Onu sen öldürdün! Şimdi defol!"
Çocuk küreye doğru bir adım attı. Onu yakaladığı gibi yere fırlatacaktı... Bunu yapabileceğini de anlıyordu. Çünkü küre gerçekti. Bu görüntüde gerçek olan tek şey. Ama Jake küreyi alamadan içindeki pembe ışık sessizce patladı. Çocuk kör olmamak için ellerini yüzüne götürdü. Sonra...
(eriyorum ben eriyorum ne dünya ah ne dünya)
...düşmeye başladı. Pembe fırtınanın içinde döne döne aşağıya iniyordu. Oz'dan çıkarak Kansas'a dönüyordu. Oz'dan çıkarak Kansas'a. Oz'dan çıkarak...

5. Işının Yolu

Eddie, "Ev," diye mırıldandı. Sesi kulaklarına sersemlemiş bir adamınki gibi geldi. Sesi boğuktu. "Eve dönüyorum. Çünkü hiçbir yer eve benzemez."
Genç adam gözlerini açmaya çalıştı ama önce bunu başaramadı. Gözkapakları sanki zamkla yapıştırılmıştı. Eddie el ayalarını alnına dayayarak derisini yukarıya doğru itti. Yüzünün cildi gerildi. Ama bu işe yaradı. Gözleri hızla açıldı. Şimdi ne Yeşil Saray'ın taht salonundaydı, ne de bir an önce bulunduğu biraz da kasvetli o yatak odasında. (Oysa aslında gözlerini o odada açacağını sanmıştı.)
Eddie dışarda bir yerdeydi. Kış beyazı otlarla kaplı bir açıklıkta. Yakında küçük bir koru vardı. Ağaçlardan bazılarının çıplak dallarının son kahverengi yapraklar sarkıyordu. Ve bir dalda acayip bir yaprak vardı. Bembeyaz bir yaprak. Korunun içinden bir akarsuyun tatlı şırıltısı geliyordu. Yüksek otların arasında Susannah'nın yeni ve geliştirilmiş tekerlekli sandalyesi duruyordu. Boştu bu. Eddie sandalyenin tekerleklerinin çamurlu olduklarını farketti. Gevrek ve kahverengi birkaç son yaprak tekerleklerin çubuklarına takılmıştı. Bir tutam ot da. Yukarda gökyüzü hiç kımıldamayan beyaz bulutlarla doluydu. Bunların hepsi de çarşaf dolu bir çamaşır sepeti kadar ilginçti.
Eddie, biz saraya girdiğimiz zaman hava açıktı, diye düşündü. Ve zamanın tekrar kaymış olduğunu anladı. Çok mu, yoksa az mı kaymıştı, Eddie bunu öğrenmeyi istediğinden pek de emin değildi. Roland'ın dünyası dişlerinin çoğu kopmuş bir vites gibiydi. Zamanın ne zaman duraklayacağını, ne zaman hızlanacağını bilemiyordunuz.
Ama bu aslında Roland'ın dünyası mıydı? Eğer öyleyse buraya nasıl dönebilmişlerdi?
Eddie gıcırtılı bir sesle, "Ben ne bileyim?" diyerek ağır ağır ayağa kalktı. O sırada suratını buruşturdu. İçip sızdığını sanmıyordu. Ama bacakları sızlıyordu. Ona pazar günü dünyanın en ağır öğle uykusuna yatmış gibi geliyordu.
Roland'la Susannah ağaçların altında yerde yatıyorlardı. Silahşor kımıldanıyordu. Ama Susannah kollarını iyice yana açarak arkaüstü yatmıştı ve bir kadına hiç de yakışmayacak bir biçimde horluyordu. Bu Eddie'nin gülmesine neden oldu. Jake yakındaydı. Oy çocuğun dizinin yakınında yan yatmış, uyuyordu. Eddie onlara bakarken Jake gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Gözleri irileşmişti ama boş boş bakıyordu. Uyanıktı ama öyle derin derin uyumuştu ki, henüz bunun farkında değildi.
Jake, "Ahhh," dedi.
Eddie, "Evet," diyerek başını salladı. "Bu benim için de etkili oluyor." Ağır ağır dönmeye başladı. Çizdiği daireyi tamamlayamadan ufuktan yükselen Yeşil Saray'ı gördü. Bulundukları yerden pek küçük gözüküyor, hava kapalı olduğu için eskisi gibi ışıldamıyordu. Eddie sarayın kırk beş kilometre kadar uzakta olduğunu tahmin etti. Susannah'nın tekerlekli sandalyesinin izleri o yönde onlara doğru geliyordu.
Genç adam incecik'i duyabiliyordu. Ama pek hafifçe. Onu görebiliyordu da. Dümdüz, ovada uzanıyor ve bir bataklık gibi ışıldıyordu. Civayla doluymuş gibi.,. Ve sonunda yedi buçuk kilometre ötede kuruyup gidiyordu. Buranın yedi buçuk kilometre batısında mıydı? Yeşil Saray'ın yeri ve l-70'de doğuya doğru gittiklerine göre böyle bir sonuca varılabilirdi. Ama gerçeği kim bilebilirdi? Özellikle yön bulmak için güneşten yararlanamadıklarına göre.

Jake, "Şose nerede?" diye sordu. Sesi pek boğuktu. Oy ona katılarak önce arka bacaklarından birini gerdi, sonra da diğerini. Eddie hayvanın botlarından birini kaybetmiş olduğunu gördü.
"Belki de ilgi duyan olmadığı için kapatıldı."
Jake, "Artık Kansas'ta olduğumuzu sanmıyorum," dedi. Eddie ona dikkatle baktı. Ama çocuğun bilinçli bir biçimde Oz Sihirbazı'nı düşündüğünü sanmıyordu. "Burası Kansas City Royal takımının oynadığı yer değil. Monarch takımının oynadığı yer de."
"Bunu nerden çıkardın?"
Jake başparmağıyla gökyüzünü işaret etti. Eddie başını kaldırıp baktığı zaman yanılmış olduğunu anladı. Yukarsı öyle tamamiyle bembeyaz değildi. Çamaşır dolu bir sepet kadar sıkıcı da sayılmazdı. Tam tepelerinde bir dizi bulut dalgalanarak ufka doğru gidiyordu. Nakledici kayışa yapışmışlar gibi düzgünce.
Sonunda Işının Yolu'na dönmüşlerdi.
"Eddie, nerdesin, tatlım?"
Genç adam bakışlarını bulutların arasındaki yol gibi açıklıktan yere kaydırdı. Susannah doğrulup oturmuş, ensesini ovuşturuyordu. Nerede olduklarını pek anlayamadığı belliydi. Hatta belki kim olduğunu da. Bacaklarına taktığı kırmızı şeyler bu ışıkta donuk duruyordu. Ama yine de Eddie'nin gördüğü en parlak şeylerdi... Sonra genç adam kendi ayaklarına baktı ve Küba topuklu sokak dövücülerini gördü. Ama onların renkleri de donuktu. Eddie artık onların böyle gözükmelere havanın kapalı olmasının yol açtığını düşünmüyordu. Genç adam Jake'in ayakkabılarına, Oy'un geride kalan üç botuna ve Roland'ın kovboy çizmelerine baktı. (Silahşor artık doğrulup oturmuştu. Kollarını dizlerine dolamış boş gözlerle ileriye bakıyordu.) Ayakkabıların hepsi de yakut kırmızısıydı. Ama cansız bir kırmızıydı bu. Sanki onlar için gerekli olan bir sihir tükenmişti.
Eddie birdenbire ayakkabıları ayaklarından çıkarmak istedi.
Susannah'nın yanına oturarak onu öptü. "Günaydın, Uyuyan Güzel. Hoş belki de öğle geçti bile." Sonra da çabucak, onlara dokunmaktan tiksiniyormuş gibi sokak dövücüleri hızla çekip çıkardı. (İnsan onlara dokunurken parmaklarını bir ölünün derisine sürüyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu.) Eddie ayakkabılarının burunlarının biraz soyulmuş olduklarını gördü. Topukları da çamurlanmıştı. Artık yeni gibi durmuyorlardı. Genç adam oraya kadar nasıl geldiklerini düşünmüştü. Ama şimdi bacaklarının sızısını düşünür ve tekerlekli sandalyenin izlerini hatırlarken aradığı cevabı buldu. Tanrım, yürümüşlerdi onlar. Uykularında yürümüşlerdi.
Susannah, "Bu," dedi. "Şeyden beri... Yani uzun zamandan beri aklına gelen en güzel fikir." Dizlerindeki kapakçıkları çıkardı. Eddie yakınında oturan Jake'in de Oy'un botlarını çıkardığını gördü. Susannah, "Biz orada mıydık?" diye sordu. "Eddie, gerçekten orada mıydık? Yani o..."
Roland, "Yani annemi öldürdüğüm zaman," dedi. "Evet, oradaydınız. Benim gibi. Tanrılar yardımcım olsunlar, ben oradaydım." Elleriyle yüzünü örttü. Boğuk boğuk hıçkırmaya başladı.
Susannah ona doğru süründü. Öyle hızlı gidiyordu ki, bu bir tür yürüme sayılabilirdi. Genç kadın bir kolunu silahşorun omzuna doladı. Diğer eliyle onun parmaklarını yüzünden çekti. Roland önce buna izin vermek istemedi. Ama genç kadın ısrar etti. Sonunda Roland ellerini -öldürücü ellerini- indirdi. Istırap dolu gözleri yaşarmıştı.
Susannah onun başını kendi omzuna dayamasını sağladı. "Rahatla, Roland. Rahatla ve biraz gevşe. Artık yaşamının o bölümü sona erdi. O çok gerilerde kaldı."
Roland, "Bir erkek öyle şeyleri çok gerilerde bırakamaz," dedi. "Hayır. Öyle yapabileceğini sanmıyorum. Asla."
Eddie hatırlattı. "Onu sen öldürmedin ki!"
"Bu kolay bir çözüm." Silahşorun yüzü hâlâ Susannah'nın omzuna gömülüydü ama sözleri iyice duyuluyordu. "Bazı sorumluluklardan hiçbir zaman kurtulamazsın. Bazı günahlardan da. Evet. Rhea oradaydı. Hiç olmazsa bir bakıma. Ama bütün suçu Coös'lu cadıya yükleyemem. Bunu çok istesem bile."
Eddie, "Öldüren o da değildi," dedi. "Ben bunu kastetmedim."
Roland başını kaldırdı. "Kahretsin. Sen neden söz ediyorsun?"
Eddie, "Ka" diye cevap verdi. "Rüzgâra benzeyen ka'dan."

Yolcuların çantalarında hiçbirinin de koymadığı yiyecekler vardı. Paketlerinin üzerlerinde Keebler perileri olan kurabiyeler. İnce naylona sarılmış sandviçler. Bunlar çok çaresiz kalırsan karayolundaki makinelerden alabileceğin yiyeceklere benziyordu. Eddie, Susannah ve Jake'in markasını hiç bilmedikleri gazozlar. Kola'ya benziyordu ve kırmızı beyaz çizgili tenekelerdeydi. Ama markası 'Nozz-A-La'ydı.
Yolcular arkalarını koruya ve yüzlerini de uzaklarda artık parıldamayan Yeşil Saray'a dönerek yemeklerini yediler. Ve bunu, "Öğle yemeği," diye de tanımladılar. Eddie, bir saat sonra hava kararmaya başlarsa, diye düşündü. O zaman oy birliğiyle bunu, 'Akşam yemeği,' diye tanımlarız. Ama buna gerek olacağını sanmıyordu. İç saati tekrar çalışmaya başlamıştı. Ve bu esrarlı ama genellikle doğru sezgi ona öğleden hemen sonra olduğunu söylüyordu.
Eddie bir ara ayağa kalkarak gazoz şişesini salladı. Görünmeyen bir kameraya doğru gülümsüyordu. "Yeni Takuro Spirit'imin içinde Oz ülkesinden geçerken Nozz-A-La içerim," diye açıkladı. "Bu midemi doldurur ama beni şişmanlatmaz. Erkek olduğum için mutluluk duymamı sağlar! Tanrı'yı düşünmemi! Bana bir meleğin görüş açısını ve bir kapanın seks gücünü veriri Ben Nozz-A-La içtiğim zaman, Tanrım, yaşadım için çok mutluyum!' derim. Ve..."
Jake, "Yerine otur, tarlaşan," dedi gülerek.
Oy da aynı fikirdeydi. "Laşan!" Burnunu çocuğun ayak bileğine dayamış büyük bir ilgiyle onun sandviçine bakıyordu. ,

Eddie tam yerine otururken gözü yine o bembeyaz yaprağa takıldı. Ama bu bir yaprak değil, diye düşünerek o tarafa doğru gitti. Gerçekten de yaprak değil, bir kâğıt parçasıydı. Eddie kâğıdı çevirdi ve kitap harfleriyle yazıldığını gördü:

"Bir dahaki sefere gitmeyeceğim. Kule'den vazgeçin. Bu son uyarı. Harika bir gün geçirmenizi dilerim. R.F.

Pusulanın altına bir bulut ve şimşeği gösteren küçük bir resim çizilmişti.
Eddie pusulayı yemek yiyen arkadaşlarına götürdü. Hepsi de kâğıda teker teker baktılar.
Genç adam, "R.F.," dedi. "Tik-Tak'ı kullanan adam. Bu mesaj ondan. Öyle değil mi?"
"Evet. Tik-Tak'ı Lud'dan çıkarmış olmalı."
Jake öfkeyle, "Evet," diye homurdandı. "Bu Flagg denilen adam daha ilk bakışta bir tarlaşan'ı hemen farkedecek biri. Ama onlar buraya bizden önce nasıl geldiler? Tanrı aşkına, Mono Blaine'den daha hızlı ne olabilir?"
Eddie, "Bir kapı," dedi. "Belki de onlar şu özel kapıların birinden geçtiler."
Susannah, "Tombala," diyerek elini uzattı. Avucunu açmıştı. Eddie de onun avucuna vurdu.
Roland, "Ne olursa olsun," diyerek başını salladı. "Önerisi hiç de kötü bir şey sayılmaz. Sizden bunu ciddi ciddi düşünmenizi istiyorum. Ve kendi dünyanıza dönmek istiyorsanız gitmenize izin veririm."
Eddie, "Sana inanamıyorum, Roland," dedi. "Suze'la beni bağıra çağıra, çırpına çırpına buraya çektikten sonra bu sözleri mi söylüyorsun? Ağabeyim senin hakkında ne derdi biliyor musun? Buz patenine binmiş bir domuz kadar ters."
Silahşor, "Bütün onları sizi dostlarım olarak kabul etmeyi öğrenmeden önce yaptım," diye cevap verdi. "Sizi de Alain'le Cuthbert kadar sevmeye başlamadan önce. Bazı... sahneleri yeniden görmeye zorlanmadan önce. Bu..." Başını eğerek ayaklarına baktı. (Yine eski botlarını giymişti.) Derin derin düşünüyordu. Sonunda tekrar başını kaldırdı. "Yıllardan beri kımıldamayan ve konuşmayan bir yanım vardı. Onun öldüğünü sanıyordum. Ama ölmemiş. Tekrar sevmeyi öğrendim. Ve bunun sevmek için son şansım olduğunu da biliyorum. Ben ağır ağır gelişen bir insanım. Vannay'la Cort bunu biliyorlardı. Babam da öyle. Ama aptal değilim."
Eddie, "Öyleyse aptal gibi davranma," dedi. "Ya da biz aptalmışız gibi."
"Senin 'en alt sınır' dediğin şey şu, Eddie: Ben dostlarımın ölmelerine neden oluyorum. Ve bir daha bu riski göze alabileceğimden de emin değilim. Özellikle Jake... Ben... Neyse... Düşüncelerimi anlatacak kelimeler bulamıyorum. O karanlık odada dönerek annemi öldürdüğümden beri Kule'den daha da önemli bir şey buldum, diyelim. Ve konuyu burada kapatalım."
"Pekâlâ. Ben buna saygı duyabilirim."
Susannah, "Ben de öyle," dedi. "Ama Eddie ka konusunda haklı." Pusulayı alarak parmağını düşünceli düşünceli kâğıda sürdü. "Roland, ondan söz edip sonra da bu laflarını geri alamazsın. Ka'yı kastediyorum. İraden ve bağlılığın biraz azaldı diye bunu yapamazsın."
"İrade ve bağlılık güzel sözler. Ama aynı anlama gelen kötü bir sözcük de var. Saplantı."
Genç kadın omzunu sabırsızca oynatarak bu sözlerin önemli olmadığını belirtti. "Tatlım, ya bütün bunlar ka ya da hiçbiri değil. Ka korkutucu bir şey. Kartal gözlü ve tazı burunlu bir kader fikri gerçekten insanı korkutuyor. Ama ka olmaması fikri beni daha da ürkütüyor." R.F.'nin mesajını yana, otların üzerine fırlattı.
Roland, "Ne derseniz deyin," diye cevap verdi. "Buna ne ad verirseniz verin, sizi çiğnedi mi yine de ölürsünüz. Rimer... Thorin... Jonas... Annem... Cuthbert... Susan... Bunu onlara soruverin. Herhangi birine. Tabii bu mümkünse."
Eddie, "Sen en önemli bölümü atlıyorsun," dedi. "Bizi geri gönderemezsin. Bunun farkında değil misin, koca ahmak? Bir kapı olsa bile biz oradan geçmeyiz. Bu konuda yanılıyor muyum?"
Jake'le Susannah'ya baktı. İkisi de, "Hayır," anlamında başlarını salladılar. Oy bile onlara katıldı. Hayır, Eddie yanılmıyordu.
Genç adam ekledi. "Biz değiştik. Biz..." Şimdi de o düşündüklerini nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Kule'yi görme ihtiyacını. Aynı derecede güçlü olan gereksinimi. Yani sandal ağacından kakmaları olan o tabancayı taşıma isteğini. Silahı büyük demir, diye düşünmeye alışmıştı. Marty Robbins'in kalçasında büyük demir olan adamla ilgili şarkısındaki gibi. Sonunda Eddie, "Bu ka," dedi. Aklına her şeyi kavrayabilecek bu sözcük gelmişti. Bir tek bu sözcük.
Silahşor bir dakika düşündükten sonra, "Kaka," diyerek başını salladı. Üç arkadaşı ağızları bir karış açık ona bakakaldılar.
Gilead'lı Roland bir şaka yapmıştı.
Susannah tereddütle, "Gördüklerimiz konusunda anlayamadığım bir tek şey var," dedi. "Annen sen odasına girdiğin zaman neden perdenin arkasına saklandı. Yoksa o..." Dudağını ısırdı ama sonra cümlesini tamamladı. "Yoksa o seni öldürmeyi mi planlıyordu?"
"Beni öldürmeyi düşünseydi silah olarak bir kemeri seçmezdi. Onun benim için bir hediye hazırlamasından benden af dilemek niyetinde olduğu anlaşılıyor. Kemer gerçekten bir armağandı. Üzerinde adımın başharfleri vardı. Annem bana düşünce ve duygularının değiştiğini söyleyecekti sanırım."
Eddie, bunu kesinlikle biliyor musun, diye düşündü. Yoksa sadece inanmak istediğin bir şey mi? Ama bu hiçbir zaman sormayacağı bir soruydu. Roland yeteri kadar sınavdan geçmişti. Annesinin dairesine yaptığı o son feci ziyareti yeniden yaşayarak hepsinin Işının Yolu'na dönmesini sağlamıştı. Bu kadarı da yeterliydi.
Silahşor, "Annem utandığı için saklandı sanırım," diye fikrini açıkladı. "Ya da bana ne söyleyeceğini düşünmek için kısa bir zamana ihtiyacı vardı. Durumu nasıl izah edeceğine karar vermek için."

Susannah ona şefkatle sordu. "Ya o küre? O gerçekten bizim gördüğüm yerde miydi? Tuvalet masasının üstünde? Annen onu babandan mı çaldı?" .
"İki sorunun cevabı da, 'Evet.' Ama... annem onu gerçekten çaldı mı?" Bu soruyu kendisine soruyormuş gibiydi. "Babam pek çok şey bilirdi. Ama bazen öğrendiklerini kendisine saklardı."
Susannah, "Annenle Marten'in buluştuklarını bilmesi gibi mi?" diye sordu.
"Evet."
"Ama Roland... Babanın bilerek, isteyerek... senin..."
Roland genç kadına acı dolu irileşmiş gözlerle baktı. Artık ağlamıyordu. Ama Susannah bu sorusuna gülmek istediği zaman bunu başaramadı. "Yani babam bilerek isteyerek oğlunun karısını öldürmesine nasıl izin verdi? Böyle olduğunu söyleyemem. Bunu istesem bile yapamam. Şato oyunu oynayın biri gibi böyle bir şeyi mahsus sağladığına, olayların böyle gelişmesini istediğine... kesinlikle inanamam. Ama babam ka'nın çizdiği yolu izlemesine izin verir miydi? Evet. Kesinlikle."
Jake öğrenmek istedi. "Küreye ne oldu?"
"Bilmiyorum. Bayılmışım. Kendime geldiğim zaman annemle hâlâ yalnızdık. Birimiz ölü, birimiz diri. Kimse silah sesini duyup gelmemişti. Sarayın duvarları çok kalındı. Ayrıca o bölük çoğu zaman boştu. Annemin kanları kurumuştu. Bana yaptığı kemer de kan içindeydi. Ama onu alarak taktım. O kanlı armağanı yıllarca taşıdım. Sonra onu kaybettim. Bu ayrı bir hikâye. Onu da başka bir gün anlatırım. İşimiz bitmeden önce. Çünkü o kemerin Kule'yi aramamla da ilgisi var.
"Kimse tabanca sesini duyup gelmemişti. Ama biri içeriye başka bir maksatla girmişti, Ben annemin cesedinin yanında baygın yatarken biri gelmiş ve büyücünün küresini alıp götürmüştü."
Eddie, "Rhea mı?" diye sordu.
"Cadının sarayın o kadar yakınında olduğunu sanmıyorum. Ama büyücü dost kazanmasını biliyordu. Evet, bunun yolunu buluyordu. Anlayacağınız ben Rhea'yı daha sonra yine gördüm." Roland başka bir şey söylemedi ama gözlerinde kinci bir ifade vardı. Eddie bunu daha önce de görmüştü. Bunun öldürmek anlamına geldiğini biliyordu.
Jake, R.F.'nin pusulasını otların üzerinden alarak mesajın altındaki resmi işaret etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"
"Bana bu büyücünün küresinde yaptığım ilk yolculuk sırasında gördüğüm o yerin sigul'uymuş gibi geliyor. Gökgürültüsü denilen ülkenin." Silahşor dostlarına teker teker baktı. "Bence Flagg adlı o adamla -o şeyle- orada karşılaşacağız."
Roland geldikleri tarafa doğru baktı. Kırmızı ayakkabılarıyla uykuda yürür gibi aştıkları yere. "Geçtiğimiz Kansas onun Kansas'ıydı. Ülkenin boşalmasına neden olan bulaşıcı hastalık da onun yarattığı illet. Hiç olmazsa ben buna inanıyorum."
Susannah, "Ama o yaratık Gökgürültüsü'nde kalmayabilir," dedi.
Eddie de ekledi. "Yolculuk yapabiliyor."
Jake de atıldı. "Bizim dünyamıza bile gidebiliyor."
Roland hâlâ Yeşil Saray'a doğru bakıyordu. "Sizin dünyanıza ya da bir başkasına."
Susannah birdenbire, "Kızıl Kral (Crimson King) kim?" diye sordu.
"Susannah, bunu bilmiyorum."
Hepsi de sustular. Sahte sihirbazla karşılaştığı saraya doğru bakan silahşoru seyrediyorlardı. Roland gerçek bir anıyı da olduğu gibi kabul etmiş ve böylece bir kapının kendi dünyasına açılmasını sağlamıştı.
Eddie, kolunu Susannah'ya dolayarak, bizim dünyamıza, diye düşündü. Bu artık bizim dünyamız. Belki her şey sona ermeden önce Amerika'ya dönmemiz gerekecek. Ama o zaman tanımadıkları bir ülkeye giden yabancılar gibi olacağız. Hangi zamana düşersek düşelim. Artık burası bizim dünyamız. Işınlar'ın, Koruyucular'ın ve Kara Kule'nin dünyası.
Genç adam sonra silahşora, "Güneşin batmasına daha vakit var," diyerek elini çekine çekine onun omzuna koydu. Roland onun elinin üzerine avucunu koyduğu zaman da gülümsedi. "Bu saatlerden yararlanmak istiyor musun? Yoksa başka bir şey mi düşünüyorsun
Roland, "Evet, bu saatlerden yararlanalım," diye cevap verdi. Eğilerek çantasını sırtladı.
"Ayakkabıları ne yapacağız?" Susannah küçük kırmızı bir yığın oluşturan ayakkabılara kuşkuyla bakıyordu.
Eddie, "Onları burada bırakalım," dedi. "Onlar görevlerini yaptılar. Haydi bakalım, sandalyene bin, kızım." Kadını kucaklayarak onun tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti.
Roland dalgın dalgın mırıldandı. "Tanrı'nın bütün çocuklarının ayakkabıları var. Sen böyle demiştin değil mi, Susannah?"
Genç kadın sandalyesine iyice yerleşti. "Şey... Tabii bu zenci ağzıyla söylendiği zaman biraz daha tat kazanıyor. Ama sen bunun ruhunu kavradın, tatlım. Evet."
Silahşor, "O zaman," dedi. "Başka ayakkabılar daha bulacağız. Tabii Tanrı isterse."
Jake sırt çantasına bakıyor, bilinmeyen bir elin içine koyduğu yiyecekleri gözden geçiriyordu. Naylon poşete konulmuş bir tavuk budunu havaya kaldırarak Eddie'ye baktı. "Bunu kim paketledi dersin?"
Eddie, sanki çocuğa, "Ne kadar da aptalsın?" diyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Tabii Keebler'in perileri. Başka kimler olabilir ki. Haydi, gel. Gidelim artık."

Bomboş topraklardaki bu beş yolcu korunun yakınında toplandılar, ilerde ovayı aşan otlardan oluşmuş bir çizgi vardı. Bu gökyüzünde hızla kayan bulutların arasındaki çizgiye de tamı tamına uyuyordu. Bu hat öyle belirgin bir yol gibi değildi... Ama 'bilen' gözler için her şeyin aynı yöne gitmesi boyayla yapılmış bir şerit kadar belirgindi.
Işının Yolu. İlerde, Işının diğerleriyle kesiştiği yerde Kara Kule yükseliyordu. Eddie, rüzgâr olsaydı, diye düşündü. Kule'nin kasvetli taşlarının kokusunu alırdım.
Güllerin de. Güllerin tozlu kokularını da.
Eddie tekerlekli sandalyesinde oturan Susannah'nın elini tuttu. O da Roland'ınkini. Silahşor, Jake'in elini kavradı. Oy iki adım öndeydi.
Başını kaldırmış, postunu görünmeyen ellerle okşayan sonbahar havasını kokluyordu. Altın halkalı gözleri irileşmişti.
Eddie, "Biz ka-tet'iz," dedi. Bir an ne kadar çok değişmiş olduğunu düşündü. Bir yabancı olmuştu. Kendisine bile. "Çoktan oluşan bir."
Susannah başını salladı. "Ka-tet. Çoktan oluşan bir."
Jake, "Çoktan oluşan bir," diye tekrarladı. "Haydi artık gidelim."
Eddie kuş ve ayı ve tavşan ve balık, diye düşündü. Oy önde, yolcular tekrar Kara Kule'ye doğru yürümeye başladılar. Işının Yolu'nu izliyorlardı.

SONSOZ

Roland'ın öğretmeni Cort'u yenip Gilead'ın pek de hoş olmayan bir mahallesinde eğlenmeye gitme sahnesi 1970 baharında yazıldı. Ertesi sabah Roland'ın babasının gelmesiyle ilgili bölüm ise 1996 yazında. Hikâyenin geçtiği dünyada iki olay arasında sadece on altı saat vardı. Oysa hikâyeyi anlatanın yaşamında yirmi altı yıl geçti. Ancak o an sonunda geldi. Bir fahişenin karyolasının iki yanında kendi kendimle karşılaştım. Bir yanda uzun siyah saçlı, sakallı, işsiz güçsüz bir okul çocuğu vardı. Öbür yandaysa başarılı, popüler bir romancı.
Bundan sadece şunun için söz ediyorum: Çünkü bu benim için Kara Kule deneyiminin asıl büyüsünü özetliyor. Ben hayal gücünün güneş sistemini dolduracak kadar roman ve kısa hikâye yazdım. Ama Roland'ın hikâyesi benim Jüpiter'im. Diğerlerini cüceleştiren bir gezegen, en azından benim görüş açımdan. Yabancı bir atmosferi, çılgın bir görünümü ve vahşi yerçekimi olan bir yer. "Diğerlerini cüceleştiriyor," mu dedim? Aslında bence bundan daha fazlası var. Roland'ın dünyasının (ya da dünyalarının) yarattığım başka yerleri de içerdiğini anlamaya başlıyorum. Orta-Dünya'da Randal Flagg, Ralph Roberts, Ejderhanın Gözleri'ndeki (The Eyes of the Dragon) gezginci çocuklar, hatta Korku Ağı'ndaki ('Salem's Lot) lanetli Peder Callahan için bile yer var. Peder Callahan, New England'dan bir Greyhound otobüsüne binerek ayrıldı ve sonunda Orta-Dünya'daki Gökgürültüsü denilen o korkunç ülkenin sınırında yaşamaya başladı. Galiba hepsi de sonunda oraya gittiler. Ama neden olmasın? Önce Orta-Dünya vardı. Diğerlerinin hepsinden önce. Roland'ın bir bombardıman uçağının nişancısına yakışacak mavi gözlerinin bakışları altında uyuyor ve rüya görüyordu.
Bu kitabın tamamlanması çok uzun sürdü. Roland'ın maceralarından hoşlanan pek çok okuyucu neredeyse öfkelerinden ulumaya başlayacaklardı. Ve ben bunun için özür diliyorum. Nedenini, en iyi Susannah'nın Blaine'e yarışmanın ilk bilmecesini sormaya hazırlanırken aklından geçenler özetliyor. Başlamak çok zor. Bu sayfalardaki her şeyden çok bunu kabul ediyorum.
Büyücü ve Cam Küre (Wizard and Glass) kitabında Roland'ın gençlik günlerine geri dönmem gerekeceğini biliyordum. Tabii ilk aşkına da. Ve bu hikâye ödümü patlatıyordu. Gerilim oldukça kolay. En azından benim için. Aşk ise zor. İşte bu nedenle işi ağırdan aldım, savsakladım, oyalandım. Ve kitap da bir türlü yazılamadı.
Sonunda Medyum'un (The Shining) mini dizi çeşitlemesini tamamladıktan sonra romanı yazmaya başladım. Colorado'dan Maine'e kadar arabayla giderken çeşitli motel odalarında bilgisayarımla hikâye üzerinde çalıştım. Batı Nebraska'nın kilometrelerce uzunluğundaki" bomboş topraklarından yukarı doğru çıkarken kitaba yakında başlamazsam onu hiçbir zaman yazamayacağımı anladım Colorado'dan dönerken yine Nebraska'da "Mısır Tarlası Çocukları" (Children of Corn) adlı hikâyenin anafikrini yakaladım.)
Kendi kendime, ama artık romantik aşkla ilgili gerçeği bilmiyorum ki, dedim. Evliliği ve olgun aşkı biliyorum. Ama kırk sekiz yaşı on yedi yaşın ateş ve ihtirasını unutuyor.
O bölümde ben sana yardım ederim, diye bir cevap geldi. O gün Nebraska'da, Thetford dışında bu sesin kime ait olduğunu anlayamadım. Ama şimdi biliyorum. Çünkü hayalimde olanca canlılığıyla yaşayan bir ülkede bir fahişenin yatağının üzerinden o çocuğun gözlerinin içine baktım. Roland'ın Susan Delgado'ya olan aşkını (kızın da ona olan aşkını) bu hikâyeye başlayan çocuk bana anlattı. Eğer bu doğruysa ona teşekkür edin. Değilse, suçu hikâyeyi aktarırken kaybolan şeylere yükleyin.
Ayrıca kitabın editörü olan ve her adımda beni destekleyen Chuck Verril'e de teşekkür edin. Onun teşvik ve yardımlarına değer biçilemez. Bu kovboy aşk hikâyelerini yayınlanan Eleine Koster'e de yine beni teşvik ettiği için minnet duymalıyız.
Ama en çok karıma teşekkür ediyorum. O bu çılgınlık sırasında beni elinden geldiği kadar destekledi. Bana bu kitap konusunda kendisinin bile bilmediği bir biçimde yardım etti. Bir keresinde, o kara günlerde bana küçük, komik lastik bir oyuncak verdi. Beni güldürdü bu. Oyuncak mavi pilot şapkası giymiş ve kollarını cesaretle açmış Rocket J. Squirrel'di. Bu sincap figürünü kitabı yazdığım kâğıt destesi gitgide kalınlaşırken üzerine koydum. (Deste kalınlaştıkça

kalınlaştı.) Sincapla birlikte verilen sevginin bu çalışmayı besleyeceğini umuyordum. Etkili de oldu sanırım. Hiç olmazsa bir dereceye kadar. Çünkü işte sonunda kitap burada. Bilmiyorum bu iyi mi, yoksa kötü mü? Çünkü dört yüzüncü sayfadan sonra ölçüyü kaçırdım. Ama kitap burada. Yalnız bu bile bir mucizeye benziyor, Ve artık bu hikâye dizisini tamamlayacak kadar yaşayabileceğime de inanmaya başladım. (Tahtaya vurun!)
Bence anlatılması gereken daha üç hikâye var. İkisi daha çok Orta-Dünya'da geçecek. Biriyse hemen hemen tümüyle kendi dünyamızda. Yani İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesindeki boş arsa ve orada yetişen gülle ilgili olacak. Size şunu da söylemeliyim: O gül müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya.
Sonunda Roland'ın ka-tet'i Gökgürültüsü denilen o karanlık ülkeye gidecek... ve onun ötesindeki topraklara. Belki de hepsi Kule'ye erişecek kadar yaşamayabilir. Ama oraya ulaşanlar dayanacak ve sadık kalacaklar.

Stephen King
Lovell, Maine, 27 Ekim 1996